

DUNCAN SHELLEY

AZ ELME GYILKOSAI

Az első antipszichiátriai regény

A Kunoichi-trilógia első része 2000

All rights reserved! Š Minden jog fenntartva!

A könyv bármelyik résznek sokszorosítása, akár elektronikus, akár mechanikus módon ideértve az információtároló és visszakereső rendszereket is a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos! Kivételt képeznek a sajtóértékelés céljára idézett rövid részletek!

ISBN 963 861 170 7

Borítógrafikát tervezte: Ducki Kristóf Felelős kiadó: Micsinyei Károly, a Media Nox Kft.
ügyvezetője Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft 200837 Felelős vezető: Pogány Zoltán
igazgató

Ajánlom minden léleknek

Mindenki hódol neki én soha:

Tusázom vele, mint hajdan az égben.

Az összes örökléten át s a Hádesz

Megmérhetetlen örvényein át,

S a tér végtelen országaiban,

s a vég nélküli korlátlan időben,

Megküzdök vele mindenért! Világok,

Csillagok, mindenségek mérlege

Egymás után billen meg, míg a nagy

Viszály véget nem ér, ha véget ér,

S nem ér véget, csak egyikünkkel együtt.

Lord Byron: Káin

Megesküdtem Isten színe előtt, hogy küzdeni fogok az emberi

Gondolkodás fölötti zsarnokság minden formája ellen.

Thomas Jefferson

Nincs előnyöd abból, hogy becsapod önmagad.

Bodhidharma

Az emberek tudják, hogy a reklámokban gyakran hazudnak nekik.

Az emberek tudják, hogy a politikában gyakran hazudnak nekik.

Az emberek tudják, hogy a világban tengernyi hazugság van.

Ám az emberek gondolkodás nélkül, vakon elhisznek mindent, amit úgy adnak elő, hogy tudományos tény.

A régi időkben, ha egy állítást Istentől vagy a szellemektől eredeztettek, az emberek vakon elhitték.

Ma a tudományos tény a mindenek felett álló tekintélyérv.

Az emberek nem tudják, hogy néha az is hazugság, amihez hozzáteszik, hogy tudományos tény.

Itt az ideje, hogy végre ezt is megtudják.

PROLÓGUS

Emmett Street,

Boston, Massachusetts

Szeptember 30. szombat, 03 óra 46 perc

Az Emmett Street 156. számú házának 48. emeletén, az 1014-es lakás sötét hálószobájának kétszárnyas ablaka alatt egy férfi és egy lány ült a földön, hátukkal a falnak támaszkodva. Nem hallgattak zenét, nem néztek tévét, nem is beszélgettek, nem csináltak semmi egyebet, csak ültek csendben, falnak vetett háttal, és vártak.

A férfi ínyenc volt. Ez annyit jelentett, hogy sohasem evett azért, mert megéhezett. Számára az evés nem a hassal, a gyomorral és az emésztéssel állt kapcsolatban, hanem a szemmel, a szájjal és a nyelvvel. A férfit kizárólag az ízek érdekelték, a pusztta éhség még akkor sem motiválta evésre, ha már rosszul volt tőle. A legteljesebb képtelenségnek tartotta, hogy a táplálkozás elegáns rítusa a has megtömésévé alacsonyuljon le. Neki szépen megterített asztalra volt szüksége, gusztusos ételre, a látvány és az íz legteljesebb harmóniájára. A férfi séf volt annak idején, még hozzá nem is akármilyen: aki csak megkóstolta a főztjét vagy látta, amit a konyhában művel, zseninek tartotta. Ahogyan egyes zenészek és énekművészek abszolút hallással rendelkeznek, a férfinak az ízlelése volt egyedülállóan kifinomult. Olyan jelentéktelen ízkülönbségeket tudott érzékelni, amire egymillió emberből csak egy

képes. A férfit Damiennek hívták. Életének harmincegyedik évében járt, de koránál négy-öt évvel fiatalabbnak látszott. Rövid, barna haját lazán fésülve hordta, mert szerette, ha összekócolja a szél. Nehezen meghatározható színű szeme (egyesek szerint zöldeskék, mások szerint kékesszürke, megint mások szerint szürkészöld, egyéb vélemények barnásszürkéről és kékesbarnáról is beszéltek) ugyanolyan természetességgel tudott melegséget és vágyat kifejezni, mint hideg, számító érdeklődést vagy fenyegetést. Arca tükrözte lényé kettősségét: a kedvességet és a ridegséget. Amikor jókedve volt, a nők, akik ismerték, aranyosnak, sőt néha bájosnak mondták, de amikor nagyritkán sötét hangulat telepedett rá, olyanná vált az arca, mintha gránitból faragták volna ki. Damien átlagos magasságú, atletikus testalkatú férfi volt, kisportolt, de nem túlságosan izmos. Izmait nem pódiumoknak, fényképezőgépeknek és tükröknek szánta, hanem az életnek.

A lány nimfomániás volt. Szinte állandóan a szexre gondolt. A szex volt zárt életének majdnem az egyetlen szórakozása. A lány számára a szex sokkal többet jelentett a megkönnyebbülésnél és az öröm forrásánál neki a szex meditáció volt, elmélyült lelki gyakorlat, a gondolatoktól és az emlékektől való megszabadulás édes állapota. Ez az állapot olyan volt, mint az evés: napi szükséglet, napi többszöri szükséglet. A lány teste érzékeny kis műszer volt, amely minden gyengéd és szenvedélyes érintésre gyönyörrel válaszolt. Lebegni tudott egy érintéstől, egy csóktól, és az orgazmus gyorsan és gátlak nélkül tört rá, akár egy robbanás. A lányt Zoénak hívták. Tizenhét éves volt, de ha akarta, csak tizennégynek látszott. Fénylő, aranyszőke haja néhány centi híján egészen a derekáig ért. Kedves, őszinte, lány kék szemében a szörnyű tragédiák, melyeket gyermekként élt át, csak ritkán vetettek árnyékot. Zoe egy vonalat húzott a múltjában, és ezzel kettéosztotta az életet, amelyet eddig leélt: az első része maga volt a pokol, a második maga a menny. Annyit sírt és szomorkodott gyerekként, hogy amikor végre kijutott a fénybe, többé már nem volt hajlandó. Igazi örökmozgó volt, az a típus, akire azt szokták mondani, hogy le sem lehet löni. Egész álló nap rohangált, sportolt, őrvongott, szeretkezett, és a boldogságtól egyfolytában ragyogott az arca. Az emberekkel szélsőséges módon bánt: vagy már-már zavarbaejtően nyílt volt velük, vagy teljesen zárkózott. Zoe nagyon picire nőtt, a másfél métert alig érte el; alacsonyságához egy tornász-lány vékony, formás teste tartozott. Zoe borzongatóan szép volt, már-már földöntúli szépség. Az emberek néha levegőt venni is elfelejtettek, amikor meglátták őt.

Zoe a szexre gondolt, Damien az evésre. Zoe azt szerette volna, ha Damien a lába közé nyúl, vagy a melleit, vagy a fenekét kezdi el fogdosni. Nagyon jó férfinak tartotta Damient, és egyáltalán nem kifogásolta, hogy az éppen felkapott férfi szépségeszmény egészen más, mint ő. Sőt, ez még tetszett is neki, mert az aktuális férfieszményt nevetségesnek találta, és mert tudta, hogy a szépségeszményeket mesterségesen kreálják. Még sohasem ismert olyan férfit, akinek annyira jó lett volna a természete, mint Damiennek. Szeretett végignézni rajta, és imádta, amikor ágyba bújnak. Zoénak Damien volt az első férfi az életében, és mindketten biztosak voltak benne, hogy soha nem is lesz már második.

A szemközti ház tetején, hatvan emelet magasan, egy nő ült a tető szélén, és kezében egy galambot tartva a lábát lógázt. A galamb élt, a nő nem akarta sem megölni, sem bántani, egyszerűen csak fogta a galambot, szárnyait óvatosan a törzséhez simítva, hogy nehogy elrepüljön. A nő már közel két órája ült a tető szélén, és az óta fogta a galambot a kezében. A madár már nem vergődött, már régen feladta a próbálkozást, belesüllyedt valamiféle apátiába, megadta magát a sorsnak, amit a nő képviselt.

A nőnek nem volt tériszonya. Egyáltalán nem volt tériszonya, ez a tulajdonság tökéletesen hiányzott belőle. A nő kislánként jött rá, hogy olyan magasra tud mászni, ahová senki nem mer utánamenni, és

ha magányra vágyott, mászott. A rendkívüli egyensúlyérzék és a tériszony teljes hiánya kiemelkedő sziklamászói adottságokkal is párosult. Neves alpinista lehetett volna belőle, ha valaha is a legcsekélyebb indítást érzi, hogy beilleszkedjen egy társaságba. Soha nem illeszkedett be sehová és soha meg sem próbálta. Mindig is egy akart lenni, és nem az egyik. A nőt Nicole-nak hívták. Harmincöt éves volt, igazi érett szépség. Apró mellei voltak, mint némely táncosnőknek, keskeny dereka, érzéki csípője, formás fenéke és izmos, nőies lába. Sohasem okozott neki problémát, hogy a mellei nem nőttek nagyobbra és sohasem merült fel benne, hogy plasztikai sebészhez kellene mennie. Mélyen meg volt győződve arról, hogy ő egy főnyeremény egy férfinak: mind intellektuálisan, mind pedig szexuálisan, és úgy gondolta, akinek nem tetszik, hogy kicsi a melle, az magára vessen. Saját vonzerejébe és szexuális teljesítőképességébe vetett hite nem ismert határokat. Nicole-nak vállig erő, éjfélete haja volt, rezzenéstelen, hűvöskék szeme, viszonylag keskeny, és széles, kegyetlenséget, érzéketlenséget sugalló szája és szép vonalú, hegyes orra. Arc kifejezése hűvös tárgyilagosságot és távolságtartást sugárzott, ami meg is felelt szokásos lelkiállapotának. Lényében határozottan volt valami nemesi, valami királynői kifinomultság és fensőbbiség. Nicole-t a legtöbb férfi vonzónak, ám ugyanakkor ijesztőnek is találta.

A férfi, aki délről érkezett, az Emmett Street elején parkolta le a kocsiját, egy pékség közelében. A férfi magas volt, átlagos testalkatú, fekete hajú, sötétbarna szemű, enyhén jóképű. Azoknak a férfiaknak a természetes charme-jával rendelkezett, akik vaskézzel uralták a saját életüket. A férfi rabja volt a saját szokásainak, és ő élvezte ezt a rabságot. Valahányszor éjjel járt erre, leparkolt, és bezörgetett a pékség hátsó ajtaján. A pékség hatkor nyitott ki, és épp ilyenkor folyt a legnagyobb munka, hogy minden kész legyen nyitásra, amikor előzőnlik a kis boltot a munkába igyekvők és azok a környékbeli lakosok, akik képesek voltak hajnalban felkelni, csak hogy friss, meleg péksüteményt reggelizhessenek. A férfi azonban nem tartozott egyik csoportba se. Ő bezörgetett. És az ő zörgetésére megnyíltak az ajtók, és jötte ellen senki sem emelt kifogást. A férfi megszokta, hogy megnyílnak előtte az ajtók, a pénzügyi élet fellegvárainak ajtajai éppúgy, mint a kis pékségek hátsó ajtaja hajnalok hajnalán.

A férfi nem szerette a feltűnést, ezért nem tartott sofőrt és testőrt, és ezért nem járt limuzinnal, bár mindhármat megengedhette volna magának. Simon Trevorsnak hívták, életének ötödik évtizedét kezdte az év elején, milliárdos volt, az üzleti élet egyik legbefolyásosabb tagja, igazi fenegyerek, aki a saját erejéből lett az, aki. Egy nagyon nehezen megszerzett érettséggel indult neki az életnek, és egy év alatt a semmiből indulva megszerezte első millióját. Harmincéves korára százmillió dollár volt a vagyona, és keresztnevéen szólította az elnököket.

Simon mindent került, amivel felhívhatta magára a figyelmet Jómódú ember benyomását keltette, csak a jóhoz ragaszkodott a legjobbhoz nem. Nem akarta a legjobb kocsit, a legjobb ruhát, a legjobb ékszert, a legjobb házat, a legjobb nőt mindenből csak elég jót. Egy BMW X5 típusú terepjáróval járt, ami semmiben sem volt a legjobb, csak elég jó volt. Nem csináltatta a ruháit, hanem vette őket igaz, elegáns üzletekben, New Yorkban, Párizsban, Londonban és Milánóban, sohasem feltűnő színeket, anyagot vagy szabást, de nem is túlságosan konzervatív mert a túlzott visszafogottság is feltűnő. Simonnak több lakása is volt mindegyik igazán szép lakás, de nem a luxuskategória teteje, jó környéken, de nem a legjobb környéken. Házai is voltak, melyek szintén nem tartoztak a csúcshoz, de amelyek elég jók voltak mindenben. A Föld tizenkét országában húsz lakása és hét háza volt, mindegyikhez külön autója és külön ruhatára. Ha valahol megjelent, beilleszkedett, elvegyült, és a

háttérből irányított Háttérember volt világeletemben, ő állt az árnyékban, távol a reflektoroktól, a fényképezőgépektől és a kameráktól. Hátra állt, olyan hátra, hogy alig volt valaki, aki tudott a létezéséről de többen irányítottak, mint bárki, aki reflektorok fénykörében tündökölt Simon sohasem vágyott díjakra vagy kitüntetésekre, imádatra, címlapokra vagy egy trónra, nem vágyott rá, hogy adott helyzetben lefejezzék, lelőjék, felkössék vagy tönkretégyék. Csak hatalomra vágyott.

Simon bezörgetett a pékség hátsó ajtaján. Kisvártatva egy lisztes képű, fehérbe öltözött középkorú férfi nyitotta ki az ajtót Szótlanul biccentettek egymásnak, aztán a pék félreállt és Simon besétált.

Zoe felsóhajtott. Belátta, Damien nem fog vele kikezdem, bármennyire vágyjon is rá. A fejét a férfi ölébe hajtotta és becsukta a szemét. Azonnal Damien kezét érezte az arcán. Aztán ez a kedves kéz a hajába túrt és a fürtjeivel játszott.

Ez volt a jel.

Mindketten elmosolyodtak a sötétben.

Zoe felkelt és Damien ölébe ült. Átkarolták egymást, csókolózni kezdtek, előbb gyengéden, azután egyre szenvedélyesebben. Egy percre rá már mindketten sóhajtoztak és nyögtek a kéjtől.

Zoe szétbontotta Damien ruháját és benyúlt alá, végigsimogatta a mellkasát, a hasát, a hátát Damien kezei a derekán játszottak, majd hátracsúsztak, és megmarkolták gömbölyű, izmos kis fenekét. Fonó ajkaik vadul, mohón tapadtak össze, szívük örült sebességgel vert

A férfi levette a lány felsőtestéről a ruhát. Zoe a kéjtől annyira el volt gyengülve, hogy Damiennek meg kellett tartania, nehogy hátraessen. Damien átkarolta a lány vékony hátát, magához szorította, Zoe a lábaival átkulcsolta a férfi derekát. Damien felállt, az ágyhoz ment és rátette a lányt Zoe hanyatt feküdt és nevetett, ahogy Damien lehúzta a cipőjét, a nadrágját és a bugyiját.

A férfi gyorsan levetkőzött és ráfeküdt a reszkető lányra. Zoe felhúzta a lábát és Damien dereka köré fonta. A kéj mámorában a lány felsebezte a férfi hátát, a férfi pedig a lány ajkát, de észre sem vették. Aztán a férfi a lány hüvelyébe hatolt. Zoe felszisszent, amikor megérezte a testében Damien merev péniszét. Vadul, szinte durván szeretkeztek, aztán gyengéden, majd ismét durván. Sosem voltak képesek betelni egymás testével. Nemcsak az őrjöngő szexuális vágy volt a kapocs, ami összekötötte őket, hanem a szerelem is, ami olyan hőfokon izzott közöttük, ami már szinte fájt.

Nicole az arca elé emelte a galambot, hogy lássa, hogy van. A madár üveges szemekkel nézett vissza rá. Nicole nem értett túlságosan az állatokhoz, és elgondolkodott egy kicsit azon, hogy vajon találhatná-e úgy, hogy egy madár nem üveges szemekkel néz rá, vagy néz bármi mást. Érdekes kérdés volt, bár tudta, hogy amikor majd lemegy a tetőről, nem fog vele foglalkozni, nem fog miatta könyveket olvasni és nem fog kérdezősködni sem.

Leengedte a kezét az ölébe és lenézett az utcára. Sosem ugrott ejtőernyővel vagy bokájára rögzített gumikötéllel, mert azokat nem tudta kontrollálni. Úgy érezte, miután elrugaszkodott, elvesztette a kontrollt az események felett, és ennél az érzésnél jobban semmit sem gyűlölt Neki mindig mindent ellenőrzése alatt kellett tartania, irtózott az olyan helyzetektől, ahol nem ő volt a főnök, ahol nem ő

felelt saját magáért Olyankor mindig félt. Nicole mindent látni akart a saját szemével, és tudni, hogy baj van vagy nincs baj. Itt a tetőn úgy ült, hogy őt nem látták, ő viszont belátta a tetőt, a ház falát, a lába alatt az utcát, és a házakat a másik oldalon. Az ellenőrzött körülményeket szerette. Mint ezt a mostanit

Nicole négyéves korától tizenhat éves koráig balettozott. Azért hagyta abba, mert megtudta, hogy egy férfi minden előadásra elmegy és lefényképezi őt. Eleinte izgalmas volt a tudat, hogy van egy hódolója, aki az előadásokon csak őt figyeli, ám egy idő után elgondolkodott azon, hogy a férfi vajon mit csinál a róla készült fényképekkel? Addig-addig elmélkedett ezen, míg egy nap eszébe jutott, hogy a képeket a férfi szexuális segédeszközként használja. Látta maga előtt, ahogyan az ismeretlen férfi fekszik otthon az ágyában és a fényképét bámulva, maszturbál. És Nicole ezt nem akarta, hányingere támadt, ha csak eszébe jutott. De nem tehetett ellene semmit. Egy idő után valósággal bedilizett ettől: elkezdte kitalálni, hogy más férfiak is megbújnak a nézőtéren, hogy őt fotózzák, és a fotóit mind arra használják, hogy Lelki szemei előtt egész hálózat jelent meg, férfiak cserélgették, adták-vették az ő fényképeit, és amikor hazamentek, bebújtak az ágyba, és egyik kezükkel a képet tartották, a másikkal meg. És Nicole egy nap képtelen volt felmenni a színpadra. És attól kezdve már soha többé nem tudta megtenni. Pedig nagyon tehetséges volt, egy jelentős társulat primabalerinája (vezető balett-táncosnő) lehetett volna, megismerhették volna a nevét világszerte. Végzős egyetemista volt már a Johns Hopkinson, amikor visszanézve úgy gondolta, alaposan túlreagálta a dolgot, Amikor rájött erre, nevetett. Nem búslakodott sokat az elszalasztott balettkarrier miatt, mert bár táncolni nagyon szeretett, egy hivatásos táncosnő életvitelét túlságosan fárasztónak és megviselőnek találta.

Ebben az órában meglehetősen gyér volt a forgalom. Simon a kocsiablelől át kinézett az utcára, aztán eltekerte a kormányt és gázt adott. A BMW terepjáró kifordult az útra, Simon beleszippanzott a friss péksütemény illatú levegőbe, és elmosolyodott. Egy papírzacskó hevert mellette az ülésen, benne négy kifli, egy pogácsa, egy percc és egy lekváros sütemény. Simon kerek száz dollárt fizetett érte. Ezért nem érezték a pékek problémának, hogy időnként bezörgetett hozzájuk jóval nyitás előtt.

Simon magánvagyonára meghaladta a másfélmilliárd dollárt, de nem vonult ki a világból aranyozott, gyémánttal kirakott elefántcsonttoronyba. Inkább elvegyült. Rangrejtve járt-kelt a világban, mert élvezte, hogy olyan játszmákat figyelhet meg, melyeknek felette áll. Szupermarketben vásárolt, saját kezével tolt a bevásárlókocsit, autópályadíjat fizetett, hétköznapi emberekkel beszélgetett, és amikor New Yorkban lakott, metróval járt be a Wall Streetre. Élvezetet okozott neki, hogy olyan emberek veszik körül, akik képtelenek irányítani az életüket. Élvezte, hogy felettük áll, hogy nem osztozik a gondjaikban, hogy kívülálló. Nem is igazán tudta megfogalmazni, hogy mit is érez magával kapcsolatban, de abban egészen biztos volt, hogy sokra hivatott ember, olyan valaki, akinek a csúcson a helye. Voltak bizonyos képességei, amelyek nem voltak átlagosak, és amelyek biztosították neki, hogy magasra fog jutni az életben. Bárkivel szót tudott érteni, a beszélgetőpartneréhez tudta alakítani a személyiségét, kisujjában volt szinte minden nemzet protokollja és etikettje, tudta, mi hogyan fog hatni, kinek illik ajándékot adnia, mekkora értékben és mit. Mindig beszerezte a szükséges információkat, és hogy valakit megnyerjen egy ügynek, azért sokat volt hajlandó áldozni. Mindenki szimpatikusnak találta, néha még az ellenfelei is. Kalifornia állam szenátora és a pénzügyminiszter ki nem állhatták egymást, olyan feszült volt a helyzet közöttük, hogy már maga az elnök tette szóvá és utasította rendre őket. És Simon mindkettőjükkel jól elvult, volt, hogy egy nap egymás után találkozott velük, és ezt ők is tudták, mégsem okozott problémát. Simon nem volt kétszínű, nem volt egyszer

ilyen, másszor olyan, nem hízelgett körül senkit, nem beszélt ki senkit sem a háta mögött. Ő erényeket csillogtatott meg, és ez keltette másokban a szimpátiát. Amikor Kalifornia szenátorával beszélt, ugyanazokat az erényeket mutatta, mint amikkel a szenátor hitte, hogy rendelkezik, és amikor a pénzügyminiszterrel társalgott, a pénzügyminiszter erényeit vette magára. Ezek az erények nem voltak mindig igazi erények, néha erkölcstelenek voltak, néha a törvénytelenység határát súrolták vagy át is lépték, de mert aki bírt velük, erénynek, fontos és jelentős jellemvonásnak tartotta őket, hát Simon igazodott hozzájuk. Sosem beszélt ki senkit, sosem személyeskedett, sohasem viselkedett kétszínűen, tehát mindenki úgy tekintett rá, mint vele egyívású emberre, akiben meg lehet bízni. És ez volt Simon nagy trükkje.

Simon a 157-es számú ház előtt parkolt le. Fogta az aktatáskáját és a péksüteményes zacskót, és kiszállt a kocsiból. Gondosan bezárta a terepjáró ajtaját, mert nem szerette volna, ha ellopják, de nem is nagyon izgatta volna. Ha ellopják, fél órán belül szerez másik kocsit, és kocsiban fontos iratot sohasem hagyott.

Mr. Cassius, az éjszakai portás nagydarab, kétméteres néger férfi volt, egy jó útra tért nehézfiú, aki vasárnaponként misére járt. Mr. Cassius észrevette a BMW terepjárót, kikászálódott a pultja mögül és kulcsaival elindult a kapu felé. Épp akkor ért oda, amikor Simon megérkezett a kapu másik oldalához. Odabiccentettek egymásnak, aztán Mr. Cassius beengedte Simont.

A szokásos szóváltás: „ló estét, Mr. Trevors. Hogy van?, Köszönöm kérdését, Mr. Cassius. Kicsit hosszúra nyúlt a nap. Az éjszakai portásnak fogalma sem volt arról, hogy kicsoda valójában az az udvarias és bőkezű férfi, aki a 47-en lakik, az 1009-es lakásban, ami elég jó lakás és szép nagy, de nem a legjobb és nem a legnagyobb.

Zoe szenvedő arccal nyögött az ágyon. A gyönyör olyan erővel tört rá, hogy elhagyta az ereje, a karja könyökben behajlott, a feje előrebukott az ágyra. Mindkét kezével a lepedőt markolta. Damien összeszorította a szemét, hangosan nyögve, durván döfködte a lány formás kis fenekét. Aztán előrezuhant, rá Zoe hátára, és úgy folytatták tovább, örült szenvedéllyel. Arcuk egymás mellé került a lepedőre, összeért az orruk és a homlokuk, és hallgatták a legszebb hangot, amit csak ismertek: egymás kéjes zihálását

És útban az orgazmus felé, egy különös, összetéveszthetetlen, elektronikus prittyegés hangzott fel az ablak alól. Mindketten azonnal megálltak és az ablakhoz fordultak. Az ablak alatt elhelyezett szerkezeten vörös lámpák villogtak. Damien kihúzta a péniszét a lány hüvelyéből, és kiugrott az ágyból, gyors léptekkel szelte át a szobát, leült a műszer elé és fejére tette a fejhallgatót, amely a berendezéshez volt csatlakoztatva. Zoe az ablaknál termett, fejmikrofont tett a fejére, és egy hatalmas vadásztávcsövet kapott a kezébe, és a szemközti ház 47. emeleti 1009-es számú lakásának ablakait vette célba. A lakásban egyelőre sötét volt

Még ziháltak, a nemi izgalom még nem szállt el, de figyelmük már másra irányult, nem egymásra és a szenvedélyre.

Fény gyúlt a szemközti ház 1009-es számú lakásában. Zoe élesebbre állította a távcsövet, olyan élesre, hogy a lakás tágas nappali szobájának falára kiakasztott festményen el tudta olvasni a szignót: Monet, és a képkereten a feliratot: reprodukció. Elég jó reprodukció volt, de nem a legjobb.

A lézeres letapogató a lehallgatókészülékek rejtett mikrofonnál újabb generációja. A letapogató a lemezjátszó elvén működik: egy szobában a hangok megrezegtetik az ablaküveget, melyet egy lézersugárral és egy érzékeny műszerrel fel lehet fogni, és ugyanolyan hanggá lehet alakítani, mint ahogyan a lemezjátszó hanggá dekódolja a barázdákat. Az ablakból, egy virágcserepnek álcázott lézeres letapogató szemmel láthatatlan lézersugarat bocsátott a szemközti ház 47. emeletére, az 1009-es számú lakás nappali szobájának hatalmas fényablakára. A fényablaknak az volt a funkciója, hogy megtörve a falat, egy helyen üveggel helyettesítve azt, világosabbá tegye a lakást. Mind kívülről, mind belülről nagyon jól nézett ki, és Simon lakásának a fényablak adta leginkább a luxuslakás jelleget. Ahogyan Simon lepakolta a péksüteményes zacskót a konyhában, a hangok rezgéseket keltettek a nappali szoba három méter széles, a padlótól a mennyezetig felérő fényablakában, és Damien hallotta, ahogyan Simon hátrahúzza a széket, aztán megnyitja a csapot, majd elzárja, és elindul valamerre.

Zoe annyira elmerült a megfigyelésben, hogy még csak nem is pislogott. Csókot érzett a fenekén. Elmosolyodott, de a távcsövet nem engedte le. Damien is mosolygott. Nézte Zoét az ablakokon bevetülő sápadt fényben, és olyan édesnek látta, hogy nem is értette, hogyan tudott élni azelőtt, hogy egymásba szerettek.

És akkor Simon belépett a nappali szobába.

Készülj – szólt Zoe a fejmikrofonba.

Kész vagyok – szólt vissza Nicole. Tizenhárom emelettel Simon lakása felett, pontosan egy vonalban a nappali szobával, a ház tetején ült, és egy galambot tartott a kezében.

Simon a szokások rabja volt, és ez ellen nem volt semmi kifogása. Szerette a szokásait, úgy gondolta, stílust adnak neki, és hozzájárulnak sikereihez. A bárszekrényhez ment, levett egy kristálypoharat, és kivett egy félig teli üveg francia konyakot. Kétujjnyi konyakot töltött a pohár aljára. Ivott egy aprócska kortyot, de nem nyelte le, hagyta, hogy az íz átjárja a száját. Egy pillantást vetett a számítógépére, amely az íróasztalán állt. Öt másodpercig gondolkodott, aztán döntött: ma már nem dolgozik. Fürdik, közben megnéz egy filmet, elfogyasztja a friss péksüteményt, és megy aludni. Majd holnap folytatja.

Az Egyesült Államokban volt néhány befolyásos üzletember, akik ferde szemmel nézték a japán tőke beáramlását az országba, és Simon ezek közé az üzletemberek közé tartozott. Néhányan elhatározták, hogy tesznek valamit, és Simon vállalta, hogy kidolgozza a stratégiát. A japán tőke, amely időnként határozottan korlátatlannak tűnt, egyre karizmatikusabban éreztette hatását az Államokban. A 2000. év elején készítették egy tanulmányt annak feltárására, hogy ténylegesen mekkora a japán érdekeltség az Egyesült Államokban. A tanulmány nem lehetett teljes, de a feltárt tények nem egy ember hátán égnek meresztették a szőrt. Tősgyökeres amerikai cégek és ágazatok működnek részben japán pénzből, többek között a szórakoztatóipar, és azon belül is a popzene és maga Hollywood. Simon és társainak célja az volt, hogy új játékszabályokkal elérjék, hogy a japánoknak többé már ne érje meg letelepedni az Államokban. A kisebb befektetők ellen nem volt különösebb kifogásuk, ám annál inkább volt az olyan irdatlan mamutvállalatok ellen, mint amilyen például a Sony vagy a csúcstechnológiában érdekelt Masada Konzern. Simon a maga módján zseni volt. Képes volt rá, hogy kidolgozzon egy olyan tervezetet, amit ha elfogadnak – és képes volt arra is, hogy elfogadtassa –, a Sony, a Masada

Konszern és a hozzá hasonló cégek bevétele drasztikus mértékben lecsökken. Olyan mértékben, hogyha nem emelnek árat, belefulladnak a veszteségbe, ha pedig árat emelnek, akkor is belefulladnak a veszteségbe, mert képtelenek lesznek versenyre kelni az árak tekintetében az amerikai cégekkel.

Simon lenyelte a kortyot és elindult a fényablak felé. Megállt előtte, olyan közel hozzá, hogy cipője orra érintette az üveget. Amikor feltették az ablakot és ezt először tette, hátborzogató élmény volt. Bal kezét zsebre vágta, újra kortyolt egyet a konyakból, és elégedett mosollyal az arcán elnézte az utcákat és a város éjszakai fényeit.

Indulj mondta Zoe a fejmikrofonba.

Megyek szólt vissza Nicole.

Nem tévovázott, nem várt egyetlen pillanatot sem, azonnal elrugaszkodott a tető széléről. Három másodperc alatt ért le a 47. emeletre. Vastag, műanyag burkolatú heveder volt a derekán, két kapcsolóval, melyek éppen kézre estek. Nem lógott le kötél a lába alá, mert azt esetleg észrevehette volna valaki: a kötél a hevederben volt, vékony, nagy szakítószilárdságú, fekete kötél. Nicole lenyomta az egyik kis kapcsolót, mire a süllyedés abbamaradt. A fényablak mellett lógott, lábát a falnak vetette. Simon nem vette észre.

Zoe lenézett az utcára, két ember sétált el a szemközti ház kapuja előtt. Megvárta, míg elmennek, aztán elnézett mindkét irányba, hogy lássa, ki közelít és mekkora sebességgel, hogy megbecsülhesse, mikor fog odaérni. Egy pár bandukolt jó ötven méterrel lejjebb, egymásba karolva, túlságosan messze ahhoz, hogy részesévé válhassanak az eseményeknek.

Most szólt Zoe a fejmikrofonba.

Nicole, jobb kezét, melyben a galambot tartotta, fellendítette a feje mögé, bemérte a célt, aztán a galambot belevágta az ablakba.

Nicole biztosra ment. Pontosan tudta, mekkora Simon fényablaka, tudta, milyen típusú üvegből van, ismerte az üvegtábla minden fizikai jellemzőjét, amire szüksége volt. Tudta, hogy egy tizenöt négyzetméteres üvegtábla ebből a fajta üvegből milyen feszültségi jellemzőkkel bír, hol a legerősebb, hol a leggyengébb, tudta azt is, hogy egy ekkora üvegtábla szakaszosan omlik le, ahogyan a feszültség, a terhelés megváltozik, és azt is tudta, hová, milyen szögben, és mekkora erővel dobja a galambot, hogy az üvegtábla leomoljon.

És az üvegtábla leomlott. Hatalmas darabok és kisebb, borotvaéles szilánkok zuhantak alá, egy részük ki az utcára, egy részük a szobába.

Olyan hirtelen, olyan váratlanul történt az egész, hogy Simon megijedni sem tudott. Kevés dolog annyira meglepő, mint hogy valamit kívülről belevágnak egy 47. emeleti ablakba. Az egyik nagyobb üvegdarab levágta Simon mindkét lábfejét, éles szilánkok tucatjai vágódtak az arcába, felsebezve a bőrét, az ajkát, a nyelvét és a szemét. Simon előretántorodott. Egy közel a mennyezet magasságából alázúduló háromkilós üvegdarab levágta a fél arcát, aztán belemetszett a térdébe. Simon térdre rogyott, és a lendülettől előrehajolt. Üvegdarabok fűrődtek a hátába, a tarkójába és a fejébe.

Nicole elégedett volt. Lenyomta a másik kapcsolót a hevederen, és megindult felfelé. Simon épp ekkor kezdett zuhanni a föld felé. Nicole öt másodperccel később a tetőn volt, eltüntette a nyomait, és az előre kidolgozott menekülési útvonalon lelépett.

Damien összepakolta a lézeres letapogatót. Zoe távcsövön figyelte, ahogyan kiérkezik a mentő és a rendőrség. Simon Trevors szörnyethalt, amikor egy sportkocsi sebességével becsapódott az utca kövébe, de fél-egy percen belül akkor is meghalt volna, ha nem zuhan ki az ablakon.

Hogy egy galamb majdnem akkora sebességgel, amekkorával egy átlagos galamb egyáltalán repülni képes, nekirepüljön egy fényablaknak, és éppen azon a pontján csapódjon bele, ahol a leggyengébb, és ezzel az ablak mögött álló férfi tragikus és döbbenetes halálát okozza, szinte lehetetlen. De lehetséges.

Simon Trevors fényablaka egy elég jó fényablak volt.

Ha a legjobb van neki, akkor semmilyen madár nem tudta volna betörni.

És akkor más módon halt volna meg.

ELSŐ FEJEZET

1.

Netsuke Tower, Manhattan, New York

Október 9. hétfő, 11 óra 00 perc

Dr. Julius Andan, az Amerikai Pszichiátriai Társaság és a Mentálhigiénés Világszövetség elnöke, Jaguar típusú elegáns és vadonatúj angol személygépkocsiját a Netsuke Tower üzletfelek és más látogatók számára fenntartott, jól őrzött parkolójában hagyta. New York egyik legexkluzívabb divatszalonjában tetetett sötét öltönyt, hófehér inget, bordó selyem nyakkendőt és fekete bőrcipőt viselt, bal csuklóján 18000 dolláros Parmigiani órát, egy nem hivalkodó, de annál drágább karkötőt, két huszonnégy karátos aranygyűrűt, egy jegyűrűt és egy antik pecsétgyűrűt. Laikus szemmel egyszerű, elegáns úriembernek látszott, de szakértő szem észrevette a részleteket is, a csak szűk körben ismert mesterek keze munkáját öltözetén, ékszerein és frizuráján, és azonnal tudta, még ha arcról nem ismerte is fel, hogy roppant fontos ember közeledik. És dr. Julius Andannak szüksége is volt személyes nagyságának látszatára, mert a hetvenhét emeletes Netsuke Tower legfőbb urával, a Masada Konzern rettegett tulajdonosával és elnök-vezérigazgatójával, egy huszadik századi samurájjal, Joshi Masadával akart találkozni, és a találkozó nem volt megbeszélve. Joshi Masadához bejutni egyeztetés nélkül pedig megközelítette a lehetetlenség kategóriáját, Andannak azonban a vele való azonnali találkozás élethalál kérdése volt.

Julius Andan viszonylag nagydarab ember volt, száznolcvan centi magasra nőtt, a vállai zakója válltömései nélkül is elég szélesek voltak, néhány kilónyi súlyfeleslegét pedig eltakarta a jól szabott ruha. Ha valaki ránézett, azt gondolta, hogy erős és izmos, pedig egyszerűen csak ilyen volt a testalkata. Sötétbarna, rövid haját hátrafésülve hordta, tekintete mindig élénk és érdeklődő volt, de ha

magára maradt, az élet nyomtalanul elillant mélybarna szeméből. Andan nagyon charme-os tudott lenni, ha akart, bár nem volt kimondott szépség. Intellektuálisnak és rendkívül tapasztalt férfinak látszott. Rekedtes hangjával, férfias járásával és gesztusaival, valamint zseniális kommunikációs képességével azt a benyomást keltette a nőkben, hogy a szex vele extatikus élmény. Ám Andan valójában impotens volt, és rég volt már annak a napja, hogy utoljára gondolt a szexre.

A Netsuke Tower számtalan japán nagyvállalat amerikai képviselőjének otthont adó felhőkarcolója az Egyesült Államokba beáramló sok milliárd dollárt kitevő japán tőke jelképévé vált. A toronyház, amely rekordsebességgel épült meg 1989 végére, vörös posztó volt egy titkos tömörülés, a Japánellenes Liga befolyásos amerikai üzletemberei szemében, akiknek sorait erősítette a tragikus balesetben elhunyt, néhai Simon Trevors. A baleset, melyben Mr. Trevors életét veszítette, máig beszédtema volt a Japánellenes Liga tagjainak sorában. Döbbenetesnek találták, hogy valaki egy galamb által haljon meg. Senki, sem a Japánellenes Liga, sem pedig a hatóságok emberei, akik a milliárdos üzletember halálának ügyében folytattak vizsgálatot, nem gondolták, hogy Simon Trevors halála gyilkosság volt. Még hozzá megrendelt gyilkosság.

Dr. Julius Andan éppen e gyilkosság megrendelőjét kívánta meglátogatni egy olyan ügyben, amelynek semmi köze nem volt a Japánellenes Ligához, vagy a csúcstechnológiához, vagy az üzleti élethez, vagy bármilyen ismert dologhoz ezen a világon.

A Netsuke Tower hatalmas márvány előcsarnokában, a bejárat ajtótól balra egy hosszú recepcióspult állt, amely mögött válogatott szépségű és törekenységű, tizennyolc-húsz éves ám annyinak sem látszó japán lányok várakoztak, akik magasan képzettek voltak a japán és az amerikai üzleti etikett terén és akcentus nélkül beszélték az amerikai-angol nyelvet. Az volt a feladatuk, hogy mindenkit, aki az előcsarnokba lép, kellő tisztelettel fogadjanak, megtudakolják úti célját és mindent elkövessenek, hogy az illető el is jusson oda, ahová szeretne. Mire Julius Andan előtt hangtalanul kinyílt a vendégek parkolójából az előcsarnokba vezető két-szárnyas üvegajtó, az egyik recepciós lány már félúton járt az ajtó felé.

Jó napot kívánok, uram! üdvözölte Andant három lépésről, széles mosollyal az arcán, mélyen meghajolva Yukiko vagyok, a recepciós. Szívből köszöntöm Önt a Netsuke Towerben!

Jó napot! mondta Andan és sután meghajolt. Próbált mosolyogni, de csak egy furcsa fintorra futotta.

Yukiko elegáns, méretre szabott égszínkék kosztümöt viselt, a szoknyája egész kicsivel a térde fölött ért véget, hogy odavonzza a férfiak tekintetét. Andan nem nézett oda, bár elismerte magában, hogy a lány egyenesen csodaszép, mostanában nem volt férfias hangulatában. Már két éve nem volt abban, amióta a felesége meghalt. A jegygyűrűjét az óta sem vette le, egyetlenegyszer sem.

Miben lehetek a szolgálatára, uram? kérdezte Yukiko kedvesen.

A Masada Konszernt keresem, kisasszony mondta Andan. A nevét nem állt szándékában elárulni, legalábbis, amíg nem kérdezi a lány, addig nem.

Andan nagyon sokat szerepelt a médiában, közismert ember volt, de nem olyan értelemben, mint egy film vagy egy popsztár, vagy mint egy minden korosztálynak és társadalmi rétegnek egyaránt szóló

show-műsor műsorvezetője. Andan mindig komoly témákról beszélt a médiában, még ha néhanapján megengedett is magának egy-egy szellemes megjegyzést, szavai nem a fiatalabb korosztályoknak szóltak. Yukikónak munkaköri kötelessége volt arcról és névről ismerni az üzleti élet jeles képviselőit, kevéssé szabadidejében pedig Madonnát, Janet Jackson és japán együtteseket hallgatott, így Andan éppen kívül esett az érdeklődési körén, és az egyetlen, amit meg tudott állapítani róla, az az volt, hogy olyan ismerős az arca.

A Masada Konzern a 62. emeleten található, uram mondta Yukiko szolgálatkészen. Kérem, kövessen, elkísérem Önt a lifthez.

Köszönöm, kisasszony.

Yukiko megindult, ügyelve, hogy sohase előzze le Andant negyed lépésnél jobban. Rengeteget gyakorolta, hogy ilyen könnyed természetességgel tudjon pontosan olyan gyorsan menni, hogy egy bármilyen nagyokat lépő vendég előtt járjon negyed lépéssel.

Alig három másodperccel az után, hogy Andan elindult a recepciós lány után, már meg is látta a lifteket. Négy lift sorakozott egymás mellett, az egyik éppen lent volt. Egy kisebb csoport szállt be a liftbe.

A liftkezelő fiatalember elegáns, fekete öltönyben a lift mellett állt és minden beszállót meghajlással köszöntött. Yukikónak nem kellett szólnia, hogy a liftkezelő észrevegye közeledtüket, bár a fiatalember egyetlenegyszer sem nézett rájuk, mert mással volt elfoglalva. Ezek ellenére tudatában volt annak, hogy két ember érkezik, és egyikük kék kosztümöt visel, vagyis recepciós, míg a másik minden bizonnyal vendég. A liftkezelő nem tehette meg, hogy miközben a Netsuke Towerben található számtalan cég alkalmazottai vagy ügyfelei szállnak be a liftbe, elfordul tőlük és körülnéz, mert munka közben nem a munkájával foglalkozni súlyos udvariatlanság és immorális magatartás lett volna részéről.

A Netsuke Towerben dolgozó mintegy tízezer beosztott mindegyike hetente két alkalommal köteles volt megjelenni vagy a hajnali, vagy az esti kendoedzésen, hogy fejlessze jellemét, fizikumát és térlátását. A Netsuke Towerben nem versenykendot oktattak, hanem egy tradicionális vívást, melynek annyi köze volt a kendohoz, hogy használta védőfelszerelését és fegyverét, hogy elkerülje a komolyabb sérüléseket. A tradicionális japán vívás mindegyik iskolájában nagy hangsúlyt fektettek a vívólátás kifejlesztésére, amely azt jelentette, hogy a vívó tudatosan lát teljes látómezejében, beleértve látása legszélső periferiáját is, hogy ily módon egyszerre több ellenfél támadására is képes legyen reagálni.

Miután mindenki beszállt a liftbe, a liftkezelő Andan felé fordult, és mosolyogva, mélyen meghajolt. Andan ekkor alig két méterre járt tőle.

Jó napot kívánok, uram! A liftkezelő vagyok. Hová kíván menni, uram?

Az úr válaszolt Yukiko Andan helyett a Masada Konzernt keresi.

Masada Konzern, 62. emelet. Természetesen, uram! Kérem, szálljon be, azonnal indulunk!

Yukiko meghajolt Andan előtt, megvárta, amíg beszáll a liftbe, majd visszatért a recepcióra.

A liftkezelő megrántotta a kart és a lift megindult felfelé. Andan megfigyelte, hogy a liftet úgy alakították ki, hogy tíznél több ember semmiképp ne férjen be.

A lift először a 28-on állt meg.

28. emelet, Takashi Társaság a liftkezelő két férfihoz fordult Uraim, megérkeztünk mondta meghajolva.

A két férfi meghajolt, és megköszönték, hogy szólt nekik, aztán kiszálltak a liftből.

Mentek tovább. A lift a 40-en állt meg legközelebb.

40. emelet, Mifune Vállalat a liftkezelő egy ősz hajú, elegáns nőhöz fordult. Asszonyom, megérkeztünk mondta meghajolva.

A nő magas rangú lévén, nem hajolt meg, csak biccentett, és kiszállt a liftből. Andan rájött, hogy a liftet úgy méretezték, hogy a liftkezelő meg tudja jegyezni az úti célokat. Kitűnő memória! Fantasztikusnak találta a japánok odaadását. Bármit tettek is, azt teljes szívvvel tették, fenntartások nélkül, és sohasem érezték úgy, hogy megalázkodnak.

Másfél perccel és két megállóval később a lift megállt a 62. emeleten.

62. emelet, Masada Konzern. Megérkeztünk, uram fordult a liftkezelő Andanhoz.

Köszönöm szépen mondta Andan és kiszállt. A lift már ment is tovább.

Egy Yukikónál valamivel idősebb, de nem kevésbé szép és törékeny nő sietett Andan elé.

Jó napot kívánok, uram! Köszöntöm Önt a Masada Konzern titkárságán! mondta mosolyogva, és mélyen meghajolt.

A nő Hidorinak hívták, de nem mutatkozott be, mert munkaköre, akárcsak a liftkezelőé, egyértelmű volt. A recepciósök azért mutatkoztak be, mert a toronyházba belépő látogató velük találkozott először és közölniük kellett, hogy mi a munkakörük, megindokolván, hogy miért veszik fel az épületbe belépővel a kommunikációt. A tapasztalat szerint a recepciók nevét szinte senki sem jegyzi meg, ők mégis bemutatkoznak, mert nevükkel együtt lesz csak meg a dallam. Az udvarias társalgás ugyanis nem csak bizonyos szavak használatát jelenti, hanem egyfajta beszéddallamot is, és a jó napot kívánok, én vagyok a recepciók, dallamában nem annyira udvarias, mint a jó napot kívánok, Yukiko vagyok, a recepciók.

Jó napot kívánok! köszönt Andan is és sután meghajolt. Dr. Julius Andan vagyok, Joshi Masada úrhoz jöttem.

- Oh! a nő egy pillanatra kiesett a szerepéből. Akik Masadához jöttek, az igazgatói különliftet használtak. A nő néhány másodpercig tévővázott, mert nem tudta, mitévő legyen, majd arra az

álláspontra jutott, hogy neki nincs elég hatalma ahhoz, hogy döntsön Andan felől. Elmosolyodott és meghajolt. Elnézését kérem, uram. Kérem, fáradjon utánam, legyen szíves!

Andan ment a nő után. Sejtette, hogy bejutni Joshi Masadához, aki hetvenezer embernek parancsolt, és akinek 14 milliárd dollárra rúgott a magánvagyon, felér egy tortúrával, és erre rá is hibázott.

Hidori egy csendes folyosó végén található helyiségbe vezette Andant. A terem közepén fémdetektor állt, mögötte egy újabb, hasonló szerkezet. A teremben nyolc biztonsági ember tartózkodott. Látszólag fegyvertelenek voltak, és nagyon udvariasak. Egyikük mélyen meghajolva arra kérte Andant, hogy fém tárgyait pakolja ki egy tálcára, két másik nagyon kedves, csupa mosoly ember pedig áttessékelte a fémdetektoron. A berendezés nem jelzett. Ezután sűrű bocsánatkérések és meghajlások közepette tetőtől talpig átvizsgálták kézi fémdetektorral is, majd egy másik detektoron küldték át, melyről Andan úgy gondolta, valamiféle röntgen. Mivel ez sem jelzett, Andan visszakapta a fém tárgyait.

Kérem, fáradjon utánam, legyen szíves! mondta Hidori, és a terem hátsó ajtaján át távoztak.

A folyosó, ahová a biztonsági ellenőrző teremből kiléptek, olyan csendes volt, mintha egy másik világba kerültek volna át. Puha szőnyegen jártak, Andan hallotta a saját légzését, de a lépteit nem. A folyosó elkanyarodott, és a végén egy üvegajtós iroda előtt álltak meg. Az irodában hat férfi és négy nő ült íróasztalok mögött.

Az úr személyesen Masada urat keresi – jelentette be Hidori az irodába lépve.

Szavai varázslatként hatottak, a mozdulatok félbeszakadtak.

Az egyik férfi reagált először. Japán szemmel nézve meglehetősen magas volt, középkorú, látszott rajta, hogy ő az irodában a legmagasabb ásu. Felállt és ért léptekkel sétált.

Kino Hidesho vagyok, uram, a titkárság helyettes vezetője nyújtotta a kezét, és közben meg is hajolt, de nem olyan mélyen, mint Yukiko, a recepciós.

Dr. Julius Andan. Üdvözlöm. Andan megfogta a felé nyújtott kezét és ő is meghajolt.

A kezük szinte azonnal szétvált.

Milyen ügyben keresi Masada urat? kérdezte Hidesho.

Rendkívül fontos magánügyben keresem Masada urat felelte Andan. A belső zsebébe nyúlt, és színarany névjegytartót vett elő. Szétnyitotta, és kihúzott egy névjegyet, majd átnyújtotta Hideshónak.

Hidesho két kézzel, meghajolva vette át az egyszerű, de rendkívül előkelő névjegyet, és elolvasott mindent, ami rá volt írva. Dr. Julius Andan, az Amerikai Pszichiátriai Társaság elnöke, a Mentálhigiénés Világszövetség elnöke, munkahelyi cím, lakcím, telefonszámok, faxok, telexek, email-cím. Hidesho úgy tartotta a névjegyet, hogy egy kicsit előre kelljen hajolnia, így feltűnés nélkül egy pillantást vethetett az előtte álló ötvenöt év körüli férfira. Hidesho nagyon értett az üzleti divathoz, minden stílusjegy, minden aprócska kis embléma beszédes volt a számára. Elég volt egyetlen pillantást vetnie Andan cipőjére, és tudta, hol készült, melyik csendes kis manhattani utcácskában,

tudta azt is, hogy Andan óráján a gyémánt hány karátot, és hogy a cég hány év garanciát vállal az órára és így tovább. tudta, hogy az olyan köztisztviselők, mint Andan, nem keresnek túl sokat legalábbis a Netsuke Towerben megforduló emberekhez képest, és hogy az efféle ruházat nem jellemző rájuk, ezért arra tippelt, Andan örökölt vagy bejött néhány a Netsuke Towerben előforduló befektetésekhez képest – kisebb befektetése. Mindazonáltal Hidesho azzal is tisztában volt, hogy Andan, bár nem az üzleti életben, de nagy ember.

Andan úr, kérem, fáradjon ki a folyosóra mondta Hidesho és kecsesen a folyosóra mutatott.

Andan kiment a folyosóra, Hidesho ment utána.

Kérem, Andan úr, jöjjön velem mondta.

Andan követte. Egy lifthez mentek, ami kizárólag a Masada Konzern emeletein közlekedett. Öt emeletet mentek fel. A 67. emelet még a 62-nél is elegánsabb és fényűzőbb volt Hidesho Andant egy félreeső irodába kísérte, ahol egy alacsony, köpcös, ősz hajú férfi ült hatalmas íróasztala mögött. Hidesho nagyon mélyen hajolt meg, jelezvén, hogy a férfi, akihez jöttek, rangban magasan felette áll.

Tisztelt Tagei úr, elnézését kérem, amiért zavarom mondta alázatos hangon Hidesho. Az úr dr. Julius Andan, az Amerikai Pszichiátriai Társaság és a Mentálhigiénés Világszövetség elnöke. Andan úr Masada urat keresi.

Tagei kikászálódott az íróasztala mögül és méltóságteljes léptekkel Andanhoz sétált Meghajolt, de csak alig. És nem mosolygott.

Ode Tagei vagyok mondta, a Masada Konzern egyik aligazgatója.

Andan meghajolt felé. Egy kicsivel már jobban csinálta, mint eddig. Már volt benne egy kis gyakorlata.

Elnézését kérem, Andan úr, amiért megkérdezem, de miért nem a különliftet használta? kérdezte Tagei.

Ezzel tulajdonképpen azt kérdezte, hogy be van-e jelentve Masadához. Mert ha igen, rendes körülmények között Masada személyi titkára és néhány biztonsági ember várta volna egy másik garázsban, ahonnan különlifttel vitték volna a 76. emeletre.

Nincs megbeszélve, Tagéi úr mondta Andan.

Masada úr rendkívül elfoglalt, Andan úr mondta Tagéi.

Ezzel messzemenőig tisztában vagyok, Tagei úr. Masada úrral egy régi megállapodásunk van. Önnek, Tagei úr, nem keli magyaráznom, hogy az Amerikai Pszichiátriai Társaság és a csúcstechnológia semmilyen téren nem találkozik, tehát nincsenek közös érdekeltségeink. Magánügyben keresem Masada urat. Olyan ajándékot hoztam neki, amelyet évtizedek óta vár.

Andannál nem látszott semmilyen csomag, de ez nem tévesztette meg az aligazgatót, aki jól tudta, hogy

egy értelmetlen semmiség néha egy szobát kitölt, míg valami, ami felbecsülhetetlen értékű, elfér egy ember zsebében.

Értettem, Andan úr. Tagei Hideshóhoz fordult. Vigye fel kérem Andan urat Masada úr titkárságára.

Ahogy kívánja Hidesho mélyen meghajolt, Tagei inkább csak biccentett.

Jó napot kívánok, Andan úr! fordult Tagei Andanhoz, és egy kicsit meghajolt.

Andan viszonzta.

Köszönöm, Tagei úr mondta Andan.

Hideshóval kimentek az irodából és két ellenőrzésen keresztül eljutottak az igazgatói különlifthez. A lift, melybe rajtuk kívül hat biztonsági ember is beszállt és amely még így sem volt zsúfolt, felröppent velük a 76. emeletre, az elnök-vezérigazgató titkárságára.

Andant ismét átvizsgálták, majd két biztonsági ember kíséretében, őt és Hideshót egy tágas irodába kísérték, ahol csupán egyetlen férfi tartózkodott. Andan sosem látta Másadat, azt hitte, ő az.

De tévedett. Egy titkár volt, pontosabban: Masada egyik titkára. Andan beszámolt neki arról a bizonyos ajándékról, melyet Masada évtizedek óta keres.

És Önnél van ez az ajándék, Andan úr? kérdezte a titkár.

Természetesen, uram.

Legyen olyan szíves, és mutassa meg nekem.

Andan a belső zsebéből egy borítékot húzott elő és átnyújtotta a titkárnak.

A titkár két kézzel vette el a borítékot és átvétel közben meghajolt, melyet Andan viszonzott.

A titkár egyetlen pillantást vetett a borítékra, máris tudta, amit tudnia kellett. Egy ilyen borítékot üzletben nem lehet kapni sehol a világon. Megrendelésre készítik, az elkészítése körülbelül egy évig tart. Egy Asahikawa környéki faluban készíti egy nagyon idős mester, titkos recept alapján, amely apáról fiúra száll évszázadok óta. Egyetlen boríték ebből a papírból meghaladja az ezer dollárt. Egy ilyenféle borítékot sohasem adnak fel postán, nem is arra való, sokkal inkább a tiszteletet és az előkelőséget hivatott bizonyítani. Egy ilyen borítékban mindig nagy érték van, ami sohasem pénzbeli értéket, hanem eszmei értéket jelent. Valamilyen kiemelkedően fontos dokumentumot tesznek bele, vagy jókívánságokat, vagy egy bölcs mondást. A titkár éppen megfelelő borítéknak találta ahhoz, hogy bevigye Masada úrhoz, természetesen csak az után, hogy alaposan átvizsgálták, nem rejt-e valami kínos meglepetést.

A titkár átkísérte Andant és Hideshót egy szobába, melynek papírból voltak a falai, a padló gyékény, az egyetlen asztal pedig alig néhány centi magas. Andan és Hidesho levették a cipőjüket és az asztal, mellé ültek, egymással szemben. A titkár elnézést kért, és a borítékkal és Andan névjegyével a

kezében elsietett. Alig tíz másodperccel később négy kimonóba öltözött, fiatal, törékeny és csodaszép lány lépett a helyiségbe. Teaszertartás vette kezdetét.

A titkár negyven perccel később tért vissza.

- Andan úr, kérem, jöjjön velem. Masada úr fogadja.

A kimonós lányok eltűntek, Andan és Hidesho elhagyták a szobát, felvették a cipőjüket, Hidesho leült, Andan pedig követte a titkárt.

A titkár egy biztonsági irodán és két titkári irodán vezette keresztül Andant. A harmadik irodában egy harminc év körüli, csinos, apró termetű nő sietett üdvözlésére. Meghajolt és bemutatkozott.

Yoko Nabura vagyok, Masada úr személyi titkárnője. Nagyon szívesen látjuk Önt, Andan úr. Kérem, jöjjön velem, bevezetem Önt Masada úr irodájába.

Az irodából Yoko és Andan egy helyiségbe mentek, ahonnét lépcső vezetett a Netsuke Tower legfelső emeletére. A titkár ide már nem jöhetett velük, visszatért saját irodájába.

A lépcső tetején egy férfi állt szálegyenesen. Sötét öltönyt, fehér inget, nyakkendőt és bőrcipőt viselt, ősz haját hátrafésülve hordta, szemei olyan keskenyek voltak, hogy nem látszottak a szemgolyói. Alig százhatvan centi magas volt és meglehetősen köpcös, ám megjelenése roppant tekintélyparancsoló.

Joshi Masada vagyok szólalt meg a férfi. A hangja rendkívül határozott volt, halk, de erőteljes, az artikulációja kristálytisztá. Érződött, hogy Masada hozzászokott ahhoz, hogy amikor ő beszél, senki püsszeni sem mer, így felesleges hangját felemelnie.

A nevem, dr. Julius Andan. Nagyon szépen köszönöm, Masada úr, hogy fogad engem. Köszönöm szépen. – Andan meghajolt.

Masada biccentett. Egy darabig csak nézte Andant, majd megfordult és elindult a terem közepe felé, ahol apró asztalka volt a földön, egymással szemben ülőpárnák, az asztalkán csészék és gőzölgő tea. Andan néhány méterrel lemaradva követte Másadat.

Kérem, foglaljon helyet! mutatott Masada az egyik ülőpárnára. Yoko csendben távozott, visszament az irodájába. Nem volt szüksége további instrukciókra, azokat már megkapta akkor, amikor felhozta Andan borítékát és névjegyét.

Köszönöm, Masada úr mondta Andan.

Andan és Masada leültek. A boríték ott hevert az asztalon.

Masada maga töltött Andannak a zöld teából. Andan nagyon udvariasan megköszönte, bár utálta a zöld teát, és sosem értette, miért isszák egyáltalán.

Nyugodtan beszélhetek, senki sem hallja? kérdezte Andan.

Senki a világon, efelől biztos lehet mondta Masada. Egy pillanatra érzett némi késztetést, hogy kifejtse, miért nem hallhatja más, amiről beszélnek, de aztán úgy döntött, nem untatja vendégét bonyolult technikai részletekkel.

Értem bólintott Andan. Először is, elnézését kell kérnem, Masada úr, amiért hazudtam, hogy beengedjenek Önhöz.

Bizonyos értelemben nem hazudott mondta Masada , évtizedek óta keresem ezeket. Felemelte a borítékot és kivette, ami benne volt. Öt darab polaroidkép, semmi egyéb. Masada szépen sorba rakta őket az asztalon. Minamoto Yositsune kardja 1180 tájáról. Oda Nobunaga legyezője 1579-ből. Uyesugi Kenshin ünnepi kimonója 1570 tájáról. Valamint egy festmény, mely az én apámat, Zenji Másadat ábrázolja, és az ő kardja, egy Tokugawa-kori wakizashi (a szamuráj kardkészlet középső darabja; egykezes kard). Mind az öt tárgyat évtizedek óta keresem, felforgattam értük a világot, és nyomukat sem leltem. Ön tudja, hol találhatóak?

Igen, tudom.

Masada felnézett a képekről.

- Hol?

Az otthonomban felelte Andan.

Egy pillanatra látszottak Masada szemgolyói.

Ezek az Ön tulajdonát képezik?

Igen bólintott Andan.

Nem akarok alkudozni önnel, Andan úr. Ön csak megmondja az árat és én még ma átutalom a pénzt.

Nem akarom eladni őket.

Masada hallgatott. Jó két percig nem szólalt meg.

Hanem mit akar? kérdezte végül.

Önnek ajándékozni. Holnap délelőtt tizenegy órakor.

Masada megint hallgatott, ezúttal három percig. Sok mindent átgondolt, de nem értette, miért dob ki valaki ennyi millió dollárt az ablakon.

Mit kér cserébe? kérdezte, mert biztos volt benne, hogy a lenyűgöző ajándéknak ára is van, még ha az nem is pénzbeli.

Egyetlen szívességet, Masada úr mondta Andan.

És mi lenne az, Andan úr? kérdezte Masada. El sem tudta képzelni, mi lehet az, ami miatt dr. Julius Andan, az Amerikai Pszichiátriai Társaság és a Mentáihigiénés Világszövetség elnöke felkereste őt.

Ha én most egyszerűen csak megadnám Önnek a választ, Masada úr, azt hiszem, nem érnék célt. Ezért engedje meg, hogy mielőtt megválaszolom a kérdését, hadd vázoljam fel, mi vezetett arra, hogy felkeressem Önt, tisztelt Masada úr.

Erre is nagyon kíváncsi vagyok, Andan úr bólintott Masada.

Már két éve keresem egy probléma megoldását. Ez egy egy nagyon súlyos probléma. A megoldás, amit találtam, sok-sok évvel ezelőttre nyúlik vissza. Az orvosi egyetemen, 1968-ban, a doktori disszertációmát egy szokatlan témáról írtam. Az volt a címe, hogy Idegélettani jelenségek és pszichopatológias kórképek a japán harci művészetekben. Háromszáznegyven oldalon keresztül írtam valamiről, amiről nem tudtam semmit. Minden ismeretem a japán harcművészetek terén két pszichiáter és egy pszichoanalitikus becsmérő cikke volt. És nekik sem lehetett több. Írtam a szamurájokról, a ninjákról és a karatéról, és a tévesen japánnak hitt shaolin kung-furól. Megjegyzem, a shaolin kung-fut az említett pszichiáterek, és pszichoanalitikus hitte japánnak, én pedig nem néztem jobban utána a témának, csupán elolvastam a cikkeiket, aztán hosszasan fejtegettem az elképzeléseimet. A japán harcművészetek gyakorlóin különféle elmebetegségeket diagnosztizáltam, leginkább azt kifogásolva, hogy az egész harcművészetet átjárja a vallás, amely a szememben akkor halálos bűn volt. Elhatároztam, hogy egyszer berendezek egy Devianciamúzeumot műkincsekből, bemutatva, mi mindent hozott létre a vallásos hit örülete. Házi múzeumomnak idővel egyre több japán darabja lett. Néhányukat vásároltam, másokat kaptam. Azután, úgy két évvel ezelőtt, történt valami az életemben, ami ami észhez térített. Egy döbbenetes összeesküvés nyomaira bukkantam. Nem vagyok hős, Masada úr, nem akarok meghalni, egyszerűen csak nincs más választásom: muszáj tennem valamit. Ez az összeesküvés annyira kiterjedt, hogy nem tudok kihez fordulni. Nem mehetek el a rendőrségre, az FBI-hoz, az NSA-hez (National Security Agency. Nemzetbiztonsági Hivatal) vagy a CIA-hoz, mert mindezen helyeken vannak korrupt és vannak ostoba fecsegő emberek. Kétségbeesésemben már arra gondoltam, a maffiához kell mennem segítségért, de az nem lenne jó ötlet, ugyanis a maffia éppen hogy benne van az összeesküvésben. Egyeden megoldás kínálkozott csak: kilépni a körből, kilépni abból a körből, ahol ismernek engem. Sok amerikai tanul japánul, sokan tanulnak japán etikettet, sokan turistaként jutnak el Japánba vagy üzletemberként kerülnek kapcsolatba japánokkal, de én hiszem, hogy amivel megismerkednek, az csak a felszín, és van valami a mélyben, amire sohasem látnak rá. Egy nap, száz és száz óra töprengés után, arra a következtetésre jutottam, hogy kilépek a körből és egy japán embertől kérek segítséget. Ennek az embernek hatalmasnak kell lennie és bábornak. Kiválasztottam az Egyesült Államok területén élő japán nagytőkéseket és elgondolkodtam, melyikükben bízhatok, és melyikükhöz hogyan tudnék eljutni. Megtudtam, hogy Ön, tisztelt Masada úr, műgyűjtő, és hogy évtizedek óta kutat bizonyos japán műkincsek után, elsősorban ez után az öt után mutatott Andan az asztalon heverő polaroid fényképekre. Édesapjáról készült egyetlen fennmaradt festmény, és a Tokugawa-kori wakizashi a háborút követő megszállás idején tűnt el nyomtalanul Japánból, néhány bűnöző révén, akik akkoriban tiszti rangban szolgáltak az Ön országát megszálló amerikai hadtest kötelékében. Ez hát a története annak, miért esett Önre a választásom, tisztelt Masada úr.

Masada végignézett a fényképeken.

Tehát védelmet akar mondta. Azt akarja, hogy rejtsem el a világ szeme elől, amíg szándékosan hagyta nyitva a mondatot.

Amíg én fel nem készülök az összeesküvés leleplezésére fejezte be Andan.

És ha elrejttem önt, holnap nekem ajándékozza ezt az öt remekművet?

Igen, pontosan. Jól érti, Masada úr.

Masada megint végignézett a fényképeken. Úgy érezte, isteni szerencse érte. Annyi év kutatás és a kutatásra költött dollármilliók után most valaki besétál hozzá, akit korábban sose látott, és egyszerűen neki ajándékozza a hön áhított történelmi ereklyéket.

Rendben van, Andan úr, elfogadom.

Andan megköszöörülte a torkát.

Elnézését kérem, tisztelt Masada úr, de még nem fejeztem be. A kérésem ennél egy kicsivel különösebb.

Masada nem szólalt meg, várta, hogy Andan előálljon a különleges kérésével. Arra gondolt, a helyszín lesz a különlegessége, például Andan ragaszkodik a Déli-sarkhoz vagy a Himalájához.

Arra szeretném kérni, Masada úr, hogy közvetítsen ki engem egy igazi, aktív ninjaklánhoz.

Masada tágra nyitotta a szemét, amitől úgy nézett ki, mint amikor egy európai vagy amerikai ember hunyorít.

Egy ninjaklánhoz? kérdezett vissza, és Andan arcát fürkészte, hogy komolyan gondolja-e ezt a képtelenséget.

Igen, egy ninjaklánhoz felelte Andan halálosan komolysággal. Százszor és ezerszer átgondolta, és nem látott semmilyen más megoldást. A ninjaklánok körön kívüliek voltak.

Masada elmosolyodott. Aztán nevetni kezdett.

Andan ettől félt. Győzködte magát, hogy nem fog megtörténni, de ettől az egytől tartott hogy nincs modern ninjaklán. Pedig olyan jól kitalált mindent. Látott néhány ostoba filmet, ami nem győzte meg, de remélte, érezte, hogy ez az egész a valóságban egyáltalán nem ilyen. Arra gondolt, egy fanatikus banda, ami mindentől elzártan él, és ami úgy el tudná őt rejtteni valahol Japánban, hogy ott az Isten se találja meg.

Ne haragudjon, Andan úr kérte Masada még mindig nevetve. Nézze, ninják már nem léteznek, érti? Mármint olyan ninják, akikre maga gondolt, olyan működő, aktív klán, akiket fel lehet bérelni, mint a középkorban. Sajnálom, Andan úr, de valaki alaposan félreinformálta.

Andan zavarba jött. Olyan jól kitalálta

És mi van helyette? kérdezte. Ha eltűntek, úrt hagytak maguk mögött, amit valami betöltött.

Masada elkomolyodott Bólintott.

Ez igaz. Léteznek különlegesen kiképzett emberek Japánban, akiket fel lehet bérelni mindenfélére. De ezek az emberek nem egy klán, hanem inkább magányos zsoldosok vagy zsoldoscsapatok. Bűnözők, Andan úr. Ez a legjobb szó. Nagyon veszélyes emberek, Andan úr. Nem egészséges belemerülni a világukba.

Andan elgondolkodott.

De nekem, muszáj mondta eltökélten.

Tudja mit, Andan úr? Holnap délelőtt, tizenegy órára jöjjön vissza és hozza magával ezeket a műkincseket. Addigra kitalálom, hogy mit is lehetne tenni. Rendben van így?

Andan rábólintott.

Igen, köszönöm, Masada úr.

A titkáromtól kapni fog egy kis cédulát, amit ha felmutat, holnap beengedik a személyzeti garázsba. Ott már várni fogják, és a különlifttel hozzák fel. Óhajtja, hogy adjak maga mellé néhány embert a műkincsek miatt?

Nem, köszönöm. Az feltűnő lenne mondta Andan. Masada bólintott.

Akkor mindenben megegyeztünk mondta.

2.

Gorkie apartmanja,

Manhattan, New York

Október 9. hétfő, 15 óra 35 perc

A Fifth Avenue legdrágább lakóháza legfelső hét emeletének Wall Street felé néző ablakaiból rálátás nyílt a Netsuke Tower impozáns épületére. A ház utolsó három emelete Lauren Gilmore tulajdonában állt, így ő büszkélkedhetett New York legdrágább apartmanjával. Ám Lauren nem volt büszkélkedő fajta. Csendesesen, visszahúzódva élt, acél-üveg elefántcsonttornyába vonulva, távol az élet hétköznapi valóságától. Laurent mindenki Gorkie-nak hívta, aki ismerte. Nem sokan ismerték, az egész világon mindösszesen hét emberrel tartott fenn kapcsolatot, más senkit sem engedett szabályozott, zárt életébe. Az öt ismerő hét emberből hat a szeretője volt, ők vele laktak New York legdrágább apartmanjában. Gorkie csak nagyon ritkán mozdult ki otthonról, és amikor kitette a lábát, helikopterrel vagy sötét üvegű, zárt autóban utazott, és egyik épülettől ment a másikig. Lábat egy éve nem tette az utca kövére, és azt megelőzően se fordult elő sokszor. Elzárkózásában szeretői is vele tartottak, tiltotta őket mindenféle külső kapcsolattól, nem mehettek le az utcára, nem sétálgathattak, nem ismerkedhettek meg

vagy tarthattak fenn kapcsolatot más emberekkel. Zárt világukba senkinek sem volt bejárása, élelmiszert és egyebeket sem a szokásos módon vásároltak, és bevásárlásaik mindig fél évre – egy évre előre szóltak. A kiválasztott árucikkekért helikopterrel mentek, amely a házuk legtetetején állt, elzárva vastag falú hangárba.

Gorkie hat szeretőjéből öt nő volt és csak egy férfi, ily módon Gorkie formálisan biszexuális volt, erőteljes tendenciát mutatva a leszbikus szexualitás felé, ám Gorkie a valóságban teljesen aszexuális volt, semmiféle szexuális érdeklődést nem mutatott más emberi lények iránt, szeretőit leszámítva. A szexuális érdeklődésnek ez a teljes hiánya a kívülállókkal szemben a fantáziáját is meghatározta: sohasem fantáziált másokról, csak és kizárólag hat szeretőjéről.

Gorkie alig néhány centivel nőtt másfél méternél magasabbra, negyvenhárom évesen arca olyan ráncatlan volt, mint egy tinédzseré, és teste sem hagyott maga után semmi kivetnivalót. Plasztikai sebész sosem látta már csak azért sem, mert nem kívánt kívülállókkal találkozni, és szeretőin kívül bárkinek is tetszeni. Egyenes szálú, hollófekete haja majdnem a derekáig ért, bőre sápadt, halovány, mint egy vámpíré. Csinos, kortalan arca, koromfekete, soha meg nem rezdülő szeme, kifürkészhetetlen tekintete csak tovább erősítette a vámpíros benyomást. Már lánynak is szép volt, de sohasem volt annyira vonzó, mint most, érett, beérkezett és független nőként. A fekete ruhákat szerette, a divat hidegen hagyta. Otthonában sohasem hordott lábbelit. Ékszerei nem voltak, háromszáz millió dollárt meghaladó vagyonából egyetlen grammnyi aranyat sem vásárolt, sem más nemesfémeket, sem drágakövet. Az ékszerek számára semmit sem jelentettek. Másban találta meg a szépséget.

Gorkie az ágyon feküdt, a saját szobájában. Úgy érezte, lebeg a levegőben, egyre feljebb és feljebb, fel egészen az égbe, siklik a szelek szárnyán, a Nap sugarán. Boldogság öntötte el. Könnyűnek érezte magát, szabadnak, megfoghatatlannak. Nem volt szüksége szavakra, hogy elmondhassa magának, mit érez, se gondolatokra, és nem volt miért emlékeket felidéznie. Csak lenni akart, most lenni és itt lenni.

Gorkie mosolygott. Kinyújtózott, megfeszítette az izmait. Boldogságában nevetett. Aztán a nevetésből nyögés, majd felszisszenés lett, az arca eltorzult, a teste görcsbe rándult.

Lenyúlt, és beletúrt a lábai közt hasaló férfi hajába. Megint felnyögött. Combjait kétoldalt a férfi arcának nyomta, és megemelte a csípőjét, hogy még többet kapjon egyetlen férfi szeretője nyelvéből.

Gorkie egyre hangosabban vette a levegőt, felnyögött, a kék áramként futkározott a testében. Megmarkolta, meghúzkodta a férfi haját, de a férfi nem reagált, pedig tudta, mit jelent a hajhúzkodás. Damien elmosolyodott és tovább nyalakodott, nem törődve Gorkie egyre vadabb követelődésével. Damiennek nem fájt, hogy szerelme a haját húzza, mert a kék szinte érzéketlenné tette a fájdalomra.

Gorkie a feje fölé nyúlt és megragadta a párnáját. Meglendítette, és Damien fejére vágott vele.

Gyere már, te szemét! szólt rá megjátszott dühvel. Nem hallod?!

Damien elnevette magát, és végre felnézett Gorkie arcára. Abbahagyta a nyalakodást, felemelkedett, előremászott és ráfeküdt Gorkie forró testére. Gorkie nevetett. Magához szorította Damient, combjai a férfi dereka köré fonódtak, és szenvedélyesen szájon csókolt. Már legalább ezerszer szeretkeztek, összeszoktak. Damien könnyedén, simán hatolt be, pontosan a megfelelő szögben és a megfelelő

erővel.

Auh! nyögött fel Gorkie, aztán boldogan nevetni kezdett. Egymásra néztek, szerelem csillogott a szemükben.

Imádlak súgta Gorkie. Damien odahajolt Gorkie füléhez.

Nem újdonság mondta.

Te! Gorkie játékosan pofon vágta Damient, aztán felszisszent és megfeszültek az izmai, ahogyan kedvese mozgatni kezdte a fenekét.

Zoe arra ébredt, hogy pisilnie kell. Megpróbált visszaaludni, de az érzés nem engedte. Muszáj volt felkelnie és kimenni vécére.

Kelletlenül felhajtotta a takaróját és kibújt az ágyból. A szobában csend volt és sötét, fogalma sem volt, hogy milyen napszak van, csak azt tudta, hogy még nagyon korán.

Az ajtóhoz botorkált és kiment a folyosóra. Annyira álmos volt, hogy a szemét nem tudta nyitva tartani. Vakon sétált a folyosó közepén a fürdőszobáig.

Mörjike a zuhany alatt állt és a haját mosta. Nyílt az ajtó és belépett Zoe csukott szemmel. Egyenesen a vécéhez ment, felhúzta a pólóját, letolta a bugyiját, és ráült. Már csurgott is. Mörjike nevetett.

Szia, picúr! szólt oda. Zoe volt a legkisebb és a legfiatalabb közöttük.

Szia köszönt vissza Zoe félálomban, csukott szemmel.

Mit álmodtál?

Még nem fejeztem be.

Mörjike lemosta a sampont a hajáról, aztán elzárta a csapot.

Még visszaalszol? kérdezte.

- Aha.

Jól kibuliztad magad tegnap, úgy látom. Zoe nem válaszolt, csak elmosolyodott. Te voltál a sztár, picúr nevetett Mörjike. Mindenki a picúrt ünnepelte. De hát meg is érdemelted.

Zoe a tegnap este kezdődő és ma reggelig tartó ünnepségre gondolt. A többiektől ajándékot kapott, a szeretői sorban gratuláltak neki és elhalmozták jókívánságaikkal. Még Nicole is, pedig ő nem az a fajta. Nagyon boldog volt, és büszke. Nem sokan mondhatják el tizenhét évesen, hogy elérték, amit ő.

Zoe befejezte a pisilést. Felállt, felhúzta a bugyiját, csukott szemmel a mosdóhoz ment, kezet mosott, majd megindult az ajtó felé.

Szép álmokat! szólt utána Mörjike.

Aha mondta Zoe, és csukott szemmel kiment a fürdőszobából. Mörjike tágra nyílt szemekkel nézett utána. Elég furcsa jelenet volt.

Megrázta a fejét, és elnevette magát.

Zoe, Zoe!

Mörjike levett egy törülközőt a tartóról és a fejére tette, egy kicsit átdörzsölte a haját, utána a törülközőt visszafűzte a fémhengerre. Nem szerette a hajszárítót, mert a hő elvette hajának nedves látszatát, és úgy gondolta, hátközépig érő, fekete haja, nedvesen nagyon erotikus.

Mörjike Izlandon született harmincöt évvel ezelőtt. Hétéves volt, amikor a családja áttelepült az Egyesült Államokba. Szüleitől a legszebb skandináv arcvonásokat örökölte, egzotikus arca olyan volt, mint egy babáé, és olyan arckifejezéseket tudott magára ölteni, mintha kétszer annyi mimikaizma lenne, mint más embereknek. Mörjike nagyon könnyen nevetett, és szinte állandóan mosolygott. Vékony, különleges hangja volt, és amikor azt játszotta, hogy ő még csak kislány, aki csak hallotta, de nem látta, azt hitte, hogy tényleg egy gyerek beszél. Mörjike szerette a tréfát, szeretett ugratni másokat, nőies alakja és önkéntelen, érzéki mozdulatai azonban nyilvánvalóvá tették, hogy másfajta hangulatai is elő szoktak fordulni. Egyszer, kétszer, esetleg háromszor. Naponta.

Mörjike fehér fürdőköpenybe bújt. Nagyon szerette a puha anyag érintését. Gorkie-hoz hasonlóan ő sem rajongott a lábbelikért, ha csak tehetett, mezítláb mászkált Gorkie apartmanjának kövén és faparkettáján. Kiment a folyosóra. Valaki a háta mögül odasziszegett neki. Mörjike a hang irányába fordult.

Shana Gorkie szobájának ajtajában állt és a fülét az ajtóra tapasztotta. Mosolygott.

Mörjike odasietett hozzá és az ajtóhoz hajolt. Befogta a száját, hogy Gorkie és Damien a szobában ne hallja a kuncogását.

A hangok félreismerhetetlenek voltak.

Ezek gyömöszölik egymást -jelentette ki Shana halk, mindentudó hangon.

Jó lenne kettőjük között lenni ábrándozott Mörjike. Shana bólogatott. Megkordult Mörjike gyomra.

Hív a kis pocikád? érdeklődött Shana. Mindketten felegyenesedtek és elléptek az ajtótól.

Egy kicsit éhes vagyok vallotta be Mörjike.

Shana szétbontotta Mörjike köntösét és a kezei becsusszantak alá, átkarolták Mörjike meztelen derekát és lesiklottak a fenekére. Az érintésre szétnyíltak Mörjike ajkai.

Begerjedyél a hangok hallatán, Shana? kérdezte incselkedve Mörjike.

Miért is tagadnám? kacsintott Shana.

Magához húzta Mörjikét, összedörgölték az arcuk, egymás ajkait keresték. Csókolóztak. Shana ásítása vetett véget a csóknak.

Nem azért ásítok, mert negyven órája fent vagyok mondta Shana bocsánatkérő mosollyal az arcán , hanem mert olyan uncsi, ahogyan csókolsz.

Mörjike nevetett.

Micsoda egy dög mondta szeretetteljesen. Szétváltak, Mörjike megkötötte a köntöse övét.

Megyek, és eszem valamit -jelentette ki.

Helyes. Én meg csicsikázom egyet.

Felőlem! vont a vállát Mörjike.

Ellenkező irányba indultak tovább. Egyszerre csaptak egymás fenekére, mindketten felszisszentek és a feneküket dörzsölve mentek tovább.

Shana volt a nagybetűs Nő. Egész megjelenése, kisugárzása, annyira szemtelenül és szemérmetlenül nőies volt, hogy a férfiak és a leszbikusok, akik látták, úgy érezték, a lelküket is odaadnák egy vele töltött éjszakáért. Míg Zoe elbűvölő szépsége inkább plátói érzéseket keltett a férfiakban, Shana sokkoló nőiessége a legtöbb férfiban kisebbségérzeti érzéseket ébresztett. Fantáziálni szívesen fantáziáltak róla, de hogy a valóságban Ennek még a gondolatától is lebénytak. Shana lehengerlően határozott egyéniség volt. Soha nem játszott rá a nőiességére, soha nem alakította a végzet asszonyát vagy a kurvát. Világosbarna szemeiben túl sok értelem tükröződött ahhoz, hogy bárki is könnyűvérű, értelmi fogyatékos cicababának vélje, akinek nincs annyi esze, hogy a szexen kívül bármi is érdekelje. Kékesen fénylő fekete haja kicsivel a válla alá ért, gyönyörű bőre már-már valószínűtlenül tökéletes volt. Shana szeptember elején lépett harminchetedik életévébe, de Gorkie-hoz és a többiekhez hasonlóan, az idő vasfoga még csak meg sem karcolta.

Shana csendben bement a szobájába. Zoe az ágyában aludt. Shana kibújt tréningnadrágjából és pólójából, és bugyiban bebújt Zoe mellé az ágyba. Zoe nem ébredt fel. Shana megsimogatta és megcsókolta az arcát, aztán megpaskolta a kis popsiját. Elmosolyodott, a mosolyból hatalmas ásítás lett.

Gratulálok, Zoe súgta a lány fülébe, azután átkarolta és becsukta a szemét.

Itt volt az alvás ideje.

Mörjike belépett a konyhába. Nicole az ablaknál állt és regényt olvasott, Nadya rántottát készített a villanytűzhelynél.

Kérsz? fordult egy pillanatra Nadya Mörjike felé.

Mörjike beleszippantott a levegőbe, mosolygott és szaporán bólogatni kezdett.

Oké. És te, Nicole? fordult Nadya Nicole felé.

Nicole egy pillanatra leengedte a könyvet és Nadya szemébe nézett.

Köszönöm szépen, de nem kérek mondta hűvösen, aztán folytatta az olvasást

Helyes, legalább több marad nekünk -jegyezte meg Nadya. Mörjike két tányért és két villát vett elő és letette őket az asztalra egymás mellé. Leült az egyik székre. A villájával játszott, közben elnézte Nadyát, ahogyan a tojástartó készíti egy szál dereka köré csavart aprócska, felhőkék törülközőben és ugyanolyan színű melltartóban.

Mörjikének fülig ért a szája, elhatározta, hogy ugratja egy kicsit Nadyát.

Nadya, ha levennem rólad azt a cuki kis törülközőt, mit találnék alatta? kérdezte.

Egy rúgást mondta Nadya.

Akijelentés annyira meglepő volt, hogy mindhárman felnevettek. Még Nicole is, pedig ő ritkán vetemedett ilyesmire.

Nadya volt az egyetlen a családban (ahogyan Zoe nevezte magukat), aki festette a haját. Sokféle színt kipróbált, a platinaszőkétől az azúrkékig, majd megállapodott a szőkésbarnánál, ami majdnem megegyezett eredeti hajszínével. Nadya 159 centiméteres magasságához vékony testalkat és angyali, szeplős arc párosult. Szép kék szemei azonban egy cseppet sem voltak angyaliak. Tekintete és minden mozdulata azt sugallta, hogy ő tudja, mit akar. Világéletében nagyon határozott és céltudatos ember volt, sohasem hagyta magát az eseményekkel sodortami, mindig tudta, mi a célja, és mit kell tennie, hogy elérje a kitűzött célt. Erotikus megjelenése ellenére a szex nem játszott központi szerepet az életében. Ha valaki szeretkezni akart vele, ritkán mondott nemet, de ő maga még ritkábban kezdeményezett.

Gorkie számtalan kritérium alapján válogatta ki a szeretőit, az egyik kritérium az volt, hogy a lehető legtöbb nőtípus kapjon helyet közöttük. Zoe volt a tündibünci, Nicole a fensőbbrendű, Mörjike az aranyos, Shana a határozott, Nadya pedig az intellektuális. Erre a sokféleségre nem csak a saját vágyai miatt volt szüksége, hanem a család munkája miatt is. Amikor öt évvel ezelőtt, 1995 tavaszának közepe táján bejelentette Nicole-nak, Mörjikének, Shanának és Nadyának, hogy úgy döntött, egy férfit is bevesz maguk közé, annak mindannyian sokkal jobban örültek, mint mutatták. Zoe csak 1999. május 11-én csatlakozott hozzájuk, akkor tette be a lábát először Gorkie apartmanjába, hogy azután örökre a család tagja maradjon.

Nicole, Shana, Mörjike és Nadya, majd később Zoe is, kezdetben teljesen elképzelhetetlennek tartották, hogy egy azonos neművel létesítsenek szexuális kapcsolatot. Mörjike volt az első, aki beköltözött a hatalmas luxusapartmanba, de jó egy év telt el az első félénk csókig egy másik nővel. Olyan érzés volt, mint egy szentségtörés. Gorkie sohasem akart kényszeríteni senkit, példás türelemmel várta ki az alkalmat, hogy szeretői a szexuális kielégületlenség olyan fokára jussanak el,

ahol a maszturbáció már nem volt képes pótolni a szexet. A képlet igen egyszerű volt: a világtól hermetikusan elzárt néhány fiatal, életerős, szexuális energiával túlfűtött nőt és egyetlen férfi sem volt sehol. És idővel eljött a napja, amikor Mörjike, Nadya, Nicole és Shana először sírtak az elviselhetetlen kielégületlenségtől, és mindig eljött egy olyan nap is, amikor a vágy legyőzte a tabut. Így kezdődött. Nagyon sok idő kellett hozzá, hogy az egymással való szeretkezés természetes napi tevékenységgé váljon, volt, akinek hónapokra volt szüksége hozzá, volt, akinek évekre.

Amikor Damien a családba került, egy ideig a mennyekben érezte magát. Mindenkinek ő kellett, a legjobb nők, akikkel valaha is dolga volt, mind csak őt akarták, a kegyeit keresték, letámadták. Ám Damien hamar eljutott szexuális teljesítőképessége legvégső határáig, és a rengeteg őrjöngő vágy közepette szinte összeroppant. Damien mindennap szeretkezett Gorkie-val, Shanával, Nicole-lal, Mörjikével és Nadyával, de egy határon túl már nem bírta folytatni. Tele volt sérülésekkel a teste, fájdalmas sérülésekkel, körmök és fogak nyomaival, a fáradtság és a kimerültség pedig már az egészségét veszélyeztette. Gorkie ekkor közbelépett és megoldotta a helyzetet: annyi feladatot adott a szeretőinek, hogy a nap végére már nem vágytak másra, csak az alvásra.

Idővel megszokottá vált Damien jelenléte, és a kezdeti, kitüntetett helyzete, akárcsak a kifárasztást célzó túlmunka, érvényét veszttette.

Nadya, aki nagyon precíz ember volt, gondosan ellenőrizte egy favil-lával, hogy a tojás megfelelően átsült-e mindkét oldalon. Úgy találta, hogy igen. Elzárta a gázt és egy késsel majdnem milliméterre pontosan két egyenlő részre vágta a hat tojásból készült rántottát. A serpenyővel az asztalhoz ment, és a tojás egyik felét Mörjike tányérjába tolta a villával.

Kösz! szólt Mörjike, és azonnal nekiesett a rántottának.

Nadya a tojás másik felét a saját tányérjára csúsztatta, majd a serpenyőt berakta a mosogatóba. Leült az asztalhoz és hozzálátott.

Fincsi! mondta Mörjike.

Igen, egész jó lett bólíntott Nadya. ja. Kifogyott a banán és a mazsolás csoki, majd le kéne ugranunk a raktárba ebéd után.

Oké egyezett bele Mörjike. Evett egy falatot. Találkoztam Zoe-val az előbb, amikor haját mostam.

Már fent van? nézett fel Nadya a faliórára az ajtó felett. Nemrég aludt el.

Csak pisilnie kellett tájékoztatta Mörjike. Iszonyú álmos volt szegény, ki sem nyitotta a szemét. Csak bejött, odabotorkált a vécéhez, ráült, csurgatott, aztán már ment is. Tőle szokatlan módon, tömondatokban beszélt, és mindvégig csukva tartotta a szemét.

Úgy örülök, hogy megfelelt mosolyodott el Nadya. Büszkeséget érzett Zoe miatt.

Igen, én is. Klassz, hogy Gorkie elég jónak ítélte. Láttad, hogy Damientől mit kapott? Egy furulyát. Damien maga készítette bambuszból. Furulyát, ezt kapd ki! Mörjike cinkosán rákacsintott Nadyára.

Enyhe célzás.

Nadya lenyelte a falatot, mielőtt megszólalt.

Damien általában az úriembert játssza, de néha kilóg a lóláb.

De ki ám bólogatott egyetértően Mörjike.

A falióra szaggatottan búgni kezdett. Mindannyian az óra felé fordultak.

Négy óra van állapította meg Mörjike.

Nicole, nem volna kedved? kérdezte Nadya.

Nicole megnézte, hányadik oldalon tart, aztán becsukta a könyvet.

Ám legyen mondta, és elindult az ajtó felé.

Köszí szölt utána Nadya.

A ház legfelső emeletén volt egy virágszobának nevezett, alig húsz négyzetméteres helyiség, ahol mintegy kétszáz cserepes virágot tartottak, nagyjából a földre pakolva, néhányat állványra téve. A szobában locsolókannák, kislapátok, metszőollók és más effélék kaptak helyet a virágokon kívül. Az egyetlen oda nem illő tárgy egy öt kilogramm súlyú, 86 centiméter hosszú, és 32 centiméteres legnagyobb átmérővel rendelkező, hordozható vezérlőpulttal és monitorral felszerelt, nagy teljesítményű, éjjel-nappali teleszkóp volt. A teleszkópot az egyik ablaknál álló virágcserepbe rejtették. Minden nap 16: 00-kor és 02: 23-kor bejött ide valaki és ránézett a monitorra.

Nicole belépett a szobába, leült a kezelőpult és a monitor elé, és a kezelőpult egyik kis karjának megmozdításával élesítette a képet. A monitor a Netsuke Tower 77. emeletének egyik ablakát mutatta. Az ablakba tizenkét bonszaj törpefácska volt kitéve, mind igazi műalkotás. Naponta kétszer azt nézték a teleszkóppal, hogy hogyan állnak a bonszajok. Az elmúlt hetekben most először volt változás. Nicole még élesebbre állította a képet, hogy az alig észrevehető változások mindegyikét tisztán lássa. Megjegyezte, amit látott, majd elhagyta a szobát. Lement Gorkie-hoz, bekopogott az ajtón, azután benyitott.

Gorkie épp Damienén lovagolt, mindketten a nyíló ajtó felé fordultak, és mindketten mosolyogtak.

Beszálsz, kedves? kérdezte Gorkie lihegve.

Nem mondta Nicole hűvösen. 16: 00 van. Változás. Joshi vár 21: 35-re a B7-en.

Rendben. Köszí bölintott Gorkie, aztán visszafordult Damienhez, és széles mosollyal az arcán lassan körözni kezdett a csípőjével, Damien pedig összeszorította a szemét és felszisszent.

Nicole kiment a szobából, visszatért a konyhába, nekidőlt a falnak az ablak mellett, és folytatta a könyvet.

3.

B7, titkos találkozóhely,

New York

Október 9. hétfő, 21 óra 32 perc

Gorkie-nak és Masadának tizenkét titkos találkozóhelyük volt szerte az Egyesült Államokban, ebből a tizenkettőből hat New Yorkban. A találkozókat mind Gorkie, mind pedig Masada kezdeményezhette. Masada irodájában volt egy erős haditengerészeti távcső, amin keresztül egy pillantást vethetett Gorkie apartmanjának néhány ablakára. Masada mindennap reggel nyolckor átnézett Gorkie apartmanjára, hogy megállapítsa, szüksége van-e valamire Gorkie-nak. Gorkie ablakaiban függönyök és rolók voltak. Ezeknek több állásuk is volt: nincs üzenet, amit megbeszéltünk, semmis, vagy találkozunk. Ha találkozunk állásban volt valamelyik függöny vagy roló, állásával megjelölte a helyet és az időpontot is: apró elállítások, egy kis ferdeség, becsípődő függöny, ilyesmi. Masada tizenkét bonszája is ekképpen funkcionált: az egyik fácska nem bal felé, hanem jobb felé állt, felcserélődött a sorrend és más effélék. Ezek a változások olyan jelentéktelenek és az adott szituációhoz illőek voltak, hogy még annak sem tűnt volna fel, aki egész nap látja az ablakot kívülről vagy belülről. Masada és Gorkie találkozási kódjai természetesek, aprólékosan kidolgozottak, és a maguk módján zseniálisak voltak. A kódokat kizárólag Gorkie, a szeretői és Masada ismerték, kívülálló által pedig megfejthetetlenek voltak. Masada és Gorkie-ék mindennap vetettek egy pillantást a megadott időben a megfelelő ablakra, de csak nagyon ritkán találkoztak, negyedévente-félévente egyszer. Előfordult, hogy tíz hónapon át nem volt üzenetük egymásnak.

A B7 találkozóhely egy manhattani ház tetejét jelentette, ahová mind Gorkie, mind Masada helikopterrel könnyen el tudott jutni. Szokás szerint Masada érkezett elsőnek. Helikopterpilótája és két testőre a ház tetejéről leszaladtak a legfelső emeletre, hogy ne lássák az érkező helikoptert, Masada a helikopterben maradt.

Gorkie helikopterét Mörjike vezette. Csak Gorkie volt az utas, a többiek az apartmanban maradtak. Mörjike puhán letette a gépet a tetőre, húsz méterre a másik mellé, a rotort nem állította le. Szabad szemmel és műszerekkel néztek körül, hogy van-e ott valaki, akinek nem kéne ott lennie. Nem volt. Gorkie elhúzta a helikopter hátsó ajtaját. Masada kilépett a gépéből a háztetőre, és elindult Gorkie helikoptere felé. Arcából semmi sem látszott, sál és szemüveg takarta. Beült Gorkie mellé, és berántotta maga mögött az ajtót. Mörjike azonnal felemelte a gépet és az Atlanti-óceán felé vette az irányt.

Amikor tíz kilométerre jártak a partoktól, Mörjike hátraszólt.

Oké, kint vagyunk.

Masada Gorkie-ra mosolygott. Japánul szólalt meg.

Örülök, hogy látlak, Gorkie mondta és meghajolt felé. Ez nem hivatalos meghajlás volt, hanem egészen más.

Gorkie is mosolygott és viszonzta a meghajlást.

Én is örülök neked, Joshi. Minden rendben felétek? kérdezte ő is japánul. Gorkie anyanyelvi szinten beszélt a japán nyelvet.

Csak a szokásos. És nálatok?

Úgyszintén. Zoe továbblépett, tegnap ünnepeltük meg.

Ez nagyon szép mosolygott Masada. Add át neki jókívánságaimat, kérlek.

Természetesen. Örülni fog. Térjünk a tárgyra mondta Gorkie.

Ismered dr. Julius Andant? kérdezte Masada.

Gorkie elgondolkodott egy pillanatra, aztán megrázta a fejét.

Ő az Amerikai Pszichiátriai Társaság és a Mentálhigiénés Világszövetség elnöke tájékoztatta Masada.

Így már emlékszem rá. Egyszer-kétszer láttam a tévében, de nem érdekelt, amit mond.

Utánanézttem. Dr. Julius Andan roppant befolyásos ember, neves barátai vannak a kongresszusban, az üzleti szférában, tudományos és művészeti körökben. Ma délelőtt, tizenegy óra tájt dr. Julius Andan belépett a Netsuke Towerbe, és felvitette magát a titkárságra és engem keresett. Nem kis nehézségek árán, de sikerült eljutnia Yoko Naburához. Yoko felszólalt nekem, hogy fontos ügyben szeretne feljönni, és amikor feljött az irodámba, ezeket nyújtotta át. Masada Andan névjegyét és a borítékot elővette felöltője belső zsebéből és átadta őket Gorkie-nak.

Gorkie tüzetesen szemügyre vette a névjegyet, majd kinyitotta a borítékot és tartalmát a tenyerébe rázta. Öt polaroid fénykép volt. Gorkie nem volt műgyűjtő, mint Andan vagy Masada, de ezt az öt híres tárgyat felismerte. Visszapakolta a fotókat a borítékba, és a névjeggyel együtt visszaadta Másadának, aki elsüllyesztette őket a belső zsebébe.

Andan azt állította, hogy ezek a kincsek az ő tulajdonában vannak. -tájékoztatta Masada.

Mennyit érhetnek jelenleg? kérdezte Gorkie.

- Az eszmei értékük felbecsülhetetlen. Az áruk körülbelül ötmillió dollár lenne, de én megadtam volna értük a dupláját is. Ha szükséges, még annál is többet. Hetvenéves vagyok, és életem nagyobbik részében ezeket a kincseket kerestem. És most megvannak. Milliókat költöttem a felhajtásukra, és egy nap, a mai nap, egy ismeretlen ember, akivel dolgom sohasem volt, megkeres a hírrel: nála vannak.

Mennyit kér érte?

Nem kér érte pénzt. Holnap délelőtt, tizenegy órakor behozza őket az irodámba. Nekem ajándékozza mindegyiket. Természetesen még majd meg kell őket vizsgálnom, hogy megbizonyosodjak

eredetiségük felől.

Mit akar Andan?

Azt mondta: egy összeesküvést akar leleplezni, ami olyan szerteágazó, hogy nem mer máshoz fordulni. Azt mondta: a korrupció és a fecsegés miatt nem mehet a rendőrségre vagy az FBI-hoz, vagy más kormányszervhez. Fél, hogy kitudódik, amit tervez, és azok fülébe jut, akik érintettek. A maffiához sem mehet, mert a maffia is benne van az összeesküvésben. Kétévnnyi töprengés után azt találta ki, hogy körön kívül keres védelmet, kilép a szokásos megoldások közül: nem bérel testőrt, nem kér rendőri védelmet, nem veszi igénybe a tanúvédelmi programot. Kitalálta, hogy alámerül a japán színpalak mögötti világba. Utánanézett, kit tudna megkönyékezni valamivel, és mivel ő is műgyűjtő, engem talált magának. Azt akarja, hogy cserébe a műkincsekért, tüntessem el egy időre a világ elől. Így mondta: közvetítem őt ki egy ninjaklánnak.

Gorkie rezzenéstelen tekintettel hallgatta Másadat.

Mondtam neki, hogy felbérelhető klánok már nem léteznek folytatta Masada. Abban maradtunk, hogy utánanézek, mit lehetne tenni. Holnap délelőtt visszajön a műkincsekkel.

Mörjike belekezdett a másfél kilométeres fordulóívbe.

Mi a véleményed? kérdezte Masada.

Figyelemre méltó mondta Gorkie. Beállít egy ismeretlen egy ilyen, meglehetősen szokatlan kéréssel. Ez még egy japántól is szokatlan lenne. Két dolgot látok lehetségesnek. Az egyik, hogy a Japánellenes Liga, ez a rasszista gittegylet, kapott némi támogatást, méghozzá igen jelentőset. Hogy honnan és hogy milyen természetű, azt nem tudom. Talán Andan is tag vagy csak megbízatást teljesít valamilyen honorárium fejében. Megkeres téged és rávesz, hogy találj neki egy klánt vagy valami mást helyette. Ha csapda, akkor ez a lényege. Ha kiközvetítesz valakit Andannak, bármi legyen is az, maga a léte és maga a feladat, amivel megbízzák, illegális. Ha lebuksz, akár még börtönbe is kerülhetsz. Ez az egyik lehetőség.

Gondolod, hogy a kormány titkon megtámogatta a Japánellenes Ligát? kérdezte Masada.

Miért ne? A kormányok meglehetősen paranoiások, és ezért igyekeznek mindent tönkretenni, ami túlságosan nagyra nő, nehogy olyan nagy legyen a végén, hogy rájöjjön, mit is tesz a kormány valójában. Egy kormány, a világ bármely táján, elsősorban bürokratákból áll. Felszentelt, hithű bürokratákból, akik hasznát ugyan képtelenek hajtani, viszont életük minden pillanatában készen állnak arra, hogy elherdáljanak néhány milliárdot olyan intézkedésekre, amelyeknek a világon semmi értelmük nincsen, és amik mindössze azt a célt hivatottak szolgálni, hogy felfordulást, sürgés-forgást keltsenek, bizonyítandó: ők cselekszenek, tesznek valamit, következésképpen szükség van rájuk. Ami persze merő illúzió. Láthattuk, ahogyan ezek a bürokraták mások pénzét és életét és a gazdaság tényleges érdekeit nem kímélve próbálták tönkretenni a Microsoftot, olyan nevetséges indokok alapján, amit még kimondani is komolytalan. Talán valaki a Japánellenes Ligából kellőképpen ráijesztett a kormány egynémely befolyásos tagjára, mondván, hogy még egy-két év és a japán tőke olyan hatalmas lesz az Egyesült Államokban, hogy olyan reális veszélyekkel kell majd számolni, mint a

bushido (a samurájok erkölcsi kódexe) alkotmányba foglalása, kötelező teaszertartás vagy ami még rosszabb, a munkahelyeken majd dolgozni kell. Gorkie elmosolyodott. Tehát az egyik lehetőség, hogy Andan látogatása egy ellened irányuló összeesküvő színjáték első felvonása. A másik, hogy Andan igazat beszél.

Miféle összeesküvésre akadhat egy magafajta ember?

Nem vagyok otthon a gyógyszerpiacon, de annyit tudok, hogy mielőtt engedélyeztetnének egy új gyógyszert, előtte évekig tesztelik. Mondjuk tíz évig. És valamelyik cég esetleg azt találta ki, hogy nem vár addig. Ehhez kell némi kenőpénz, le kell fizetni pár embert. Talán Andan az egyik.

Nem lehet, hogy egy kicsit túlreagálta?

De. Lehetséges. Egy nap valaki beállít hozzá és megkönyékezi. Mire Andan rémálmokat lát: börtön, kényszermunka, kivégzés, levágott lófej az ágyában. De az is lehet, hogy helyesen mérte fel a veszélyt és az ügy komolyságát. Egy nap valaki ajánlatot tesz neki, amit elutasít. Aztán egy-két nappal később valaki más is megkönyékezi: az ajánlat ugyanaz, csak az ember más. Például egy barát. Vagy Gorkie megvonta a vállát – egy szenátor. Vagy valaki, aki még magasabban van. És így tovább. Egy ideig győzködtek, aztán jött a fenyegetés. De ebbe nem illik bele a két év, amennyi ideig a fejét törte. Az túl sok. Kivéve, ha Andan benne van a dologban, és két éve vagy régebb óta írja alá a papírokat, hogy javasolja a kipróbálatlan gyógyszer elfogadását. Talán már az első alkalommal sem akart belemenni, de nem látott kiutat. Persze lehet, hogy túlreagálja, de az is lehet, hogy nem. Egy olyan drog, ami komoly függőséget okoz, és amit felírhat az orvos vagy a pszichiáter meg a pszichológus, ha elterjed a világon, egymaga néhány év-évtized alatt több tízmilliárd dollár bevételt produkálhat. Lehet akár százmilliárd is, nem tudom. És nincs olyan cég vagy kormány, aminek százmilliárd dollár ne lenne mellbevágóan hatalmas összeg. Úgyhogy én nagyon is el tudom képzelni, hogy ebben a multinacionális legális és illegális drogüzletben benne van a Cosa Nostrától kezdve a Fehér Házig mindenki. Olvastam valahol, hogy a legtöbb jelenlegi illegális drog legális gyógyszerként kezdte, mint például a morfium, a kokain, a heroin, az LSD. Sigmund Freud kokainfüggő volt és kokainpropagandát folytatott, hogy elterjessze a varázslatos szert, ahogyan ő nevezte. Emberek haltak meg, váltak függővé attól a kokaintól, amit ő írt fel nekik. Freud intellektuális divatot csinált a kokainból. Az LSD annak idején pszichiátriai gyógyszerként került piacra. Kifejleszthettek egy rendkívül erős függőséget kiváltó drogot, amit keresztülnyomnak az engedélyeztetés szűrőin, elterjed, megnyomják a forgalmat egy pár millió dolláros kampánnyal, hogy a név bekerüljön a köztudatba, aztán a drogot betiltják de kit érdekel? Legálisan is milliárdokat hozott, illegálisan pedig még többet fog. Talán maga a betiltás is része az akciónak, tehát mesterségesen előidézett.

Közel két percig mindketten hallgattak. Már Manhattan felett repültek, látták a város éjszakai fényeit. Masada szólalt meg először.

Mit javasolsz? Ha nem csapda, ha Andan igazat beszél, a hasznunkra válhat, ha segítünk neki?

Hogyne felelte Gorkie. Ha ez nem csapda, akkor feltétlenül javaslom, hogy védjük meg. Ha mi állnánk mellé, tehát te, Joshi, a Masada Konzern, és Andan leleplezne egy egész korrupciós rendszert a kormányzatban, az olyan fegyvertény lenne, hogy elég lenne pusztán a tényt megemlíteni, hogy a Masada Konzern Andan mellett állt, megvédte, amikor kellett, és ez önmagában elsöpörné a

Japánellenes Ligának még az emlékét is.

Masada átgondolta. Egyetértően bólintott.

Rendben van, akkor megkérlek, hogy vegyétek kezetekbe ezt az ügyet.

Jó. Ránézünk Andanra. Ha csapda, akkor valami nagyon rossz dolog fog történni vele, de ha nem az, akkor eltüntetjük a világ szeme elől, ameddig csak kell. Gorkie az utasfülke digitális órájára nézett. Még az éjjel kontaktusba lépünk vele.

MÁSODIK FEJEZET

1.

Julius Andan rezidenciája,

Georgetown, Washington DC

Október 10. kedd, 01 óra 05 perc

Georgetown, Washington DC szellemi központja és előkelő lakónegyede sokkalta régebbi település, mint maga a főváros. Georgetown volt a marylandi dohánytermesztés egyik központja, melynek oka a jól hajózható vízi út volt: az Atlanti-óceán felől érkező vitorlások a marylandi Chesapeake-öblön keresztül a Potomac-folyón idáig tudtak biztonságosan felhajózni, itt rakodták meg őket az Európába szánt dohánynyal. Ennek következménye, hogy ebben a városrészben maradtak meg a legrégebbi épületek. Kastélyszerű házak és hatalmas villák állnak itt, melyekben az üzleti élet, a politika, a tudomány és a kultúra jeles személyiségei laknak.

Andan szerette Georgetown hangulatát, szeretett sétálni a főváros leghíresebb egyetemének, a Georgetown Egyetemnek parkjában, szeretett lemenni a Potomac partjára, és elnézni a hajókat és a csónakokat, és szerette a tiszta és csendes éjszakákat. Andan mindenkit ismert ebben a városrészben, akinek jelentősebb hatalom összpontosult a kezében, mondhatni baráti kapcsolat alakult ki közöttük, eljártak egymáshoz vendégségbe, jókat beszélgettek, és néha könnyed mosollyal az arcukon és pezsgőspohárral a kezükben olyan információkat súgtak meg egymásnak, amiért bármelyik oknyomozó újságíró -az eltökéltebb fajtából két ujját is odaadta volna. Azt persze senki nem tudta Georgetownban, hogy Andan mibe keveredett.

Andan a Green Forest sétány 3-ban lakott, egy neki tervezett, görög stílusjegyeket magán viselő épületkomplexumban. Az épületkomplexum négy eltérő magasságú, hófehér kőépületet foglalt magába, melyek egy szépen gondozott tenispályát és egy harmincöt méter hosszú és tizenkét méter széles úszómedencét fogtak közre. A medence fenekét színes mozaikok díszítették. A belső udvar keleti oldalára magas fákat ültettek, hogy megtörjék a Nap sugarait és nyáron hűsölni lehessen az árnyékukban. A medence mindig fel volt töltve, de csak a látványa miatt, Andan már két éve az ujját se dugta bele.

Sötét, holdtalan éjjel volt. A sétány mindkét oldalán huszonöt méterenként felállított lámpaoszlopok

inkább csak tájékozási pontként szolgáltak, semmint bármit is megvilágítottak volna. A környék csendes volt, egy városszerető ember számára nyomasztóan csendes. Az Andan-házból nem szűrődtek ki hangok. Andan a szobájában az ágyában feküdt, és próbált elaludni, de képtelen volt rá. A ház tizenöt tagú személyzetéből hárman házon kívül tartózkodtak, öten pedig már aludtak. Az egyik biztonsági ember a ház biztonsági központjaként szolgáló tizenkét négyzetméteres szobában ült a monitorok előtt, a bejárati kapuval szemközi ház harmadik emeletén. Újságot olvasott, időről időre felpillantott a monitorokra és végignézett rajtuk. A másik biztonsági ember különlegesen idomított pitbullt vezetett pórázon. A belső udvart járta körbe. Fekete dzsekije alatt hónaljtokban kilencmilliméteres Glock 17-es pisztoly lapult, szíján rádió-adóvevő, kezében Benelli M4-es taktikai sörétes puska, melynek csöve alá nagyerejű elemlámpát szereltek. Épp a fák közé ért. A csőre töltött puskát felemelve világított a törzsek közé. Fél szemmel a kutyát figyelte: a kutya nyugodt volt. Az őt felvilágított a lombokra is, tüzetesen szemügyre vette őket, majd látván, hogy a kutya nem jelez, továbbindult.

A ninják, több évszázadnyi hallgatás után, a XX. század második felének elején születtek újjá és élték-élik reneszánszukat. A XX. században a ninjából és harcművészetéből, a ninjutsuból az lett, ami szinte mindenből ebben a században: giccs. A desszantos, terroristaelhárító alakulatok, titkosszolgálatok és tegyük hozzá terrrorszervezetek öséből a XX. század divatot, kultuszt, és iparágat csinált. Manapság ninjafolyóiratok, -magazinok, -könyvek, -ajándéktárgyak és ninjaboltok várják a kedves érdeklődőket. Bárki, akinek van egy kis pénze, vásárolhat magának ninjatrikót vagy ninjatáskát, ninjamatricát és ninjapénztárcát, de vehet shurikent (dobócsillagot), shinobi-shozokut (ninjaruhát), kusarigamát (láncos sarlót), shinobigatanát (ninjakardot) vagy más efféle ninjajelképeket, melyektől önmagát titokzatosnak és erősnek érezheti. Manapság a ninjaiskolák az utcán, plakátokon és újságokban hirdetik magukat. Bárki elmehet ninja-edzésekre, ahol megtanulja, hogyan lehet megfojtani valakit hátulról kötéllel vagy hogyan lehet elrejtőzni egy bokor mögött. B és C kategóriás ninja-filmek árasztották el a világot és terjesztették az elképzelést, miszerint a ninja mágikus képességekkel rendelkezik, unos-untalan fekete ruhában, maszkkal az arcán, hátára kötött karddal, és dobócsillagokkal megtömött zsebekkel szaladgál az erdőben éjjel és a nagyvárosok utcáin fényes nappal.

Ám az igazi ninjákhöz és az igazi ninjutsuhoz mindennek semmi köze sincs. És olyan mértékben nincs hozzá köze, hogy aki csak annyit tud a ninjákról és a ninjutsuról, amennyit ezekből a forrásokból lehet, az a valóságban sohasem ismerné fel őket, még akkor sem, ha egy igazi ninjais-kolába járna.

A ninjaiparág mindig is jó szolgálatot igazi ninjáknak, mert fokozta rejtettségüket. Az a hamis kép, amit az iparág a ninjákról kialakított és belesulykolt az emberekbe, mindenben ellentmond a ninjutsu elveinek, és a ninjutsu voltaképpen semmi egyébből nem áll, mint ezekből, az elvekből.

Az iparág el sem tudja képzelni a ninjákat fekete időnként fehér, piros, sárga stb. álcaruha nélkül, figyelmen kívül hagyva azt a nyilvánvaló tény, hogy egy talpig feketébe öltözött, maszkot viselő ember, nagyjából minden körülmények között égbekiáltóan feltűnő. Nagyon ritkán előfordult, hogy egy ninja álcaruhába bújt, amely elrejtette az éjszakában, és amely könnyűvé tette a mozgást, de nem gyakrabban, mint egy mai, XX. század végi kém. A középkori Japán a kasztok világa volt, de egyik kasztnak sem volt a fekete ruha és fekete maszk az uniformisa, következésképpen a ninják, akiknek minden tettüket a céltudatosság mozgatta, csupán szélsőségesen ritka alkalmakkor viseltek efféle

öltözéket. Egy szamuráj ör váratlanul kilép a folyosóra, ahol egy ügyefogyott szolgát lát, aki szakéspoharakkal megpakolva szerencsétlenkedik. Vajon mit tenne a szamuráj? Valószínűleg semmit. Elfordul, hogy ne szennyezze a szemgolyóját egy nyomorult pór látványával, esetleg ráfordul vagy elküldi a fenébe. És mit tenne, ha a folyosóra kilépve egy fekete álcaruhát, maszkot, kardot, íjat és egyebeket viselő lopakodó embert vesz észre?

A ninják ismerték és használták a kardot, de nem mindig, és nem azért, mert a kardhoz valamiféle misztikus kapcsolat fűzte volna őket, hanem mert a középkorban, bizonyos szituációkban a kardnál jobb fegyver nem létezett. A középkori Japán tele volt kardokkal és a ninja, ha fegyverre volt szüksége, azt többnyire nem otthonról vitte magával, hanem útközben szerezte. A ninja sokoldalú volt, számtalan fegyvert ismert, értett a fegyvertelen harchoz, a mérgekhez, a gyűjtögetáshoz, a sziklamászáshoz, dialektusokat beszélt, írni tudott, és még sok másban is tudást szerzett. A ninja jó néhány fegyver kezelését elsajátította, de nem azért, hogy tucatnyi fegyvert cipeljen magával álcaruhája titkos rekeszeiben, hanem elsősorban azért, mert nem tudhatta, milyen fegyver kerül majd a kezébe, és bármi volt is az, értenie kellett hozzá. A ninja sokoldalú volt, a szamuráj nem. A ninja több tucatnyi fegyverhez értett, a szamuráj csak a kardhoz és az íjhoz, és esetleg valamilyen szálfegyverhez, de a szamuráj legfőbb fegyvere a kard volt. Ez a hevenyészetten és általánosságban kardnak nevezett fegyver valójában nem is kard, hanem kardkészlet volt, amely magában foglalt egy kést (tantot), egy rövid, egykezes kardot (wakizashit) és egy hosszú, súlyos kétkezes kardot (katanát), melyek mindegyikének megvolt a maga szerepe és technikája. A ninja számtalan dologhoz értett, többtucatnyi ismeretet sajátított el, míg a szamuráj a vívásban kívül alig értett valamihez, a vívás életének egyik legmeghatározóbb tevékenysége volt. A ninja tehát nem volt ellenfele a szamurájnak. Vívásban nem. A ninja értett a harchoz, igen alapos harci kiképzést kapott, de nem azért, mert a ninja célja a harc lett volna. A ninjutsuban a harc nem cél hanem hiba. Ha a ninjának harcolnia kellett, az azt jelentette, hogy hibázott. A ninja került a harcot, művészetének lényege a láthatatlanság volt, ami annyit jelentett, hogy úgy kellett léteznie és tevékenykednie, hogy kívülálló nem tudhatott róla semmit, még azt sem, hogy van.

A ninja nem volt mestere a kardnak vagy más dolgoknak, és nem rendelkezett mágikus képességekkel sem. Ami mégis szinte hihetetlen mértékben veszélyessé tette, az egyetlen, aminek valóban a mestere volt, az a ninjutsu művészete, amely megtanította rá, hogy elképesztő sokoldalúságát, számtalan területen szerzett alapos ismereteit hogyan tudja egyetlen célnak alárendelni, és összefogni egységes egészé. A ninjakrónikák nem történelmi feljegyzések voltak, mint azt sokan hiszik, hanem példázatok a ninjutsu használatára. A ninjutsut ezekben, a történetekben őrizték meg, amelyek megmutatnak, szemléltetnek egy-egy elvet.

A ninjutsuban nincsenek fegyverek és nincsenek technikák. A ninjutsuban elvek vannak. Elvek arra, hogy miként lehet felkészülni olyan típusú feladatokra, mint amilyenekkel a ninják szembesültek a középkorban. A ninjutsu egyik leghényegesebb elve az volt, hogy másokat meg kell előzni. A ninja igyekezett mindig a kora előtt járni. Valószínűleg az első ember, aki Japánban elsütött egy tűzfegyvert, egy ninja volt. A ninjutsu nemhogy nem lehetett elavult, de még korszerű sem lehetett: több kellett hogy legyen annál a ninjutsu megelőzte a korát. A középkorban éppúgy, mint ma. A ninjutsu elvei és a ninjamentalitás tökéletes volt már a középkorban, de legalábbis megközelítette a tökélyt a ninják felszerelése azonban sohasem volt tökéletes. Egyetlen igazi ninja sem használta a XX. század utolsó évében középkori felszerelést. A ninjutsu azt a célt szolgálta, hogy a ninja kidolgozza a kor adta

lehetőségek figyelembevételével saját különös művészetét, és ami már túlhaladott volt, azt kidobta.

A középkorban a ninják klánokban éltek. A ninjaklánok teljesen zárt közösségek. Önellátóak voltak, nem szorultak külső segítségre, a klán tagjai nem hagyták el a klán felségterületét, csak és kizárólag egy megbízatás teljesítése esetén. Ez a zártság az egyik alapvető különbség egy ninjaklán és egy titkosszolgálat vagy speciális fegyveres alakulat között. A ninja-klánok a középkorban falvak voltak, olyan falvak, ahol mindenki ninja volt az első embertől az utolsóig. A falusiak nem jártak el szórakozni más falvakba vagy városokba, nem alakítottak ki baráti vagy egyéb kapcsolatot klánon kívülvel, és az összekötőkön kívül, akik az országot járva a legnagyobb titokban kínálgatták a megfelelő embereknek a klán szolgálatait, senki még csak szóba sem állt idegennel. A klánok tagjai egymás közt barátkoztak, egymás közt alakítottak ki szexuális és szerelmi kapcsolatokat és egymás közt házasodtak. Nem voltak vérfertőzők, de minden klánon belül történt. A klánba születni kellett, és aki oda született, annak a klán maga volt az egész világ.

Abraham Gilmore 1895-ben született Nebraskában, egy hívő keresztény farmer egyetlen gyermekeként. Abraham gyerekkorát és fiatalabb éveit templomokban töltötte, és olyannyira magával ragadta a vallás, hogy elhatározta: pap lesz. Apja és anyja rendkívül örültek törekvésének, és amiben csak tudták, támogatták. Abraham felszentelésére 1918-ban került sor. Mivel kitűnő nyelvérzékkel rendelkezett, az egyház előbb Rómába, majd Madridba, majd Tokióba küldte. Abraham Tokió egyik külső negyedében, egy szegényes parókia lelkipásztora lett, ahol ideje nagy részét a japán nyelv elsajátításával töltötte. Fél év alatt olyan tudásra tett szert a nyelv terén, hogy képessé vált japánul prédikálni. Abraham hozzálátott a japán írás tanulmányozásához, amely sokkal nehezebbnek bizonyult, mint a nyelv. Abraham volt abban az időben az egyik legsikeresebb hittérítő Japánban. Az egyház 1924 telén Tokió első számú, gazdagon díszített templomának lelkipásztori feladatait bízta rá. Úgy tűnt, szülei legnagyobb öröme, Abrahamból egy szép napon még bíboros lesz, ami a katolikus hierarchiában igen magas főpapi rang.

Ám két évvel később, egy kellemes tavaszi napon történt valami, aminek szerteágazó következményeként Abrahamot szülei kitagadták, az egyház megfosztotta címétől, megházasodott, gyereke született, és nagy hírnevet szerzett egy nem egyházi területen. Abraham 1926. május 11-én egy parkban összetalálkozott egy buddhista szerzetessel, és arra a gondolatra jutott, hogy az volna ám az igazán neki való kihívás, ha megtérítené. Szóba elegyedtek, elbeszélgettek a világi és a szent dolgokról, majd találkoztól beszéltek meg és másnap folytatták. A szerzetes, egy Onjiro nevű ötvenéves férfi, rendkívül kedves ember volt, aki szerzetesi teendői mellett a buddhizmus történetével foglalkozott. Abraham cselhez folyamodott: azt mondta Onjirónak, hogy szeretné megismerni a buddhizmust, ő pedig szeretné bemutatni neki a keresztény vallást. Onjiro nagyon örült a felkérésnek, és valahányszor találkoztak, lelkesen beszélt Abrahamnak a buddhizmusról és lelkesen hallgatta a lelkész szavait. Idővel barátok lettek, majd Abraham döbbenetes dolgot tapasztalt magán: egy nap már nem érezte úgy, hogy a buddhizmus pogány eltévelyedés. 1928 viharos őszén Abraham feladta a harcot saját természete ellen, és levelet írt felettesének, hogy szeretné elhagyni az egyház kötelékeit. Abraham 1930-ban buddhista lett, és életét a buddhista iratok lefordításának szentelte, melyben időskorára, világhírnévre tett szert a téma ismerőinek körében. Abraham 1931-ben, harminchat éves korában, egy Monique Bouquet nevű francia nő irányításával, aki egy csődbe jutott teakereskedő lánya volt, megismerkedett a szexualitással, és olyannyira tetszett neki, hogy elhatározta, behozza a lemaradását. Nyolchónapnyi ismeretség után Abraham és Monique összeházasodtak. Rövidesen

gyermekük született, egy fiú, akit Dale-nek kereszteltek el.

Dale Japán iskolába járt, ahol sok baja volt fehér bőre és amerikai ábrázata miatt. Egyetlen barátja volt az iskolában, egyetlen fiú állt ki mellette és védte meg számtalan csatában, egy nála két évvel idősebb, de még nála is alacsonyabb, ám annál félelmetesebb hírnévnek örvendő zabolázhatatlan kölyök: Joshi Masada. Dale és Joshi örök barátságot fogadtak, együtt kezdtek üzleti vállalkozásokba, melyek többsége megbukott ugyan, de némelyik egész szépen jövedelmezett. Ugyanazon a napon házasodtak, Dale egy Mary Sue nevű gimnáziumi szépségkirálynőt vett feleségül, Joshi egyik üzletfele lányát. Dale-nek és Mary Sue-nak egyetlen gyermekük született, egy lányuk, Lauren, Joshinak két fia és két lánya. Joshi már 1963-ban meglátta, hogy a jövő a technológiáé, de Dale ebben kételkedett, ő úgy vélte, hogy a film a legnagyobb üzlet. Elválásukat barátságuk nem viselte meg, mindketten gyakran meglátogatták egymást, és nagyon örültek egymás sikereinek. Abban az időben még Dale volt a sikeresebb.

Lauren, Dale és Mary Sue lánya és Joshi imádták egymást, kölcsönösen nagyon mókásnak találták a másikat. Lauren nagyon kicsi gyerek volt, alacsony és vékony, és nagyon boldog volt, amikor Japánba utaztak és ott olyan gyerekekkel találkozhatott, akik, bár egyidősek voltak vele, még nála is apróbbak voltak.

Dale idővel megcsömörlött Hollywood önkényes szabályaitól, és székhelyét New Yorkba tette át, mert független filmes akart lenni, és esélyt akart adni azoknak a tehetséges férfiaknak és nőknek, akik senkit sem ismertek az Alomgyárban és nem voltak hajlandóak egy szerepért ágyba bújni egy disznó külsejű, bűdös és közönséges producerrel vagy rendezővel. Lauren korábban még sohasem lakott felhőkarcolóban, és a magasság annyira tetszett neki, hogy naphosszat az ablaknál állt és távcsővel nézte az embereket és az autókat.

1966. október 1-jén Dale és Mary Sue színházba ment, egy bemutatóra. A színház alig négyszáz méterre volt a háztól, ahol laktak, ezért a kocsit a garázsban hagyták. Az előadás este tízkor ért véget, Dale és Mary Sue egymásba karolva andalogtak hazafelé. Már a házuk közelében jártak, amikor két fiatal férfi lépett hozzájuk, rövid csövű revolvert fogtak rájuk, és pénzüket és értékeiket követelték. Dale és Mary Sue nem ellenkeztek, odaadtak nekik mindent, ami náluk volt. Aztán néhány utcával odébb elhúzott egy tűzoltóautó vijjogó szirénákkal, amitől a két bűnöző annyira megrémült, hogy tüzet nyitottak Dale-re és Mary Sue-ra, majd elfutottak. Mary Sue azonnal meghalt, Dale másfél perccel utána. Lauren pedig ott állt a szobája ablaka mögött, távcsővel a kezében, és dermedten nézte végig szülei meggyilkolását.

Dale és Mary Sue halálának hírére Joshi New Yorkba repült a temetésre és hogy magához vegye Laurent. Ő akarta felnevelni a megárvult lányt, és Lauren nem is ismert más felnőttet, akinél szívesen ellakott volna. Joshinak nem csekély erőfeszítések árán sikerült elintéznie, hogy Laurent örökbe fogadhassa és magával vihesse Japánba.

Joshinak volt egy bátyja, Momochi, aki vidéken élt, távol a lakott településektől. Momochi nem túl ismert festőművész volt, aki kizárólag bambuszt festett. Lauren nagyrítkán találkozott vele, és az a véleménye alakult ki róla, hogy még Joshinál is mókásabb ember. Momochi egy évvel volt idősebb Joshinál, de szakálla és hosszú, kócos haja miatt sokkal öregebbnek látszott. Mindig viccelődött, állandóan ugratta a kis Laurent, akit rendre sikerült is megnevettetnie.

Lauren Japánban Joshi gyerekeivel járt egy iskolába, és ugyanúgy élt, mint ők. Ugyanolyan ruhákban járt, ugyanolyan volt a frizurája, és ő is eljárt a kötelező judoedzésekre, ahol azonnal kitűnt elképesztő tehetségével. Laurent beíraták karateedzésre is, ahol úgyszintén azonnal felhívta magára a figyelmet nem mindennapi tehetségével. Olyan gyorsan tanult, hogy egy nyolcdanos shotokan nagymester ment el, hogy megnézzze. A nagymester felkereste Joshit és felajánlotta, hogy Laurent átvenné a saját iskolájába. Joshi nagyon udvariasan elhárította az ajánlatot, és azon a nyáron Laurent két hónapra vidékre küldte bátyjához, Momochihoz.

A XVI-XVII. Században élt egy nagyon különleges férfi Japánban, akinek élete kalandosabb volt, mint bármelyik kalandfilm hőséé. ő volt a leghíresebb ninjaklán, az igai klán nagymestere. Úgy hívták: Hattori Hanzo. Amikor Nobunaga kiirtatta az igai klánt többszörös túlerőben odaküldött hadseregével, Hattori Hanzo egyike volt azon keveseknek, akik élve kerültek ki abból a pokolból. Hattori később Tokugawa Ieyasu főúr szolgálatába állt, mint testőrsége és titkosrendőrsége vezetője és átszervezője. Hattori Hanzo volt a leghíresebb ninja, aki valaha is élt. A jelenleg létező nagyon kevés valódi ninjaiskola többsége semmi egyébbel nem foglalkozik, mint a ninjutsu középkori hagyományainak őrzésével. A klánok kisebbik része jelenleg is működő, aktív klán, és már egyáltalán nem hasonlítanak a középkori klánokhoz. A Hattori-klán egyike az aktív klánoknak, ninjait kizárólag japánok vehetik igénybe és kizárólag a legmagasabb körök. És még ők sem tudják, hogyan lépjenek kapcsolatba a klánnal. A klán követői járják az országot, és rendkívül ravasz módszerekkel és nagy tehetséggel, elejtett megjegyzésekkel derítik ki, hogy kinek lenne szüksége szolgálataikra.

Az a nyár, melyet Lauren Momochinál töltött vidéken, örökre megváltoztatta az életét. Momochi ugyanis a Hattori-klán egyik kiképzője volt (1996óta a klán joninja, azaz nagymestere és vezetője). Joshinak és Momochinak személyes felelősséget kellett vállalnia, hogy Lauren betehesse lábát a klán területére. Joshi azért küldte Laurent a klánba, hogy felmérjék, mennyire tehetséges valójában. A klán nagymestere, a jonin, hajlandó volt megengedni, hogy Lauren két hónapig velük eddzen, de előtte Momochinak el kellett magyaráznia az akkor tizenkét éves lánynak, hogyha bármit is elmond, abból, amit itt lát, akkor meg fogják ölni, de ha hallgat, csodákban lehet része. Lauren elfogadta a szabályt, és beállt edzeni a kis ninják közé.

Tehetsége még a sokat látott jonint is megdöbbenetett. Három héttel azután, hogy elkezdte az edzéseket, elrendelte a lány teljes körű kiképzését. Ez egyet jelentett egy amerikai ember befogadásával a klánba, ami teljesen egyedülálló jelenség volt a ninjatörténelemben. Lauren olyan mértékű fejlődést mutatott az iskola kezdetéig, hogy a jonin javasolta Joshinak, hogy hagyja nála a lányt. Joshi kikérte Lauren véleményét, és megegyeztek benne, hogy attól kezdve a klánban marad.

Lauren hihetetlen sebességgel haladt tanulmányaiban. Idegen létére annyira befogadták, hogy néhányan már úgy beszéltek róla, mint a Hattori-klán jövődjő joninjáról. Laurennek volt egy gyerekkora óta visszatérő álma, amiben belefut egy lángoló folyóba. Egy este a mestereknek elmondta, hogy mit szokott álmodni, mire olyan csend lett, mintha egy varázsló elvette volna a hangot a világból. Laurent megdöbbenetett a hirtelen változás, de hiába faggatózott, hogy mi történt, senki nem mondott semmit. Ez után az este után hónapokig tartó tortúrának vetették alá, majd a jonin a mesterek tanácsa elé hívatta, ahol Lauren legnagyobb csodálkozására mindenki térdre ereszkedett előtte. A jonin adta meg a választ, amit már oly régóta keresett: az álmaira, és még a maga számára is megdöbbenő tehetségére.

Te vagy Hattori Hanzo mondta a jonin. A lángoló folyó, amelyben álmodban meghalsz, a víz színén lebegő olajtól lángol. Ellenséges ninják öltek így meg. Azért haltál meg, mert nyílt lettél, és sutba dobtad a ninjutsu legfontosabb irányelvét, a láthatatlanságot. Te élted azt a régi, legendás életet, Lauren, te vagy Hattori Hanzo, és ezt a klánt te alapítottad 1612-ben. Amint jonin lettél ismételtén, minden jog, ami egykor a tiéd volt, a tiéd lesz megint.

Lauren harmincéves korára mindent elsajátított, szert tett minden képességre, és megtanulta az összes technikát, vagyis jonin lett. Ez annyit jelentett, hogy a Hattori-klán az ő személyes tulajdonává vált. Ekkoriban a Masada Konzern már Japán egyik leghatalmasabb vállalatcsoportja volt, és Joshi elhatározta, hogy megkezdje terjeszkedését az Egyesült Államok felé. Ez 1988-ban volt. Abban az időben több japán nagyvállalat is készült az Újvilágba. Lauren a Hattori-klán addigi joninját bízta meg a klán további vezetésével, ő maga pedig áttelepült az Egyesült Államokba, hogy a japán érdekeltségek védelmére kiépítsen egy klánt. Lauren New Yorkba költözött, és neki kezdett saját ninjaklánjának létrehozásához. Két elv alapján kezdett neki a szervezésnek. Az egyik alapelv az volt, hogy amerikaiakat keres, akik feltűnés nélkül közlekedhetnek az Államokban, a másik pedig, hogy kizárólag nők lesznek a klánjában, mert a nőket a közhiedelem veszélytelennek tartja, és ez csak fokozza álcájukat. Klánjának a Kunoichi-klán nevet adta, kunoichinak nevezik a női ninjákat.

Ám egy nap Lauren rájött, hogy hibát követett el: a klánra csak, mint ninjaszervezetre gondolt, és kifejejtette a számításból a hétköznapiakat. Ekkor már négy nőt szervezett be, akiket hermetikusan elzárt a világ összes férfijától, figyelmen kívül hagyva a vágyaikat, és azt a tényt, hogy a szexuális kielégületlenség lassan felőrli az elszántságukat, hogy igazi ninjákká váljanak. Laurennek nem volt olyan elve, hogy leszbikusokat akar a klánba, hanem egyszerűen csak beszervezte, aki alkalmas volt, és történetesen nem került közéjük egyetlen leszbikus sem. Ennek következtében pedig, bár lassan elkezdtek egymást szexuális partnerként felfedezni, a férfi utáni vágyuk mit sem csökkent. Lauren felismerte, hogy a klánba a kunoichi név ellenére szükség van egy férfira. Ez az egy férfi Damien lett. Mint kiderült, minden szempontból megfelelő választás volt.

A Kunoichi-klánt Lauren aki a nyolcvanas évek végétől kezdve Gorkie-nak nevezte magát apró klánnak találta ki, összesen hat embert akart beszervezni, és mire talált hat alkalmasat, már 1999-et írtak. Sosem volt sok jelölt, és még az a kevés jelölt is, akiről Lauren el tudta képzelni, hogy alkalmasak lehetnek, szép sorban lemorzsolódtak és kiestek a rostán, melyen átküldte őket, anélkül, hogy bármelyikük is tudta volna, hogy ami vele történik, azt valaki szándékosan csinálja.

Az elv a klánok teljes világtól való elkülönüléséről egy mindössze hétagú klán esetében is érvényes volt. Ott voltak ők egymásnak, és soha többé nem mehetek el szórakozni, sem ismerkedni így alakult ki a nők között a homoszexualitás. Gorkie sohasem mondta, hogy így kell lennie, egyszerűen csak így lett. Persze tudta előre.

És miközben dr. Julius Andan a hálószobájában, az ágyában forgolódott, és magában azért fohászkodott, hogy Masada mégiscsak tudjon találni egy igazi ninjaklánt, házának belső udvarán a meleg nyári napsugarak megtörésére ültetett magas fák lombkoronáinak takarásából három igazi ninja ereszkedett alá.

Netsuke Tower,

Manhattan, New York

Október 10. kedd, 10 óra 45 perc

Andan ezúttal nem a vendégeknek fenntartott parkolóba, hanem a földalatti személyzeti garázs bejáratához ment. Masada titkárától tegnap egy kis cédulát kapott, ami úgy nézett ki, mint egy névjegy, és aminek a közepére egyetlen japán írásjelet nyomtattak. Andannak fogalma sem volt, hogy mit jelent. A föld alatti garázs bejáratát vastag, súlyos fémkapu zárta le. A kapu mellett őrbódé állt, benne három egyenruhás biztonsági őr. Andan megállt a kapu előtt és felmutatta a kártyát. Az őrök azonnal meghajoltak, és egyikük egy kapcsolóval felhúzta a kaput Andan Jaguárja előtt. Andan köszönetképpen odaintett, aztán gázt adott és begurult a garázs felső folyosójára. A kapu bezárult a háta mögött. A felső folyosó tíz méter hosszú volt. Le kellett állítania a motort. Négy biztonsági őr jött elő és nagy gyakorlattal, három perc alatt teljesen átvizsgálták a kocsit. Ezután a szemközti kapu nyílt fel. Andan beindította a motort és a lejtőn lement a garázs szintjéig, ami hat méterrel volt az utca szintje alatt. Újabb őrbódé és egy sorompó állta el az útját. Felvillantotta a kártyát, a sorompó máris felnyílt előtte. Egy elektromos autóval ment előtte az egyik biztonsági ember és mutatta, hová álljon. Andan leparkolt a mutatott helyre, aztán kiszállt és a hátsó ülésről magához vette a gondosan becsomagolt műkincseket. Mire becsukta a hátsó ajtót, a Masada Konzern igazgatóságának négy öltönyös biztonsági embere várta. Egyszerre hajoltak meg.

Üdvözljük, Andan úr! mondta az egyikük.

Jó napot! hajolt meg Andan.

Elindultak. Egyikük Andan előtt ment, egy közvetlenül mellette, kettő a háta mögött. Liftbe szálltak, ami kizárólag ujjlenyomattal működött. A lift tíz emelet magasra vitte fel őket. Ez a lift nem is járt magasabbra. Kiszálltak. Egy rövid, fémfalú folyosó volt itt, ahol három őr műszerekkel alaposan átvizsgálta Andant és az öt csomagot. Ezután egy másik liftbe szálltak a négy, öltönyös férfival, és egészen a 76. emeletig mentek fel. Andan gyorsan átjutott a titkárok és irodák rengetegén, egészen Yoko Nabura irodájáig, aki mosolyogva sietett elé.

Üdvözlöm, Andan úr! mondta mélyen meghajolva. Máris bejelentem Masada úrnak.

Köszönöm szépen, asszonyom hajolt meg Andan. Négy kísézője hátat fordított és csendben elment. Yoko az asztali kommunikátoron felszólt Masadának, hogy megjött Andan.

Vezesse fel Andan urat mondta Masada.

Igenis, Masada úr! Yoko felengedte az asztali kommunikátor gombját és Andanhoz fordult. Masada úr fogadja, Andan úr!

Köszönöm szépen mondta Andan. Tegnap jó másfél óráig tartott, mire feljutott Masadához, ma alig tizenkét percbe.

Yoko felkísérte Andant a lépcsőn a legfelső szintre. Masada ugyanott és ugyanúgy állt a lépcső tetején, mint tegnap.

Andan úr! hajolt meg Masada.

Masada úr! Andan viszonzta a meghajlást. Yoko is meghajolt, aztán csendben távozott.

Andan a kis asztalkához ment és letette mellé a csomagokat. Mindketten leültek a földre.

Andan elkezdte kibontani az első csomagot. A csomag Uyesugi Kenshin ünnepi öltözékét rejtette, Andan kiterítette a földre. Masada le sem tudta venni róla a szemét. A második csomagból Oda Nobunaga díszes legyezője került elő. A harmadikból Minamoto Yositsune mesterien elkészített kardja. Andan egy pillanatra tétovázott, nem tudta, előhúzza-e a pengét a hüvelyből vagy se, de aztán valahonnan tudata mélyéről előugrott egy homályos emlék arról, hogy egy szamuráj kardját nem húzhatja elő bárki, és arra gondolt, ezt Masada szeretné megtenni. Andan a negyedik csomagért nyúlt, leszedte a zsinórt, majd a védőfóliát, végül leemelte a vastag, egyszerűen, de gondosan elkészített, négyzet alakú, lapos fadoboz tetejét. Odafordította Masada felé. A doboz Masada apjáról készült egyetlen festményt rejtette. Masada meghatottan nézte a képet. Andan kibontotta az ötödik csomagot is és a wakizashit a festmény doboza mellé tette.

- Az öné, Masada úr mondta, és amennyire tőle telt, tiszteletteljesen meghajolt.

Masada vagy tíz percig szótlánul nézte a festményt és a kardot. Emlékezett a gyerekkorára, amikor az apja tanította, amikor játszott vele. És emlékezett a temetésre. Masada arca merev volt, mint egy kőmaszk, semmiféle érzelmet nem árult el, ám egyszerre könnycsepp buggyant ki a szeme sarkából és végigfolyt az arcán. Azután mély levegőt vett, és a teste megremegett. Újabb könnycsepp csordult ki a szeméből és indult a másik után.

Köszönöm, Andan úr. Mély hálára kötelezett mondta Masada és mélyen meghajolt Andan felé.

Andan igyekezett viszonzni a meghajlást. Amikor mindketten kiegyenesedtek, Masada megtörölte egy kendővel az arcát és a szemét.

Kérem, bocsásson meg mondta Andannak. Elnézését kérem, amiért érzelemnyilvánításommal megzavartam önt. Kérem, bocsásson meg. Masada ismét meghajolt, majd folytatta. Intézkedtem az ön ügyében, Andan úr. Egyelőre még nem mondhatok semmi biztosat, de amit ígértem, megtettem. Mennyire sürgős eltűnnie?

Nagyon sürgős felelte Andan.

Tudna várni még öt napot?

Azt hiszem, annyit még igen felelte Andan. Talán. Igen, valószínűleg igen.

- Rendben van. Öt napon belül valakik fel fogják keresni. Ha mégsem, akkor öt nap múlva, tehát vasárnap, délelőtt 11 órára, a legnagyobb titokban készítsen össze mindent, amit el akar vinni és én fel fogom hívni. Segíteni fogok önnek eltűnni, és megvédem azoktól, akik üldözőbe veszik.

- Köszönöm, Masada úr. Nagyon hálás vagyok önnek, amiért segít nekem fényt deríteni az igazságra. Andan tiszteletteljesen meghajolt. Keserűséget érzett. Sajnálta, amiért Masada meg fog halni.

3.

E6-os titkos találkozóhely,

New York

Október 11. szerda, 03 óra 39 perc

A helikoptert ezúttal Nadya vezette, Long Island felett repült ezerkétszáz méter magasan. Gorkie és Masada az utastérben beszélgettek.

Andan elhozta nekem az ígért műkincseket. Megvizsgáltam őket. Valódiak mondta Masada. Hétfő óta, többszörös közvetítőn keresztül kutatásokat végeztetek Julius Andanról. Ennek az embernek óriási tekintélye van tudományos és művészeti körökben, méghozzá a legfelső körökben. A tévében is nagyon kedvelik, mert egyetlen pszichiáter sem produkált soha olyan nézőszámokat, mint amiket ő. És a hírneve, a tekintélye nem korlátozódik az Egyesült Államokra, Oroszországban, Franciaországban, Németországban vagy Dániában ugyanakkora, mint itt nálunk. Andan tehát nagyon fontos ember bizonyos körökben, ami azt jelenti, hogy állításai igazak is lehetnek. És ti, Gorkie, mire jutottatok vele kapcsolatban?

Kedd kora hajnalban megszálltuk a házat mondta Gorkie. Megszereztük az adatait a számítógépéről, lefényképeztük a széfe tartalmát, és beporoztunk mindent.

A beporzás azt jelentette, hogy az emberi szem számára láthatatlan permetet szórtak szét, amit megfelelő szűrővel látni lehet. A CIA kifejlesztett egy módszert, ami abban állt, hogy a követendő jármű aljára apró dobozt helyeztek, ami folyamatosan láthatatlan, ibolyántúli sugarakkal telített permetet bocsátott az útra, így a követő autó vezetőjének elég volt csak egy megfelelő szemüveget viselnie, és pontosan tudta, hogy a követendő jármű merre ment. A beporzás, amit Gorkie-ék használtak, ugyanezen az alapelven működött, de maga az eszköz ennél jóval fejlettebb volt. A permet, amit kiszórtak, sem infra, sem ultraibolya-szűrőn át nem látható, ezek ugyanis túlságosan elterjedtek. Még speciális lámpákkal megvilágítva sem vehető észre. A permetet nem lehet vízzel, szappannal vagy tusfürdővel lemosni, és kilenc-tíz napig megmarad a felületen, ahová befűjták. A szűrőszemüveg, amivel a permet láthatóvá válik, és maga a permet is a Hattori-klán találmánya, és tíz éven át dolgoztak rajta. Ha egy alvó ember fejére fűjják, a permet szagát a legjobb nyomkövető kutyák sem veszik észre, és öt nappal később elég a szűrőszemüvegben ránézni egy hatalmas, hömpölygő tömegre, és a permet jelzőlámpaként fog világítani annak az embernek a fején, akire ráfűjták. A permet annyira tapad, hogy elég lefűjni belőle az utcára, és aki átgyalogol rajta, annak lábnyomai kilenc-tíz napig követhetők. A nyomkövetőrendszernek a Yasume nevet adták, ami japánul azt jelenti: pihenj. Arra utalt, hogy aki a permettel befűjja célpontját, annak többé nem kell szaladgálnia, elég, ha csak felteszi a szűrőszemüveget, és máris tudja, hol van, akit keres.

Azóta folyamatosan rajta vagyunk, figyeljük az Internetes levelezését, a telefonjait, faxait, telexeit, és figyeljük a cipő és keréknyomokat, az embereket, kutyákat és járműveket, amiket beporoztunk. Andan

háza körül befűjtünk minden kocsit, az Amerikai Pszichiátriai Társaság épülete körül is befűjtünk minden autót. Andannak van egy klubja, időnként elugrik oda, ebédel vagy vacsorázik, vagy biliárdozik néhány professzorral. Ott is beporoztunk minden cipőt, fejet és járművet. Elektronikus felderítőműszerrel átvizsgáltuk a kocsiját, a házát, a kedvenc klubhelyiségeit, az irodáját és a telefonjait. Nem találtunk sem jeladót, sem fellevegőt, sem rejtett kamerát, és Andant az égvilágon senki sem követi. Nincs nyoma annak, hogy bárki is megfigyelne.

Tehát? kérdezte Masada. Túlreagálta volna? Vagy csapda? Vagy mégis lehet, hogy igazat mondott?

Ha túlreagálta volna, úgy viselkedne, mint akinek üldözési mániája van, de Andan egyáltalán nem így viselkedik. Ha csapda volna, valakivel mindenképpen tartaná a kapcsolatot, például, beszámolna neki, hogy elvitte neked a műkincseket. De semmi ilyesmi nem történt. A legvalószínűbb, hogy igazat mond. Nem figyelik, mert hát miért tennék? Andan két éve törli a fejét azon, hogyan vessen véget ennek az egésznek, aminek ő maga is a része, de az elmúlt két évben ennek nem adta jelét. Még megbíznak benne, eszükbe se jut, hogy készül valamire. Andan napközben játssza a magabiztos elnökurat, de éjjel képtelen elaludni, minden éjjel órákon átforgolódik az ágyában.

Javaslat? kérdezte Masada.

Felveszem a kapcsolatot vele, és utána döntök. Arra vagyok kíváncsi, hogy miként reagál. Ha nem szalad jelenteni, akkor elvállaljuk. El tudjuk tüntetni úgy, hogy sem ő, sem senki más nem vesz észre semmit az egészből. Elvihetjük egy rejtekhelyre, sok ezer kilométerre innét, ahol nem találhatnak rá és még ha akarna sem szökhetne meg. Egyetlen nyom sem vezet hozzánk, nem lesz min elindulnia azokak, akik fel akarják hajtani. És ha a rejtekhelyen kiderül, hogy csapda, Andan holttestét feloldjuk savban, és befejezzük ezt az egész ügyet egyszer és mindenkorra.

4.

Andan Jaguárjában, Canal Road,

Washington OC

Október 12. csütörtök, 08 óra 23 perc

Andan utálta a sofőrt, és néhány alkalmat leszámítva soha nem is vette igénybe sofőr szolgáltatásait. Időnként olyan sűrű volt a programja, annyi hivatalos ügyet kellett elintéznie és annyi emberrel találkozott ezen ügyek intézése közben, hogy legalább a vezetés idejére szerette volna felfüggeszteni a formális viselkedést. Ezért maga vezette Jaguárját minden hétköznapi reggel munkába menet és onnan haza, vagy a klubjába, vagy valamelyik kormányhivatalba, tévéstudióba vagy egyetemre. Más helyekre nem szokott járni, főleg az óta, amióta meghalt a felesége.

Andan ezen a reggelen is egyedül ült a Jaguárjában és a Canal Roadon hajtott végig az Amerikai Pszichiátriai Társaság K Streeten található székháza felé. A K Street közelében kisebb dugó keletkezett egy lerobbant tragacs miatt. Andannak várnia kellett. Szétnézett az utcán, vetett egy pillantást a mellette álló BMV-re, majd elnézte a gyalogosokat, akik a torlódást kihasználva igyekeztek átszaladni a másik oldalra.

A műszerfal közepén a GPS (Global Position System. Globális Helymeghatározó Rendszer.) apró képernyőjén digitális Washington DC utcaterkép volt látható, arra az esetre, ha dugóba kerülne, és keresnie kellene egy jó kerülő utat. Ám a kerülőúthoz leágazás kell, egy utca, ahol le lehet fordulni, és ilyen ezen a környéken nem volt.

Andan épp a GPS felé pillantott, amikor hirtelen eltűnt a kép. A műszaki dolgokhoz egyáltalán nem értett, fogalma sem volt róla, hogy mi történhetett. Arra gondolt, meg kellene ráznia a kis képernyőt, hátha visszaáll a kép. Már nyúlt is a monitor felé. Amikor olyan történt, hogy ijedtében elakadt a lélegzete.

A GPS képernyőjén írás jelent meg.

BAL KÉZZEL ENGEDJE EL A KORMÁNYT ÉS A KEZÉT TÁMASSZA AZ AJTÓNAK.
TAKARJA EL A SZÁJÁT. A VÁLASZOKAT HALKAN MONDJA BELE A KEZÉBE.

Ezek ők, jutott eszébe. Masada megtette, amire kérte, és most valakik felveszik vele a kapcsolatot. Egy igazi ninjaklán vagy valaki más.

Ó itt vagyok mondta ki halkan, és közben úgy tett, mintha a száját dörzsölné. A Jaguar ablakai sötétítettek voltak, csak egész közélről lehetett belátni. Andan úgy gondolta, felesleges eltakarnia a száját, de aztán mégis megtette. A biztonság kedvéért.

TISZTÁN HALLJUK.

Andan arra gondolt, van valahol egy mikrofon a kocsijában. Tévedett. Lézersugár irányult autója egyik ablakára a mellette lévő sávban, négy kocsival előtte haladó Crysler Voyager sötét ablakai mögül.

EGY KÖZÖS ISMERŐSÜNK SZÓLT, HOGY SZÜKSÉGE VOLNA NÉHÁNY SZAKEMBERRE.

-I Igen. – Andan nagyon félt. Úgy érezte, most valami olyasmivel áll szemben, amivel amerikai ember még soha.

Nagyon közeljárt az igazsághoz.

MENNYI IDŐRE?

Körülbelül három hónapra, legfeljebb fél évre mondta Andan a kezébe.

MIÓTA VESZ RÉSZT AZ ÖSSZEESKÜVÉSBEN?

Andan felsóhajtott. Erre a kérdésre nem számított. Igyekezett gyorsan válaszolni, nehogy a késedelem gyanússá tegye.

Ó körülbelül huszonöt éve.

Gorkie a Cryslerben felvonta az egyik szemöldökét Ilyen régóta? Késlekedés nélkül beütötte a

következő kérdést.

MI FOG TÖRTÉNNI, HA ELTŰNIK?

A fél világ engem fog keresni. A rendőrség, az FBI, a nemzetbiztonságiak, mindenki, aki csak él és mozog.

LEGKORÁBBAN MIKOR TUD FELKÉSZÜLNI AZ ELTŰNÉSRE?

Legkorábban? Ma késő délutánra. Nem, inkább kora estére, az biztosabb.

RENDBEN VAN. ELVÁLLALJUK. AZ ESTÉT TÖLTSE OTTHON ÉS LEGYEN FELKÉSZÜLVE. JELENTKEZNI FOGUNK. CSAK A LEGSZÜKSÉGESEBBET HOZHATJA MAGÁVAL, ÉS CSAK MAGA JÖN, SENKI MÁS. MEGÉRTETTE?

Igen, megértettem. És köszönöm, nagyon köszönöm.

UGYE TUDJA, HOGYHA EZ CSAPDA, MI ELTŰNÜNK, ÉS MAGA MEGHAL?

Igen, ezzel tisztában vagyok mondta Andan őszintén.

RENDBEN.

A monitoron újra a térkép jelent meg. Lassan a forgalom is megindult. Andan csurom izzadt volt. Kényszerítette magát, hogy nyugodtnak látszódjon, de legszívesebben félreállt volna, hogy kiszálljon egy kicsit levegő után kapkodni.

Megtörtént, mondta magában. A hideg futkározott a hátán.

HARMADIK FEJEZET

1.

Amerikai Pszichiátriai Társaság,

Washington DC

Október 12. csütörtök, 14 óra 50 perc

Andan, még mielőtt beért reggel, kitalálta, mit fog csinálni. Egész nap játszott, hogy álmos, úgy nézett ki, mint egy mosogatórongy, és Mrs. Feldmant, a titkárnőjét háromszor is megkérte, hogy készítsen kávé. A kávékat tényleg megitta, mert az átvirrasztott éjszaka után valóban álmos volt, bár nem annyira, mint mutatta. Tudta, hogy délután három és négy között nincs semmilyen programja, semmi olyan, ami miatt el kellene hagynia az irodáját, vagy ami miatt valaki ott keresné fel.

Irodájának volt egy hátsó helyisége, mindössze négy négyzetméter, benne mosdó és vécé. Értekezletek, találkozók előtt gyakran itt borotválkozott meg. A fénymásolást többnyire Mrs. Feldman végezte, de mert Andan jó néhány olyan bizalmas irattal is foglalkozott, melyeket a néhány

kiválasztotton kívül más nem láthatott, az ő irodájában is volt egy kis fénymásoló gép, hogy sokszorosítani tudja a bizalmas anyagokat. 14:50-kor kihúzta a konnektorból a fénymásoló vezetéket, majd óvatosan, nagyon figyelve rá, hogy nehogy zajt csapjon, a gépet átcipelte irodája hátsó helyiségébe, és letette a mosdó és a fal közé. Egy éppen megkezdett csomag papírt is berakott a gép mellé, aztán olyan képet vágott, mint aki majdnem elájul az álmodástól, és kiment az irodájából.

Mrs. Feldman felpillantott a számítógépe mögül.

Kér egy kávét, elnök úr? kérdezte együttérzően.

Nem, köszönöm. Andan hunyorgott, mint akinek roppant erőfeszítésébe kerül, hogy nyitva tartsa a szemét. Mrs. Feldman, hadd kérjem meg valamire. Fél ötig nincs semmilyen programom, és most már úgy érzem, eljutottam tűrőképességem végső határáig, ezért arra kérem, négy óráig ne engedjen be senkit, és ne is kapcsoljon be semmilyen telefont. Ledőlök egy óracsúzára, a kanapéra, mert már összefolynak a betűk a szemem előtt. Andan becsukta, majd erőlködve kinyitotta a szemét. Kérem, négy óra után két perccel szóljon be a kommunikátoron, hogy fent vagyok-e. Ha nem reagálnék, addig nyomja a gombot, amíg fel nem kelek. Megtenné, kérem?

Ez a megtenné, kérem egyike volt Andan trükkjeinek. Parancsot adott ki, amit senki sem hagyhatott figyelmen kívül, nagyon komoly következmények nélkül, de úgy adta elő, mint egy kérést, amit akár minden további nélkül el is lehetne hárítani. Olyan jól adta ezt elő, olyan hangon és olyan arckifejezés kíséretében, hogy szinte senki sem vette észre, hogy kedves és alázatos kérései vajójában felülbírálhatatlan parancsok. Andan a manipuláció mestere volt. Szándékait senki sem látta át.

óh, hogyne, elnök úr! Készítsek önnek egy jó erős kávét négy óra után öt percre?

- Az bizony jólesne. Köszönöm szépen, Mrs. Feldman.

Igazán semmiség, elnök úr! mosolygott odaadóan Mrs. Feldman. Andan visszament az irodájába és kulcsra zárta az ajtót. Levette a cipőjét és a kanapé elé helyezte, majd az egyik díspárnát letette a földre és térdrel ránehezedett, amíg kellőképpen be nem nyomódott, azután a párnát feltette a kanapé egyik végébe. Lefeküdt és a fejét rányomta a párnára, amíg az fel nem vette az alakját. Felült és egy pillantást vetett az eredményre. A párna úgy nézett ki, mintha valaki hosszú ideje rajta feküdt volna.

Andan elégedett volt. Felállt, és zokniban a remekbe készült Wilhelm Wundtot ábrázoló festményhez ment. Wilhelm Wundt a modern pszichiátria és pszichológia atyja, Ő volt az a pszichológus, aki 1879-ben kijelentette: tudományosan igazolta, hogy nincs lélek. Andan megfogta a festmény bal alsó sarkát, és húzni kezdte. A festmény kinyílt, mint egy ajtó. Mögötte széf rejlett. Andan tíz ujja lenyomatával és egy tizenhat jegyű számkóddal nyitotta ki a zárat. A széfben dossziék és CD-k voltak számítógéphez. Andan mindent kipakolt a széfből. Az egyik CD-t asztali számítógépébe dugta, és egy otthonról magával hozott üres CD-re elkezdte átmásolni az adatokat. A dossziékkal a mosdóba ment és a fénymásoló gép mellé letette őket a földre. A dossziékban különféle dokumentumok voltak, némelyik szabvány A4-es lapon, némelyik kisebb vagy nagyobb papíron. A legfelső dossziében található A4-es lapokat berakta az adagolóba és elindította a másolást. A fénymásolást sosem találta zajosnak, de most, amikor titokban dolgozott, dobhártyaszaggató hangzavarnak tűnt. Kifordult a mosdóból és behúzta az ajtaját. Az íróasztalához ment, kivette a számítógépből a CD-ket. Az eredetit visszatette a

fekete, műanyag CD-tartóba, amelyben a széfből kivette, a saját CD-jét pedig az otthonról hozott fehér, műanyag CD-tartóba. A fekete tokból új CD-t helyezett a számítógépbe, a CD-íróba pedig egy üres CD-t nyomott be a fehér dobozból.

Úgy hallotta, leállt a fénymásoló. Bement a mosdóba. A tálcából kivette a másolatokat, és egyesével ellenőrizte, hogy megvan-e mind és hogy megfelelő-e a minősége. Minden rendben volt. Az eredeti példányokat visszarakta a dossziéba. Most következett a nem szabvány méretű dokumentumok lemásolása. Ezt sajnos egyesével kellett csinálnia, mert ha beteszi őket az adagolóba, összevissza fognak csúszkálni, és a gép hengerei közt összegyűrődnek és tönkremennek. Ezt pedig nem engedhette meg magának. Miután lemásolta a legfelső dosszié valamennyi iratát és egyesével ellenőrizte, hogy mind megvan és a minőség is megfelelő, összecsomagolta a dossziét és visszavitte a széfbe. Utána CD-t cserélt, majd visszatért a mosdóba, folytatni a második dossziéval a másolást. Andan 15:48-ra lett kész az iratok és a CD-k másolásával. Az összes dosszié bent volt a széfben, megfelelő sorrendben. Az utolsó CD-t is visszatette a fekete dobozba, aztán a dobozt a dossziék mellett helyezte el a széfben. Bezárta a széf ajtaját és visszahajtotta a Wundt-festményt. Nagyot sóhajtott. Ez készen van.

A mosdóból a legnagyobb csendben kihozta a fénymásoló gépet és visszatette a helyére, az íróasztala melletti kis asztalra, aminek kizárólag az volt a funkciója, hogy elég magasan tartsa a fénymásolót ahhoz, hogy Andannak ne kelljen lehajolnia, amikor használja. Andan a fehér CD-s dobozát az aktatáskájába tette, majd megpróbálta belepasszírozni a közel ötszáz oldalnyi másolatot is, ami nem volt könnyű feladat. Ez volt az egyetlen részlet, amit nem tudott elég jól felbecsülni. A megoldást az kínálta, hogy a CD-ket kivette a dobozából és a lapok közé dugdosta őket. Most valamit kezdenie kellett az üres CD-tokokkal. Ha egyszerűen csak kidobja a szemétkébe, az egész biztosan szemet szúrna a nyomozóknak.

Megszólalt a kommunikátor. Andan reflexszerűen nyúlt a kommunikátorhoz, hogy lenyomja a gombot és beleszóljon, de a mozdulat hirtelen félbeszakadt. Nem kellene ilyen gyorsan beleszólnia, az nem lenne hiteles. Andan bezárta az aktatáskáját és letette az íróasztal mellé. Most már csak a fehér CD-s dobozokkal kellett valamit kezdenie. Beledughatná egy szatyorba vagy zacskóba, de ilyesmit sohasem hord magánál, és az irodájában sincsen belőle. Kérhetne Mrs. Feldmantól, de arra később egész biztosan emlékezne. Ez nem jó ötlet. Arra gondolt, összetöri, és a darabjait már bele tudja tenni a táskájába vagy a zakója alatt csempészi ki. De összetörni hangos lenne, és a néhány műanyag darabot egész biztosan nem fog tudni, megtalálni, a nyomozás viszont ki fogja mutatni, hogy néhány műanyag darabka van a földön, amit szabad szemmel nem is lehet látni. Túl kockázatos.

A kommunikátor szinte folyamatosan búgott. Mrs. Feldman saját bűntudatával küzdve nyomkodta a kommunikátora gombját az íróasztalán. Nem szeretett másokat felébreszteni, mert nem szerette, ha mások felébresztik.

Andan lenyomta az asztali kommunikátor gombját és álmos hangon beleszólt. Már fenn vagyok, Mrs. Feldman, köszönöm.

Mindjárt kész a kávéja, elnök úr jelentette Mrs. Feldman lelkesen.

Köszönöm.

Andan felengedte a gombot. Lázasan gondolkodott, mit csináljon a CD-s dobozzal. Mrs. Feldman pillanatokon belül itt lesz, és akkor be kell engednie.

Mi a fene legyen ezzel?, kérdezte magától egyre idegesebben.

Az asztali számítógépe mellett, kicsivel odébb, CD-k sorakoztak két tartóban. Mindkettő sötétkék volt, de ugyanaz a típus, mint a fehér. Az egyikben tíz, a másikban hét CD volt. Ha kicseréli az egyiket a fehérre, akkor az lesz a kérdés, hogy mit csináljon a késsel.

Mrs. Feldman beszólt a kommunikátoron.

Viszem a finom kávé, elnök úr!

Andan nem gondolkodhatott tovább, azonnal döntenie kellett. A fehér CD-tokat a két kék közé tette, a bal oldali kékből két CD-t, a jobb oldaliból hármat rakott át bele. Most olyan volt, mintha témák szerint vagy más módon lennének a CD-k csoportosítva. Ez hihető. Majd ha a titkárnő elment, gondosan kiválasztja, hogy melyik CD melyik dobozba kerüljön.

Andan az ajtóhoz ment, menet közben egy kicsit összekócolta a haját. Elfordította a kulcsot és kinyitotta az ajtót. A titkárnő tíz centire állt a küszöbtől mosolyogva, kezében tálca, rajta egy kínai porcelán kávéscsésze és csészealj, a csészealjon ezüst kávéskanál. A csészében feketekávé gőzölgött, illata azonnal betöltötte az irodát.

Elnök úr, a kávéja.

Köszönöm szépen. – Andan félreállt, hogy Mrs. Feldman be tudjon menni. Tegye csak le. Andan kézzel igazgatni kezdte a haját. Kérem, bocsásson meg a megjelenésem miatt. Elnézést kérek.

Oh, igazán semmiség! mondta a titkárnő, és a tálcát letette Andan íróasztalára. Ne hozzak egy kis tejszínt a kávéba?

Nem, köszönöm. Andan az íróasztalhoz ment, kézbe vette a csészét, és ivott egy kortyot. Kitűnő, Mrs. Feldman.

Köszönöm szépen, elnök úr!

A titkárnő visszament az irodájába, Andan pedig leült az asztalához, és kávéivás közben a CD-k elrendezésén gondolkodott.

2.

Andan rezidenciája, Georgetown,

Washington DC

Október 13. péntek, 01 óra 50 perc

Andan a hálósobában tartózkodott, teljesen fel volt öltözve, csak cipő nem volt rajta. Az ágyában feküdt betakarózva. A bőröndje, tele ruhával és személyes holmival és az aktatáskája, benne a Pszichiátriai Társaság széfjében található anyagokról készült másolatok, az ágya alá voltak betolva. Egész nap az ismeretlenek jelentkezését várta, de senki nem jelentkezett. Aztán éjfél lett és elmúlt a nap, és Andan még idegesebb lett. Nem kapcsolt lámpát, mert a fény látszott volna az ablakban vagy a kulcslyukon, és a személyzet tagjai láthatták volna, hogy fent van, és akkor esetleg akarnak valamit tőle, és, az nagyon nem lett volna jó, ha meglátnák felöltözve. Még gyanút fognának.

Andan az éjjeliszekrény felé fordult, hogy lássa, hány óra van. Már majdnem két óra volt. Nagyot sóhajtott. Mi az isten történik?, kérdezte magában. Semmit se értett. Próbálta felidézni, mit is írtak a GPS monitorára: Az estét töltse otthon, és legyen felkészülve. Otthon volt fél nyolc óta, és egyfolytában fel volt készülve, hogy azonnal távozzon. A mobiltelefonját egyetlen pillanatra sem tette le, rezgő üzemmódra állította, hogy ha hívják, a telefon rezgéssel és ne bugással jelezzen, nehogy bárki is a személyzetből tudomást szerezzen róla, hogy keresték. A számítógépe is be volt kapcsolva, hogy e-mailt küldhessenek neki, ha ezen a módon akarják felvenni vele a kapcsolatot.

Andan órák óta azon törte a fejét, hogy milyen öröggel távozzon, ha felhívják vagy e-mailt kap. Akár kocsival, akár gyalogosan megy, úgy nem tudja elhagyni a házat, hogy a biztonságiak ne tudjanak róla. És a csomagjait lesz a legnehezebb megmagyarázni. Végül úgy határozott, hogy lecsempészi a csomagjait a garázsba és bepakolja őket a kocsiba, majd leszalad a biztonsági szobába és szól az éjszakás öröknek, hogy elugrik egy barátjához. Aztán elmegy. Van annyi gyakorlata emberek manipulálásában, hogy ezzel a mesével gond nélkül kisétáljon.

Andan megint megnézte az órát. 02: 04. Nagyot sóhajtott. Hol a fenében vannak? Tegnap éjszaka, szokásához híven, alig aludt, mostanra pedig már hullafáradt volt és egyre álmosabb. Borzalmas lenne, ha elaludna. A feszültségben reménykedett, abban, hogy az majd úgysem hagyja elaludni. De persze a feszültség nem fogja örökké ébren tartani. Meddig kell még várni? És meddig bírja még ébren? Ha négyig vagy ötig nem jelentkeznek, egészen biztos, hogy elalszik. Erre az eshetőségre gondolni sem akart.

Egy pillanatra becsukta a szemét, hogy pihentesse forró szemhéjait.

Gondolkodott.

Talán kéne ugranom a konyhába és felhozni egy jó nagy adag kávé. Vagy egy kis konyakot. Nem, azt nem, valószínűleg még vezetnem kell. Persze lehet, hogy csak utas leszek. De jobb felkészülni mindenre. Jólesne most egy kávé, egy jó erős kávé. Fognám a bögrét, és a kávé megmelengetné a kezem. Úgy fázik. Hideg van itt. Nagyon hideg. A lovaknak is pihenniük kéne már, órák óta húzzák a szánt ebben a farkasordító hidegben. Milyen kedves hangjuk van a csengettyűknek a lovak bokrétáján! Na, itt elfordul az út. Mindjárt a fogadóban vagyok. Jól fog esni egy kávé, egy nagy bögre, forró, erős kávé. Vagy egy kis bor, forralt bor, igen, az nagyon finom. Forralt bor és forró kávé, és egy jó forró, illatos fürdő. De jólesne fáradt, átfagyott testemnek! Ülnék a dézsában nyakig a vízbe merülve és kortyolgatnám az édes bort, és Lord Byront olvasnám. Az maga volna a mennyei boldogság!

Andan mélyen aludt, és álmodott.

Egy percen belül, ahogyan a színtelen, szagtalan altatógáz bejárta a házat, mindenki álomba szenderült, minden ember és minden állat.

Mörjike, aki a riasztórendszerek szakértője volt, pontosan ismerte az Andan-ház védelmi berendezéseit és tudta, hogyan kerülje el őket. Szinte lehetetlen olyan védelmi rendszert felépíteni, amelynek egyetlen vakfoltja sincs. Az Andan-ház rendszere különösen jó volt, profi berendezések és profi biztonsági őrök védtek. Egy ninja azonban nem abban a gondolkodási tartományban gondolkodik, amelyben másfajta emberek szoktak. Amikor ránéz egy házra, nem csak háznak látja, hanem téglarakásnak, acélállványnak, átlátszó és átlátszatlan felületeknek, könnyű és nehéz, valamint mozdítható és mozdíthatatlan részek összességének, és legfőképpen: háromdimenziós tárgynak, amelynek van alja, teteje és négy oldala. A ninja képzeletében a házak, az erődök tömeg nélküliek és könnyen kezelhetőek. Egy ninja semmit sem lát bonyolultnak, sem gépet, sem rendszert, sem semmit. Számára minden egyszerű, a legbonyolultabb dolgokat is egyszerű alkotóelemek halmazának látja, és ez a fajta rendkívül sajátságos megközelítés hatékonyságának, láthatatlanságának egyik alapvető titka.

Andan házatól százhusz méterre zárt furgon állt, úgy elhelyezkedve, hogy a környék egyik házából se lehessen rálátni. A furgon és Andan háza körül meghatározott távolságokra színspektrum-analizátorok voltak felállítva, melyek Andan házat minden irányból szemmel tartották. A színspektrum-analizátor nevű berendezést a Hattori-klán a Tai szóval illette, amely az egész testet jelöli, utalva a klánra jellemző sajátságos névadási szokásokra: azt jelentette, hogy egyrészt az egész test pihenhet, amíg a Tai működik, másrészt pedig azt is, hogy a Tai képes valaminek az egészét megfigyelni és semmit se hagy figyelmen kívül. A berendezés egy nagyon fejlett színspektrum-analizátor volt, amely tizenhatmillió színárnyalatot tudott egymástól megkülönböztetni. Működése abban állt, hogy a megfigyelt területről képet alkotott, és a képet színeképként elemezte: a pirosnak ez és ez az árnyalata ennyi és ennyi milliommód négyzetmilliméter kiterjedésű, a kéknek ez az árnyalata pedig ekkora és ekkora és így tovább. Ha az adott színárnyalat kiterjedése megváltozott, jelezte. Be lehetett állítani az érzékenységet, egymilliommód milliméteres csökkenéstől ötmilliméteres kiterjedéscsökkenésig. Így mindenféle mozgást képes volt kijelezni, elég volt, ha kétszáz méter távolságban egy rejtőzködő ember levegőt vett, mellkasának szabad szemmel láthatatlan mozdulatát a Tai észlelte és jelezte. Nem lehetett előle elbújni.

Nicole már hét órája elhagyta New Yorkot és előrement a rejtekhelyükre. Gorkie a helikopterben várakozott, két kilométerrel odébb egy ház tetején. A furgonban Shana ült a monitorok előtt. Zoe kétszáz méterre a háztól egy fekete Nissan Pickupban ült, jobb fülében apró rádióval. Mörjike, Damien és Nadya behatoltak a házba. Az utat Mörjike mutatta. Elsétáltak Andan szobájáig, a biztonsági rendszer vakfoltjainak kacskaringós ösvényén. Mörjike átnézte Andan táskáit, és amit fontosnak ítélt, azt egy hátizsákba pakolta. Damien levetkőztette Andant, a ruháit és ékszereit Nadyának adta, Andant pedig egy fekete nejlonzsákba dugta, ami úgy nézett ki, mint egy hullazsák. Nadya az Andan által viselt ruhákat és ékszereket rakosgatta szét a szobában, olyan helyekre, amire a nyomozók, logikus voltak miatt, nem fognak figyelmet fordítani. Damien, bár néhány centivel alacsonyabb volt Andannál és jóval könnyebb is, fizikai állapota nem hagyott kívánnivalót maga után, és a zsákba dugott Andant úgy kapta a vállára, mint egy tollpihét.

Már mentek is. Ugyanazon az útvonalon, amelyiken jöttek. Mielőtt kiléptek a házból, Nadya rövid kis szignált küldött Shanának a furgonba: Mehetünk? Shana a tai információit nézte. A berendezés három

mozgást jelzett. Shana elemzést kért a mozgás mértékéről, a színárnyalat-változás alakjáról és a változás sebességéről. Az elemzés szerint az egyik mozgást egy madár okozta, a másik kettőt a szél.

Shana küldött Nadyának egy Igen hangjelet.

Nadya visszaküldte a szignált, hogy értette.

Oamien, Mörjike és Nadya kísértáltak a házból. Ekkor Zoe már elindult feléjük a kisteherautóval. Shana vele is kapcsolatban állt, és tájékoztatta, mikor és hol álljon meg.

Zoe csak egy pillanatra fékezett le, Mörjike kinyitotta a hátsó ajtót, Damien betette Andant, aztán mindhárman beszálltak. Zoe továbbment és az első kanyarnál lefordult.

A házban nem volt nyoma annak, hogy valaki járt ott. Andan Jaguárján kívül semmit sem tettek tönkre, a biztonsági rendszert egy pillanatra sem kapcsolták ki, lábnyomot nem hagytak, ujjlenyomat sem maradt utánuk. És látni sem látta őket senki. Bementek és távoztak. Láthatatlanul.

Ahogy ninjákhhoz illik.

3.

Washington DC Denali Nemzeti Park útvonal

Október 13. péntek. 02 óra 30 perc

A helikopter fél háromkor emelkedett a levegőbe. A helikoptert Gorkie vezette, rajta kívül még Mörjike, Damien és Andan tartózkodtak a gépen. Zoe és Nadya bonyolult útvonalon egy raktárba vitték a Nissan Pickup kisteherautót, majd egy megbeszélt helyre mentek, ahol találkoztak Shanával, és a furgonnal Virginia felé vették az irányt. Gorkie-ék New Yorkba repültek. A helikoptert egy magánrepülőtéren hagyták, ahol évek óta hangárt béreltek. Innen terepjárával egy másik reptérre mentek, ahol szintén hangárt béreltek. Itt állt a Kunoichi-klán egyik repülőgépe, egy Cessna Citacion. Úti céljuk a kanadai Montreal volt. A montreali repülőtérről kocsival egy újabb reptérre mentek, ahonnan az Airbus A310-es utasszállító repülőgép mintájára készített, de magánszemélyeknek és cégeknek szánt, 9000 km-es hatótávolságú, 850 km/órás utazósebességre képes, huszonöt személyes Air-Hewitt-tel repültek tovább az alaszakai Anchorage-be. Shana, Zoe és Nadya Virginiából béreit repülőgéppel mentek tovább, és az Erie-tónál lépték át az Egyesült Államok-Kanada határt. Innen Alaszka felé fordultak, és Fairbanksbe repültek. Mire odaértek, Gorkie, Mörjike, Damien, és egy erős altatóinjekciótól mélyen alvó Andan helikopterrel már a Denali Nemzeti Park területén repült. A helikoptert egy kis raktárház egyik raktárában helyezték el. Innen rendkívül bonyolult útvonalon, háromszor is kocsit cserélve az Egyesült Államok legmagasabb hegyéhez, a Mount McKinleyhez mentek. Hatszázhetven méter magasan rejtették el a terepjárót, innen motoros szánon folytatták az utat 1280 méterig. Ezután gyalog, hótalpakon, hágóvassal felszerelt hegymászóbakancssal, jégcsákánnyal és kötéllel kapaszkodtak 1877 méter magasságig. Itt volt a rejtekhely.

A klán rejtekhelye egy kétemeletes, fehér színű, jól álcázott ház, nehezen megközelíthető helyen állt a meredek hegyoldalon. Nicole a rendkívül jól felszerelt ház biztonsági szobájának műveleti pultja

mögött ült, és rejtett infrakamerákon átfigyelte közeledő társait.

A ház egy nem létező személy, egy bizonyos Tom Fischer nevén volt, engedéllyel épült, melyet roppant nehéz volt megszerezni, és tervrajzai megtalálhatóak voltak az Egyesült Államok Ingatlan-nyilvántartásának archívumában. A ház valóban olyan volt, mint amilyennek a tervek ábrázolták. Voltak ugyan más részei is, szobák, termek, folyosók, lépcsők, liftek és szintek, melyeket nem tüntettek fel az alaprajzokon, de ezeket elrejtették. Olyan módon voltak álcázva, ami már kimerítette a zsenialitás fogalmát.

Damien Andant felvitte az első emeletre és az egyik nappali szoba hófehér kanapéjára fektette. Ekkor 12 óra 48 perc volt Washington DC-ben, itteni zónaidő szerint 08 óra 48 perc. Shanát, Nadyát és Zoe-t egy órán belül várták.

Julius Andannak teljesült a vágya: egy igazi, modern ninjaklán eltüntette a világ szeme elől. A klánon kívül egyetlen ember sem élt a Föld nevű bolygón, akinek bármiféle fogalma lett volna arról, hogy hol van Andan. Még Joshi Masada sem tudta, még támpontja sem lett volna, hogy merre keresse.

NEGYESEDIK FEJEZET

1.

Amerikai Pszichiátriai Társaság,

Washington DC

Október 13. péntek, 12 óra 52 perc

Mrs. Feldman, Andan titkárnője felpillantott az ajtó fölé akasztott faliórára és megcsóválta a fejét. Volt egy nagyalakú regisztere, abba írt be mindenkit, aki a főnökét kereste, amikor az nem volt az irodájában. Szépen sorban, egymás alá írta be gyöngybetűkkel a nevet, az elérhetőséget, a témát, ami miatt felkeresték Andant, és természetesen a pontos időt meg azt, hogy az illető telefonon, faxon, telexen, e-mailen vagy személyesen kereste-e.

Bekopogtak az ajtón. Mrs. Feldman felsóhajtott. Talán ez az elnök úr!, reménykedett. Andan mindig bekopogott, mielőtt belépett volna. Emiatt Mrs. Feldman Andant olyan úriembernek tartotta, ami sajnos már kiveszőfélben van.

Kinyílt az ajtó, és a folyosóról dr. Kilpatrick hajolt be.

Megjött már, Mrs. Feldman? kérdezte.

Sajnos még nem mondta szomorúan a titkárnő. Már rég itt kellene lennie. Az elnök úr biztosan a klubjában van vagy sürgős ügyben azonnal be kellett ugrania a Fehér Házba.

Dr. Kilpatrick, az Amerikai Pszichiátriai Társaság PR-osztályának vezetője, az órájára pillantott.

Mondja meg neki, hogy kerestem, Mrs. Feldman. Visszanézek úgy fél óra múlva.

Természetesen, dr. Kilpatrick. Beírom a regiszterbe, hogy ma már háromszor kereste.

Köszönöm szépen.

Igazán nincs mit, dr. Kilpatrick mosolygott rá Mrs. Feldman. Kilpatrick becsukta az ajtót és elment.

Mrs. Feldman kinyitotta a regisztert és bejegyezte a PR-osztály igazgatóját.

Hol a csudába lehet az elnök úr? szólalt meg halkan.

Távol állt tőle, hogy zaklassa a főnökét, ezért sem merte nagyon hívogatni. Volt egy fontos értekezlete kilenckor, amin nem jelent meg, akkor dr. Albert P. Stafford, az Amerikai Pszichiátriai Társaság alelnöke megkérte, hogy csörögjön oda Andan mobiljára. Meg is tette, de a telefon ki volt kapcsolva. Legszívesebben újra felhívta volna, de nem volt bátorsága hozzá, úgy érezte, neki, egy kis titkárnőnek, nincs joga zavarni az elnök urat.

Valamit azonban tennie kellett, mert ez idáig már tizenkilenc alkalommal keresték Andant, és neki, mint titkárnőjének, tudnia kellett volna, hogy hol van. Ha épületen belül hívták vagy ugrottak fel, és a látogató kellőképpen rangos ember volt, akkor őszintén megmondta, hogy fogalma sincs, hol van, merre jár Andan, de ha kintről hívták, hazudott, falazott Andannak, és a jól ismert közhellyel hárította el az érdeklődést: az elnök úr tárgyal, az elnök úr házon kívül van.

Felvette a házi telefon kagylóját, és három hetessel hívta a portát.

Porta. Tessék jelentkezett be egy rekedtes hangú férfi.

Jó napot kívánok, én Mrs. Feldman vagyok, az elnök úr titkárnője.

A portás nagyon meglepődött. Már hét éve volt portás, amikor idejött, Mrs. Feldman már akkor is titkárnő volt, de még egyetlenegyszer sem szóltak egymáshoz.

Jó napot, Mrs. Feldman. Miben lehetek a szolgálatára? érdeklődött a portás.

Mondja csak, látta ma már az elnök urat?

A portás egy pillanatra elgondolkodott, aztán megrázta a fejét és úgy mondta.

Nem, Mrs. Feldman, ma még nem láttam az elnök urat. Mit csináljak, ha látom?

Szóljon fel a 9855-ös mellékre.

9855-ös mellék. Értettem, Mrs. Feldman, hívni fogom.

Köszönöm.

Mrs. Feldman letette a kagylót. Beharapta az alsó ajkát. Semmit se értett. Andan nem szokott ilyet csinálni. Előfordult már, hogy késett, de mindig el lehetett érni. Azon gondolkodott, hová telefonáljon

még.

Hát persze! ugrott be. Furcsállta is, hogy eddig nem jutott eszébe. Fellapozta a telefonnoteszát, majd a külső hívások telefonjának kagylójáért nyúlt, és beütötte Andan otthoni, georgetowni számát. A második csörgésre vette fel valaki.

Igen? kérdezte.

Jó napot kívánok, Mrs. Feldman vagyok, az elnök úr titkárnője.

Jó napot kívánok, én Tom Simms vagyok, dr. Andan biztonsági embere. Hallgatom, Mrs. Feldman.

Az elnök urat keresem. Ott van? kérdezte Mrs. Feldman.

Nem, itt nincs. Miért kérdi?

Ö Már elég sokan keresték, és szóval nem tudom, hogy hol van. ismerte be Mrs. Feldman a szégyenteljes igazságot.

Hát ez elég furcsa jegyezte meg Simms. Andan úr már kora reggel elment. Valami baja van a kocsijának, azt itt hagyta. Biztosan taxit hívott és azzal ment, de hogy hová, azt sajnos nem tudom. Én azt hittem, bent van.

Mikor ment el az elnök úr?

Simms vágott egy fintort.

Nem is tudom. Tudja, én nappalos vagyok, nyolctól lépek szolgálatba, és addigra már elment.

Értem mondta a titkárnő csalódottan. Megtenne valamit, kérem?

Hogyne, mondja csak.

Kérem, beszólna az irodájába, ha megjön, vagy szólna neki, hogy telefonáljon be, mert rengetegen keresték?

Természetesen.

Köszönöm. Viszonthallásra!

Viszonthallásra!

A titkárnő alig tette le a kagylót, amikor ismét kopogtak. Izgalmában felállt. Bárcsak az elnök úr lenne!, fohászkodott magában.

De nem az volt. Amy Brown volt az, a gazdasági osztály egyik fiatal munkatársa. 12:30-ra volt bejegyezve, hogy beugrik Andanhoz, mert Andan szerette megismerni azokat, akik vele dolgoztak a

társaságnál.

Sajnálom, de az elnök úr még nincs bent – sajnálkozott Mrs. Feldman.

Óh, semmi baj – mondta alázatosan a fiatal nő. Megvárhatnám?

Természetesen! Kérem, foglaljon helyet! – mutatott Mrs. Feldman a vendégeknek fenntartott öblös bőrfotelokra.

Köszönöm szépen. – Amy belesüppedt az egyik fotelbe.

Megcsörrent a telefon. Városi! Elnök úr! Elnök úr! Mrs. Feldman felkapta a kagylót.

Igazgatói titkárság, tessék! – szólt bele, miközben visszaült a székébe.

Nem érem el Juliust! – fakadt ki a vonal túlvégén egy irtózatosan kövér férfi, aki Andan egyik kongresszusi csodálója volt.

Mrs. Feldman azonnal felismerte a hangját.

Óh, Marvin szenátor úr! – köszöntötte a titkárnő kényszeredett vidámsággal a hangjában.

Mi a franc van ezzel a Julius-szal? Nem tudom elérni. A mobilja ki van kapcsolva, erre küldök neki e-mailt, de nem válaszol, nem válaszol a faxomra se. Mi van vele? Nem tudom elérni.

Aldous J. Marvin szenátor tagja volt az Egészségügyi Bizottságnak, így minden pszichiáter számára roppant fontos embernek számított. Marvin szenátor sokra tartotta Andant, szinte bálványozta, pedig meglehetősen cinikus ember volt, az a fajta, aki nem tisztel se embert, se istent. De Andan más volt. Volt benne valami, ami miatt tisztelnie kellett.

Borzasztóan sajnálom, Marvin szenátor úr, de az elnök úr házon kívül van.

Na jó, de hol? Nagyon fontos lenne.

Sajnos nem tudom, hogy hol van, szenátor úr. De ha megjön, ígérem, ön lesz az első, akit visszahív.

Na na jó – csendesedett el a szenátor. – na jó, annyira azért nem fontos. Írjon csak be a sorba, és majd keressük egymást.

Azonnal beírom a regiszterbe, Marvin szenátor úr.

Jó. Viszhall! – mondta a szenátor, és letette a kagylót.

Viszonthallásra! – mondta Mrs. Feldman az üres kagylóba, majd visszatette a kagylót a villára.

A fejét ingatva nyitotta ki a regisztert és írta be Marvin szenátort. Hol keressem, hol keressem?, tanakodott magában. Egy pillantást vetett Amy Brownra, aki úgy ült a fotelban, mint aki nyársat nyelt.

A klub!, ötlött fel Mrs. Feldmanban. Kikereste telefonszámos könyvecskéjéből a klub számát, és felhívta.

Atlanticus Tudós Klub. Jó napot kívánok, miben segíthetek? szólt a telefonba egy orrhangú férfi.

Jó napot kívánok, Mrs. Feldman vagyok. Az Amerikai Pszichiátriai Társaságtól hívom, dr. Julius Andan titkárnője vagyok.

Á! Üdvözlöm! Andan úr bejön ma ebédre?

Mrs. Feldman hallgatott. A kérdés válasz volt a még fel sem tett kérdésére.

Nem tudom mondta letörve. Megtenné, kérem, hogy átad egy üzenetet dr. Andannak, ha látja, hogy hívja fel az irodáját?

Hát hogyne!

Köszönöm szépen. Viszonthallásra!

Viszonthallásra, asszonyom!

Egyszerre tették le a kagylót.

Mrs. Feldman levette a szemüvegét és megdörzsölte a szemét. Kezdett aggódni.

2.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 13. péntek. Zónaidő: 09 óra 12 perc

Andan hirtelen felriadt. Még nem nyitotta ki a szemét, de már fent volt. Semmire sem emlékezett, csak azt tudta biztosan, hogy aludt. Átkozta magát, amiért elaludt egy ilyen kritikus helyzetben, élete fordulópontján. Nem akarta tudni, hány óra van, mert félt, hogy már elmúlt hat. És ha elmúlt, akkor baj van. Nagyon nagy baj, gondolta. De volt még rosszabb is a hat óránál: hogy elmúlt már hét óra is, elmúlt nyolc is és talán még kilenc is. Nem, nyolc óra még nem lehet. Akkor már szólt volna valaki, hogy keljek fel. Egész biztosan szólt volna valaki, győzködte magát. Tehát maximum fél nyolc, esetleg háromnegyed nyolc lehet. Ha annyi az idő, az bizony elég nagy baj. De az is lehet, hogy még hét óra sincs. Talán még hat se! Lehet, hogy csupán néhány percet aludtam! Igen, miért is ne?

Andan kinyitotta a szemét. Az első, amit érzékelt, hogy világos van.

Az istenit, fakadt ki magában dühösen. Reggel van!

Ekkorra jutott el odáig, hogy rájöjjön: ez a mennyezet, amit lát, egyáltalán nem olyan, mint a

hálószobájának mennyezete.

És virágillat tölti be a szobát.

És bal kéz felől tűz ropog.

Az volt az első gondolata, hogy ég a ház.

Rémülten a tűzropogás felé kapta a fejét.

Fahasábokat nyaldostak a lángok.

Egy kandalló, állapította meg magában döbbenten.

Andan rájött, hogy egy szobában van, amit nem ismer. Felemelte a fejét, hogy szétnézessen. A földön elegáns deszkapadló, rajta vastag, hófehér szőnyeg. A szőnyegen masszív, faragott asztal, körülötte fotelok. Az asztal fekete volt, a fotelok hófehérek. A kanapé, amin feküdt, szintén hófehér volt. A fejét a kandallóval szemközti fal felé fordította. Hatalmas ablakokat látott, melyeket hosszú, egész a földig leérő, vastag fehér függönyök takartak. Andan szépen festett vázákat is látott, melyek különféle virágokkal voltak megtömve.

Masada jutott eszébe, de ebben a szobában semmi sem volt japán.

Ahogy Andan a fejét forgatta, hirtelen észrevette, amit az előbb zaklatottságában nem vett észre.

Az egyik fotelben ült valaki.

A valaki egy fiatal, szőke lány volt, törökülésben ült, ölében könyvet tartott, és kedvesen mosolyogva őt nézte.

Örülök, hogy felébredt, dr. Andan! mondta a lány. Az én nevem Zoe.

Zoe természetesen már akkor tudta, hogy Andan felébredt, amikor még csukva volt a szeme: a légzése változásából jött rá, hogy visszatért az öntudata.

Hol hol hol vagyok? kérdezte Andan nehezen forgó nyelvvel. Zoe lendületesen kiszállt a fotelból és az asztalról távirányítót vett a kezébe.

Fel tud kelni? kérdezte. -Azt hiszem.

Andan lassan felült, letette a lábait a vastag szőnyegre. Kellemes volt, ahogy meztelen talpa megérintette a dús, puha anyagot. Észrevette, hogy nem a saját ruhájában van.

Ezek ezek tapogatta az ingjét és a nadrágját.

Tudja, a technika ma már nagyon furcsa dolgokra képes magyarázta Zoe. A titkos, elit kormányegységek technikai színvonala 50-60 évvel meghaladja a polgári technikát. Ma már ruhákba

varrható aprócska jeladókkal követhetnek emberek sok-sok kilométer távolságról. Túl nagy kockázat lett volna elhozni a ruháit is. A ruhái a hálósobájában maradtak, ezek a ruhák, amiket jelenleg visel, tiszták, mentesek az ilyesféle trükköktől. Vegye úgy, hogy Masada úr ajándékai.

Masada úr? élénkült fel Andan. Maga kicsoda?

A nevem, Zoe. Ennél többet nem kell tudnia, ön segítséget kért Masada úrtól és ezt a segítséget megkapta.

Egy egy ninjaklán védelme alatt állok? kérdezte Andan bizonytalan hangon. Nemigen hitte, hogy így lenne, mert itt semmi sem volt japán, beleértve a lányt is.

Így van mondta Zoe. És maradjunk is ennyiben. Ennél többet nem kell tudnia. Minden, ami hajnalban történt, azért történt, mert így kellett történnie. Ne firtassa a részleteket, és ne akarjon annál többet tudni, minthogy egy klán védelme alatt áll az elkövetkező hónapokban, amíg csak szükséges. Vagy amíg ki nem derül, hogy Masada urat gonosz szándékkal kereste fel, hogy ártson neki. Ez esetben meghal. Azt mondta, egy összeesküvést akar leleplezni. Tegye, amit tennie kell. Itt biztonságban van, senki sem fogja zavarni.

Andan megkönnyebbülten sóhajtott.

Köszönöm. Nem fogok faggatózni, megígérem hirtelen eszébe jutott valami. Hol van az aktatáskám?

A hálósobájában, Georgetownban mondta Zoe, majd Andan rémült arcát látva még hozzátette , a tartalma az itteni dolgozósobájában.

Andan lassan megnyugodott.

Hány óra van? kérdezte.

Washington DC-ben elmúlt délután egy. Itt nálunk még csak kilenc óra van.

Kilenc? Akkor Andan utána számolt az időzónáknak. Akkor több ezer kilométerre vagyok Washingtontól?

Zoe bólogatott.

A nyugati parton, a kontinens másik oldalán?

Pontosan. Na jöjjön. Tudni akarta, hol van.

Zoe az ablak felé indult, Andan felállt, és kicsit szédülve ment utána. Zoe megnyomott egy gombot a távirányítón, mire félrehúzódott a függöny.

Gyönyörű látvány tárult Andan elé. A távolban hófödte hegyeket és völgyeket látott, sűrű fenyves erdőt. Az ég kristálytishta volt, olyan tiszta, amilyenek Washingtonban sohasem látta.

Hol vagyunk most? kérdezte ámulva.

Alaszkában válaszolta Zoe. Ez itt az Államok legmagasabb hegye, a Mount McKinley.

Andan elnézte a tájat.

Hihetetlen, hogy ilyen messzire elhoztak, és még csak fel sem ébredtem mondta elismerően.

Semmiség legyintett Zoe. Itt az ideje, hogy megismerkedjen a többiekkel.

Zoe a távirányítón, amivel a függönyt húzta el, lenyomott egy gombot, majd mintha egy tévén csatornát választana, beütötte a 11 -et.

Gyertek be, dr. Andan felébredt mondta fennhangon.

Oké, máris megyünk – jött Mörjike válasza valahonnan magasról.

Van egy házon belüli zárt kommunikátorhálózat. Itt a szobában is van egy kommunikátor, ott a kandalló mellett, ami úgy néz ki, mint egy dísz. A távirányítóval vagy kézzel tudja működtetni magyarázta Zoe.

Nagyon frappáns mondta Andan.

Igen, nekem is tetszik mosolyodott el Zoe.

Néhány másodperc múlva kinyílt az ajtó és egy férfi meg öt nő jött be a szobába.

Mi így heten önnel fogunk itt lakni mindaddig, amíg szükséges. tájékoztatta Zoe. Most pedig szeretném bemutatni a barátaimat. A hölgy feketében, akinek hosszú fekete haja van, Gorkie. Ő a főnök.

Üdvözlöm, dr. Andan mondta Gorkie, és kezet fogott Andannal.

Örülök, hogy megismerhetem, hölgyem mondta Andan. De hadd kérjek valamit mindannyiuktól: kérem, ne szólítsanak doktornak, rendben? Az annyira hivatalos. Legyen Andan vagy Julius, nekem mindegy, de ne dr., ha kérhetem.

Hogyne. Mostantól senki sem szólítja doktornak mondta Gorkie.

Köszönöm.

- Az úr Damien mutatott Zoe Damienre. Damien és Andan kezet fogtak. A szépséges hölgy Nicole.

Üdvözlöm nyújtotta a kezét Andan, de Nicole nem fogta meg.

Örvendek vetette oda hűvösen, aztán odébb ment

Zoe folytatta a bemutatást: Mörjike, Nadya és Shana. Utána Gorkie vette át a szót.

Ezek a nevek természetesen nem az igazi neveink mondta. Ez valóban így volt, neveiket maguk találták ki, és amíg nem kényszerülnek rá a névváltoztatásra, ezeket a neveket akarták használni. Az igazit ne firtassa.

Természetesen bólintott egyetértően Andan. Ő Zoe már tájékoztatott.

Helyes. Zoe nemsokára körbeviszi a háznak azon a részén, ahová szabadon bejárhat, máshová úgysem tudna bejutni, mert a többi útvonal le van zárva. Tartsa magát távol ezektől a lezárt részekről.

Magától értetődik, hölgyem. Önök vannak itthon, én csak vendég vagyok.

Igen, tartsa magát ehhez. Először elmondom, mit tehet, azután azt, hogy mit nem. Tartózkodhat a dolgozószobájában, a hálósobájában, itt ebben a helyiségben vagy bármelyikben, ahová be tud jutni. Lemehet a tornaterembe, futhat, minigolfozhat, zsákolhat, kosarazhat, amit akar. Úszhat is a medencében vagy teniszezhet, biliárdozhat. Vannak sakkgépeink, de ha előre megbeszéljük, biztosan szívesen sakkozik önnel valamelyikünk. Nézhet tévét, hallgathat rádiót, kedvére használhatja a belső kommunikációs rendszert, használhat számítógépet, beülhet a mozsobába filmet nézni, hallgathat zenét és ehet, amit akar. Lényegtelen, hogy mikor ébred, mikor van fenn és mikor alszik. Azon a területen, ahol mozoghat, nincsenek olyan kommunikációs berendezések, amelyekkel elérheti a külvilágot, így nem tud sem telefonálni, sem e-mailt küldeni, sem telexezni, sem faxolni. Az elkövetkező hónapokban egyetlenegyszer sem teheti ki a lábát a házból. Ha akarna, sem juthatna ki. Senkivel sem kommunikálhat házon kívül, vegye úgy, hogy maga nincs, megszűnt létezni a házon kívüli világ számára. Minden van ebben a házban, ami kell. A készleteink fél évig is kitartanak. Maradjon nyugton, ne kérdezősködjön és tegye a dolgát. Ez minden, ez az összes szabály.

Értettem mondta Andan. És be is fogom tartani valamennyit.

Akkor könnyű lesz az élete.

3.

Amerikai Pszichiátriai Társaság,

Washington DC

Október 13. péntek, 15 óra 00 perc

Mrs. Feldman telefonon beszélt egy Mitch Oberion nevű férfival, aki vitorlásoktató volt Miami Beachen, és aki tanította Andant nyári hétvégeken vitorlázni.

Értem, Mr. Oberion, tehát nem látta dr. Andant. Megtenné, hogy átadna neki egy üzenetet, ha látja? persze, miért is ne?

Köszönöm szépen. Ha látja dr. Andant, mondja meg neki, hogy sürgősen hívja fel az irodáját.

Jó, rendben, megteszem mondta Oberion.

Köszönöm szépen, Mr. Oberion. A viszonthallásra!

Mrs. Feldman letette a kagylót. Az órára nézett az ajtó felett. Az idegességtől remegve nagyot sóhajtott. Már annyira aggódott, hogy fájt a feje, be kellett vennie két fájdalomcsillapítót, hogy enyhüljön. Andant reggel kilenc óta tizenheten keresték személyesen, harmincan telefonon, huszonnyolcan faxon, heten telexen és harminchárman, e-mailen. Dr. Kilpatrick tízszer jött fel, hogy megtudja, bent van-e már Andan. Marvin szenátor is telefonált. Mrs. Feldman egyre idegesebb volt. Nyugtatókat kapkodott be, aztán fájdalomcsillapítókat a fejfájására. Rázta a lábát, pedig nem volt szokása. Ivott egy kávé, de úgy remegett a keze, hogy csésze helyett bögrébe kellett töltenie, nehogy kilötytenjen. Kétségbeesésében elővette a telefonos könyvecskéjét, és elkezdte sorban hívogatni a számokat. Harminckét telefonból huszonkétyszer tudta elérni, akit keresett. Egyikük se tudott semmit se Andanról. Oberion volt az egyetlen o betűs név a telefonszamos könyvecskében. Volt három p betűs. Az első Bill Possy, aki Texasban élt és lovakat tenyésztett, övé volt az egyik legnagyobb ménes az Államokban. Mrs. Feldman szerint teljesen irreális volt, hogy Andan se szó, se beszéd fogta magát és elutazott Texasba lovagolni, de egy próbát megért.

Mrs. Feldman remegő kézzel pötyögte be a multimilliomos lótenyésztő mobilszámát.

A harmadik bugás elején vették fel.

Itt Bill Possy beszél. Hallgatom szolt a telefonba egy magabiztos hangú férfi. A hangokból ítélve épp lovon ült és körülötte lovak rohantak.

Jó napot kívánok, Mr. Possy! En Mrs. Feldman vagyok, dr. Julius Andan titkárnője.

Jó napot, asszonyom! Miben lehetek szolgálatára?

Bocsásson meg a furcsa kérdésért, de Andan úr nincs ott véletlenül?

Itt? kérdezte Possy meglepődve. Ideindult?

Hát nem nem. Nem tudom. Reggel óta keresem, senki se tudja, hol van.

Jézusom! Csak nem esett baja?

Nem, dehogyis! nevetett a titkárnő, pedig egyre inkább úgy gondolta, hogy Andannal valami rossz történt.

Én nem láttam, Mrs. Feldman. Nem járt nálam úgy egy hónapja. Inkább másfél. Mindenkit hívott már, akinél lehet? Vagy most hívogatja sorban a telefonszámokat és eljutott a p betűhöz?

Igen, így van, Mr. Possy. Már nem tudom, mit csináljak, hová forduljak.

Hajaj! sóhajtott fel Possy. Elmondom, mit csinálok. Visszamegyek a rancsra és felhívom a közös ismerőseinket. Néhányuk telefonszáma egész biztosan nincs benne a maga könyvecskéjében. Ez

másokra is áll. Hívjon fel mindenkit, akit el tud érni, és kérje meg őket, hogy telefonáljanak a közös ismerőseiknek. Előbb-utóbb csak meglesz, mert valahol lennie kell.

Igen. Igen, ebben biztos vagyok. Nagyon szépen köszönöm, Mr. Possy.

Majd hívom, Mrs. Feldman.

Köszönöm, Mr. Possy. Viszonthallásra!

Viszonthallásra, asszonyom, és sok sikert!

Mrs. Feldman letette a telefont. Possy magabiztossága egy kicsit rá is átragadt, a fejfájása elmúlt. Megnézte a következő nevet a könyvecskében. Joe Putton, popzenei menedzser.

Mrs. Feldman felemelte a kagylót, amikor kopogtak. A kagylót visszajektette a villára. Elnök úr

Lassan nyílt ki az ajtó.

Amy Brown kukucskált be.

Jó napot kívánok, Mrs. Feldman! köszönt vékony, alázatos hangon. A titkárnő megrázta a fejét.

Az elnök úr még mindig nem jött vissza mondta sajnálkozva.

Értettem, köszönöm mondta a lány, és már csukta be az ajtót, amikor az alelnök, Albert P. Stafford rontott az irodába feldúltan.

Megjött már? kérdezte recsegő hangon.

Még még nem vallotta be Mrs. Feldman.

Hol van?

Azt azt még nem tudom.

Stafford eszelősen a hajába túrt, aztán úgy üvöltött, hogy Mrs. Feldman ijedtében behúzta a nyakát, Amy Brown pedig úgy állt az ajtó előtt a folyosón, mint aki nyársat nyelt.

Hol a picsában van? ordította vörös képpel az alelnök. így nem lehet dolgozni! A kurva picca Bassza meg! Bassza meg! artikulátlan hangokat hallatva rugdosni kezdte az egyik fotelt. Aztán odaviharzott Mrs. Feldman íróasztalához. Mi az istent csinál itt maga? Csak bejön és felveszi a fizetését, de dolgozni, azt már nem? Mi az istent csinál itt maga?!

Mrs. Feldmannak remegni kezdett a szája.

Fel felhívom az elnök úr barátait mutatta oda a telefonszámos könyvecskét.

Mi a franc ez? Stafford kikapta Mrs. Feldman kezéből a könyvecskét és belenézett. Bill Possy? Ki a

fasz ez a Bill Possy?! Felhívta?

Igen, épp az imént be

És mit mondott? Mit mondott, maga barom?

Mrs. Feldman csendben pityeregni kezdett. Stafford levágta elé az asztalra a noteszt.

Hogy hogy nem látta az elnök urat felelte Mrs. Feldman.

Fogja ezt a kurva regisztert, és hívjon fel mindenkit, megértette? -üvöltötte Stafford Mrs. Feldman fülébe. Mindenkit! És hajtson fel újabb telefonszámokat is, és azokat is hívja fel! Kerítse elő nekem Andant, maga hülye! Kerítse elő!

Értettem alelnök úr mondta Mrs. Feldman bögve.

Na azért! Stafford átviharzott az irodán az ajtóhoz és megragadta a kilincset, majd Mrs. Feldmanhoz fordult Dolgozzon meg a pénzéért, maga hülye! A fizetés az tetszik, mi, de a munka meg bűdös, ugye?! Na majd én úgy kibaszok magával, hogy azt el se hiszi! Találja meg nekem Andant, de kurva gyorsan! Nem lehet dolgozni, a fél világ arra vár, hogy az elnök úr méltóztasson előkerülni végre! Találja meg! Találja meg!

Azzal Stafford kitódult a folyosóra és úgy vágta be maga után az ajtót, hogy a föléje akasztott falióra leesett a földre és eltörött a számlap üvege.

ÖTÖDIK FEJEZET

1.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 13., péntek. Zónaidő: 13 óra 20 perc

Andan megismerkedett az egész házzal, Zoe mindent megmutatott neki, mi hol van, hogyan jut oda, mi hogyan működik, de természetesen ez a háznak csak arra a részére vonatkozott, ahová Andan betehette a lábát. A házzal való alapos és kimerítő ismerkedés után Andant bőséges ebéd várta az egyik első emeleti ebédlőben. Az ebédet Damien készítette.

Andan egy dolgozó és egy hálósobát kapott az első emeleten, melyek egymásba nyíltak. Mindkét szoba tágas volt, a berendezésük egyszerre volt hangulatos és roppant gyakorlatias. Andan egy ezüstszínű, alumínium aktatáskát talált a dolgozószobában a fal mellett, benne voltak a másolatok, amiket az irodájában készített: közel ötszáz oldalnyi fénymásolat és hat CD-lemez. A dolgozószoba jobb oldali falán, egy kitűnő Thomas Jefferson arckép mögött széf volt a falba süllyesztve. Amikor Zoe megmutatta Andannak a szobáit, azt is megmutatta, hogyan lehet számkódot adni a széfnek, majd kiment, hogy Andan titokban beprogramozhassa a széfet. 123454321 volt a kód. Egy számpiramis,

különleges, könnyű megjegyezni, és semmiféle jelentéssel nem bír. Andan az aktatáska tartalmát a széfbe zárta.

Andan ebéd után egy palack bordói és egy kristálypohár társaságában bezárkózott a szobáiba, a két szoba ajtaját is bezárta, és elhelyezkedett a dolgozószoba hatalmas tölgyfa íróasztala mögött. Az íróasztalon tollak, ceruzák, üres lapok, naptár, üres határidőnapló, egy félméteres műanyag vonalzó, zsebszámológép, szkennerek és egy asztali számítógép volt. Andan bekapcsolta a gépet, és megnézte, milyen szövegszerkesztő van rajta. Ismerte. Adott egy jelszót a gépnek: csengettyű. Azért választotta ezt a szót, mert emlékei szerint sohasem mondta ki, távol állt tőle, következésképpen az élete elemzésével nem lehet rájönni, hogy mi a jelszó. Ugyanakkor magában hordozott némi filozófiai töltést is. Miután a jelszóval megvolt, csinált három fájlt, melyeknek a következő neveket adta: APOKRIF (tiltott, zárolt, hivatalosan el nem ismert iratok), JEGYZETEK 1 és JEGYZETEK2.

Andan felállt és a Thomas Jefferson-festményhez ment. Kinyitotta, mint egy szekrényajtót. A tradicionális számtárcsák helyett nyomógombok sorakoztak a széf ajtajának közepén. Andan beütötte a kódot és kinyitotta a széf ajtaját. Mindent kiszedett belőle és a számítógép mellé tette. Visszaült az íróasztal mögé. A CD-ket felvette a JEGYZETEK1 fájlba, azután az összes fénymásolatot beszkennelezte a JEGYZETEK2-be. Mindent visszazárt a széfbe, majd leült a gép elé. Megnyitotta az APOKRIF fájlt. Az első oldalra, felülre, középre felírta a nevét: Julius Andan, és alá egy furcsa mondatot nagybetűkkel: A RENDSZER HITELES KRÓNIKÁJA.

Andan hátradőlt a kipárnázott karosszékekben és elgondolkodott, kell-e még valami az elejére, valami titulus vagy ilyesmi. Levitte a kurzort a képernyő aljára, és középre felírta: Az igazság a földi civilizációról. Nem tetszett neki, úgy hangzott, mint valami sci-fi. És amit írni szándékozott, az nem sci-fi volt. Sajnos. Kitörölte a mondatot és tovább gondolkodott. A kurzor némán, közönyösen villogott, hol eltűnt, hol megjelent, eltűnt, megjelent, eltűnt, megjelent. Mint egy türelmetlen ember doboló ujjai: várta, hogy Andan odaírja végre azt a mondatot.

Andan másfél éve határozta el, hogy egy könyvet fog írni, egy könyvvel leplezi le az összeesküvést, amelyben huszonöt éven át, negyed évszázadon keresztül igen tevékenyen részt vett, és amely olyan kiterjedt volt és olyan tökéletes, hogy hétköznapi ember elképzelni sem tudná. Andan másfél évvel ezelőtt döntötte el, hogy ír egy könyvet, de az elmúlt tizennyolc hónapban egyetlen betűt sem írt a könyvből. Félt, hogy kitudódik, és azok fülébe jut, akikről szól. Csak gondolatban írt, gondolatban tervezte-szerkesztette a könyvet. Azt akarta, hogy a könyve, a Rendszer Hiteles Krónikája olyan legyen, mint egy beavatás, hogy az olvasó az utolsó oldal végére érve tisztábban lásson, akár tetszik ez neki, akár nem. Beavatottnak lenni nem biztos, hogy kényelmes. Nem jár hatalommal, csupán eséllyel. Eséllyel, hogy az ember szembeszálljon valamivel, aminek eddig még a létezéséről sem tudott.

Andan felírta a mondatot: Egy esély a szabadulásra.

Elolvasta háromszor egymás után.

Tetszett neki.

Az oldalakat a képernyőn vastag, fekete sávok választották el egymástól. Lejjebb ment egy oldallal.

Ide valami ajánlásféle kellene.

Ajánlom Eltétovázott egy pillanatra. Tulajdonképpen mindenkinek ajánlja, de hogyan lehet ezt leírni? Ajánlom minden léleknek. Ez jól hangzott. Tudta, hogy az olvasó csak akkor érti meg igazán, hogy mit is jelent ez az ajánlás, amikor már végigolvasta a könyvet, de még így elsőre is volt mondanivalója. Andan a következő oldalra ugrott, és folytatta az írást.

Harminckét évvel ezelőtt fejeztem be az orvosi egyetemet és kaptam kezembe pszichiáteri diplomámat. Öt évet a John Orpin Johnstone Pszichiátriai Intézetben töltöttem, mint gyakorló pszichiáter, majd az Amerikai Pszichiátriai Társasághoz kerültem, és voltaképpen adminisztratív pályára léptem. Az Amerikai Pszichiátriai Társaságnál a PR-osztály munkatársa lettem és az volt a feladatom, hogy kapcsolatokat építsek ki és tartsak fenn a média képviselőivel, mindenkivel, akivel csak lehetett. Három évvel később, sokak felháborodására, mindössze harmincegy évesen a PR-osztály igazgatójává neveztek ki. 1980-ban váratlanul az Amerikai Pszichiátriai Társaság alelnökévé választottak, és három évvel később, 1983. Julius 15-én, három nappal harmincnyolcadik születésnapom után, kineveztek az Amerikai Pszichiátriai Társaság elnökévé. Megdöbbenően kevés szakmabeli emelt kifogást fiatalságom ellen, akkorra ugyanis már kellő tekintéllyel bírtam az amerikai pszichiáterek körében. Kinevezésem a legcsekélyebb mértékben sem keltett felháborodást a médiában, mivel a média valamennyi neves képviselőjét sok-sok éve ismertem, közeli barátomnak érezték magukat, és a médiában már 1975 óta én képviseltem a társaságot. Negyvenéves koromra újabb hatalmas lépést tettem előre pályámon, megközelítve a legmagasabb csúcsot, melyet egyáltalán el lehet érni: kineveztek a Mentálhigiénés Világszövetség élére. Kinevezésem, bár látszólag előzmények nélkül jött, sem nekem, sem kollégáimnak, sem a médianak nem okozott meglepetést. Már a nyolcvanas évek közepén én voltam a legfőbb pszichiátriai szaktekintély mind szakmai, mind finanszírozási és egyéb, szervezeti kérdésekben, nemcsak az Egyesült Államokban, hanem szerte az egész világon.

Fényes karrierem nem volt véletlen. Szónoki adottságaim önmagukban sohasem juttattak volna a szóvivői posztnál magasabbra. Néhányan a szakmában már korai PR-igazgatói kinevezésem kapcsán azt hangoztatták, hogy valaki felkarolt, valaki, akinek elég hatalma van az Amerikai Pszichiátriai Társaság felett ahhoz, hogy egyetlen szavával döntsön pozíciók betöltéséről, karrierekről és emberi sorsokról. Hadd mondjam meg: igazuk volt. Valaki felkarolt és egyengette a pályámat. Ez a valaki képes lett volna rá, hogy már 1973-ban, rögtön az után, hogy a John Orpin Johnstone Intézetből átkerültem a társasághoz, elnökké tegyen. A hatalma ahhoz is elegendő lett volna, hogy rögtön a diploma megszerzése után a Társaság élére állítson, de még diploma nélkül is oda juttathatott volna, és ha úgy akarta volna, megszületésem napján kineveznek, és ebben nincs a legkisebb túlzás sem. Azért nem tette meg, mert azt akarta, hogy karrierem saját személyes varázsom és zsenialitásom következményének tűnjön.

Hogy ki ez az ember, milyen tényleges hatalommal bír és miért emelt fel, arról majd később. Előtte még más dolgom van: elmondani Önöknek, hogy milyen ez a világ valójában és miért éppen olyan.

Ha az ember ismer néhány alapelvet, már tisztábban láthat. Ez nagy igazság, kérem, jól jegyezzék meg.

Mindenekelőtt a politikával kell kezdenem. A politikát sokan próbálták megérteni, igen kevés

sikerrel. Elmerültek az érdeklentétekben, a demokraták és a republikánusok meg a fasizmus, a kommunizmus és egyebek elemezgetésében, programokat és személyiségeket veséztek ki a legkisebb haszon nélkül, teljesen elfeledvén az eredeti célt: a politika megértését. Pedig a politikát meg lehet érteni.

Az idealisztikus meghatározás szerint a politika a társadalom és a társadalmak irányításának tudománya. A politika határozza meg egy állam célját, minden állam egyetemes célja pedig: a hosszú távú fennmaradás. A politikusok dolga, hogy kitűzzenek egy világosan megfogalmazható célt, amely biztosítja az állam hosszú távú fennmaradását, majd megtervezzék, hogyan lehet a célt elérni, majd megszervezzék az odavezető utat, végül pedig koordinálják a társadalom eszközeit és tőkéit a cél megvalósítása érdekében. A politikusok dolga tehát, hogy mozgassák, és életben tartsák a világot. Persze csak elvileg.

A politika tényleges természetének megértése nélkül semmit sem leszünk képesek megérteni abból, ami a világban zajlik, és ami velünk történik. És a világgal valami baj van, valami nagyon nagy baj azzal van nagy baj, ahogyan a világot magyarázzák.

Minden valószínűség szerint, mire ön a kezébe vette ezt a könyvet, már volt valamilyen elképzelése rólam, Julius Andanról, arról, hogy ki is vagyok én, és ez az elképzelése megalapozza a hozzáállását ehhez a könyvhöz. Tudja, igazából nem számít, hogy minek tart engem, hogy azt gondolja, valamiféle lángész vagyok vagy egy szegény bolond, vagy egy veszedelmes őrült, aki nem tisztel se embert, se istent. Nem számít, hogy úgy olvassa-e a Rendszer Hiteles Krónikáját, mint egy őrült naplóját. Az egyetlen, ami fontos, hogy olvassa el. És a könyv végére érteni fogja, hogy mi történik és miért. És még arra is képes lesz, hogy kiszabaduljon ebből a csapdából, amelyben időtlen idők óta sínylődik.

A politikának megvannak a maga szent könyvei. Papírnehezéknek kiválóak, másra nemigen jók. Amit azokban olvashat, az csupa süketelés, csupa félrebeszélés, csupa lázalom, csupa zavarkeltés. A politika a valóságban egyáltalán nem ilyen. Sokkal inkább horrorkönyvek lapjaira kívánczik a politika igaz természete, semmint filozófiai kiadványokba vagy egyetemi osztálytermekbe.

A politikának a valóságban három szintje van, és ez a három szint alulról felfelé határozza meg az eseményeket minden eseményt.

A politika legfelső szintje a napi politika. Ezzel találkozhat az újságokban, a rádióban, a tévében, erről beszélnek a képviselők az üléseken, erről hallhat a pártok rendezvényein. A napi politika a felszín.

A politika második szintje a hosszú távú politika. A hosszú távú politika határozza meg a napi politikát. A hosszú távú politika pártok, politikusok, kampányok céljait jelenti, ez a cél az a meghatározó elv, ami vezérli a politika napi megnyilvánulásait. Egy példa a hosszú távú politikára: a választások idején hallható célok, melyek azonban csak részben vagy egyáltalán nem igazak.

A politika legalsó szintje a mélypolitika. A mélypolitika határozza meg a hosszú távú politikát. A mélypolitika tökéletesen rendszerfüggetlen, a közös nevező minden rendszerben az alapja minden politikai irányzatnak és minden programnak, és nem áll semmi egyébből, mint egy mindent átfogó, rideg, embertelen és brutális törekvésből, hogy az emberiséget kontroll alatt tartsa.

A politika célja az emberiség kontroll alatt tartása. Bármilyen politikai célt néz is, bármilyen napi eseményről legyen is szó, a közös nevező az emberek irányítása. Ez a politika igaz természete. A politika tehát csak azt karolja fel, ami lehetővé teszi az emberek irányítását, és ami nem, azt el fogja tiporni. A politika a civilizáció alapja. Az egész civilizáció nem más, mint egy szervezet, ami összefogja és leköti az emberiséget.

Andan elmentette, amit írt, aztán kibontotta a bort, és öntött belőle a pohárba. Kezébe vette a poharat, az orrához emelte, beszívta a bor illatát, majd ivott egy kortyot. A kortyot nem nyelte le, hagyta, hogy az ízrátjárja a száját. Kitűnő bor, jelentette ki magában. Lenyelte a kortyot, ivott még egyet, aztán a poharat visszatette az asztalra, és folytatta az írást.

Andanra vigyázni nem volt különösebben komoly küldetés a klánnak. Mindössze arra kellett ügyelni, hogy Andan ne tudjon kommunikálni a külvilággal, folyamatosan szemmel kellett tartani a rejtkehely környékét, és hogy tudják, mi történik a világban Andannal kapcsolatban, át kellett futni az Interneten keresztül az újságokat, hallgatni kellett a főbb rádióadókat és nézni a főbb tévécsatornák hírműsorait. Mindezeket leszámítva minden olyan volt, mint a klán egy tipikus hétköznapiján. A klán tagjai mindennap tanultak, edzettek, valamilyen érdekes közös programot eszeltek ki és szeretkeztek. Így ment ez most, Andanra vigyáztak.

Gorkie belépett a kommunikációs szobába a második emeleten. Ez a szoba egyike volt a titkos helyiségeknek, melyek nem szerepeltek a ház alaprajzain. A szoba bal oldali falán, egy állványon húsz tévé és húsz orsós videó sorakozott, mindegyik tévéhez egy videó volt csatlakoztatva. Ezek a videók egy-egy tévécsatorna huszonnégy órás műsorát tudták rögzíteni tévéstúdiói minőségben. A tévéállványhoz egy aktatáskaméretű irányítópult is tartozott, amellyel egyszerre lehetett kezelni a tévéket és a videókat. A jobb oldali falnál három hatalmas, szalagos adatrögzítő volt egy asztalon, melyek mindegyikére ezer óra hangfelvételt lehetett felvenni, tíz sávon. Egy harminccsatornás rádióvételi berendezés volt hozzájuk csatlakoztatva, így egyszerre harminc rádiócsatorna huszonnégy órás anyagát rögzíthették. Az ajtóval szemközti falnál álló asztalon műholdtelefonnal összekapcsolt számítógépek sorakoztak.

Nadya a tévéállvány előtt ült. Odafordult Gorkie-hoz.

Van valami? kérdezte Gorkie.

Még semmi felelte Nadya. Már biztosan keresik Andant, de még nem jelentették be a rendőrségen. Vagy ha mégis, teljes hírzárlatot rendeltek el.

Gorkie odasétált az állvány előtt álló asztalhoz.

Lehetséges, hogy várnak vele egy-két napot mondta. Előbb megpróbálják előkeríteni maguk. Képzelted, mennyire tanácstalanok.

Nadya bólintott. Fejhallgató volt az egyik fülén. Átkapcsolt arra a tévére, amin a CNN volt beállítva, és belehallgatott az éppen futó műsorba. Néhány részvény ára meredeken zuhant, egy Wall Street-i szakember elemezte a zuhanás lehetséges okait. Nadya felnézett Gorkie-ra.

Gyere, menjünk fel játszani mondta Gorkie.

Mit játszunk? kérdezte Nadya. Levette a fejhallgatót és letette az asztalra, az irányítópult mellé.

Texasi nincs felső határt válaszolta Gorkie.

Nadya felállt, a kerekeken guruló forgószéket betolta az asztal alá.

Új parti vagy folytatunk egy régit?

Uj mondta Gorkie. Nem állt félre Nadya útjából, és hátrébb sem lépett, hogy elmehessen mellette. Ahogyan Nadya felállt, harminc centire volt Gorkie-től.

Gorkie előrehajolt, megpuszilta Nadya homlokát, aztán a szemébe nézett.

A beugró egymillió dollár kacsintott Gorkie. Nagyban játszunk.

Tetszeni fog – jegyezte meg Nadya.

Kimentek a kommunikációs szobából, Nadya bezárta az ajtót. Átmentek a ház nem titkos részének egyik azonos emeleten található szobájába. Már ott volt Damien, Nicole, Zoe, Mörjike és Shana. Két méter átmérőjű kerek asztalt ültek körbe. Nicole volt a soros a biztonsági szobában, előtte az asztalon nyitott tetejű notebook számítógép állt, azon keresztül tartotta a kapcsolatot a ház teljes biztonsági rendszerével. Az asztal körül még két szék volt üres. Nadya leült az egyikbe, Gorkie a másikba.

Zoe fordult Gorkie Zoéhoz és bólintott, kioszthatod a pénzt.

Zoe boldogan ugrott fel és a szoba végében álló pánccs szekrényhez szaladt. Szeretett pénzt kiosztani. Beütötte a szekrény kódját és kinyitotta a súlyos ajtót. A pánccs szekrény, ami majdnem olyan magas volt, mint Zoe, dugig volt bankjegykötegekkel. Volt egy arany színű tálca is a szekrényben, mindig arra pakolták a pénzt. Zoe gondosan kiszámolt egymillió dollárt, aztán a tálcával a kezében odament Gorkie-hoz. Gorkie mutatta, hogy kezdje Nadyával, aki mellette ült bal kéz felől. Zoe a tálcáról Nadya elé pakolta a kötegeket. Nadya mosolygott, és azonnal nekilátott a számolásnak.

Zoe visszament a pánccs szekrényhez és újra kiszámolt egymillió dollárt. A pénz, amit használtak, természetesen nem igazi pénz volt, csupán játékbankók, de meglehetősen realisztikusan néztek ki.

A második egymillió dollár a Nadya mellett ülő Mörjikéé lett. Mörjike bal oldalán Damien ült, mellette Nicole, azután Shana, és Zoe Gorkie jobb keze felől foglalt helyet.

Néhány perccel később Zoe letette az utolsó egymillió dollárnyi játékpénzt az asztalra. Ez az ő pénze volt. Visszament a szekrényhez, kivett két felbontatlan kártyapaklit, azután bezárta a pánccs szekrényt és leült a helyére. A paklikat Gorkie-nak adta, ő volt a bankos.

Hallottam egy viccet az NBC-n szólalt meg Nadya.

És mi volt az? kérdezte Mörjike, és már nevetett is. Ha csak meghallotta, hogy valaki egy viccet akar

elmondani, ő már előre nevetett.

Valaki felvetette mondta Nadya mosolyogva , hogyha Hillary Clinton lesz az elnök, akkor mi lesz a férje hivatalos titulusa. Az illető úgy gondolta, First Boynak fogják hívni.

Nicole-t leszámítva mindannyian nevettek.

Jó lenne, ha Hillary lenne az elnök -jelentette ki Zoe. Végre egy elnök, akiről tudnék fantáziálni.

A kis vakarcs, figyeltétek? nevetett Mörjike. Miken törí a fejét?

Nem vagyok kis vakarcs! kérte ki magának Zoe.

De igen, az vagy!

De nem! csattant fel Zoe. Felállt. Mörjike, vondd vissza!

Üljél már le, kis vakarcs! szólt rá Zoéra a mellette ülő Shana. Zoe döbbenten nézett Shanára, aztán Damienhez fordult.

Damien, védjél meg, te vagy a fiúm!

Én mindenkinek a fiúja vagyok -jelentette ki Damien affektán.

Jaj, ne, már megint kezdi! fintorodon el Mörjike és eltakarta az arcát.

Jól van, na, de akkor is védjél meg, mert én vagyok a legkisebb! -követelte Zoe.

Igazad van adta be a derekát Damien. FigyeljeteK ide, lányok nézett körbe , tekintetbe kell vennetek mások érzéseit, és nem szabad olyat tennetek, amivel valaki más lelkébe tapostok. Úgyhogy hagyjátok békén a kis vakarcsot.

Kitört a nevetés, még Zoe is hangosan nevetett, csak Nicole tett úgy, mintha nem is hallotta volna a viccet, és komoly arccal, kecses mozdulatokkal számolta a pénzét.

Zoe villámgyorsan fellendült az asztalra, két lépést tett előre, majd elrugaszkodott, és rávetette magát Damienre, aki felborult székestül együtt. Lent a földön nevetve fojtogatták egymást.

A verekedésnek Gorkie vetett véget.

Hé, üljeteK vissza mondta, mire Damien és Zoe azonnal abbahagyták és a helyükre mentek. Kis ninjáim, viselkedjeteK szólt rájuk tanítónénisen és megfenyegette őket az ujjával.

Bocsánat mondta Zoe szendén.

Bocsánat mondta Damien is.

Na jó bólintott Gorkie. Kibontotta az egyik paklit és átlapozta, hogy lássa, megvan-e minden kártya.

Megvolt. Elkezdte keverni a lapokat

Ma a póker csúcsára hágunk fel, ami a texasi nincs felső határ. A játék több fordulóból áll, akkor van vége, amikor valaki elnyerte az összes pénzt.

Hát az nem én leszek jelentette ki Zoe. A pókerben meglehetősen béna vagyok.

Szokás szerint Nicole és Nadya között fog eldőlni a csata – jegyezte meg Mörjike. Eddig a legtöbbször Nicole nyert.

Engedelmeddel, kedves Mörjike, de egyszer már én is nyertem – szólt Damien.

Oké ismerte el Mörjike. Nicole nyert eddig vagy hússzor, Nadya úgy tízszer, te egyszer, mi többiek pedig egyszer sem.

Tudjátok, van valami, amiben a póker olyan, mint az élet mondta Gorkie. Vannak, akik már az elején feladják.

Mörjike magára vette. Felemelte mindkét kezét.

Oké, értem a célzást mondta mosolyogva. Akkor majd csak a végén adom fel.

A póker ebben is hasonlít az életre tette hozzá Gorkie mindentudóan.

Nicole-t leszámítva mindannyian nevettek. Gorkie elkezdte keverni a kártyát

2.

Washington DC Rendőr-főkapitánysága,

Washington OC

Október 14., szombat, 10 óra 00 perc

Mrs. Feldman péntek este felhívta Bill Possyt, és a sírással küszködve beszámolt neki az Andan utáni keresés teljes kudarcáról. A beszélgetés után Possy felhívta egy régi barátját, Paul Hansent, aki jó barátságban volt Aaron Hall-lal, Washington DC rendőrfőkapitányával, és arra kérte, hogy sürgősen találkozzon a kapitánnyal és vegye rá: indítson egy nem hivatalos Andan utáni nyomozást, teljes hírzárlat mellett. Hansen eleget is tett barátja kérésének, és találkozót beszélt meg Hall-lal másnap délelőtt tízre. A beszélgetés a kapitány irodájában zajlott le, ami rendszeresen színhelye volt bizalmas megbeszéléseknek.

A rendőrfőkapitány titkárnöje becsukta maga után az iroda ajtaját és leült az íróasztala mögé. Hallnak egy csésze tejszínes kávé és két csokis keksz vitt be, Hansennek aki saját bevallása szerint kellemes Coca-Cola-függőségben szenvedett egy doboz kólát.

Amíg a titkárnö kávéért, kekszért és kóláért ment, Hall és Hansen kölcsönösen érdeklődtek egymás

családja, munkahelyi gondjaik és sikereik iránt, itt volt az idő rátérni a lényegre.

Mi volt az a fontos és bizalmas rendőri ügy, ami miatt felhívtál tegnap este? kérdezte a rendőrfőkapitány. Felemelte a csészét és inni kezdte a gőzölgő, krémes kávé.

Ugye emlékszel még Bill Possyra, akivel azt a lovastúrát tettük még anno 96 nyarán?

A kapitány nem vette el a csészét a szájától, csupán egy pillanatra befejezte az ivást, és bólintott, aztán lenyelte a következő kortyot.

- Tegnap este felhívott, hogy valami történt.

Hall mégis elvette a csészét a szájától.

Ő texasi, nem? kérdezte.

Igen, az.

Egy kicsit messze vagyunk egymástól. Nem tudom, mit tehetnék? – kérdezte a kapitány, és máris folytatta a kávéivást.

Az ügy, amiben a segítségemet kérte, itteni illetőségű. Eltűnt egy ember és meg kellene találni. Én ugyan személyesen nem ismerem az illetőt, de Possynak a barátja.

A kapitány letette a csészét a csészealjra.

És hogyan gondolta ez a Possy? Hogy mert közeli barátok vagyunk, én majd ráállítok pár nyomozót, hogy hajtsa fel az eltűnt barátját? – kérdezte a kapitány. Tegyen bejelentést a szokott módon.

Az eltűnt barát, dr. Julius Andan mondta Hansen. Ezzel kellett volna kezdenie, de látni akarta barátja elképedését.

Hallnak leesett az álla.

Julius Andan? kérdezte döbbenten. a pszichiáter? Az Amerikai Pszichiátriai Társaság elnöke?

Igen, Ő bólogatott Hansen. Kinyitotta a Coca-Colát.

Eltűnt Julius Andan? kérdezte a kapitány hitetlenkedve.

El mondta Hansen, aztán szájához emelte a flakont és hosszan ivott.

És mikor? kérdezte a kapitány. Mikor tűnt el? Nem lehet, hogy csak valami dolga van valahol? Vagy mondjuk sürgős megbeszélésre kellett mennie vagy valami ilyesmi? Mikor tűnt el?

Hansen befejezte az ivást.

Valamikor tegnap, kora reggel. Nyolc óra előtt valamikor, de hogy pontosan mikor, azt nem tudom

mondta.

És hogyan jutott Possy tudomására?

Andan titkárnője tegnap, valamikor kora délután, amikor már vagy századszorra keresték a főnökét, előhalászta a telefonregiszterét, és sorban mindenkit felhívott, hogy ott van-e Andan vagy hogy tudnak-e róla valamit. Persze senki nem tudott róla semmit. Possy megígérte a nőnek, hogy ő is körbetelefonál a közös ismerőseik körében. Abban maradtak, hogy majd hívják egymást. Este a titkárnő odacsörgött az én Possy barátomnak, és közölte vele, hogy nem jutott eredményre. Erre Possy, aki tudta, hogy mi jóban vagyunk, hiszen együtt látogattuk meg a rancsán néhány éve, felhívott, és megkért, hogy tegyek valamit.

És miért nem hivatalos úton járnak el? Egy telefonjukba kerül, és a rendőrség tűvé teszi a várost vagy az egész Egyesült Államokat. Na jó, azt elfogadom, hogy esetleg nem akarnak ügyet csinálni belőle a médiában, amíg nem tudnak semmi biztosat, de akkor legalább engem hívtak volna fel. De nem hívtak. Hall felemelte az íróasztalán heverő mobiltelefont. Itt a mobilom, állandóan nálam van, sosem kapcsolom ki, még akkor is a kezem ügyében van, amikor pisálok. Már volt néhány antipszichiátriai tüntetés a Pszichiátriai Társaság székháza előtt, békés tüntetések, semmi zúr, mindig bejelentették előre, de azért mi mindig kiküldtünk pár embert a biztonság kedvéért. Volt tavaly ez a tüntetés a a gyerekeknek adott pszichiátriai gyógyszerek ellen, amin ott volt pár hollywoodi sztár. És akkor is volt pár emberünk a helyszínen. Szóval van kapcsolatunk velük, ha kell, teljes hírzárlatot rendelek el a keresés idejére, nem értem, miért kell ilyen körülményesen eljárni egy ilyen ügyben?

Fogalmam sincs, öregem tárta szét a karját Hansen. Ez tényleg furcsa, hogy a hír Texasból jön valamiről, ami a szomszédban történt.

-Akár el is rabolhatták mondta a kapitány, és a gondolatra izgalomba jött. Te jó ég! És ha elrabolták? Julius Andant mindenki ismeri, tele van vele a tévé meg az újságok! Nem értem, miért nem jelentették be, hogy eltűnt. Miért nem hívtak fel?

Talán, mert tényleg elrabolták. Aztán kaptak egy telefont, hogy ha bevonják a rendőrséget, kivégzik, vagy elküldik a fülét, a kisujját, a nyelvét, a far péniszét. A fene tudja. Hansen megint széttárta a karját, majd ivott.

A kapitány gondolkodott.

Ebben végül is van logika mondta az állat dörzsölgetve. Logikus. – Aztán eszébe jutott valami, ami annyira felzaklatta, hogy szinte kiabálva beszélt tovább. Megőrültek ezek? Ott van az a sok okos ember, és azt hiszik, meg tudnak birkózni egy emberrablással? Ezek megőrültek! Ha tényleg ezt hiszik, rájuk is ráférne egy kezelés!

Nem tudom, mi a helyzet, öregem húzta fel a vállát Hansen. Én nem látok bele a dolgaikba, hogy mit miért csinálnak. Még tán az is lehet, hogy az ügy ennél sokkal hétköznapiabb.

A kapitány normális hangerővel folytatta tovább.

Mire gondolsz?

Andan ugye özvegyember.

Az. Már vagy a kapitány elgondolkodott rajta, de nem jutott eszébe, hogy mióta. Már elég régóta.

Elég sok nőt ismerek, akik szerint jól néz ki. Andan az intellektuális férfi mintaképe. Neves egyetemi tanárok csüngnek a szavain. Zseninek tartják. És van mit a tejbe aprítania. Szóval jó parti. Ezek ellenére nem házasodott meg. Biztosan vannak nőügyei. És időnként a nagy hancúrozásban elfelejti, hogy hány óra.

Na de ennyire? kérdezte a kapitány kételkedve.

Én ismerek olyan nőket, akikkel a férfiember még azt is elfelejti, hogy hol lakik.

A kapitány elvigyorodott. Fiatalabb korában Judy Garlandba volt szerelmes, több mint százszor látta az Óz csodaországban és kívülről tudta az egész szöveggönyvet. Legalábbis fiatalabb korában, mára már elfelejtette.

Ebben egyetértünk, de nem túlzás ez mégis egy kicsit? mondta, aztán felhúzta a szemöldökét és csettintett. És ha már azóta előkerült? Lehet, hogy az egész helyzet már rég a múlté, és Andan ott ül bent az irodájában és teszi a dolgát

Elképzелhető értett egyet Hansen.

Felhívom őket a kapitány a telefonjáért nyúlt, de meggondolta magát. És ha mégis elrabolták? Inkább hívd fel őket te, és kérd Andant. Vagy inkább hívd fel Possyt, hátha vannak friss hírei.

Oké. Hansen kiitta a kólát, aztán elővette a mobilját és hívta Possyt Texasban. Possy olyan ember volt, aki sok sikert ért már el telefonon keresztül, ezért sohasem tévovázott, ha felbúgott a telefonja. Most is a másodikra kapta fel.

Itt Bill Possy beszél. Hallgatom! -jelentkezett be Possy. A háttérben lovak nyerítettek és lópaták hangja hallatszott.

Én vagyok szólt a telefonba Hansen. Itt ülök Aaron barátom irodájában, és Andanról beszélgetünk éppen. Mit tudsz róla? Vannak friss híreid?

Hello, Paul! Örülök, hogy hallom a hangodat, mert az a helyzet, hogy alig fél órája hívtam Mrs. Feldmant, aki Julius titkárnője, és kérdezősködtem, hogy mi a helyzet, van-e változás, mire elmondta, hogy nincs semmi. Julius eltűnt, és sehol sem találjuk. Én tegnap délután óta hívogatom a mobilján, de nem veszi fel, hívom a közös barátainkat, de nem látta senki. Itt valami nagyon bűzlik, Paul, én mondom.

Oké, csak ennyit akartam tudni. Kösz, Bill. Majd hívlak!

Bármikor, barátom, bármikor. Hansen eltette a mobilját.

Fél órája beszélt Andan titkárnőjével. Hansen megcsóválta a fejét. Semmi. Andan sehol.

A rohadt életbe! szaladt ki a kapitány száján. Kézbe veszem az ügyet mondta, és felkapta a telefonját.

3.

Washington OC Rendőr-főkapitánysága,

Washington DC

Október 14. szombat, 11 óra 40 perc

Hall hét nyomozót rendelt az irodájába, hét sokat próbált és sokat látott, megbízható profit, akiket képes volt úgy elmozdítani az ügyről, amin éppen dolgoztak, hogy ne keltsen túl nagy feltűnést. A kapitány az íróasztala mögött ült, a nyomozók közül öten ültek, mert csak öt ülőhely volt, egyikük a könyvesszekrénynek támaszkodott, egyikük pedig a szoba közepén állt. Mind a heten már több mint tizenöt éve voltak nyomozók, úgy ismerték a főváros minden kis zugát, mint a tenyerüket. És mind a heten roppant mód utálták az újságírókat.

- Az ügy felettébb kényes -jelentette ki Hall. – Az a dolguk, fiúk, hogy előkerítsék Julius Andant, illetve, hogy megtudják, mi történt vele és hol van most. Ez az Andan jó gyerek. Lehet, hogy valami nőügy miatt tűnt el. Ha így van, nem akarunk botrányt, nem akarjuk, hogy a sajtó csámcsogjon az ügyön. Ám az is lehet, hogy elrabolták, és megtiltották, hogy bárki is felvegye a kapcsolatot a rendőrséggel. Ezért a legteljesebb titokban kell eljárniuk, fiúk, nem beszélhetnek sem a sajtóval, sem senkivel arról, hogy mivel foglalkoznak. A barátjuknak sem mondhatják el, a felettesüknek sem és még a feleségüknek sem, megértették?

Hogyne, főnök mondta a szoba közepén álló nagydarab fickó. Egy tetű firkásznak még akkor sem mondanék semmit, ha megkínoznának.

Ezzel a többi nyomozó is egyetértett. Hall csak ezt akarta hallani.

Ez nagyon dicséretes, fiúk. Figyeljenek ide, ez nem lesz valami elegáns munka. Andan titkárnője tegnap egész álló nap telefonált, beszélt Andan barátaival, ismerőseivel, a szüleivel, a klubjával, és Andanról sehol sem tudtak semmit. Ha Andan kórházba került vagy netán meghalt, és bevitték valamelyik hullaházba, akkor már egészen biztosan állna a bál. De nem áll. Értik, ugye, fiúk? Andan híres ember, és ha senki sem jelentette, hogy nála van, az csak úgy lehetséges, ha megsérült az arca és nincsenek iratai. Tehát, el kell látogatniuk az összes kórházba és az összes hullaházba, és megnézni a John Doe-kat (ismeretlen személyazonosságú emberek gyűjtőneve az Egyesült Államokban). Aztán a hajléktalanok közt is szét kell nézni meg a rendőrörsökön is. Látogassák meg az informátoraikat, és kérdezzék meg, hogy mit tudnak. Tegyenek meg mindent, amit csak lehetséges, de titokban. Ez most a kulcsszó: titokban.

Elnézést, rendőrfőkapitány úr szólalt meg az egyik fotelban ülő öltönyös nyomozó, de mi lesz a körzethatárokkal?

Természetesen gondoltam rá. Különleges megbízatásról szóló engedélyeket írtam önöknek, és megkapják a mobilom számát, hogy elérhessenek bármikor és bárhol. Hall egy mappából hét papírlapot vett elő, mindegyik névre szóló különleges engedély volt. A kapitány kihúzta a fiókját és hét borítékot tett ki az asztalra. Pénz van benne mutatott a borítékokra. El kell számolniuk vele. Nem kellene számlák, csak írják le, mire költöttek, ennyi. Fülesekért az informátoroknak, útiköltség, meg ami kell. Mindegyik borítékban kétezer dollárt találnak.

A nyomozók eltették a borítékot és az engedélyt.

Telefonlehallgatás, kapitány? kérdezte a szekrénynek támaszkodó, alacsony, köpcös férfi, akit mindenki csak Bulldognak nevezett.

Egyelőre nincs, de megteszem a szükséges lépéseket mondta Hall.

Házkutatási engedély, esetleg?

Még az sincs. De lesz. Egyelőre csak induljanak neki, és dolgozzanak keményen. Egyedül nekem jelentenek. Ha bármi van, hívjanak. Most pedig menjenek, és kutassák fel Julius Andant.

A nyomozók megindultak az ajtó felé.

Meg fogjuk találni, főnök jelentette ki Bulldog. Hogy milyen állapotban, azt nem tudom megmondani, de megtaláljuk, erre mérget vehet.

HATODIK FEJEZET

1.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 14. szombat. Zónaidő: 11 óra 00 perc

Andan szalámis-sajtos szendvicseket készített a konyhában, már hárommal készen volt, még egy volt hátra. Az ablaknál a falnak támaszkodva Nicole olvasott. Andan már fél órája a konyhában volt, Nicole azóta meg sem szólalt, csak némán olvasta a könyvét. Andan egyre kényelmetlenebbül érezte magát a csend miatt. Megköszörülte a torkát és Nicole-hoz fordult.

Elnézést kérek szólalt meg. Elfelejtettem a nevét.

Nicole nem nézett rá, csak olvasott, úgy vetette oda.

Nicole.

Nicole Köszönöm. Andan öt szelet szalámit tett a megvajazott kenyérre, aztán tovább próbálkozott. Ne haragudjon, hogy megkérdem, de ön mindig ilyen hogy is mondjam csak ilyen ö szótlan?

Nicole felnézett Andanra. Olyan hideg volt a tekintete, hogy Andan úgy érezte, fázik.

Ne bizalmaskodjon velem, Andan. Nem azért vagyok itt, hogy szórakoztassam, világos? Az egyetlen dolog, megismétlem, az egyetlen, amire tőlem számíthat, az mindössze annyi, hogy megvédem, ha szükséges, de semmi több. Ha fél évig leszünk összezárván ebben a házban, akkor sem fogunk cseverészni. Képes ezt tudomásul venni? Nem érdekelnék az elképzelései arról, hogy miként is kellene viselkednem. Én így viselkedem, és hogy erről mit gondol, annak számomra nincs jelentősége. Nicole ezzel lezártak tekintete a dolgot, és folytatta az olvasást.

Andan elfordult, és a sajtömbből levágott egy szeletet és rátette az egyik kenyérre. Úgy érezte, Nicole rendesen kiosztotta. Elismerte, hogy semmi joga kérdezősködni, és tényleg nem azért kereste fel Masada urat azzal a képtelen ötletével, hogy barátságokat kössön.

Elnézést kérek, Nicole. Sajnálom. Ne haragudjon mondta. Figyelte Nicole-t, de Nicole egyáltalán nem reagált. Levágott még három szelet sajtot, aztán elrakta a szalámit és a sajtot a hűtőbe, a késsel és a vágódeszkával a mosogató felé indult. Zoe mondta neki, amikor körbevezette, hogy ne foglalkozzon a mosogatással és a többi házimunkával, csak tegye a dolgát, amit kell, a többit meg bízza rájuk. Andan a kést és a vágódeszkát betette a mosogatóba, aztán a tálcával a kezében kiment a konyhából.

A folyosón Zoéval futott össze.

Hogy van? Mindennel elégedett? kérdezte Zoe vidáman. Andannak elmúlt a fázása. Kíváncsi lett volna, hogy milyen Nicole és Zoe kapcsolata.

Igen, minden rendben van. Köszönöm kérdését, Zoe mondta Andan, és megpróbált mosolyogni.

Akkor jó. Ha valami van, csak beszéljen a kommunikátorba, bármelyik helyiségben.

Így fogok tenni. Köszönöm.

Igazán nincs mit mondta Zoe, aztán bement a konyhába, Andan pedig ment a szobájába, hogy folytassa az írást.

Szia, Nicole! köszönt Zoe lelkesen. Nicole rá se hederített.

Zoe ollózó ugrórúgásokat csinált, igyekezett minél magasabbra felrúgni. Aztán rúgni és ütni kezdett, mintha láthatatlan ellenfelek garmadájával küzdene meg. Közben pufogó hangokat adott ki, hogy olyan legyen, mint a verekedések a filmekben.

Zoe abbahagyta a küzdelmet, és odaszaladt Nicole-hoz. Nicole bal kézzel tartotta a könyvet, körülbelül harminc centire az arcától. Zoe lebukott a könyv alá, és amikor felbukkant, a könyv és Nicole között volt és hangosan nevetett.

Nicole, Nicole, Nicole! Annyira szeretlek!

Nicole Zoe szemébe nézett.

Olyan hülye barom vagy, Zoe! mondta hűvösen. Zoe szenvedő arcot vágott.

- Tudom mondta kényeskedő hangon. De mit tehetnék? szorosan átölelte Nicole-t és a fejét a mellére hajtotta. Fülig szerelmes vagyok beléd, Nicole! Nem vágyom másra, csak hogy szeress!

Nicole Zoe feje fölé emelte a könyvet és egy kicsit távolabb tartotta, és folytatta az olvasást.

Zoe csak állt ott hozzábújva. Lábjárgyire emelkedett, és az arcát Nicole arcához nyomta.

Szeress! súgta a fülébe.

Majd máskor mondta Nicole.

Zoe nevetett. Csillogó szemekkel, kajánul mosolyogva nézett fel Nicole-ra.

Fogadjunk, hogy csupa lucok a bugyid! mondta.

Álmodik a nyomor vetette oda Nicole anélkül, hogy akárcsak lepillantott volna.

Fogadjunk, hogyha én most benyúlnék a bugyikádba, amikor kivenném a kezem, egy merő édes nedvecske lenne!

Nicole ridegen Zoéra nézett.

Ha csak megpróbálsz nyúlkálni, Zoe, eltöröm a karod mondta. Zoe nevetett, megpuszilta Nicole arcát.

Imádlak mondta, aztán kibújt Nicole karja alól és láthatatlan ellenfelekkel küzdve kiment a konyhából.

Damien a szobájában aludt. Gorkie a biztonsági szobában teljesített szolgálatot. Nadya a kommunikációs szobában már három órája hallgatta a rádióadókat. Levette a fejhallgatót és átült a tévéállványhoz. Fejére tette a tévék fejhallgatóját, aztán belehallgatott a CNN-be, majd az NBC-be, majd a BBC-be.

Kinyílt az ajtó, Mörjike és Shana jött be. Nadya feléjük fordult.

Jöttünk újságokat olvasni tájékoztatta Mörjike.

Oké mondta Nadya.

Van már valami hír Andanról? kérdezte Shana.

Nem, még semmi felelte Nadya.

Mörjike és Shana leültek a számítógépes asztalhoz.

Nem furcsa ez egy kicsit? Andan nagyon fontos ember, és még mindig nem adtak hírt az eltűnéséről

ingatta a fejét Mörjike. Ez elég furcsa.

Valószínűleg maguk akarják elintézni a dolgot, és még nem adták fel, hogy megtalálják mondta Nadya.

Mörjike és Shana felment az Internetre. Mörjike a Washington Postot, Shana a New York Timest kezdte el olvasni, hátha tesznek valami említést Andanról, bár a tévécsatornák és a rádióadók csendje után erre nem láttak sok esélyt.

Andan a dolgozószobájában az íróasztalánál ült a számítógép előtt, és az irodájából elhozott anyagokat olvasta. Egyelőre még nem látta át annyira a könyvét, hogy a teljes anyagot szortírozni tudja, mi kell, mi nem, és mi hová kerül majd a könyvben, csak annyit tudott tenni, hogy néhány dokumentumot kiválasztott, mert biztos volt benne, hogy fel fogja használni. Az utolsó szendvicset is elfogyasztotta. Befejezte az olvasást, és folytatta az írást.

1975 nyarán egy régi álmom teljesült: Hawaiiin nyaralhattam. Akkoriban az Amerikai Pszichiátriai Társaság PR-osztályán dolgoztam, és olyan eredményes voltam, hogy jutalmat kaptam a társaságtól: egy tíznapos honolului nyaralást. Minden költséget a társaság állt, az utazást, a szállodát, sőt még némi költőpénzt is kaptam. Az volt életem legboldogabb időszaka. Álmaim földjére léphettem, gazdagnak és nagymenőnek érezhettem magam, ami mindig is lenni akartam. A tíznapos nyaralásból végül nyolcvanhat nap lett. És végül nem is nyaralás volt az a három hónap hanem beavatás.

Kisgyerekkorom óta űzött a becsvágy, a győzelem vágya, a mások fölé kerülés vágya. Mindig is az hajtott, hogy legyőzzek másokat. A fegyver, melyet embertársaim ellen használtam, a szó volt. A vita. Érvek és ellenérvek, állásfoglalás valami mellett illetve valami ellen. Úgy emlékszem vissza az életemre, mintha mindig vitatkoztam volna. Számtalan éjszakát virrasztottam át gyerekként, hogy megfelelő érveket és ellenérveket találjak egy-egy vitámhoz, melyet apámmal, anyámmal, tanáraimmal, barátaimmal, osztálytársaimmal, a postással, a szomszédokkal, a boltosokkal és mindenki mással folytattam, akibe csak belebotlottam. Egyik tanárom egyszer megkért, hogy vegyek részt egy vitaversenyen, melynek témájára már nem emlékszem, csak arra, hogy én nyertem. Attól a naptól kezdve elmentem minden vitaversenyre, amiről csak tudomást szereztem, és megnyertem mindegyiket. Mámorossá tett a vita, az, hogy senki sem tudott legyőzni, a szereplés, a dicsőség, az elismerő és az irigy tekintetek.

Nincsen semmi baj a becsvággyal, ha a cél épeszű. Nem a cél nagysága határozza meg, hogy a becsvágy beteges-e vagy normális, hanem a cél mibenléte. Egy embernek lehet az a célja, hogy szállodát építsen a Holdon, ami igen nagy cél, mégis teljesen normális, míg egy másiknak lehet mindössze annyi a célja, hogy ellopja a pénzét annak, aki a másik szobában alszik, és ez mégis egy teljesen abnormális cél. Az én becsvágyam örült becsvágy volt. Nem voltak konkrét elképzeléseim, csupán csak uralkodni akartam az emberek felett, méghozzá a szavak hatalmával.

Honoluluban három nap vakáció várt, de a negyedik napon a nyaralás véget ért. Ezen a napon idegenek kerestek fel a szállodámban, és arra kértek, menjek velük, mert egy fontos ember beszélni szeretne velem. Azt hittem, a sziget kormányzója vagy valami neves üzletember. Azonnal igent mondtam, mert úgy véltem, a találkozó biztosan hasznos lesz a karrierem szempontjából. Helikopterrel kivittek a nyílt óceánra, ahol letettek egy hajóra. A hajóról átszállítottak egy másik

hajóra, onnan egy harmadikra. Ezen a hajón találkoztam azzal az emberrel, aki felkarolt és egyengette a pályám, és akinek elég hatalma lett volna ahhoz is, hogy a társaság elnökévé tegyen születésem pillanatában.

Úgy megy ez, hogy a tanárok egyfajta jelentéseket írnak az osztályukba járó gyerekekről, vagy egyszerűen csak elmondják a véleményüket egyikről-másikról, hogy kit mire tartanak, ki miben tehetséges, kinek milyen jövőt jósolnak. Aki kiemelkedő valamiben, annak a híre kijut az iskolából és feljut magasabb szintekre. Hogy legvégül milyen magasra jut el egy-egy gyerek híre, az csak azon múlik, hogy miben kiváló és hogy mennyire az. Így szereznek tudomást a különleges tehetségekről. Figyelni kezdik őket, egyengetik a pályájukat, terelgetik őket a nekik megfelelő irányba. És egyszer választanak. Így választottak ki engem is. Harmincévesen tudtam meg, hogy már húsz éve folyamatosan figyelemmel kísérik az életemet.

A férfi, akivel a hajón találkoztam, a legjellegtelenebb ember volt, akit valaha is láttam. A hajón töltött harmadik napon találkoztunk először és utoljára, és beszélgettünk körülbelül három órát. A külseje nem maradt meg bennem, annyira jellegtelen volt, csupán homályosan emlékszem rá, hogy mintha fekete lett volna a haja. Egy fémfalú, ablaktalan kabinban beszélgettünk, rajtunk kívül senki nem volt bent, és senki nem zavart meg minket beszéd közben. Hogy a férfi mit mondott, most, itt a könyv legelején, nem írhatom le Önöknek, tisztelt Olvasók, mert nem értenék meg, vagy nem hinnék el. Erről a rejtélyes férfiről egyelőre csak annyit jegyezhetek meg, hogy a neve: Darla.

Amikor a beszélgetésünk véget ért, Darla feltett nekem egy kérdést, amire én igent mondtam, és az életem attól kezdve gyökeresen megváltozott. Hogy mi volt ez a kérdés, azt sajnos egyelőre nem mondhatom el. Darla elment, talán el is hagyta a hajót, én többé nem találkoztam vele (azóta sem), és másnap elkezdődött a beavatás. A beavatás abba, hogyan működik ez a világ.

A világ olyan, mint egy gigászi gépezet. Működésének megvannak az alapelvei, melyek ismerete nélkül ez a roppant gépezet nem érthető meg. Hogy Ön, tisztelt Olvasó, megértse a világot, ezekkel az alapelvekkel kell kezdenem.

Az ember az egész történelmen keresztül annak az alaptalan téveszmének volt a foglya, hogy azt hitte magáról, hogy beavatott. Azt hitte magáról, hogy fontos, hogy őt beavatják, hogy övele bárki is törődik. Azt hitte, hogy azok az emberek ott fent, akik irányították az életét, az ő érdekében teszik, amit tesznek, hogy voltaképpen egymásért dolgoznak, mert ez a természet rendje. Hogy a kapcsolatuk, a viszonyuk, legyen bármilyen távoli és szertartásos is, baráti. Az ember, teljesen elképesztő módon, hitt és hisz abban, hogy tudja, mi történik ott, ahol nincs jelen: a kolostorok, szentélyek, templomok rejtekén, a paloták, kastélyok, várak vastag falai közt, a laboratóriumok, tudományos akadémiák, országházak és tárgyalótermek zárt ajtóinak mögött. Azt hitte és hiszi, hogy őt tájékoztatják az igazságról, a teljes igazságról. Ám az embert, különös vakhite ellenére, sohasem avatták be.

Azt szeretném önöknek elmondani, hogy az önök állítólagos sok mindenről való tudása csak illúzió. Önök azt hiszik, hogy sok mindent tudnak, hogy ismereteik szerteágazóak és alaposak, hogy a tudomány fény, amely beragyogja az ismeretlen sötétségét. Önök minden bizonnal azt hiszik, hogy ismerik a tényeket, hogy tisztában vannak azzal, hogy mi van és mi nincs, hogy tudják, mit fedeztek már fel és mit még nem, hogy egész pontosan meg tudják mondani, hogy a tudománynak milyen is az az annyit emlegetett mai állása. Önök szentül meg lehetnek győződve arról, hogy az AIDS meg az Ebola

és a többi hasonló, halálos betegség. Önök azt hihetik, hogy a ráknak vannak gyógyíthatatlan stádiumai. Azt hihetik, hogy a kihullott haj, a kiesett fog, az elvesztett végtag nem növeszthető ki. Szentül hihetik, hogy a tudósok keresik a Földön kívüli élet nyomait, de nem találják. Hihetik, hogy az evolúció úgy történt, ahogyan le van írva, és nincsenek olyan egyértelmű és mélységesen tudományos bizonyítékok, amelyek az ember keletkezését sokkal régebbre teszik, mint ami az ember eredetéről szóló könyvekben áll. Önök hihetik, hogy a Földön ez idáig még sohasem létezett technikailag fejlett civilizáció. Önök hihetik, hogy a bűnözés legyőzhetetlen szörny, és a háború az ember természetéhez tartozik. Hihetik, hogy a világegyetem az ősrobbanással kezdődött, és hogy most tágul. Hihetik, hogy a normandiai partraszállás zseniális katonai lépés volt. És hihetnek még száz és ezer és millió dolgot, szentül meggyőződve, hogy ezek a dolgok bizony így vannak. Sorolhatják érvek tömkelegét, melyek mindegyike alátámasztja, hogy ezek a dolgok tényleg így vannak. És önök mindezen felsorolt dolgokat tudják. És onnan tudják, hogy mondták önöknek, hogy ezek a dolgok így vannak.

Ám ellenérvből elég egy is, hogy a tudás eme illuzórikus kártyavárai, melyek oldalára sziklák képét festették, összedőljenek.

Önök a felsorolt dolgok egyikét sem tudják. Ezek ugyanis nem tények.

Csak közlemények. Amit önök kapnak, azok csak és kizárólag közlemények. Önök nincsenek tudatában annak, hogy mi hogy van, csak annak, hogy egy s mást közöltek önökkel, mondván, hogy azok így és így vannak és nem másképp. Az önök teljes világképe a média által közvetített közlésekből áll össze, és nem tartalmaz semmiféle tényleges tapasztalatot. Azt mondhatnám, hogy önök nem állnak semmiféle kapcsolatban az úgynevezett tudománnyal, a technikai fejlesztéssel, az úrkutatással vagy a kormányzattal csak a médiával. Mindent onnan tudnak.

Iskolai tanulmányaik során találkozhattak olyan kísérletekkel, melyek a gravitációt vagy az aerodinamika egyes elveit szemléltették, de soha semmivel, ami bármit is bizonyított volna a fentebbi felsorolásból. Önök néhány évet iskolában töltöttek el, ahol elolvastak x számú oldalt, meghallgattak n számú előadást, és esetleg még néhány szemléletes kísérletet is módjukban állt végignézni vagy elvégezni. Majd az iskolán kívül és az iskola végeztével újabb könyvek elolvasása következett, és még nézték a tévét is és hallgatták a rádiót is, és izgalmas vagy unalmas beszélgetéseket folytattak arról, amit láttak és hallottak majd pedig szentül meg voltak győződve róla, hogy tudnak bármit is a világról.

1961-ben a CIA megpróbálta meggyilkolni Fidel Castrót, ezt az akciót hívják Disznó-öböl-akciónak. Önök ezt tudják. Onnan tudják, hogy mondták önöknek, hogy így volt. Ha nem mondják, nem tudják. Ha másképpen mondják, másképpen tudják. És ha mást mondanak, mást tudnak. Így megy ez, ilyen egyszerű, és ennyire nincs köze a valósághoz.

Önök összetévesztik a közleményeket és a tényeket, és ez az egyik módja annak, ahogyan manipulálják az életüket.

Egy ember felfedez valamit, vagy valahol talál valami különlegeset a következő lépés nem az, hogy önt tájékoztatják róla. Az eszméket, az elméleteket, a tényeket, a hazugságokat menedzselni kell, éppúgy, mint egy sztárt vagy egy márkát. Publikálni kell, bemutatni minden lehetséges fórumon, és annyszor, amennyiszer csak lehetséges. Az emberek életének a részévé kell tenni. Fel kell rá hívni a

figyelmet. Ha mindezt nem teszik meg, nem fog elterjedni. És ha nem terjed el, az emberek nem fogják azt hinni róla, hogy igaz. Fellengzősen rá lehet mondani valamire, hogy ezt így és így gondolják az emberek, vagy hogy ez és ez a közvélemény, de az ilyesmi egyáltalán nem lehet érv amellel, hogy a dolog igaz.

Megvan annak a módja, ahogyan valamit publikálni lehet, ahogyan valamiről előadást lehet tartani, ahogyan valamivel be lehet kerülni a tévébe, és ahogyan valamivel kapcsolatban el lehet nyerni a tudóstársadalom (stb.) támogatását. És ez megint csak nem annak a dolognak az igazságtartalma. Néha az is számít, néha nem, néha egyenesen az a lényeg, hogy hazugság legyen. Egy információ elterjedésének kritériumai sokkal inkább az ismeretség, a pénz, a szimpátia és más effélék, mintsem az információ igaz volta. Tudják, az inkvizítorok nem néztek bele Galilei távcsövébe. Nem érdekelte őket. Az emberek többsége soha semmilyen információt nem ellenőriz. Azt hiszik, hogy a tudományos magazinok főszerkesztői bizonyítékokat követelnek a cikkek íróitól?

Így tehát, amit önök tudni vélnek, azt nem azért tudják, mert igaz. Nem az igazságtartalom a döntő. Mindaz, ami úgymond köztudott, egyszerűen csak menedzselt információ és semmi több.

2.

Amerikai Pszichiátriai Társaság,

Washington DC

Október 14. szombat, 16 óra 18 perc

A tárgyalóteremben igazgatósági értekezletet tartottak, jelen volt az alelnök, Albert P. Stafford, valamint minden osztály igazgatója. Most már majdnem teljesen biztosak voltak benne, hogy valami baj történt Andannal. Néhányan ugyan még próbálkoztak a nőügyteóriával, de egyre szármalmasabb erőfeszítéseket kellett tenni az elképzelés napirenden tartásának érdekében. Andan ugyanis, és ezt mindannyian tudták, nem volt ilyen. Két éve egyikük sem tudott semmiféle nőügyről, csupán gyanították, hogy Andan találkozgat bizonyos nőkkel. Az igazság azonban az volt, hogy Andan, aki régebben rendszeresen füvel-fával csalta a feleségét, a halála óta képtelen volt elviselni a nőtársaságot és teljesen impotens lett. Erről azonban senkinek sem beszélt.

Végre mindenki itt van szólalt meg az alelnök. Az értekezletet ezennel megnyitom. Mai, hirtelenjében összehozott értekezletünk célja, hogy kieszeljünk valamit az elnök távollétével kapcsolatban.

Az elnök eltűnésével kapcsolatban helyesbítette Mr. Hutchinson, a gazdasági osztály igazgatója, aki a tegnapi napon tizenkét alkalommal kereste Andant.

Egyelőre ne fogalmazzunk ilyen erőteljesen mondta Stafford. Maradjunk annyiban, hogy az elnökről egyikünk sem tud semmit. A lényeg azonban az, hogy a mi kis társaságunknak továbbra is működni kell, valamint, az elnök eltűnése előbb vagy utóbb téma lesz a médiában. Hogy még nem az, az majdhogynem csoda. A média képviselői az elnök tenyeréből esznek, így aztán egy ideig legalábbis, számíthattunk a részükről némi diszkrécióra. Ám ma már néhányan keresték az elnököt a sajtótól, és

bár kitérő választ kaptak arra nézve, hogy hol van, sokáig nem fogják beérni a házon kívül van kezdetű közhellyel. Értik, ugye? Nem engedhetjük meg, hogy találgassanak. Tehát ki kell eszelnünk valamit, hogy mit fogunk mondani a média embereinek. Inkább a mi verzióunkat szajkózzák, mint valami homályos értesülést

És mi legyen a rendőrséggel? kérdezte dr. Stanton, a személyzeti vezető. Nem volna itt az ideje szólni nekik?

Ha szólunk a rendőrségnek, kifecsegit! Mindig kifecsegit! csattant fel Stafford. Egyrészt itt van a mi verzióunk, másrészt meg a rendőrség verziója, ami homlokegyenest ellentmond egymásnak. És mind a kettő eljut a médiához. Na, ezt adja össze! Nem, nem szólunk a rendőrségnek. Egyelőre nem. Még nem.

Mire várunk? kérdezte dr. Stanton.

Csak várunk. Arra, hogy történjen valami. Az elnökünket esetleg elrabolták, vagy nővel van, vagy illuminált állapotban, vagy öntudatlan, vagy halott. Ezek jöhetnek számításba. Ha elrabolták, az emberrablók nyilván nem repesnének az örömtől, ha bevonnánk a rendőrséget, és ha tényleg elrabolták, az emberrablók jelentkezni fognak valamilyen követeléssel. Tehát várunk kell. Ha nővel van, eltűnésének bejelentése csak kínos helyzetbe hozná Juliust éppúgy, mint a mi egész díszes társaságunkat. Ha illuminált állapotban van, ugyanez a helyzet. Ha öntudatlanul fekszik valami kis kórházban, ahol nem ismerték fel, mert teszem azt, balesetet szenvedett, vagy ha megsérült az arca és nincsenek papírjai, jó kezekben van, így felesleges a sietség. Ha halott, akkor halott. A sietség akkor is felesleges. Esetleg a vonat alá esett vagy súlyos autóbalesetet szenvedett, talán egy gyúlékony anyagot szállító ütközött és elégett, vagy lezuhant egy hídról és felrobbant a kocsija, esetleg vízbe fulladt, vagy megkéselték, vagy agyonlőtték egy sötét sikátorban, és még számtalan lehetőség létezik, melyeket rövid eszmefuttatásom alkalmával nem vettem számításba.

Elnézést kérek, de nem a mi Julius barátunkról van szó? kérdezte dr. Stanton. Mert olyan beleéléssel ecsetelte Julius halálát.

Az alelnök szeme szikrát szórt.

Mire akar ezzel célozni? kérdezte fenyegető hangon.

Én semmire legyintett dr. Stanton. Egyszerűen csak olyan érzésem támadt, mintha maga itt épp arra készülne, hogy megragadja a lehetőséget.

Micsoda??!!! üvöltötte Stafford olyan hangerővel, hogy a teremben mindenkinek megfájdult a feje. Ököllel verni kezdte az asztalt. Kikérem magamnak ezt az alaptalan, rosszindulatú vádaskodást! Maga barom! Hogy jön maga ahhoz, hogy törtetőnek nevezzen, mi?! Hát mit képzelsz magáról?! Huszonöt éve ismerem Juliust, sokkal régebb óta, mint maga, barátocskám! Maga nem tudja elképzelni, miken mentünk keresztül mi ketten! Úgyhogy pofa be!!! Kuss legyen! Kuss! Kuss! Kuss! Ha még egyszer ilyen megjegyzést tesz, felkenem a falra, maga barom!

Stanton lehajtotta a fejét, és mosolyogva a fejét csóválta. Nőj már fel végre, barátocskám, mondta

magában.

Stafford ismét rávágott az asztalra, aztán felpattant, a széke fel is borult. Dühtől vörös képpel, remegve indult meg Stanton felé.

Vigyorgni merészelsz, te kis pöcs! Kiverem belőled a húgyot, te kis mocsok!

Dr. Kilpatrick és dr. Lavjoy, a gyógyszerészeti osztály igazgatója, felugrottak, hogy megfékezzék a hirtelen haragú, dühöngő alelnököt.

Stanton nem úgy gondolta! kiabálta Kilpatrick, hogy átüvöltsön Stafford dühén.

Dr. Lavjoy belekapaszkodott Stafford egyik karjába.

Albert, nyugodj meg, kérlek, nyugodj meg! kérlelte. Még új fiú, nem ismeri a dolgokat.

Kilpatrick Stafford mellkasának feszülve tartóztatta fel az alelnököt. Mikor Stafford látta, hogy Stanton ijedten pislog, valamelyest megnyugodott.

Ha még egyszer megvádolsz valamivel, gondom lesz rá, hogy véget érjen a karriered, Stanton rázta az öklét Stafford, aztán visszament a székéhez, amit Lavjoy felállított, és leült.

Csendben várták, hogy Stafford lehiggadjon, és folytassák az értekezletet.

Szóval várjunk szólalt meg Stafford normális hangerővel. Az üvöltözéstől rekedtes lett a hangja, innia kellett valamit. Töltene egy pohárával? nézett dr. Kilnerre, a koordinációs bizottság igazgatójára.

Természetesen, alelnök úr készségeskedett Kilner. Igyekezett uralkodni magán, de látszott rajta, hogy a jelenet megrémítette. Felállt, elvett az asztal közepére helyezett tálcáról egy poharat, majd lecsavarta egy kristályvizes üveg kupakját és félig teleöntötte a poharat Alelnök úr? – nézett rajongó tekintettel Staffordra.

Elég lesz, köszönöm mondta Stafford. Köhécselt, krákogott, hogy kitisztuljon a hangja.

Kilner odavitte a pohár vizet Staffordnak és a kezébe adta. Megvárta, míg az alelnök iszik néhány kortyot, majd amikor leengedte a poharat, megkérdezte:

Óhajt még valamit, alelnök úr?

Nem, köszönöm. Üljön le! mondta Stafford, Kilner pedig visszaült a helyére. Szóval várunk, mert várunk kell.

Julius titkárnője mindenkit felhívott, tudtommal, akit csak tudott – tette szavá dr. Kilpatrick. Néhányan talán visszatelefonálnak, hogy előkerült-e Julius. Kellene valami standardválasz a számukra, hogy ne aggódjanak, és ne tegyenek semmit.

Igaza van értett egyet Stafford. Szerintem mindenkinek mondjuk ugyanazt.

Éspedig? kérdezte dr. Lavjoy.

Köztudott, hogy Julius rengeteget dolgozik, állandóan interjút ad, előadásokat tart, és végzi az itteni munkáját is. Vagyis köztudott, hogy túlterhelt. Tehát mondjuk azt, hogy ez a fáradság és kialvatlanság olyan mértékűvé vált, hogy már veszélyeztette az egészségét, és mi, a barátai, erőnek erejével rábírtuk kedves Julius barátunkat, hogy menjen el pihenni. Egy bizonyos szanatóriumban van, aminek sem nevét, sem helyét nem árulhatjuk el.

Stanton sértődötten és némiképp ijedten sütötte le a szemét, de a többiek egymásra tekingettek és sorban bólintottak.

Igen, igen. ez jól hangzik jelentette ki Kilpatrick.

Ez nekem is tetszik helyeselt Lavjoy.

Várjunk még legalább huszonnégy órát, és ha addig sincs semmi hír Juliusról, én magam megyek el a rendőrfőkapitányhoz és az FBI igazgatójához, hogy a segítségüket kérjem mondta Stafford. És addig is átveszem az elnöki teendőket, a helyettesem dr. Kilpatrick.

Senkinek nem volt kifogása.

3.

A Hármak rezidenciája,

Qaanaaqtól 500 km-re északkeletre, Grönland

Október 14. szombat. Zónaidő: 23 óra 54 perc

Grönlandon, 1364 km-rel a északi sarkkörön túl, 500 km-re északkeleti irányban Qaanaaqtól, a kies végtelen hó és jégmezőn, ahol a színek azonossága miatt eltűnik a horizont és az ember képtelen megállapítani, merre van fent és lent, és így állni és menni is képtelen. Háromszázhatvanhat méterrel a föld alatt, a tömör, csontkemény ősi jégben, sok évvel ezelőtt, a legnagyobb titokban, egy rezidenciát építettek, ahol három ember élt tizenöt tagú személyzetével, elzárva a külvilágtól, olyan védetten, hogy a teljes földi életet elpusztító atomháborút is zavartalanul átvészelnék. A Hármak sohasem nevezték magukat így, soha semmilyen módon nem nevezték el magukat és nem is adtak maguknak semmilyen jelzőt. Mindhárman férfiak voltak, bajosan felbecsülhető korúak, tökéletesen aszexuálisak, érzelemmentesek, és olyan gyors gondolkodásúak, amihez képest Einstein gyengeelméjűnek tűnne. Emberi lények voltak, nem ismertek nem emberi lényeket, csak másmilyen volt a személyiségük, mint az embereknek szokott, már ha egyáltalán személyiségnek lehet nevezni azt a jellegtelen szellemi működést, ami sajátságuk volt. Hogy valamiféle személyiségük mégiscsak van, arra mindössze annyi utalt, hogy fel lehetett fedezni náluk egy-egy szokást, egy-egy felettebb jellegtelen szokást. Már réges-rég kivonultak a világból, életük nagy részét itt töltötték, ebben a tízszintes, negyvenezer négyzetméter alapterületű építményben. Nem szerették a világot. Az embereket sem szerették. Se az állatokat, se a

növényeket. Egyáltalán semmit se szerettek. Gyűlölni sem gyűlöltek semmit. Nem voltak érzelmeik.

Darla, Anhaido és Vufir nagyjából egyforma magasak és egyforma testalkatúak voltak. Darla hátrafésülve hordta sűrű fekete haját, Anhaido fehér haja a vállára omlott, Vufir kopasz volt. Mindhárman sötétkék ruhát viseltek és sötétkék csizmát. Ruhájuk a legteljesebb mértékben egyszerű szabású volt, csupán jókora, hosszúkás gallérjuk törte meg egyszerűségét. Bútoraik, és minden egyéb berendezési tárgyuk, a falak, a padló, a mennyezet, a színek, minden teljesen mentes volt a díszítéstől és az egyediségtől a tökéletes, szimmetrikus mértani formákat semmi sem törte meg.

Az egyik inas, fehér, jellegtelen ruhában, belépett a terembe, ahol Darla, Anhaido és Vufir ültek székeken egymás mellett, és az üres fehéressárgás falat nézték, már több mint egy napja. Nem aludtak, nem pislogtak, csak néztek.

Gazda, hírek érkeztek szólalt meg az inas.

Az inas Dadához beszélt. Máshoz nem szólhatott. Anhaidóhoz és Vufirhoz kizárólag Darla intézhetett szavakat.

Darla tekintetét az inasra vetette. Nem pislogott. Sohasem pislogott.

Hírek tűntek fel Julius Andan követről mondta az inas. Nem találják, nem tudják, hol van. Titokban elkezdte keresni a rendőrség. Mostanra a kapcsolatainak 93,77 százalékát felhívták. Egyikük sem tudja, hol van Julius Andan követ. Október 13-án, reggel nyolc órakor már senki sem tudta, hogy hol van. Az elmúlt negyven órában 469 hívás futott át a műholdakon Julius Andan követ holléte után érdeklődve.

Jó mondta Darla furcsa, színtelen hangon.

Az inas kiment.

Darla felállt és egy asztalhoz sétált, ahol négy különleges formájú telefon feküdt mértani rendben, mintha a négy égtáj felé néznének, egy másfajta készülék pedig középen. Dada felvette az egyiket a négy közül és lenyomta a hívó gombot. A készüléket a fejéhez emelte és kifejezéstelen arccal várt.

A telefon két másodperccel később jelezte, hogy a hívott készülék ki van kapcsolva.

Darla lenyomott egy másik gombot. Két másodpercen belül megjelentek a telefon koordinátái. A telefon a Hudson-folyó fenekén pihent, lassan sodorta az ár.

Darla Anhaido és Vufir felé fordult.

Julius Andan követ eltűnt mondta. Készüléke egy folyó fenekén van.

Elő kell keríteni szólalt meg Anhaido.

Intézkedem mondta Darla.

Visszatette Andan telefonját a helyére, és a jobb oldali telefont vette fel.

HETEDIK FEJEZET

1.

Lansky rezidenciája, Washington OC

Október 15. vasárnap, 02 óra 00 perc

A Washington Channel medre alatt, ötven méter mélyen, vastag ólomfödémek védelmében, kiterjedt épületkomplexum rejtőzött, melynek létéről a politikai elit egyetlen tagjának sem volt tudomása. A rezidenciának három kijárata volt, mindhármát rendkívüli módon álcázták és védték. Az egyik a John F. Kennedy Nemzetközi Repülőtér szövevényes földalatti folyosórendszerébe vezetett, a másik egy alexandriai házba, a harmadik pedig a Maryland állambeli Chesapeake-öböl vizébe.

A rezidencia urát Godard Lanskynek hívták, középmagas, enyhén őszülő hajú, tömött bajuszú, kifejezéstelen arcú férfi, aki harminchat tagú személyzetével élt elzárva a világtól. Lansky azonban, Darlával, Anhaidóval és Vufirral ellentétben feljárt a felszínre, és kapcsolatot tartott emberekkel. Ugyan nem sokkal, hanem csak hárommal.

Lansky kedvenc foglalatosságának hódolt: sétálgatott a szűk járatokban. Felszín alatti birodalmát összességében közel kétszáz kilométernyi járat lyuggatta át, a legtöbb járat szélessége alig érte el az egy métert. Húszméterenként égett egy kis izzó, amely öt-hat méternél többet nem világított meg. Ebben a birodalomban mindenki csak azt tehette, amit Lansky megengedett neki. Senki nem tartózkodhatott sehol engedély nélkül. Mindig a legnagyobb tisztaságnak kellett uralkodnia, akár egy laboratóriumban. Lansky mindennap órákon átsétált a szűk járatokban, és ilyenkor senkivel sem akart találkozni, és semmiben sem akart orra bukni, ezért tilos volt bármit is a járatokban hagyni vagy egyáltalán oda kitenni. Amikor Lansky sétálni ment, semmi mást nem vitt magával, csak három telefont. Az egyik nagyon szokatlan formájú készülék volt, és a belső zsebében hordta, a másik hosszúkás, vékony, kék színű, az övére volt akasztva baloldalt, míg a harmadik olyan volt, mint egy korong, és az övére akasztva hordta a jobb oldalon.

Lansky már hat órája sétált a teljes csendben. Ha megállt, hallotta a saját szívverését. Hétköznapi ember megőrült volna ettől a csendtől, de ő szerette. Séta közben néha gondolkodott, néha emlékezett, és néha se nem gondolkodott, se nem emlékezett, és érezni sem érzett semmit, csak sétált.

Megszólalt az egyik telefonja. Azonnal tudta, melyik szól a három közül, mert mindegyiknek másmilyen volt a hangja. Zakója belső zsebébe nyúlt, és elővette a készüléket. A telefon hasonlított ahhoz, amin Darla hívta Andant.

Lansky szólt bele.

Darla mondta Darla. Mindig bementa, pedig elvileg senki a világon nem tudta volna felhívni ezt a telefont, mert nem rádióhullámokon keresztül kommunikált.

Lansky azonnal megállt.

Hallgatom, Gazda mondta alázatosan.

Julius Andan követ eltűnt. Kerítse elő mihamarább. Amint tud valami biztosat, hívjon.

Értettem, Gazda!

Jó mondta Darla, majd bontotta a vonalat.

Lansky eltette a telefont, és a bal oldaláról a hosszúkás telefont vette elő. Ezen kommunikált a világi kapcsolataival, a korong alakún a szolgálival.

Megnyomott egy gombot a telefonon. Szinte azonnal felkapták.

Itt Nigel Chilton szólt bele egy mély hangú férfi.

Godard Lansky mutatkozott be Lansky, pedig Chilton tudta, hogy ő az, mert ezen a telefonján más sosem hívta.

Óh, Mester! Örülök, hogy hallom a hangod, Mester! Rendelkezz velem! hadarta Chilton, hangjában mélységes alázattal.

Találkozni óhajtok veled, Nigel mondta Lansky sajátságos, rekedtes hangján.

Óh, természetesen, Mester! Amikor csak neked tetszik!

06: 30-kor a reptéren.

Ott leszek, Mester! Számíthatsz rám!

Jó mondta Lansky Darlát utánozva, és bontotta a vonalat. Még volt elég ideje. Folytatta a sétát. Gondolkodott.

2.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 15. vasárnap. Zónaidő: 00 óra 07 perc

Zoe és Gorkie szeretkeztek. Mohón, szenvedélyesen, durván. Zoe volt felül, végigfeküdt Gorkie-n, nyögve csókolta az ajkait, Gorkie a hátát simogatta, a fenekét markolászta. Zoe Gorkie nyakát kezdte csókolni, ekkor Gorkie kinyitotta a szemét és felpillantott a faliórára. Beletúrt Zoe hajába és megpuszilta az arcát.

Elmúlt éjjel súgta szerelme fülébe. Vasárnap van. Zoe felemelte a fejét és Gorkie szemébe nézett.

És ez mit jelent? kérdezte lihegve, a kéjtől kipirosodva.

Azt jelenti, hogy ma mészhív tovább az úton.

Oké mosolyodott el Zoe. Szeretnék továbbmenni. Mikor kezdjük?

Nagyjából most.

Neee kérte könyörgő szemekkel Zoe. Előtte vigyél még el, jó?

Gorkie keze lecsúszott Zoe fenekére, aztán még tovább, be a két combja közé. Zoe lehunyta a szemét és felsóhajtott.

Gyere, csókolj közben súgta Gorkie. Zoe megtette, amire kérte.

Mörjike a biztonsági szobában a műveleti pult mögött ült, és több fénytartományban pásztázó kamerákon és színspektrum-analizátorokon keresztül figyelte a környéket. Nadya a tegnapi tévé és rádiófelvételeket tanulmányozta, hátha esik szó Andanról. Nicole az úszómedencében lebegett a víz színén, teljesen meztelenül, csukott szemmel. Képzeletben késpárbajt vívott három ellenfél ellen. Shana az első emeleti közelharc-edzőteremben ugrókötelezett csendben, már jó egy órája. Neki ez volt a meditáció. Damien a konyhában csirkét sütött görögösen. Ennek az ételnek nem volt meghatározása, nem volt sem reggeli, sem ebéd, sem vacsora, egyszerűen csak egy étel volt, amiből bárki ehetett, aki akart. A klán nem követte az éjszakák és nappalok váltakozását, nekik egy nap nem huszonnégy óra volt, hanem ébredéstől ébredésig tartott. Gorkie mondta egyszer szellemesen: Egy nap rájöttem, a Föld forog és nem én. A napszakok a Földön változnak, nem bennem. Attól kezdve az óra jelezte idő múlását nem ismerték el határnak, csupán viszonyítási pontnak.

Felbúgott a kommunikátor a biztonsági szobában. Mörjike beleszólt:

Mörjike!

Hívj össze mindenkit a komszoba melletti könyvtárba mondta Gorkie. Ot perc múlva ott találkozunk. Gyere te is!

Oké mondta Mörjike.

Gorkie a távirányítóval kikapcsolta a kommunikátort, aztán visszatette az éjjeliszekrényre. Bal felé fordult. Zoe ott feküdt mellette, elnyúlva az ágyon, lehunyta szemekkel, nyitott szájával lélegezve. Gorkie megsimogatta az arcát.

De szeretlek, Zoe.

Zoe kinyitotta a szemét, Gorkie hajába túrt.

Én is szeretlek mondta. Már élni sem tudnék nélküled.

Amíg eszel, addig élsz, tudod nevetett rá Gorkie.

Zoe elfintorodott. Egyszer a halálos szerelemről beszéltek, arról, hogy van, amikor valaki egy pillanatot sem bír ki a szerelme nélkül, mert ha nem látja, rosszul lesz. Gorkie erre azt mondta, hogy ez már nem szerelem, hanem valami más, és még hozzátette: Amíg eszel, addig élsz, mindegy, mennyire vagy szerelmes. Nem volt valami romantikus.

Gyorsan felöltöztek és átmentek a könyvtárba. A személyes szobáik mind a második emeleten kaptak helyet és mindegyik a ház titkos részében, ahogyan a kommunikációs szoba vagy ez a könyvtár. Amikor Gorkie és Zoe beléptek a könyvtárba, Nadya, Damien és Shana már ott voltak. Egy percen belül megérkezett Nicole is, nedves hajjal, és Mörjike egy notebook számítógéppel, amit kinyitva letett az asztalra maga elé, amikor leült. Nicole bezárta az ajtót. A könyvtár egy kastély könyvtárának is beillett volna. A súlyos tölgyfa ajtót kivéve a falakat mennyezetig felérő, könyvekkel alaposan megrakodott polcok borították, a faparkettán vastag, sokszínű szőnyeg, a helyiség közepén négy méter hosszú, téglalap alakú asztal állt, körülötte hét hatalmas fotel, melyekben jól el lehetett terpeszkedni az olvasáshoz. Amikor mindenki elhelyezkedett valamelyik fotelban, Gorkie beszélni kezdett.

Több mint tíz évvel ezelőtt, azzal a céllal jöttem vissza az Egyesült Államokba, hogy létrehozzak egy ninjaklánt. Amerikaiakból, nem született ninjából. Az ilyesmi nagyon bonyolult, az egész ninjatörténelemben csak egyszer-kétszer fordult elő, mindig olyankor, ha egy háború, belső viszály vagy járvány kiirtotta a klánt, vagy annak nagy részét. Nem született ninjából klánt szervezni felettébb kockázatos dolog, a legtöbb ily módon szervezett klán már a kezdet kezdetén szétesett. A ninja életmód olyan követelményeket támaszt az emberrel szemben, melyet csak nagyon kevesen képesek elviselni. Mindannyian tudnátok mesélni néhány történetet arról, hogy mennyit szenvedtetek a bezártságtól. Megértelek titeket, és ne higgyétek, hogy amikor láttalak benneteket szenvedni, az nekem nem fájt. Fájt. De ez volt az út. A klánomba olyan embereket kerestem, akiket nagy fájdalom ért az életben. Erre a nagy fájdalomra azért volt szükség, hogy rá tudjam venni a jelölteket, hogy hagyják el a világot, és zárkózzanak el minden emberi lénytől, aki a Földön él. Az a fájdalom, ami titeket ért néhány évvel ezelőtt, olyan nagy volt, hogy tönkretette az életeteket. Amikor megismertelek benneteket, olyanok voltatok, mint az élőhalottak. El akartam terelni a figyelmeteket a fájdalomtokról, hogy ismét képesek legyetek élni. Kitaláltam, hogy a klánban mindenki tiszta lappal indul, és nem számít, hogy ki volt és mi történt vele. Ezért mondtam azt nektek, hogy egymás múltja és háttére tabu. A felkészítő kiképzés végeztével ezt a tabut feloldottam. Gorkie Zoéhoz fordult: Nicole, Mörjike, Shana és Nadya nagyjából egy időben, mindannyian 1994 tavaszán kerültek a klánba, Damien egy évre rá. Nekem akkor már megvolt ez a ház, de még nem volt olyan, mint most. Ideköltöztünk és átépítettük. A munkálatok jó fél évig tartottak, amikor készen voltunk, beültünk ide, ebbe a könyvtárba, és feloldva a tabut, feltártuk egymás előtt a múltunkat. Gorkie végignézett a klán régi tagjain. Emlékeztek, elég szomorú beszélgetés volt. Úgy emlékszem, Nicole-on és rajtam kívül mindannyian sírtatok, és mi se voltunk valami jól. E pillanatban én vagyok az egyetlen, aki tudja, hogy mi történt Zoéval. Zoe lehajtotta a fejét és megremegett a szája. Itt az idő, hogy megnyíljunk Zoe előtt és ő is előttünk.

Régi, fájdalmas sebek felszakítása következett. Szomorúság telepedett a klánra.

Gorkie, hogy jó példával járjon elő, röviden elmondta, hogy a szülei hogyan és miért haltak meg, hogy Joshi Masada nevelte fel, és hogy miként lett ninja. Utána Nadya következett.

Én a CIA-nél dolgoztam kezdte, Zoe meg eltátotta a száját. Sosem találta volna ki. A Felderítés Főigazgatóság Információ Analízis Főosztályán, a Szovjet Utódállamok Részlegén. Adatelemző voltam, információkat vettem össze és értékeltem ki. Volt egy férfi a részlegen, akit Jeffnek hívtak. Egymásba szerettünk, összeköltöztünk, eljegyeztük egymást és nagyon boldogok voltunk, együtt terveztük a közös jövőnket. Szép volt. Nadya lesütötte a szemét, és úgy folytatta tovább. Aztán kiderült, hogy valaki információt szivároztat ki az osztályunkról, és néhány ember gyanúba keveredett. Jeff volt az egyik. Alakult egy bizottság, hogy megtalálja az árulót. Egyre többen és többen estek ki a rostán, de Jeff valahogy mindig bent maradt. Rajtam kívül már mindenki úgy tekintett a vőlegényemre, mint egy árulóra. Aztán egy napon bejelentették, hogy a vizsgálat lezárult, megvan a tettes. És azt mondták: Jeff az. Letartóztatták és börtönbe zárták. Bejártam hozzá mindennap, próbáltam tartani benne a lelket, erőt önteni belé, hogy tartson ki, de láttam, ahogyan napról napra fogy az ereje. Annyira ideges voltam. Rettegtem, nem tudtam aludni, enni, dolgozni könny csillant Nadya szemében. Beszéltem mindenkivel, akivel csak lehetett, de nem volt eredménye. És amikor egyik nap bementem a börtönbe, azzal fogadtak, hogy Jeff öngyilkos lett, felakasztotta magát a cellájában. Nadya nagyot sóhajtott. Egy évre rá kiderült, hogy az volt az igazi áruló, aki az áruló utáni nyomozást vezette. Én lepleztem le. Rajtam kívül mindenki azt hitte: az igazi tettes felakasztotta magát a cellájában. Nadya fájdalmasan Zoéra mosolygott. Hát ennyi a történet. Otthagytam a CIA-t, nem érdekelt, mi lesz velem.

Sajnálom mondta Zoe részvételtjesen. Nadyából kitört a nevetés.

Hát még én! mondta, aztán a nevetésből zokogás lett. Eltakarta az arcát, úgy sírt.

Én egy nagyon gonosz kiscsaj voltam szólalt meg Shana, aki Nadya mellett ült. A házuk mögött volt egy nagyerdő, és nekem az volt a kedvenc szórakozásom, hogy oda jártam ki állatokat kínozni. Emlékszem, hogy nyolcévesen madárfészeket dobáltam le az ágakról kövekkel, vagy másztam fel értük és löktem le őket, meg vertem agyon madárfiókákat kövel, meg levágtam a szárnyukat és a lábukat ollóval.

Jézus húzta el a száját Zoe fintorogva.

Én voltam a környék réme, egy teljességgel irányíthatatlan kis vadóc, aki állandóan csak kárt tett és fájdalmat okozott. Ma már azon csodálkozom, hogy akkor senki sem ölt meg. Amikor kilencéves lettem, született egy öcsém. Gyenge, vézna, sírós, beteges gyerek volt, aki valahogyan megérintette a szívemet. Ő fontos volt nekem, borzasztó fontos, azért javultam meg, hogy vigyázhassak rá. Amikor az öcsém, Jimmie iskolába ment, én már gimibe jártam, már majdnem végeztem is. Jimmie nagyon jó tanuló volt, a legjobb az egész suliban, aminek az lett a következménye, hogy páran rászálltak. Én meg rájuk. Ha az öcsém sírva jött haza, kiszedtem belőle, hogy ki bántotta, aztán megkerestem a gyereket és kivertem belőle még a szart is. Na igen, néha kibújt még belőlem az egykori kis szadista.

Shana és a többiek nevettek. Ez eddig egy vicces történet volt. A gim után nyakamba vettem a világot, bejártam Ázsiát meg Európát, hogy harcművészetet tanulhassak a legjobbaktól. Iszonyúan szerettem verekedni! Hiába voltam csaj és néztem ki jól, és jártak utánam a fiúk nyálukat csurgatva, ha valaki belém kötött, azt rövid úton padlóra küldtem, szétrúgtam a tökeit, bevertem az orrát meg ilyesmi. Ez volt a hobbim, a szenvedélyem, a mindenem. Szinte begolyóztam tőle, annyira imádtam. Még versenyeztem is: boxoltam Angliában, thay-boxoltam Thaiföldön és karatéztam Okinawán. Az

első thay-box-meccsemet elvesztettem, de ezt az egy meccset leszámítva mindig én nyertem. Közben Jimmie felnőtt, és én alig láttam. Leérettségizett, egyetemre ment. Még mindig vézna, szemüveges, beteges gyerek volt, aki a legjobban tanult a suliban. Amikor harmadéves volt a Harvardon, három nagymenő hülyegyerek elhatározta, hogy megvicceli. Betették egy kocsí csomagtartójába, és elvitték New Yorkba, hogy ott meztelenül kidobják egy forgalmas utcán, és titokban lefilmezzék, hogy milyen szerencsétlen. Csakhogy Jimmie asztmás volt, és a csomagtartóban eltöltött órák alatt megfulladt. A három gazdag hülyegyereket az ország legjobb ügyvédei védték, így megúszták a börtönt. Pechükre. Elmentem hozzájuk, és a tudtukra adtam, hogy mi a véleményem arról, amit tettek. Ennek hét éve. De azóta is kórházban vannak. És már ott is maradnak. Shana felnevetett. Most nevetek, Zoe, de akkor, Jimmie-vel együtt egy kicsit én is meghaltam. Megölték a testvéremet, mert jól tanult. Hihetetlen, nem?

Zoe bólintott. Valóban az volt.

Én mesterszakács voltam egy exkluzív étteremben mondta Damien. A Shana melletti fotelben ült törökülésben.

Ezt mondjuk gondoltam mosolyodott el Zoe.

Damien tovább folytatta.

Farmercsaládban nőttem fel, Texasban, úgyhogy már öt évesen elkísértem apámat, amikor a barátaival elmentek vadászni, és cipeltem apám egyik üres puskáját, ami nagyobb volt, mint én. Az jó érzés volt. A vadászatot magát utáltam, de amikor táborn vertünk és a vadászok elkezdtek elkészíteni az elejtett vadat, az klassz volt. Ott sündörögtem a tűz mellett, szívtam magamba a sült hús illatát és figyeltem, amit csinálnak, meg kérdéseket tettem fel, hogy mi miért van, mit hogyan kell csinálni. Így szerettem meg a gasztronómiát. Természetes volt, hogy szakácsnak tanultam. Nagyon tehetséges voltam, egy csomó díjat is nyertem. Sokfelé dolgoztam, és egy New York-i, nagyon exkluzív étteremben állapodtam meg. Volt ott egy Lidia nevű pincérnő, aki nagyon tetszett nekem és én is neki. Elég gyorsan összeházasodtunk. Úgy szerettem Lidiát, mint titeket. Egyik karácsonykor Lidy előbb ment haza, mint én, hogy feldíszítse a fát, én meg bent maradtam, hogy elkészítsem, ami másnapra kell, hogy ne kelljen bemennem karácsony napján. Az utcán két állat kiszúrta magának Lidy-t, és követték házáig, aztán rátörték az ajtót és megerőszakolták. És utána megfojtották, hogy ne hogy személyleírást tudjon adni róluk. Zoe sohasem látta Damient olyan borúsnak, mint most. Arra mentem haza, hogy vége az életemnek. Elveszítettem a képességeimet, még egy teát se lettem volna képes elkészíteni. Elmenekültem New Yorkból, csak menekültem, nem is tudtam, merre megyek. Valahol vidéken kötöttem ki. Vettem egy faházat az erdőben és magamban búslakodtam. Aztán egy nap bekopogtak az ajtón, és amikor kinyitottam, ez a csaj állt ott mutatott Damien Gorkie-ra. Örök hálám, Gorkie mondta elcsukló hangon.

Gorkie nem szólalt meg, csak elmosolyodott.

Nicole következett. Zoe nagyon kíváncsi volt rá. A Johns Hopkinson végeztem, a diploma után az FBI-nál helyezkedtem el, mint halottkém mondta Nicole. Zoe felhúzta a szemöldökét. Nicole az FBI-nál? Nagyon szerettem a munkámat, izgalmas volt, intellektuális. Egyszer egy olyan embert boncoltam fel, akit ismertem, amikor még élt. Akkortól nem tudok hinni a materializmusban. Ismertem

azt az embert, beszélgettem vele, egyszer még együtt is ebédeltünk, láttam, ahogyan jár, ahogyan dolgozik, és azután ott feküdt előttem egy test, amiből hiányzott a lényeg ő. A boncolás után felmentem az FBI könyvtárába, levettem a Bibliát a polcra, és elkezdtem olvasni. Tíz oldal után visszatettem, mert nem volt nekem való. Azután levettem a Zohárt. Az egy zsidó szent könyv, a kabbaláról. Elolvastam belőle egy pár oldalt, de az sem fogott meg. A harmadik könyv a Tao Te King volt, a taoiz-mus szent könyve. Az volt a nekem való. Sosem nevezném magam vallásosnak, de az anyagban nem hiszek. Az egyetlen ember, aki rajtatok kívül valaha is közel állt hozzám, az anyám volt. Ő is olyan, mint én. Mindig arra tanított, hogy kerüljem el a függő helyzeteket, és legyek önálló. Ezért már tízéves koromban dolgoztam, hogy legyen pénzem, amit arra költhetek, amire akarok. A gimnázium alatt is dolgoztam, meg az egyetem alatt is, mindennap. Tizenöt éves korom óta dolgozom kórházakban, először, mint sterilizátor, aki a használt üvegcséket, kémcsöveket, eszközöket sterilizálja, aztán, mint boncsegéd és mütössegéd. Mivel sosem voltam érzélgősfajta, nem zavart a szag, nem zavart a látvány, és mert profin tettem a dolgom, gyorsan és szakszerűen, mindig nagyon könnyen szereztem állást. Így az egyetem mellett már önállóan boncolhattam egy trópusi betegségeket kezelő klinika bonctermében, és egy szüléskórház bonctermében. Sosem okozott problémát. Az FBI egyik legjobb halottkéme lettem, már kezdő koromban. Az öregek fényes pályát jósoltak nekem. Aztán egy nap, bent a boncteremben, leszedtem a lepedőt egy friss hulláról. És az anyám volt.

Zoe nagyot nyelt. Lélegzet-visszafojtva hallgatta Nicole-t.

Azt hittem, csak hasonlít rá. Hiszen szabályellenes ilyen embertelenséget elkövetni, hogy a boncmesternek kell felboncolnia a saját anyját. Az ilyesmi súlyos etikátlanság. És két nappal korábban találkoztam is anyámmal, aki nagyon jól volt, mert sok év alatt összespórolt magának egy luxus Mercedest. De az anyám volt. Véletlenül került éppen hozzám, aki beírta az előjegyzési könyvbe, hogy én végezzem el a boncolást, nem vette észre, hogy a név egyezik. Nagyon gyors és nagyon alapos boncnok voltam, de az a boncolás, az a legutolsó, amikor anyám feküdt előttem az asztalon, húsz óráig tartott. Nem akarlak titeket azzal untatni, hogy mit éreztem és hogy hány órán keresztül járkáltam fel-alá a boncteremben, és győzködtem magam, hogy anyámnak nem fog fájni a bemetszés. Végül kiderült, hogy az anyám agyvérzésben halt meg. Hat éven keresztül vállalt másodállásokat, hogy összespóroljon 300000 dollárt egy Mercedesre, megvette, elvitt engem és a barátnőit egy kocsiszentelő útra, és másnap, amíg fodrásznál volt, valaki, aki annyit sem ért, mint anyám egy kihulló hajszála, ellopta a kocsit. Hat év erőfeszítés vált semmivé. Anyám ettől kapott agyvérzést, és este, az ágyában meghalt. A boncolás másnapján beadtam a felmondásomat.

Zoe sosem kifogásolta, hogy Nicole általában hűvös, és hogy néha nagyon elutasítóan bánik vele, mert szerette Nicole-t, és mert voltak pillanatok, amikor Nicole nyíltan kimutatta, hogy ez kölcsönös. De ha bántotta volna, ahogyan Nicole bánt vele, úgy érezte, most megbocsátana neki mindent.

A Nicole melletti fotelben, fél szemmel a notebookot figyelve Mörjike ült. Most nyoma sem volt annak az állandó jó kedélynek, ami annyira jellemző volt rá. Az arca olyan volt, mint egy halotti maszk. Remegett a hangja beszéd közben.

Én cikkeket írogattam számítésh magazinokba, számítógépeket szereltem, vírustalanítottam, vírusirtó programokat írtam, és vállalatok megbízására számítógépes rendszereket teszteltem, vagyis az volt a dolgom, hogy betörjek a rendszerükbe mondta Mörjike. Eléggé ismert voltam, bizonyos körökben, nagyon sok emberrel találkoztam, és megismerkedtem egy férfival, akibe fülig belezúgtam.

Összeházasodtunk, én teherbe estem, ő elhagyott. Mörjike Zoéra mosolygott. Senkinek se kívánom ezt. Egyetlen mondatról minden megváltozott. A mondat előtt még imádott, szeretett engem, aztán így szóltam: Terhes vagyok, ő rémült képet vágott, aztán elrohant, leitta magát, hazajött, üvöltözött, és összezsomagolt. Így ért véget a házasságom. A gyerekemet nem vettem el, mert neki nem volt semmi köze ahhoz, hogy egy ilyen rohadék az apja. Megszültem egy kislányt, 91-ben, akit Kittynek kereszteltem el. Elég pénzt kerestem ahhoz, hogy vegyek egy számítástechnikai boltot. Mörjike lehajtotta a fejét és a két tenyerébe, temette az arcát. Zoe látta, hogy remeg. Némán sül. Csak percekkel később nézett fel, de akkorra már vörös volt a szeme a könnytől. Nagyon sikeres volt az a bolt sokan jártak oda Vállaltam szerelést is, meg ingyenes tanácsadást. Aztán egy nap beállított három fickó. Azt mondták, védelmi pénzt kell fizetnem nekik. Adtak három napot, hogy összeszedjem az első részletet. Egész éjjel nem aludtam, hogy kitaláljak valamit. Nem akartam, hogy a lányom így nőjön fel, bűnözők között. Elhatároztam, hogy feladom a boltot és elköltözőm. Másnap kora reggel elmentem a bankba hogy elintézzem, amit kell Az egyik alkalmazottamra bízam Kityt, hogy ne kelljen szegénynek végigszenvednie azokat az órákat, amiket sorban állva kellett eltöltenem. És miközben én ott álltam az egyik sorban már egy órája figyelmeztetésül felgyújtották a boltot. Mörjike nem tudta folytatni, keservesen sírt hosszú percek keresztül. Zoe tudta, mi történt, Mörjikének nem kellett kimondania, de mégis kimondta. A hároméves kislányom és a barátnőm elevenen elégték.

Zoe is elbőgte magát. El tudta képzelni, milyen lehetett. Életük egy pontján mind a heten tönkrementek, mert találkoztak néhány örülltel, akik mindent szétverték, ami szép és jó volt.

Amikor Mörjike valamelyest megnyugodott, Zoén volt a sor, hogy elmondja, honnan jött és miken ment keresztül.

Apám nagyon beteg lett, amikor még kicsi voltam kezdett bele Zoe. Rákos volt, agytumorban halt meg, hatéves koromban. Apám gyűlölte a kórházakat, és otthon töltötte élete utolsó hónapjait. Láttam, ahogyan megváltozik, ahogyan leépül. Annyira zavart, hogy ott van. A látványa, a hangja, a szaga, ami betöltötte majdnem az egész házat. Az borzalmas volt. Amikor egy reggel anyukám sírva jött be a szobámba, és bejelentette, hogy apám nincs többé, nem éreztem fájdalmat, csak megkönnyebbülést. Végre, nem kell többé látnom azt a szörnyet, se hallanom azt a borzalmas hangot, se éreznem azt a gyomorfelforgató szagot. A gyógyszerek vagy mit tudom én, minek a szaga, annyira beleette magát mindenbe, hogy még két héttel a halála után is éreztük. A temetésen fogtam csak fel, hogy apám meghalt. Az a szörny abban a szobában, akit igyekeztem messzire elkerülni, már rég nem az volt, akit apámként ismertem, de a temetésen, a koporsó mellett, ott állt egy fénykép apámról, ami akkor készült róla, amikor még egészséges volt. Akkor fogtam fel, amit anyám mondott, amikor belépett a szobámba apám halálának a reggelén: Apu nincs többé. Az életbiztosítás hamar elment, mert ki kellett fizetni az orvosi számlákat meg a többi tartozást. Eladtuk a házat, és elköltöztünk egy másik államba, egy bérház egyik lakásába. Emlékszem, hogy milyen nehezen szoktam meg a lakást a ház után. Anyám egy könyvelőcégnél dolgozott, ahol az volt a divat, hogy minden hónapban egyszer, hétvégén, mindannyian összejönnek a családdal együtt, és közösen elmennek kirándulni valami szép helyre. Amikor először hívták anyukámat, én nem akartam elmenni, de anyukám végül rávett, és amikor már ott voltam, nagyon hálás voltam érte. A kirándulás lett a hobbim. Egész idő alatt, amíg a következő kirándulást vártam, dokumentumfilmeket néztem meg könyveket, olvastam a növényekről meg az állatokról. Anyukám is nagyon megszerette a kirándulást, beiratkozott egy természetjáró szakkörbe, és minden hétvégén nekivágtunk a hegyeknek meg az erdőknek, és bejártuk a környék legszebb tájait. Az iskolában

mindenben lemaradtam, csak a kirándulásoknak éltem, elvégeztem egy halom tanfolyamot, több száz falevelet és szírmot préseltem le és azonosítottam be növényhatározók segítségével. Aztán egy napon hiába vártam anyukámat haza munka után, nem jött. Késő délután felhívtam a főnökét, hogy mit tud róla, de nem tudott semmit. Este egy rendőrautó jött ki, és közölték velem, hogy anyukám meghalt. Zoe elsírta magát. Még csak tizennégy éves voltam, és már nem maradt senkim a világon. Valaki elgázolta anyukámat és otthagya az út szélén meghalni. Zoe csak percek múltán tudta folytatni. Másnap kiderült, hogy milyen sorsot szántak nekem: egy nevelőintézetet. Hazaszöktem, összepakoltam a túrafelszerelésemet és nekivágtam a világnak. Az volt a tervem, hogy Kanada hatalmas erdeiben fogok élni egyedül, amíg nem leszek nagykorú, hogy nehogyszárjanak valamilyen intézetbe. Gorkie a Winnipeg-tó környéki fenyvesben talált rám, amikor már vagy egy éve ott éltem egyedül.

Zoe befejezte. Csendben üldögéltek még egy darabig, aztán Gorkie intett, hogy mindenki folytassa tovább, amit a találkozó előtt tett. Kint a folyosón Nicole váratlanul megölelte, megpuszilgatta Zoét. Zoe boldog volt. Aztán Nicole ellökte magától.

Menj a francba, Zoe vetette oda hűvösen.

Mindannyian jóízűen nevettek.

Andan egy vödör vizet vitt a dolgozószobájába, és az íróasztal mellé tette. Leült az íróasztalhoz, a számítógép elé. A gép mellett friss kávé és Coca-Cola állt. Andan pokoli álmos volt, néha úgy érezte, lefordul a székről. Az elmúlt alig egy órában fél liter kávé ivott meg és majdnem egy egész liter kólát.

Forró szemhéjai maguktól lecsukódtak: Majdnem elaludt, egy hajszálon múlt csak, hogy öntudatánál maradt. Kiküzdötte magát az állapotból, a vödör fölé hajolt és megmosta a szemét és az arcát. Ahogyan a vödör fölé hajolt, egy pillanatra meglátta az ágyat a másik szobában. Az ágy szinte követelte, hogy menjen oda és zuhanjon bele. De nem tehette. Jobb tenyerével ismét merített a vízből és megmosta a szemét. Azután a monitor felé fordult, és bár minden egyes porcikája aludni vágyott, kényszerítette magát, hogy folytassa az írást.

Andan félt. Ha kinyújtotta a kezét maga elé, a keze remegett. A félelem megbénította, az álmoság letaglózta, és neki mégis írnia kellett, mert érezte, hogy a Rendszer, amellyel huszonöt év után szembefordult, a nyomába lódult. És Andan tudta, biztosan tudta, olyan biztosan, mint ahogyan azt tudta, hogy pokolian álmos, hogy rövidesen meg fogják őt ölni, és megölik Másadat is, és Gorkie-t, és Damient, és a többieket is sorban: Nicole-t, Shanát, Zoét, Mörjiket és Nadyát. Tudta jól, tudta, hogy így lesz. És még mielőtt ez bekövetkezik, neki be kell fejeznie a könyvet, és el kell vele árasztania az egész világot.

Alapvetően két nagy világkép alakult ki a történelem során: az egyik azt állította, hogy a fizikai univerzumot nem fizikai erők uralják és tartják mozgásban, a másik azt mondta, hogy semmi más nem létezik, csak és kizárólag a fizikai univerzum. Az egyik a lélekhit, a másik az anyaghit, azaz a materializmus. A lélekhitből két világkép lett: az istenhit, és a reinkarnációban, a lélek szakadatlan újjászületésében való hit. A materializmus nem osztódott tovább, lévén, hogy minden tekintetben végletes és végleges.

Materializmusban hívó emberektől, például pszichiáterektől, és pszichológusoktól lehet hallani, hogy a lélekbe vetett hit mögöttes oka a haláltól való félelem. Ám ezt a kijelentést érdemes alaposabban is megvizsgálni.

Egy közös vonás van az istenhitben, a lélekvándorlás hitében és a materializmusban: a halál. A halál a közös nevező, ebben egyeznek meg, ez az, ami mindháromban megtalálható. A különbség, méghozzá gyökeres különbség annak felfogásában van, hogy a halál beállta után mi következik. Az istenhit azt mondja ki, hogy miután a test meghal, a lélek Isten színe elé kerül, ahol számot kell adnia mindenről, amit csak tett. Istent pedig nem lehet átverni, az ember nem állhat oda elé egy dörzsölt ügyvéddel, aki majd lyukat beszél a hasába, nem találhat ki mentségeket, nem beszélhet félre, hiszen Isten mindentudó, és egyszerűen csak ránéz, és az előtte lévő lélek tettei azonnal megmértettek. Az emberi érveknek itt nincsen semmi haszna. Nincsenek szubjektív indokok, nincsenek mentségek. Minden fekete és fehér, semmi sem szürke minden olyan, mint valójában. És Isten megítéli a lelket: megjutalmazza, jóságáért vagy megbünteti, ha arra szolgált rá. A jutalom és a büntetés is örökre szól.

A reinkarnációban való hit azt mondja ki, hogy miután a test meghal, a lélek újjászületik egy másik testben, de lényegében ugyanebben a világban. Az ember abból hal ki, amibe később visszaszületik. Így tehát, ha valaki éhínséget hagyott maga után, éhínség várja, amikor visszatér. Ha háború marad a nyomában, háborúba születik. Ha őrijítő bűnözés, akkor abba. Ha ökológiai katasztrófa marad utána, amikor távozik, abba tér vissza. Lényegtelen, hogy az ember maga okozta-e azt a dolgot vagy csak hagyta olyannak: abba fog visszaszületni. Itt sincs semmi szubjektivitás, nincsenek mentségek, sem dörzsölt ügyvédek, sem semmiféle kibúvó. Ami marad, amikor távozik, az lesz következő életében a sorsa.

A materializmus azt állítja, hogy miután a test meghal, nem történik semmi. Tökéletesen lényegtelen a halált követő események szempontjából, hogy az ember milyen életet élt. Nem számít, hogy milliók haláláért felelős-e vagy milliók életét mentette-e meg, a halál ugyanolyan, és ami utána következik, az is. Nincs jelentősége magának az életnek, miután bekövetkezik a halál. Az ember kieszelhette a náciizmust, központi szerepet játszhatott a Föld szennyezésében mindez egyáltalán nem számít. Ha a szív megszűnt dobogni, a felelősségnek vége.

A három világkép egyetért abban, hogy halál van, de nem ért egyet abban, hogy mi történik, miután lezajlott a halál folyamata.

Az istenhit azt mondja, hogy bármit tettél is, azzal el kell számolnod, méghozzá magának Istennek. A reinkarnációban való hit azt mondja, hogy bármit tettél is, azt végső soron magadnak és szeretteidnek tetted, mert mindannyian ugyanide jöttök vissza. A materializmus pedig azt mondja, hogy bármit tettél is, az nem számít.

Nos, vajon mihez kell a legkevesebb bátorság?

Az Istennek való számadáshoz?

Vagy a visszatéréshez?

Vagy a semmihez?,

Andan az utolsó sorokat már szinte félálomban írta. Gyorsan elmentette, amit írt, kikapcsolta a számítógépet és beájult az ágyba. Azonnal elnyomta az álom.

3.

Egy Concorde fedélzetén, 20 km magasan,

az Atlanti-óceán légterében

Október 15. vasárnap, 07 óra 08 perc

1962-ben Anglia és Franciaország közös vállalkozásba fogott, hogy technikai bravúrként és óriási üzleti sikerként közösen létrehozzák a superszonikus utasszállító repülőgépet. A vállalkozást siker koronázta, legalábbis, ami a technikai részét illeti, a Concorde üzletileg jelentős kudarc lett. Az irdatlan üzemanyagköltségek és a rettenetes hangzavar, amit egy hangsebességnél gyorsabb repülőgép kelt, azt eredményezte, hogy az előjegyzett hetven repülőgépből végül csupán tizennégyet vásároltak meg. Ám az üzemanyagköltségek nem mindenkit érdekelnek, és az a Concorde, melynek fedélzetén beszélgetett Godard Lansky és Nigel Chilton, meglepően csendes volt. Belsejében csupán öt utasnak volt hely, ellentétben a polgári változattal, amiben százhuszonnyolc utas fér el. A repülőgép minden olyan luxussal fel volt szerelve, amit levegőbe lehetett emelni egy ekkora géppel. Az utasok óhajait tíz szolgálta leste.

Nigel Chilton magánvagyonára messze felülmúlta a Masada Konzern vagyonát, sőt a Netsuke Towerben helyet kapó valamennyi cég vagyonát is. Fegyver és gyógyszergyárai voltak, nagyon sok gyára, több tucatnyi gyára. És nem olyan kis fegyvergyárak, mint a Heckler & Koch, vagy a Smith & Wesson kézfegyvergyártók, melyek értéke a kétszáz millió dollárt sem érte el, hanem milliárdos gyárak, melyek benne vannak a bombák, rakéták, aknák, harci járművek és tömegpusztító fegyverek gyártásában. Ezeknek, a cégeknek a tulajdonosaként nem Nigel Chilton volt bejegyezve, de a tulajdonosokból álló tanácsnak ő volt a feje, és végső soron ő volt az egész titkos konzernnek a legfelső irányítója. Ő mondta meg, mibe fektessenek, merrefelé fejlesszenek, a fejlesztéseket milyen sorrendben hozzák a nyilvánosságra, és kinek mit adjanak el és mekkora tételben. És Nigel Chilton szava aranyat ért, sőt még annál is többet. Sohasem tévedett, a konzern sohasem volt veszteséges. És Nigel Chilton tévedhetetlenséget saját rendkívüliségeként magyarázta a tulajdonosi tanács tagjainak, de ő tudta, amit egyikük sem: hogy van valaki, akitől kapja azokat a bizonyos tévedhetetlen információkat. És ez a valaki Godard Lansky volt. Chilton hivatalosan egyszerű üzletember volt, aki egy jól menő olajvállalatot irányított, és akinek a magánvagyonára mintegy fél milliárd dollár. Ez volt a hivatalos verzió. A nem hivatalos verzió, az igazság, ennél jóval szédítőbb volt. Nigel Chilton saját személyes vagyonára, amely túlnyomórészt cégekben lévő részvények formájában létezett, meghaladta a négyszáz milliárd dollárt, és nem volt ember a kormányzatban, aki ezt tudta volna.

Nigel Chilton elvárta, hogy környezete fenségnek szólítsa. A megszólítás szórakoztatta, és ugyanakkor messzemenőig igaznak találta, ugyanis a világ fegyverkereskedelmének és gyógyszeriparának mintegy harmincöt százaléka volt a tulajdonában, és ebből kifolyólag nagyobb hatalommal bírt, mint a világ valamennyi uralkodóháza együttesen. Nem mindenkinek tetszett, hogy ennyire fennhordja az orrát, de tenni semmit sem tehettek ellene. Chilton biztos értesülései nélkül ki voltak téve a kockázatoknak, a szerencsének és Chilton bosszújának.

Chilton öltönyt, keményített gallérú inget, selyem nyakkendőt, bőrcipőt és néhány ékszert viselt, mindezek együttesen mintegy kétmillió dollárt értek. Nagyon megvágódta, kihez szól, és kinek engedi meg, hogy hozzá szóljon.

Lansky és Chilton kényelmes, antik karszékekben ültek, közöttük tizenkétszög formájú, faragott, aranyozott, antik asztal. Mindkettőjük előtt Ming-dinasztia korabeli porcelántányér, sokféle különleges finomsággal: a cápahústól a jegesmedvehúsig, ők ezt hívták villásreggelinek.

Hogy vagy, Mester? érdeklődött Chilton alázatosan.

Köszönöm kérdésed, Nigel mondta Lansky. A tanácsaim beváltak, ugye?

Óh, hogyne, Mester! A Te tanácsaid mindig beválnak! Amióta csak ismerlek, vagy harminc esztendeje, minden egyes tanács, amit adtál nekem, százszázalékosan bevált. Az a sok buta tahó a Harvardon meg a Wall Streeten még ugatni sem képesek a Te művészetedet, Mester! Mostanában egyre kevesebb újságot olvasok.

És mi ennek az oka, Nigel? érdeklődött Lansky. Antik ezüstvillájával a szájába tett egy darabka cápahúst. Itt a repülőgépen készítették, a cápát még az éjjel fogták.

Annyi butaság van benne! Olvasom azt a sok elemzést Chilton megvetően legyintett. Nem értenek azok semmihez.

Lansky méltóságteljesen megrágta és lenyelte a falatot.

Persze hogy nem mondta. Azok az emberek nem részei a játszmának.

Csak szeretnének, de hiába.

Nem szeretnének, Nigel csóválta a fejét Lansky. Még csak nem is tudják, hogy van játszma.

Chilton kacagott. Ez jó vicc volt. Csodálatosnak érezte, hogy része a játszmának, és hogy egy olyan kaliberű emberrel beszélhet, mint Lansky, akihez képest ostoba, megszeppent kisfiúnak érezte magát.

Ez nagyon jó volt, Mester! lelkesedett Chilton. Ha most bárki látná őt a konszernből, nem hinné el, hogy ugyanarról az emberről van szó, mint akit ő ismer, és aki úgy szokott viselkedni, mintha a világ királya lenne.

Mit szólsz ahhoz, Nigel kezdte Lansky, aztán egy falat polipot tett a szájába, és komótosan megrágta, majd lenyelte, hogy szőrén-szálán eltűnt ez a Julius Andan?

Chiltonnak fogalma sem volt, hogy ki ez az ember.

Nem ismerem az urat, Mester. Ki ő?

- Az Amerikai Pszichiátriai Társaság és a Mentálhigiénés Világszövetség elnöke. A maga módján zseniális. Ismerni ugyan nem ismerem, de kedvelem az illetőt mondta Lansky, és egy újabb

cápadarabkát szűrt a villájára.

Nem hallottam az esetről, de meg fogok kérdezni néhány embert, Mester jelentette ki Chilton.

Köszönöm, Nigel. Vajon mi lett vele? tűnődött Lansky. Itt volt az ideje a bornak. Mondd csak, Nigel, van még abból a kitűnő vörösből, amit a múltkor kóstoltunk?

Oh, hogyne! Máris hozatok egy palackkal, Mester! mondta Chilton szolgálatkészen, és lenyomta a falba szerelt kommunikátor gombját. Egy palackkal az 1786-os vörösből. Szedje a lábát!

A bor tizenöt másodpercen belül megérkezett. Lansky és Chilton antik színarany kupákból itták. Több szó nem esett Andanról, de nem is volt rá szükség. A keresés elkezdődött.

4.

Memento Mori Tisztiklub,

Washington DC

Október 15. vasárnap, 10 óra 30 perc

Memento Mori emlékezz a halálra. A legexkluzívabb tisztiklub, ahová ezredesi rangnál lejjebb senki be nem teheti a lábát, egy minden hivalkodást nélkülöző épület harmadik emeletén kapott helyet a Fehér Ház háta mögött, a Constitution Avenue-n, szemben a Vietnam War Memorial megejtő márványfalaival, melyekre a vietnami háborúban meghalt valamennyi amerikai katona nevét írták fel ezüst betűkkel. A Memento Mori Tisztiklub vastag ajtajai és ablakai kizárták a város zivaját, itt bent csend és nyugalom honolt. A klub két nagy részre oszlott: étteremre és klubhelyiségre. Az étterem konyhája első osztályú, a magas rangú tisztek tizenhat oldalas étlapról és nyolcoldalas itallapról választhattak. A kiszolgálás gyors és diszkrét. A klubhelyiség két nagyobb és nyolc kisebb helyiségből állt. A két nagyobb terem egyike dohányzó, a másik nem. Mindkettőben, vörös bársonyfotelokban üldögélnek a klub vendégei, könyvet vagy újságot olvasva, elfogyasztva egy-egy italt, csendben vagy barátaikkal, tisztársukkal beszélgetve. A különbség csupán annyi, hogy a dohányzóhelyiségben a pincértől pipa, dohány és szivar is rendelhető, melyet kovácsoltvas állványú, fotel mellé állítható hamutartóval együtt szolgálnak fel. A kisebb helyiségekben bizalmas megbeszélések folynak, kártyapartik, sakkipartik, biliárd.

A JCS (Joint Chiefs of Staff), a Vezérkari Főnökök Egyesített Bizottsága a Pentagon gigászi épületében található. Feladata a fegyveres erők irányítása, jogköre kiterjed az elnök jóváhagyása mellett tömegpusztító fegyverek bevetésére is. A Pentagonban szinte minden van, ami egy városban, kezdve a fodrástól, az édességbolton és a cipészetten át az éttermekig és a metróig bezárólag, és természetesen van benne tisztiklub is, nem is egy, és némelyik nagyon exkluzív. Ám a tisztiklubok tisztiklubja a Memento Mori Tisztiklub a fővárosban, Washington DC-ben, és a vezérkari tisztek néha ellátogatnak a védelmi minisztériumtól nem messze található klubba. Washington DC egyes helyeit metró köti össze a Pentagonnal; ezen a metróon természetesen nem utazhat akárki, de egy vezérkari tiszt vagy pláne egy JCS-tag bármikor, éjjel vagy nappal, tetszése szerint.

A JCS-ben a szárazföldi erőket Warren Rockwell, négycsillagos tábornok képviselte, ő volt a három haderőnem a szárazföldi erők, a légierő és a haditengerészet egyikének legfőbb parancsnoka. Őfőlte kizárólag az Egyesült Államok elnöke állt, aki egyben magának a teljes haderőnek a főparancsnoka is.

Warren Rockwell tábornok százkilencven centi magas, széles vállú, izmos férfi, akin hatvankét éves kora ellenére sincsen egyetlen dekányi súlyfelesleg sem; állja bárki tekintetét, az övét viszont nem sokan, hangja dörgedelmes és ellentmondást nem tűrő, arca kemény és markáns. Baráti társaságban mosolyog és nevet is néha, ilyenkor hangja halk, közvetlen. Ezt az oldalát azonban kizárólag vele egyenrangúak vagy a felette állóak ismerik. Az egyik ilyen, utóbbi kategóriába tartozó ember Nigel Chilton.

Chilton és Rockwell tábornok a klub étteremrészében, az egyik ablaknál ültek. Körülöttük nem ült senki, ebben a korai órában az asztalok hatvan százaléka üres volt. Mindketten száraz Martinit kortyolgattak. Rockwell tábornok az ablakon át az emlékművet nézte.

Láttad már esőben? szólalt meg váratlanul, távolba meredő tekintettel. Olyankor a legszebb.

Nigel Chilton a Vietnam War Memorial felé fordult és egy percig csendben nézte. Nem különösen érdekelte, hogy milyen esőben. Visszafordult a tábornokhoz.

Barbara? kérdezte. Meggyógyult?

Rockwell Chilton felé fordult és a szemébe nézett. A szemében az az érzés tükröződött, ami alighanem a legtávolabb állt tőle: a rajongó tisztelet.

Igen, teljesen jól van mondta. Hálás vagyok, barátom. Köszönöm szépen. Az egy szem lányom. Ha elveszítem, egy darabot veszítettem volna el saját magamból.

Barbara, Rockwell harmincöt éves lánya súlyos emlőrákban haldoklott. A tábornok és a lánya nem tartottak napi kapcsolatot, Barbara meg akarta neki mutatni, hogy mire képes egyedül. Amikor megtudta, hogy rákos, akkor sem hívta, arra számított, megbirkózik vele. Amikor áttételes lett, akkor sem értesítette. Csak akkor hívta fel, amikor eljutott az utolsó fázisba, és már biztos volt benne, hogy meg fog halni.

Barbara hazaköltözött, hogy otthon töltse élete utolsó néhány hetét, szörnyű fájdalmak közepette. Rockwell tábornok egy nap meglátogatta. A lánya szenvedése és hátborzongató leépülése úgy tűnt, semmit sem jelent neki. Pedig nem így volt. Jelentett. De nem esett kétségbe. Ugyanis ismerte Nigel Chiltont, aki birtokolta a világ gyógyszergyártásának egyharmadát. És tudta, amit a felszínen senki. Hogy nincs is annyi halálos betegség – csak gyógyszerpolitika van, méghozzá üzletpolitika. Egy borzalmas betegség, amitől elegendő mennyiségű ember kellőképpen megijed, akár természetesen terjedt el, akár egy kicsit rásegítettek, irdatlan bevétel forrása. A haldoklás idejének elnyújtása, mind hosszabbra nyújtása, majd a gyógyítás, először csak a kezdeti stádiumban szenvedők gyógyítása, aztán így tovább, együttesen sok ezerszer akkora bevétel, mint egy feltűnő betegség szinte azonnali kiirtása.

A tábornok elmondta Chiltonnak, hogy szeretné, ha a lánya meggyógyulna, Chilton pedig, mert tudta,

hogy a hála és a rendkívüliség tulajdonítása egy embernek, mind rövid, mind hosszú távon kifizetődő, hát megtette azt a semmiséget, amit a tábornok várt. Rockwell tábornoknak semmiféle betekintése nem volt a gyógyszergyártás kulisszái mögé, Chilton a markában tartotta a helyzetet: azt mondhatott, amit csak akart, mondhatta volna, hogy sajnos nem tudják még meggyógyítani ebben a stádiumban, vagy adhatott volna neki egy anyagot, ami meg nem gyógyította volna, de jobb állapotba hozta volna a lányát, és akkor a kezében tartotta volna egy életre. De Chiltonnak Lansky volt a mestere, Lanskynek pedig Darla. És az irányelv a közvetlen kapcsolatok esetében úgy szólt, hogy a kiválasztottat mind hatalmasabbá kell tenni, de sohasem elég nagygyá ahhoz, hogy ne lehessen tovább irányítani.

Örülök, hogy segíthettem mondta Chilton. Volt rá lehetőségem, te meg a barátom vagy. Az egyetlennek egy helyes megoldása volt.

Rockwell tábornok elmosolyodott. Ivott egy korty Martinit. Csodálta Chiltont. A kevés általa nagyra tartott tulajdonságok mindegyikével rendelkezett: hatalom, bátorság, céltudatosság, diszkréció és zsenialitás. Chilton tette lehetővé, hogy háborúsdit játszhasson. Chilton minden jóslata bevált. És csak kérnie kellett, a lánya tovább élhetett. Warren Rockwell tábornok egyetlen élő emberre nézett fel: Nigel Chiltonra. Nem tudott róla szinte semmit, csak két dolgot: sosem téved, és a hatalma nagyobb, mint az elnöké.

Ismered Julius Andant? kérdezte Chilton, mintha egyszer csak, mintegy mellékesen eszébe jutott volna.

Rockwell elgondolkodott

Láttam valamikor a tévében mondta kis idő múlva. Igen, már emlékszem, találkoztam vele egy partin a Fehér Ház kertjében. De nem beszéltünk. Még csak be sem mutattak minket egymásnak. Miért?

Pusztá teoretikus érdeklődés mondta Chilton kibámulva az ablakon. Eltűnt egyik pillanatról a másakra. Senki nem tudja, hogy hová lett. Taktikailag izgat a dolog, hogy mi történhetett vele.

Majd szólok valakinek mondta Rockwell mintegy mellékesen. A pincér meghozta az étlapot. Andan lekerült a terítékről.

5.

CIA-főhadiszállás,

Langley, Virginia

Október 15. vasárnap, 12 óra 29 perc

William Donovan két éve volt a CIA igazgatója, 1998. november 3-án iktatták be hivatalába. Ezzel ő lett az újabb William keresztnévű CIA-igazgató, akiből már előtte is jó néhány akadt. A CIA igazgatói körében a William a legnépszerűbb keresztnév: William Casey, William Colby, William Webster, William Rabom. A William név jó ómen, szerencsét hoz. Legalábbis a kinevezéshez, a poszt

megtartásához vagy sikeréhez már nem feltétlenül.

Donovan szakember volt. Amikor az elnök őt nevezte ki, a CIA-ban a legtöbben örültek. A legnagyobb hibákat mindig az ejtőernyős igazgatók követték el, azok, akiket felülről dobtak le a párnázott igazgatói székbe. Az ilyeneket sohasem szerették a hírszerzők, ahhoz túlságosan zárt közösség volt az övék. Kitálatni titkokat egy idegennek? Meg egyenrangúként beszélni vele egy szakmai kérdésről, miközben az illető azt se tudja, merre van a vécé kint a folyosón? Kemény dolog. A legborzasztóbb ejtőernyős, a legmegvetettebb igazgató egy tengerésztiszt volt, egy ellentengernagy, William Rabom, aki annyira nem értette a dolgát, annyira nem volt képes ellátni a posztját és alapvetően annyira dilettáns volt a hírszerzés világában, hogy naiv beszólásait az igazgatói értekezleteken nemritkán nyílt függelemsértés követte. Előfordult például, hogy egyik-másik öreg titkosszolgálati róka, miközben az admirális olyan kérdéseket tett fel, amelyek evidensek mindenki számára, aki legalábbis olvas kémtörténeteket, nem bírta magát tovább türtőztetni, és az alábbi megjegyzések valamelyikét voltak kénytelenek tenni: ez bolond, ez idióta, ez egy hülye. Donovan azonban igazi szakember volt, aki végigjárta a CIA számléltárját, sifírozóként (nyílt szöveget rejtjelezett szöveggé átalakító szakember) kezdte, dolgozott mindegyik főigazgatóságon, és évek kemény munkájával küzdötte fel magát odáig, hogy valaki egy szép napon belesúgta az elnök fülébe, hogy van itt ez a William gyerek, akire oda kéne figyelni. Az elnök odafigyelt rá, és mivel már úgy is némiképp orrolt az akkori igazgatóra bizonyos kínai ügyek miatt, hát kinevezte Donovant a cég élére.

Donovan jó választás volt, ő egy nyelvet beszélt a hírszerzőkkel és az elemzőkkel egyaránt, és még bizonyos fajta humora is volt, bár elég sajátságos.

William Donovan, a CIA igazgatója, hetedik emeleti irodájában az íróasztala előtt állt, és elmélyülten célzott. A táv mindössze hat és fél méter. Volt gyakorlata, ha mindent jól csinál, nem fog hibázni. Lenézett a földre, aztán a célra, aztán a földre, majd ismét a célra. Kifújta a levegőt, egyik lábáról a másikra nehezedett, majd vissza. Elernyesztette az izmait, hagyta, hogy a gravitáció érvényesüljön teljes erejével.

Nem ütés, gurítás szólalt meg.

Egyedül volt az irodájában, épp volt egy kis szabadideje, gondolta, gyakorolja egy kicsit a gurítást. Az a tetű szenátor két hete egy ilyen gurításnál verte meg. Donovan ütött, a szenátor gurított, és ő nyert. Donovan nem akart nagyot ütni, csak épp egy kicsit, egy icurka-picurka ívet, de nem jött be. Hat és fél méternél gurítani kell, vonta le a tanulságot.

Hangosan kifújta a levegőt, becsukta a szemét, és lassan kiroppantotta a nyakát. Feszült volt, hivatalával járó jelenség. A masszöre is mindig mondja, hogy lazítson. Újra hangosan kifújta a levegőt és kinyitotta a szemét. Lógatta az ütőt, nem tartotta, csak hagyta lógni, aztán enyhe vállmozdulattal lengésre készítette.

- Oké.

Ismét bemérte a célt. Hat és fél méter. Vett egy mély lélegzetet, felkészült az ütéshez. Összpontosított.

Egy kicsit meglendítette az ütőt.

Megrázta a fejét. Ez sok.

Nem ütés, gurítás ismételte. Kicsit lejjebb eresztette az ütőt.

Testtartás? végignézett magán. Oké. Egyensúly? megnézte az egyensúlyát, stabilan állt a talpán. Ez is oké. Nem tartani az ütőt, lógatni. Igen, az ütő lóg. Oké. Célpont? elnézett a célpontra, a minigolf hordozható emelkedős lapjára, melynek közepén egy lyuk található, éppen akkora, mint az igazi golfban. Oké, célpont bemérve. Labda? lenézett a labdára, azt is rendben találta. Oké. Hát lássuk!

Csuklóból megemelte egy kicsit az ütőt.

Az igazság pillanata, gondolta.

Eleresztette az ütőt, hagyta, hogy a gravitáció végezze a munka nagyobbik részét, az ütő ívben érkezett a labdának, a labda gurulni kezdett. Felgurult az alig hatcentis emelkedőn és

Három, de legfeljebb öt centivel hibázta el.

Donovan felsóhajtott.

Bassza meg! Ez így nem lesz jó.

Az ütővel kikotorta a labdát és visszaterelgette vele az előbbi helyére. Ekkor megszólalt a telefon. Méghozzá a vörös. A JCS telefonja.

Ejha! rikkantotta Donovan útban a telefonhoz. A piros igen ritkán szólalt meg, és amikor felcsörgött, felpörögtek az események.

Az igazgató feldobta a golfütőt az íróasztalára és felkapta a piros telefon kagylóját.

Itt William Donovan beszél mondta.

Üdvözlét, Bill, Warren vagyok hallotta Warren Rockwell tábornok hangját.

Hello, te vén lóköető! köszöntötte régi barátját. Mi a helyzet felétek?

Tudjátok, hogy eltűnt Julius Andan?

A Pszichiátriai Társaság elnöke? Nem, nem tudtam. Miért, eltűnt? – kérdezte Donovan felhúzott szemöldökkel.

De el ám! Tüvé teszik érte a fél világot, de senki nem találja. Elő kéne keríteni az ürgét, Bill, mert ha netán elrabolták, az nem tenne valami jót a biztonságpolitikánknak, kiváltképp, ha az arabok tették.

Azok a bűdös kuszkuszzabálók állandóan valami szart csinálnak! -csattant fel Donovan. Jó, rendben, ráállunk az ügyre. Kösz, hogy szóltál. Én vagyok itt az atyaúristen, de mindent én tudok meg utoljára. Jellemző.

Rockwell tábornok nevetett.

Nézzetek szét, aztán majd beszélünk! mondta.

Így van, öreg harcos. Visszhall! Donovan letette a telefont, és felvette a másikat, a belső telefont, és hívta a Műveleti Igazgatóság főigazgatóját.

NYOLCADIK FEJEZET

1.

Amerikai Pszichiátriai Társaság,

Washington DC

Október 15. vasárnap, 14 óra 12 perc

Egy sötétbordó Audi parkolt le a K Streeten, egy saroknyira a Pszichiátriai Társaság székházától. Négy sötétkék, Halszálkás öltönyt viselő, kisportolt, harminc év körüli férfi szállt ki a kocsiból. Mindegyiküknél aktatáska volt. Lendületes léptekkel indultak a székház felé.

A Pszichiátriai Társaság székháza, vasárnap lévén, elhagyatottá vált még ezen a vasárnap is, ami merőben más volt, mint a többi. A négy férfi az épület hátsó bejáratához ment, egyikük becsöngetett a portásnak. A portás csak nagy sokára ért oda. Egy vicsorgó rotweilerrel az oldalán kukkantott ki.

Mit akarnak? kérdezte bosszúsan. Zárva vagyunk, jöjjenek vissza hétfőn mondta, mintha csak egy élelmiszerboltról lenne szó.

Az egyik férfi közelebb lépett, a kutya kimutatta metszőfogait.

Fogja vissza a kutyát, öreg, ha nem akarja, hogy megöljem mondta közömbös hangon. A portás azon morfondírozott, vajon lenne-e ideje megnyomni a riasztógombot, ami a rendőrségen szólal meg. Hivatalos ügy, zárkózzon be a szobájába, és ne lábatlankodjon.

Kik ma kezdte a portás, de elharapta a mondat végét, mert négy igazolványt dugtak a képébe. FBI, állapította meg és nagyot nyelt. Egy pillanat, máris nyitom, csak elzárom a kutyát lenézett a rotweillerre. Na gyere, Sátán, egyél egy kis husikát!

A portás elvonszolta a kutyát, bevitte a szobájába és a SÁTÁN feliratú tálkába gyorsan rázott egy kis marhahúsos kutyatápot, aztán kulcsokkal a kezében visszasietett a hátsó bejáratához és beengedte a négy férfit.

Bocsánat, hogy ilyen soká értem vissza, a kutya mondta a portás, de rájött, hogy senkit se érdekel. A négy fickó, sietős léptekkel haladt a hátsó lépcsőház felé. Kihez akarnak menni? szólt utánuk, egyre kétségbeesetten, amiért nincs szükség rá. Mit akarnak megnézni? Olyan ez a ház, mint egy labirintus, és kulcsokra is szükségük lesz.

Nem lesz. Kiismerjük magunkat szólt hátra az egyik fickó. Menjen, és tegye a dolgát szépen. Ez nemzetbiztonsági ügy, ne ártsa bele magát. És felejtse el, hogy látott minket, megértette? Így jobb lesz magának, higgye el.

A portás megtörten kullogott a szobájába, ahol a rotweiler falta a marhahúsos kutyatápot. A kulcs belülről a zárban volt, ráfordította, és bekapcsolta a rádióját. A táika kezdett kiürülni, fogta a zsákot és rázott még a kutyának, egyetlen hű társának, aki mindig észrevette, nem úgy, mint az emberek.

A négy férfi, mielőtt elindult, alaposan tanulmányozta az épület alaprajzát, pontosan tudták, merre van Andan irodája, keresniük sem kellett. Az igazgatósági folyosóra lépve belső zsebükből gumikesztyűt vettek elő és felhúzták a kezükre, csak ezután láttak munkához. A férfi, aki elsőként ért Mrs. Feldman irodájához, letette az aktatáskáját a földre, alig egy perc alatt hatástalanította a riasztót, aztán három másodperc alatt kinyitotta az ajtót. Belépett Mrs. Feldman üres, félhomályos szobájába, és egyenest Andan irodájához sétált. Egy perc múlva már nyitotta is az ajtót.

FBI-igazolványuk volt, de a CIA emberei voltak. A hamis igazolványra azért volt szükség, mert a CIA-nak csak külföldi akciókra van jogosítványa. Ez persze sohasem tartotta vissza attól, hogy a legszerteágazóbb hazai akciókat tervezze és hajtsa végre.

A legutolsó ember, aki Mrs. Feldman irodájába lépett, becsukta maga után az ajtót. Aktatáskáikat letették a földre az ajtó mellett és felnyitották a fedelüket. Egyikük kamerát vett elő, és míg társai felkészültek, végigjárta a helyiségeket; Mrs. Feldman és Andan irodáját, és Andan irodája mögött a mosdót, és mindent lefilmezett, minden egyes tárgyat, az ablakok állapotát, a szőnyeget, mindent. Mire készen lett és visszatért a titkárnő irodájának ajtajához, hogy a kamerát táskájába tegye, két ügynök Luminol-permetezővel már elkezdte befújni Mrs. Feldman irodájának a falait, a szőnyeget, a parkettát a szőnyeg alatt is és a tárgyakat. A Luminol után leeresztették a rolókat, hogy sötét legyen, és ultraibolya-lámpát vettek elő. Hárman végigjárták a helyiségeket, a negyedik filmezett. A Luminol ultraibolyafénynél kimutatja vér jelenlétét, még akkor is, ha a vért felmosták és a helyét fertőtlenítővel megdörzsölték. Vérnek nyomát sem találták. Ezután következett az ujjlenyomatok felvétele és a széf kinyitása. Minden iratot, ami a széfben volt, lefényképeztek, a CD-ket lemásolták. Míg ketten fényképezték a dokumentumokat, ketten szövet és hajszálak után kutattak. Miután mindent ugyanúgy visszazártak a széfbe, ahogyan találták, az irodákban lévő gépezeteket vették szemügyre: számítógépeket, telexeket, faxokat, telefonokat, faliórákat, fénymásoló gépeket, nyomtatókat és szkennereket. A szerkezetek után mintát vettek a földről és a bútorokról. Ezután mindhárom helyiséget szakszerűen és alaposan átkutatták.

A négy ügynök gyorsan dolgozott, munka közben egyetlenegyszer sem szólaltak meg. Alig egy órát töltöttek az Amerikai Pszichiátriai Társaság épületében, amikor távoztak, a portás emlékezetén kívül semmi sem utalt arra, hogy ott jártak.

Ugyanebben az időben egy négyfős csoport Andan házáat kutatta át.

2.

San Gemuaro étterem,

Október 15. vasárnap, 15 óra 35 perc

Az olasz üzletekkel teli Mullbery Streetről lefordulva, Nápolyt idéző szűk kis utcákon kanyarogva lehet eljutni a San Gemuaro étterem csendes környékére. Az éttermet kevesen ismerik, kevesen találják meg, és még kevesebben vannak azok, akiknek ajánlatos is megtalálniuk. A Nápoly védőszentjéről elnevezett étterem a maffia fennhatósága alatt áll, ez Don Benutti, New York város alvilági kormányzójának székhelye és fogadószobája. A ritkuló hajú, tekintélyes hájmennyiséggel rendelkező Don, akit csak Túlsúlyos Donnak neveztek, mindennap bejár az étterembe tésztát enni. New York állam, és benne minden maffiaügylet a legnagyobb amerikai maffiacsalád, a Mazzone-klán irányítása alatt állt. Don Benutti egész életét a maffiában élte, már apja és nagyapja is tag volt, és a Mazzone család emberei. Kevesen ismerték úgy a Cosa Nostrát, mint ő, ezért is szokta kikérni a tanácsát a CIA, ha a Cosa Nostrával kíván üzletelni vagy megállapodást kötni.

Joe Maldano harmincnyolc évvel ezelőtt született New Yorkban, és egész gyerekkorát Little Italyban töltötte. Olyan gyerekekkel játszott együtt, akiknek apja a maffiában volt, és gyermekkori játszópajtásai közül nem egy követte a családi hagyományt. Joe is gondolkodott a dolgon, és hívták is, hogy lépjen be, de végül a hadsereg miatt nem került rá sor. A hadseregben ötéves szerződést írt alá, de a negyedik évben beszervezte a CIA. Egy embert kerestek, aki kapcsolatot tudna tartani az olaszokkal.

Megfelelőnek látszott és be is vált. A CIA maffiának tett üzleti ajánlatai már rég nem voltak szokatlanok, és Little Italyban, ahol Joe-t mindenki ismerte, a maffia örült, hogy olyan valakivel kell tárgyalnia, aki beszéli az anyaország nyelvét, és tudja, milyen egy jó parmezános makaróni.

A fekete, csillogóan tiszta Lincoln méltóságteljesen gördült a keskeny utcákon, melyeken éppen csak elfért. Az autó műszerfalát valódi fa borította, a kárpit igazi bőr. A CD-lejátszóból Pavarotti hangja áradt és töltötte be a kocsit. A kocsiban egy sötét öltönyös, enyhén piperkőc, jóvágású olasz férfi ült, és magában együtt áriázott Pavarottival. Ő volt Joe Maldano.

Néhány perce szemerkélni kezdett az eső. Az ablaktörlő lapátok lustán lendültek egyik oldalról a másikra. A sok egyforma ház közül az éttermet, melyet még tábla sem hirdetett, az ajtaja előtt álló megtermett maffiózók alapján lehetett felismerni. Joe járt már itt, nem is egyszer, de az utcán álldogáló maffiózók nélkül ő is nehezen találta volna meg az éttermet.

A maffiózók a közeledő kocsit figyelték. Nem voltak idegesek, felismerték a kocsit, a rendszámot és Joe-t is a szélvédőn keresztül. Joe a járda szélére kormányozta a Lincolnt, és kikapcsolta a CD-t. Az egyik maffiózó kinyitotta az esernyőjét és a kocsinhoz ment Joe leállította a motort. Kinyitotta az ajtót.

Mi szél hozott? kérdezte a maffiózó.

Jöttem enni felelte Joe mosolyogva.

Kiszállt a kocsiból, becsukta az ajtaját. Nem zárta be, az udvariatlanság lett volna, hiszen tudta, hogy a két maffiózó el nem mozdul az étterem ajtaja elől.

Joe és a maffiózó kezét fogták és megölelték egymást.

Hogy vagy, Carlo? kérdezte Joe.

Köszönöm kérdésed, megvagyok. Nem láttunk a misén reggel.

Nem tudtam menni. Ugráltatnak ide-oda.

Elindultak az étterem bejárata felé.

Nekem nem kell mondanod, tudom, milyen az mondta Carlo. Joe nem szólt semmit, csak mindentudóan bólogatott. Ők csak beosztottak. Közeledtükre a másik maffiózó kinyitotta az ajtót.

Fáradj be, Joe! mondta.

Köszönöm, Benny.

Kezét fogták és összeölelkeztek, aztán Joe bement az étterembe, Carlo és Benny pedig kint maradt az ajtó előtt. Az első emeleti erkély óvta őket az esőtől.

Az étterem úgy nézett ki, mint egy családi vállalkozás, amit kibérelt egy baráti társaság. Teljesen hiányzott belőle az éttermek szokásos üzemszerűsége. Az erősen félhomályos előtérben Joe kérdés nélkül átadta a fegyverét, majd ide-oda biccentgetve átvágott az asztalok között, melyeknél kizárólag férfiak ültek, és mindannyian fegyvert viseltek. A San Gemuaro igazi étterem, igazi konyhája van igazi szakácsokkal, kuktákkal, pincérekkel, főúrral, bárpulttal, igazi étlappal és itallappal, és igazi vendégekkel. Kitűnő konyhája sohasem zár be, egész nap, napi huszonnégy órán átfőznek és sütnek. Mindössze két különbség van a San Gemuaro és más éttermek között. Az egyik, hogy ebbe az étterembe kizárólag azok az embernek tehetik be a lábukat, akiknek Don Benutti megengedte, vagyis egy-két kivétellel csak a saját emberei, a másik pedig, hogy itt nem kell fizetni. Aki ide beteszi a lábát és nem dobja ki, nem verik össze és nem ölik meg, az Don Benutti vendége. Ebben az étteremben minden számlát Túlsúlyos Don állt. Amit emberei fogyasztanak, azt havonta hárromezer dollárban állapította meg, és ezt az összeget egyszerűen levonja a fizetésükből.

Joe-t két testőr kísérte az étterem leghátsó és egyben legnagyobb asztalához, ahol Túlsúlyos Don éppen hatalmas tál parmezános, paradicsomos makarónit evett, melyet időnként óriási pohár Cinzanóval öblített le. A találkozó közte és Joe között meg volt beszélve, 13:35-kor hívta Joe telefonon, hogy sürgős ügyben találkozniuk kell. Túlsúlyos Don soha nem adott fel senkit, a CIA pedig soha nem is kérte erre. Maffia-tanácsadóként tekintettek rá, a Donnak pedig azért érte meg e különös tisztséget ellátni, mert tanácsaiért cserébe a CIA időnként megsúgott neki ezt-azt, készülő razziát, ilyesmit, és a Don a fülesek továbbadásával nagy tekintélyre tett szert, mint tévedhetetlen jós.

Don Benuttit nem volt szerencsés Túlsúlyos Donnak szólítani szemtől szemben. Egyszer valaki megtette, mire villáját keresztüldöfte az illető kézfején, majd Ciranót idézte a Magamat kigúnyolom, ha kell, de hogy más tegye, azt nem tűröm el mondattól kezdve. A Don tisztában volt vele, hogy a háta mögött Túlsúlyosnak nevezik, de ezt nem bánta, mert tudta, hogy csak annak találnak ki becenevet, aki felkeltette az érdeklődést.

Üdvözlöm, Don Benutti! köszöntötte Joe három méterre az asztalától. Jó étvágyat kívánok, Don Benutti!

Ülj le, fiam! bökött Túlsúlyos Don egy székre, teli szájjal beszélve.

Köszönöm a kedvességét mondta Joe, és leült a mutatott székbe.

Hozzatok neki egy tésztát! rendelkezett a Don az emberei felé nézve. Szegény gyerek nem eszik rendesen, csupa csont és bőr, nézzétek meg. Egy tésztát, gyorsan!

Igenis, Don Benutti! hajbókolt az embere és hosszú léptekkel elsietett.

Köszönöm szépen mondta Joe tiszteletteljesen. Sehol sem lehet olyan jó olasz tésztát enni, mint nálad. Az amerikaiak sajnos egyáltalán nem értenek a gasztronómiához.

Az már igaz értett egyet a Don; a szája tele volt paradicsomosreszelt sajtos makarónival, alig lehetett érteni, amit mond. Baseballal nem lehet jóllakni.

Joe nevetni kezdett, mert tudta, hogy Túlsúlyos Don most viccel.

És hogy van az asszony? kérdezte a Don.

Köszönöm szépen, Don Benutti, megvagyunk.

- Az jó. Első a család.

Igen, ezt én is így gondolom. És Salvatore hogy viseli a kórházat, Don Benutti?

A Don fia, Salvatore, heroinfüggő lett, képtelen volt odafigyelni az üzletre, minden csak kifolyt a kezéből, egyre kevesebb volt a bevétel és egyre több a kiadás. A Don egy nap hívatta és ultimátum elé állította: vagy leszokik, vagy megfosztja a hatalmától és élete végéig egy senki lesz, akinek csak lehajtott fejjel szabad az utcán járnia. Carlo az elvonókúrát választotta. Úgy tervezte, leszokik, aztán ha a dolgok rendbe jöttek, majd visszaszokik.

Kibírja mondta a Don. A tészta elfogyott, kiitta a poharát is. Tapsolt, mire feltűnt egy embere. Még egy tésztát! szólt oda neki.

Máris, Don Benutti! a fickó elsietett, szólt a konyhában, hogy tripla adag lesz, ugyanis a Don dupla adagokat vágott be, naponta négy-hat dupla adagot. Régebben még többet is megevett, de az orvosa szigorúan ráparancsolt, hogy mérsékelje a tésztafogyasztást, mert rámegy az élete.

Na, térj a tárgyra, fiam. Hallgatlak. fordult a Don Joe felé féloldalasan.

Köszönöm, Don Benutti. Ismeri dr. Julius Andant?

Egy pszichiáter. Láttam a tévében mondta a Don.

Igen, ő az. Eltűnt. Csak úgy. Két napja semmi hír róla. Nem tudja senki sem, hogy hová lett, a barátai, az ismerősei, a kollégái nem látták, és elképzelni sem tudják, hogy mi lett vele. A kórházakban sincs, a hullaházban sem, fogdában sem. Senki sem kért váltságdíjat, nyoma sincs sem annak, hogy elrabolták volna, sem annak, hogy ő maga valamilyen módon eltűnt volna.

Aha. Érdekes jegyezte meg a Don. És mire vagy kíváncsi, fiam?

Hogy a Cosa Nostrának benne lehet-e a keze?

Túlsúlyos Don gondolkodóba esett. Közben meghozták a tésztát, és öntöttek a Cinzanóból a Don és Joe poharába. Joe fehér asztalkendőt tűrt az inge nyakába, hogy nehogy véletlenül leegye elegáns öltönyét. Csendben elfogyasztották a makarónit és leöblítették egy pohárka borral. A Don csak ezután szólalt meg.

Nem mondta határozottan.

Miért nem, Don Benutti? kérdezte Joe. Neki kevés volt egy nem, neki magyarázat is kellett.

Mert senkit se érdekel. Egy pszichiáter? húzta fel a vállát. Kit érdekel? Milyen haszonnal kecsegtetne? Ki fizetne érte? És mennyit? És mit tennének érte? Jó lenne ez nekünk? Andan híres ember, sok mindenkit ismer, mindenfelé vannak kapcsolatai, van befolyása. Jó a beszélőkéje meg az esze is vág neki, és még egy kis pénze is van, bizonyos nők döglenek érte, tud bánni az emberekkel, érted? Kétségtelenül van mit a számlájára írunk. a Don megint felhúzta a vállát. De kit érdekel, Joe fiam? Minket nem érdekel. Nem érdekel, mert nem tudunk belőle hasznot húzni. És ártani sem árt nekünk. A ténykedése nem okoz nekünk gondot. Nincs semmi oka annak, hogy foglalkozzunk ezzel az emberrel a Don az ujján számolta az érveit. Nem lép a területünkre. Nem árt nekünk. Nem lenne haszna egy ilyen embert elrabolni leejtette a kezét az ölébe. Joe, fiam, Julius Andan nincs nálunk. Nekünk nem kell.

3.

CIA-főhadiszállás,

Langley, Virginia

Október 15. vasárnap, 17 óra 16 perc

William Donovan, a CIA igazgatója és Clive Morton, a Műveleti Főigazgatóság főigazgatója, Donovan irodájában ültek össze. Miután Morton megkapta a várt jelentéseket, berakta őket egy bordó, CIA-emblémás irattartó mappába, és átszólt felettesének, hogy információi vannak a számára. Donovan azonnal fogadta.

A legutóbbi jelentés nemrég futott be, épp csak átolvastam, és már hívtalak is tájékoztatta Donovant Morton, miután helyet foglalt. Kinyitotta a mappát. Meglehetősen egyértelmű a dolog.

Mit mond a Cosa Nostra suba alatt? kérdezte Donovan. Morton kikereste Joe Maldano jelentését.

Don Benutti kérdezte ki az emberem, mint tudod, ő a maffiaszakértőnk. Benutti azt mondja, idézem: Nem lép a területünkre. Nem árt nekünk. Nem lenne haszna egy ilyen embert elrabolni. Idézet vége. Egy elemzőm szerint, annak esélye, hogy Andan belekotort valami maffiaügybe, nagyon csekély, annak, hogy elkezdett fenyegetőzni azzal, amit talált, szinte nulla, mivel Andan értelmes ember, és mint ilyen, nem fog ujjat húzni a maffiával. Annak esélye pedig, hogy a Cosa Nostra Andant elrabolja vagy kinyírja valamiféle bosszúból, már-már lehetetlenség, felülmúlja annak esélytelenségét, hogy Andan megfenyegette a maffiát. Morton átadta Donovannak Joe Maldano jelentését. Az igazgató átfutotta.

Elfogadhatónak tűnik mondta. Menjünk tovább.

Két emberem Tsui Tongot kereste fel, a Triád washingtoni nagyfőnökét, aki kísértetiesen hasonló elemzést adott. Morton kiemelte a mappából a jelentést és az igazgatónak adta. Olyan hasonló a szöveg, mintha összebeszélték volna.

Donovan átfutotta a jelentést Egyetértően bólintott.

Küldtem embert a washingtoni yakuzafőnökhöz, hogy megtudakolják, a Yakuza érdekelt lehetne-e egy efféle dologban, mint Andan elrablása vagy kinyírása. Természetesen, teoretikus lehetőségként lett felvetve. A főnök, Hiro Oshi kizártnak tartotta, kijelentette, hogy a Yakuza nem engedheti meg magának, hogy ilyen értelmetlen dolgokba fogjon. Andan őket sem érdekli. Morton a Yakuzáról szóló jelentést is átadta főnökének.

Donovan fél perc alatt átfutotta.

Aha mondta.

- A vörös maffia egyik alvezérével sikerült egy ügynökömnek kapcsolatot felvenni. Ők azt se tudják, hogy ki a fene az az Andan és hogy mivel foglalkozik. Az emberem megadta neki a szükséges infót Andanról, mire azt mondta, hogy semmi közük hozzá, nem érdekük Andant elrabolni vagy megölni. A műveleti főigazgató az orosz maffiáról szóló elemzést is az asztalra tette, hogy Donovan elolvashassa.

Oké bólintott Donovan.

És az utolsó. Megkérdeztük a Kolumbiai Kartellt, Elküldtem egy emberem, hogy érdeklődjön, teoretikusan érdekeiné-e a kartellt Andan elrablása. Kinevették. Azt mondták, ha meglopna őket, kiontanák a belét, de semmi ilyesmiről nincs tudomásuk. Morton az utolsó jelentést is Donovannak nyújtotta, aztán becsukta a mappát. Hát ennyi. A szervezett alvilág nem tud semmiféle emberrablásról, és érdeke sem fűződik hozzá, hogy ártson Andannak. Andan senkit sem érdekel.

Donovan még átfutotta a kartelljelentést is, aztán ledobta az asztalra és hátradúlt.

Oké, akkor ezt kipipálhatjuk. Lépünk tovább. Nézzünk szét a nem szervezett bűnözés háza táján, terroristacsoportok, amatőrök, nézzük meg, hogy esetleg ők rabolták-e el, esetleg valaki ellátta a baját, és nem emlékszik semmire, és az arca is össze van verve, és ezért nem ismerik fel, lehet, hogy név nélkül fekszik egy kórházban vagy egy hullaházban, esetleg egy rendőri fogdában, bárhol az

Allamokban. És ne feledjük el, hogy egy magányos pszichopata is elrabolhatta vagy megölhette.

- Akkor szarban leszünk. Magányos pszichopátákat nem tudunk a vonalainkon elérni. Na mindegy. Felhajtjuk.

Oké, Clive, menjetek, halásszatok egy kicsit a zavarosban mindketten felálltak, elindultak az ajtó felé. Ha bármire szükséged van, hívj. Elő kell kerítenünk Andant. Ez nagyon fontos. Nem érdekel, mit kell bevetni a siker érdekében. Egy a fontos: elő kell keríteni bármi áron.

4.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 15. vasárnap. Zónaidő: 15 óra 28 perc

Andan levette a szemüvegét és letette az asztalra. Az íróasztal legfelső fiókjából elővette a lencsetisztító készletét, és gondosan megtisztította a lencsét. Becsukta a szemét, hogy pihentesse. Még soha nem írt túlságosan sokat egyszerre, még akkor sem, amikor a doktori disszertációját írta azokról a számára teljességgel ismeretlen témákról. Szokásos napi teendői nem követeltek sok írást, inkább csak néhány szignót meg pár sort instrukció gyanánt Mrs. Feldmannak, ennél többet csak elvétele és sokkal többet soha. Amikor elképzelte, hogy majd ír naphosszat, nem képzelte bele, hogy mennyire el fog fáradni, és hogy testének hány porcikája fájdul majd meg. Legnagyobb sajnálatára négy-öt óránál többet képtelen volt írni egyfolytában, fel kellett kelnie az íróasztaltól, és fél-egy órán keresztül valami mást kellett tennie, mert különben a koncentrációs képessége fokozatosan egyre csökkent, míg végül teljesen kikészült. Néha még két óra folyamatos írás is sok volt.

Andan kinyitotta a szemét. Már megint álmos volt, pedig hajnalig aludt. Felállt és kísétált a dolgozószoba közepére. Arra gondolt, valamilyen szabályt kellene kitalálnia, valamilyen kompromisszumot a célja és a képességei között. Persze Darla nem köt majd kompromisszumot, ezt is tudta. Nagyot sóhajtott. Csinált néhány fejkörzést, aztán néhány csuklókörzést is. Hatalmasat ásított. Vett egy mély levegőt, és megpróbált koncentrálni az előtte álló feladatra. Visszaült az íróasztalhoz és a monitort bámulta.

Ez így nem fog menni ismerte be.

Hónapokig ez lesz majd? Itt fog küszködni minden egyes napon a fáradtságával, az álmoságával és a félelmével? Ez nem fog menni. Már szinte nincs is magánál, annyira kimerült.

Andan megadóan hajtotta le a fejét Be kellett látnia, képtelen olyan sebességgel írni, mint szeretne. Képtelen egész napon át a gép előtt ülni és egyfolytában csak írni. Irtózott a gondolattól, hogy törődnie kell magával, mert nem hitte, hogy megérdemelne bármiféle törődést is az elmúlt huszonöt év után.

De most nem volt idő ilyesmiken rágódni. Most írnia kellett. Kirázta a kezeit, és folytatta az írást.

A világgépeknek az a dolguk, hogy választ adjanak a végső kérdésekre. Minden világgép annak magyarázata, hogy mi az ember, mi a szerepe a világmindenségben, mi az univerzum, mi az élet, mi a halál, mi az élet értelme, és hogy mi a jó és mi a rossz. Minden világgép ezekre az alapvető kérdésekre ad választ. A materialista világgép homlokegyenest ellentmond ezekben a kérdésekben minden más világgépnek.

A materialista világgép arra a kérdésre, hogy mi az ember, azt feleli, hogy egy anyagból és energiából, évmilliárdok alatt, pusztán véletlenül létrejövő anyagi tárgy.

Arra a kérdésre, hogy mi az ember szerepe a világmindenségben, azt a választ adja, hogy semmi.

A mi az univerzum kérdésre ismét a véletlenhez nyúl vissza, melyet már a mi az ember kérdésnél is használt, és azt mondja: az univerzum a semmiből véletlenül jött létre. A semmiben egyszerre megjelent egy szupergolyó, amely rendkívül kicsiny volt, és magában hordozott minden anyagot és energiát, amely most van, majd ez a szupergolyó egyszerre felrobbant belső feszültségének következtében, és elkezdett tágulni, egyre csak tágulni, és még ma is tágul. És ebben az irdatlanul nagy robbanásban történt, történik minden.

A mi az élet kérdésre a materialista válasz az, hogy egy túlértékelt, egyszerű fizikai és kémiai jelenség, melynek főbb ismérve például az anyagcsere. Léte véletlen, jelentősége nincs, pusztán anyagi dolog, mint bármi más.

A halál a materializmusban az élőlénynek nevezett közönséges fizikai-kémiai szerveződés öntudatának nevezett közönséges fizikai-kémiai szerveződésnek a megszűnése, alapelemeinek felbomlása következtében.

A mi az élet értelme ősi kérdésre a materialista világgép igen tömör feleletet ad: semmi. Az életnek nincs értelme és nincs célja, csupán véletlen szerveződés és semmiben sem különbözik például a kavicsból, és azt kérdezni, hogy mi az élet értelme illetve célja ugyanaz, mint azt kérdezni, hogy mi a kavics értelme és célja.

A materialista világgép még abban is teljesen különbözik minden más világgéptől, hogy nem tartalmaz elképzelést jóról és rosszról, és egyenesen azt állítja, hogy sem jó, sem pedig rossz nem létezik.

A materialista világgép szerint az ember egy közönséges tárgy, nincs szerepe a létezésben, minden, ami létezik, véletlenül jött létre és véletlenül lett olyan, amilyen, az élet semmi, a halál is semmi, az életnek nincs értelme, mert nincs célja, és nincs jó és nincs rossz. A materializmus elterjedése világviszonylatban alig százéves. Ez alatt a száz év alatt az embereknek gyökeresen megváltozott az önmagukról és a világegyetemtől és magáról az életről alkotott elképzelésük. Ez az alig száz év olyan tragédiákba sodorta az emberiséget, amelyre nincs példa a történelemben. Lezajlott két világháború, egy hidegháború, a bűnözés olyan mértékben vált részévé életünknek, amelyet korábban el sem tudtunk képzelni. Minden valószínűség szerint ebben az egyetlenegy évszázadban több ember halt erőszakos halált, mint valamennyi évszázadban együttesen.

A XX. század terméke a kipusztulás. Az emberi faj kipusztulásának réme még soha ezelőtt nem fenyegetett. Hátborzongató módon, rengeteg ember gondolja úgy, hogy az emberiség végül kipusztul.

És ez a végül azt jelenti, hogy mindössze néhány évtized vagy néhány év alatt.

A lélektagadók azonban máris reagáltak az emberi faj kipusztulásáról szóló teóriákra. Azt mondták: nem baj. Nem baj, hiszen az ember az evolúciónak csupán egy kaland volt, hát továbblép és létrehoz további fajokat, ennyi az egész. Még olyan könyvek is születtek, melyek az ember utáni Föld idilli képét igyekeztek bemutatni, hogy milyen szép is lesz minden, miután az emberi faj kihalt.

Aki már állt egy anya, egy apa, egy gyermek, egy szerelmes, egy barát sírja felett, még az sem tudja elképzelni, mit is jelent a valóságban az, hogy kipusztul az emberi faj. Még az sem tudja elképzelni, aki túlélte egy náci haláltábor.

Vessen egy újabb pillantást a materializmus tételeire, és gondoljon bele:

A tett előtt ott a döntés.

A döntés előtt ott a mérlegelés.

A mérlegelés előtt ott a cél.

A cél előtt pedig ott az ember alapvető hozzáállása önmagához, az élethez, más emberekhez, a világhoz.

Próbálja ki.

Próbálja ki, és látni fogja, hogy képtelen olyan célt kitűzni, amely végső soron ne saját világképéről szólna. Válassza ki élete bármelyik célját és gondolkodjon el rajta: miért választotta ezt a célt? És ha az érveire is rákérdez, előbb-utóbb el fog jutni saját világképéhez, és rájön, hogy voltaképpen minden egyes céljának ez adja az értelmet, ebből születik meg.

A materializmusban nincsen jó, nincsen rossz, az életnek nincsen célja, és az embernek nincsen semmiféle szerepe a létezésben. Alig száz éve hisszük ezt és a halálunkon vagyunk, és minden jel szerint el is pusztulunk.

Emlékezzon csak a politikára. Tudja, három szintje van, és a legalsó, amely pusztán kontrollt akar, határoz meg mindent. A materializmus politikai eszme. Azért van, azért hozták létre, hogy levigye az embereket a helyes útról.

Andan befejezte az írást, elmentette, azután biztonsági másolatokat készített, majd kikapcsolta a gépet. Felállt, az asztal alá tolta a széket. Úszni lett volna kedve. A medencét csak egyetlenegyszer látta, akkor, amikor az első napon Zoe körbevezette. Azóta sajnos nem volt ideje lemenni és úszni egy-két hosszt. Már ha egyáltalán képes rá. Már nagyon régen nem úszott.

Andan átment a hálósobájába és kinyitotta a ruhásszekrényét. Két fürdőnadrágja volt, kiválasztotta az egyiket, aztán az alsónadrágját kicserélte rá, arra vette vissza a vászonnadrágot, amiben írt. Már majdnem becsukta a szekrény ajtaját, amikor meglátta a tréningruháját. Teljesen el is felejtette. Nem ő vásárolta ezeket, a ruhákat, hanem a klán, nem is csoda, hogy nem jegyezte még meg, mije van és mije nincs. Kivett egy papucsot és a tréningruhát, leült az ágya szélére, levette a cipőjét, lehúzta a zokniját,

aztán az ingjét vette le, majd végül a nadrágját. Közömbösen szemlélte a saját testét. Nem különösebben érdekelte, hogy néz ki. Magára öltötte a tréninget, papucsba bújt, karjára tett egy törülközőt, és elindult megkeresni az úszómedencét.

A klán ötféle módon tudott működni, ezeket, a működési változatokat Üzem módoknak nevezték. A szokvány üzem mód a mindennapi működés volt: ki sem mozdultak otthonról, tanultak, gyakoroltak, naponta kétszer megnézték, hogy van-e üzenet, és ügyeltek főhadiszállásuk biztonságára. A kommunikációs üzem mód akkor lépett érvénybe, amikor üzenet volt Masadától. Ekkor Gorkie és még valaki elrepültek a találkozóra, a klán pedig készen állt, hogy adott esetben akcióba lépjen, ha valamilyen szokatlan helyzet állna elő a találkozón. A felderítő üzem mód akkor vette kezdetét, amikor megkapták a küldetést Masadától. Ekkor a klán elindult, és adott időhatárokon belül megszerzett a célpontról minden lehetséges információt. Amikor minden végrehajtással kapcsolatos kérdésre megkapták a kielégítő választ, a negyedik működési mód, a tervezés üzem mód vette kezdetét. Ha a megfelelő, minden részletében letisztázott terv elkészült, a végrehajtás üzem mód következett, ami addig tartott, amíg a küldetést sikerrel nem zárták.

Gorkie azért limitálta hét főben a klán létszámát, mert áttekinthető, rendkívül összeszokott és félelmetesen gyors csapatot akart. Hét emberből ninjaklánt csinálni nem tűnik megvalósítható célnak, olyannyira nem, hogy egyetlen feljegyzés sem tanúskodik hasonlóan kis létszámú klánról. A klánok többnyire relatívan nagyon sok emberből állnak, százból vagy több százból. Gorkie úgy oldotta meg a megoldhatatlannak tűnő problémát, hogy a klán működését működési módokra osztotta fel, és minden működési módban mindenkinek más és más volt a feladatköre.

A szokvány üzem mód tisztségei alig-alig voltak tisztségnek nevezhetők, annyira egyszerűek voltak. Zoe egy hét alatt megtanulta. Az egyetlen nehézséget Masada bonszájainak állásai okozták, mert az elég bonyolult volt: tizenkét törpefa, számtalan apró állás. A kommunikációs üzem módban Zoénak az volt az egyetlen dolga, hogy a biztonsági szobából szemmel tartsa a tetőt, a lépcsőházat és a liftet. Ezeket, a tudnivalókat is elsajátította néhány nap alatt. Felderítésnél eddig csupán figyelte, mit tesznek a többiek, vagy lapult valahol és szólt, ha jött valaki. Elemzésnél figyelte a többieket, jegyzeteket készített, vagy végrehajtott mindenféle kisebb, ninjutsuhoz nem tartozó feladatot, mint például szendvicseket készített és más effélék. Műveleti fázisban hasonló feladatokat látott el, veszélyes, nehéz vagy komoly feladatot soha nem bíztak rá. Zoe egyáltalán nem kifogásolta, hogy mindig csak a másodhegedős szerepét játssza, inkább attól félt, hogy Gorkie egy napon majd az előtérbe tolja.

Zoe és Gorkie az edzőteremben ültek a tatamin, egymástól alig egy méterre. Rajtuk kívül más nem volt a teremben.

- Amikor kiképzett ninja leszél kezdte Gorkie, felderítésnél technikát fogsz majd telepíteni, mikrofonokat, kamerákat és jeladókat. A szabotári feladatokhoz úgy is szükséged lesz efféle szakértelemre. Elemzésnél optikai elemzés lesz a dolgod, főként távcsövön keresztül, és kevésbé fotók és filmfelvételek elemzése. Ezek az ismeretek is segítenek majd, mint szabotőrt. Végrehajtáskor pedig szabotőrként fogsz tevékenykedni. Technikát telepíteni nem nagy ügy. Tudnod kell, hová akarsz mikrofont, kamerát, adatrögzítőt, erősítőt vagy jeladót tenni, és miért éppen oda, elhelyezed, gondoskods az álcáról és a tiszta vételről és kész is. Az optikai elemzés sem bonyolult: ránézel egy házra, látod, hogy résnyire nyitva az egyik ablak, végignézel a házon és kitalálsz, hogy mi lehet az oka. Ám szabotőrnek lenni nagyon bonyolult feladat.

Gorkie, biztos vagy benne, hogy én képes leszek milderre? -kérdezte Zoe némi kétellyel a hangjában.

Igen mosolyodott el Gorkie, és megsimogatta Zoe arcát Természetesen. Majd meglátod.

Ha biztos vagy benne, akkor jó. Mert én nem vagyok benne biztos.

Bízd csak rám, Zoe mondta Gorkie. Mindenkinek olyan szakterületeket jelöltem ki, amik illettek hozzá. Ha megfigyelsz bárkit a klánban, amit csinál, azt jól csinálja, nagyon jól és magától értetődő természetességgel. Nadya a kémtechnika, a nyomolvasás, az adatelemzés, a vizuális és hangelemzés szakértője. Mörjike a zárnyitás, a behatolás, a szökés, a kódtörés, a rejtjelezés és a titkosírás specialistája. Damien fegyverszakértő és mesterlövész. Shana taijutsu (a ninják fegyvertelen harci művészete)-szakértő, pirotechnikus és tűzszerész. Nicole az orvosunk, a méregszakértőnk, a halottkémünk és a hidegfegyver-specialistánk. Mindenki azt tanulta meg, abban a szakismeretben mélyült el, ami természeténél fogva közel áll hozzá. Az én feladataim a következők: kiképzés, tervezés, a klán koordinálása, én vagyok a járműspecialista és a taktikai szakértő, ami ez esetben azt jelenti, hogy ismerem a katonai, rendőri és más fegyveres egységek harci taktikáját, kiképzését és fegyverzetét, és így fel tudlak titeket készíteni egy olyan szituációra, amiben esetleg szembekerültök ilyen egységekkel. Es te, Zoe, te leszel a szabotőr. Itt vannak ezek a tisztségek, ezek mind a végrehajtás üzemmód tisztségei, és ha elgondolkodsz rajtuk, rájöhetsz, hogy ezek együttesen egy kört képeznek. Ezek együttesen alkotnak egy egészet. Nélküled a kör nem tud bezárulni.

És miért épp engem választottál ki szabotőrnek? kérdezte Zoe.

Mert te egy csudahelyes, ártatlan kislány vagy, egy igazi angyalka, aki az idő múlásával sem fog megváltozni. De én tudom, hogy százszor és ezerszer több rejlik benned.

Ebben a másodpercben történt, hogy Nadya a kommunikációs szobából felszólt a biztonsági szobába, hogy megkérdezze: ki hol van. Shana már mondta is neki, hogy Damien és Nicole az egyik zuhanyzóban, Mörjike a tanulószobában, Gorkie és Zoe az edzőteremben, Andan a medencében. Nadya az említett helyiségek kommunikátorait odakapcsolta magához, és amikor beleszólt a mikrofonba az asztalán, azt mindenki hallotta:

- A New York-i nyolcórás híradóban beszélt az Amerikai Pszichiátriai Társaság alelnöke, dr. Albert P. Stafford, és bejelentette, hogy Julius Andan, a Pszichiátriai Társaság elnöke, kimerültség miatt néhány napos szabadságra ment egy szanatóriumba, aminek a nevét és címét nem árulhatja el.

Andan a medence szélébe kapaszkodva hallgatta Nadya bejelentését. Megborzongott. Eddig csak sejtette, most már tudta: a fél világ őt keresi. Darla beindította a gépezetet.

KILENCEDIK FEJEZET

1.

Egy terepjáróban,

West Potomac Park, Washington DC

Aaron Hall rendőrfőkapitány hét nyomozója három külön kocsival járta a várost és kereste Andant Henry Bulldog Mossberg és társa, Hank Stavros, a West Potomac Park egyik parkolójában állt. A kocsiból jól látták a George Washington Memorial Parkway lassan hömpölygő forgalmát. A park, éles kontrasztként, nyugalmat árasztott magából: ráérős gazdik sétáltatták ölebei-ket, néhányan kocogtak, bicikliztek, vagy görkorcsolyáztak. A parkolóhoz közel hotdog-árus állt kerekese kocsija mellett. Bulldog és Hank ötven órán át, amikor bedobták a törölközőt, és hajnalban félreálltak szundítani egyet. Háromnegyed kilenc felé ébredtek, akkor elindultak szétnézni, hogy mit is lehetne enni. A park mellett mentek el, és kiszúrták a hot-dog-árust. Beálltak a parkolóba, aztán Bulldog kiugrott négy forró hot dogért Mindketten a másodiknál tartottak, már az is majdnem elfogyott.

Nekem kell még egy mondta Henk. Ez a fickó tudja, hogyan kell hot dogot tenni, és semmit sem hagy ki.

Ja bólogatott Bulldog, és újra harapott a hot dogból.

Hank tizenkilenc, Bulldog huszonkét éve volt nyomozó, idejüket mindketten a gyilkossági csoportnál húzták le. Sok mindent láttak, sokkal többet is, mint szerettek volna; látták a legeszelősebb gyilkosságokat, és a legelképesztőbb indokok miatt végrehajtott gyilkosságokat is. Mindketten hozzászoktak a nyomozómunka velejáróihoz, a kevés alváshoz, a kocsiban kapkodva bekapott étkezésekhez, az autóülésen való alváshoz, a nehezen jövő eredményekhez, a kulimunkához, a várakozáshoz és a vérhez. Negyvennyolc órai folyamatos, kemény munka nem tartozott a szokatlan dolgok közé életükben. Nekik se volt semmi, de már viszonylag megszokták. Ahogyan azt is, hogy alig néhány órai éber alvás alatt kialudjak magukat annyira, hogy tovább tudjanak gondolkodni az ügyön.

Na, ez kész mondta Hank. A második hot dog utolsó darabkáját is lenyelte.

Bulldog is lenyelte az utolsó falatot, a szalvétát összegyűrte, aztán kiszállt a terepjáróból.

Megyek, hozok még egyet. Neked is? kérdezte az ajtóra támaszkodva.

Hank bólogatott.

Egyet? Kettőt? kérdezte Bulldog.

Hank felmutatta egy ujját. Bulldog bólintott és már ment is. Ahogy távolodott, a zsebében kotorászott aprópénz után.

Hank a kesztyűtartóból elővette a jegyzetfüzetét és a ceruzacsonkot. Már két évtizede ugyanolyan kockás, spirálozott, kisalakú, negyvenlapos jegyzetfüzetbe írt vastag grafitceruzával. Megpróbálkozott már sokfélével, szép, bőrkötésű füzetekkel, notebookkal vagy a még annál is kisebb számítógéppel, a palmtoppal, de semmi sem vált be, csak a jó öreg kihajthatós jegyzetömb és a ceruzacsonk.

Az elmúlt negyvennyolc órában Andan utolsó napjainak rekonstruálásával foglalkoztak. A cél az volt, hogy felderítsék, mivel foglalkozott Julius Andan október elsejétől 13-ig. Ehhez meglátogatták az

Amerikai Pszichiátriai Társaságot, és megszerezték Andan e havi programját. Egyenesen dr. Staffordot keresték fel, és csak neki fedték fel magukat. Stafford vacillálni látszott, hogy segítsen-e, amit sem Hank, sem Bulldog nem értett. Végül hívatta Mrs. Feldmant az előjegyzési naptárral, és megengedte, hogy készítsen egy másolatot a nyomozóknak. Andan programjában nem volt semmi szokatlan vagy gyanús. Mind Bulldog, mind Hank többször is átolvasta a programot október elsejétől 13-ig, már szinte betéve tudták.

Bulldog visszatért, átadta a hot dogot Hanknek, aztán beült a kocsiba. Gyorsan befalták a hot dogot, irt volt az idő visszatérni a munkához.

Na, adjunk a melónak! mondta Bulldog. A hátsó ülésről előrevette a kabátját, és az egyik zsebéből kihúzta a négyrét hajtogatott oldalakat: ezeken volt Andan októberi programja 1-13-ig. Kihajtogatta a lapokat és kisimította őket a bal íróasztalán.

Hank üres oldalra pörgette a jegyzetfüzetét, a ceruzacsonkot a jobb füle mögé dugta.

Oké, adjunk neki! bólintott.

Na nézzük! mondta Bulldog, aztán olvasni kezdett. Andan október elsején, vasárnap, együtt ebédelt Aldous szenátorral, aki tagja az Egészségügyi Bizottságnak. Azután lett volna egy újabb találkozójuk 15-én, délelőtt 11:00-kor, méghozzá a Fehér Házban. Elsején valóban találkozott a szenátorral, találkozójuk tárgyát azonban nem voltak hajlandóak elárulni a szenátor titkárságán. Másodikán, hétfőn, Andan három emberrel találkozott, előadást tartott a Harvard Egyetemen, a téma: a jövő elmebetegségei. Harmadikától hetedikéig tizenkilenc embert fogadott, köztük két tévéstábort is, mindenkit az irodájában. Nyolcadikán reggel rádióinterjú, megint csak az irodájában, délután négykor ebédelni ment a Lafayettes nevű, méregdrága, felkapott étterembe, ahol Susan Larouss-szal találkozott, aki a Washington Post egyik vezető újságírója. Téma megint csak ismeretlen, és Andanról, egészen eltűnése napjáig, egyetlen sor sem jelent meg a Washington Postban Susan Larouss tollából. Kilencedikén csak délután ment be, mert kiment a temetőbe a felesége sírjához. Ezt egyébként minden hónap kilencedikén megteszi. Kilencedikén késő délután két találkozója volt, az egyik a helyettesével, dr. Stafforddal, a másik Hal Briannal, a Pharma-Kronoss Vállalat igazgatójával. Téma – Bulldog egy pillanatra Hankhez fordult és gúnyosan elfintorodott – ismeretlen. Este, 22:00-kor, az otthonában látogatta meg dr. John Elroy, a Castor Igazságügyi Pszichiátriai Intézet főigazgató főorvosa. Tizedikén csak egy vendég, 16:20-ra van beírva, Jim Hurt, a New York Timestól. Tizenegyedikén sűrű napja volt: zsinórban keresték fel tizenheten, reggel kilenctől majdnem este nyolcig egymást érték a vendégek. Itt a névsor mindegyikük kolléga, házon belül dolgozik. Tizenkettedike: három találkozó, mindegyik az irodájában, kettő délelőtt, egy kora délután. Tizenharmadikára be van jegyezve tizenkét találkozó, egy ebéd, egy vacsora és egy értekezlet De egyikre sem megy el. Hát ennyi. Kipipáltam azokat, amiket már ellenőriztünk. Maradt egy, kettő, három hat. Összesen hat

Meg még jó néhány, amikről nem tudunk, mert nem voltak bejegyezve mondta Hank.

Ahogy mondod, cimborá bólogatott Bulldog. Nem sok szabad ideje volt ennek az Andannak, de azért összefuthatott néhány emberrel, és legfőképpen: hívások százait ereszhette el és kaphatta.

Ja – ja. Meg vannak azok az e-mailek meg a többi ilyen modern dolog. Kellenének az infók a 2-es

csapatától, hogy mi lett ezekkel mondta Hank.

Bulldog kivette a szerelvényfal közepén elhelyezett kocsitelefont a műanyag tartójából, és beütött egy számot.

Itt Bulldog mondta be, amikor felvették a 2-es kocsiban.

Dean. Mi a helyzet nálatok?

Járjuk végig Andan útját október 1-jétől, ellenőrizzük a bejegyzéseit. Már leellenőriztünk egy rakással, még hat van. Reméljük, estére megleszünk vele.

Az jó mondta Dean. Ő és társa, Howard Starr, épp a virginiai Alexandriában kutakodtak, ahol egy tizenhat éves komputerbuzi lakott, aki állandóan azzal úszta meg a büntetést számítógépes betöréseiért, hogy felajánlotta: ha kell, a rendőrség rendelkezhet fenomenális zsenijével, ahogyan ő maga ezt megfogalmazta. A fickó tényleg nagyon jó volt, és ha a pénzbüntetés vagy a börtön megúszása volt a cél, nagyon készséges is. Mi épp végeztünk Andan e-mailjeivel. Október 1-jétől 13-ig összesen 169 ment az irodájába és 30 a házába. Ennek a férfinak van ám forgalma rendesen. Bulldog ajtócsapódást hallott, nem kocsi, hanem lakásajtóét, aztán két pár láb rohant le a lépcsőn, majd kimentek az utcára, aztán ajtónyitódás és -csukódás, ezúttal határozottan autóé. Dean folytatta. Bocs, nem akartam kívülállók előtt. Szóval, Julius Andan október 1-jétől 13-ig kapott 27 telexet, 164 faxot és 220 telefont. Ezek mindegyike az irodájába, pontosabban a titkárságára érkezett. Hogy mik voltak ezek, honnan érkeztek, vagy hogy ezek közül mennyit kezelt ténylegesen Andan és mennyit a titkárnője, azt nem tudjuk, és egyelőre nem is fogjuk. Ugyanis nem nagyon akarnak engedélyt adni a híváslista megszerzésére. Azt mondják: Andan túl fontos személyiség, ezért ne zargassuk a dolgait.

Bulldog megvetően felhorkantott.

A szokásos huzavona mondta fintorogva. De imádom ezeket, a bürokrata seggfejeket!

Ja, én is. Howarddal imádkoztunk is, hogy az Úr szólítsa őket magához. De eddig még nem talált meghallgatásra az ima.

- Akkor ne hagyd abba. Csak eljut a címzetthez. És mi a helyzet Andan kommunikációjával?

Október 1-jétől 13-ig a saját irodai komputeréről 24 e-mailt küldött, továbbá elküldött 11 telexet, 32 faxot és 176 telefont. Bővebben csak akkor, ha kapunk engedélyeket, ami még akkor se túl valószínű, ha a nyomozást hivatalosan is elrendelik.

Érdekes lenne egyszer tisztázni, hogy tulajdonképpen ki melyik oldalon áll. Na mindegy, hagyjuk, az ember csak feleslegesen felhúzza magát. Tudtok valamit George-ékről?

George, Tommy és Max a John Doe-kat kutatták fel a kórházakban, a hullaházakban, a rendőri fogdáknak és kint az utcán, a hajléktalanok területein.

Egy olyan két-két és fél órája dumáltam Tommyval. Akkor éppen az egyik hullaházban nyakig kotorásztak a fejek, karok, lábak és fütyik rengetegében. Eddig még semmi. El kell ismernünk, haver,

hogy ők kapták a legszarabb melót. Tetű egy meló John Doe-kat azonosítani.

Bulldog megint felhorkantott.

Ne is mondd! Az ilyen John Doe-s ügyektől kaptam a kedves kis fekélyemet.

Akkor most biztos boldog vagy.

Ja, baromira. Merre néztek ezután?

Betelefonálunk a kapitányhoz megkérdezni, hogy megjött-e már az engedély a telefonlistára meg a többire. Ja, meg a házkutatásra, azt el is felejtettem. És ti?

Bulldog rápillantott a listára. Október 9-én, hétfőn, Andan állítólag temetőben volt, a felesége sírjánál. Ezt még nem ellenőrizték.

Temetőbe mondta Bulldog.

Hmm. Az szép hümmögött Dean. Sok sikert.

Nektek is, haver bólogatott Bulldog, aztán visszadugta a telefont a tartójába.

Tényleg a temetőbe akarsz menni? fordult felé Hank.

Miért ne? vont vállat Bulldog. Na, induljunk.

Hank elfordította az indítókulcsot, a motor duruzsolni kezdett, sebességbe tette a terepjárót, aztán rálépett a gázra, és elindult a parkoló kijárata felé.

2.

Netsuke Tower,

Manhattan, New York

Október 16. hétfő, 12 óra 14 perc

Godard Lansky Nigel Chiltonnak elejtett megjegyzésének hatására a CIA száztizenkét jól képzett, rutinos operatív ügynöke hajkurászta Andant. A CIA lehetőségei messze felülmúlják a rendőrség lehetőségeit, a CIA igazgatójának lehetőségei Washington DC rendőrfőkapitányáét. Míg Hall rendőrkapitány hét megbízható, profi nyomozója éppen csak elkezdte a főváros átfésülését, a CIA már egész Washingtonnal, valamint Virginia és Maryland határ menti településeivel is végzett, és a keresést kiterjesztette az Amerika Egyesült Államok teljes területére. A CIA rekonstruálta Andan napjait szeptember 1-jéig visszamenően, és engedélyekre nem várva, megszerezte a telefonlistákat, átkutatta Andan irodáját, házát, sőt még a londoni lakását is, átvizsgálta a pénzügyi helyzetét, banki ügyleteit pedig alapos elemzésnek vetette alá, hogy megtudja, utalt-e át valahová rendszeresen meghatározott összegeket, ami esetleg arra utal, hogy valaki vagy valakik zsarolták. A CIA ügynökei

végigjárták a kórházakat, a rendőrségi fogdákat, a hullaházakat és a hajléktalantanyákat, felkutatták Washington DC valamennyi John Doe-ját, azaz azonosítatlan élő vagy halott emberét, és megállapították, hogy egyikük se Julius Andan. Sőt! A CIA azt is tudta már, hogy Andant egyetlen maffia sem rabolta el. Öt csapat ezekben, a pillanatokban a terrorcsoportokkal igyekezett felvenni a kapcsolatot.

És tudták, hogy Andan 9-én nem járt a temetőben, sem pedig 10-én.

Az emberek látnak ezt-azt. És mindenfélét mondanak. Andan Jaguárjának sötétített az üvege, hogy kívülről ne lássanak be (legalábbis szabad szemmel), és a Netsuke Tower üvegei is sötétítettek. A japánok pedig meglehetősen zárt világot alkotnak az Egyesült Államokban, ám a Netsuke Tower ajtajai nyitva vannak reggel nyolctól este hétig, bárki bemehet, legfeljebb udvariasan vagy kevésbé udvariasan kitessékelik az utcára. Így fordulhatott elő, hogy egy Arnold Jeffrey nevű amerikai üzletember látta Andant a Netsuke Tower előcsarnokában, és később beszélt róla egy barátjának telefonon.

Körülbelül 8000 műhold kering a Föld körül, és ebből csak mintegy 600 működik. Legalábbis, ez a hivatalos verzió. Viszonylagos gyakorisággal jelentenek be műholdfellövéseket: ezek a műholdak kommunikációs, meteorológiai, földrajzi és tudományos méréseket végző műholdak. Kiindulva a 600-ból, és összeszámolva és kivonva belőle a bejelentett fellövéseket, még mindig igen tekintélyes mennyiségű ismeretlen rendeltetésű műholdról van szó. A kémműholdak nappal és éjszaka folyamatosan figyelik a Földet, pásztázzák a fényspektrum széles sávját számos érzékelési tartományban, továbbá lehallgató tevékenységet is végeznek.

A műholdas lehallgatásnak több módja is van, az egyik a kulcsszó-figyelés. Minden olyan kommunikáció, ami a küldőpontból a fogadópontra való haladása közben rákerül valamiféle általános csatornára, megcsapolhatóvá válik. A telefon, a fax, a telex, az Internet, a tévé és a rádióadások mindegyike illetéktelenül is figyelemmel kísérhető. A CIA testvérszervezetei, melyek irányítják a légi és űrfelderítést, minden egyes általános csatornán folyó kommunikációt megcsapolnak. Mindegyiket. Ezek többsége természetesen nem egyéb, mint a szervezet vevőberendezéseinek átsuhanó jelek halmaza, és pusztán tömegük miatt nem is lenne lehetséges, hogy mindet meghallgassa valaki, ezért a vevőberendezés komputereibe betáplálják néhány száz szót és kifejezést mindenféle nyelven, melyek ha elhangzanak, felvétel lesz belőlük. Betáplálják például, hogy elnök, bomba, merénylet, CIA, Fehér Ház, Moszad, KGB és egyébek, és ha egy beszélgetés során elhangzott a megjelölt szavak közül valamelyik, az adásból felvétel lesz. A kulcsszavak listája bővíthető, aktualizálható. Az Andan utáni kutatás egyik legelső lépése, hogy feltették a listára a Julius-t és az Andant. Meg is lett az eredménye.

Két CIA-ügynök FBI-igazolvánnyal a zsebében belépett a Netsuke Tower előcsarnokába. A recepciós pult mögül egy nagyon szép és nagyon törekeny alkatú lány indult a fogadásukra. A lány bájosan mosolyogott és meghajolt előttük.

Jó napot kívánok, uraim! mondta tökéletes amerikai kiejtéssel. Mariko vagyok, a recepciós. Miben lehetek a segítségükre?

A két ügynök a maguk suta módján viszonzották a meghajtást, aztán mindketten felvillantották az

igazolványukat

Azokkal a recepciós hölgyekkel szeretnénk beszélni, akik október 9-én délelőtt itt az előcsarnokban tartózkodtak mondta a magasabbik ügynök, akit igazolványa szerint Jay Edmontonnak hívtak. A társa igazolványában az állt: Irvine Grant. Az akció egész ideje alatt így hívták őket

A lány előírászerűen reagált. Meghajolt, kedvesen mosolygott, és elnézést kért, hogy utánanézhessen, mit is tehetne az ügyben. Mariko felkereste a recepciósok főnökét, a szigorú Ono asszonyt. Mariko és Ono asz-szony kimentek az előtérbe.

Jó napot kívánok, uraim! üdvözölte a két ügynököt Ono asszony mosolyogva és meghajolva. Láthatnám az igazolványukat, ha megkérhetem?

Hogyne mondta Edmonton, és mindketten az arca elé dugták az FBI-igazolványukat. Az igazolvány valódi volt, csak a benne foglalt adatok nem. Ono asszony tüzetesen megvizsgálta az igazolványokat.

Köszönöm szépen hajolt meg ismét. Miben lehetek a segítségükre, uraim?

Szeretnénk egy fényképet mutatni az október 9-én, délelőtt szolgálatban lévő recepciós hölgyeknek, asszonyom magyarázta Edmonton.

Rendben van, kérem, kövessenek mondta Ono asszony, majd Marikóhoz fordult és egy mondatot mondott neki japánul, amire a lány meghajlással reagált, majd elsietett a recepciós pult felé. Ezután Ono asszony és a két ál-FBI-ügynök egy kis szobába mentek, ahol csak egy asztal és négy szék volt, semmi egyéb.

Hamarosan megérkezett Mariko hat recepciós lánnyal, ők voltak szolgálatban kilencedikén, hétfőn. A két CIA-ügynök megmutatta nekik Andan fényképét.

Igen, emlékszem az úrra mondta az egyik recepciós lány, akit Yukikónak hívtak. Én fogadtam, és kísértem a lifthez.

Hová ment? kérdezte Edmonton.

Yukiko lopva Ono asszonyhoz pillantott, aki alig észrevehetően bólintott, hogy elmondhatja.

A Masada Konzern titkárságára ment, uram mondta Yukiko.

- És ott kit keresett?

Kérem, bocsásson meg, uram hajolt meg Yukiko, ezt sajnos nem tudom. Az úr nem adta tudtomra.

Értem. És köszönöm.

Edmonton és társa távoztak az épületből. Kint az utcán sötét üvegű, fekete Mercedes kanyarodott a járdához és kinyíltak az utca felőli ajtajai. A két ügynök beszállt, a kocsí azonnal továbbindult, és az első saroknál lefordult.

Az első rejtély jegyezte meg Edmonton. Andan a temető helyett a Masada Konzernt kereste fel.

Azt tudták, hogy a temetőben 9-én valószínűleg nem járt, mert a síron lévő virág, állapotából ítélve, október 1-jén, esetleg 2-án kerülhetett oda.

Semmit sem találtunk, ami utalt volna Andan japán kapcsolatára – szólalt meg Grant. Ha jól tudom, a Masada Konzern csúcstechnológiában érdekelt. Mi köze ennek Andanhoz?

Edmondton megrántotta a vállát.

Majd mindjárt kiderítjük.

3.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 16. hétfő. Zónaidő: 10 óra 34 perc

Andan nem volt elégedett a módszerével, ahogyan a könyvet írta, de pillanatnyilag nem tudott jobbat. Időnként írt valamit, megírt egy-egy fejezetet vagy csupán végigírt egy-egy gondolatmenetet, tisztázott egy kérdést, majd nekiült és átolvasta az összes anyagát, dokumentumokat, jegyzeteket, és szortírozta őket, némelyiket elvetette, némelyiket pedig besorolta valamilyen kategóriába. Ez a módszer, anyagainak folyamatos és sokszori áttanulmányozása meglehetősen körülményessé és fárasztóvá tette az írást, de hiába elmélkedett a kérdés felett, nem jutott eszébe ennél jobb megoldás.

Andan hajnalig-reggelig olvasgatta az anyagait, és mire befejezte, már alig látott az álmosságtól. Szerette volna igazán kialudni magát, hogy pihenten, magas energiaszinten, intenzíven írhasson és gyorsabban haladhasson, de mert egy olyan erővel szállt szembe, amivel még soha senki ezelőtt az emberi faj történelmében, a stressz belülről rága. Túlságosan feszült volt az alváshoz. Rövid alvásai alatt is rendre felriadt, felült, gondolkodott, érezte, ahogyan remeg a félelemtől, aztán a borzalmas kimerültség hatására végül nagy nehezen visszaaludt. Majdnem fél tíz volt, amikor felébredt. Kikászálódott az ágyból, kiment a fürdőszobába, rendbe szedte magát, aztán a konyhában összeütött egy rántottát, majd bevonult a dolgozószobájába és miközben evett, elolvasta azt a keveset, amit tegnap írt.

Miután elfogyasztotta a rántottát, folytatta az írást. Saját tehetségébe vetett erőteljes kételyei azonban mintha lefoglalták volna a kezét, mintha elernyesztették volna az izmait és leblokkolták volna a gondolkodási képességét. Amikor még csak gondolkodott az írásról, úgy képzelte el, hogy A Rendszer Hiteles Krónikája egy száz megatonnás, taktikai információbomba lesz, ami éppen olyan hatást fejt majd ki az ideológiai háborúban, mint egy iszonyatos hidrogénbomba egy városban. De amikor még csak gondolkodott, még csak képzeletben tervezte a könyvet, eszébe sem jutott az ő kérdés, hogy vajon eléggé tehetséges-e ahhoz, hogy elérje a legnagyobb célt, amiért író valaha is nekikezdett művének.

Andan erőnek erejével kényszerítette magát az írásra, és félretolta tudatából a kételyeket Most még sikerült neki.

Általában az emberek úgy gondolják, hogy ha Istenről esik szó, akkor valamelyik vallásról esik szó, például a kereszténységről vagy az iszlámról. Ha a lélekvándorlásról beszélünk, akkor az emberek óhatatlanul az olyan vallásokra gondolnak, mint például a buddhizmus vagy valamilyen okkult filozófiára. Míg, ha a materializmus kerül szóba, az első, ami az emberek eszébe jut: a tudomány.

Beszélgethetünk arról, hogy mit adott az emberiségnek az istenhit és mit a lélek folyamatos újjászületésébe vetett hit, és jóindulattól függően eszünkbe juthat a kultúrákat elpusztító keresztes hadjáratoktól kezdve az embereket közösségbe kovácsoló erőig minden, és említhetjük az inkvizíciót is, amelyhez egyedül a náciizmus fogható, vagy a kamikázepilótákat, vagy a gőgös szamurájkasztot a régi Japánban.

És azután elkezdhetünk beszélni arról, hogy mit adott az emberiségnek a tudomány.

És ebben a pillanatban mindenki mosolyogni kezd, és sorolja szakadatlanul a számtalan betegségtől való megszabadulást, a kitolt átlagélettartamot, a technikai csodákat, a természet feltárt titkait, az űrkorszakot, számítógépeket, Internetet, a mozit, a döbbenetes filmtrükköket, autókat, repülőgépeket, légi közlekedést és más lenyűgöző csodákat.

És mondhatjuk legyintve, hogy na igen, lehet, hogy az Istenben vagy a reinkarnációban való hit erkölcsösebbé tesz, mint abban hinni, hogy nincs se jó, se rossz, se erény, se bűn, csak hús van, de az emberiségnek mégiscsak a tudomány adta messzemenően a legtöbbet, míg a vallás és az okkultizmus csupa babona, népbutítás, ijesztgetés.

Ám ez a kép finoman szólva nem igaz.

Nem igaz, mert a materializmus és a tudomány nem egy és ugyanaz. Sőt, a kettőnek egymáshoz nincsen semmi köze.

Ugyanis nem létezik materialista tudomány.

A materializmus egy világkép, és mint ilyen, alapvető megállapításokat tesz a létezéssel kapcsolatban, míg a tudomány a valóság egy-egy aspektusát kutatja. Ki volna az, aki kijelenthetné, hogy Sok éven áttartó kutatásaim meghozták eredményüket, mely szerint nem létezik jó és rossz? Ki tehetne ilyesféle kijelentést? Egy fizikus? Egy kémikus? Egy biológus? Netán egy matematikus? Esetleg egy számítástechnikus? Vagy egy járványtannal foglalkozó orvos? Netán egy csillagász?

Egyetlen tudomány sem materialista, mert egyiknek sem tiszte a létezés természetéről végső következtetést levonni. Egy tudománynak lehet tárgya a fizikai univerzum valamely területe, de ez még korántsem jelenti azt, hogy bármelyik tudomány is materialista lenne. A materializmus nem azt jelenti, hogy tanulmányozni a fizikai univerzumot. A materializmus egy világkép, amely a létezés végső kérdéseivel foglalkozik.

Előfordul, hogy egy tudós, egy fizikus, egy biológus, egy geológus vagy más, megpróbál a létezés

végző kérdéseiben állást foglalni, és ebbe beleszővi saját tudományát is. Ám ez esetben hibát követ el. A tudomány valódi célja a felfedezés, a megismerés, és nem valaminek az igazolása. A tudomány sokkal fontosabb annál, semhogy prostituálják.

Nincs tehát materialista tudomány, csak olyan tudomány van, aminek a fizikai univerzum a tárgya. A materializmus és a tudomány közötti egyenlőségjel manipuláció, és aki tisztán akar látni, annak határozottan el kell ezt vetnie. A tudomány csodáit nem írhatjuk a materializmus számlájára.

Az egész világon mindössze két olyan dolog van, két olyan irányzat, ami materialista, és ezen a világon semmi más nem az, csak ez a kettő. Nincs más, ami a materializmust képviselné, mint e kettő. És ez a két dolog a pszichiátria és a pszichológia.

Ám ezek nem tudományok.

A pszichiátria és a pszichológia valamennyi tétele politikai eszme, és semmi közük a tényekhez.

Andan elmentette, amit írt, aztán visszatért az elejére, hogy átolvassa, és megítélje. Már előre félt saját ítéletétől.

Nicole a játékszobában ült a kerek asztalnál és a pénzét számolta. Egymillióval kezdte, most sokkal több volt neki. Megint ő állt nyerésre. Kinyílt az ajtó, Shana és Gorkie léptek be. Nicole nem nézett fel.

Shana rövidnadrágot és melltartót viselt, semmi mást. A hasa csupa izom volt, mint Bruce Lee-é. Megállt a széke mögött.

Nicole, mi az állás? kérdezte.

Nem tudom felelte Nicole. De én vezetek.

Már megint te vezetsz, te átokfajzat? nevetett Shana. Már kezdem unni.

Sajnálom mondta Nicole. Befejezte a számolást, felírta a végösszeget.

Mennyi? kérdezte Shana.

3 876 450 dollár tájékoztatta Nicole.

Shana felsóhajtott, leült a helyére. Maga elé húzta a pénzét, ami elkeserítően kis köteg volt. Fintorogva elkezdte számolni.

Gorkie pontos kimutatást vezetett arról, hogy ki mennyit nyert és veszített, és pontosan tudta, mi az állás. Vetett egy pillantást a füzetébe, hogy mennyi áll Nicole neve mellett. Az összeg egyezett. Gorkie megkerülte az asztalt és odament Nicolehoz. Nicole felnézett rá.

Van valami kérdésed a kalligráfiával kapcsolatban? kérdezte Gorkie.

Gorkie mesterien írt japánul, annyi írásjelet ismert, hogy folyékonyan olvashatott, vagy írhatott bármiről, bármilyen témáról, általánosról vagy speciálisról. Ez azt jelentette, hogy sokkal több írásjelet ismert, mint egy átlag japán. Gorkie művészetnek tartotta a japán írás elsajátítását. Nagyon nehéz vállalkozás volt, és egy életre szóló program. Gorkie nem látta túl sok gyakorlati hasznát a mai világban a kalligráfia tanulásának, viszont szép és megnyugtató tevékenység volt, ezért tanította mindenkinek a klánban. Nem volt ez más, mint egyfajta relaxáció. Ugyanakkor megtanulásával eredetiben olvashatták az igazi ninjairodalmat.

Nincs mondta Nicole. Nem lesz valami bonyolult fogalmazás, ezt leszögezem. Olyan lesz, mint amiket hatéves koromban írtam.

Nicole-nak az volt a dolga, hogy önállóan írjon egy fogalmazást japánul, japán írásjelekkel, mindössze két oldalban. Elég nehéz volt.

Persze, ez így szokott lenni bólintott Gorkie. Semmi baj, nem is várok mást.

Szólok, ha készen van.

Oké. Gorkie előrehajolt, bal kezét Nicole tarkója alá dugta és megcirógatta. Ha segítség kell, értesíts mondta mosolyogva.

Nicole bólintott. Gorkie előrehajolt és megnyalta az ajkait. Nicole lehunyta a szemét. Csókolóztak, aztán Gorkie mosolyogva felállt és otthagyta Nicole-t, a saját székéhez ment és leült.

Zoe kinyitotta az ajtót és előreengedte Damient, aki egy fatálcát egyensúlyozott, amin hét nagy kehelyben fagylalt volt, mindegyik kehelyben hatféle. A fagylaltot ő készítette, nemrég vette ki a fagyasztóból.

Nyam-nyam -jegyezte meg Shana, ahogyan elnézte a tálcát.

Ezért a beszólásért te kapsz utoljára mondta Damien és Shanára kacsintott.

Shana az ujját rázva nevetett.

Nagyszájú ördögfióka! Majd adok én neked! fenyegetőzött.

Zoe után Mörjike is belépett a szobába, notebookkal a hóna alatt. Becsukta maga után az ajtót.

Damien megállt Gorkie mellett és egy kelyhet tett elé az asztalra.

Elsőként természetesen a nagymester kap mondta Damien alázatos hangon.

Óh, köszönöm hajolt meg Gorkie.

A klánban semmilyen felesleges, gyakorlati haszon nélküli szabály nem volt érvényben, így például Damiennek nem volt kötelessége először Gorkie-t megkínálni. Felszolgálhatta volna neki utoljára a fagylaltot, és senki nem kifogásolta volna.

Damien megkerülte az asztalt és Nicole-hoz ment. Nicole félrepackolta a cuccait, hogy elférjen a hely.

A szép Nicole kap másodiknak mondta Damien és Nicole elé tette a következő adagot. Ment tovább. Ez a szépséges Nadyáé, aki még most is dolgozik. Damien letette a kelyhet Nadya helyére. Remélem, rövidesen itt lesz, mert még a végén elolvad.

Én mindig elolvadok Nadyától -jegyezte meg Zoe.

Zoe, te mindenkitől elolvadsz mondta Mörjike és átölelte Zoét.

Ez igaz bólogatott Zoe.

Ez itten a kicsi Zoe fagyija Damien az asztalra tette a következő kelyhet.

Zoe az ajkait kezdte nyalogatni.

Repetát lehet kérni? kérdezte.

Igen, de csak nagyon alázatosan mondta Damien, majd a következő kelyhet is letette az asztalra. A gyönyörűség Mörjike fagylaltadagja.

Mörjike elengedte Zoét és tágra nyílt szemekkel indult a fagyija felé. Zoe követte.

Damien, ahogyan ígérte, elkerülte Shanát, és a saját helyére tette le a hatodik kelyhet.

Ez itten Damiené mondta, majd végignézett a többiekén. Ez a fagyi olyan, mint aki csinálta: az ember mind a tíz ujját megnyalja utána.

Mörjike rémulten kapott a fejéhez.

Jaj ne, már megint kezdi!

Goricie, Zoe és Shana felnevettek. A megjegyzés annyira meglepő volt, hogy még Nicole is elmosolyodott. Mörjike észrevette.

Nicole, Nicole! Olyan gyönyörű szép az arcod, amikor mosolyogsz! -jelentette ki. Sokkal többet kellene tenned.

Nicole Mörjike felé fordult, és még mindig mosolyogva így szólt:

Pofa be, Mörjike!

Damien Shana elé rakta az utolsó kelyhet. Shana alaposan szemügyre vette.

Nem mérgezett! – jegyezte meg Damien.

Van benne keserűmandula-fagylalt? kérdezte Shana. Nevettek. A ciánnak van keserűmandula-illata.

Nem, nincs benne válaszolta Damien.

Hát akkor? vont a kérdőre Shana.

Egy új ízesítőt használok vallotta meg Damien.

Gorkie, Shana, Zoe és Mörjike egyszerre tolták odébb a fagyaltkelyhet.

Nem kérünk mondta Mörjike komoly hangon.

Nadya felpillantott az órára. Alig négy perce volt tizenegyig. A kommunikációs szobában volt, már hét órája egy huzamban a tévécsatornákat és a rádióadókat hallgatta. Nem lett volna szükséges, hogy ezt tegye, hiszen minden műsort rögzítettek, és elegendő volt beprogramoznia a számítógépet, hogy minden olyan adást, amiben előfordul az Andan név, tegye egy kiemelt sávra, hogy majd később végighallgathassa őket, és a tévé és a rádió adatrögzítő berendezése be is volt erre programozva, de Nadya imádta csinálni.

Levette a fejről a tévék fejhallgatóját és feltette az állványára. Hátratolta a széket, felállt, az ajtóhoz ment és beütötte a zár kódját. Az ajtó kattant egyet. Nadya kiment a folyosóra és bezárta maga után az ajtót. Elindult a legközelebbi ajtó felé, amin át lehetett menni a ház nem titkos részébe.

Nadya néhány évvel ezelőttig a CIA-nál dolgozott. A hírszerző szervezetek információik 75-80 százalékát nyílt forrásból szerzik be, ezek különféle módszerekkel történő elemzésével sokszor többet lehet megtudni egy adott dologról, mint az illegális akciók során (kettős ügynökök, számítógépes adatrablás, betörés, megfigyelés, lehallgatás, lefilmezés, vallatás) megszerzett információkból. A teljes képet természetesen a kettő együttesen adja.

A CIA minden számára érdekes ország valamilyen okból jelentős tévécsatornáját figyeli, hallgatja a rádióadókat és olvassa a publikációkat, a napilapokat éppúgy, mint a szakfolyóiratokat és a könyveket. A könyvek közül a regényeket is figyelemmel kíséri, mert vannak dolgok, amiket csak regényekben mernek leírni, hogy végső esetben legyintve rá lehessen fogni: Á, ez csak könyv!. A nap huszonnégy órájában zajlik ez a megfigyelés. Nem fordítanak le mindent angolra, mert nem létezik tökéletes fordítás, valami kis információtöredék mindig elsikkad. Ezért törekednek arra, hogy az elemzők anyanyelvi szinten beszéljék az adott nyelvet. Minden tévéből vagy rádióból származó információt leírnak, egész műsorokat leírnak, a teljes szöveget, mindent, ami elhangzott. Ezután sorkiemelővel minden nevet, helyszínt, dátumot, márkát és dolog nevét kiemelik, és mindegyiknek külön aktát nyitnak. Ha például egy cikkben szerepel, hogy 1993, Párizs, és még az is, hogy Jelcin, akkor a cikkből négy másolat készül, és négy aktába kerül: egy az 1993 című aktába, egy a Párizs-aktába és egy a Jelcin-aktába, a negyedik pedig a forrás, például a London Times aktájába. Ha egy újabb cikkben is szerepel, hogy 1993, a cikkből egy példány belekerül az 1993-aktába. Ezt hívják keresztutalásos indexrendszernek. Kitűnő eszköz a rejtett összefüggések feltárására.

A virológiában a vírus hatóanyagát ágensnek nevezik. Egy cikkben szereplő információkból a cikk lényegi mondanivalóját információágensnek hívják. Minden cikkből, könyvből, kiadványból, rádió és tévéműsorból kiírják az információágenset szabvány méretű kártyalapokra, melyeken csak az ágens

és egy iktatószámot tüntetnek fel. A kártyalapok az ágenselemzőkhöz kerülnek, akiknek az a dolguk, hogy az események mélyére lássanak, feltárják a kulisszák mögött zajló folyamatokat, és előrejelezzenek eseményeket. Nadya a CIA egyik legjobb ágenselemzője volt.

Nadya belépett a játékszobába.

Na végre! intett neki Damien. Itt a fagyid. Már elkezdett olvadozni.

Nadya elmosolyodott.

Á, koszi! Kitaláltad a gondolatomat! mondta és a székéhez sietett.

- Azért vagyok -jegyezte meg Damien.

Nadya leült és evett egy kanállal a banánfagyiból.

Finom mondta Damien felé fordulva. De minek mondom, hisz úgyis mindig az.

Damien úriemberként biccentett, hogy köszöni a bókot.

Mi a helyzet a világban, Nadya? kérdezte Gorkie. Nadya Gorkie-hoz fordult.

Rendszeresen adnak híreket Andan állítólagos elrablásáról, de a hatóságok nem erősítették meg. Megkérdezték New York város rendőrkapitányának helyettesét, hogy mit gondol az ügyről, mire mellébeszél, aztán a riporter megköszönte az interjút. Ennyi. Az Amerikai Pszichiátriai Társaság hivatalos álláspontja még mindig az, hogy Andan pihen, mert túl sokat dolgozott

Ennyi? kérdezte Gorkie. Nadya bólogatott.

Egyelőre ennyi. Nem rossz ez a pihen duma, mert innen könnyedén át tudnak váltani arra, hogy elrabolták. Majd azt mondják, hogy ezt kellett mondaniuk.

Rendben. Gorkie fellapozta a füzetét, amibe a játék állását írta.

Elmondom nektek az aktuális rangsort. Nicole, Nadya, Damien, Shana, Mörjike és Zoe. Zoe, játssz átgondoltabban, mert már alig van pénzed, és ha elveszíted, kiesel.

Tudom mondta Zoe két kanál fagyi közt. Nem vagyok egy pókeres típus.

Háromig játszunk tájékoztatta a többieket Gorkie. Zoéhoz fordult. Kilencig kiképzés, Zoe.

Zoe bólogatott és tovább ette a fagylaltot. Gorkie megkeverte a kártyát, aztán elkezdett osztani.

TIZEDIK FEJEZET

1.

Joshi Masada rezidenciája,

Fire Island, Long Island

Október 16. hétfő, 21 óra 00 perc

Fire Island a New York vonzáskörzetébe tartozó legdivatosabb és legdrágább nyaralóhelyek egyike. A sziget nagy része magánterület, rengeteg útja le van zárva, mert hozzátartoznak a nyaralókat, palotákat, kúriákat körülvevő birtokokhoz. Masada saját helikopterén ingázott Manhattan és Fire Island között.

Langleyből egy japánspecialista, mint FBI-munkatárs, kora délután felhívta a Masada Konszernt, és magával Masadával akart beszélni. Nem csekély nehézségek árán hívása el is jutott Masadához. Megbeszéltek egy találkozót estére, Masada villájába. A téma: Julius Andan. Masada nem színlelt meglepetést, amikor az ügynök közölte vele, hogy Andanról szeretnének információt, számított rá, hogy előbb-utóbb kiderül, hogy Andan meglátogatta. Csak feleslegesen gyanússá tette volna magát, ha tagad. A két ügynököt, akik a Japán Ügyosztály öreg rókái voltak, jobban ismerték a japán kultúrát, mint a japánok többsége, kitűnően beszélték a nyelvet, és alaposan felkészültek a Masada Konszernből és Joshi Masadából, helikopter várta a 27. számú út egyik út menti parkolójában. A helikopter Masada birtokán szállt le. Így könnyebb volt eljutni hozzá, autóval nagyon körülményes lett volna.

A két magas rangú ál-FBI-tiszt nem viselt fegyvert, így nem volt mit átadniuk az előcsarnokban álló biztonsági embereknek. Ezek ellenére átvizsgálták őket kézi fémdetektorral, sőt még egy alapos motozásra is sor került – persze sűrű bocsánatkérések közepette. A ház nem látszott erődnak, ám a két ügynököt a látszat nem tévesztette meg. Tudták, elég néhány parancsszó, néhány mozdulat, és a ház erőddé alakul át. Négy ember kísérte fel az ügynököket a második emeletre, ahol egy szobában kínálták őket hellyel egy-egy ülőpárnán. Masada háza kívül amerikai volt, belül japán. Belül, a vastag kőfalak között, az ember úgy érezte, hirtelen Japánba csöppent.

A két ügynök egymás mellé ült egy alacsony asztal egyik oldalán. James Robertson és Alister Nilson CIA-veteránok voltak, akik egy amerikaiak előtt kevésbé ismert színhelyen, Japánban tevékenykedtek, nagyjából pályafutásuk kezdete óta. Mindketten gyerekkorukban kezdték az ismerkedést Japánnal és a japán nyelvvel. Robertson apja akkoriban az Egyesült Államok japán nagykövete volt, Nilson apja pedig állandóan a követségen lakó diplomata. Korán megismerkedtek a judoval, és tizennyolc éves korukra mindketten fekete övet szereztek belőle. Sokkal magasabbra nem sikerült feljutniuk a harcművészet világában, mert különleges fordulatokban gazdag, kalandos életük teljesen lekötötte őket.

Közel tizenöt percet váraкоztak csendben, egyetlen szó és fészkelődés nélkül. Biztosak voltak benne, hogy megfigyelés alatt állnak, és az önuralom egy japán ember szemében nagy erény. A negyed óra leteltével a papírajtó félrehúzódott, és maga Masada jött be. Robertson és Nilson tiszteletteljesen köszöntötték, Masada viszonzta a köszöntést, némiképp kevésbé tiszteletteljesen, és leült velük szemben egy ülőpárnára. Még mielőtt Robertson megszólalhatott volna, ismét félrehúzódott a papírajtó, és egy fiatal, kimonót és erős sminket viselő csodaszép, aprócska lány lépett illetve térdelt be. Az ajtót becsukta maga után, majd az asztalhoz ment, és mindhármuknak teát szolgáltat fel. Utána csendben távozott.

Masada tanulmányozta a két ügynököt, figyelte, hogyan isszák a teát, hogyan viselkednek, hogyan lélegeznek. Megállapította magában, hogy az FBI kitett magáért, komolyan veszi őt, Joshi Másadat, és olyan ügynököket küldött hozzá, akik otthonosan mozognak a japán kultúrában.

Az udvariassági tiszteletkörök után rátérhettek jövetelük céljára.

Néhány kérdésünk lenne önhöz, tisztelt Masada úr, dr. Julius Andannal, az Amerikai Pszichiátriai Társaság elnökével kapcsolatban -mondta Robertson.

Hallgatom önöket, uraim mondta Masada.

Köszönjük szépen, tisztelt Masada úr! hajolt meg mindkét ügynök.

Úgy tudjuk, hogy dr. Julius Andan október 9-én, hétfőn, délelőtt 11 óra körüli időpontban, meglátogatta önt a Netsuke Towerben, a Masada Konzern amerikai képviselőtén folytatta Robertson.

Valóban meglátogatott bólintott Masada. A pontos időben már nem vagyok biztos, de a titkárnőm mindent feljegyez.

Mikor beszéltek meg a találkozót, Masada úr? szólalt meg Nilson.

Nem beszéltek meg. Dr. Andan egyszerűen csak felkeresett, bejelentkezés nélkül felelte Masada.

Úgy tudjuk, önhöz bejutni, tisztelt Masada úr, előzetes megbeszélés nélkül, lehetetlen. A Masada Konzern nem érdekelt a pszichiátriában, tudunkkal sehol sem találkozik össze a két terület fejtegette Robertson, akcentus nélküli japán kiejtéssel. Arra lennének kíváncsiak, tisztelt Masada úr, hogy miként tudott Andan bejutni önhöz, ha egyszer nem volt bejelentve, és a neve se sokat mondott önnek?

Masada késedelem nélkül válaszolt.

Nehezen, uraim, nagyon nehezen. Nem tudom pontosan, de körülbelül egy teljes órán át,várakozott különféle titkárságokon, mire egyáltalán tudomást szereztem arról, hogy az épületben van.

És ha szabad kérdezni, mi volt a döntő oka annak, hogy fogadta? érdeklődött Nilson.

Egy boríték mondta Masada. Nem tagadta le, nem lett volna értelme. Egy nap talán kitudódik, hogy Andan több alkalommal is felmutatott egy borítékot, és ha letagadja, gyanúba keveredik miatta. A borítékban öt darab polaroid fénykép volt. Ez az öt kép olyan műkincseket ábrázolt, melyek mindegyike felbecsülhetetlen értéket képvisel, része a japán történelemnek. Ifjúkorom óta keresem ezeket a műkincseket, és amikor fényképeket kaptam róluk és egy névjegyet egy híres és befolyásos embertől, úgy döntöttem, hogy fogadom.

Robertson végiggondolta, látta maga előtt az egész folyamatot, hogy mi miért történt, hogy mi mit követett. Úgy vélte, amit Masada mond, az megáll. Nem volt oka feltételezni, hogy Masada hazudik.

És Andan úr felkínálta önnek a képeken ábrázolt műkincseket? – kérdezte Robertson.

- Igen.

És mennyit kért a műkincsekért?

Egymillió dollárban egyeztünk meg.

És ki is fizette? kérdezte Nilson. -Igen.

És mikor?

Másnap délután átutaltam a pénzt.

És a műkincsek?

Megkaptam őket mondta Masada.

Ez esetben, ha nem haragszik meg, mélyen tisztelt Masada úr, kérünk öntől egy bizonylatot a műkincsek megvásárlásáról, szeretnénk megtekinteni őket, és a banki átutalásra is szükségünk van, hogy feltárhassuk a pénz út sorolta Robertson, de Masada közbeszólt.

Nem mondta. A nem a japán nyelv egyik legritkábban használt szava, általában meglepetést kelt, ha valaki kimondja.

Robertson és Nilson kiestek a szerepükből. Erre nem voltak felkészülve. Masada nagyon nyílt, olyasmit mond el, amit nem kötelessége, hiszen ez nem hivatalos találkozó, és amikor rátérnek a formaságokra, hirtelen nemet mond. Ez különös.

Ö Masada úr kezdte Robertson feszengve. Szeretett volna mindvégig megmaradni a protokolláris szabályoknál, és nem állt szándékában hatalmi pozícióból beszélni, villogtatni az igazolványát, törvényekkel, paragrafusokkal, cikkelyekkel dobálózni, fenyegetőzni. Az nem lett volna szép. De kezdte úgy érezni, hogy muszáj lesz. Masada úr, nézze, Andan úr eltűnt, és senki sem tudja, hogy hol van. Vannak, akik attól tartanak, hogy elrabolták. Andan úr, mint azt ön is megjegyezte az imént, tisztelt Masada úr, igen fontos ember.

Én megértem az önök álláspontját, uraim mondta Masada. Nem tudom, hogy Andan úr hol van, vagy hol lehet, sem pedig azt, hogy miért tűnt el, már ha tényleg eltűnt. A mi kapcsolatunk, uraim, egyszeri volt, egyetlen alkalomra, egyetlen üzletre koncentrált. Felkínált nekem valamit, amit évtizedek óta kerestem, és én éltem a lehetőséggel. Mindössze ennyi történt, uraim.

Igen, Masada úr, ez teljesen világos mondta Roberts. Mi mindössze csupán látni szeretnénk a műkincsvásárlás okmányait, hátha valamilyen nyomra vezethet ebben a rejtélyes ügyben.

Nem vezetheti nyomra önöket, uraim mondta Masada. Japán műkincsek, melyek minden törvénytelenséget mellőzve kerültek a tulajdonomba.

Nekünk szakértőink vannak, Masada úr, akik elképesztő dolgokat képesek kimutatni. El se hinné, hogy miket.

En értem az önök álláspontját, uraim ismételte Masada. De a válaszom akkor is: nem.

Robertson nyelt egyet. Kénytelen volt másképpen fogalmazni.

Mélyen tisztelt Masada úr, kérem, értsen meg. Ön az Amerikai Egyesült Államok nemzetvédelmi szervezetének, a Szövetségi Nyomozó Irodának mond nemet. Ez, tisztelettel, Masada úr, igen komoly szankciókat vonhat maga után. Szerezhetünk házkutatási parancsot az ön csodálatos házára és irodáira, és odavihetünk meg idehozhatunk néhány száz ügynököt, akik felforgatnak mindent. Nézze, tisztelt Masada úr, nem értem, miért nem hajlandó együttműködni. Ha azok a műkincsek nem lopottak, nem illegálisan kerültek önhöz, a pénz, amit adott érte, a sajátja vagy másé, de ő felhatalmazást adott önnek, hogy erre a célra felhasználhatja, ha a műkincsekkel ön nem akar visszaélni és illegálisan eladni, vagy illegális, engedély nélküli másolatot készíteni róluk, akkor nem értem, hogy mi oka lehet megtagadni az együttműködést.

Masada arckifejezése semmit sem változott, úgy válaszolt.

A műkincsek lopottak, uraim mondta.

Robertson és Nilson összenéztek. Az ügy kezdett bonyolódni.

Ezt hogy érti? kérdezte Nilson meglepetten. Ez az egész nem világos. Ki lopta el őket és honnan?

Japánból lopták őket, uraim felelte Masada készségesen. Amerikai tisztek. Katonatisztek, pontosabban.

Robertson kezdte érteni, miért tagadta meg Masada a kérésüket. Nem tehetnek ellene semmit, ha kitudódik, abból nemzetközi botrány lenne. Amerikai katonatisztek műkincseket lopnak Japánból. Micsoda szenzáció!

Robertson nagyot nyelt.

És mikor, Masada úr?

1946-ban. Valamikor az év első felében.

1946-ban? kérdezte csodálkozva Nilson.

Miután Japán kapitulált a második világháború végén, az önök országa megszálló haderőt telepített Japánba. Néhány tiszt Tokióban megpróbált meggazdagodni. És nem érdekelte őket, hogy miként. Mivel palotákat is őriztek, összehajtottak néhány műkincset. Azok a műkincsek, amiket elvittek és amik közül néhányat én megvásároltam dr. Andantól, hivatalosan sohasem hagyták el Japánt. Ha kipattanna, hogy ez mégis megtörtént, és hogy egy hírneves amerikai tulajdonát képezték, az akkora botrányt kavarna, amibe még a maguk munkaadója is belemegyne. Magam nem általánosítanék, és nem mondanám, hogy az amerikai katonák fosztogattak Japánban a háború után, de a média ezt fogja mondani. Értik, ugye? Hiroshima, Nagasaki, fosztogatás Sok ez egy kicsit. Bizonyára képesek utánanézni, hogy én tényleg kifizettem dr. Andannak október 10.-én egymillió dollárt, és azt is, hogy a dr. Andan tulajdonát képező japán műkincsek közül mi hiányzik. De én nem segíték benne. Én nem

akarok botrányt. És hadd mondjam meg, uraim: felháborító, hogy az önök néhány magas rangú tisztje japán palotákat, templomokat és múzeumokat fosztott ki.

Alig fél órával később Robertson és Nilson ügynökök Masada egyik helikopterén felemelkedtek a földről és elindultak Manhattan felé.

Mindketten mélyen hallgattak.

Japán műkincsek, fosztogató amerikai tisztek, második világháború, egymillió dollár, melynek sehol sincsen nyoma Andan számláin

Az ügy, borzasztó bonyolulttá kezdett válni.

2.

Washington DC Rendőr-főkapitánysága,

Washington DC

Október 16. hétfő, 22 óra 00 perc

Aaron Hall, Washington DC rendőrfőkapitánya irodájában, íróasztalánál ült, titkárnője éppen összehajtogatott, nedves törülközőt tett a homlokára, majd sebesen távozott. Hét nyomozója az irodában tartózkodott, épp arra készültek, hogy beszámoljanak eredményeikről, a kapitánynak meg volt egy olyan rossz érzése már reggel óta, hogy nincsen semmilyen eredmény. Ezért fájdult meg a feje. Úgy érezte, mintha satuba fogták volna, és egyre csak húznák és húznák rá a satupofákat.

Számoljanak be szólalt meg a kapitány elkínzott hangon. 1-es csapat, hallgatom.

Bulldog késedelem nélkül belekezdett.

Rekonstruáltuk dr. Julius Andan napjait, október 1-jétől 13-ig. Utánajártunk valamennyi programjának, melyek be voltak jegyezve a naptárába. Megállapítottuk, hogy mindegyiken megjelent, illetve, hogy mindegyiket teljesítette. Minden ebéden, találkozón, interjún, előadáson és értekezleten megjelent, kivéve természetesen azokat, melyek 13-ára voltak bejegyezve. Meglátogatta a felesége sírját október 9-én, mint minden hónapban, amint azt az egyik temetői alkalmazott elmondta, aki látta dr. Andant 9-én a temetőben. Minden programpontjának eleget tett, kapitány úr, semmi gyanúsat nem találtunk.

Értem sóhajtott Hall. Gyanús találkozókat és elmaradt találkozókat várt, valami nyomot, bármit. Jól van. 2-es csapat.

Howard köhintett, mielőtt beszélni kezdett volna.

Andan kommunikációit tekintettük át, már amennyire lehetett, valamint szerettük volna átkutatni az irodáját és a házát, de nem kaptunk rá engedélyt Mindenesetre, engedély nélkül, pusztán kérésre, megengedték nekünk, hogy mind Andan irodájában, mind pedig a házában körülnézzünk. Semmi

gyanúsát nem találtunk. Nagyon sokan keresték Andant, számszerűsítettük a hívásokat, de a híváslistákhoz semmilyen módon sem tudtunk hozzáférni, mert nem kaptunk rá engedélyt. Miután mindennel végeztünk, és már nem volt más dolgunk, mint várni az engedélyekre, csatlakoztunk a 3-as csoporthoz, és segítettünk nekik a kutatásban.

Jól van. mondta monoton hangon Hall. 3-as.

George számolt be John Doe kereséséről.

Mivel nem győztük volna a munkát, cselhez folyamodtunk kezdte George, mire a kapitány felnézett. Néhány elérhető embert, anélkül, hogy beavattuk volna őket a részletekbe és a tevékenység céljába, megbíztunk azzal a feladattal, hogy telefonálják végig a város összes kórházát, rendőrségét, börtönét, hullaházát, sőt gyógyóját Elnézést: pszichiátriai intézetét, és kérdezzék meg, vannak-e roncsolt arcú John Doe-k. Ez nagyban felgyorsította a keresést, ráadásul délben csatlakozott hozzánk a 2-es csapat is. Megnéztünk az állam területén negyvenkét John Doe-t, és ujjlenyomatuk alapján vizsgáltuk, hogy valamelyikük-e dr. Andan. Egyikük sem volt. A helikopterhasználatot igyekeztünk mérsékelni, uram, de elég sokszor volt rá szükségünk a nagy távolságok miatt mondta George bocsánatkérő hangon. A John Doe-k után nekivágtunk a hajléktalanok által megszállt területeknek. Ugyanazt a cselet vetettük be, amit a John Doe-k keresésénél, kapitány úr. Mi magunk akadtunk rá a hajléktalantelepen egy csavargóra, aki felismerte a fényképről Andant, és mutatott egy helyet, ahol látta három nappal ezelőtt.

Nocsak! élénkült fel a kapitány.

Holtan, uram mondta George. A kapitány tekintete üvegessé vált

Folytassa.

Az illetőt, egy bizonyos Gore Bernardót, a csavargót, bevittük az egyik őrsre és elkezdtük a kihallgatását. Sajnos ez nem megy valami gyorsan, mert az illető majdhogynem az éhhalál szélén állt, továbbá több fertőzést is összeszedett az utcán, és mindezek hatására nincs túl jó állapotban, úgyhogy átszállítottuk a Lincoln Memorial Kórházba. Jelenleg is ott van, elméje lassan tisztul. Valamilyen bandáról beszél, három emberről, három négerről, akik, bár ezt nem látta elég közelről, de vagy megszurkálták, vagy ütötték Andant. Azt is mondta, hogy a halott ruháját széthordták.

Biztos, hogy nem hazudik? kérdezte a kapitány. Nem örült a hírnek, de legalább hír volt.

Tudta, hogy Andannak volt egy különös formájú anyajegye a hátán. Azt mondta, hogy látta Andant már 13-án. Zavart volt, sebes volt a feje és nagyon gyanús volt neki.

Ez meg mit jelentsen? kapta le a homlokáról a törülközőt a kapitány.

Azt mondta, a ruhája mocskos és szakadozott volt, de látszott rajta, hogy rá szabták, és hogy drága anyagból van.

És a holttest?

Tűvé tettük a környéket, de sehol sem találtuk.

Hall felállt. Járkálni kezdett, gondolkodott.

És miért biztos benne ez a csavargó, hogy Andan halott volt? -kérdezte.

Járt Vietnamban, látott már elmetszett torkú embert, tudja, milyen az.

És mi a franc van a hullával?

A csavargó nem tudja, nem látott semmit. De egyik nap, nem emlékszik, melyik nap, felriadt álmából, és két pár éles fénycsóvát látott arrafelé, ahol a hullát találta, meg hallott valamiféle zúgásszerű hangot, de be volt rúgva és újra álomba merült.

A rendőrkapitány az ablakhoz állt és elnézte az éjszakai fényekbe öltözött várost.

Fénycsóvák Furgonok. Zúgó hang Ipari porszívó Isten tudja, mi.

Távolba révedő tekintettel szólalt meg.

Dr. Julius Andant meggyilkolták. A holttestét eltüntették. Soha nem fogjuk megtalálni. Soha.

3.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 16. hétfő, 19 óra 42 perc

Mörjike a biztonsági szobában a műveleti pultnál ült. Mindkét lábát feltette a pultra, az egyik billentyűzetet az ölébe vette, azzal irányította a kamerákat. Az eget és az erdőt minden irányban színeképelemzők pásztázták, a hegyen számtalan helyen szeizmográfot süllyesztettek a földbe, és a ház minden oldalán rejtett kamerák tucatjaival lehetett belátni a környék minden talpalatnyi helyét, és az égbolt teljes területét. Szuperérzékeny puskamikrofonok meredtek a felhők és a fák felé, hogy felfogják az emberi fül számára, de még a legtöbb állat számára is hallhatatlan hangokat.

A félkör alakú műveleti pulton három billentyűzet, egy notebook számítógép, két asztali számítógép, három joystick, három 1 terabájtos adatrögzítő, hat különféle vételi és jelátalakító berendezés; hat óriás-monitor, melyek mindegyikét akár húsz kis képernyőre lehetett felosztani, és a pult állványára, az állvány legtetején, negyvenöt fokban bedöntve egy hatalmas, négy és fél méter hosszú és két méter hatvanhat centi magas panoráma-képernyő volt, melyre bármelyik kamera képét fel lehetett tenni a pontosabb elemzés kedvéért.

Mörjike végignézte az összes kamera képét, normálból átváltott hőképre, majd vissza. Átfutotta a színeképelemzők adatait is. Sehol semmi. Egyetlen ember sem közeledett a ház felé, és az égre irányuló puskamikrofonok sem jelezték közeledő repülőgépek vagy helikopterek hangját. A térségben

nyugalom volt. A házban tartózkodókon kívül senki sem tudta, hogy hol van Julius Andan, és Alaszkában még senki sem kereste.

Ezúttal nem Nadya, hanem Damien ült a kommunikációs szobában és figyelte a tévéadókat. Shana, Nadya és Nicole futóedzést tartottak. A ház alagsorában az épület szélén széles folyosó vezetett körbe, itt lehetett futni. Gorkie-nak az volt az ideája, hogy egy ninjának képesnek kell lennie lefutni a maratoni távot, és ninjai képesek is voltak rá, bármikor.

Gorkie azt ígérte Zoénak, hogy három után néhány perccel kezdik a kiképzést. Ez így is lett. Háromkor befejeződött a kártyaparti, Gorkie megengedte Zoénak, hogy elszaladjon vécére, azután találkoztak az edzőteremben. Leültek a tatamira egymással szemben, majd Gorkie arra kérte Zoét, hogy üljön kényelmesen, és maradjon ott, ahol van, ameddig csak bír. Gondolkodhat, álmodozhat, emlékezhethet, becsukhatja a szemét, de nem beszélhet, és nem mozdíthatja meg a lábait.

Zoe egyszer csak hátradőlt, kinyújtotta a lábait és szétvetette a karját a földön. Összeszorította a szemét és felnyögött. Eddig bírta.

Ne haragudj, Gorkie. Már nem bírom!

Gorkie felállt és odatérdelt mellé.

Dehogyan haragszom, Zoe! Ez csodálatos volt! Majdnem öt órán keresztül ültél ugyanazon a helyen, ez nagyon jó eredmény elsőre! Rendkívül jó!

Tényleg? kérdezte Zoe hitetlenkedve. Volt valaki, aki kevesebb ideig bírta elsőre, mint én?

Persze válaszolta Gorkie. Mörjike és Nadya.

Zoe elnevette magát.

Te meddig tudnál itt ülni, Gorkie?

Amíg meg nem halok.

Jézus! Zoe feltápáskodott, de most nem törökülésbe ült, a lábait kinyújtva hagyta és a háta mögött megtámaszkodott. Mi az értelme ennek a gyakorlatnak? A türelem elsajátítása?

Nem. A türelem annak tolerálása, hogy valami nem működik. Az ilyesmi nem egy ninjának való. Gorkie úgy tett, mintha valamit kidobna a szemétkukába. Egy ninjának képesnek kell lennie rá, hogy maga döntse el, mikor aktív és mikor passzív. Mondjuk, hogy életem legsodálatosabb szexuális élményét élem át, és éppen harmadik, világrengető orgazmusomhoz közeledem. Ekkor valamilyen okból abba kell hagynom a szexet, félúton a gyönyör csúcspontjához, és hetvenöt órán keresztül mozdulatlanul kell hasálnom az ágy alatt. Nem gond.

Zoe elgondolkodott.

Tehát bármi történik is, mindig te uralod saját magad? kérdezte.

Pontosan. Én uralkodom magam felett, és nem számít, hogy mi történik körülöttem. A világban lehet káosz, de egy ninjában nem. A szabotázs, bár kívülről félelmetesen összetettnek, bonyolultnak, sőt esetleg még zavarosnak is tűnik, közelelről nézve egyszerű alkotóelemek összessége.

Mint minden a világon.

Pontosan. Valójában nincs semmiféle zűrzavar, nincs káosz, nincs rendetlenség, nincs kiszámíthatatlanság, nincs véletlenszerűség. Csak rossz nézőpontok vannak. Egy embert hihetsz kiszámíthatatlannak, ha mondjuk tíz percét, nézed, de ha egy hetét veszed alapul, rájössz, hogy a viselkedése jellegzetes és szokásokból áll össze. Megfigyelsz egy épületet, amit fegyveresek őriznek. Két fegyveres ór időnként körbejár. A legkülönbélebb időpontokban. Figyeled őket egy ideig, feljegyzed, hogy mikor indulnak el, és teljesen összezavarodsz, mert azt mondd, ebben nincs rendszer. Pedig rendszer mindig van. Ha elég sokáig figyeled a két őrt, rájössz, hogy az időpontok ismétlődnek, hogy mindig van valami, amihez hozzákötik az indulásukat. Mindig van rendszer, ez egy alapigazság. És ha mégis úgy tűnik, hogy nincs, akkor rossz a nézőpontod.

Két méterre Zoétól egy füzet és egy toll hevert a tatamin. Zoe értük ment. Lehasalt a földre, kinyitotta a füzetet és kattintott egyet a tollon, hogy a hegye kiugorjon a végén.

Tehát az első pont, hogy mindig van rendszer jelentette ki Zoe és felírta: Mindig van rendszer. A második, hogy ha úgy tűnik, hogy nincs, akkor is van, de rossz a nézőpontom, és ezért nem látom ezt is felírta.

Így van helyeselt Gorkie. Minden rendszerről el lehet mondani négy dolgot: van oka, van célja, és valaki fenntartja. És vajon mi a negyedik?

Zoe lejegyezte, amit Gorkie mondott, aztán felemelte a fejét.

Még mindig nem teljesen világos nekem, hogy mi is egy rendszer.

Vegyük sorra, hogy mi van egy rendszerben, hogy megtudjuk, mitől rendszer a rendszer. A te életednek is van rendszere, hiszen rendszeresen szeretkezel, eszel, iszol, alszol, tévét nézel és így tovább. Mi van tehát minden rendszerben?

Zoénak felderült az arca.

Ismétlődés mondta. Felírta.

Így van bólintott Gorkie. Mi van még benne?

Ok és cél.

Pontosan. Minden rendszernek van oka, és célja. Valamiért létrehozták azt a rendszert, és maga a rendszer a cél érdekében bizonyos dolgokat ismét. Egy rendszer lehet hibás is, és lehet, hogy az ismétléssel nem éri el a célt, de akkor is van oka, célja, és a cél érdekében bizonyos dolgokat ismét. Ettől rendszer a rendszer.

- Az a két ór azért járja időnként körbe az épületet, hogy illetéktelenek ne hatolhassanak be. Őrjáratoznak, ezt a tevékenységet ismétlik, azzal a céllal, hogy távol tartsák a betörőket. Világos. És minden rendszert valaki fenntart, például fizetést ad az öröknek, gondoskodik áramról meg telefonról, ilyesmik. Ha nem tenné, az örök elmennének máshová dolgozni és felborulna a rendszer. Zoe mosolygott, jelezvén, hogy érti.

Ezt jól kifundáltad, Zoe ismerte el Gorkie. Foglaljuk össze. Minden rendszernek van oka, ami miatt létrejön. Van célja, aminek érdekében bizonyos dolgokat ismétel, újra és újra és újra és újra és újra. Minden rendszert fenn kell tartani, önmagában egyetlen rendszer sem életképes.

És hogyan függ össze mindez azzal, hogy itt ültem majdnem öt órán keresztül?

A szabotázs két dologról szól: a rendszer kiismeréséről, és a rendszer felborításáról. A szabotőr tudja, hogyan kell egy rendszert kiismerni, és tudja azt is, hogyan kell felborítani. Ahhoz, hogy fel tudd lökni, előbb tudnod kell, hogy mi a rendszer, vagyis hogy mi a cél, mit ismétel a cél érdekében, és hogyan tartják fenn. Hogy kiismerhesd a rendszert, meg kell figyelned. Néha nagyon sokáig. Csak figyelsz, és nem mozdulsz, nem foglalkozol mással, nehogy lemaradj valamiről.

Zoe a hátára fordult.

Ajaj! sóhajtott fel. Ezek szerint még sokat kell majd egy helyben rohadnom?

Gorkie nevetni kezdett.

Hát elég sokat.

Andan a dolgozószobájában az asztalánál ült a számítógép előtt, befejezte a jegyzetei olvasgatását, és folytatta az írást. A kételyei mit sem változtak, de az akaratereje, amivel leküzdötte őket, mintha növekedett volna valamelyest. Egy naptár volt az asztalán, a számítógép mellett, és valahányszor sokkolni akarta magát, hátha az nagyobb erőfeszítésekre sarkallja, csak odapillantott. A hónap napjai egyre fogytak, a számok ugyan emelkedtek, de Andan jól tudta: ez valójában visszaszámlálás.

Nagyot sóhajtott. Ivott néhány kortyot az asztalán álló pohárból, amiben vörösbor volt, aztán nekilátott az írásnak.

A pszichológia szó eredete az 1500-as évekre datálható. A pszichológia kezdetben metafizikai filozófia volt, vagyis olyan gondolatrendszer, amely azt vallotta, hogy a lélek az ember lényege, a lélek anyagtalan és halhatatlan. A pszichológia szó a lélek tudományát jelenti, és kezdetben a lélek természetének tudományos eszközökkel történő vizsgálata volt a célja és ezt is csinálta.

Ahhoz, hogy a pszichológiát önálló tudományként ismertessék el, olyasvalamivel kellett foglalkoznia, amivel egyetlen más tudományág sem. Ez volt az oka annak, hogy megpróbálkoztak a materialista felfogással, és elkezdtek úgy tekinteni az emberre, mint egy darab húsrá. A materializmus sohasem volt egy teljes egész, mint filozófia, nem állt másból, mint egy szegényes koncepcióból. A korai pszichológusok kezdték el filozófiává duzzasztani a materializmust. Kitaláltak számtalan fogalmat és jelenséget, és olyan elképzeléseket vezettek be az emberrel kapcsolatban, amilyenek azelőtt nem

léteztek. A pszichológia önkeresése évszázadokon áttartott, az 1500-as évektől az 1800-as évek végéig. Ez idő alatt a materialista spekulációk elképesztő méretű tárházává vált, az élet és a lélek minden jelenségére materialista magyarázatot eszeltek ki. A pszichológia tárgyát az emberi viselkedésben látták, melynek oka az agy alkalmazkodása a környezethez, ami egyet jelent az ember automataként való meghatározásával.

A pszichiátria szót Johann Christian Reil alkotta 1808-ban. Míg a pszichológia a metafizikából indult, és kezdetben filozófusok, spiritisták, teológusok művelték, addig a pszichiátria filozófiai alapjai Thomas Malthus, Herbert Spencer és Charles Darwin fajelméleteiből erednek. A pszichiátria már a kezdet kezdetén erőteljesen materialista volt, és ha tartalmazott valaha is valamit a lélekről, az hamar kiveszett belőle. Eredetüket tekintve tehát jelentős a különbség a pszichológia és a pszichiátria között, de e különbségek az 1800-as évek végére elmosódtak, és mindkettő sziklaszilárdan materialista áltudománnyá lépett elő (vagy inkább vissza). A pszichológia a viselkedést jelölte meg tárgyaként, a pszichiátria az agyműködést.

Thomas Malthus (1766-1834) angol közgazdász azt tanította, hogy ha a szegényeket nem irtják ki, nem sterilizálják, és nem zárják őket egészségre ártalmas területekre, hogy meghaljanak, előbb-utóbb nem fog maradni élelem az emberek számára. Kijelentette, hogy elő kell segíteni a pestis visszatérését a szegényebb városrészekben. Malthus ideológiájának és törekvéseinek egyetlen indítéka a brit arisztokrácia megmentése volt.

1870-ben Herbert Spencer (1820-1903) pszichológus és filozófus megalkotta a legalkalmasabb túlélés kifejezést, melyet helytelenül Darwinnak szoktak tulajdonítani. Spencer az emberek szelektív tenyésztését és az alkalmatlanok, meggyilkolását szorgalmazta. Hitler ideológiájának egyik forrása Charles Darwin volt. Darwin (1809-1882) volt az az ember, aki bevezette a pszichológiába a természetes kiválasztódás, vagyis az öröklődés eszméjét, amelyre a náciizmus is felépült. Kevésbé ismert tény, hogy Darwin pszichológus is volt, ő írta az első gyermekpszichológiai tanulmányt, melynek alanya a saját gyereke volt, akiről éveken át naplót vezetett. Darwin jelentette ki, hogy az emberi lélek kérdéseit örökletes, genetikus oldalról kell megközelíteni. Darwin eszméinek megjelenésével azonnal feltűnt a tudományos fajelmélet, amely ideológiája a náciizmusban csúcsosodott ki.

Wilhelm Wundt (1832-1920) 1879-ben kijelentette, hogy az ember állat, és nincs semmiféle lelke. És még hozzátette: ez tudományos tény. Wundt tehát azt állította, hogy MINDEN bölcs, filozófus, mester, vallásalapító és hívő, az egész emberi történelemben tévedett. Ő nem.

Iván Pavlov (1849-1936) kutyákkal végzett kísérletei nyomán kijelentette, hogy a tanulás inger-válasz mechanizmus kialakítását jelenti, és hogy az elme így működik. Lenin és később Sztálin felkarolták Pavlov munkáját, mert az jól használhatónak bizonyult a totális elnyomáshoz, ugyanis gépeknek tekintette az embereket.

Sir Francis Galton (1822-1911) Darwin unokatestvére, Wundt diákja, 1883-ban megalkotta az eugenika kifejezést. A szó jelentése: jól sokszorosítani. Az eugenika célja az emberiség szelektív tenyésztése, hogy egy szuperfaj jöjjön létre. A lelki tulajdonságokat örökletesnek tartotta, és mindenféle mentálisnak mondott betegség gyógymódja a sterilizálás volt. 1903-ban alakult az Amerikai Tenyésztők Szövetsége, amelynek volt egy eugenika részlege. Létrejön az Eugenikai Irattár

és a Kísérleti Evolúciós Allomás sok más, hasonló csoport mellett. 1940-re harminc államban volt sterilizációs törvény, és több mint százezer embert sterilizáltak akarata ellenére. Több száz ember gyűjtötte az információt az amerikai családokról, hogy megállapítsák, hogy kit kell sterilizálni és kit nem. Mindez sohasem ellenőrzött elméletek alapján folyt. Pszichiáterek döntötték el, hogy kin hajtsák végre a beavatkozást. Hollywood propaganda-játékfilmeket forgatott, hogy bemutassák, mily csodálatos az eugenika. 1933-ban, amikor Hitler hatalomra került, és egyik első intézkedéseként bevezette a fajhigiénés törvényt, az amerikai áltudósok éljeneztek.

Mint láthatják, a fajhigiéné és a fajelmélet nem náci elképzelés. A náciizmust a pszichiátria és a pszichológia hozta létre. Ernst Rudin pszichiáter, a náciizmus egyik főideológusa eszelte ki a genetikai pszichiátriát, amely a szervezés alatt álló Holocaust tudományos terminológiában való megfogalmazása, nemzetközi elfogadtatása érdekében. Mindez 1916-ban történt, jóval Hitler előtt. A közhiedelemmel ellentétben Hitler a valóságban nem talált ki semmiféle új eszmét, hanem csak felkarolt eszméket. A fajhigiéné, a sterilizációs törvény, az emberek szelektív tenyésztése, a Holocaust, mind-mind pszichológiai-pszichiátriai eszmék.

Wilhelm Wundt és Sigmund Freud nyomán elterjedt az a nézet, hogy alapvetően minden mentális betegség oka az erkölcsökben van, gyógyításuk a jó és a rossz fogalmának kiirtását követeli meg.

Egyes pszichiáterek és pszichológusok monopóliumokat hoztak létre, mind finanszírozási, mind pedig ideológiai szempontból. A XIX. és a XX. század átmeneti időszakában a Rockefeller család jelentős összegekkel kezdte támogatni a pszichiátria és a pszichológia egyik-másik irányzatát.

A pszichológia és a pszichiátria az idők folyamán sokat változott, ám lényegét tekintve semmit. Elméletei, tételei, axiómái keveset fejlődtek, és a fejlődés annyit jelent, hogy egyre embertelenebbek lettek. A pszichiátria és a pszichológia a mai napig ugyanazokon az ideológiai alapokon áll, mint a náciizmus születésekor, alkotói egytől egyig veszedelmes Őrültek voltak.

Képzelden el egy embert, akinek olyan a múltja, mint a pszichiátriának és a pszichológiának, és gondoljon bele:

Szeretné, ha ez az ember a gyermekei, körül lebzselne?

Szeretné, ha ez az ember beköltözne az otthonába?

És vajon hallgatna a tanácsaira?

És ha egy nap azt látná, hogy ő lett a világ ura, mit érezne?

TIZENEGYEDIK FEJEZET

1.

CIA-főhadiszállás,

Langley, Virginia

A CIA a tengeralattjáró-elv alapján működik. A haditengeralattjárók burkolata több, egymástól elszigetelt, hermetikusan lezárható túlnyomásos kamrát rejt. Ennek biztonsági okai vannak, ezen a módon ugyanis az esetlegesen betörő víz elszigetelhető, és így működésben tartható a tengeralattjáró és megmenthető a legénység (de legalábbis egy rész). A CIA-ban a vizet az információ helyettesíti. Az információ áramlásának szabályozása a tengeralattjáró-elv. A CIA-ban az információt gondosan elzárják mindenkitől, akire nem tartozik, vagyis mindenki csak annyit tud, amit a munkájához tudnia kell, többet nem.

A CIA főhadiszállásán a folyosók szakaszokra vannak osztva, és minden szakaszon őrség és elektronikus kapu áll. Csak az mehet tovább, akinek engedélye van rá. Az ajtókon nincsenek nevek, csak számok, a belépőkártyákon, melyeket mindig mindenkinek jól látható helyen kell hordania az épületen belül, csak fénykép van, név vagy beosztás nincs feltüntetve. A CIA-ban a munkakörök és a titkossági szintek el vannak különítve egymástól. A munkakörök szerinti elkülönülés azt jelenti, hogy el vannak egymástól zárva a különféle főigazgatóságok, az ezeken belüli osztályok és alosztályok munkatársai, például a Műveleti Főigazgatóság és az Adminisztrációs Főigazgatóság, vagy az Adminisztrációs Főigazgatóságon belül a főhadiszállás számítógépes rendszerét karbantartó és az épület biztonságára ügyelő nők, és férfiak minden tevékenysége el van egymástól szigetelve (leszámítva a hivatalos együttműködést). Minden munkatártnak van hozzáférési engedélye, amivel jogosult adott témájú és adott titkosítású információkhoz, anyagokhoz hozzáférni. Az eltérő munkaköröknek és néha még az eltérő hozzáférési engedéllyel rendelkező munkatársaknak is külön ebédlőjük, büféjük, kávéházuk, vécéjük, folyosójuk van, nem ugyanazt a liftet használják, vagy nem ugyanakkor, nem ugyanazt a lépcsőt használják, vagy nem ugyanabban az időben, és az épületet sem ugyanakkor hagyják el. Beszélgetni sem beszélgethetnek egymással.

A CIA főhadiszállásán három nagy telefonközpont van. Az egyik a nyilvános hívásokat fogadja, a másik a külső, de bizalmas jellegű hívásokat, a harmadik pedig a házon belüli telefonálást biztosítja. A központok csak melléket kapcsolnak, a mellékek pedig mellékük bemonadásával és semmiféle egyéb információt nem kiadva jelentkeznek be. Aki nem ismeri a melléket és annak az embernek a nevét, akivel beszélni akar, az nem tud beszélni senkivel. A belső telefonkönyvek titkosak, nem teljesek és hamisak. A belső telefonkönyvek érthetetlenek azok számára, akik nem ismerik a kódot, amivel meg lehet fejteni őket. Ezek egyszerű kódok, telefonálás előtt elegendő fejben dekódolni a megadott számot az igazira. A telefonkönyveket rendszeresen változtatják, és minden titkossági szintnek megvan a sajátja.

A tengeralattjáró-elv kimondja, hogy az információk nem áramolhatnak szabályozatlanul és nem áramolhatnak oldalirányban, ami azt jelenti, hogy két egymás mellett lévő irodában dolgozó munkatársak nem tudják, hogy a szomszéd irodában kik vannak, és mivel foglalkoznak. Az alosztályok által szerzett illetve alkotott információk (felderítés által szerzett információk vagy elemzések, vagy vizsgálatok által létrejövő információk) az alosztály vezetőjéhez kerülnek, aki továbbítja azokat felfelé, az osztály vezetőjének, az osztályvezető a részlegvezetőnek, a részlegvezető valamelyik igazgatónak, az igazgatók a főigazgatóságok főigazgatóinak, és a főigazgatók az igazgatónak. A részinformációk így összeadódnak, és minden vezető csak annyi információval és csak annyi emberrel foglalkozik, amennyivel még lehetséges. Minden vezetőnek döntési jogköre van. Ha egy irodának

szüksége van egy információra, az alosztály vezetőjéhez kell fordulnia, aki az osztályvezetőhöz fordul. Ha az információ nem különösebben jelentős, az osztályvezető elrendeli, hogy az igénylő megkapja a kért információt. Ha az információ komolyabb, az igénylés eljuthat akár magához a főigazgatóság vagy a CIA igazgatójához is.

Az Andan-üggyel megbízott CIA-ügynökök tevékenységi köréről senki sem tudott semmit, kivéve a Műveleti Főigazgatóság főigazgatóját és William Donovant, a CIA igazgatóját. Bár száznál több ügynök járta az Államokat Andan után kutatva, minden információ, amit szereztek, az Andan-ügy koordinációs bizottságához került, amiben mindösszesen három, elemzésben jártas, a múltban operatív ügynökként is szolgáló (és felettébb eredményes) veterán kapott helyett.

Martin Ackermann harmincnyolc éve volt a CIA-nál. A hatvanas évek elején zöldfülűként küldték Berlinbe, ahol az volt a feladata, hogy kisebb csomagocskákat hozzon-vigyen Kelet-Berlin és Nyugat-Berlin között. Így már fiatalon szert tett néhány ősz hajszálra. Egy futárszolgálat alkalmával elfogta a KGB, Moszkvába vitték, a hírhedt KGB-börtönbe, a Ljubjankába, megkínozták, majd egy nevetséges perben, ami kevesebb, mint tizenöt percig tartott, halálra ítélték. Egyetlen kiút volt: a tévékamerák elé kellett állnia és elmondania egy előre betanult szöveget arról, hogy mennyire megbánta, amit tett, hogy milyen jól bánnak vele, és hogy megismerkedett a kommunizmus eszméivel, melyeket csodálatosnak tart, míg az imperializmus nem más, mint a munkásosztály kizsákmányolása. Természetesen Langleyben mindenki tudta, hogy mi áll a háttérben. Ackermann halálos ítéletét a tévészereplésért cserébe harminc év gulágra változtatták (ami tulajdonképpen szintén halálos ítélet, csak másképp nevezték). Ackermann azonban csodával határos módon a szigetcsoport felé menet megszökött a marhavagonból. A leghalványabb elképzelése sem volt arról, hogy hol van, nem beszélt a nyelvet (csak németül tudott), és rettegett, hogy elkapják, ezért öt hónapig vándorolt fel-alá a hatalmas országban, mire eljutott a határra. Három hét múlva Londonban besétált az amerikai nagykövetségre. Negyvennyolc órával később már az Államokban volt, a CIA-ban hősnek kijáró ünnepség és kihallgatások végtelen sora várt rá. Ackermannnak a Ljubjankában a kínzások során a bal kezéről levágták a kisujját és a mutatóujját, de semmit sem árult el, csak adta a tudatlant, akit valami dörzsölt ügynök beszervezett és kihasznált. Végül fiatal kora miatt hittek neki, és mert a legdurvább kínzások során sem mondott semmit. Ackermann legenda lett, és bár nem léptették elő olyan gyakran, mint elvárható lett volna egy legenda esetében, ha jutalomosztásról volt szó, sosem maradt le a névsorról. Ackermann hét éve a Műveleti Főigazgatóság Emberrablási Osztályát vezette. Ez az osztály részben emberrablások felderítésével, részben pedig emberrablások elkövetésével foglalkozik.

Brandon Dunsmore Ackermann helyettese volt. Az ő pályája nem indult olyan kalandosan, mint főnökéé, sosem került fogságba, és sohasem dolgozott külföldön. Az FBI antiterrorista osztagánál kezdte, mint mesterlövész. Néhány év múlva az osztag parancsnoka lett, majd taktikai tervező, mert a tervei sokkal jobbak voltak, mint az előző parancsnoké. Tizenegy éve megkörményekezte a CIA, magasabb fizetést, jobb felszerelést, egy egész osztályt és kevesebb szabályt ígértek neki. A szabályok csökkentése volt az, amire igazán felkapta a fejét, mert alapjában véve nagyon lojális ember volt, és az FBI elhagyását valahol a lelke mélyén árulásnak érezte. Azt azonban még nagyobb árulásnak érezte volna, ha felmerül a lehetőség, hogy még jobban végezze a munkáját, és mégsem él vele. Az Emberrablási Osztály annyiban különbözik a Túszejtési Osztálytól, hogy kifinomultabb módszereket használ, felderítői, nyomozási munkát is végeznek, és a kiindulópont egy ügynél épp az ellenkezője a túszejtési ügyeknek: nem tudni, hogy hol vannak az áldozatok és az elkövetők. Dunsmore sosem volt

híve a túl nagy erőnek, a lövöldözésnek, páncélos járművek használatának és más efféle brutális eszközök bevetésének, amikor a helyszínen túsok, vagyis ártatlan kívülállók is vannak. Dunsmore az intelligens megoldásokat forszírozta, a trükköket, az elkövetők figyelmének elterelését és ehhez hasonlókat, ezért is került az Emberrablási Osztályra, mert ott ezek voltak a követelmények.

Steve Holbrook tanulmányokat írt a CIA számára a politikai gyilkosságok természetéről. Holbrook valamikor réges-régen Jimmy Carter testőre volt, Carter elnökségének teljes ideje alatt, 1977-től 1981-ig. Amikor merényletet kíséreltek meg Reagan ellen, Holbrook az elnöki testőrség egyik vezetője volt, és a merénylet jobban fájt neki, mintha maga kapta volna be a golyót. Azóta megszállottan tanulmányozza a politikai gyilkosságokat, hogy rájöjjön, milyen háttér folyamatok vezetnek el egy-egy magas tisztséget betöltő állami vezető elleni merénylethez. Hét éve az Antiterrorista Főosztály politikai elemzője. Elemzései nemegyszer fedtek fel titkolt összeesküvéseket persze csak külföldön, elsősorban a fejlődő országokban.

Ackermann, Dunsmore és Holbrook a Műveleti Főosztály egyik helyzetelemző szobájában tartózkodtak, a főhadiszállás hatodik emeletén. A helyiségnek nem volt ablaka, ám kitűnő klímaberendezéssel szerelték fel. A szoba berendezése egy magas hűtőszekrényből, egy zsúrkocsiból, egy hatalmas, lekerekített végű asztalból, nyolc kényelmes, magas támlás forgótálpú székből és egy tizenkét négyzetméteres táblából állt, amelyre írni és fotókat kitenni is lehetett. Ackermann tarkóra tett kézzel ült az egyik fotelban, és az asztalon heverő mappák, papírfecnik és jelentések tömkelegét nézte. Dunsmore az asztal végén ült, fent az asztalon, két lépésre a táblától, melyen Andan elmúlt másfél hónapjának programja volt felvázolva. Holbrook a hűtőszekrényből ásványvizet vett elő, lecsavarta a kupakját, aztán az üvegből iszogatva járkálni kezdett. Ez volt az ő gondolkodási módszere: monoton fizikai cselekvés és kreatív gondolkodás.

Alvilág kihúzva, terrorizmus kihúzva szólalt meg Dunsmore a táblát bámulva.

Politikai indíték? kérdezte Ackermann sokadszorra.

Még mindig nem látok semmi ilyesmit felelte Holbrook Ackermann háta mögött járva éppen. Semmi. Nyoma sincs. Az Amerikai Pszichiátriai Társaság elnökének lenni nem pszichiátriai, hanem politikai poszt, tehát politikai okok keresendők a háttérben, hogy miért épp Andant választották meg, és ha leváltanák, elmozdítanák, vagy kirúgnák, abban is. De hogy eltűnjön? – Holbrook meghúzta az ásványvizes palackot.

Semmiféle nyoma nem volt annak, hogy valakik jártak volna az irodájában vagy a házában, vagy a lakásán Londonban mondta Ackermann. És annak sincs, hogy valakik jártak ott, de utána módszeresen eltüntették a nyomaikat. Brandon! szólt oda Dunsmore-nak. Mi a legkorábbi időpontja Andan eltűnésének?

A rendőrség Andan rezidenciájának biztonsági személyzetével beszélgetett, és elmondásukból azt a tanulságot vonták le, hogy Andan fél nyolc és nyolc között ment el, méghozzá gyalog, bár a nyomait kint nem találták meg. A CIA természetesen ennél jóval alaposabb munkát végzett.

André Bern, Andan egyik biztonsági embere október 12-én, 21 óra 14-20 perckor beszélt Andannal, aki akkor mondta neki, hogy lefekszik aludni olvasta le a tábláról Dunsmore. Elvileg tehát Andan

nem sokkal ezt követően leléphetett. A biztonsági kamerák egyikén sincs rajta, hogy távozik. Ez elég furcsa.

Sőt, a teljes biztonsági rendszer mintha megvakult volna minden tartományban, amikor Andan távozott tette hozzá Ackermann. Brandon! Mennyire nehéz kijátszani ezt a biztonsági rendszert?

Kurvára jelentette ki Dunsmore habozás nélkül. Az embernek eszméletlenül kell ismernie a rendszert, és nagyon profinak kell lennie. Ha Andan keresztülsejtelt ezen a rendszeren, akkor arra hónapokon át kellett készülnie.

De lehetséges, hogy átsétált?

Elvileg igen. Határozottan igen, de határozottan elvileg.

Holbrook fuldokolni kezdett félúton a tábla felé. Ackermann is nevetett a kacifántos fogalmazáson. Dunsmore csak elmosolyodott. Holbrook kifuldokolta és kiköhögte magát, újra ivott egy kis ásványvizet, aztán így szólt:

Miért vagyunk biztosak benne, hogy a biztonsági rendszert nem kapcsolták ki egy pillanatra sem?

Mert Ackermann felállt, és az asztal fölé hajolva keresgélt a jelentések között, majd felvett egy lapot. A villanyóra szerint nem volt áramkimaradás, továbbá a biztonsági irodában van egy tartalék áramfejlesztő, aminek a fogyasztásmérője a nullán állt, vagyis nem kapcsolt be. Automatikusan kapcsol be egyébként.

De ezeket, a berendezéseket egy jó szakember különösebb gond nélkül visszaállíthatja mondta Holbrook.

Nem túlzás ez egy kicsit? fordult hátra Dunsmore.

Miért lenne? tárta szét a karját Holbrook. Andan egymillió dollárt kapott a Masadának elpasszolt műkincsekért! A dohány meg úgy eltűnt a titkos számlájáról, mint a huzat, mindössze ötvenkét perccel később! Az egész pénzt kivették! Egymillió káféban! Az pedig szép összeg. Annyiért már bőven megéri a legjobb szakemberekkel dolgoztatni.

Nem egymillió hűtötte le Dunsmore. A bank leveszi a kezelési költséget, úgy tudom, húsz százalékot.

Azt a kurva! húzta el a száját Holbrook. Csak, mert náluk volt a dohány ötvenkét percig, kerestek rajta kétszáz rongyot? A kurva élet! füttyentett egyet, aztán legyintett. Na de mindegy. Nyolcszázezer dollár is elég szép összeg.

Oké emelte fel a kezét Ackermann, aztán kísértelt az asztal mellé, és összefűzte az ujjait a tarkóján. Mondjuk, hogy Andant zsarolták. Akartak tőle egy nagyobb összeget Éjjel kicsalták a házból, vagy bementek érte, és kikísérték. Hogyan deríthetnénk ki, hogy ez mikor történt?

A házban a számlálókát vissza lehet állítani, de a Villanyműveknél aligha mondta Holbrook.

Ackermann bólintott, hogy érti. Felkapta az asztalról a telefonkagylót, és beütötte a helyzetelemző szoba előtti iroda számát. A második kicsengésre, vették fel.

4437 szolt bele a bizottság kommunikációs tisztje, bemondva a hívott melléket.

Szükségem van az Andan-rezidencia október 12-i és 13-i teljes és legrészletesebb áramfogyasztás-görbéjére. Adta ki az utasítást Ackermann. -Sürgős.

Visszamondom. Szüksége van az Andan-rezidencia október 12-i és 13-i teljes és legrészletesebb áramfogyasztás-görbéjére.

Pontos. Lássanak hozzá! Ackermann letette a kagylót, mire a telefon azonnal megszólalt. Felvette! Igen?

Egy újabb jelentés érkezett, uram jelentette a másik kommunikációs tiszt.

Hozza be! rendelkezett Ackermann.

Igenis!

Ackermann letette a kagylót és az ajtó felé indult. Félúton járt, amikor kinyílt előtte.

A jelentés, uram mondta a tiszt és egy sötétbordó, CIA-emblémás bőrmappát nyújtott át a felettesének.

Ackermann elvette, a tiszt pedig lelépett, becsukta maga után az ajtót. Ackermann az asztalhoz sétált és kinyitotta. Dunsmore és Holbrook őt nézték. Ackermann átfutotta a jelentést.

Uraim, a rendőrség eltévedt – jelentette be.

Mi történt? kérdezte Dunsmore, akit az új ég mindig érzékenyen érintett.

Úgy-ahogy átkutatták a fővárost meg a környékét és Andannak nyomát, sem találták. Néhány rendőr Andan fényképével járta a hajléktalantanyákat, és ráakadtak egy csavargóra, aki azt állította, hogy látta, amint Andant meggyilkolják, és ő maga látta közelről a holttestet is. A holttestet azután valakik elvitték. A rendőrség erre a nyomra állt rá.

És merre látta a csavargó a gyilkosságot? kérdezte Dunsmore.

Ackermann felnézett a papírból.

Semerre mondta. Hazudik.

Na és miért?

- A fickó az éhhalál szélén állt, amikor odament hozzá pár rendőr, hogy kikérdezze, látta-e a fényképen lévő embert. A csavargó úgy döntött, nem szalasztja el a lehetőséget, és azt hazudta, hogy

igen. Azért, hogy ételt és szállást kapjon. Találgatott, és itt-ott ráhibázott, és erre az egész rendőrség hitt neki. És most a fickó az utca helyett a Lincoln Memóriáiban fekszik, jól tartják, meleg van, tiszta ruha, rendszeresen tisztálkodhat, és még figyelmet is kap. Ami őt illeti ez bomba üzlet. Emberileg érthető, amit tett, egyébként viszont talán végleg eltérítette a rendőrséget a helyes útról, így, ami ezt illeti, a kurva anyját.

2.

Netsuke Tower,

Manhattan, New York

Október 17. kedd, 13 óra 40 perc

Seinji Isikawa, a Pénzügyi Főosztály igazgatója, az igazgatói tanács tagja, természetéből fakadóan igen elegáns ember volt. Bajuszát mindennap nagy műgonddal nyírta, egyetlen szőrszál sem nőtt ott, ahol nem kellett volna, és egyetlen szőrszál sem állt rosszfelé. Fekete haját hátrafésülve és leolajozva hordta, hasonlóan a sumobirkózókhoz. Kerek lencsájú, vékony keretű szemüveget viselt, öltözéke mindig makulátlan. Rendkívül fegyelmezett ember volt. Két évtizede dolgozott Masadával, és ez alatt a húsz év alatt egyetlenegyszer sem emelte fel a hangját, vagy mutatta volna akár csak egyetlen arcizomrándulással, hogy kibillant nyugalmából. Masada bízott Isikawában, olymértékben, hogy közvetlen bizalmasának fogadta, amiért Isikawa nagyon hálás volt.

Isikawa és Masada a Netsuke Tower legfelső emeletén, Masada irodájának egyik, kívülről átlátszatlan ablakánál álltak.

A tranzakció befejeződött tájékoztatta Isikawa Másadat.

Részleteket kérek, Seinji kérte Masada.

Isikawa bólintott.

Október 10-én, 13 óra 00-kor Andan úr egyszeri számlájára átutaltunk egymillió dollárt. 13 óra 52-kor emberem kiürítette a számlát, és egy táskában a pénzzel távozott. 14 óra 45-kor a pénzt öt különféle nagyságú összegre osztottuk szét, és öt emberem öt különféle bankba helyezte számlára az összeget 15 óra 55-ig. Éjfélíg három számláról eltérő nagyságú átutalás ment három különböző országba, éjfél után néhány perccel a két másik számláról a teljes összeget átutalták egy-egy bankba, más-más országba. Október 11-én elkezdték az átutalt összegeket szétaprózni és továbbküldeni. A Washington DC-ben maradt három töredéket október 12-én délelőtt indítottuk útnak. Október 13-án az összes tételt embereim kivették a számlákról, és a pénzzel más-más útvonalon Törökországba utaztak. Október 14-én és 15-én embereim Törökország bazárait járták, és arany ékszereket vásároltak a pénzből. Szám szerint negyvenhét ékszerről van szó. Az ékszereket tizenhét emberem tizenhét útvonalon vitte Londonba, ahol mindegyiket egyesével eladták magasabb áron, mint amennyiért vásárolták. A kapott pénzből embereim fogyóeszköz-megrendeléseket fizettek ki a Masada Konzern európai központja számára: poharak, tányérok az éttermekbe, szalvéta, toalettpapír, íróeszközök, tisztálkodószeres és egyebek. Veszteség: nulla dollár. A pénz útja felderíthetetlen.

Masada bólintott.

Köszönöm, Seinji. Megvendékelhetlek egy teával?

Köszönöm, Joshi. De ha szabad említenem, egy pohárka szakénak jobban örülnék.

Masadának megenyhültek az arcvonásai, halovány mosoly jelent meg az arcán.

Ahogy óhajtod, barátom mondta.

3.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 17. kedd. Zónaidő: 12 óra 10 perc

A házban több ebédlő is volt, minden szinten akadt egy-kettő, kivéve a felszín alatti szinteket. A második emeleten, a ház északnyugati sarkában lévő ebédlőt panorámaebédlőnek nevezték, mert a sarok mindkét fala üvegből volt (tizenhét rétegű, rezgésmentes, golyóálló üvegből), amely elragadó kilátást biztosított a gyönyörű havasi tájra. Damien a tűzhelynél szorgoskodott, Zoe, Mörjike és Gorkie a nagy asztalnál ültek és a reggelijükre vártak. Nadya a másik, kisebbik asztalnál foglalt helyet, és mintha pasziánszt játszana, úgy rakosgatta ki maga elé az asztal tükörsima lapjára az információágenseket tartalmazó kártyalapokat. Nicole a biztonsági szobában figyelte a térséget, Shana a szobájában aludt.

Damien szólalt meg Gorkie, mire Damien hátrafordult. Te biztosan értesz a szakácsművészet történelméhez is. Mondd csak, miért esznek az emberek tojást reggelire? Miért nem ebédre eszik?

Van, aki ebédre eszi mondta Damien, aztán visszafordult a serpenyőjéhez. És van, aki ebédidőben eszi reggelire.

Értem bólogatott Gorkie. Ők éppen erre készültek.

Egyébként valószínűleg azért, mert könnyű elkészíteni és laktató. A reggeli az a munka előtti evés, mármint elvileg legalábbis, és az ember nem ér rá annyit pizsmogni vele, mint mondjuk egy tenger gyümölcsei tál elkészítésével mondta Damien.

Mennyi ideig tart egy tenger gyümölcsei tál elkészítése? kérdezte Zoe.

Ez sok mindentől függ felelte Damien. Ha neked kell kifognod a hozzávalókat, akkor hetekig is eltarthat.

Zoe és Mörjike nevettek, Gorkie csak elmosolyodott. Nadya is mosolygott, bár ő most teljesen elmélyült az ágensek elemzésében.

De ha mondjuk, ez már megtörtént, és minden hozzávaló ott lapul a kis hűtőszekrényedben? kérdezte Zoe.

Az attól is függ, hogy mennyire kicsi az a hűtőszekrény mondta Damien.

Dögölj meg! fakadt ki Zoe. Ez nem lehet igaz, hogy ez a fickó soha nem tud egy normális választ adni a kérdéseimre!

Mindannyian nevettek Zoe felháborodásán.

Pár óra adta meg Damien végre a választ, amire Zoe annyira várt.

Aha! Jó vicc! grimaszolt Zoe. Majd biztos fel fogok kelni egy rohadt tenger gyümölcsei tál kedvéért órákkal előbb! Akkor már inkább egyek egész életemben müzlit!

Gorkie Nadyához fordult.

Hol tartasz, Nadya, kedves? kérdezte.

Néhány dolog már világos válaszolta Nadya a kártyáit nézegetve.

- Például?

Például az, hogy a CIA már keresi Andant jelentette ki Nadya határozottan. Méghozzá már jó pár napja.

Mörjike és Zoe úgy fordultak, hogy lássák Nadyát. Damien is odapislantott.

Mire alapozod? érdeklődött Gorkie.

Hát lássuk csak kezdte Nadya és feléjük fordult. A CIA-nak van egy részlege, ami az Egyesült Államok médiáit figyeli és elemzi. Vannak bizonyos elvek, ami alapján elemeznek, amik a tapasztalat szerint jelei annak, hogy a dolgok nem úgy vannak, mint ahogyan állítják. Például amikor ágyúval lönek verébre, az mindig nagyon gyanús. Az első hír Andanról Nadya kikereste a megfelelő kártyát vasárnapi, október 15. Keleti parti idő szerint 20:00-kor Albert P. Stafford, az Amerikai Pszichiátriai Társaság alelnöke bejelentette, hogy Andan szabadságot vett ki és pihen. A második hír még ugyanazon a napon 21:00-kor, az Amerikai Pszichiátriai Társaság dísztermében sajtótájékoztatót tartottak, ahol Albert P. Stafford újfent közölte, hogy Andan pihen. Az elemzés tankönyveiben az effélét hívják az ágyúval verébre klasszikus példának. Az Amerikai Pszichiátriai Társaságnak három szóvivője is van, ez az egyik. Andan szabadsága piti ügy, semmiség, nincs jelentősége. Messzemenően rangon aluli a társaság alelnöke számára, hogy bejelentse. A másik, hogy ezt miért kell bejelenteni? Kit érdekel? Elegendő lett volna kiadni egy egyszerű sajtóközleményt, hogy Andan elment egy időre pihenni. Nem volt szükség tévébejelentésre, nem volt szükség az alelnöknek bejelentenie, és legfőképpen sajtótájékoztatóra nem volt szükség. Égbekiáltó hibák. Annyira igyekeztek, hogy mindenkit meggyőzzenek róla, hogy Andan jól van, és tudják, hogy hol van, hogy éppen ezzel az eltúlzott igyekezettel árulták el, hogy mennyire kétségbe vannak esve. És a CIA erre már rég rájött, már vasárnap. Tehát legkésőbb vasárnap munkához láttak, hogy előkerítsék Andant, de

az is lehet, hogy már jóval korábban rajta voltak az ügynön, mert valaki felkérte őket.

Mondjuk, hogy már 13-án vagy 14-én ráálltak mondta Zoe komoly arccal. Most hol tarthatnak?

Minden ügyet úgy kezdenek, hogy előveszik a jó öreg rutineljárást, mert a tapasztalatok szerint az hozza a legtöbb eredményt. Ha nem válik be, akkor jön a kreatív nyomozói munka, intuíció és más effélék tájékoztatta Nadya.

Mennyi esélye van annak, hogy megtalálják minket?

Minket? kérdezett vissza Nadya. a Kunoichi Klánt? Semmi. Nincsenek nyomaink. Nincsen szál, ami hozzánk vezetne, és nemcsak hogy Andantól nincsen, de a világban sincsen semmi, ami hozzánk vezethetne, vagy ami arra utalna, hogy mi léteünk. Maximum eljuthatnak ide. Ez két módon lehetséges. Az egyik, hogy minden házat átkutatnak, ami nevetséges feltevés. A másik, hogy szűrőpróba-szerűen vagy valamilyen elv alapján néznek meg házakat. De ha ide eljönnek, az nem probléma. Itt nem fogják megtalálni Andant. Ahhoz, hogy rájöjjenek, hogy ez a ház magában rejt néhány trükköt, óriási apparátust kell felvonultatniuk, és darabokra kell szedniük a házat. És ha nincs itt semmi gyanús, és márpedig mire bárki is ideérne, nem lesz, akkor nem hozatnak ide egy olyan irdatlan nagy apparátust, amivel megtalálhatnák a titkos helyiségeket.

És ha Joshit gyógyszeres vallatásnak vetik alá? kérdezte Mörjike.

Miért tennék? Megtalálhatják a kapcsolatot Andan és Joshi között, de az indok a találkozásukra, hibátlan. Ahogyan múlnak a napok, a hetek, és esetleg a hónapok, és semmi nyoma Andannak, kétségbeesésükben feltételezhetik, hogy amit Joshi mondott, az nem a teljes igazság vagy nem is igaz. De mit tehetnének? Még a KGB a maga fénykorában se engedhette volna meg, hogy elraboljon egy olyan kaliberű embert, mint Joshi Masada és kivallassák. Nem tehetik meg. Joshi gyanún felül áll, makulátlan a hírneve.

És ha tönkreteszik a hírnevét?

Annyira, hogy letartóztassák, mint egy bűnözőt? És azután a rendőrségtől elvigye a CIA? Nadya mosolyogva rázta meg a fejét. Nem. Ezt nem tudják megtenni. Illetve igen, de nem ennyi idő alatt. Ehhez évek kellene, de minimum egy év és jókora költségvetés.

Mörjike megnyugodva fordult vissza az asztalához. Damien elkészült a reggelivel, a zöldséges tojásrántottával. Most Zoe kapott először, utána Gorkie, majd Mörjike, az utolsó adag Nadya tányérjára került. Damien kiment a konyhából, ment, hogy megnézzze, alszik-e még Shana.

A szobájához érve bekopogott, aztán belépett. Shana az ágyon feküdt a párnák közt, és aludni látszott, de egy pillanatra álmosan felpislantott, amikor kinyílt az ajtó. Damien odament az ágyához és letérdelt mellé.

Szia kicsi, Shana! mondta és megsimogatta Shana arcát.

Shana elmosolyodott és jóízűen nyújtózkodott egyet. Azután átölelte Damient és magához húzta.

Megcsókolták egymást.

Tegyél a kedvemre! súgta Shana Damien fülébe.

Az nem lesz nehéz súgta vissza Damien, és a keze eltűnt a takaró alatt.

Sohasem az nevetett Shana, széttárta a combjait és újra magához húzta Damient és szenvedélyesen csókolni kezdte, közben az egyik keze lecsúszott Damien lábai közé.

Andan el sem tudta képzelni, hogy a klán mit csinál egész nap, miközben rá vigyáznak. Ha erre gondolt, röstellte magát, amiért problémát okoz nekik. Azt hitte, egy kicsit bosszúsak miatta, de mivel udvariasak, sohasem mutatják ki, amikor nagy néha összefutnak. Még Nicole sem, ő egyszerűen csak nem szereti. Andan ezen egy cseppet sem csodálkozott

Andan mindennap kapott jelentést arról, hogy mi folyik a médiában vele kapcsolatban. Ez mindig csak egy szűkszavú jelentés volt, amely kizárólag a tényekre szorítkozott, olyan általánosságban, mint hogy: Bejelentették, hogy elment egy szanatóriumba pihenni és más effélék. Az elemzésekről a jelentés hallgatott, Nadya nem akarta Andant feleslegesen felzaklatni. Andannak megvolt a lehetősége rá, hogy tévét nézzen vagy rádiót hallgasson, és akár újságot is olvashatott volna, hiszen ha kéri, szívesen kinyomtatják neki az Internetről, és visszamenőleg is megnézhetné volna a híradókat, meghallgathatta volna a rádióadók felvételeit, de nem érdekelte. Csak az írással akart törődni.

Andan tegnap jött rá, hogy túl sok vörösbort iszik, bár sohasem érezte, hogy becsípett volna. Mindenesetre elhatározta, hogy áttér valami ártatlanabbra. Attól kezdve narancslét ivott. Most is állt egy pohár narancslé az asztalán. Kortyolt belőle, azután írt tovább.

A történelem folyamán a vallások mellé egyházak szerveződtek, melyeknek az volt a feladatuk, hogy megvédjék magát a vallást, mint tanítást. Ebbe beletartozik a vallás eredeti vagy legkorábbi írásainak őrzése és a tan továbbadása, melyet terjesztésnek vagy tanításnak nevezhetünk. A vallások megítélésekor óriási hibát követünk el, ha egyházán keresztül ítéljük meg.

Azt a megállapítást tehetjük, hogy egy vallás mindig jobb, mint az egyháza. Ez azért van így, mert a vallások alapítói a hagyomány szerint vagy emberfeletti lények voltak (mint például Jézus), vagy olyan kivételes emberek (mint például Buddha vagy Lao Ce), akikhez foghatót nem nagyon lehet találni az emberi világban. A tant, őrző egyházakat azonban többé-kevésbé közönséges emberek alapították és tartják fenn.

Egyetlen vallást sem érthetünk meg oly módon, hogy az egyházát tanulmányozzuk, ugyanis az egyházak nem mindig hűek a vallás tanításához. Kitűnő példa erre a keresztény vallás és a katolikus egyház viszonya. A középkor nem a keresztény vallás miatt volt sötét, hanem a katolikus egyház miatt, még pontosabban pedig: a katolikus egyház néhány magas tisztséget betöltő tagja miatt. A keresztes hadjáratok vagy az inkvizíció szükségességéről a Bibliában nem találunk utalást vagy konkrét kijelentést. Jézus sehol sem említi, hogy akik másban hisznek, azokat meg kell ölni a családjukkal együtt és kultúrájukat ki kell irtani a világból. Jézus arról sem tesz említést, hogy aki szerint a Föld nem lapos, vagy nem a világegyetem középpontja, azt elevenen el kell égetni. Mint ahogyan nevetséges kérdés lenne, hogy vajon melyik mózesi törvény teszi kötelezővé a csecsemők máglyára

vetését, mert valaki szerint a kisbaba az ördöggel cimborált. Jézus nem volt őrült ellentétben a katolikus egyház néhány magas tisztséget betöltő tagjával. A borzalmakat nem írhatjuk a tanítás számlájára, amennyiben az nem következik abból, és az inkvizíció nem következik Jézus szavaiból. Összehasonlíthatjuk Jézus szavait néhány egyházi intézkedéssel, és láthatjuk, hogy ellentmondanak egymásnak.

A materializmus, mint a legvégső istenkáromlás, a vallás ellensége. A materializmus úgy tudott teret nyerni, hogy a vallás népszerűsége alaposan megcsappant. A vallás népszerűsége két okból fogyatkozott meg: az erőszak (például az inkvizíció) és az életidegenség miatt (például a szexualitás bűnként való beállítása). Értik? A vallás maga, mint szellemi-lelki tanítás, elvesztette a népszerűségét olyan események miatt, amelyeknek semmi közük nem volt a tanításhoz, mi több, annak ellent is mondtak. A kereszténység, a buddhizmus, a zsidó vallás, a taoizmus és még sorolhatnánk, nem életidegen vallások, és alapvetően egyik sem erőszakos. És nem a bűnük, hogy néhány ember elferdítve a tanítást, önigazolásképpen használja tételeiket.

A pszichiátria egész történelmén keresztül szélsőségesen vallásellenes volt, és a pszichológia is azzá vált, amint találkozott a materializmussal. Wilhelm Wundt, Karl-Marx, Iván Pavlov, Sigmund Freud, Havelock Ellis és mások, végig a materializmus világhódító útján, soha egyikük sem mulasztotta el a vallást valami nagyon rossz dolognak beállítani. Kari Marx szerint a vallás a népek ópiuma. Sigmund Freud azt állította, hogy a vallás az emberiség egyetemes idegbetegsége, valamint orális és anális készítés. Havelock Ellis egyenesen odáig ment, hogy kijelentette: Jézus egy ősnáci, aki valójában egy fajhigiénés programot hajtott végre, és az alkalmatlanok kiirtását követelte. William Hirsh pszichiáter tanulmányozta a Jézusról szóló leírásokat, és megállapította, hogy Jézus elmebeteg volt, egész pontosan paranoid elmebeteg, azaz üldözési mániától szenvedett. A pszichiáterek és a pszichológusok ellentmondanak minden vallási tételnek azzal, hogy tagadják Isten és a lélek létezését. Számukra Istenben, illetve a lélekben való hit téveszme. A pszichiáterek és a pszichológusok azt állítják, hogy Jézus, Buddha, Lao Ce, a történelem valamennyi vallásalapítója, valamennyi szent embere, valamennyi mestere, és minden egyes hívő ember elmebeteg volt, mert olyasmiben hittek, olyasmit véltek látni, ami nem létezik.

Számtalan ember össze van zavarodva azzal kapcsolatban, hogy mi is minden vallás alapvető tanítása és hogy mi a pszichiátria és a pszichológia alapvető tanítása, és ezért néhányan ebből is és abból is elfogadnak bizonyos tételeket, nem vévén észre, hogy azok egymásnak ellentmondanak. A pszichiátria és a pszichológia azt tartja, hogy az agy gondolkodik. Vannak vallásos emberek, akik ezt el is hiszik. Pedig ha az agy gondolkodik, akkor nincs lélek és nincs Isten. Mert ha a test meghal, akkor meghal vele az agy is, amely a test része, és amennyiben az agy gondolkodik, és emlékeket tárol, a gondolatok és az emlékek is megsemmisülnek. Így tehát ki vagy mi volna az, ami újjászületik? Semmi. Ki vagy mi volna az, ami Isten színe elé járul, hogy számot adjon tetteiről? Semmi. Ha az agy gondolkodik és emlékezik, akkor a léleknek nincsen szerepe. És ha nincsen szerepe, akkor nincs is. És ha nincs lélek, nincs Isten sem.

Minden vallás alapvetően azt tanítja, hogy van a fizikai univerzumon kívül még valami más is és az a más, az a lényeg. Ha nincs lélek, akkor nincsen szabad akarat, és szabad akarat nélkül nincsen felelősség. A felelősségben pedig az a jó, hogy amiért az emberfelelős, az a hatalmában áll. Például aki felelős a viselkedéséért, az képes a viselkedését megváltoztatni, míg aki nem felelős érte, az nem

képes a viselkedését befolyásolni. A fizikai univerzum a kölcsönhatások univerzuma. A testre számtalan erő hat és idéz elő benne változást. Ha az agy gondolkodik, akkor a gondolkodás folyamatára és magára a gondolatokra is hatással van a külvilág. Következésképpen a külvilág hatásai megváltoztathatják a gondolkodást és a gondolkodás termékeit: a döntéseket, a célokat és az értékrendeket. És így hirtelen minden a véletlen művévé válik. Az ember többé nem felelős azért, amit gondol, nem felelős az értékrendjéért, sem a döntéseiért, és mivel ezek állnak minden tette előtt, hát a tetteiért sem felelős. Többé már nem tud hűséges lenni, nem tud megtartani egy döntést vagy egy célt érvényesnek, ha a külvilág változik. És állhatatosság nélkül semmit sem lehet megvalósítani. Az állhatatosság egyszerűen az a képesség, hogy egy gondolatot elkülönítsünk a fizikai világ állandó változásaitól. Ha oda a hűség, nincsenek többé emberi kapcsolatok. Ha oda a gondolkodás feletti felelősség, többé semmit sem lehet megszervezni, többé semmit sem lehet megtanulni, többé semmit sem lehet végigcsinálni.

Képzeld el embereket, akik bármilyen célt képtelenek elérni. Megrázó élmény. Nincs szánalmasabb, mint a tehetetlenség. Egy állhatatosságától megfosztott ember képtelen bármiféle komolyabb akadályon keresztül törni. A világ pedig tele van akadályokkal, és az akadályok lesznek a karám. Érti, ugye?

A legelképesztőbb semmiségeknek könyvtárnyi szakirodalma van. Olyan dolgoknak, melyeknek az ember soha nem vette hasznát, és kétséges, hogy valaha is fogja. Olyan dolgoknak, melyek semmilyen módon nem hatnak az életünkre, a kutatástörténete igen-igen terjedelmes.

Nincs jelentősebb tény, mint az, hogy az ember lélek-e vagy csupán anyag. Ez nem egyszerűen világszemléleti kérdés: meghatározza a sorsunkat, az egész jövőnket és a lehetőségeink skáláját, meghatározza a gondolkodásunkat, és a gondolkodásunkon keresztül a tetteinket és az értékrendünket is. Hivatalos tudományos kutatás azzal kapcsolatban, hogy mi az ember, lélek-e vagy csupán anyag, 1879 előtt sohasem zajlott. Bármilyen alaposan kutassunk is, nem egy kisebb könyvtárnyi, vagy egy könyvespolcnyi, vagy egy kötetnyi, vagy egy oldalnyi, vagy egy nyúlfarknyi kis cikknyi kutatástörténetet sem fogunk találni erről a témáról, de egyetlen szónyi sem. Na és, mondhatná bárki, vállat vonva, ez már régen volt, na de azóta? Nem, azóta sem. Sem 1879 előtt, sem 1879 után egészen a mai napig nincsen semmiféle hivatalos tudományos kutatástörténete a legjelentősebb kérdésnek, annak, hogy lelkek vagyunk-e, vagy csak egy élettelen atomhalmaz. 1879-ben Wilhelm Wundt, akit a modern pszichológia atyjának neveznek, kijelentette, hogy tudományosan igazolta: az embernek nincs lelke. Ezért is nevezik őt a modern pszichológia atyjának. Ám nincsen semmiféle leírás arról, hogy Wilhelm Wundt milyen kutatások során jutott erre a következtetésre.

A pszichiáterek és a pszichológusok azt állítják, hogy Buddha, Jézus, Lao Ce és az összes többi vallásalapító, a mesterek, a szent emberek és a hívek milliárdjai egytől egyig tévedtek, ugyanis olyasmiben hittek, ami nem létezik. Gondoljunk el ezen egy kicsit. Én nagyon sok pszichiáterrel és pszichológussal találkoztam életem folyamán, és, már bocsánat, de ha arra gondolok, hogy ezek a zavaros gondolkodású, mesterként csodabogarak önmagukat Buddhához vagy Jézushoz mérik, hát nevetnék, támad. Persze, van itt egy kis trükk, amit a legtöbben nem vesznek észre, mert túlságosan kifinomult. Amikor a kis pszichiáter és a kis pszichológus önmagát az emberi faj legnagyobb alakjaihoz méri, és magát kiáltja ki jobbnak (ezt hívják mondvacsinált nagyságnak), akkor valójában nem a maga tekintélyére hivatkozik, hanem a tudományára, és ezért hisznek nekik olyan

sokan. Pedig nem lenne szabad, lévén, hogy a tudomány a pszichiátriával és a pszichológiával semmilyen ponton sem találkozik össze. De tételezzük fel, csak a gondolat kedvéért, hogy az úgynevezett tudomány egy nap kijelentené, hogy bebizonyosodott: nincs lélek, és nincs Isten. Próbálja ezt elképzelni: mit kellene látnia egy csillagászati távcsövön keresztül vagy egy mikroszkópban, vagy milyen tesztre lenne szüksége, amely egyértelművé tenné, hogy nincs lélek és nincs Isten? Ne adja fel, ne engedje, hogy az olyan gondolatok, mint hogy ön nem pszichiáter vagy nem pszichológus, megfutamítsák, hiszen ön legalább olyan értelmes, mint bármelyikük. Próbálja meg kitalálni, milyen alapon jelenthették ki, hogy nincs lélek és nincs Isten? Sok sikert hozzá.

4.

CIA-főhadiszállás,

Langley, Virginia

Október 17., kedd, 21 óra 19 perc

Ackermann a foteljában ült, és éppen egy szelet csokitortát evett. Dunsmore a táblának háttal foglalt helyet az egyik fotelben, és lábait az asztalra rakva pihent. Holbrook a földre telepedett, a falnak dőlve a hűtőszekrény mellett, egyik kezében kristályvíz volt, a másikban a nemrég érkezett jelentés a Villanyművektől. Az áramfogyasztás görbéje nem utalt semmi gyanúsra, az áramot a házban egyszer sem kapcsolták ki. Holbrook harmadszorra olvasta el. Ez sem jött össze. Az asztalon még nagyobb volt a papírkupac, mint délben, a táblán pedig még több vonal futott egyik pontból a másikba, és még több név és színhely lett felírva.

Ackermann befejezte a csokitortát. Összecsapta és összedörzsölte a tenyereit.

Uraim, kezdenek pilledni, magukra férne egy kis csokitorta – jelentette ki.

Én maradok a víznél emelte meg az ásványvizes palackot Holbrook.

És ön, kedves Brandon Dunsmore, mit szeretne? kérdezte Ackermann.

Dunsmore gondolkodott egy kicsit, aztán elmosolyodott.

Én egy dadogta, aztán nevetni kezdett. Ackermann és Holbrook értették, ők is felnevettek.

Minden világos, Mr. Dunsmore bólintott Ackermann. Ha könnyíteni akar magán, menjen ki a mellékhelyiségbe.

Ezen is nevettek. Jót tett ez a kis derűlség a sok-sok óra feszült gondolkodás után.

Ackermann magához húzta a telefont, és felemelte a kagylót.

Egy szökét mondta Dunsmore. Megint nevettek.

Nyugi, Mr. Dunsmore intette le Ackermann, aztán a kagylóba szólt. Hozzon be még egy tejszínhabos

sutit, fiam!

Értettem, uram! vágta rá katonásan a másik irodában a telefon mellett üldögélő fiatal ügynök, és máris szaladt a büfébe sutiért.

Ackermann letette a kagylót, aztán tarkóra tette a kezét.

Uraim, térjenek magukhoz. Maga a nagyfőnök bízott meg minket ezzel a feladattal. Élénküljenek fel, és találjuk meg Andant, de gyorsan. Tápáskodjanak fel, jöjjenek ide és csüccsenjenek le.

Holbrook nagyot sóhajtott. Felállt és leült az Ackermannhoz legközelebbi székbe az asztal jobb oldalán. Dunsmore is felkelt, és Ackermann bal oldalán foglalt helyet.

Na, így már jobb mondta Ackermann. Lássunk hozzá újra. Vegyük sorra, mit tudunk.

Andan október 9-én, ahelyett, hogy kiment volna a temetőbe a felesége sírjához, bement a Netsuke Towerbe, és ott kijárta, hogy találkozhasson Joshi Masadával, és felkínált neki öt műkincset eladásra mondta egy levegővel Dunsmore. Másnap ismét megjelent Masadánál, ezúttal vitte magával az ígért műkincseket Masada a pénzt egy Andan által megnyitott egyszeri bankszámlára utalta, amelyet röviddel az átutalás megtörténte után meg is szüntettek. Andan megkért valakit, hogy vegye át a pénzt.

Milyen néven is volt az a számla? kérdezte Ackermann.

Jones Arkan mondta Dunsmore.

Ugyanaz a dallam. Julius Andan Jones Arkan.

És ha az egyik zsaroló volt az, aki bement a bankba a pénzért, Jones Arkan névre szóló hamis iratokkal? kérdezte Holbrook.

Ha így volt, akkor Andan miért lépett le éjjel? Hová ment? Miért ment el a házból? gondolkodott hangosan Ackermann. Talán tényleg az egyik zsaroló vette át a pénzt, és abban állapotok meg, hogy Andan akkor éjjel kap valamit, amiért fizetett. Aztán nem kapta meg. Csak likvidálták. Egy holttestet pedig százféle módon el lehet tüntetni.

Igen, elég valószínű, hogy Andan már nincs az élők sorában helyeselt Holbrook.

Mit tudunk a pénzről azután, hogy kivették a bankból? kérdezte Ackermann.

Egyelőre még semmit Azt nagyon nehéz lenyomozni. A sorszámkat szétküldtük, de úgy tűnik, eddig még nem költöttek belőle, vagy ha igen, akkor csak valami kis üzletben, vagy nem az Államok területén mondta Dunsmore.

Oké. Andant zsarolták. Andan fizetett. Ezután Andant likvidálták -sorolta Ackermann. Induljunk ki ebből. Keressünk bizonyítékokat vagy bármit, ami ezt a teóriát alátámaszthatja.

Nekiálltak a hatalmas papírkupacnak és elkezdtek sokadszorra áttanulmányozni. Közben megérkezett

Ackermann sütije, és idő közben Ackermann el is fogyasztotta a sutit.

Tonerszemcséket találtak Andan irodájában, a mosdóban olvasta Ackermann, majd félredobta a lapot. A mosdóban mosta meg a kezét, miután kicserélte a tonert a fénymásológépében újabb papírt vett a kezébe

Andan egy órát aludt az irodájában, délután 3-tól 4-ig. Ackermann ezt is félredobta. Még szép. Alig bírt aludni az idegességtől. Valamivel nagyon keményen zsarolták.

Kérdés, hogy mivel mondta Holbrook. Mi a fenét tehetett az Amerikai Pszichiátriai Társaság elnöke, amivel ekkora összegekre meg lehet vágni?

Lehet, hogy sokkal korábban nyúlik vissza az ügy fejtegette Ackermann. Talán még gyakorló pszichiáter korában történt egy s más. Például elmebeteggé, nyilvánított valakit, hogy a családja megszerezze az illető vagyonát, és abból Andannak is csurrant-cseppent egy kevés. – Ackermann megvonta a vállát. A lehetőségek skálája elég széles.

Tovább olvasgattak. Egyik jelentést a másik után. Ezúttal némán. Holbrook és Dunsmore már megint kezdtek fáradni, amikor Ackermann megdermedt.

Mindketten odakapták a fejüket.

Itt vannak az Andan irodájában lévő fénymásoló gép adatai mondta Ackermann izgatottan, és felmutatta a lapot, amit a kezében tartott.

Délután 3 és 4 között működött! Működött! Andan tehát nem aludt, hanem másolt!

Dunsmore és Holbrook felélénkültek.

De mit másolt? És miért? kérdezte Holbrook.

Dunsmore előkereste Mrs. Feldman nyomozóknak tett vallomását arról az időről, amíg Andan elvileg aludt.

Az nem lehet mondta, miután átfutotta, Mrs. Feldman nem hallott semmit.

Hát persze hogy nem! emelte fel a hangját Ackermann. Andan a mosdóban másolt! Emlékezzetek! Ott voltak azok a tonerszemcsék a földön a mosdóban! Bevitte a gépet, hogy a titkárnő ne hallja, és lemásolt valamit.

De mi a fenét? És miért kellett ilyen titokban? Miért kellett beadnia a titkárnőjének, hogy alszik, és miért nem hallhatta, hogy megy a fénymásoló?

Ackermann újra átolvasta a fénymásoló adatait, melyek október 12-ére, 15:00 és 16:00 közötti időre vonatkoztak.

Másolt a mosdóban gondolkodott hangosan. Méghozzá elég sokat. Egész pontosan 471 oldalt. 471

oldal. 471 oldal. 471 oldal! Mi a fene az a Ackermann eltátotta a száját, aztán felugrott, és rávetette magát a papírkupacra. Egyik lapot a másik után hajította félre, az sem érdekelte, hogy némelyik a földre esik, némelyik meg Holbrook és Dunsmore arcába csapódik. Aztán megragadott egy papírlapot és átfutotta. Ez az! kiáltott fel és rácsapott az asztalra 471 oldal! 471 oldal! Pontosan ennyi! Pontosan ennyi! Itt áll a szám: Andan irodájában a széfben pontosan 471 oldalnyi irat volt! 471 oldal! Tonerszemcsék a mosdóban! Titokban lemásolta a széfe tartalmát! Ackermann ismét rácsapott az asztalra. Rossz irányba indultunk el, uraim! Andant nem rabolták el! Andant senki sem zsarolta! Majd kibökte a szemünket, hogy semmi sem utal arra, hogy Andant zsarolták volna! Andan maga a zsaroló!

TIZENKETTEDIK FEJEZET

1.

Egy Concorde fedélzetén,

20 km magasan, az Atlanti-óceán légterében

Október 18., szerda. 03 óra 00 perc

Godard Lansky éppen alagútjain sétálgatott, amikor telefont kapott Nigel Chiltontól. Chilton meghívta Lanskyt egy pohárka jóféle borra. Befolyásukat tekintve természetesen mindennek sokkal nagyobb volt a jelentősége, mint amilyennek hangzott. Lansky földalatti birodalmán keresztül eljutott a John F. Kennedy Nemzetközi Repülőtérre, ahol felszállt Chilton Concorde-jára. A repülőgép tizenöt perccel később a levegőbe emelkedett, újabb néhány perccel később elérte húsz kilométeres utazómagasságát és 1100 km/órás Chilton elnevezésével élve – cirkálósebességgel elindult a keleti part mentén lefelé, Florida irányába. Chilton meghívása egy pohárka jóféle borra annyit jelentett, hogy húsz kilométer magasan, a Concorde halljában eliszogatnak egy-két pohár olyan bort, amit még a milliomos gyűjtők is csak ritkán engedhetnek meg maguknak, inni pedig sosem isznak belőle, és borozgatás közepette, cseverésző hangnemben akkora horderejű dolgokról ejtenek szót, ami az egész világon változást hoz.

Kitűnő ez a bor, Nigel – jegyezte meg Lansky. Chilton elmosolyodott.

Nagyon szépen köszönöm, Mester mondta. Egyébként híreim vannak Julius Andanról.

Kiről? kérdezte Lansky szemöldökét felvonva, aztán úgy tett, mintha hirtelen beugrott volna neki. Ja igen, már tudom. A múltkori ebédnél említettem neked. Vannak hírek? Mifélénk?

Tudod, Mester, szóltam egy barátomnak, hogy kérdezzen körbe, hátha valaki tud valamit. Ez a bizonyos Julius Andan valamikor október 12-én este vagy 13-án a hajnali vagy kora reggeli órákban eltűnt a házából. A kutatás kezdetén abból a hipotézisből indultak ki, hogy valaki elrabolta. Rekonstruálták a napjait, visszamenően szeptember 1-jéig. Kiderült, hogy október 9-én délelőtt Andan elment egy New York-i illetőségű japán mamutcég, a Masada Konzern tulajdonosához, és eladott neki egymillió dollárért öt japán műkincset, melyek Andan tulajdonát képezték. Ez a Masada nevű ember már sok-sok éve kutat az Andan által felkínált műkincsek után, és így kapva kapott az alkalmon. Andan azonnal kivette a bankból a pénzt, amit Masada átutalt a számlájára. Ez egy titkos, álnéven nyitott, egyszeri számla volt, csupán arra szolgált, hogy a pénz egy adott helyen legyen egy

néhány percig. Andan október 12-én, álmoságot színelt, és megkérte a titkárnőjét, hogy 15 óra 00 perctől 16 óra 00 percig senkit se engedjen az irodájába, és ne is kapcsoljon be neki hívásokat. Bezárkózott az irodájába, a fénymásoló gépét bevitte irodája hátsó helyiségébe, majd kinyitotta a széfét, mindent kiszedett belőle, a CD-ket átmásolta, az iratokról pedig fénymásolatot készített a iroda hátsó helyiségében. Ezt követően mindent visszatett a helyére úgy, ahogyan volt. Az adatgyűjtés és az elemzés egyértelmű végkövetkeztetése, hogy Julius Andant nem zsarolta és nem rabolta el senki, hanem ő maga távozott, és tűnt el saját önszántából, bizalmas iratokkal a táskájában.

Lansky türelmesen hallgatta, arcán nyoma sem volt érzelmeknek. Kortyolt a borból.

Úgy hallottam, hogy Andan viszonylag vagyonos ember szólalt meg a korty után. Miért volt szüksége rá, hogy eladja azokat a műkincseket?

- Az elemzők erre is rájöttek folytatta Chilton a történetet, amit nemrég hallott Rockwell tábornoktól, aki Donovan CIA-igazgatótól hallotta. Andan azt a látszatot akarta kelteni, hogy elrabolták, ezért nem nyúlt a saját pénzéhez, mert az feltűnő lett volna.

Lansky lassan kiitta a poharát, elgondolkodva meredt ki az ablakon.

Az ügy, úgy látom, teljesen világos mondta, aztán Chiltonhoz fordult. Köszönöm, Nigel, hogy segítettél megoldani ezt a rejtélyt. Ám most már zárjuk le ezt a témát, mert fontosabb dolgunk van. Lansky felemelte a poharát. volna-e még ebből a pazar nedűből?

Chilton elégedetten elmosolyodott. A Mester megköszönte, amit tett. Viszonozhatott valamit abból, amit kapott Lanskytól, a sok-sok százszázalékosan pontos tanácsot, hogy mikor mibe fektessen. Könnyűnek, és végtelenül szabadnak érezte magát, mert hálára kötelezte a legnagyobb emberi lényt, akit csak ismert.

Oh, hogayne, Mester! mondta Chilton, és lenyomta a falra szerelt kommunikátor gombját.

2.

A Hármak rezidenciája, Qaanaaqtól

500 km-re északkeletre, Grönland

Október 18., szerda. Zónaidő: 06 óra 00 perc

Darla, Anhaido és Vufir egy zöldes színű, különös formájú helyiségben ültek különös székeiken. Egy kis asztalkát ültek körbe. Az asztalkán öt telefon volt kirakva, egy nagyobb, egészen speciális formájú volt középen, a négy kisebb pedig körülötte, tetejükkel felé, mintha a világ négy tájára lennének beállítva.

A Hármak csak ültek csendben, már több mint hét órája itt ültek, ezen a helyen. Egyetlenegyszer sem pislogtak, nem nyeltek, nem moccantak meg, nem adtak ki hangot, nem idéztek fel emlékeket, nem gondolkodtak, és nem éreztek semmit. Csak voltak. Csak érzékeltek. Önuralmuk tökéletes volt. Olyan szinten voltak képesek uralni saját testüket és szellemi képességeiket, amelyet a modern ember el sem

tudna képzelni. Nem voltak belső késztetéseik, hogy hódoljanak valamilyen szenvedélynek, vagy hogy izegjenek-mozogjanak, és semmi sem emlékeztette őket valami másra, így mindent önmagában láttak. Amit tettek, azt a legteljesebb mértékben tudatosan tették.

Megszólalt Lansky telefonja. Darla értenyúlt, felvette, lenyomott rajta egy gombot és a fejéhez emelte.

Darla szólt bele színtelen hangján.

Godard Lansky vagyok, Gazda beszélt a telefonba Lansky alázatos hangon, földalatti birodalmának egyik szűk folyosóján állva.

Megvan? kérdezte Darla.

Sajnos még nincs, Gazda mondta Lansky sajnálkozva. De annyi már kiderült, hogy Julius Andan követet nem rabolták el. Julius Andan követ szándékosan keltette azt a látszatot, hogy elrabolták. A valóságban titkon pénzt szerzett, majd lemásolta minden bizalmas iratát, amivel csak rendelkezett, és elszökött. Julius Andan követ azért tűnt el, mert el akart tűnni.

Várjon utasításra mondta Darla.

Várom az utasításait, Gazda mondta Lansky alázatosan.

Jó. Darla bontotta a vonalat, és a telefont visszatette a helyére.

Mik a hírek? kérdezte Vufir.

Julius Andan követ elszökött előlünk. Készül valamire tájékoztatta Darla.

El kell kapni, mielőtt bármit is tehetne.

Intézkedem. Darla a középső telefont vette fel, és lenyomott rajta egy gombot.

Két másodperccel később valaki bejelentkezett.

Mik a hírek? kérdezte egy hátborzongatóan magas hang.

Julius Andan követ valamire készül ellenünk mondta Darla.

Várjon utasításra!

Értettem, Gazda Darla visszatette a telefont az asztalra.

Leült a székére, kezét a térdére tette, mint Vufir és Anhaido, és várta az utasítást.

Hat perccel később felbúgott a középső telefon, amin az előbb telefonált. Darla felvette a telefont.

Darla szólt bele.

Megsemmisíteni Julius Andan követet közölte vele az iménti hang.

Értettem, Gazda mondta Darla.

A hívó bontotta a vonalat. Darla visszahelyezte a telefont az asztalra.

Mik a hírek? kérdezte Vufir.

Julius Andan követ mostantól nem tartozik közénk mondta Darla.

Meg kell halnia – jelentette ki Vufir.

Darla bólintott.

Kell egy terv mondta.

3.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 18. szerda. Zónaidő: 00 óra 41 perc

Gorkie és Zoe ismét az edzőteremben jöttek össze. Még mindig az elméletnél tartottak, bár Gorkie rendszeresen futni és úszni küldte Zoét, hogy formában maradjon.

Tehát a szabotőr megfigyeli a rendszert, aztán megváltoztatja, és létrehoz egy új rendszert, egy olyat, amit csak ő ismer. Ezen a módon mindenkit összezavar, és ez a zavar bénító vagy megsemmisítő lehet, nagyságától és bonyolultságától függően mondta Gorkie. Egymással szemben ültek a tatamin, Zoe ölében füzet, kezében toll. Támadás előtt a szabotőr meggyengíti az ellenfelet. Összezavarja, kétségbe ejti, és a figyelmét elvonja a külvilágtól. Ha a szabotázs professzionális, az ellenfél könnyű prédává válik. És van még valami, amire a szabotőr képes: védekezni a szabotázs ellen.

Szabotálok párbaja? kérdezte Zoe elmosolyodva. Izgalmasan hangzott.

Igen válaszolta Gorkie. Miért is ne? Nincs senki, aki annyira erőssé tehetne egy rendszert, mint egy szabotőr. Egy mesterszabotőr még arra is képes, hogy egy összeomlasztott rendszert talpra állítson. Odamegy, és ránéz arra a rendszerre, ami romokban hever, és látja, hogy az ellenséges szabotőr hol nyúlt bele a rendszerbe és mit változtatott meg rajta. És vissza csinálja. Mondok egy egyszerű példát. Egy házban a szabotőr kiszedi a biztosítékokat, és így sötét lesz a házban. A megoldás egyszerű: a kiszedett biztosítékokat vissza kell tenni.

És én, mint szabotőr, azt is meg tudom mondani, hogy például mit keli tenni a villanyórával meg a biztosítékokkal meg a többi elektromos berendezéssel, hogy egy szabotőr ne változtathasson rajtuk mondta Zoe.

így van bólintott Gorkie. Tétélezzük fel, hogy Joshi azt a feladatot adja nekünk, hogy egy katonai bázisról szerezzünk meg egy tervrajzot, és mondjuk a védelmi rendszerük annyira fejlett, hogy nem tudunk átjutni rajta. A megoldás ilyen helyzetben, hogy változtatni kell ezen a rendszeren. Ez pedig maga a szabotázs. A szabotőr pedig te vagy, Zoe. Mit teszel?

Zoe elgondolkodott, közben átolvasta a jegyzeteit. Egy nagyon jól őrzött katonai bázist képzelt maga elé. Nyolc méter magas kerítés, a kerítés teljes szakaszát érzékelők és kamerák vigyázzák; radarok, puskamikrofonok, rezgésérzékelők, színspektrum-analizátorok, infrakamerák, légvédelem, és minden csatorna, ami a bázisra vezet, le van zárva, és érzékelőkkel van felszerelve.

Be tudok jutni? kérdezte Zoe.

Nem. És arra is ügyelned kell, hogy senki ne haljon meg. Csak a célpontokat likvidáljuk, bántódása másoknak nem eshet.

Nem túl nagy feladat ez nekem? Még kezdő vagyok.

Csak az érdekel, Zoe, hogy hogyan gondolkodsz.

Hát ha nem mehetek be mondta Zoe, aztán valami eszébe jutott. Gorkie, igaz az, hogy minél jobb leszek, minél képzetebb, annál kevesebb eszközre lesz szükségem, hogy elérjem a célt?

Ha mesterszabotőr leszel, képes leszel rá, hogy egy zsebkéssel megbénítsd azt a katonai bázist, amiről beszélünk. Vagy minden eszköz nélkül.

Zoe résnyire húzta a szemét.

Olyan ez, mint valami mágia. Félelmetes mondta. Odamegy egy ember, nincs nála semmi, de nem is kell neki semmi. Elég csak a tudása és a két keze. Ez tényleg félelmetes.

- A legtöbben bombákban meg tüzekben gondolkodnak, pedig sokszor elég, ha elvágunk egy vékony vezetékot vagy odébb teszünk egy tárgyat, vagy eleresztünk egy telefont, és mégis minden lebénul.

Zoe gondolkodott, a füzetét nézegette. Mit csináljon egy szupervédett katonai bázissal, amit egy első osztályú szabotőr erősített meg?

Tűz? Elég csak a füst mondta Zoe. Aztán odamegyünk egy tűzoltóautóval, tűzoltóruhában Zoe még végig sem mondta, már nevetett. Elég béna. Az jutott eszembe, hogy úgy, mint a Mission: Impossible első részében, amikor Tom Cruise-ék úgy jutottak be a CIA főhadiszállására, hogy tűzoltónak öltöztek és

Gorkie mosolyogva megcsóválta a fejét.

Zoe, a CIA főhadiszállásának saját tűzoltósága van mondta. El tudod képzelni, hogy beengednek egy archívumba egy civilt, csak, mert ott valami ég? Ki van zárva. Vannak dolgok, amiket csak speciális anyagokkal lehet oltani, mert a nagy nyomású víz vagy a hab tönkreteszi, és efféle különleges anyagokkal a polgári tűzoltóság nem rendelkezik. Talán nem is tud róla. És a trükk egyébként is

nagyon átlátszó.

Gondoltam mondta Zoe fintorogva. Hát Magas kerítés veszi körbe a bázist, amiben áram van, ugye?

Igen.

- Akkor mondjuk péknek, öltöznék, odamennék egy tűzoltókocsival és elkezdeném locsolni a kerítést, mondjuk húsz méterről. Na?

Gorkie felnevetett, Zoe követte a példáját. Perceken át szünet nélkül, hangosan nevettek, aztán Gorkie megveregette Zoe vállát.

Ez nem volt rossz ötlet, Zoe. Jól gondolkodsz, menjünk tovább.

Én benne vagyok vágta rá Zoe.

Mörjike és Shana az igazak álmát aludta, Damien és Nadya Damien szobájában szeretkeztek, Nicole a biztonsági szobában ült a műveleti pultnál, és ananászfagylaltot evett. A pulton volt egy kis állvány, amire újságot vagy könyvet lehetett feltenni, hogy ne kelljen fogni. Egy könyv volt az állványon, Norman Mailen Marilyn Monroe életrajza. Nicole rengeteget olvasott, szinte minden idejében, amikor nem volt olyan dolga, ami megakadályozta benne, olvasott. Átlagosan naponta elolvasott egy könyvet. Nicole életében mintegy kétezer könyvet olvasott el, amire nagyon büszke volt. A műveleti pultra nem kellett állandóan figyelni, ha a biztonsági rendszer valamit veszélyesnek ítélt meg, úgy is jelezte.

Andan a szobája előtti folyosón állt és tornázott. Volt tornaterem a házban, de most nem volt kedve átmenni, épp csak egy kicsit meg akarta mozgatni a tagjait, melyek túlságosan elgémberedtek a sok ülésben. Fejkörzést csinált, aztán törzskörzést, majd helyben futott. Visszament a szobájába, de az ajtóban megállt és elgondolkodott. Emlékezett rá, hogy pár órával ezelőtt Damien beszólt neki a kommunikátoron, hogyha van kedve fagylaltot enni, van a konyhában. Most volt kedve. Megrázta a fejét.

Nem mondta maga elé.

Tíz éve nem evett fagylaltot, de talán még régebb óta. Kívánta, érezte a szájában a rég elfeledett ízt. Ismét megrázta a fejét Nem, az ilyesmi jutalom, kedvesség, és ő effélét nem érdemel. Bement a szobájába és becsukta az ajtót.

A szíve még szaporán vert a testmozgástól. Sose volt az a kimondott sportember, de hogy egy kis helyben futás meg gimnasztika ennyire igénybe veszi, az egy kissé meglepte. Vagy inkább elkeserítette.

Andan a dolgozószobájába ment és leült az íróasztala mögé. Egy pohár narancslé állt az asztalán. Most nem akart inni, inkább vörösborra vágyott, kellemes, pincehőmérsékletű, édes, testes borra. De azt nemrég megtiltotta magának. Lehet, hogy nem volt jó ötlet. Nem volt alkoholistá, az egyébként is tilos volt, Darla egyértelműen a tudtára adta a szabályokat: semmi szenvedély. És ő mindig is betartott

minden szabályt, amit Darla adott neki, és cserébe már-már emberfeletti hatalmat kapott: ő, Julius Andan volt az az ember, akinek a tenyeréből evett a világ két legnagyobb médiacsászára, akik ketten a Föld valamennyi tévécsatornáját, rádióadóját, újságját, könyvkiadóját és Internet-szolgáltatóját birtokolták. Pontosabban szólva nem mindet, de minden jelentőset.

Andan képzeletben vetett egy pillantást arra az iszonyatos, elképzelhetetlen mértékű hatalomra, amellyel Darla rendelkezik, aztán lenézett a számítógépére, és cinikusan elmosolyodott. Ezzel a géppel, néhány betűvel akarja megdönteni ezt a hatalmat? Teljesen lehetetlennek tűnt. Nincs semmi más az ő oldalán, csak az igazság.

Vajon hányszor volt már az így, amióta világ a világ? kérdezte magától. Nem tudta a választ. Bekapcsolta a gépet, megnyitotta a megfelelő könyvtárat, azután belépett az APOKRIF fájlba.

Csak nézte a képernyőt, nézte a kurzor ütemes villódzását, amely doboló ujjakra emlékeztette. Egyre kevésbé látta értelmét annak, amit tesz. Mégsem hagyhatta abba. Úgy érezte, nincs választása. Mély lélegzetet vett, és hozzálátott az íráshoz.

Vajon mi kell a világ uralásához? Hadsereg? Hadseregekkel sohasem tudták uralni a világot, egy hadsereg lehetőségei nagyon behatároltak. Elég, ha csak arra gondolunk, hogy egy hadsereg csak nyíltan képes fellépni, következésképpen valamilyen ellenállást egész biztosan ki fog váltani. Így volt ez mindig. A hadsereg maga is csak eszköz valakik kezében, így ezeknek, a valakiknek magán a hadseregen is uralkodniuk kellene. Egy hadsereggel tehát nem lehet az egész emberi civilizáció felett uralkodni.

Akkor vajon mivel lehetne? A média egy fokkal jobb válasz. A média mindenféle tömegkommunikációt jelent, tévét, rádiót, újságokat, könyveket, mindent. A média többet ártott a világnak, mint az összes fegyver együttvéve, beleértve a tömegpusztító fegyvereket is. A média maga is egy tömegpusztító fegyver, amennyiben hazugságok terjesztésére és sulykolására használják, és jelen pillanatban nagyrészt erre használják. Ám a médiát magát is uralni kellene, és a média egyéb dolgoktól függ, például pénztől.

A világ iskolákon keresztül történő uralása ismételten jó ötlet, hiszen a média és a hadsereg emberei valamilyen iskolában tanultak, az iskolákban pedig egyáltalán nem véletlenül tanítják azt, amit tanítanak. Csakhogy az iskolákat is uralni kellene, továbbá az iskolák is függenek más, rajtuk kívül álló dolgoktól, például pénztől.

A hadseregnél, a médiánál és az iskoláknál is jobb elgondolás, hogy a világ uralásához a gazdaságot kell uralni. Ám a gazdaság is függ bizonyos dolgoktól melyek rajta kívül állnak, lelőhelyektől, időjárástól, természeti csapásoktól, és az emberi tényezőtől.

Bármit veszünk is, mindig az emberi tényezőnél lyukadunk ki. A baj csak az, hogy a világot kizárólag egy nagyon kis taglétszámú csoport uralhatná, ellenben saját magát is uralnia kellene, amihez valamilyen eszközre lenne szüksége, tehát ismételten tovább kéne lépünk.

Vizsgáljuk meg, hogyan lehet uralni szervezeteket. Minden szervezet függ valamitől tehát ezeket a dolgokat kell kontrollálni. Például a CIA léte két dologtól, függ: a vele kapcsolatos politikai

hangulattól, és a pénztől, amelyből működik. Ha uraljuk a politikai hangulatot és a CIA pénzforrásait, uraljuk magát a CIA-t is. Ám a politikai hangulat és az adott pénzforrások is függenek valamitől. És így tovább egyre feljebb és feljebb, egyre magasabban lévő eszközöket uralva. De vajon meddig kellene felmennünk, hogy a világot legyünk képesek uralni?

A nagy titok az, hogy sohasem kell túl sok ember felett uralkodni.

Az uralom olyan, mint egy piramis. Az egész a közvetlen és a közvetett kontrollról szól. Egy ember uralkodik tíz másik felett vagy életük egy része felett, és őfölte is áll valaki, és ha ez a valaki tíz olyan embert kontrollál, mint ő, akkor voltaképpen száz embert irányít. Hatalmas cégek ezer és ezer ember felett gyakorolnak kontrollt, mindenkinek van felettese egészen a legfelső vezetőig, aki közvetlenül egy-két-három embert ural, de közvetve több ezret. És efelett a cégvezető felett is hatalmat gyakorol valaki, valaki olyan, akitől a vállalata sikere függ. És akitől ő függ, annak elegendő csupán tíz olyan ember felett uralkodnia, mint amilyen ő, és közvetve tíz és százezrek felett uralkodik. És aki rajtuk uralkodik, azon is uralkodik valaki. És így tovább egyre feljebb és feljebb, mindig csak néhány emberen uralkodva közvetlenül és egyre több emberen uralkodva közvetetten. Végül feljutunk a piramis csúcsára, ahol mindössze egy ember található, aki két-három-négy ember felett gyakorol hatalmat, ám közvetve az egész emberiség felett. Mindenki ebben az uralomrendszerben csak maréknyi ember felett uralkodik. Ezen a módon uralták és uralják jelenleg is a világot.

Valahol lent a piramis alsóbb régióiban a közvetlen uralkodáshoz elegendő annyi, hogy valakit azzal fenyegetnek, hogy befeketítik egy részlegvezetőnél, ami azzal jár, vagy járhat, hogy az illetőnek csökken a fizetése, vagy kidobják az állásából. Ahogy haladunk egyre feljebb és feljebb, az uralom egyre kevésbé agresszív. Csak a jellege változik meg, de az ereje nem. Lent, az uralompiramis alsóbb régióiban a kontroll nagyon fizikai, míg legfelül tisztán szellemi. Alacsonyabb szinteken a hatalom kulcsát abban találták meg, hogy mindenki fél valamitől, míg magasabban a kulcs az, hogy mindenki hallgat valakire.

A világot végső soron tekintéllyel irányítják. Egy ember cselekedetei, gondolatai és mérlegelései háttérben egy értékrendet találunk. Az atombombát is egyfajta értékrend hívta életre. Hitler egyfajta értékrendet adott németek millióinak, így azok melléálltak. Egyfajta értékrend volt az, amely eldöntötte 1945-ben, hogy be legyen-e vetve az atombomba vagy sem. Egy terrorista, aki felrobbant egy óvodát, egy értékrend szerint cselekszik. A bűnöző, aki elveszi másoktól, amiért keményen megdolgoztak, ugyancsak egy értékrend szerint cselekszik. Bármiről legyen is szó, a háttérben egy értékrendet találunk. A világot tehát végső soron az emberek értékrendjének uralásával irányítják. Láthatja ezt a mechanizmust kicsiben nap mint nap, a reklámokban.

Mindig is létezett egy kaszt, amely uralkodott az egész emberiség felett. Ez a kaszt az emberek értékrendjét határozta meg. Ehhez pedig tekintélyre van és volt szüksége, méghozzá abszolút, megkérdőjelezhetetlen, felülbírálnak tekinthetőre.

4.

Lansky rezidenciája,

Washington DC

Október 18., szerda, 07 óra 19 perc

Lansky szerette a sötét, hűvös, csöndes helyeket, ahová nem ér el a világ közönséges forgataga. Ezért is volt az alagútjaiban való sétálás a kedvenc időtöltése. Néha mást is csinált, de leszámítva a találkozóit, sohasem ment fel a felszínre. Lansky naponta egyszer evett és kétszer ivott. Egyetlen étkezése nyers algából állt, és a víz volt az egyetlen ital, amit ivott. Földalatti birodalmában óriási algatelepek voltak, a vizet pedig mély kutakból hozták fel. Lansky megvetette a testet, a test minden örömét, az intimitástól egyenesen visszolygott, a szexualitás pedig túl volt a vágyain és a fantáziáján. Nemi szerve a teljes ingerhiány következtében elsorvadt. Sohasem gondolt úgy a péniszére, mint ami több lenne testének csapjánál, amin keresztül kiengedheti a fölös folyadékot. Emberi érintkezése kimerült a szolgálóinak adott hűvös, rövid parancsokon, és a felszíni kapcsolatainál előadott színjátékon.

Lansky egy alagút kereszteződésében ült egy asztalnál, és evett. Széke és asztala nyomasztóan puritán bútor volt, a szürke fémtányérban nemrég szüretelt alga úszkált, fémbögréjében tiszta víz. Gyorsan evett, az algát érzéketlenül lapátolta be a szájába. Nem érzett ízeket, egyáltalán semmiféle ízt. Kapcsolatainál a legfinomabb ételeket és italokat fogyasztotta, de ezek semmit sem jelentettek neki. Csak úgy érezte, kapcsolatai azt várják, hogy élvezetet színleljen, és ezért mindig úgy tett, mintha érezne ízeket.

Felbúgott az egyik telefonja. Lansky letette a kanalat, a telefonjáért nyúlt, közben lenyelte az algát. Elővette a telefont, a füléhez emelte.

Lansky szólt bele.

Darla.

Hallgatom, Gazda.

Julius Andan követnek meg kell hálnia mondta Darla. Először mutassa be a világnak ellenséggént, törölje el a jó hírét, tegye az egész bolygón első számú közellenséggé, nehogy bármit is elérjen, ha megpróbál bennünket leleplezni. Másodszor: hajtsa fel és semmisítse meg. Tetszőleges anyagi eszközöket használhat.

Értettem, Gazda.

Jó mondta Darla, és letette.

Lansky elővette a másik telefonját, és hívta Chiltont.

Itt Nigel Chilton beszél – jelentkezett be Chilton alázatosan.

Godard Lansky.

Óh, Mester! Miben lehetek a szolgálatodra?

Találkozni óhajtok veled, Nigel mondta Lansky.

Bármikor, Mester, bármikor!

Legyen 08:30. A reptéren.

Ott leszek, Mester! mondta Chilton.

Jó mondta Lansky és bontotta a vonalat.

Lansky három emberrel tartotta a kapcsolatot, rajtuk keresztül uralta a Föld erőszakiparát: a bűnözést, a fegyverkezést, rajtuk keresztül futtatott fel fegyverrendszereket illetve bűnözői módokat, rajtuk keresztül lendítette fel a bűnözést vagy robbantott ki háborút. Ők hárman: Nigel Chilton, Filipe Arsac és Alexis Iliopoulos tartották kezükben az erőszakipart, őket pedig Lansky tartotta a kezében, Lanskyt pedig a Hármak uralták. És a Hármak felett is volt valaki. És felette is. És Egyedül csak az tudta, hol ér véget a láncolat, aki a legtetején állt.

5.

Weinberger rezidenciája,

Amazonas, Dél-Amerika

Október 18. szerda. Zónaidő: 08 óra 30 perc

Bruno Weinberger az Amazonas végtelen esőerdejében élt, sok száz kilométerre minden lakott településtől. Rezidenciája hetvenöt méter magas volt, melyből hatvanöt a föld alá került, kiterjedése meghaladta a kétszáz hektárt. A fák lombkoronája elfedte a repülőgépek utasai elől, de errefelé egyébként is csak ritkán járt repülőgép. A házat megközelíteni a rendkívül nehéz terep miatt majdnem lehetetlen volt, nyomok pedig sehonnan nem vezettek a házhoz.

Weinberger szerette a nagy életet, mármint amit ő értett alatta. Imádta a nőket, a jó ételeket, a kitűnő italokat, imádta a sportokat, a fogadást, a kalandot, imádott elüldögni fent a felszínen az egyik verandán, és elmélázni a világ dolgairól. És legfőképpen: irányítani imádott. Kevesen ismerték, de akik tudták, ki ő, csüngtek minden szaván. Ha a neve elhangzott valahol, az értők elhallgattak, és lesütötték a szemüket. Weinberger több volt, mint üzletember ő volt a király.

Bruno Weinberger nagydarab, erős felépítésű ember volt. A kényelmes, bő, színes ruhákat szerette. Otthon sohasem viselt cipőt, csak sarut. Negyven szolgáját és huszonkét ágyasát jól tartotta. Közel sohasem engedte magához őket, mint ahogy senkit sem, de nem is kezelte le őket. Neki elég volt, hogy mindenki tudta, hol a helye.

Weinberger elégedetten mosolyogva sétált ki a házból a verandára. Színes ábrákkal tarkított selyemnadrágot és selyeminget viselt, a nadrág szára fel volt hajtvva, lábát saruba bújttatta. A dzsungelhez sokkal nehezebb akklimatizálódni, mint a sivataghoz, mert nagyon magas a páratartalom, és mert a hőség sohasem csökken jelentősen, míg a sivatagban az este igazán hideg lehet. Európai ember számára a dzsungel nagyon nehéz terep, és Bruno Weinberger tősgyökeres európai volt. Hiába élt itt már több mint tizenöt éve, a hőség az örületbe kergette. A dzsungelben a látványt szerette, a

bujaságot, az életet, de nem az időjárást. Attól teljesen kikészült, sohasem volt képes megszokni. És mivel pénze annyi volt, mint a tenger vagy inkább, mint az óceán, hát kitalálta, hogy úgy fog a dzsungelben élni, hogy nem szenved majd a fojtogató párából és hőségtől. Ezért klimatizálta a dzsungel egy részét. Légturbinákkal és légtérelő falakkal elérte, hogy a birtokán a legnagyobb hőségben is kellemes, német előnyári hőmérséklet uralkodjon. A dzsungel egy részének klimatizálása 183 millió dollárba került, de fel sem vette a kiadást.

Weinberger leült a veranda korlátjánál álló hintaszékbe és a lábait feltette a korlátra, mélyeket lélegzett és mosolygott. Imádott élni, imádta, amit tehet, imádta saját magát, és ez a szüntelen imádat mámorossá tette. Állandóan úgy érezte, mintha lebegne.

Az egyik szolga jött utána, poharat és bort hozott. Weinberger nemrég szeretkezett két ágyasával, utána zuhanyozott, és most filozofikus hangulatban volt.

Az inas a kezébe adta a poharat, és töltött a borospalackból.

Tudod, Mo szólalt meg Weinberger, két eset lehetséges. Az egyik, hogy Isten teremtett mindent. Ha ez így van, akkor Isten gonosz. A másik lehetőség, hogy Isten teremtette a jót, az Ördög a rosszat. Ez esetben Isten a gyengébb.

Mo, az inas nem szólt semmit, csak teletöltötte a poharat. Weinberger ivott belőle.

Megfelel mondta. Az üveget hagyd csak itt. És most távozz. Senki ne zavarjon.

Értettem, uram mondta az inas.

Weinberger Isten és az Ördög viszonyán elmélkedett, és szürcsölte közben a bort.

Vajon milyen lehet Isten vagy az Ördög egy napja? kérdezte magától hangosan, majd nevetni kezdett. Micsoda kérdés!

Ekkor megszólalt az egyik telefonja. Azonnal elkomolyodott, és előkapta a telefont.

Weinberger szólt bele.

Darla jött a vonal túlvégéről.

Óh, Gazda! Rendelkezz! mondta Weinberger alázatosan.

Julius Andan követ kegyvesztett lett, végezni kell vele – jelentette be Darla. Irányítson tőkét az Egyesült Államokba, amely fedezi a kutatást, hírnevének tönkretétele és kiiktatása költségeit. Irányítson jelentős mennyiségű tőkét az alvilágba és a kormánysszervezetekbe.

Értettem, Gazda. Azonnal intézkedem.

Jó mondta Darla és bontotta a vonalat.

Weinberger elővette a másik telefonját és beütött egy kódot. A harmadik csöngés elején vették fel.

Guy Botha. Igen? szólt bele egy férfi egy yachton, a Karib-tengereken.

Bruno Weinberger mutatkozott be Weinberger.

Á, Bruno! Parancsolj velem, kedves barátom!

Fussunk össze a szigeteden, barátom.

Természetesen! Már indulok is!

Helyes, én is indulok!

Weinberger letette a telefont. Még két számot hívott, azután elment átöltözni és előrendelte a repülőgépét a hangárból. Weinberger sohasem hagyta el birtokát, csak ha külvilági kapcsolataival volt találkozója. Kapcsolatai, Guy Botha, Arlino Kvester és Johann Kebir uralták a világban található összes pénzintézetet, ugyanolyan titkos, sehol sem nyilvántartott, gigantikus konszernnek elnökeként, mint Nigel Chilton és Lansky többi kapcsolata.

6.

Bolotov rezidenciája,

Hamirka-sziget, Azori-szigetek

Október 18. szerda. Zónaidő: 11 óra 50 perc

Vlagyimir Bolotov saját szigetén lakott, az Azori-szigetek északnyugati részén, félúton mindenhez. Bolotov úgy fogalmazta ezt meg, hogy az Azori-szigetek a legközelebbi-legtávolabbi hely a Földön. Az Azori-szigetek közel van a Kanári-szigetekhez, közel Afrika partjaihoz és Európához, innen elég könnyen elérhető Izland, és megközelítőleg azonos távolságra van Észak-Amerikától és Ázsiától, ám mégis elég messze mindezekről ahhoz, hogy ha valaki el akar tűnni a világ elől, megtehesse. Mindezen sajátosságok számtalan módon tették ideális lakhellyé Bolotov számára az Azori-szigeteket. Ki nem állhatta a bezártságot, hosszú időt eltölteni egy épület falai közt, az számára maga volt a halál. Bolotov szerette a lovakat, az embereket nem annyira. A lovaknak pedig sok hely kellett, hatalmas, szabad tér. A szigetén volt elég. Nem volt nagy a szigete, mindössze 87 km átmérőjű, de ez bőven elegendő volt négyszáz lova számára, északi és déli kastélya, rózsalugasai, veteményei, hetventagú személyzete, lovas kocsijai, hintói, és néhány repülőgépe számára. A szigeten tilos volt használni modern járműveket, mindenki lovon vagy levontatta kocsin, szekéren, hintón közlekedhetett (a repülőgépeket a föld alatt tárolták és csak akkor hozták elő, amikor Bolotovnak utaznia kellett). A Déli Kastélyban volt egy műhelye, ahol a lóvontatta járműveket szerelték, tartották karban és építették. Alighanem ez a műhely volt ezen a területen a legjobb a világon.

Vlagyimir Bolotov nem volt szép ember, alacsony volt és köpcös, és arcvonásai távol álltak a harmóniától. Ám csúfsága hozzátartozott a lényéhez, ahhoz, amit képviselt, és szimbólumává vált valaminek, amire többen és jobban vágytak a világon, mint a testi szépségre. Bolotov kézben tudta

tartani a dolgokat. Politikus volt, és más politikusokkal találkozott, és ebben a minőségében szüksége volt csúnyaságára, mert azok a politikusok is csúnyák voltak, akikkel össze-összefutott, mint ahogyan a politikusok többsége is az. Csúnyasága révén elfogadható tudott lenni a számukra.

Bolotov precíz volt, a megszállottságig az, és a precizitást másoktól is elvárta. Az ő gondolkodásában volt a terv és a világ, és a terv volt a fontosabb, a terv volt az, amihez a világot kellett igazítani. Ez pedig precizitást követelt. A terv szent, mondta mindig, A világ plasztikus. Tanár volt, aki politikusokat tanított. Azt tanította, hogy a gátlástalanság csak egy módszer az előrejutáshoz, semmi több. Az empátia tökéletesen hiányzott a lényéből. Azt tanította, hogy a helyes nézőpont, amivel egy politikus a világra tekint, az a kívülálló nézőpontja. Légy kívülálló, ragaszkodj a tervhez, elvek nem kellenek. Bolotov tökéletesen mellőzte az udvarias társalgás legalapvetőbb szabályait is, egyből a lényegre tért, minden bevezető nélkül. Törvénye volt, hogy mindig készen kell állni a kihívásokkal való azonnali szembenézésre és az azonnali küzdelemre. Gyűlölte a fecsegést, és fecsegésnek tartotta még a köszönést is.

Bolotov Szibériában született, ott töltötte a gyermekkorát, és szinte előbb tudott lovagolni, mint járni. Rendelkezett valamiféle misztikus hatalommal a lovak felett. Ha megjelent, a legbokrosabb ló is azonnal kezessé lett. Lovásza azt suttogták, hogy a lovak megérzik rajta a gyilkos határozottságot, és tudják: ha nem nyugszanak meg, végük van, azonnal végük.

Bolotov délfelé díszes hintón kikocsikázott az egyik szirt tetejére és az óceánt elnézve fogyasztotta el teáját és kétszersültjét, melyet szakácsa a saját receptje szerint készített. Az elkészítésnél nagyon precíznek kellett lennie, mert különben a szakács megnézhetette magát. Bolotov rettenetesen tudott dühöngeni, olyankor úgy nézett ki az arca, mintha nem is emberé lenne, a tekintete a szó szoros értelmében fizikai fájdalmat okozott azon a testrészen, amire ráirányította; és a hangja volt a legszonyosabb az ember rosszul lett tőle, görcsöltek az izmai, megfájdult a feje és a füle, olyan is előfordult, hogy valakire ráordított, és annak az embernek elkezdett dőlni a vér a füléből és az orrából.

A kocsis megállította a lovakat a szirt közelében, majd fordulni kezdett, és a hintót pontosan a vonalra állította két jobb oldali kerekével. Addig kellett csinálnia, amíg nem lett jó, viszont ha túl sokáig csinálta, Bolotov megunt, és akkor jött az üvöltözés, aminek még a gondolatára is mindenki megbetegedett a szigeten. A kocsis már nagyon gyakorlott volt, ezért képes volt rá, hogy elsőre pontosan a sziklára festett csíkra álljon. Behúzta a féket, azután leszállt a bakról, és elindult félórás sétájára.

Bolotov elővette a termoszt, és teát öntött belőle egy bögrébe, majd kicsomagolta a négy szelet kétszersültet. Előbb egy korty teát ivott, azután beleharapott a kétszersültbe. Megfelelőek voltak. Gyorsan elfogyasztotta a teát és a kétszersültet, aztán csak ült és nézte a hullámzó vizet. Szélroham indult az óceánról, meglebegtette Bolotov ezüstös fürtjeit.

Bolotov szerette a nehézségeket, azt tartotta, attól fejlődik a jellem. Azon gondolkodott, hogyan értesse meg tanítványaival, hogy hogyan is kell uralni a világot, hogyan kell uralni a népeket. Az volt velük a baj, hogy még mindig túl sok volt bennük a gátlás.

Ekkor megszólalt a telefonja. Tudta, melyik telefon szól, megismerte a hangját. Késedelem nélkül

elővette és beleszólt.

Vlagyimir Bolotov vagyok.

- Darla.

Mit óhajt, Gazda? kérdezte Bolotov.

Elrendeltem Julius Andan követ megsemmisítését. Az első lépés elhíttetni a világgal, hogy ő a legnagyobb ellenség. Azután meghal mondta Darla. Jelenleg ismeretlen helyen tartózkodik. A feladata, hogy a kormány minden szintjét Julius Andan követ ellen hangolja.

Értettem, Gazda. Azonnal hozzálátok a feladathoz.

Jó mondta Darla, és bontotta a vonalat.

Bolotov elrakta a telefont és elővett egy másikat. Beütött egy számot Szinte azonnal felkapták.

Hood Justice. Hallgatom, tanár úr! jelentkezett be egy férfi, aki parancsolt az Amerikai Egyesült Államok elnökének.

Öt óra múlva a Marantos-szigeten mondta Bolotov.

Értettem, tanár úr, ott leszek.

Bolotov letette. Ideje volt indulni. Volt egy terv.

TIZENHARMADIK FEJEZET

1.

Don Mazzone villája,

Key West, Florida

Október 18. szerda, 11 óra 11 perc

Paul Stranick és Sean MacArthur a CIA operatív tisztjei voltak, akik a Felderítő Főigazgatóság Hazai Felderítés Osztályán dolgoztak, és az volt a feladatuk, hogy tartsák a kapcsolatot a Cosa Nostra legfelső vezetésével.

A CIA és a maffia együttműködése nem új keletű, és a CIA alakulásának événél, 1947-nél is jóval messzebbre nyúlik vissza. A Cosa Nostrának ugyanis már akkor ki volt építve a földalatti hírszerző hálózata, amikor a második világháború még el sem kezdődött. Maga a maffia is egyfajta titkosszolgálat, hiszen titokban működik, titkos úton szerzi értesüléseit, és úgyszintén titokban hajtja végre akcióit. Egy központi hírszerző szervezet felállításának gondolata a japánok Pearl Harbor elleni támadásának utóhatásaként merült fel először, amikor a legfelső háborús katonai vezetés tudomást

szerzett róla, hogy a Pearl Harbor-i tragédia megelőzhető, de legalábbis mérsékelhető lett volna, ugyanis valahol az Egyesült Államok valamelyik hírszerző csoportjánál már megvolt az információ: a japánok támadni fognak. Csak éppen nem voltak kiépített kommunikációs vonalaik, melyeken keresztül rövid idő alatt eljuttathatták volna a nagy jelentőségű információt döntéshozói szintre. A háború végén, jó néhány náci az amerikaiak nem Nürnbergbe szállítottak, hanem az Egyesült Államokba, ahol felajánlották nekik, hogy elfelejtik múltjukat, állampolgárságot, egzisztenciát és védelmet kapnak, ha ennek fejében tudásukat új hazájuk szolgálatába állítják. Az egyik ilyen elfeledett náci Wernher von Braun, a náci rakéta-program vezetője volt, aki a háború után az amerikai rakéta-és űrprogramon dolgozott. Néhány magas rangú gestapós és más titkosszolgálatnál szolgáló tisztet arra kértek fel, hogy segítsenek nekik felépíteni egy központi hírszerző ügynökséget. Így tehát a CIA náci alapokra épült, átvéve a náciaktól az alvilággal való kapcsolattartás illetve a vele való együttműködés szokását. A háború előtt az Egyesült Államokban a szicíliai maffia értett a legjobban a titkos műveletekhez, ők voltak az első titkosszolgálatok tanárai és példaképei. A CIA és a többi titkos szervezet idővel mind szakmai tudásban, mint profizmusban, mind technikában, mind lehetőségekben messze túlhaladta az elődöket, de a kapcsolat megmaradt, mert a maffia kommunikációs és műveleti vonalai mindig jól jönnek, és mert a maffia emberei mindig jól használható álcái voltak a CIA-akcióknak.

A Cosa Nostrát több maffiacsalád vezeti, közülük a legnagyobb tekinthető a szervezet irányítójának, mint egy részvénytársaságban a fő részvényes: az ő szava ér a legtöbbet. A legerősebb család a Mazzone család, melynek feje Don Enrico Mazzone, becenevén: a Mosolygós Don. Stranick és MacArthur nyolc éve tartotta a kapcsolatot magával Don Mazzonéval, már jól ismerték a járást a Don házában.

Stranick és MacArthur a villa előcsarnokában szó nélkül egy falnál álló, asztalon lévő aranytálcába rakták fegyvereiket, majd széttárták zakójuk szárnyait, és nyugodtan hagyták, hogy egy izgága kis olasz kézi fémdektorral átvizsgálja őket, van-e náluk még valami. Nem volt. Mehettek tovább.

A kétemeletes, hófehér villa, melynek padlásablakából látni lehetett Hemingway egykori házát, pazar külső és belső kialakítása, valamint fényűző berendezése részben az építészek és lakberendezők ízlését és szakértelmét dicsérte, részben pedig Mosolygós Don Mazzone híres arany szabályát, amely kimondja: Mindent szakemberrel kell tetetni. Az előcsarnok, ahol az ellenőrzés folyt, éppoly pompázatos és ízléses volt, mint a villa többi része. Mosolygós Don rendkívül ügyelt rá, hogy a villában minden kitűnő állapotban legyen. Minden héten átnézték az épületet, és ha találtak valamilyen meghibásodást, azt azonnal kijavították.

Gianni lekocogott a márványlépcsőn és belépett az előcsarnokba. Ő volt a Don egyik személyi testőre. Nagydarab szicíliai férfi, metsző pillantással, széles vállakkal. Elegáns öltönyt viselt, hozzáillő inget, nyakkendőt és cipőt. Mosolygós Don kényes volt a megjelenésre. Az ápolatlanságot gyűlölte, mert gyerekkorára emlékeztette, amikor még rongyokban járt és krumplit lopott a földekről.

Paul és Sean! Ez úgy hangzik, mint a Tom és Jerry, nem? üdvözölte őket Gianni, a maga sajátságos, nagyszájú stílusában. Megállt a két ügynök előtt és töprengően őket nézte. Melyikötök lenne Tom, és melyikötök Jerry?

Hagyjuk a rizsát, Gianni! csattant fel Stranick, aki újabban egyre inkább unta a jó kedélyű szicíliai

műsorát Menjünk a főnökhöz.

Nyugi, Paul! Csak egy kis tréfa, érted? Gianni hevesen legyintett, és figyelmét a másik ügynök felé fordította. És te, Sean? Hogy s mint, cimbora? Hallom, elhagyott a fiúd. De ne aggódj, majd kerítünk neked másik köcsögöt!

Seggfej! vetette oda MacArthur. Elindultak felfelé a lépcsőn.

A Don hogy van? kérdezte Paul a lépcsőfordulóban, hogy elterelje Gianni figyelmét az ökörködésről, és mert tudnia kellett, milyen hangulatban van Don Mazzone, mert a mondandóját mindig a hangulatához kellett igazítania.

Most jó a kedve. Beütött egy-két nagyobb szállítmány meg van ez-az kilátásban, érted? Gianni hirtelen komolyra váltott. Történt valami?

Ja. Valami mindig történik. Semmi sem megy úgy, ahogy kéne. Utálom ezt a világot mondta Paul szintelen hangon.

Á, én bírom! Mifelénk mindig zajlik az élet! vigyorgott Gianni. Felértek az emeletre. Néhány jól megtermett, öltönyös, felfegyverzett szicíliai posztolt a folyosón. Mindannyian a közeledőket nézték.

Minden rendben, fiuk! tudatta velük Gianni.

A folyosó végén lévő magas, kétszárnyas, arannyal és drágakövekkel díszített ajtó előtt álló őr bekopogott, majd belépett. Jelentette a Donnak, hogy a vendégek megérkeztek.

Don Mazzone még gyerekkorában, egy utcai banda tagjaként, véletlenül jött rá, hogy a mosoly igen hatékony fegyver. Veleszületett adottsága vagy átká volt, hogy bármi történt is, ő mindig mosolygott: ha nem értett valamit, ha elfelejtett valamit, ha megijedt, ha összezavarodott, ha nem tudott megszólalni, vagy ha félt. És az emberek nem értették, miért, és mivel nem értették, mindenfélét kitaláltak. Elterjedt róla, hogy nagyon nyugis, hogy roppant okos, hogy elképesztően dörzsölt és hogy átlát mindenkin. Amikor beállt a maffiába és részt vett egy üzleti tárgyaláson, csak ott ült az asztalnál és mosolygott arra, aki beszélt. Azt hitték, mindig felismeri a hazugságot. És az emberek nem mertek neki hazudni. Aki megpróbálta, elvörösödött, megbicsaklott a nyelve, köhögőrohamot kapott, mindenki azt hitte, hogy Enrico rájött, hogy amit hall, csak hazugság. Bölcsnek és műveltnek képzeltek, pedig húszévesen tanult meg olvasni és még máig sem tud négyjegyű vagy annál nagyobb számokat papíron összeszorozni vagy osztani.

Carlo bekopogott az ajtón. Egy magas, látszólag fegyvertelen férfi nyitotta ki az ajtót Mosolygós Don nem szerette, ha valakinél fegyver van, ha vele beszél.

A két ügynök és Gianni beléptek a Don fogadószobájába. Nem volt nagyon nagy a helyiség, alig száz négyzetméter, bár akár a tízszerese is lehetett volna, de a Don szerette átlátni a helyet, ahol tárgyal.

Don Mazzone, a vendégek előálltak mondta Gianni nagyon tiszteletteljes hangnemben. A Donnal szemben sohasem, mert volna megengedni magának olyasféle modort, mint amilyennel a CIA-

ügynököket fogadta. Don Mazzone mosolygott. Ült egy méregdrága, bőrkanapé kellős közepén, bal oldalán egy vörös, jobb oldalán egy szőke nővel, csináltatott cipőt, csináltatott öltönyt, csináltatott inget és csináltatott nyakkendőt viselt. Őszülő haját hátrafésülve és leolajozva hordta, és gomblyukában az elmaradhatatlan vörös rózsza.

Don intett az ügynököknek, hogy kerüljenek beljebb és üljenek le.

Hódolatom, Don Mazzone köszöntötte tisztelettel tudóan a két ügynök, majd helyet foglaltak a mutatott kanapéra.

Mi járatban, barátaim? szólalt meg Mosolygós Don. Nyugodt, de éles hangja volt, ami csak fokozta a piperkőc megjelenése és állandó mosolya nyújtotta összképet.

Don Mazzone, tudja, hogy kicsoda dr. Julius Andan? kérdezte Stranick.

Mazzone mosolygott, és felhúzta az egyik szemöldökét.

Egy ügyvéd? kérdezte.

Egy pszichiáter.

A Don a másik szemöldökét is felhúzta.

Egy agyturkász jelentette ki, mire mindenki a szobában hangos hahotába kezdett. A Don vicces ember volt, de legalábbis azt gondolta, hogy az, és senki nem volt a közelében, aki azt akarta volna, hogy ne higgye magát annak.

Miért kéne ismernem a faszit? kérdezte a Don.

Mert egy nagyon híres ember, és roppant befolyásos, mind művészi és tudományos körökben, mind pedig a médiánál, az üzleti életben, de a politikában is.

Nagyon befolyásos? Mint én? kérdezte Mosolygós Don.

Ö Don Mazzone Dr. Andan bizonyos területeken befolyásosabb, mint ön.

Máris ellenszenves a faszi. – jelentette ki a Don, mire mindenki felnevetett. Mi dolgom vele?

Mindent tud mondta Stranick drámai hangon.

Nem lennék a helyében. Miről tud mindent?

Don Mazzone, ugye tudja, mi az a 19-334-es irat?

A Don szeme megvillant, de tovább mosolygott. A 19-334-es irat valójában egy egész raktárnyi iratot jelentett: a CI az és a Cosa Nostra összes közös akciójának dokumentált jegyzőkönyvét. A CIA, önvédelemből, minden találkozásukat, minden kapcsolatfelvételt dokumentált.

És? kérdezte a Don.

Ez az Andan valahogyan megszerezte. Még nem tudjuk, hogyan, de nála van az egész.

Mint mondtam, nem lennék a helyében ismételte a Don, és néhányan nevettek. A Don kezdett félni. Ha nyilvánosságra kerül csak egy része

Megszerezte, és eltűnt. Napok óta keressük, és nem találjuk.

A Don szeme megint megvillant, de a mosoly még maradt.

És mindent ki akar tálalni fejezte be Stranick. A mosoly eltűnt.

Mosolygós Don Mazzone mindig mosolygott. Csak kevesen látták mosoly nélkül. Amikor eltűnt a mosolya, még a sokat próbált nehézfiúk is igyekeztek háttérbe húzódni.

A Don felugrott és felborította az asztalt. Mindenki megdermedt.

Ez a maguk kibaszott hibája! mutatott vádlón Stranickre. Minden kapcsolat alapja a bizalom, nem? Még a mi elfuserált világunkban is, nem? Soha nem tetszett a dolog, soha nem tetszett! Kurvára nem tetszett! Mindig is tudtam előre, hogy egyszer ez lesz! Bassza meg! Bassza meg! A maguk kurva hibája! zihált, a feje égővörös lett. Követelem, hogy hozzák helyre! De azonnal! Azok a kibaszott akták nemcsak minket vágnak ganéjra, de magukat is, bassza meg!

Ez ez igaz szólalt meg MacArthur bátortalanul. – Az a helyzet hogy hogy képtelenek vagyunk előkeríteni Hivatalos nyomozást nem rendelhetünk el, mert hivatalosan a 19-334-es irat nem is létezik.

A Don ökölbe szorított kézzel, dühösen elindult az egyik embere felé, aki egy antik karosszékben ült. A fickó rémülten felugrott. A Don felkapta a széket, és üvöltve belevágta a vitrinbe.

-A kibaszott, kurva életbe! ordította. na majd én adok annak a porbafingó, kibaszott, tetű kis agyturkásznak, baszd meg! Majd én megmutatom, hogy kivel kezdjen! A kurva anyját! A kurva anyját! Csak úgy idejön, és beleüti az orrát az üzletembe? Na majd én adok a pofájára ennek a kis gennygócna! Giannihoz fordult és rámutatott, Gianni szemmel láthatóan rettegett Gianni! Most indulsz és viszed a hírt mindenkinek: Don Mazzone tízmillió dollár vérdíjat tűz ennek a tetű agyturkásznak a fejére. Takarodj!

Megyek, Don Mazzone! hadarta Gianni, és futásnak eredt az ajtó felé, de a Don hangja megállította.

És még valami! kiáltotta a Don. Még tedd hozzá: aki kinyírja, az személyesen nekem, Don Mazzonénak tesz szívességet. És most eredj!

Gianni kivágtatott a szobából és loholt le a lépcsőn. Örült, hogy végre kint van.

2.

J. Edgar Hoover, FBI Building,

Washington DC

Október 18. szerda, 12 óra 00 perc

Josh T. Calver, az FBI igazgatója az alagsori lőteremben tartózkodott, Forrest Haviland fegyvermesterrel és Ted Glenn lökiképzővel. Mindhárman az ötvenméteres löszakasznál álltak az 1-es számú lőállásban. Haviland egy emberalakot, formázó céltáblát csíptetett a keretre, aztán lenyomta a piros gombot a falon, és a keret a sínen elindult a lőfolyosó vége felé. Calver igazgató és Glenn nézték a távolodó céltáblát. Haviland húsz méternél engedte fel a gombot, a vastag papírból készült céltábla megállt.

Calver igazgató állt középen, pisztollyal a kezében, jobbra mellette a lökiképző, balra a fegyvermester.

Úgy néz ki, mint valami játékpisztoly mondta Calver a pisztoly oldalát nézegetve. A pisztolyon szinte minden műanyagból volt, és még a cső is annak látszott. Ez volt a szán oldalára írva: FN Herstal Belgium, kicsit lejjebb pedig, az elsütőbillentyű felett: Five-seven.

Talán ez lesz a jövő szolgálati pisztolya. szólalt meg Haviland.

5, 7 × 28 milliméteres löszert fejlesztettek ki hozzá. Érzi, milyen könnyű? kérdezte Glenn.

Calver megemelte néhányszor a pisztolyt.

Mint egy játékpisztoly ismételte.

Teli tárral alig nyolcvan deka. És huszonegy golyó van a tárban – tájékoztatta Glenn.

Huszonegy golyó Calver igazgató fütyentet. Gondolom, kétsoros tár, de a fenébe Na jó, 5,7 millis, az roppant kicsi. És mit tud a kicsike?

Javaslom, igazgató úr, hogy irányítsa a csövet a célra, és adjon le néhány lövést mondta Glenn.

Ahogy akarja bólintott az igazgató, aztán két kézre fogta a pisztoly, célzott, és lőtt. Alig akarta elhinni. Újra lőtt. Aztán újra. Aztán gyors egymásutánban beleeresztett a papírra festett fegyveres férfiba tíz golyót.

Érzi, hogy milyen aprócska a visszarúgása? kérdezte Haviland mosolyogva. Olyan kicsi, hogy az szinte már nevetséges. Főleg azoknak, akik a testes, masszív 45-ös Colt M1911-eshez szoktak hozzá.

Calver most egy kézzel fogta a pisztolyt és lőtt. Szíven találta a céltáblát. Újra és újra tüzelt, egészen addig, amíg teljesen ki nem ürült a tár. Tárat cserélt, két kézre fogta a fegyvert, és olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak tudta, beleeresztette az egész tárat a céltáblába, mind a huszonegy golyót. Nagyon sokáig tartott, de legalábbis úgy érezte.

Nem rossz jelentette ki. Ami a tárkapacitását, a fogását és a visszarúgását illeti, nem hagy maga után kivetnivalót.

A fegyvermester lenyomta a zöld gombot a piros mellett, a tábla elindult feléjük, négy másodperc múlva már oda is ért.

És milyen pontos! csodálkozott el Calver a találatokat nézve. A lőállás fegyverasztaláról felemelt egy FN-töltényt és szemügyre vette a szokásos pisztolylőszernél jóval hosszabb, hegyes végű töltényt. Torkolati sebesség? kérdezte.

600 m/másodperc mondta Haviland fegyvermester.

Nem mondom, lehet neki átütőereje.

- Az van is neki, bár a löcsatorna elég érdekes – jegyezte meg Haviland.

Megállítóerő? Az viszont igen elenyésző a kis kaliber miatt folytatta Calver igazgató.

Ez a fegyver egyik hátránya értett egyet Glenn. Pontosan kell lőni vele, különben nem ér sokat.

Calver elgondolkodva nézte hol a fegyvert, hol a céltáblát. Felbúgott a telefonja.

Elnézést kérek mondta, lerakta a pisztolyt és előhalászta a mobilját a zakója belső zsebéből. Calver szólt bele.

Üdvözlöm, Calver, Donovan vagyok beszélt William Donovan, a CIA igazgatója a vonal másik végén. Találkoznunk kell. Van egy kis probléma.

Calver és Donovan nem szívlelték egymást, de ha akartak, jól tudtak együtt dolgozni.

Jó napot! mondta Calver hűvösen. Miről van szó?

Nem telefontéma mondta a CIA igazgatója. – Milyen jellegű?

Terrorizmus. Nukleáris terrorizmus.

Calver egy darabig hallgatott, aztán nyomott hangon szólalt meg.

Itt? kérdezte. Azt jelentette: itt az Egyesült Államokban?

Igen vágta rá Donovan, aztán megváltozott a hangja, emberibb lett – Valaki elkezdte. Sajnálom, Calver, de amitől oly régóta félünk, valósággá lett.

Ötven perccel később a CIA és az FBI igazgatója leültek, hogy megtárgyalják, mit tehetnének a világot atomkatasztrófával fenyegető, elmebeteg terroristavezér, dr. Julius Andan ellen.

CIA-főhadiszállás,

Langley, Virginia

Október 18. szerda, 14 óra 15 perc

A CIA igazgatója nemrég tért vissza az FBI igazgatójával folytatott villámtárgyalásból. Miután elrendezte a helyszínt az irodájában, az irodája közepére állt és koncentrált. Nem akart többet hibázni, már így is olyan sokszor hibázta el, hogy úgy érezte, hibákból egy életre van elegendő. Nincs több lehetőség. Nem akart többet. Most nem akart hibázni, azt akarta, hogy pontosan olyan legyen minden, ahogyan elképzelte.

Nem ütés, gurítás.

Nagy levegőt vett, amit hosszan fúj ki. Megnézte, hogy áll. Az egyensúlya rendben volt. Ellenőrizte a válltartását.

- Oké.

Figyelte, hogyan állnak a csuklói, érezte az ütő súlyát, érezte, ahogyan feszülnek az izmai. Nem feszültek túlságosan, csak egy kicsit, de jóleső érzés volt.

Itt az idő.

Lássuk mondta maga elé.

Megemelte az ütőt, épp csak egy kicsit, koncentrált, aztán döntött. Ebben a pillanatban felbúgott az asztalán a kommunikátor. A bugás megzavarta a koncentrációban, az ütő feje a labda bal oldalát találta el, a labda pördülve indult útnak. Alaposan mellétrafált.

Bassza meg sóhajtott. Ez nem kóser.

A fejét ingatta. Egyáltalán nem úgy sikerült, mint elképzelte. Odasétált az asztalához és lenyomta a kommunikátor gombját.

Igen? szólt bele.

Igazgató úr, Mr. Morton van itt mondta a titkárnő, Mrs. Kellerman.

Oké. Jöjjön csak! mondta Donovan, aztán felengedte a gombot, suhintott néhányat a golfütővel, majd lerakta az asztalra.

Alig foglalt helyet, amikor kinyílt az ajtó és belépett rajta a Műveleti Főigazgatóság feje, Clive Morton.

Hogy s mint? érdeklődött Donovan.

Morton leült az egyik fotelba. Egy bordó mappa volt nála. Kinyitotta és a térdére fektette.

Szóval? nézett rá kérdően Donovan.

Lezártuk mondta Morton.

Ezt örömmel hallom. Részleteket.

A Cosa Nostra, a Yakuza, a Triád, a kolumbiai drokartell és a vörösök is halálra ítélték. Embereink sikerrel teljesítették küldetésüket.

Mennyi a vérdíj?

Eléggé rájuk ijesztettünk, így nem voltak szűkmarkúak. Átlagosan tízmillió dollárt tűztek ki a fejére. Ez egyedülálló vérdíj a maffiák történelmében.

Az jó bólintott Donovan. Ez tehát készen van. Lépjünk tovább. Uszítsuk Andanra a többi terroristát, nekik is kell valami mese, kinek valami vallásos humbug, kinek politikai vagy egyszerűen csak pénz. Első lépés tehát Andannak és az ő terrorszervezetének totális kiközösítése minden vonalon. El kell érünk, hogy mind az alvilágban, mint a társadalomban persona non grata legyen. Maradjon magára az a mocsok. Ez a kis féreg felrúg itt nekem minden játékszabályt.

Néhány órával ezelőtt William Donovan bizalmas telefont kapott Warren Rockwell tábornoktól, aki közölte vele: Andanról kiderült, hogy terrorista, és azért tűnt el, mert szervezete felkészült a nukleáris csapásra az Államok ellen.

Nukleáris terrorizmus Donovan felsóhajtott. Szeretem a kalandot meg a veszélyt, de ez már túlzás.

Néhány megveszekedett elmebeteg hidrogénbombával ingatta a fejét Morton. Efelett nincsen semmi kontroliunk, a picsába is! hördült fel.

Ezt képtelenség lenne kontrollálni értett egyet Donovan. Na jó, lépjünk tovább. Először is: különítsük el, aztán uszítsunk rá mindenkit, az egész világot. És még valami, Clive, ez nagyon fontos. Mielőtt Andan lelépett, az irodai széféből mindent lemásolt. Miért? Kérek egy elemzést a széfben talált anyagokról. Sürgős.

4.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 18. szerda. Zónaidő: 13 óra 38 perc

Andan rosszat sejtett, már órák óta határozottan rossz érzése volt. Nem tudta szavakba önteni, hogy mit is érez valójában, de nagyon rossz volt a közérzete. Tudta, hogy rövidesen valami nagyon rossz fog történni, tudta előre, teljesen bizonyos volt benne.

Mindenfajta tekintély a bizalmon alapszik. Az embernek valamikor meg kellett bíznia abban a valakiben, akit most valamilyen területen, vakon követ. Mielőtt az emberek elkezdték követni Hitlert, Hitlernek kellett tennie valamit, amivel kiérdemelte a bizalmukat. Utána pedig elárulta a híveit. A katolikus egyház is kiérdemelte hívei bizalmát, ezért tudott rávenni annyi jó embert arra, hogy fegyvert ragadjon és Isten nevében megöljön fegyvertelen földműveseket egy keresztes hadjáratban. Mindig előbb van valamilyen tett, ami bizalmat vált ki, majd utána jön az árulás. Az árulás természetesen nem törvényszerű, de a világon való uralkodás tárgyában mindig bekövetkezik.

Az emberi történelemben az igazságnak különféle szinonimái voltak. A régebbi időkben a szellemvilág, démonok, angyalok, istenek, az Isten volt az igazság szinonímiája, a modern korban a tudomány. Az emberek az ókorban úgy tekintettek a szellemvilágra, az istenekre, a démoni lényekre, mint az igazság kétségbevonhatatlan forrására. Később, a középkorban Istenre tekintettek így. Az újkorban pedig a tudományra.

Az embereknek mindig is volt egy határozott elképzelésük arról, hogy az igazságnak mi a forrása. A legfelsőbb kaszt pedig, amely az uralompiramis legfelső régiójában működik, ezt használta ki. Követeket küldött szét, hogy épüljenek be, csatlakozzanak, vegyüljenek el az igazság forrásának területén. A legfelsőbb kaszt követői mágusoknak, alkimistáknak, asztrológusoknak, papoknak, szerzeteseknek, lelkészeknek, barátoknak adták ki magukat, és beszéd közben Istent és más misztériumokat emlegettek. Becsatlakoztak egy olyan szervezetbe, amely kiérdemelte az emberek bizalmát, és ily módon tekintéllyé vált. Odamentek, felvették a külső jegyeket, megtanulták és használni kezdték a terület szakszókincsét, vagyis a terminológiát, és ebben a terminológiában megfogalmazva, az igazság forrásaként számon tartott terület rejtekéből hazugságokat kezdtek előadni és hazugságaik célt is értek, és borzalmas pusztítást végeztek. Az emberek ugyanis nem voltak résen, és azt hitték, hogy ahonnan eddig a jót, az igazat kapták, azt kapják továbbra is. És egyszer csak hadseregek rohantak le békés falvakat, mert másban hittek, mint ők.

Az újkorban ugyanez történt. A legfelsőbb kaszt követeket küldött szét, azzal a megbízással, hogy adják ki magukat tudósnak, használják a tudomány műnyelvét, terminológiáját, vegyék magukra a tudós sztereotip külső jegyeit, és hazudjanak, hazudjanak, hazudjanak. Így jött létre a pszichiátria, és így lett a pszichológiából materialista áltudomány.

Az emberek méltán bíztak a tudományban, és amikor emberek tűntek fel, akik úgy néztek ki, mint a tudósok, és úgy is beszéltek, mint a tudósok, azt hitték, hogy valóban tudósokkal állnak szemben.

A hazugság mindössze egymással önkényesen összekapcsolt igazságok halmaza. Az a különös magában a hazugságban, hogy minden eleme igaz, tehát a részek igazak, csak az egész nem az, a részek összessége. Például az igaz, hogy van agy, és az is, hogy van gondolkodás, de a kettő egyberakva, miszerint az agy gondolkodik, ez már nem igaz. Adott esetben a hazugságnak ez a különlegessége, hogy csupa igazságból áll, roppant nehézé teszi a felfedezését.

Csatlakozni az igazság forrásaként tisztelt területhez, azt jelenti, hogy egy hazugságot úgy adnak elő, hogy hozzáteszik hangzásban a tudomány tekintélyét, és beleszövik a mondatokba, hogy tudományos tény, a tudomány kimutatta, a tudósok rájöttek, a tudósok megállapították és így tovább és így tovább. Azonban hiába szövik bele a hazugságokba a modernkor legerősebb varázsigéit, a hazugság hazugság marad, és a tekintélyt sugalló szavak nem avatják igazsággá.

A legfelsőbb kaszt az egész történelmen átkísérletezett az emberiséggel, hogy melyik filozófia, melyik értékrend, világkép lenne a legjobb a mélypolitika egyetlen célja tekintetében. Magasan a materializmus bizonyult a legjobbnak.

Andan beletúrt a hajába, csinált néhány fejkörzést. Most nem akarta átolvasni, amit írt. Vörösbort akart inni. Végül is, győzködte magát, nem olyan nagy bűn az. A vörösbort most megnyugtatóná. És szüksége van a nyugalomra, és ha meg nem is nyugszik, csak egy kicsivel csökken a benne lévő feszültség, az már megérné.

Elmentette, amit írt, biztonsági másolatokat készített belőle, azután kikapcsolta a gépet. Felállt, elindult az ajtó felé. Úgy döntött, ha már ez úgy is egy ilyen nap, hát nem csak vörösbort fog inni, hanem eszik egy kis fagylaltot is.

Gorkie, Nicole és Zoe lent úszkáltak a medencében. Nicole szorgalmasan úszta a hosszokat, Gorkie és Zoe a vizet taposva beszélgettek.

A legrosszabb, amit egy ninja elkövethet magyarázta Gorkie, az az, ha fennakad valamin. Akármilyen történjék is, a ninjának tudomásul kell azt vennie, és folytatnia kell, amit elkezdett. Egy hétköznapi ember, miközben éli az életét, szinte mindenben fennakad, és idővel nemcsak hogy nem tör előre a célja felé, de el is felejtí azt. Egy ninjának azonban azon sem szabad fennakadnia, ha teszem azt megvakul az egyik szemére.

De ha megvakul, minek folytassa? kérdezte Zoe. Ha én megvakulnék, azt hiszem, kinyírnám magam.

Egy ninja, ha megvakulna az egyik szemére, fel se venné. Mintha egy hétköznapi ember arcába fújna a tavaszi szél. Ninjatanonc vagy, Zoe, de lassan ninja leszel. Egy ninjának meg kell találnia önmagát a saját lelkében, és el kell jutnia odáig, hogy nem reagál a külvilágra. Tudod, erről már beszéltünk: kint lehet káosz, de a ninjában nem. Megtörtént már néhányszor, hogy valaki, aki teljes biztonságban volt, megijedt valamitől, például egy felugró békától vagy egy hangtól, és ijedtségében olyat tett, aminek következtében meghalt, például beleesett a mocsárba és megfulladt, vagy elvágódott és beütötte a fejét valahová. Ha a hatása alá kerülsz valamilyen eseménynek, elveszíted az irányítást önmagad felett. És az könnyen végzetes lehet.

Na jó, de azért megvakulni

A Hattori-klánban volt egy fickó, aki megvakult a bal szemére, és ettől borzalmasan ki volt készülve, és állandóan arról beszélt, hogy megöli magát, mert így nem tud élni. Erre Momochi elővett egy kést, és így szólt: Igazad van, így már nem élhetsz. Aztán a háta mögé lépett, odatette a pengét a nyakához és úgy tett, mintha el akarná vágni a torkát. Mit gondolsz, mit tett a félszemű fickó?

Gondolom, felkiáltott, hogy Neeeeeee! mondta Zoe.

Így van. Még a tested sem olyan fontos, mint a célod. Az akaratod a tested felett áll. Ez az egyik, ami ninjává tesz. Egy közönséges ember, ha valamit el akar érni, gyakran csak addig akarja, amíg valaki azt nem mondja, hogy nem. A ninja az egy másik kategória. Egy ninja elszántságát semmi nem törheti meg. Még a fájdalom sem. Még a halál sem.

Zoe elmosolyodott.

Remek lehet ninjának lenni mondta

Az Gorkie megsimogatta Zoe haját. Ússz le öt hosszt, aztán gyere fel.

Zoe bólintott és neki kezdett az úszásnak. Gorkie kimászott a vízből, felvett egy rövidnadrágot és egy pólót és mezítláb, vizesen elindult a lépcsőház felé.

Mörjike a biztonsági szobában teljesített szolgálatot. Nadya a kommunikációs szobában a tévéállványnál ült, fejhallgatóval a fején, és sorra hallgatott bele a hírműsorokba. Damien és Shana a mozisobában voltak, éppen a képlemezek között válogattak, hogy mit nézzenek meg.

Mit szólnál ehhez a filmhez? emelte ki az egyik lemezt Shana. – Parazita. Science-fiction. Donald Shuterland a főszereplője. Egyszer már láttam, egy pár éve. Jó film. Izgalmas. Megnézhetnénk.

Oké, nézzük egyezett bele Damien. Készítsd elő, addig én hozok ezt-azt.

Shana bólintott. Damien kiment a szobából, az ajtót nem csukta be. Shana hozzálátott a házimozis-felszerelés beüzemelésének.

Andan alig harminc másodperccel Damien előtt ért a konyhába, eddig csak egy tálcát vett elő.

Mr. Andan köszöntötte Damien, amikor belépett. Rég láttam.

Üdvözlöm fordult felé Andan és erőlködve mosolygott. Mindkettőnknek sok a dolgunk.

- Az igaz. Főleg önnek, Andan úr. Mit szeretne enni?

Említette a fagyaltot, bár az már régen volt. Gondoltam, megnézem, hogy van-e.

Persze. De már csak banán és vanília mondta Damien, és már vette is elő a hűtőből. Mit szól egy kehelyhez?

Ő az jólesne. bólintott Andan.

- Oké. Egy pillanat Damien három ezüstkelyhet vett elő, egyet Andan tálcájára tett, kettőt egy másik tálcára.

Ön készítette? kérdezte Andan.

Igen felelte Damien. Kiskanalakat tett a tálcákra, azután egy fagyaltos kanalat is előszedett és elkezdte megpakolni a kelyheket.

Ön mestercukrász volt? kérdezte Andan. Vagy mesterszakács? Vagy mindkettő?

Erre nem válaszolhatok mondta Damien. az túl személyes lenne. Remélem, megérti.

Oh Igen, persze. Hogyne. Ö elnézést. Igen, emlékszem, az elején megbeszéltük, hogy nem kérdezősködöm.

Semmi baj. Tudja, ezelőtt sohasem találkoztunk, és amikor vége ennek a dolognak, szétválnak az útjaink, ön is és mi is a magunk útján járunk tovább.

Igen mondta Andan keserűen. Elfordult, nehogy Damien észrevegye az arcán a változást. Nem akarta, hogy Damien meg a többiek meghaljanak, de tudta, hogy meg fognak halni. Nem volt választása.

Damien megpakolta a kelyheket, majd a maradék fagyaltot visszatette a fagyasztóba, a fagyaltoskanalat pedig bedobta a mosogatógép tálcájába. Tálccával a kezükben elindultak kifelé.

Épp egy filmet készülünk megnézni tájékoztatta Damien Andant. Egy izgalmas sci-fi. Nincs kedve beülni a mozsizobába? Pihen egy kicsit. Az sem árt. Néha egy kis pihenés csodákat művel az ember képességeivel.

Köszönöm szépen, de most inkább nem. Borzasztóan sok a dolgom. hártotta el az ajánlatot Andan.

Megértem mondta Damien.

Elérkeztek a mozsizobához. A filmvásznon már volt kép, egyelőre csak a szignál. A szobából Gorkie lépett ki.

Hogy van? mosolygott Andanra.

Köszönöm kérdését, a körülményekhez képest, megvagyok. – Andan rájött, mit is mondott. Elnézést, nem úgy értettem, hogy bármi problémám lenne ezzel a házzal vagy önökkel, erről szó sincs. Ezek a rossz körülmények belül vesznek körül, az elmémben.

Ki tudja, lehet, hogy ez mindig így van jegyezte meg Gorkie sejtelmesen.

Ekkor a folyosó és a mozsizoba kommunikátorainak hangszóróiból felhangzott Nadya hangja.

- Azonnal kapcsoljatok a CNN-re! Komoly változások az Andan-ügy-ben!

Shana a távirányítóval behozta a CNN-t a vetítővászonra. Gorkie, Damien és Andan bementek a mozsizobába és a vásznat nézték. Julie Phillips hírolvasó befejezte az előzetes ismertetését, következett az első hír.

Döbbenetes titkok derültek ki dr. Julius Andanról, az Amerikai Pszichiátriai Társaság elnökéről mondta Phillips drámai hangon, közben az Amerikai Pszichiátriai Társaság székházát mutatták. Nemrégiben arról számoltunk be önöknek, hogy dr. Andan pihenni ment egy szanatóriumba, ám kiderült, hogy dr. Andan hazudott a kollégáinak és a barátainak, valójában szó sem volt pihenésről. A képen egy házat vettek körül az FBI kommandósai és szemmel láthatóan rohamra készültek. A legújabb bizonyítékok egyértelművé teszik, hogy a közmegebecsülésnek és igen nagy népszerűségnek örvendő dr. Andan valójában kettős életet élt.

A kommandósok megrohanták a házat, betörték az ajtókat és behatoltak. Operatőrök követték őket. Látni lehetett, hogyan folyosóról folyosóra, szobáról szobára fésülik át a házat állig felfegyverzett, maszkot, rohamsisakot és vastag, FBI feliratos golyóálló mellényt viselő férfiak. Aztán behatoltak egy hatalmas szobába, és a kamera egy vörös alapú, fekete jelzésű, hatalmas zászlót mutatott a falra kiakasztva. Egy horogkeresztes zászlót. Andan megtántorodott.

A felvételek dr. Andan titkos házában készültek. Az FBI, a helyi rendőri szervekkel és az NSA-vel karöltve folytatott hosszas nyomozást Andan után, mire fény derült hátborzongató titkára hallatszott Julie Phillips hangja.

A kép váltott, most egy csapatot mutatott, amely egy másik szobába tör be. Hitlerről készült festmények sorakoztak a falakon, vállfán makulátlan, fekete SS-egyenruha, tábornoki rangjelzéssel, lent a fal mellett Mein Kampf-példányok húszasával, több száz darab.

Az iszonyatos titok, amely megrendítette nemcsak kollégáit, de legközelebbi barátait is: dr. Andan valójában egy náci.

A kép ismét váltott, most egy kommandós csapat nyomult előre a pincében.

Ez nem is az én házam szólalt meg Andan erőtlenül. Muszáj volt leülnie az egyik székbe.

A kommandósok egy vastag, acélpántokkal megerősített ajtót törtek be. Folyosó következett utána, a folyosó végén fémajtó volt, rajta egy kis táblán a felirat: Zsidó Múzeum. Betörték az ajtót és betódultak.

Bent döbbenetes látvány. Óriási fényképek mindenütt a falakon, képek, amelyeket náci haláltáborokban készítettek. A helyiség egyetlen bútora egy ágy, egy hatalmas, visszataszító ágy. A kamera a mennyezetre irányult, hogy megmutassa, mi van ott: tükrök. Az ágyon hevert valami. A kamera közelebb ment, aztán mintha az operatőr hátraugrott volna, amikor rájött, mi az.

Egy tíz év körüli, aszottsovány gyerek mumifikált holtteste.

Nem nem ezt már én sem bírom látni hallatszott Julie Phillips elcsukló hangja. Erre erre nincsenek szavak.

A kép ismét a házat mutatta kívülről, majd az Amerikai Pszichiátriai Társaság épületét.

Interjút kértünk Albert P. Starffordtól, az Amerikai Pszichiátriai Társaság alelnökétől, aki éveken át volt dr. Andan kollégája és közeli jó barátja, de dr. Stafford képtelen volt nyilatkozni. Az igazság, amely kiderült egy emberről, akit, azt hitte, ismert, oly mértékben sokkolta, hogy erős nyugtatóinjekciókat kellett kapnia. Információink szerint bezárkózott az irodájába és egyfolytában zokog. Hölgyeim és uraim, ezekre, a fejleményekre egyszerűen nincsenek szavak. Megáll az ember esze! Dr. Andan köztiszteltetben álló ember volt, és közben a valóságban A valóságban egy aberrált elmebeteg.

Gorkie, Damien és Shana Andanhoz fordultak. Andan halottsápadtan ült a székben, a tálcáját

markolva. Meredten bámulta a hatalmas filmvásznat, a szája kiszáradt, a fájdalom a csontjaiban, az előérzet, az a baljós előérzet, amely órák óta kínoztá, beigazolódott, és a fájdalom szinte elviselhetetlenné fokozódott.

Most már tudta, most már több volt pusztá érzésnél vagy feltevésnél. Bizonyossággá változott.

Szóra nyitotta a száját, de hang nem jött ki a torkán. Majd egy teljes percig csak némán tátogott, mint a szárazra vetett hal, míg erőlködve, alig érthetően kipréselt két szót a száján.

Halálra ítélték.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

1.

Az Andan család háza, Charleston,

Dél-Carolina

Október 18. szerda, 18 óra 57 perc

Egy virágszállító kisteherautó állt meg a kertkapu előtt. Két férfi szállt ki a vezetőfülkéből és dossziéval a kezükben a kapuhoz sétáltak. Egyikük becsöngetett, a másik szakértő szemmel nézett végig a kerten.

Figyeld! szólalt meg a kertet szemrevételező férfi és a rózsákra mutatott. Rossz helyre ültették.

Ja, nem kap elég fényt bólogatott a társa.

Egy negyven körüli, konzervatív, bordó kosztümöt viselő nő jött ki a házból. A két férfit méregetve sétált a kertkapuig.

Mit óhajtanak? kérdezte hűvösen.

Jó napot, asszonyom, maga biztosan a férfi a dosszié tetejére tűzött lapot olvasta Annabella Andan.

Nem, én Miss Mancuso vagyok, Andanék házvezetőnője. Mi járatban vannak?

Meghoztuk a virágkosarakat, asszonyom. Bocsánat, kisasszony. Ha Andan asszony vagy a férje nem tartózkodnak itthon, ön is átveheti. Csak alá kell írnia.

Tizenkét virágkosár, rózsá, tulipán, orchidea és erdei virágok – mondta a másik férfi.

Miss Mancuso elolvasta az eléolt nyomtatványt. A nyomtatvány szerint valóban egy megrendelést teljesítenek, pedig ő nem tudott semmi ilyesmiről.

Nézze, azok a rózsák ott a kert végében mutatott az egyik férfi a virágokra nem a legjobb helyen

vannak, nem kapnak elég fényt. Nem akarja, hogy átültessük őket? A héten meg tudjuk csinálni, ha gondolja. A házvezetőnő önkéntelenül a rózsabokrok felé fordult, aztán vissza a nyomtatványhoz. Értetlenül ráncolta a homlokát.

Á nem. Nem, köszönöm, majd a kertész Ki rendelte meg ezeket a virágokat?

Az egyik férfi elővette a szállítási naplóját és belenézett.

Itt csupán annyi áll, hogy a számlát rendezték, és hogy az illető nem kívánta felfedni kilétét. Mindössze annyit árult el, hogy a monogramja J. A.

J. A. Julius Andan!, hasított a felismerés a házvezetőnőbe. Köhintett egyet, hogy leplezze megdöbbenését.

Egy pillanat, kérem, várjanak. Szólok az asszonyomnak.

Mi itt várjuk mosolygott rá az egyik férfi, a másik csak egyetértően bólintott.

Miss Mancuso nem viszonzta a mosolyt. Besietett a házba.

Te, ezt a rózsát vétek otthagyni mutatott a kertbe az egyik férfi és a fejét ingatta.

Majd rábeszéljük őket mondta a másik. Ha ottmarad, sosem fog tudni igazán kibontakozni. Ahhoz több fény kell, sokkal több fény.

Ja. Az élethez fényre van szükség.

A házvezetőnő sietős léptekkel viharzott be a nappali szobába, ahol Andan szülei üldögéltek és a tévét nézték.

Asszonyom, uram! a házvezetőnő szinte kiabált izgatottságában, aztán gyorsan a szája elé kapta a kezét. Sosem szokott hangosan beszélni az asszonyával és az urával, az ilyesféle magatartás nem illett egy házvezetőnőhöz.

Annabella, Julius Andan anyja türelmetlenül leintette Miss Mancusót és a tévére koncentrált.

A rendőrség informátorai szerint a Cosa Nostra hatalmas, szédítő vérdíjat tűzött Julius Andan fejére, ezeddig ismeretlen okból mondta az NBC riportere, Jerry Buck, az Amerikai Pszichiátriai Társaság előtt állva. Szakértők szerint a vérdíj páratlan a maffia történelmében: tízmillió dollár! Igen, kedves nézőink, jól hallották: tízmillió dollár. Elemzők szerint a maffiáról sok rosszat el lehet mondani, de azt nem, hogy elárulnák a hazájukat, ahol élnek. A háború alatt a megszállt országokban a szervezett alvilág az ellenállás részeként irtotta a nácikat és a fasisztákat.

Thomas, Andan apja nem bírta tovább hallgatni, fogta a távirányítót és kikapcsolta a tévét. A hír annyira sokkoló volt, hogy Miss Mancuso el is felejtette, hogy miért jött.

Ezt nem hiszem el szólalt meg Thomas, és két tenyerébe temette az arcát.

Annabella üveges szemekkel bámulta a sötét tévéképernyőt. Ő sem hitte. Illetve: nem akarta elhinni. Nem találkoztak túlságosan gyakran a fiukkal, de úgy gondolták, hogy mint anya és apa, az ilyesmit észrevették volna, vagy legalább feltűnt volna nekik, hogy egy kicsit furcsa. De soha nem tűnt fel semmi. Az a tény azonban, hogy az eddig oly barátságos média ilyen erőteljesen Andan ellen fordult, hipnotizálta őket.

Miss Mancuso hirtelen rájött, miért is van itt. Köhintett egyet.

Ő asszonyom, uram, Julius virágkosarakat küldött önöknek – mondta.

A hatás nem volt azonnali. Mintha kételkedtek volna abban, hogy amit mondott, elhangzott. Aztán szinte egyszerre pattantak fel, korukat meghazudtoló fürgeséggel és mindketten döbbszerűen meredtek a házvezetőnőre.

Nézzék! mutatott Miss Mancuso az ablakra.

Az idős nő és férfi odamentek az ablakhoz. Kint az utcán vidám színekkel kifestett Ford kisteherautó állt a kapu előtt. Egy harmadik férfi is kiszállt a teherautóból, kinyitotta a raktér hátsó ajtaját, kivett egy hatalmas kosár virágot, és letette a földre a kapu elé.

Hívja be őket! utasította a házvezetőnőt Annabella.

A házvezetőnő azonnal indult az ajtó felé, Annabella szorosan a nyomában. A nappaliszoba előtt szétváltak útjaik: Miss Mancuso a bejárati ajtó felé igyekezett, Annabella a konyhába.

Eva a konyhában a tűzhelyet tisztította. Miss Mancusónak segített a ház körül. Állandóan az órát nézte, hogy mikor lesz már nyolc óra. A barátaival ma ünneplik huszadik születésnapját és még egy barátnőjéhez is el akart menni, hogy megcsinálja a haját.

Annabella belépett a konyhába. Eva odapislantott. Miss Mancusóra számított, nagyon meglepte, hogy az asszony áll az ajtóban.

Eva, Eva, azonnal készíts kávé! Sokat! És nagyon jó kávé legyen ám! Vedd elő a legszebb csészéket!

Ő igenis, asszonyom hebegte zavartan. Letette a rongyot és a tisztítószeres flakont.

Igyekezz!

Annabella kiment, becsukta az ajtót, aztán visszarobogott a nappaliszobába. Ekkor a három férfi már hordta be a virágkosarakat. A házat hamarosan andalító virágillat töltötte be. Miután mind a tizenkét kosár virágot becipelték az egyik hátsó szobába, Annabella kávéval kínálta meg a három szállítót.

Nagyon finom a kávé, asszonyom – jegyezte meg az egyik férfi.

Óh, ön igazán kedves! mosolygott rá Annabella.

Mindenki mosolygott, még Miss Mancuso is megengedett magának egy apróska mosolyt.

Aztán valami egészen váratlan történt.

Az egyik férfi irtózatos erővel pofon vágta Miss Mancusót, aki összerogyott az ütéstől.

Hirtelen mindenki elhallgatott. Annabella, Thomas és Eva dermedten nézték a váratlan fejleményt.

A szállító, akit Luiginak hívtak, és valójában nem szállító volt, még bele is rúgott a földön nyöszörgő nőbe.

A másik két férfi is megváltozott. Az egyikük, Enzo, az ágyra lökte Annabellát, és lekent egy jókora pofont Évának, aki zokogni kezdett. A másik férfi, Tony, Andan apjához lépett, és az orrába fejt. A férfi elterült a földön. Vért az orra, szúró fájdalom hasított a fejébe.

Nos, hagyjuk a mellébeszélést – szólalt meg Luigi. Egészen más volt a hangja, mint eddig. Ugye szeretnétek ezt túlélni, jól gondolom? Naná! Én legalábbis a helyzetekben mindenképpen. A játék igen egyszerű. Mi kérdezzük, ti meg válaszoltok. Mindenki érti a játékszabályokat? – teátrálisan körülnézett. Ez igazán dicséretes! Ki nem állhatom a hülyéket. Na de kezdjük. Első kérdés: hol van Julius Andan?

Senki sem válaszolt. Thomas és Annabella csak most döbbentek rá, hogy a maffia embereivel állnak szemben. A felismerés bénító volt.

Senki? nézett körül Luigi.

Nem értenek a szóból – vélekedett Enzo.

Én is úgy látom.

Nem tudjuk, hol van! fakadt ki Thomas. Kérem, távozzanak. Nem tudunk semmit!

A maffiózók összenéztek.

Ez hülye – állapította meg Enzo.

Én tudom, mi a baj – szólalt meg Tony. Nem tettük ki a téteket.

Hát persze! csapott a homlokára Luigi. Mekkora marha vagyok! Sajnálom, én hibáztam – mondta bocsánatkérő tekintettel. Hát íme a tét.

Enzo nekiesett Évának. Ütötte, rángatta, tépte le a ruháját Annabella és Miss Mancuso zokogtak, Eva kiáltozott.

Ha nem kussolsz, darabokra váglak, megértetted, te ribanc? Enzo egy vadásztőrt halászott elő a dzsekije alól és a lány torkának nyomta.

Eva levegőt is alig, mert venni.

Most szépen megbaszlak, és egy kurva szót se, megértetted?

Ne kérem, ne könyörgött Annabella.

Enzo dühödt tekintettel fordult Annabella felé. Rászegezte a kést.

Téged nem baszlak meg, mert úgy nézel ki, mint egy rakás szar, de esküszöm, levágom az aszott melleidet, ha még egyszer kinyitod a pofád!

Thomas és Annabella összeölelkezve zokogtak. Thomasban forrt a düh, fogadkozott magában, hogy ha fiatalabb lenne, azon nyomban nekimenne ennek az örültnek. A dolgozószobájában, az íróasztalfiókban volt egy revolvere. Összeszorította a szemét, próbálta kirekeszteni a hangokat, hogy ne jusson el a tudatáig, hogy tőle két méterre Évát erőszakolja egy pszichopata. Valahogy el kellett jutnia a dolgozószobába.

Miután Enzo elélezett, félrelökte Évát, és felállt. Felhúzta a nadrágját és becsatolta az övét. Mosolygott, nagyon elégedett volt magával.

Milyen volt a kis kurva? kérdezte Tony.

Nem valami nagy szám, de azért nem volt rossz. Jó szűk. Próbáld ki te is! ajánlotta Enzo.

Tony odament a parkettán fekvő, feldagadt arcú, vérző szájú és orrú, összeszaggatott ruhájú, zokogó Évához és elkezdte kicsatolni a nadrágszíját. Közben füttyörészett.

Kérem könyörgött Miss Mancuso értsék meg, semmit sem tudunk.

A fiam csak nagyon ritkán jön szólalt meg Thomas remegő hangon. Elmondhatatlanul gyűlölte, hogy öreg és gyenge. Olyan indulat volt benne, hogy úgy érezte, darabokra tudná tépni ezt a három rohadékot. Csak éppen a teste nem tudott neki ebben segíteni.

Tony ráfeküdt Évára és a nemi szervét beerőszakolta a lány testébe. Eva felzokogott.

Ez kell neked, tudom, hogy ez kell! Végre egy igazi férfi, mi? – röhögött Tony.

Luigi nevetett és a fejét csóválta. Aztán összeütötte a tenyerét, hogy felhívja magára a figyelmét.

Szóval, emberek, a téteteket kitettük. Menjünk tovább. Hol van ez a tetű Julius Andan?

Nem tudjuk Nem tudjuk ismételte Annabella zokogva.

Ezt nem értem. Kevés a tét?

Nem tudjuk, hát nem érti?! kiáltott fel a házvezetőnő. Luigi odament hozzá és a nő arcába rúgott.

Ne csinálja! Ne csinálja! könyörgött Annabella.

Luigi még egyszer fejbe rúgta Miss Mancusót. A nő elájult.

Pofa be! üvöltött Annabellára. Akkor beszélj, ha kérdezlek! Na szóval, hol van ez a tetű Julius Andan?

Tony elkezdte csépelni Eva fejét. Addig ütötte, amíg a lány abba nem hagyta a zokogást. Felállt és felhúzta a nadrágját.

Ez kész – jelentette be.

Nos, az a baj, hogy még csak az első kérdésnél tartunk, és nagyon megy az idő mondta Luigi az órájára nézve.

Annabella összeszorította a szemét. Nem tudta elhinni, hogy élve kijut ebből a szobából.

Nézze kezdte Thomas; próbált higgadt maradni, hátha az használ, Julius felnőtt ember, ötvenöt éves, a maga ura, saját élete van, azt csinál, amit akar. Nagyon elfoglalt ember. Nem tartjuk a kapcsolatot Meg tudja ezt érteni? Évente egyszer jövünk csak össze, karácsonykor, máskor soha. Telefonon se nagyon beszélünk, esetleg egyszer vagy kétszer egy évben.

Luigi a földet nézte. Gondolkodni látszott. Aztán felsóhajtott és megcsóválta a fejét.

Szóval még mindig kevés a tét mondta.

Thomas-szal megfordult a szoba. Képtelen volt elhinni, hogy valaki ennyire fafejű legyen.

Luigi Tonyra és Enzóra nézett.

Nos? tárta szét a karját.

Mindketten Annabellának és Thomasnak estek. Megpróbálták szétrángatni őket, de a két öreg minden erejével szorította egymást. Tony többször is ököllel Thomas arcába vágott, mire sikerült őket szétszedniük. Annabellát a hajánál fogva elhúzta a szoba túloldalára. Aztán ütni kezdték az üvöltő Thomast, majd Tony lefogta a bal karját, Enzo pedig hátrafeszítette a másikat és elszorította a férfi nyakát.

Tony felnézett Luigira. Mosolygott. Igazán elemében érezte magát.

Parancsolj vetette oda Luigi hanyagul. Tony megragadta Thomas kisujját, és kitörte.

Thomas felüvöltött, Annabella zokogva dobálta magát, mintha az ő ujját törték volna ki.

Tony ragyogó szemekkel nézte Luigit. Luigi bólított.

Tony megragadta Thomas gyűrűsujját és azt is kitörte. A férfi vicsorogva üvöltött. Letaglózta a fájdalom. Eva összekuporodva bőgött.

Szóval? kérdezte Luigi és várta a választ.

Thomas képtelen volt elhinni. Elöntötte a düh, már nem bírta magát visszatartani.

Nem vagy képes felfogni, te elmebeteg állat?! üvöltötte Luiginak. Hát nem érted meg, hogy NEM TUDJUK, HOL VAN!

Luigi felsóhajtott és a fejét rázta.

Mivel emelhetnénk még a tétet? Mivel emelhetnénk még a tétet? – kérdezgette magától és közben nézett körbe a szobában, hogy mit törhetne össze vagy kinek okozhatna fájdalmat.

Aztán a tekintete megállapodott Annabellán. Elindult felé. Thomas ráüvöltött.

Ne merj hozzányúlni! Ne merj hozzányúlni!

Luigi odaért az öregasszonyhoz, letérdelt mellé és megragadta az egyik karját.

Thomas őrzöngött, üvöltött, rángatózott, ahogy csak bírt. A két megtermett maffiózó alig tudta lefogni.

Kérem könyörgött Annabella. Tényleg nem tudjuk, hogy hol a fiunk

Luigi unottan megragadta a nő bal kezének kisujját, és kitörte.

Annabella felsikoltott, majdnem elájult a rátörő fájdalomtól.

Thomas úgy érezte, megőrül. Eszeveszetten üvöltött, kitepte az egyik karját és Tony nyakát kapta el. Úgy őrzöngött, hogy alig bírták fogva tartani.

Megöllek, te elmebeteg állat! üvöltötte Luiginak. MEG FOGLAK ÖLNI!!! MEGÖLLEK!!!

Luigi ásított és felállt. Elővette a tárcáját.

Tony és Enzo ütni kezdték Thomast, csupa vér volt az arca, amikor otthagyták.

Luigi egy névjegyet vett ki a tárcájából. Csak egy telefonszám állt rajta, se név, se cím. Ledobta a földre.

Ha jelentkezne az a tetű Julius Andan, hívjál fel. Ha megtudom, hogy átbasztál, visszajövök, és levágom ennek a vén kurvának mind a két lábát a szemed láttára. Luigi egész közel ment Thomashoz. Ezt el ne feledd!

Thomas alig látott a hatalmas monokliktól, de felnézett az olasz férfira. Luigi leguggolt és Thomas arcába köpött.

És ha még egyszer megfenyegetsz, kinyomom a szemedet mondta, aztán felállt.

A fejével intett a többieknek. Kimentek a szobából. Amikor kiléptek a kertbe, egyszerű

virágszállítóknak néztek ki.

2.

Jichak kóser húsboltja,

Brooklyn, New York

Október 18. szerda, 21 óra 00 perc

Brooklyn közepe táján, egy eldugott, csendes kis utcácskában több zsidó üzlet között egy kóser húsbolt is állt, Jichak Jaksziewicz kóser hentesmester húsboltja. A bolt fölött volt a hentesmester lakása, ahol velük élt idős apja, Mosé bácsi. Az üzlet mostanra már régen bezárt, Jichak Jaksziewicz, felesége és négy gyereke a konyhában szorgoskodtak, Mosé bácsi barátjával, Benjámin bácsival, a hátsó szobában beszélgettek.

Mosé és Benjámin a New York-i zsidó közösség ismert tagjai voltak, politikai kérdésekben szaktekintélynek számítottak a közösségben, olyannyira, hogy még a főrabbi is néha-néha kikérte a véleményüket egyes politikai jelenségek értelmezésekor vagy egy-egy politikai lépés megtétele előtt. Mosé nyolcvanhat éves volt, Benjámin kilencvenegy, mindketten Lengyelországban születtek, mindkettőjüket deportálták a nácik a dachau haláltáborba, és mindketten mindenkiüket elvesztették a tábor kerítései közt. Dachauban egy barakkba kerültek, ott ismerkedtek meg és kötöttek halállal dacoló, örök barátságot. A háború után kivándoroltak az Egyesült Államokba, egész álló nap rosszul fizető aljamunkát végeztek, este pedig a menekült zsidókat igyekeztek közösséggé kovácsolni. Vallásuk és életük védelmében létrehoztak egy barátokból álló szövetséget, egy kemény magot, akik egyetlen feladatuknak a politikai változások előrejelzését tűzték ki. Minden tagnak jelenleg hatan voltak kötelessége volt éjjel-nappal politikai műsorokat néznie és hallgatnia, és újságokat olvasnia. A tévécsatornákat, a rádióadókat és az újságokat szétosztották maguk között, mindenki kapott néhányat, melyet sohasem volt szabad elmulasztania, megnézni, meghallgatni illetve elolvasni. Mindenről jegyzeteket készítettek, a jegyzeteikből indigóval két másolatot, és mind a három példányt más-más helyen rejtették el. Hetente összegyűltek és megbeszélték, mi is történt a politikai élet színpadán a zsidókkal kapcsolatban, és próbálták kitalálni, merrefelé fognak haladni a változások, mire számíthatnak. Havi, negyedévi, félévi, éves, ötéves és tízéves elemzéseket, előrejelzéseket készítettek. A Prognózis nevű újságot Mosé bácsi írta le kézzel, és mindössze nyolc példány készült belőle: három maradt náluk, jól elrejtve, más-más helyen, egy New York főrabbijának ment, egy az Egyesült Államok legmagasabb tisztségét betöltő rabbijának, egy az Államok leggazdagabb zsidójának, egy bankárnak, és két példány az Izraeli Nagykövetségre. Ez a két utóbbi példány Izraelben kötött ki, Tel-Avivban, az izraeli titkosszolgálat, a Moszad főhadiszállásán.

Mosé és Benjámin a hátsó szobában beszélgettek. Egy kis asztal mellett ültek, mindkettőjük előtt kötegni újság hevert. Mosé éppen összehajtogatta a New York Times legújabb számát, és a halom tetejére helyezte.

Mit szólsz, barátom? szólalt meg Benjámin.

Amióta az Újvilág földjére tettem a lábam, ilyen válsággal nem találkoztam mondta Mosé.

Egyetértek bólintott Benjámín. Valamit tennünk kell.

Most Mosé bólintott.

Először is, azonnal össze kell hívnunk a Szövetséget. Késedelem nélkül. Körbetelefonálunk, és holnap reggel találkozunk mondta Mosé. Nem várhatunk, most minden perc számíthat. Te mit javasolsz a tennivalók tekintetében?

Benjámín keresztbe tette a lábát, majd megigazgatta az előtte lévő újsághalmot.

Nem hallgatunk, ez a javaslatom. Most nem szabad. Nem maradhatunk megint magunkra, fel kell hívnunk a világ figyelmét az újra feltámadó veszélyre, erre az új Hitlerre.

Úgy van.

Izrael már biztosan tud róla, még többet is, mint mi. De azért értesítenünk kell őket, hogy számíthatnak ránk. Számíthatnak ránk mindenben jelentette ki Benjámín elszántan, ugyanazzal a tüsszel a szemében, mint amikor Dachauban, népének kvóta szerinti irtása közepette elhatározta, hogy ő bizony túl fogja élni, és arra szenteli az egész hátralévő életét, hogy megmentsen másokat attól a fájdalomtól, amit neki kellett elszenvednie, mert a világ tétlenül nézte, hogy egy rakás pszichopata hatalomra jutott Németországban. Holnap mindenképpen keressük fel Jákob rabbit

Jákob rabbi a vallások és az egyházak közötti párbeszéd híve volt, számtalan konferenciát szervezett, hogy elősegítse az önállóság megtartása melletti barátságot a népek, felekezetek és vallások között.

- Arra gondolsz, Benjámín, hogy Jákob rabbi segítségével szervezzünk egy nagy találkozót a vallások képviselőivel, és közösen ítéljük el ezt a gonosztevő Julius Andant? kérdezte Mosé.

Valami ilyesmire, de ennél többre is mondta Benjámín. Valami olyanra, ami eddig még nem volt. Egy felvonulásra. Egy gyertyás felvonulásra a gyűlölet, a nácizmus ellen. Zsidók, keresztények, buddhisták, mindenki, akit csak mozgósítani lehet. Tízezer ember, tízezrek, Mosé! Hosszú-hosszú kígyózó sorban New Yorkon át, hirdetve a békét, a megbékélést, a gyűlöletkeltéssel való szembeszállást. Ez a tervem, Mosé, valósítsuk meg!

Mosé szokása szerint a mennyezetre függesztette tekintetét, és elképzelte, amit barátja mondott. Tetszett neki.

Ez borzasztó nagy munka, Benjámín mondta.

Igen, az. De mit számít, mekkora? Mosé Benjámín szemébe nézett.

Rendben, barátom, csináljuk ezt meg. Ez lesz életünk legnagyobb tette. Ha sikerül és sikerülnie kell akkor Julius Andannak, ennek a gonosz embernek nem lesz elegendő híve, hogy lángba borítsa a világot.

Moszad-főhadiszállás,

Tel-Aviv, Izrael

Október 19. csütörtök. Zónaidő: 10 óra 10 perc

A Moszad a világ legéberebb, leggyorsabb és legvadabb titkosszolgálat, ugyanakkor az egyik legkisebb is. A CIA-hoz képest aprócska szervezet, nem rendelkezik azzal a gigantikus szervezeti felépítéssel és bürokráciával, amellyel amerikai testvérszervezete. A Moszad eme sajátosságai nyilvánvaló okokra vezethetők vissza. Egyrészt a zsidók évezredek üldöztetése, a haláltáborok, a holokauszt, a népirtás, az állandó rettegéstől és meneküléstől való megcsömörlés, másrészt pedig az a folyamatos magas fokú veszélyeztetettség, amely a világ legtöbb kémiszervezete számára teljesen ismeretlen. A szakértők többsége a titkosszolgálatok hatékonysági rangsorában első helyre a CIA-t szoktak jelölni, a második helyre a Moszadot. A Moszad ugyanakkor sok szempontból messzemenően megelőzi az Egyesült Államok Központi Hírszerző Ügynökségét. Például sokkal gyorsabb, a Moszad reakcióideje és könyörtelensége felülmúlhatatlan. A világ minden bűnözője tudja, hogyha izraelieket választ célpontjául, számíthat a Moszad látogatására. A Moszad minden valószínűség szerint több emberölést hajt végre, mint a CIA, ám összességében véve mégis humánusabb. Mert míg a Moszad Izraelt és a zsidókat védi, a CIA leginkább csak saját magát. A Moszadnak állandó célpontjai vannak, akiket likvidálni kíván: volt nácik, mai neonáci vezetők, terroristák, és még néhány személy, akik Izrael ellenségeinek dolgoznak, elsősorban tudósok. Összességében véve mintegy száz ember szerepel a Moszad halállistáján. Ezekre az emberekre többnyire folyamatosan vadásznak. A lista időnként kibővül, egy-egy aktuális ellenséggel, például, ha egy terrorcsoport, amelyik még eddig nem jelentkezett, meggyilkol néhány izraelit, a Moszad azonnal listára teszi őket, és már mennek is, hogy tükért cserébe elvegyék az életüket. A CIA-nak nincs ennyi halálos ellensége, mivel a CIA sokkal inkább titkos paktumokat igyekszik kötni, és ódzkodik mindenfajta harctól, összecsapástól. A legalapvetőbb különbség a CIA és a Moszad között, hogy a CIA uralom, a Moszad pedig védelem. Ennek ellenére a Moszad közel sem tökéletes, és néhány vérszomjas pszichopata soraikban is helyet kapott.

A Moszad főhadiszállása Tel-Avivban található, a Saul király sugárúton, egy hatalmas épülettömbben, irodaházaktól körülölelve. A Moszad alapvetően három részből áll: Vezetői Testületből, Hírszerző Részlegről és Harcoló Részlegről. A hírszerzők információkat szereznek be és elemeznek, a vezetőség hozza a döntéseket, készíti az operatív terveket, a harcolók pedig végrehajtják a műveletet. A Moszad egyedülállóan kicsi bürokráciával rendelkezik. A döntések gyorsan születnek, az idő itt nagyon drága: múlása újabb és újabb emberek halála.

Jaakov Gershon, a Moszad igazgatójának ajtaján kopogtattak.

Befelé! üvöltött ki íróasztala mögül, ahol kézjeggyével látta el a napi aláírandó dokumentumokat.

Kinyílt az ajtó, és egy belső futár lépett be.

Főnök, a jelentés lendítette tisztelgésre a karját a fiatal nő.

Csak dobd az asztalra! mondta az igazgató, és egy pillantást vetett az ifjú ügynökre.

A nő alig töltötte be a huszonkettőt, még az alapvető tisztai iskolát sem fejezte be, de annyit már tudott, hogy a Moszadban a gyorsaságot, mind felfogóképességben, mind pedig a mozdulatok nagy sebességében, sokra tartják. És bár Jaakov Gershon az egész szervezet igazgatója volt, és akkora hatalommal bírt, melyet még csak alig-alig kapiskált, a Moszad-mentalitás már magával ragadta. Becélozta az asztalt, meglendítette a dossziét, és eldobta. A dosszié az asztal lapján landolt, majdnem a közepén, egy kicsivel feljebb, éppen elkerülve az igazgató tollat tartó kezét.

Köszí! szólt oda Gershon, de ezúttal nem nézett fel.

Nincs mit, főnök mondta a nő és betette maga után az ajtót.

Gershon villámgyorsan aláírt mindent, amit kellett, aztán összepofozta a halmot, és ledobta az íróasztal mellé. Maga elé húzta a dossziét és kibogozta a két helyen megkötött zsinórt. Felnyitotta a dosszié fedelét, az első oldal üres volt, lapozott egyet, és elolvasta az oldal tetejére írt héber szöveget: ADATELEMZÉS. TÁRGY: DR. JULIUS ANDAN. Gyorsan átfutotta, aztán felkapta a telefonkagylót és hívta Salomon Herzog, a Harcoló Részleg vezetőjének irodáját.

Én vagyok! kapta fel Herzog a második csöngés elején.

Gyere át, Sáli, azonnal! mondta az igazgató.

Repülök! mondta Herzog és letette a kagylót.

Jaakov Gershon a Hírszerző Részleg igazgatóját, Gideon Drórt hívta.

Mi újság? szólt a kagylóba a részleg vezetője az első csöngés után.

Ugorj át az irodámba, Gid!

Már ott is vagyok közölte Drór, aztán letette a kagylót. Salomon Herzog bedobta a hűtőbe a reggelijét, hogy ne romoljon meg a melegben, aztán irodája ajtajához rohant, feltépte, kilépett a folyosóra, és futásnak eredt a lépcsőház felé. Az épületben sokan futottak, a liftet szinte senki sem használta, csak azok, akik valami igazán súlyos vagy rossz fogású dolgot cipeltek. A Moszad alapeszméjét egyetlen szóban lehetne összefoglalni: AZONNAL. Ez mindenre vonatkozott, ez hatott át mindent, ez volt maga a Moszad-mentalitás. A Moszad ügynökei olyan magas fordulatszámon éltek és dolgoztak, ami hihetetlenül megdöbbenetett a CIA ügynökeit, akik először látogathattak el a tei-avivi központba. Langley egy kormányhivatal, a Moszad központja pedig leginkább egy különleges egység kaszárnájának tűnik. Senki sem sétálgat, mindenki hosszú léptekkel siet vagy fut, és mindenki minden pillanatban fel van fegyverezve és telefont hord. Az egyik magas rangú CIA-tiszt, aki miután visszatért Tel-Avivból, a CIA igazgatójának arra a kérdésére, hogy milyenek a Moszad ügynökei, a következő választ adta: Hát olyan olyan sportosak. Megfelelő leírás volt. A Moszad arra dresszírozza ügynökeit, hogy végletesen felfokozott tempóban éljenek, így az ügynökei futnak mindenhová, ahová csak mennek, vagy örült módjára, ám meglepően biztonságosan vezetnek.

Herzog hármásával véve a fokokat, felszaladt három emeletet, aztán átvágott egy csapóajtón meg egy ellenőrző ponton, és berobbant felettese irodájába. Gideon Drór, a Hírszerzés főnöke már ott volt. Ő

is futott, de ő sokkal közelebbről jött.

A jelentés dr. Julius Andanról csapott a dossziéra Gershon. Az elemzés nem zárja ki annak lehetőségét, hogy Ő az, akit annyira kerestünk.

Egy elmélet szerint, amit számtalan információ támaszt alá, létezik egy legfelső neonáci vezető, valaki, aki minden náci sejtet koordinál. A neonácik értelmetlennek, gyakran teljesen spontánnak tűnő akciói, messziről, nagyobb intervallumban nézve egyértelműen precízen kidolgozott tervnek látszanak. Ez a megfoghatatlan legfelső náci vezető, akit a Moszad egyszerűen csak új Hitlernek nevez, bizonyos adatok hiánya miatt, mindeddig megismerhetetlen volt, ám egyre több jel utalt arra, hogy Andan az új Hitler.

Feladat? kérdezte kertelés nélkül Herzog. Ugorjunk át az Államokba és kapjuk el?

Gid fordult az igazgató a hírszerzési főnökhöz, kell egy csapat, amit átdobunk az óceánon. Feladat: megtalálni Andant, és beazonosítani, hogy ki is ő valójában. Ha ő az új Hitler, akkor nem iktatjuk ki azonnal: előbb szükségem van a vezérkarára, a közvetlen tisztjeire, a főhadiszállásuk elhelyezkedésére, és a kommunikációs vonalaikra, amiken keresztül kézben tartják a náci sejteket.

Meglesz bólintott Gideon Drór. Gershon a Harcoló Részleg fejéhez fordult.

Sáli, a te dolgod, hogy összepakolj egy ütőképes kis csapatot, akik adott esetben nem csak Andant képesek likvidálni, de egy egész neonáci szervezetet is. Legyen a csapatban robbantási szakember, pirotechnikus, szabotór, minden.

Hozzálátok bólintott Herzog. A két részlegvezető felpattant.

Ennyi mondta Gershon Lászlóhoz hozzá a feladathoz.

Herzog és Drór bólintottak, aztán sietve elhagyták az irodát. Kint mindketten futásnak eredtek.

4.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 19. csütörtök. Zónaidő: 13 óra 53 perc

Andant tegnap nagyon megrázta a bizonyosság arról, hogy Darla kimondta rá a halálos ítéletet. Nem tudta pontosan, hogy Darla mekkora tényleges hatalommal rendelkezik, de tudott eleget ahhoz, hogy kellőképpen halálra rémüljön a gondolattól, hogy Darla el akarja venni az életét. Darla ugyanis egy egész világot tudott mozgósítani. Andan annyira kiborult, hogy Gorkie újfent elmagyarázta neki, hogy senki a világon nem tudja, hogy hol vannak, még Masada sem. Andannak még így is órákba telt, mire annyira össze tudta szedni magát, hogy le tudott ülni a számítógépe elé és elkezdte olvasni a jegyzeteit. Olvasás közben ismét elhatalmasodott rajta az érzés, ami két évvel ezelőtt, amikor eldöntötte, hogy tesz valamit Darla ellen: hogy nincs más választása. Két évvel ezelőtt valami eltört

benne, és többé már nem tudta megtenni, amit azelőtt tett. Mégis folytatta, csak azért, hogy senki se gyanakodjon, és közben a lelke rejtekében tervet szőtt a szabadságról.

De egészen más terveket szövögetni és álmodozni az elért eredményről, a megvalósított csodáról, mint nekiállni és tenni. Sok mindent csak a tett mutat meg. Például az érzést, hogy talán túl nagy a fa, amelybe az ember a fejszéjét vágta. Andan a saját írói tehetségtelenségét nem érezte addig, amíg neki nem kezdett az írásnak. Egyszerre kellett megküzdenie saját erőteljes kétségeivel az írói tehetségét illetően, a könyv iránt támasztott elvárásai okozta nyomással, és most már azzal a folyamatos, nem múló rettegéssel, amit az váltott ki, hogy egyértelművé vált előtte: Darla kimondta rá a halálos ítéletet. Korábban sohasem gondolt rá, hogy ennyire nehéz lesz. Nem képzelte könnyűnek, de különösebben bonyolultnak sem: egyszerűen csak elüldögél egy asztalnál, leírja a gondolatait, hozzáteszi a dokumentumait a megfelelő helyekre, és kész. Aztán kiadatja a könyvet, felteszi az Internetre és más effélék, és minden rendben fog menni. De most már abban sem volt biztos, hogy még ha el is készül a könyv, azt bárkihez is el tudja majd juttatni. Egyre inkább eluralkodott rajta az érzés, hogy még mielőtt befejezné a könyvet, rajtuk ütnek, és kiirtják őket mind egy szálig.

Shana a biztonsági szobában őrködött, a többiek Andan társaságában, abban a szobában tartózkodtak, ahol Andan magához tért október 13-án. A tévét nézték, várták a New York-i hatóság híradót. Andan úgy érezte, jobb lenne, ha inkább írna, hisz minden perc, amivel elodázza a könyv elkészültét, csak Darla malmára hajtja a vizet, de nem szívesen maradt magára a dolgozószobája csendjében, most szüksége volt a társaságra.

Mit szól ahhoz, hogy a maffiák beléptek a képbe? kérdezte Nadya. Ez volt a mai nap legfőbb híre: maffia Andan fejét akarja. Cosa Nostra, Triád, Yakuza, a Kolumbiai Kartell, a vörös maffia. Tízmillió dollár vérdíj Mibe ütötte az orrát, Andan? Ekkora vérdíjat nem szoktak kifizetni.

Donnie Brascóra is csak félmillió a vérdíj – szólalt meg Zoe.

Nagyon sajnálom, de nem beszélhetek róla – mondta Andan lehajtott fejjel. Sajnálom.

Semmit nem mondhat el? Egyetlen szót sem? kérdezte Nadya csodálkozást színlelve.

Annyit elmondhatok – emelte fel a fejét Andan –, hogy nincs közöm egyik maffiához sem, soha nem ártottam nekik, soha nem volt velük semmilyen kapcsolat. De azok, akiket le akarok leplezni, azoknak hatalmukban áll, hogy hogy is mondjam célt adjanak a szervezett bűnözésnek. Egyszerűen csak megmondják nekik, hogy én veszélyeztetem az érdekeiket, és ők gondolkodás nélkül el is hiszik ezt.

Erre, tudtommal, csak a CIA képes-jelentette ki Nadya.

Hát ez – Andan határozottan megrázta a fejét. Erről nem beszélhetek, kérem, értsék ezt meg.

Megértjük, és tiszteletben tartjuk – mondta Gorkie.

Köszönöm – mondta Andan hálásan.

Mindjárt kezdődik szólalt meg Mörjike.

Mindenki a tévét figyelte. Már csak másodpercek voltak hátra a híradó kezdéséig.

Andan nem akarta látni, nem akart újabb hazugságokat, és még több félelmet. Viszont magára sem akart maradni. Szüksége volt ezeknek a kedves embereknek a biztatására, bármily keveset segített is.

Elkezdődött a híradó. Andan szíve szaporábban vert. Aztán jött az előzetes: ő volt az első hír, állítólag újabb, hátborzongató bizonyítékok kerültek elő.

Julius Andanról bebizonyosodott, hogy egy kiterjedt neonáci terrorszervezet vezére jelentette ki a hírolvasó, Dick Chester. De előbb élő egyenes adásban kapcsoljuk a Fehér Házat.

A Fehér Ház sajtószobája jelent meg. A hajdan gondosan mértani alakzatba állított székeket összevissza pakolták, elhúzkodták, a terem zsúfolásig volt tévéstábokkal és riporterekkel. Az emelvény közepén a Fehér Ház címerét viselő pulpitus mögött a Fehér Ház szóvivője állt.

Hölgyeim és Uraim, kérem, fogadják szeretettel az Amerikai Egyesült Államok elnökét beszélt a mikrofonba a szóvivő, aztán kijött a pulpitus mögül és a függönyök felé fordulva tapsolt.

A média képviselői is tapsolni kezdtek, amikor két biztonsági ember kíséretében feltűnt az elnök. A két testőr megállt az emelvényen, az elnök kezét fogott a szóvivővel, majd a pulpitus mögé lépett.

A taps elült.

Köszönöm szólalt meg az elnök. Hölgyeim és Uraim, a múlt réme feléledni látszik. De biztosíthatom Önöket, hogy ezt nem fogjuk hagyni. A történelem leckéje világos, és mi megtanultuk ezt a leckét. Egy új Hitler nem kerülhet hatalomra, sem a mi hazánkban, sem sehol ezen a bolygón. Nem fogjuk ezt megengedni. Kérem Önöket, nyugodjanak meg, az ügyön dolgozik minden állam helyi rendőri szervezete, az FBI, az NSA és a CIA. Az elnök felsóhajtott, a szemében csillogó tántoríthatatlan elszántság eltűnt, és helyét melegség vette át, amikor megszólalt, halkabb, lágyabb, közvetlenebb volt a hangja. Én magam néhány alkalommal összefutottam dr. Julius Andannal az elmúlt évek során. Tisztességes, egyenes embernek ismertem meg az elnök értetlenül megrázta a fejét. Semmit sem gyanítottam arról, hogy ki is valójában ez az ember. Ha belegondolok, hogy egy neonáci terrorvezér háborítatlanul járt fel-alá a mi világunkban, a hivatalainkban, az egyetemeinken, a tévéstudióinkban, és mi soha nem sejtettünk róla semmit Ez hátborzongató. Dr. Andan mindannyiunkat megtevesztett Az orrunknál fogva vezetett minket. Ez az igazság. Fájdalmas beismerni, de nem beismerni csak tetézné a hibát. Tudomásul kell vennünk és érzelmeinkkel küszködve ki kell jelentenünk: ami történt, megtörtént És most továbblépünk. Megtanultuk a leckét, megtanultuk, hogy a gonosz nem mindig úgy néz ki, mint amilyennek elképzeljük és amilyennek a filmekben látjuk. Az elnök tekintetébe ismét visszaköltözött az elszántság és a hangjába az él. Most lerázzuk magunkról a bénító döbbenetet, és a tettek mezejére lépünk. Dr. Julius Andan és neonáci terrorszervezete az Amerikai Egyesült Államok és az egész szabad világ halálos ellensége, és mi ekképpen is fogunk eljárni velük szemben. Ha a szabadságunkról van szó, nem ismerünk könyörületet, ezt üzenem innen a Fehér Házból Julius Andannak! Ha a föld alá bújt is el, mi akkor is megtaláljuk!

Az elnök szemmel láthatóan befejezte, eljött az ideje, hogy a média képviselői kérdéseket tegyenek fel. Ez azonnali hangzavart eredményezett, mindenki egyszerre akart kérdezni és választ kapni.

Damien a távirányítóval lehalkította a tévét (a kommunikációs szobában úgyis minden rögzítésre kerül). Nem csekély őszinte döbbenettel az arcán fordult Andanhoz.

Andan, maga meg ki az istenbe kötött bele? kérdezte.

Minden szem Andanra meredt. Andan szemmel láthatóan nem különösebben rémült meg attól, hogy az elnök megemlítette a nevét, és hogy halálosan meg is fenyegette. Úgy látszott, számított rá, hogy ez be fog következni.

Andan felállt.

Erről erről nem beszélhetek mondta. Elnézésüket kérem, de most dolgom van. Sietős léptekkel megindult az ajtó felé, hogy ne kelljen több kérdést elutasítania és látnia az arcukon a félelmet és az értetlenséget.

Andan nagyot sóhajtott, amikor kilépett a folyosóra és becsukta maga mögött az ajtót. Szinte futott a lépcsőház felé, hogy minél hamarabb bezárkózhasson a szobájába.

Nagyon sajnálta, hogy ez a hét kedves ember meg fog halni. Nagyon sajnálta, fájt neki. Fájt a szíve miatta, de nem volt választása. Ha bármit tehetett volna ellene, megtette volna, azonnal, késedelem nélkül. De nem volt mit. Tudta, hogy meg fog halni ő maga, hogy meg fog halni Masada úr és ez hét kedves ember is. Csak idő kérdése.

Andan bezárta maga után a szobája ajtaját, átment a dolgozószobájába, és annak ajtaját is bezárta. Megdörzsölte a szemét. A számítógépét nézte. Odament az íróasztalához és leroskadtt a székbe.

Nem akarta megtenni, mégis automatikusan bekapcsolta a számítógépet. Aztán, amikor a gép bemelegedett és ellenőrizte önmagát, szintén automatikusan megkereste az APOKRIF-fájlt és belépett. Lement a fájl legvégére.

Eszébe jutott valami, amit a tévében látott egy-két éve. Egy színházi rendező mondta, hogy amikor azt látja, hogy a színészei túlságosan idegesek a próbán, mindig felhívja rá a figyelmüket, hogy most a próbán vannak és nem az előadáson. Talán ez volna a megoldás.

Most nem a könyvet írom jelentette ki. Csak a gondolataimat írom le, ez nem a könyv, még nem az.

A borospalackért nyúlt és majdnem színültig töltötte a poharát. Ivott belőle, aztán visszatette, majd meggondolta magát, és kiitta az egészet. Újra töltött, ivott egy kortyot, aztán letette a poharat az asztalra.

Nagyon jó ez a bor, jelentette ki magában.

Kár belém szaladt ki a száján.

A poharat és az üveget nézte. Valamennyire értett a borokhoz, ez hozzátartozott ahhoz, hogy társasági ember volt, és tudta, hogy ez a bor bizony nem olcsó. Ez nem az a bor, amit az alkoholisták vedelnek. Egy borszakértő barátja mondta egyszer, hogy az igazán jó bor olyan, hogy amikor az ember a szájába vesz belőle egy kortyot, nyelve ízlelőbimbói megvadulnak és valóságos orgazmust élnek át. És ez a bor ilyen volt. És még körülbelül harminc palackkal volt a pincében.

Kár belém mondta maga elé. Megfogta a poharat, hogy visszaöntse a bort az üvegbe, amikor megvilágosodásként tört rá egy gondolat.

Darlát nem kínozzák kételyek.

Bár egész életében csak egyetlenegyszer találkozott Darlával, és annak is közel negyedszázada, Dariát meglehetősen embertelen valakinek tartotta, akinek semmiféle belső gátlása nincs.

Látta maga előtt Dariát és a birodalmát, melyet a saját szemével ugyan sose látott, de volt annyi információja, hogy elég reálisan el tudja képzelni, hogy milyen is az. Látta maga előtt a legfelsőbb kaszt tökéletes érzéketlenségét, és látta az embereket is, akiket értelmetlenül olyan brutális tortúrának vetnek alá, amitől az öntudatlanság határáig süllyedtek le. Andan tudta, hogy a bűnözés, a háborúk, és szinte minden rossz, ami csak van a Földön, mesterséges, és kizárólag azt a célt szolgálja, hogy az embereket kézben tartsák általuk.

És ő, Julius Andan volt az egyetlen, aki tehetett valamit azért, hogy ez ne így legyen, és hogy az ember azzá válhasson, amivé mindig is válhatott volna, ha elméjét nem tartják hazugságok és tekintélyek rabláncán.

Tudta, hogy sohasem lesz képes úgy írni, mint Hemingway vagy Norman Mailer, vagy Tolsztoj, vagy valaki más, de nem is ez volt a lényeg. Az igazság fény, és egy könyv az igazsággal tele úgy fog ragyogni, mint egy újonnan feltűnt Nap.

Pokolba a kételyekkel! Ebben a játszmában csak nekem vannak kételyeim, elég volt belőle! - jelentette ki elszántan.

És a kételyei, hogy nem elég tehetséges író, és hogy nem lesz ideje befejezni a könyvet, egy csapásra eltűntek.

Lendületesen kezdett neki az írásnak.

A parasztok nem adókból, zsákmányból és más effélékből éltek, hanem a földből és a jószágból. Ha a paraszt nem ismerte a föld és a jószág törvényeit, nem tudta, hogyan kell bánni velük, mikor mit érdemes csinálni, mihez érdemes fogni, tönkrement és éhenhalt. Ezért a parasztok gyakorlatias észjárást fejlesztettek ki maguknak, úgy néztek rá a dolgokra, hogy mindig két kérdést tettek fel: mi ez? és mire jó ez?. A gyakorlatias észjárást ezért nevezték el józan paraszti észnek.

Elsőre különösnek tűnhet az a kijelentés, hogy azokból az emberekből lettek a legnagyobb tudósok, művészek, mérnökök, üzletemberek, menedzserek, politikusok, katonák és mesteremberek, akik rendelkeztek azzal a bizonyos józan paraszti ésszel. Pedig ez mindössze annyit jelent, hogy ezek az

emberek gyakorlatias szemmel néztek saját mesterségük eszközeire és lehetőségeire, és azt kérdezték: mi ez? és mire jó ez?.

A pionírok, az Újvilág első telepesei meglehetősen gyakorlatias észjárású emberek voltak. Képesek voltak rá, hogy meghódítsák Amerika vad földjeit, és ott megvessék egy civilizáció alapjait. Minden igazi tudományos felfedezés, mérnöki vagy művészi alkotás, vagy bármilyen hasznos dolog, amit csak el tudunk képzelni, az gyakorlatias észjárású emberek nevéhez fűződik. Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy nem jöhetett volna létre, nem fejlődhetett volna, és nem létezhetne ma is civilizáció a Földön, a józan paraszti ész nélkül.

Aztán jöttek az entellektüelek.

Az entellektüel olyan ember, aki semmire sem tud úgy ránézni, hogy azt olyannak lássa, amilyen. Nem tud úgy ránézni egy dologra, hogy annak gyakorlati felhasználását mérlegelné. Az entellektüel semmi olyat nem tesz, ami valaki számára hasznos volna. Valójában nem létezik entellektüel tudós, vagy művész, vagy mérnök, vagy feltaláló, vagy bárki, aki csinált valamit, aminek van valami értelme. Az egyetlen, amit az entellektüelek felfedeztek, az a bonyolultság, és az egyetlen, amit tesznek, hogy összezavarják a dolgokat.

A nyelv eredeti funkciója az, hogy megérthessük egymás gondolatait. Az entellektüelek azonban, mivel nem gyakorlatias nézőpontból szemlélték a nyelvet, és nem kérdezték meg, hogy mi ez? és mire jó ez?, bár tevékenységük kimerül az elvont gondolkodásban és az elvont eszmecserében, nem jöttek rá, hogy mi a nyelv és mi a szerepe. Az entellektüelek a nyelvből falakat építettek fel, falakat, melyek elzárták őket másoktól, és lehetetlenné tették, hogy megértsék őket és hogy ők megértsenek másokat.

Az entellektüelek elmélkednek, vitatkoznak, világrengető dilemmáik vannak, mások pedig ez idő alatt működtetik, fenntartják és előreviszik a világot. És az entellektüelek önmagukat felsőbbrendűnek képzelik, mindössze azon az alapon, hogy beszédükben számtalan bonyolult szót használnak.

Entellektüel nézőpontból nézve az okos ember olyan valaki, aki naphosszat elvont talányokon töri a fejét és a világról tudomást, sem vesz. Józan paraszti ésszel nézve azonban az okosságnak, az észnek kell, hogy tegyen valami gyakorlati haszna, ezért az okos ember józan paraszti ésszel nézve az, aki tudja, mit beszél, míg a buta ember nem tudja.

Aki tudja, mit beszél, annak van egy nagyon egyértelmű, világos, konkrét elképzelése arról, amit mond. Aki nem tudja, mit beszél, annak nincsen, annak csak valami sötét, kusza, homályos, zűrzavaros elképzelése van a dologról vagy még az sem.

Legyen őszinte és merész. Alakítson ki magában egy nagyon egyértelmű, világos és konkrét elképzelést arról, hogy az ön gondolatait az agya gondolja.

Legyen őszinte és merész. Képes rá?

Nem baj. Más sem.

Most alakítson ki magában egy nagyon egyértelmű, világos és konkrét elképzelést arról, hogy a gének

befolyásolják a viselkedését.

Legyen őszinte és merész. Képes rá?

Nem probléma, ugyanis senki sem.

Most alakítson ki egy nagyon egyértelmű, világos és konkrét elképzelést arról, hogy az ön személyisége az agyszövetben található neuronok egyedi hálózata.

Kezdi érteni?

Nincsenek elképzelések, nincs semmi, csak zűrzavar és a blöff, hogy ezt a zűrzavart zsenialitásként adják el.

A pszichológia és a pszichiátria entellektüel maszlag. A pszichológusok és a pszichiáterek folyamatosan olyan dolgokról beszélnek, amiről képtelenek egy nagyon egyértelmű, világos és konkrét elképzelést kialakítani, következésképpen a pszichológusok és a pszichiáterek valójában nagyon buta emberek.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

1.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 19. csütörtök. Zónaidő: 16 óra 23 perc

Andan jól haladt, először azóta, hogy elkezdte az írást. Nem olvasta vissza, amit írt, csak írt egyhuzamban, azzal az egyetlen céllal, hogy kiírja magából, amit gondol egy adott témával kapcsolatban, és majd később átfogalmazza, ha kell, és beteszi a könyv megfelelő helyére, ha netán utólag úgy gondolná, hogy a könyv szerkezete rászorul némi változtatásra.

Az intelligencia mérésére számtalan pszichiáter és pszichológus dolgozott ki tesztet. Olyan sok teszt született, és akkora felhajtást csináltak az intelligenciahányados körül, hogy az IQ kultusszá lett.

Rengeteg IQ-tesztet dolgoztak ki, számuk több százra rúg, talán is éri az ezret. Minden teszt egy kicsit más módon közelíti meg az intelligenciát, matematikai, logikai, mértani, némelyik földrajzi vagy zenei alapon, mások más módokon. Pszichiáterek és pszichológusok százai és ezrei érezték úgy, hogy a meglévő IQ-tesztekkel valami baj van. Érzéseik háttérében az a megfigyelés állt, hogy az IQ-teszteken nem sikerült kellőképpen magas eredményt elérniük. A saját tesztjüket arra alapozták, amiben magukat a legjobbnak gondolták, és addig-addig alakígtatták, amíg a teszt nem teljesítette a küldetését azaz alkotóját roppant intelligensnek nem tüntette fel.

Az IQ-t már a század elején arra használták, hogy az embereket kategóriákba sorolják. A rasszizmus és az antiszemitizmus azonnal lecsapott a lehetőségre, és az IQ-val próbálták tudományosan

magyarázni mozgalmukat és bűncselekményeiket. Később a náciuk ugyanezt tették, és az IQ lett a fajhigiénés program egyik tudományos indoka.

A számtalan IQ-teszt alapvető oka az a különös tény, hogy a pszichiátriában és a pszichológiában nincs egységesen elfogadott definíciója az intelligenciának. És nem is lesz soha. Azért nem, mert ha az intelligencia definíciója egységes lenne, elegendő volna egy-két IQ-teszt ez pedig azt a botrányt vonná maga után, hogy a pszichiáterek, és a pszichológusok túlnyomó többségét nem tüntetné fel zseninek.

Józan paraszti ésszel végiggondolva az intelligencia tudományos meghatározása mindössze ennyi volna: az intelligencia a problémák felismerésének és megoldásának képessége. Ez a roppant gyakorlatias definíció önmagában bizonyos fokú rendezettséget visz az intelligencia meglehetősen zavaros területére.

Az intelligencia tehát a problémák felismerésének és megoldásának képessége.

Ez a definíció azon mód két következtetést kínál fel:

- 1) az intelligencia nyilvánvalóan fejleszthető,
- 2) az IQ nem létezik.

A világ legokosabbnak tartott embere sohasem lenne képes felismerni egy égbekiáltó hibát egy szanszkrit versben, ha nem tud szanszkritul, és nem ismeri a verselési formát. Valaki, aki egy adott IQ-teszten 200 pontot ért el, azt láthatná egy filmben, hogy egy Taurus M454 típusú revolverből hat lövést adnak le, és nem jönne rá, hogy ez képtelenség, ugyanis ennek a revolvernek a dobtárát mindössze öt tölténynek fűrták fel, és nem hatnak, mint általában a forgótáras pisztolyok esetében. Teljes képtelenség felismerni egy problémát, ha semmit sem tudunk arról a bizonyos dologról, és ha nem ismerjük fel, megoldani sem tudjuk. Az intelligencia tehát egyszerűen tanulással fejleszthető. Ha az intelligencia, az ész, nem a problémák felismerését, megértését és megoldását jelenti, akkor ezt egy olyan dologgá alacsonyítjuk, aminek nincs értelme, nincs gyakorlati haszna, és nem lesz belőle más, mint amivé a pszichiáterek és a pszichológusok tették: entellektüel szájtepés, nagyképű önigazolás.

Az IQ tehát nem létezik. Legalábbis úgy nem, mint ahogyan mondják. A szokásos kérdésre, miszerint: mennyi az IQ-d?, a válasz az kellene, hogy legyen, hogy melyik IQ-teszt szerint? Mert ahány teszt annyi érték. Nincs tehát abszolút IQ, ami alapján valakit szellemileg alacsonyabb vagy felsőbbrendűnek ítélnénk. Mivel az intelligencia a problémák felismerésének és megoldásának képessége, minden embernek számtalan IQ-ja van, minden területen más. Ki az okosabb: Einstein vagy Lincoln? A kérdés eleve helytelen. Így a helyes: miben melyikük az okosabb? Vagyis: mely területen melyikük képes gyorsabban, és több problémát felismerni és megoldani? Egy hegesztő valószínűleg elaludna egy egész táblát betöltő felsőbb matematikai egyenlet láttán, egy zseniális matematikus viszont valószínűleg a kórházban vagy a hullaházban, esetleg a börtönben kötne ki, ha megpróbálna hegeszteni. Az, hogy adott esetben melyik szakterület a fontosabb, már egy másik kérdés, és semmi köze az IQ témájához.

Nincs abszolút IQ.

Minden egyes embernek minden egyes területen más és más az IQ-ja, és az adott terület IQ-ja egyedül az adott terület megértésének fokától függ. A megértés pedig a tanulás végterméke, és semmiféle köze nincsen sejtekhez, génekhez, molekulákhoz, agyhullámokhoz vagy magához az agyhoz.

Az intelligenciatanulással fejleszthető.

Nicole figyelte a tévéadókat a kommunikációs szobában, Damien pedig a biztonsági szobában tartózkodott, készen arra, hogy riassza a többieket, ha netán valami gyanúsat észlelne. Zoe az edzőteremben a hátán feküdt egy helyben és nem mozdult. Gorkie, Nadya, Mörjike és Shana a tévészobában ültek, pattogatott kukoricát ettek, és a tévét nézték meg beszélgettek. A CNN-re volt kapcsolva, a képet kivetítették a filmvászorra és levették a hangot, hogy jól hallják egymás szavát.

Vajon mit tett Andan? tette fel a kérdést Shana. Úgy értem, mit követett el? Lehet, hogy ellopott valamit? De ha igen, akkor mit? Ami a táskájában volt, az nem olyan nagy ügy. Illetve némelyik nagy felháborodást keltene, például az, ami az Amerikai Pszichiátriai Társaság lobbizásáról szól, hogy magát a vallásos hitet nyilvánítsák mentális betegségnek, de ezek mégsem olyan kimondottan titkos anyagok.

Ha a vallás elmebetegség lesz a hivatalos álláspont szerint, el tudjátok képzelni, hogy akkor mi fog történni? kérdezte Nadya. Képzeljétek el, hogy II. János Pál pápát kényszergyógykezelésre viszik, mert hisz Istenben. Vagy a Dalai Lámát. Ez igencsak szélsőséges. Talán tájékoztatni kellene róla a világ összes vallási vezetőjét, hogy mire készülnek.

Ha megtörténne, hogy elfogadják a Pszichiátriai Társaság beadványát, valószínűleg nagyon lassan fog történni a dolog mondta Gorkie. Tíz vagy húsz év alatt. Ha valami lassan és folyamatosan változik, és egyszerre mindig csak egy kicsit, akkor szinte senki sem veszi észre. Tíz-húsz év elég hosszú idő, jól el lehet nyújtani a változásokat. Először egyre több cég kezd, mondjuk egy kicsit nem túl jó szemmel nézni azokra, akik templomba járnak, vagy akiknek van Bibliájuk, vagy olvassák a Tórát vagy Buddha beszédeit. Már most jó néhány harcművészetet oktató fickó fosztotta meg a technikát minden szellemiségtől, mert nem értette meg a filozófiát. Ebből mondjuk járvány lesz, és a harcművészetből lassan kihal a zen és más vallások. Egyre-másra jönnek a filmek, amikben minden rosszat vallásos emberek tesznek majd. Ha egy pap felemeli a szavát valami ellen, valaki majd azonnal lecsap rá, hogy ez modern inkvizíció. Mondjuk a folyamat húsz évig fog tartani, egyszerre mindig csak egy kis változással, hogy a többségnek ne tűnjön fel. És egy kis változást mindig meg lehet magyarázni valamivel. Megszüntetnek néhány egyházi iskolát, és azt mondják: nincs pénz. Aztán megint megszüntetnek néhány egyházi iskolát, és megint azt mondják, hogy nincs pénz. És azután megint. És egy napon már nem lesz több egyházi iskola. Szóval, meg lehet ezt csinálni, csak lassan kell, és minden kis változásra kell egy nagyon jó indok. Húsz év sok idő, de ahhoz képest, hogy a vallások hány évesek, semmiség.

Lehet, hogy Andan megszerzett valami nagyon titkosat, és el akarta hozni, de ott hagytuk a házában? kérdezte Shana.

Ez nem valószínű csóválta a fejét Gorkie. Mindent elhoztunk, ami nem látszott pótolhatónak, és Andan egyszer sem említette, hogy valami nincs meg. Nem adta semmi jelét effélének. Szerintem minden nála van, amit el akart hozni.

De azért ennyire beavadulni szólalt meg Mörjike elgondolkodva. Nincs nála semmi olyan, ami megrengethetné a világot. Az meg nem valószínű, hogy valahol elrejtette, és majd később akar érte menni, hiszen nagyon félt, és el akart tűnni mindenki elől. Ostoba taktikai lépés lett volna a legfontosabb dolgot kint hagyni a világban. És ha megtalálják? Ha hitt volna abban, hogy el tud rejteni valamit annyira, hogy senki nem találja meg, akkor abban is hinnie kellett volna, hogy magát is el tudja rejteni.

Gorkie egyetértően bólogatott.

Tehát nincs mása, mint a tudása összegezte Shana.

Úgy látszik, igen mondta Gorkie. Shana elhúzta a száját

Hát az nem sok. Mármint, lehet, hogy olyan dolgokat tud, amik kifizethetnék a világot a négy sarkából, de ha nem tudja bebizonyítani, akkor mit ér? És ha semmije nincs, az ő szava áll majd másokéval szemben, és az ő szava jelenleg semmit se ér. Egyetlen szempillantás alatt elmebeteg neonáci terroristavezért formáltak belőle.

A bizonyítékokat meglehetősen nagy határfokkal el lehet tüntetni, meg lehet semmisíteni mondta Nadya.

Bekopogtak az ajtón.

Jöjjön be! szólt ki Gorkie.

Csak Andan kopogott volna be. Andan kinyitotta az ajtót.

Hogy van? kérdezte Mörjike Andanra mosolyogva.

Jobban felelte Andan. Sokkal jobban. Köszönöm.

Nem akar egy tévét a szobájába?

Nem, inkább nem rázta a fejét Andan. Túl sokat nézném.

Mi járatban? kérdezte Gorkie.

Csak kérni szeretnék valamit mondta Andan.

Csak, tessék. De jöjjön be és üljön le valahová, van itt elég szék – mutatott körbe Gorkie. Hét szék volt a helyiségben.

Óh, köszönöm. – Andan bement a szobába, becsukta az ajtót, és leült a legközelebbi szabad helyre. Gorkie kérdően nézett rá. Azt szeretném kérni, hogy ha bármi van, bármi, azt ne hallgassák el előlem, rendben? Bármi is az. Tudnom kell. Ha van valamilyen hír, ami ami még azokon is túlmegy, ami eddig volt, vagy bármi, ami valamilyen módon engem is érint, akkor, kérem, közöljék velem, és semmi esetre se hallgassák el.

Ahogy akarja mondta Gorkie.

Köszönöm.

Mörjike felnézett a falióra.

Mindjárt kezdődik a híradó tájékoztatta Andant. Megnézi?

Hát húzta fel a vállát Andan. Nem is tudom. Inkább írnom kellene. Andan is az órára nézett, alig néhány másodperc volt még hátra. – Na jó, megnézem.

Shana fogta a távirányítót és ráadta a hangot. Éppen vége lett az utolsó reklámnak is, elkezdődött a híradó szignálja. Utána jött az előzetes. Természetesen Andan volt az első hír.

Kíváncsi vagyok, meddig lesz ön az első és legfőbb hír – jegyezte meg Shana.

Amíg élek mondta Andan. Shana felé fordult.

Ezt nem biztos, hogy értem mondta.

- Akiket le akarok leplezni, azok csak akkor hagyják abba az ellenem folyó hadjáratot, ha megöltek vagy ha tönkretettem őket.

Ez ennyire fontos? kérdezte Shana.

Igen.

Mit tudna tenni?

Andan elgondolkodott, nem is annyira azon, hogy mekkora változást lenne képes előidézni, legalábbis elvileg, hanem inkább azon, hogy mit mondjon el. Közben ment az Andan-ügyről készített riportfilm. Találtak egy titkos náci bunkert, ahonnét géppisztolyok és néhány kézigránát is előkerült. Senkit sem lepett meg.

Folyik valami a háttérben, ami kezdte Andan, Shana pedig egy kicsit levette a hangot. Ami nem tisztességes. Valami egészen romlott tevékenység. Az emberek általában azt hiszik, hogy bizonyos szervezetek értük dolgoznak, értük vannak, de ez tévedés, ez csak ideológia, valójában ezek a szervezetek egy-két ember érdekeit szolgálják, egy-két emberét és senki másét ezen a világon.

És ezt be is tudja bizonyítani?

Igen vágta rá Andan.

- Akkor az a felfordulás, amit eddig okozott, semmiség ahhoz képest, ami ezután jön, ugye?kérdezte Shana mosolyogva.

Andan is elmosolyodott, régóta először nem cinikusan és nem fájdalmasan.

Hát úgy-valahogy mondta.

Az Andanról szóló hírek véget értek, semmi újdonság nem volt bennük.

Más hírek következtek: olajáremelés, cserbenhagyásos gázolás, apagyilkosság, merénylet Londonban, bolti rablás.

Észrevették, hogy jó hírek csak elvétve fordulnak elő a hírműsorokban? kérdezte Andan.

Igen mondta Mörjike. Ezt akarják látni az emberek, nem? Elég hülyék. Meghal valaki, akit senki se ismer, most erről miért kell bárkinek is tudnia? Mitől ez a nap híre? Mit kezdjek ezzel az információval? Nem értem, hogy miért kell ez valakinek?

- Az emberek nem ezt akarják, hanem ezt kapják. Irányelv a médiában, hogy konfliktusra van szükség, ellenben a hír nem érdekes. Az erőszaknak mesterségesen csináltak kultuszt, hogy a háborúkkal meg lehessen mozgatni az embereket, és mert így rengeteg árut tudnak eladni: fegyvereket, gyógyszereket, kötözőpólyákat, rácsokat, biztonsági zárat, golyóálló mellényeket, tankokat és így tovább. A kultusz volt előbb, és nem az igény ezekre. Így csinálják: létrehoznak egy kultuszt, amely megteremt néhány iparágat, és rengeteg pénzt szednek be. Ez a módja annak, hogy irdatlan mennyiségű teljesen felesleges vackot adjanak el, például drogot.

Van valami titkos paktum a világ kormányai között, hogy csinálják a felhajtást egymással, pedig csak üzletről van szó? kérdezte Shana.

Hát Andan igazából nem szeretett volna túlságosan sokat mondani erről a témáról. Valami ilyesmi.

Shana látta Andanon, hogy ejteni akarja a témát, úgyhogy nem is erőltette tovább. A tévéhez fordult és felemelte a hangot.

A londoni merénylet után egy bolti rablásról volt szó, egy kis chicagói vegyes boltról, ahol a fegyveres rabló agyonlőtte az egyik vásárlót, majd 1175 dollárral elmenekült. A vásárlót Jason Arlingtonnak hívták.

Jason Arlington ismételte Andan semmibe révedő tekintettel, és arcán félmosoly jelent meg.

Shana levette a hangot.

Ismerte? kérdezte.

Nem, nem valószínű mondta Andan. Biztos csak névazonosság. Amikor gyerek voltam, a bal oldali szomszédunknak a fiát hívták így. Néhányszor együtt horgásztunk a közeli pataokban. Nem volt ez igazi barátság, csupán csak mindketten ráértünk és közel voltunk. Nem sok közös vonásunk volt Nem is tudom, mi lett vele, mikor szakadt meg a kapcsolatunk, ami sohasem volt valami szoros. De akkor ott a patakparton, minden olyan szépnek tűnt. Békésnek, rendezettnak. A máz eltakar mindent.

Milyen máz? kérdezte Mörjike. Andan Mörjike szemébe nézett.

Sajnos erről nem beszélhetek mondta.

Tudja, magával nem túl könnyű beszélgetni nevetett Mörjike. Mások is nevettek, Andan csak elmosolyodott.

Sajnálom mondta, aztán a tekintete ismét a semmibe révedt. Volt egy előjel gyerekkoromban, de hogy előjel volt, azt csak most látom. Egy bábszínház volt a közelben, és apám néha elvitt egy-egy előadásra. Ismerte az egyik bábost, így mindig ugyanoda ültünk, mondván, hogy az a legjobb hely. Pedig a legrosszabb volt. Túlságosan közel volt a paravánhoz, és túlságosan a szélén, a nézőtér legszélén. Ott ültem én minden előadáson. És mert ott ültem, én voltam a legszerencsétlenebb gyerek. Beláttam a paraván mögé, láttam a bábosokat, láttam a zsinórokat és a kereteket, melyekre a zsinórokat rögzítették. Láttam, hogy a darab minden szereplője csak bábu. Ez volt az előjel. Ma is látom a bábosokat és a zsinórokat és a kereteket, melyekre a zsinórokat rögzítették, de a darabot, amit játszanak, életnek hívják.

2.

Conquistador Nyomda,

Orlando, Florida

Október 19. csütörtök, 22 óra 00 perc

A két overallt viselő férfi becsukta a kapukat. A sötét üvegű limuzin megállt, kinyíltak az ajtajai és négy, öltönyös férfi szállt ki belőle. A nyomda tulajdonosa, Joe Wagener egyik testőre kíséretében igyekezett a limuzin felé. Az öltönyösök vállán UZI géppisztoly lógott, alaposan körülnéztek, aztán egyikük beszólt a kocsiba.

Tiszta a levegő.

Először egy szűk ruhás, vörös hajú, rágógumit rágó cicababa szállt ki a kocsiból, majd egy méregdrága, csináltatott öltönyt, gomblyukában fehér rózsát viselő, harmincas évei elején járó, magas, charme-os olasz férfi. A férfit Angelo Aruttinak hívták, kifogástalan megjelenése, és minden szívélyessége ellenére egy pszichopata gyilkos volt.

Joe! Örülök, hogy látlak!

- Angelo! Istenhozott!

A két férfi összeölelkezett és megpuszilták egymást.

Ő Candy bökött Angelo a cicababára.

Hello, Candy! üdvözölte Joe. Candy bedobott egy csábmosolyt.

Hogy szolgál a kedves egészséged, öreg barátom? kérdezte Angelo és végignézett Joe-n, hogy lássa, jó húspan-e.

En megvagyok, hála az Úrnak. És Mosolygós Don? Minden rendben van felétek?

A Don jól van. Nemrég járt nála a doki és alaposan kivizsgálta. Azt mondta, még legalább harminc évet fog élni, de talán még többet is. Hálát adtunk az Úristennek a jó hírért.

Ez nagyon szép bólogatott Joe érzelmesen. Mama, papa?

Mama kitűnő egészségnek örvend, hála a Jóistennek, de papa egy kicsit betegeskedik.

- Az asztmája?

Igen, barátom. Szegénykémet sokat kínozza.

És az orvosok?

Á! legyintett Angelo csak beszélnek összevissza! Már kipróbáltunk minden létező kúrát, meg gyógyszert, meg inhaláló készüléket, meg tudom is én, mit, de egyik se használt. És tudod, hogy végül mi vált be? Hawaii! Hawaii használ neki. Valahányszor elmegyünk Hawaiiira, jobban lesz. Persze csak akkor, ha nincs az az iszonyatos hőség. Úgyhogy a dokinak nem volt mit tennie, felírta neki, hogy amikor csak teheti, tartózkodjon Hawaiiin. Úgyhogy most minden hónapban három hetet Hawaiiin tölt.

Joe a fejét csóválva nevetett.

Azt azért meg kell hagyni, az öregnek megvan a magához való esze! Felíratta magának az orvossal, hogy Hawaiiin sütethesse a hasát és bámulhassa azokat a csinos, fiatal, fűszoknyás lányokat.

Angelo hangosan felnevetett.

Meg kell hagyni, nagy franc az öreg! mondta nevetve. Miután kinevették magukat, Angelo áttért a következő témára.

És az üzlet? kérdezte.

Megy felelte tömören Joe. Időnként van egy kis gond az alkalmazottakkal, mert hát azokkal mindig van, mint tudod, de komolyabb fennakadás az nincs.

Ezt örömmel hallom. És a munka Mosolygós Donnak?

Joe tudta, hogy ha bármi baj lenne a Donnak végzett munkával, Angelo egy szempillantás alatt megváltozna, és akkor nagyon könnyen előfordulhat, hogy itt valaki meghal. Például ő.

Nézd meg magad! invitálta Joe Angelót.

Angelo elkomolyodott és nem mozdult egy tapodtat sem.

Valami gond van? kérdezte.

Gond? Ugyan már, Angelo, miért lenne itt bármiféle gond? Mosolygós Don utasítása egyértelmű volt, és a feladat pofonegyszerű. Gyere, megmutatom, hol tartunk.

Angelo képén széles mosoly terült szét.

Hát lássuk! mondta.

Joe egy nagy terembe vitte, ahol munkások színes, 14 × 10 centiméteres képeket kötegeltek és a kötegeket hatalmas kartondobozokba pakolták. Minden doboz oldalán egy-egy állam neve állt: Kalifornia, Nevada, Oregon, Idaho, Montana, Washington, Alaszka. Két munkás újabb dobozokat rakott össze és oldalukra újabb államok nevét festették.

Joe és Angelo megálltak az egyik kartondoboz mellett. Joe lehajolt és kivett egy köteg képet.

Száz darab mondta és végigpörgette az ujjai közt. Kitűnő minőségű fényképek.

Mennyit küldtök egy-egy államba?

Az az állam nagyságától függ meg a népsűrűségtől. Ez az anyag például Joe lehajolt, hogy lássa a doboz oldalára festett nevet. – Alaszkába megy, fel északra.

Angelo elfintorodott.

Arrafelé kemény hidegek vannak ám! jegyezte meg. Nem szeretem a hideget.

Hát nem déli embernek való, az biztos. Joe az egyik munkásának kiabált, aki egy jegyzőkönyvbe írogatott. Jimmie! Alaszkába mennyi megy ebből? kérdezte. Felmutatta a köteg képet.

Jimmie kikereste.

Huszonötezer darab mondta.

Huszonötezer? És annyi elég? kérdezte Angelo.

Aha bólintott Joe. Kapnak a dílereink meg ők is adhatnak a vevőiknek. Van a hátoldalán egy telefonszám, hogy hol jelentkezzenek, ha látták az férfit. Alaszka egy baromi nagy terület, de nem sokan laknak ott.

Angelo kihúzott egy fényképet a kötegből és odanyomta Candy orra alá.

Milyen a pasi? kérdezte.

Candy grimaszokat vágott és vadul ragozott.

Nagyon öreg mondta összevissza ejtve a hangsúlyokat. Csúnya feje van. Olyan csúnya, Angelo, ne kelljen vele kúrnom! Candy odabújt Angelóhoz és könnyörögve bámulta a hatalmas szemeivel.

Angelo nevetett.

Nem kell. Jól nézd meg ezt a pofát! Ha meglátod valahol, azonnal. szólj nekem! Megértetted?

- Aha!

Egyébként ki ez az ipse? kérdezte Joe.

- Andannak hívják, Julius Andannak. Az agyturkálók Number One-ja.

És mit tett?

Nem tudom, de Mosolygós Don bepöccent rá, úgyszólván kinyírjuk. A gond az, hogy a főszer eltűnt. Azért kell ez a rakás kép róla.

Joe szétnézett a hatalmas teremben: már vagy félmillió kép volt kötegelve és dobozokba pakolva.

Megtaláljuk mondta.

Meg kell találnunk. Mosolygós Don a fejét akarja.

Joe felsóhajtott.

Nem lennék az ipse helyében -jelentette ki.

Hát én sem tette hozzá Angelo.

3.

Joshi Masada rezidenciája,

Fire island, Long Island

Október 20. péntek, 05 óra 57 perc

Masada minden munkanapon hajnalban, öt órakor kelt, és csak késő este feküdt le aludni, néha jóval éjfél után. Álmoság, fáradtság sohasem látszott rajta, ezt írta elő az etikett: egy japán ember senkinek sem lehet a terhére azzal, hogy fáradtságot, vagy álmoságot mutat. Egy héten hét munkanap volt, egy évben háromszázhatvan. Masada egy előre meghatározott napiprogram szerint végezte a feladatait. Ébredés után húsz perc meditációval kezdte a napot egy mesterséges vízesés alatt, melynek jéghideg vize tizenkét méter magasból zúdult alá. Ezután negyvenöt perc kendő következett. A Masada-rezidencia személyzetének minden tagja gyakorlott kendős volt, a kendoműt alapkövetelmény volt az állás betöltésénél, hogy Masadának legyen kivel gyakorolnia. A személyzet minden tagja napi három órát gyakorolhatott a Masada-rezidencia minden szükséges eszközzel felszerelt edzőtermében. Néha Masada felesége is beállt edzeni. A házvezetőnek volt a legmagasabb fokozata a személyzet tagjai közül, Murakami úr nemrég tért vissza Japánból, ahol első nekifutásra sikerült megszereznie a nyolcadik dant, ami nagymesteri fokozat és nagy megtiszteltetés. Kendo után Masada fürdik és

felöltözik, majd helikopterrel átrepül Manhattanbe, a Netsuke Tower tetejére. Ettől kezdve munka következik, ameddig csak kell. Masadának nem volt munkaideje, csak feladatai, amiket el kellett végeznie. Voltak viszonylagosan könnyebb napok, amikor valamilyen ünnepség vagy rendezvény miatt nem volt akkora a hajtás, mint szokott, de a munkatempó még ezeken, a napokon is magasan felülmúlta az Egyesült Államokban megkövetelt tempót.

Masada és Murakami három méterre álltak egymástól. Mindketten tradicionális kendoöltözetet viseltek, kezükben shinait, kétkezes bambuszkardot fogtak, melynek tompa hegyét egymás felé irányították. Már másfél perce nem támadtak egymásra, csak álltak némán, mozdulatlanul, egyetlen pillanatra sem kiesve a koncentrációból.

Már lassan letelt a negyvenöt perc, az idő, amit Masada az edzésre fordíthatott, és ő tudta ezt. Szándékában állt még utoljára bevinni egy találatot Murakaminak, illetve nem is egyet, hanem kettőt. Ki kell várnia, amíg Murakami támad. A támadást nem karddal hárítja, hanem csak elviszi az útból a testét és közben bevisz egy rövidke kis metszést a csukló belső oldalára amit ha igazi karddal csinál, az ellenfél képtelen lenne fogni a kezével és a vér sugárban ömlene és összefestene a ruháját és a földet, majd egyetlen pillanatra sem megtörve a mozdulatot, folytatni felfelé a fej irányába, és bevinni egy tiszta szúrást torokra. Felemelő érzés lenne. De mindezt megtenni egy nyolcadik dános nagymesterrel, kivételes vívót kíván, és páratlan lehetőségek egész sorát.

Már öt perc telt el, és még mindig mozdulatlanul álltak egymással szemben. Murakami támadásra akarta készíteni Masadat, aztán találni egy aprócska rést, ami elvezet a fejhez, és azon végighaladva felülről lesújtani. Csakhogy Masada rendkívül gyakorlott vívó. Egy vágás fejre pedig nagyon hosszú mozdulat. Nem szabad semmi jelét adnia a szándékának és roppant gyorsnak és pontosnak kell lennie.

Masada elhatározta magát, aztán elapasztotta a gondolatait és a vágyait, hagyta, hogy a technikák maguktól, gondolkodás nélkül történjenek meg. Murakami előreleandult. Masada reagált, és ő is megindult előre és már a kart kereste, hogy bevigyen egy vágást a csukló belső oldalára, amikor rájött, hogy valami baj van, mert Murakaminak már ott kellett volna lennie, de mégsem volt ott.

Minden túl gyorsan történt ahhoz, hogy Masada korrigálni tudjon. Ki akarta várni Murakami támadását, aztán meg őt készítették támadásra.

Amikor Murakami már átlátta a helyzetet, ami a másodperc törtrésze alatt történt, támadásba lendült. Masada már nem térhetett ki, arra nem volt ideje, és a testhelyzete is túlságosan nehézkessé tette a kitérés manővert.

Egyetlen lehetősége maradt. Azonnal, frontálisan, elterelő technika nélkül támadni nyakra.

Mindketten kiáltást hallattak, és szinte azonos tizedmásodpercben indították el a technikát.

Masada egy pillanattal korábban ért célba. Kardja hegye pontosan a sisak elején lévő piros foltba talált bele. Murakami feje megbicsaklott a szúrástól. Az ő kardja is talált, de csak Masada arcostélyát.

Épp ekkor bűgött fel az óra, jelezve, hogy Masada edzésideje lejárt. Masada és Murakami

leeresztették a kardjukat és meghajoltak egymás felé.

Köszönöm, barátom mondta Masada, amikor levette a sisakját Ez csodálatos volt

Számomra is nagyon tanulságos nevetett Murakami. Ki akartál engem cselezni, én meg téged, aztán semmi sem lett az egészből, és végül azt tettük, amit a lelkünk diktált. És az nem más, mint maga a vívás.

Masada elmosolyodott, és meghajolt. Ideje volt indulnia, az idő már a következő programponthoz járt. Az öltözőbe ment, levette kendoöltözékét, a kardját az állványára tette. Holnap hajnalig nem nyúl hozzá. Ágyékkötőre vetkőzött, és elindult a fürdőbe. A fürdő már készen állt Masada bemászott a hatalmas fakádba. Nagy levegőt vett, és lecsukta a szemeit. A forró víz szinte a csontjáig égette, de nem számított. Így fürdött egész életében: vagy jéghideg vízben, vagy tűzforróban, számára ez volt a megszokott, így érezte magát jól.

Gorkie jutott eszébe, és a klán. El sem tudta képzelni, hogy hol vannak. Gorkie sohasem avatta be a részletekbe, amit nagyon jól tett. Még annyit sem árult el, hogy milyen égtájon vannak. Masada csak egyszer látta a klán többi tagját, és látszólagos gyengeségük egyetlen pillanatra sem tévesztette meg. Ő nem volt ninja, nem kapott semmiféle kiképzést, de volt annyira tájékozott a harcművészet és a titkos tevékenységek terén hiszen a Masada Konzern biztonsági személyzete az egész Földön több mint kétszáz embert tett ki , hogy ne értékelje túl sokra a látszatot.

Andanra gondolt. Hihetetlen, ami folyik körülötte. Ha Andan hazudott volna, ha amit tett, az csapda, a klán már rájött volna, és akkor kivégzi. És utána jelentkeztek volna. De semmi ilyen nem történt. És tekintve azt a hihetetlen, szinte már-már irracionálisán nagymértékű embervadászatot, amit utána indítottak, ha igaz, hogy egy összeesküvést akar leleplezni, akkor az az összeesküvés legalább az elnökig vezet. Vagy a CIA igazgatójáig. Mert hát kinek lehet ekkora hatalma?

Masada megpróbálta elképzelni, hogy a hajtóvadászat meddig mehet még el, ha továbbra sincs eredmény és a klánt ismerve, afelől teljesen biztos volt, hogy továbbra sem lesz. Megpróbálta elképzelni azt a felfordulást, amit keltenek Andan körül. Rettenetes volt. Iszonyatos.

Talán még arra is képesek, hogy végső esetben elrendeljék a szükségállapotot, gondolta Masada.

Tévedett. A hatalmuk ennél sokkal nagyobb volt.

4.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 20. péntek. Zónaidő: 17 óra 00 perc

Andan a szobájában aludt. Shana a kommunikációs szobában belehallgatott néhány rádióadó műsorába, aztán leült a tévéállványhoz. A többiek az egyik második emeleti ebédlőben a nagy asztalt ülték körbe és vadhúsos pizzát ettek. Nicole előtt az asztalon nyitott notebook számítógép állt, azon

keresztül tartott kapcsolatot a ház biztonsági rendszerével.

Ha ezt befaltuk, folytatjuk a partit – jelentette be Gorkie.

Már alig várom! nevetett Mörjike. Szerintem én ma ki is esem. Van még vagy harmincezerem.

Irigylésre méltó tud lenni harmincezer dollár – jegyezte meg Zoe. Ő már kiesett.

Tegnap Nadya behozta Nicole-t jegyezte meg Damien. Köztük fog eldőlni minden, mint általában.

Nicole-nak kötelessége megtanítania engem úgy igazán pókerozni – jelentette ki Mörjike.

Nicole felmutatta a középső ujját Mörjikének.

Mit akarsz tenni azzal az ujjaddal? kérdezte Mörjike kajánul.

Majd meglátjuk mondta Nicole.

Az jó lesz nevetett Mörjike.

Emlékeztek arra az örült fazonra, aki vagy tíz évvel ezelőtt emberek lábát amputálta le? szólalt meg Damien.

Te hülye állat! csattant fel Zoe. Éppen eszünk, nem látod? Rossz vagy!

Jellemző eset volt mondta Damien. És egyébként is, egy ninjának legyen erős a gyomra. Damien Gorkie-hoz fordult. Ugye, Gorkie?

Gorkie mosolyogva bólintott.

Na jó, halljuk azt az étvágygerjesztő esetet mondta Mörjike.

Szóval tíz évvel ezelőtt volt egy fazon, aki hetvenkét ember lábát vágta le kezdte Damien.

Ez valami horrorfilm? kérdezte Zoe.

Horrornak horror, de sajnos nem film folytatta Damien. Szóval, ez a fickó baleseti sebész volt, egyébiránt teljesen örült. Hetvenkét ember lábát amputálta le minden ok nélkül. A férfi több, mint három éven át zavartalanul végezhetette az amputációit, mire elkapták. Az emberek látták, mit csinál, látták az áldozatait is és az egyetlen reakciójuk az volt, hogy Szegény ember, sajnos le kellett vágni a lábát. Nem kérdezték meg, hogy miért kellett vagy hogy miért kellene megtenni, csak azt mondták: le kellett. És mi volt ennek az oka? Az, hogy az illető egyetemre járt, és doktori címet szerzett, és ezen az alapon az emberek vakon hittek benne. Bármit tett is, abból a feltevésből indultak ki, hogy az maximálisan megalapozott, abszolút jó szándékú és elkerülhetetlen volt. És ez az ember, aki teljesen örült volt, és ártatlan emberek életét tette tönkre egyszer és mindenkorra, mérhetetlen fájdalmat okozva nekik és szeretteiknek, csak azért tehette meg mindezt, mert ott volt a neve előtt két kis betű, egy d és egy r. És ez annyira megrémítette az embereket, hogy nem mertek még kérdéseket sem

feltenni.

Huh! Ez nagyon durva! jelentette ki Zoe fintorogva. Megrázta magát, mintha fázna. Jézus Mit tennék egy ilyenkel Vagy inkább mit nem. Életben nem hagynám, az biztos. Úristen! Mit meg nem érdemelne egy ilyen gonosz rohadék! Segítségnek álcázott gonoszság Brrrrr! Mennyire kivédhetetlen, nem? Többen is bólintottak.

És mi lett a fickóval? kérdezte Mörjike.

Először életfogytiglanra ítélték, de aztán az ügyvédje fellebbezett, és a legfelsőbb bíróság úgy ítélte, hogy nem felelős a tetteiért, mert elmebeteg, és egyszerűen elengedték. Egy igazságügyi pszichiátriai intézetben szállásolták el. Hogy azóta is ott van-e vagy már régen elengedték, azt nem tudom fejezte be a történetet Damien.

Zoe hitetlenkedve ingatta a fejét. Már épp mondani készült valamit, amikor felhangzott a kommunikátorból Shana hangja.

- Azonnal rohanjatok a moziszobába! Sürgős! Csak ott jó!

Zoe felugrott a székéről és a kommunikátorhoz szaladt, közben a többiek felálltak. Zoe lenyomta a kommunikátor gombját.

Megyünk! szólt bele a mikrofonba.

Siessetek jött Shana hangja. Felvettem nektek valamit, éppen most volt a CNN-en. Ha meglátjátok, szóhoz se fogtok jutni.

Andan? kérdezte Zoe. Közben a többiek már mentek ki a folyosóra.

Hát persze felelte Shana.

Rohanunk mondta Zoe, aztán otthagya a kommunikátort és futott a többiek után.

Berohantak a moziszobába, addigra lent a kommunikációs szobában Shana már rákapcsolta az egyik videót a moziszoba videokivetítőjére.

Itt vagyunk! kiabált Zoe a moziszoba kommunikátorába, miután becsukta maga mögött az ajtót.

Mindannyian leültek. Gorkie a távirányítóval leoltotta a villanyt. Shana elindította a felvételt.

A hatalmas filmvászon egészen döbbenetes volt a látvány. New York utcáin végeláthatatlan, lassan hömpölygő tömeg. Több ezer ember, kezükben gyertyával, csendben, szótlanul menetelnek. A CNN helikoptere felülről mutatja a menetet. A látvány fantasztikus, hosszú, kígyózó sor, apró fénypontok. Néhány ember transzparenst emel a magasba, melyeken a legkülönbébb felirat, némelyik nem is angolul.

MONDJ NEMET A GYŰLÖLETRE!

HALLGASD MEG ISTEN SZAVÁT!

NE ENGEDD, HOGY MÉG EGYSZER MEGTÖRTÉNJEN!

AMERIKÁBAN NEM LESZNEK HALÁLTÁBOROK!

NE HIGGY JULIUS ANDANNAK!

„JULIUS ANDAN AZ EMBERBŐRBE BÚJT ÖRDÖG!

NEM KELL TÖBB HITLER! ANDAN NEM LESZ A MI VEZÉRÜNK!

A klán tátott szájjal nézte a jelenetet. Az egész teljesen hihetetlen volt.

Tudjátok, mi ebben az igazán félelmetes? szólalt meg Gorkie. Az, hogy akivel Andan ujját húzott, elég hatalmas ahhoz, hogy ne csak erőszakkal küzdjön ellene. Egy népet meg tud mozdítani. Játsszik velük. Csak meghúzza egy zsinórt, és megtörténik, amit akar. Itt van ez a rengeteg ember, menetelnek gyertyával a kezükben, átszellemülten, jószándékúan és egy sem tudja közülük, hogy miről is van szó.

TIZENHATODIK FEJEZET

1.

CIA-főhadiszállás,

Langley, Virginia

Október 20. péntek, 23 óra 00 perc

Ackermann, Holbrook és Dunsmore a hatodik emeleten, a Felderítés legfelső titkosítású szintjének ebédlőjében ültek. Rajtuk kívül senki nem volt az ebédlőben. Már négy napja sütin, szendvicsen és ásványvízen éltek, ami már kezdett a könyökükön kijönni. Ackermann negyed tízkor kijelentette, hogy ebből elég volt, most már muszáj lesz egy kis szünetet tartaniuk és enni valami normális ételt, mert a végén még skorbutot kapnak. Ekkor felvette a telefont és intézkedett. Kérésére kinyitották az ebédlőt és a konyhát, Ackermann, Holbrook és Dunsmore bementek a konyhába és jó alaposan szétnéztek, hogy lássák, mit lehetne enni, majd megbízták az egyetlen még bent lévő szakácsot, hogy készítsen nekik olyan rablőhúst, amittől megnyalják mind a tíz ujjukat. A fenséges étel elkészítése sokkal tovább tartott, mint gondolták, de amikor a szakács üzent, hogy mehetnek, az étterembe belépve olyan illat csapta meg az orrukat, hogy azonnal megbocsátották a késedelmet. Az étel íze pedig még az illatát is felülmúlta. Mielőtt a szakács hazament, Ackermann meghatódva rázta meg a kezét.

Az étteremnek három ajtaja volt: egy a folyosóra vezetett, egy a konyhába, egy a mellékhelyiségbe. Ackermann gyors kutatást rendelt el az étteremben, a mellékhelyiségben és a konyhában rejtett mikrofonok után, majd négy őrt állított a folyosóra, és belülről bezárta az ajtót. A konyhából három ajtó vezetett tovább: egy a konyhások mellékhelyiségébe, egy a raktárba, egy pedig ki a hátsó folyosóra. Ackermann mindegyik ajtót lezáratta, és a hátsó folyosóra is állíttatott négy őrt. Ezzel áttette a székhelyüket az étterembe. A konyhából Coca-Colát, RC-Colát, narancslét és sört hoztak ki

és nekiálltak a lakomának.

Ez kurva jó! – jelentette ki Dunsmore teli szájjal.

Ez a legjobb kaja, amit életemben ettem licitált rá Ackermann. Holbrook csak szaporán bólogatott. Pokolian jólesett nekik a sült étel, a krumpli, a hagymakarikák, a szalonna, a paradicsom, a sokféle hús. Négy napja egyikük sem járt otthon, nem aludtak rendes ágyban és nem fürödtek fürdőkádban. Csak most, hogy meleg ételt ettek, csak most döbbentek rá, milyen kínzóan vágytak már rá.

Az utóbbi órákban Andan irodájában lévő széf tartalmát tanulmányozták át és próbáltak rájönni, hogy miért kellettek Andannak. Miután elfogyasztották a rablóhúst, a beszélgetés témája visszakanyarodott Andanra.

Nem értem, hogy Andan mit akar kezdeni ezekkel, az anyagokkal. Egyik se különösebben titkos, maximum bizalmas mondta Ackermann.

Van itt néhány eredeti náci dokumentum, amelyek szerint a holokausztot és az egész fajhigiénés programot pszichiáterek találták ki és hozták létre, és hogy ezek az eszmék máig szerves részei a pszichiátriának mondta Holbrook egy papírlappal a kezében. Vagy itt van ez a másik, miszerint Ernst Rüdint, aki a náciizmus egyik legfőbb ideológusa volt, 1990-ben a Nemzeti Szövetség a skizofrénia és a depresszió kutatásáért, mint a genetikai pszichiátria atyját ünnepelte. Van még itt egy pár ilyen. Na és? Kit érdekel?

Én nem hiszem, hogy különösebben bárki is felháborodna ezen – mondta Ackermann. Az emberek manapság már szinte mindenre immúnisak, köszönhetően a rengeteg hírműsornak és a filmeknek. Tévé tévé, hogy az egyik film, a másik meg az élet, számukra nem különbözik, mert ők csak a képernyőt látják. Mi van még? Van valami izgalmas?

Rengeteg számla emlékezett Dunsmore. – Szakértői megjelenés bíróságokon, aztán költségvetés, ilyesmit, meg különféle tervezetek. Hajói emlékszem, volt szó egy szobor elkészítéséről ötmillió dollárért. Andan mondhatná, hogy a Pszichiátriai Társaság herdálja az adófizetők pénzét mindenféle hülye szobrokra, de kit érdekel? Ki nem herdálja?

Tudjátok, hogy nekem mi nem tetszik? kérdezte Ackermann.

Nos? fordult hozzá Dunsmore. Holbrook felbontott egy RC-Colát.

Éspedig? kérdezte, mielőtt beleivott.

Masada mondta Ackermann.

Mi van vele? kérdezte Dunsmore.

Állandóan beleütközünk. Lépten-nyomon felmerül a neve. Teljesen nyilvánvaló: Andan a bűdös életbe nem tehetett egyedül. Mi van akkor, ha Masada nem csak pénzt fizetett, hanem teszem azt, megadta pár ember nevét, vagy összehozta Andant néhány jól képzett fickóval. Száz százalék, hogy Masada meg a többi japcsi nem jöttek üres kézzel. A nyakamat rá, hogy egy kisebb hadsereget hoztak

át magukkal. Nem is kifogásolom, hiszen én is vinnék, akit csak tudok, ha letelepednék egy idegen országban, és elég sok dohányom lenne ahhoz, hogy felfigyeljen rám a maffia, és én meg mondjuk nem akarok nagyon jattolni. Ez esetben emberekre volna szükségem, sok emberre, sok jól képzett emberre. Szóval? Tételezzük fel, hogy Masada nem hazudott. Amit mondott, az minden szempontból megáll, tehát tételezzük fel, hogy mindenben igazat mondott. Csak nem eleget. Ezt-azt elhallgatott.

Ez hihető bólogatott Dunsmore.

Aha, szerintem is fűzte hozzá Holbrook.

Tehát, mondjuk, hogy Andan műkincsei sokkal többet érnek, mint az a rongyos egymillió, amit Masada értük fizetett, és a többi valami másban kérte. Andan egyedül nyilvánvalóan nem tudott volna eltűnni, és Masadának pedig holtbiztos, hogy vannak megfelelően képzett emberei.

Oké, de minek kellett Andannak az a sok baromság, ami a széfben volt? kérdezte Dunsmore.

Fogalmam sincs tárta szét a karját Ackermann. Talán csak el akarja terelni a figyelmünket valamiről. Vagy van még más is, és ami a széfben volt, az csak afféle kiegészítő, egy rész egy sokkal nagyobb anyagból.

Lehet, hogy tényleg náci rántotta meg a vállát Holbrook.

Azt mi találtuk ki emlékeztette Dunsmore.

Ráhibáztunk. Volt már ilyen.

Lehetséges, bár én nem hiszem mondta Ackermann. Semmi jel nincs arra, hogy Andan tényleg náci lenne. Hülyeség. Egyelőre. Induljunk ki abból, hogy Masada elhallgat előlünk ezt-azt. Itt az ideje, hogy egy kicsit a körmére néznünk ennek a japánnak.

2.

Battery Park,

Manhattan, New York

Október 21. szombat, 04 óra 45 perc

Franky Morena apartmanja a legfelső emeleten volt. A kétszáz négyzetméteres halinak üvegből volt a teteje, melyet távirányítással felfelé is lehetett húzni, ha elég jó volt az idő. Most azonban nem volt az, hűvös szél fújt és az eső is szemerkélt. Franky a hall közepén az asztalnál ült egyik számítógépe előtt és már közel két órája az Egyesült Államok ingatlan nyilvántartását böngészte, melyet tegnap este loptak el a minisztériumból az ő parancsára.

Egy szmokingot viselő, őszülő halántékú férfi lépett a hallba.

Uram, megérkeztek.

Oké, vezesd be őket. Hozz bort. Abból, ami a külön rekeszben van.

Máris, uram.

A férfi kiment a hallból. Franky tovább lapozgatott, nézte a nyilvántartást, időnként kijelölt egy-egy tételt, egy házat valahol az Államok területén.

Az idős, szmokingos férfi félretolta az ajtót és bekísérte a két vendéget.

Franky, öreg cimbora! Hogy ityeg, a fityeg? Remélem nem baj, hogy ilyen korán látogatunk meg!

Franky mosolyogva felállt. Széttárta a karjait.

- Angelo! Kerülj beljebb!

Átölelték és megpuszilták egymást.

Ő Candy mutatta be Angelo a rágógumit, rágó cicababát.

Hello vigyorgott Candy.

Hello, Candy! üdvözölte Franky és megölelte, majd megpuszilta a nőt.

A szmokingos férfi elment a borért.

Na gyertek, üljetek le mutatott Franky a szanaszét elhelyezett öblös fotelokra.

Kösz, cimbora! mondta Angelo és a számítógép asztala mellett foglalt helyet. Candy egy kicsit hátrébb. Keresztbe tette a lábát és lufit fújt a rágóból.

Bocsáss meg, Franky, öreg cimbora, amiért nem érdeklődöm családod és üzleted után, de az idő a legkegyetlenebb zsarnok szabadkozott Angelo. – Azonnal a tárgyra kell ténnem, kedves barátom, kérlek, nézd el ezt nekem.

El van nézve, Angelo! Mosolygós Don követe vagy, csak a munkádat végzed.

Mosolygós Don követe, ismételte magában Angelo a furcsa megnevezést. Nagyon tetszett neki.

Az anyag megvan mutatott Franky a monitorra. Itt van minden. Egy cracker (adatrabló, számítógépes bűnöző) barátom szedte le az anyagot, egyenesen a minisztériumból. Minden engedéllyel épített ház itt van a gépen. Rajta van a ház tulajdonosa, az építési vállalkozó, a tervrajz, meg egy halom egyéb információ.

És mit teszel vele?

Különböző kritériumok alapján szortírozom a listát. Abból indulok ki, hogy akik ezt a manust elrejtették, profik voltak.

Minden erre utal helyeselt Angelo.

Ami azt jelenti, hogy igyekeztek a kockázatot minimalizálni. Tehát majdnem biztos, hogy nem egy kégliben húzzák meg magukat, ugye? És az is majdnem biztos, hogy ha már ház, akkor az egy félreeső helyen van valahol. Kiválasztottam az eléggé félreeső házakat, amik alkalmasak lehetnek búvóhelynek. Még szűkítem a kört, mert még így is annyi ház van, hogy sohasem érnénk a végére, mire mindet átkutatjuk.

Visszatért a szmokingos férfi és mindhármuknak egy-egy pohár vörösbort töltött. Candy jégkockát kért bele. A férfi Franky-re nézett, hogy mitévő legyen, a kérés ugyanis kisebbfajta szentségtöréssel ért fel, de Franky nem csinált belőle ügyet és Candy kapott néhány jégkockát a poharába. Így most már elégedett volt és csendben szűrösölte a bort.

Meddig akarod leszűkíteni a kört? kérdezte Angelo.

Annyira, hogy használható legyen a lista. Annyira, hogy néhány csapat át tudja kutatni egy államban az összesét mondjuk egy-két nap alatt. Maximum két nap alatt.

Csak aztán ne hogy addig szűkítsd a listát, amíg az igazi búvóhelyet is kidobod a listáról.

Ne aggódj, Angelo, profi vagyok mosolyodott el Franky szerényen.

Na jól van. Nekem már rohannom is kell tovább. Tudod, én vagyok Mosolygós Don követe kacsintott Angelo. Amint van néhány ház, amit érdemes lenne megnézni, azonnal hívj.

Oké, Angelo, azon nyomban jelentkezem.

3.

Eigth Avenue,

Manhattan, New York

Október 21. szombat, 09 óra 03 perc

Hiro Oshima a széllal szembefordulva, zsebrevágott kézzel bandukolt az utcán. Már meglehetősen álmos volt, másra se vágyott, mint hogy bebújjon az ágyába a szálláson és elaludjon. Éjszakai biztonsági ügyeletes volt a Netsuke Towerben, annyi volt a dolga, hogy üljön egész éjjel egy félkör alakú pult előtt, és figyelje a pulton elhelyezett monitorokat, és időnként átkapcsoljon más kamerák képére. Ennyi az egész, borzasztó unalmas munka. Elvileg nem lenne szabad, de Oshima rendszeresen olvasott. Úgy gondolta, a Netsuke Towerbe senki sem tudna betörni, akkor meg minek bámulná a monitorokat, amíg ki nem folyik a szeme? Semmi értelme. Oshima biztos volt benne, hogy senki sem képes rá, hogy tíz órán keresztül egyfolytában a monitorokat nézze. Képtelen volt elhinni, hogy ilyen lehetséges. Arra gondolt, hogy ez az elvárás olyanoktól ered, akik még meg sem próbálták, hogy milyen is az. Ha lettek volna valaha is éjszakások, tudnák, hogy amit kérnek, nem lehetséges.

Oshima biztos volt benne, hogy senki sem gondolta komolyan, hogy tíz órán át egyfolytában a

monitorokat bámulja. Így aztán többnyire csak olvasgatott. Elsősorban a Playboy-t. Imádta a kihívó tekintetű, szőke, amerikai lányokat. Állandóan róluk fantáziált. Tudta, hogy ez az álma sohasem fog megvalósulni. Éppúgy, ahogyan a többi sem.

Elnézést, uram szólt hozzá egy férfi.

Oshima elsőre meg sem hallotta. Illetve meghallotta, csak az nem jutott el a tudatáig, hogy hozzá szóltak.

Oshima úr! szólalt meg a férfi ismét.

Ez hatott. Oshima zavartan nézett a férfi arcára. Nem ismerte. Már két éve élt az Államokban, de még nem ismert senkit.

Igen, az vagyok mondta. Mit parancsol?

Beszélnünk kell önnel, uram mondta a férfi.

Mielőtt Oshima megkérdezhetette volna, hogy miről, egy fekete Mercedes kanyarodott a járdához és belülről kinyitották az utca felőli hátsó ajtót. Az ismeretlen férfi, aki megszólította, udvariasan, de ellentmondást nem tűrően betessékelte a kocsiba. Beült utána, becsukta az ajtót, a sofőr pedig azonnal útnak indult.

Nem arra, amerre Oshima szállása volt.

A kocsiban négy férfi ült, kettő elöl, kettő hátul, közrefogva Oshimát.

Engedje meg, hogy bemutatkozzam szólalt meg az a férfi, aki az utcán felvette Oshimával a kapcsolatot. A nevem John Smith.

Oshima két éve élt az Egyesült Államokban, de oly mértékben a japán közösségen belül mozgott sőt, még ott se sokat, hogy nem ismerte annyira az amerikai kultúrát, hogy gyanítsa: egy ilyen név, mint ez a John Smith, feltehetően álnév. Smith szándékosan használt ilyen átlátszó nevet, hogy rájöjjön, helytállóak-e Oshimával kapcsolatos feltételezései.

Hiro Oshima felelte a japán zavarodottan.

Nehéz volt az éjszaka? kérdezte Smith angolul.

Oshima összeráncolta a homlokát. Tanult ugyan angolul, járnia kellett egy tanfolyamra, de szinte semmi sem maradt meg benne.

A férfi megismételte japánul is. Oshima bólintott, és azt mondta:

Igen, uram, elég nehéz volt.

Mi az FBI-tól vagyunk mondta Smith. Elővette az igazolványát és felvillantotta.

FBI-igazolvány volt. Igazi FBI-igazolvány, csak éppen a benne foglalt adatok voltak valótlanok. Smith valójában a CIA embere volt.

Mi mi történt? kérdezte Oshima ijedten. Nem sokat tudott az amerikai kultúráról, de azt igen, hogy az FBI rosszat jelent.

Mondja meg őszintén, Oshima úr. Elégedett a fizetésével? El tud utazni, amikor szükséges? Meg tudja látogatni idős édesanyját Tokióban?

Oshimának még mindig a legcsekélyebb elképzelése sem volt azt illetően, hogy mi a fene történik vele, de mert a kevés fizetés kedvenc témája volt, gépiesen felelt.

Nem, sajnos nem. Tudják, az előrejutás nagyon nehéz.

Értjük, Oshima úr, de magának akkor is vannak normális, emberi igényei, melyek kielégítéséhez joga van. Joga van, érti? Joga van hozzá, hogy meglátogathassa az édesanyját, akinek szüksége van önre. Nézze Oshima úr, a lényegre térek. Az FBI, ha megbíz valamivel egy olyan embert, aki nem tagja az FBI-nak, akkor köteles fizetni érte. Mi pedig szeretnénk magát megbízni, Oshima úr.

Meg megbízni? kerekedett el Oshima szeme.

Így van bólintott Smith. Tudja, mi most egy nagyon titkos ügyben dolgozunk. Meg kell találnunk egy gonosztevőt. Tudjuk, hogy az illető október 9-én bent járt a Netsuke Towerben, és valamit letett valahová. Nekünk most nagyon sürgősen tudnunk kell, hogy mi volt az. Érti, Oshima úr?

Oshima nem értette, de nem is különösebben érdekelte a dolog. Viszont említettek valami fizetséget. Már nagyon nem akart a szálláson lakni. Amerikai lakásra vágyott: tágas, világos lakásra.

Most nincs időnk végigjárni a hivatalos utat, Oshima úr, ezért fordulunk önhöz. A segítségét kérjük. Kétezer dollárt tudunk önnek fizetni érte most, és még nyolcezeret, amikor elvégezte a feladatát.

Oshima nagyot nyelt, aztán visszafojtotta a lélegzetét, hogy hallja, ha valaki esetleg kacarászik. De senki sem tette. Tízezer dollárt ajánlottak fel neki valami semmiségért.

- Arról van szó, Oshima úr, hogy önnek holnap éjjel le kellene másolnia az október 9-i biztonsági felvételeket, és a kazettákat át kellene adnia a takarítónak, aki fél háromkor jár körbe. Smith két borítékot vett elő. Az egyikben kétezer, a másikban nyolcezer dollár volt. Mindkettőt megmutatta Oshimának, aztán a nyolcezreset eltette a zsebébe, a másikat odaadta a japán férfinak. Ez az öné, Oshima úr, ez pedig megtapogatta a zsebét, amibe az imént tette a borítékot majd holnap ilyenkor lesz az öné. Természetesen csak akkor, ha elvállalja.

Oshima gondolkodott. Tízezer dollár nagyon sok pénz. És egész nap csak a szemét rontja. Lassan már így is szemüvegre lesz szüksége. Pár év múlva pedig alig fog látni. Mi rossz van abban, ha időnként megtesz ezt-azt az FBI-nak, ami ami tulajdonképpen nem bűn, hiszen az FBI nem követ el bűnt: a bűnt üldözi. És ennyi pénz

Elvállalja, Oshima úr? kérdezte Smith. Nagyon kérem, uram, vállalja el, azzal nagyban hozzájárulna

a nyomozás sikeréhez. Nem leszünk hálátlanok, ha megteszi ezt a kis szívességet.

Oshima bólintott.

Jó. Megteszem mondta. Megteszem.

Köszönjük szépen, Oshima úr, az FBI nevében. Most pedig elmondom önnek, hogy egész pontosan mit is kell tennie.

4.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 21., szombat, 14 óra 28 perc

Andan együtt ebédelt a klán tagjaival a panorámaebédlőben. Zöldséges leves volt, utána langusza valamilyen nagyon különleges rizzsel, amelyet még soha nem evett korábban, mindenesetre úgy érezte, rá tudna szokni. Furcsa érzés volt ülni egy asztal körül, egy gyönyörű ebédlőben, elnézni az üvegtáblákon túli lenyűgöző tájat, és olyan ételt enni, ami után az ember szóhoz sem jut. Furcsa volt ott ülni, közösen enni más emberekkel, csupa kedves emberrel (Nicole a biztonsági szobában volt), és semmiségekről beszélgetni mintha a világ rendben volna.

Túl sokat persze nem beszéltek, mert egy tévé volt az ebédlőben és a CNN-re volt állítva, Andan és a ninják időnként oda-odanéztek, hogy lássák, történt-e valami új. De újdonság nem volt. Minden maradt a régiben, csak felfokozták, amit eddig mutattak: még több géppisztolyt és még több kézigránátot találtak, még egy második világháborús német repesz-bombát, még egy rakás koncentrációs táborokban készült fényképet, még egy mumifikált tetemet, még több horogkeresztes zászlót, még több Mein Kampfot és még több Hitler-portrét és még több SS-egyenruhát és természetesen egy újabb titkos házat, ahol Andan sohasem járt.

Az Andan-hírek után nemzetközi politika, pénzügy, négy bűncselekmény, egy buszkatasztrófa, majd legvégül sport következett. Andan már befejezte az ebédet, úgy figyelte a sportot. Soha nem érdekelték a sportmérkőzések, soha nem járt ki meccsre, és soha nem olvasta el a sportrovatokat az újságokban. Most mégis jólesett neki megnézni a kosárlabdahíreket, a baseballeredményeket, meg két nehézsúlyú boxoló közelgő összecsapásáról szóló beszámolót. Semmi köze nem volt ehhez a világhoz. A sportolók és a szurkolók belefeledkeztek a világba, és ő ezt mindig is irigyelte másokban, mert ő huszonöt éve képtelen rá. Ám az is igaz, hogy ő volt az egyetlen ember a világon, aki megtehetette, amit ő.

Andan Damienre nézett, és amikor találkozott a tekintetük, így szólt:

Ez volt talán a legfinomabb ebéd, amit valaha is ettem. Köszönöm, Damien.

Igazán semmiség legyintett Damien. Habár ez a talán egy kissé lerontotta a bókot.

Talán én tévedtem mondta Andan bocsánatkérően, a többiek mosolyogtak Damien kényeskedésén. Most visszatérek a szobámba és folytatom az írást.

- Ahogy óhajtja mondta Damien nagyvonalúan. Andan felállt, a székét betette az asztal alá.

Elnézésüket kérem mondta, aztán távozott.

Öt perccel később Gorkie Zoéra nézett és egy szemmozdulattal mutatta neki, hogy menjen ki a folyosóra az ajtó elé és nézze meg, hogy Andan elment-e. Zoe felugrott és halk, hosszú léptekkel az ajtóhoz szaladt, halkan kinyitotta és kilépett a folyosóra. Andan nem volt sehol. Zoe visszament az ebédlőbe és becsukta maga után az ajtót. Gorkie most azt jelezte Zoénak a szemével, hogy kérdezze meg Nicole-t, hol van Andan. Zoe a kommunikátorhoz ment, lenyomta a gombot és belebeszél a mikrofonba.

Nicole, hol van Andan? kérdezte.

Megnézem mondta Nicole.

A ház minden helyiségében, a szobákban, a folyosókon, a lépcsőkön, a liftekben, a padlóba szeizmográf volt beépítve, ami mozgásérzékelőként működött. A biztonsági szobából könnyedén meg lehetett állapítani, hogy ki melyik helyiségben tartózkodik. Ha éppen nem mozgott, például aludt az ágyában, akkor sem okozott problémát, azt megmondani, hogy ki hol van, ugyanis a szeizmográfok jeleit folyamatosan rögzítette az egyik adatrögzítő, és vissza lehetett nézni, hogy ki mikor merre járt.

Nicole öt másodperccel később már mondta is a választ.

A szobájában van. Feltehetően gimnasztikázik.

Oké. Szólj, ha elhagyná a szobáját.

Rendben.

Köszí.

Zoe felengedte a kommunikátor gombját és Gorkie-ra nézett. Gorkie mutatta neki, hogy üljön vissza az asztalhoz. Zoe visszaült.

A klán számtalan kommunikációs módszert dolgozott ki, hogy mindenféle körülmények közt képesek legyenek egymással érdemi kommunikációt folytatni. A legtöbb kommunikációs módszer olyan volt, hogy kívülálló akkor sem jött volna rá, hogy kommunikációt folytatnak, ha órákig nézi. Egészen apró és természetes mozdulatok, melyeket alig lehetett észrevenni, számukra olyan volt, mint az igazi beszéd.

Beszéljünk A Rendszer Hiteles Krónikájáról mondta Gorkie.

Kora reggel elolvastam a legújabb részt, amit Andan írt, és kezdem másképp látni azt a dolgot, amiről beszélgettünk, hogy mennyi bizonyítékra volna szükség. Most már kezdem úgy látni, hogy talán

elég Andan tudása.

Andannak sejtelve sem volt róla, hogy mindent, amit felvett a számítógépére, (a beszkenelt iratokat és a CD-ről átmásolt anyagokat), a klán már átolvasta, és hogy rendszeresen elolvasnak mindent, amit ír. A számítógép, amin Andan dolgozott, tartalmazott egy beépített, rövid hatósugarú rádióadót, amin keresztül le lehetett olvasni a memóriát, akár be volt kapcsolva a gép, akár nem. Egy Mörjike által írt rejtett program (úgy rejtette magát, mint egy vírus) működött a komputeren, ami lemásolta, amit Andan írt, majd rádiójelekké alakította azt, és a rádióadóba küldte, ami az egészet felsugározta a mennyezetbe épített vevőkészülékbe; ez a készülék annyira felerősítette a jeleket, hogy egy megfelelő számítógéppel a ház majdnem bármely pontjáról lehívható volt. Andan idegen volt egy ninja-klán egyik főhadiszállásán, így, bár nem tudott róla (és így is kellett csinálni), bizonyos biztonsági óvintézkedések voltak vele kapcsolatban, melyek egyike volt munkájának folyamatos figyelemmel kísérése.

Én is olvastam mondta Nadya. Erőtéljes. Ha megfelelően van összerakva, hogy mikor melyik fejezet jön, biztos, hogy elég hatásos lesz. De hogy hatással legyen a hivatalos álláspontra? Ezt nem hiszem.

Gorkie kinézett az egyik üvegtáblán.

Nézd csak, Nadya, nappal van mondta, Nadya pedig önkéntelenül az üvegfal felé fordult. Milyen bizonyíték kell még? Buddha, amikor beszélt, nem csupán szavakat mondott, hanem szellemi gyakorlatokat végeztetett a tanítványaival. Egész tanítása ugyanarról az egy dologról szól, azt az egyet mutatja be számtalan oldalról. Buddha szavait nem szavakként kell felfogni, hanem szellemi gyakorlatként. Buddha minden szavával arra kér, hogy vegyél fel egy nézőpontot és nézd, amit ő mutat neked a szavaival. Nézd csak, Nadya, nappal van. Látod? A szavak lehetnek szellemi gyakorlatok. Még nem látom a teljes könyvet, egyelőre nem tudok kialakítani egy elképzelést A Rendszer Hiteles Krónikájáról, hogy milyen is lesz, amikor elkészül, de úgy vélem, Andannak az a célja, hogy írjon egy könyvet, ami megad egy olyan nézőpontot az olvasóknak, ahonnan már látható, hogy milyen is a mi világunk a valóságban. Nézd csak, figyeld, nézd meg innen, figyelj oda, figyelj jobban, most még innen is nézd meg, látod? És az ember egyszerre ott találja magát benne Andan nézőpontjában, és a fejéhez kap, hogy Te Úristen, hát mi folyik itt?!

Azt akarod mondani, hogy a világ valódi állapotát mindannyian tisztán láthatnánk, ha egy egy Nadya a szavakat kereste másfajta nézőpontunk lenne? Szóval, ha nem manipulálnák a gondolkodásunkat, egyszerűen csak olyannak látnánk a világot, amilyen?

Így van bólintott Gorkie. Buddha, Lao Ce és még számtalan bölcs állandóan ezt mondják: hagyd abba az okoskodást, tedd félre tanult véleményeidet, és láss a saját szemeddel.

Csak ennyi lenne megvilágosodni? kérdezte Zoe.

Miért lenne a megvilágosodás bonyolult? Mi lehetne egyszerűbb a tisztánlátásnál? Olyannak látni valamit, mint amilyen, mi lehetne ennél egyszerűbb?

Az egyszerűség nagyon nehéz dolog – jegyezte meg Zoe egy sokat tapasztalt filozófus bölcsességével.

Gorkie elmosolyodott Zoe komolyságán.

Ha az ember ismer néhány alapelvet, már tisztábban láthat – idézte Gorkie Andant. – A Rendszer Hiteles Krónikájának messze még a vége, és én úgy vélem, Andan végül valami olyat mutat meg nekünk, amit egyelőre elképzelni sem tudunk. Figyeljétek a könyv felépítését: módszeresen halad valami felé. Először elmondta, hogy milyen a politika igazi természete, az után azt, hogy az úgynevezett tudás csak közlemény, ezután a világképek jöttek, majd a vallások, azután a tekintélyek, a józan paraszti ész, az IQ. Észrevettétek? Határozottan halad valami felé, határozottan olyan minden egyes fejezet, mint egy lépcsőfok. Vajon mi lesz a legfelső emeleten?

Andan épp akkor ült az íróasztala mögé, amikor Gorkie befejezte a mondatot. Hogy a számítógép, amit használ, preparált, arra akkor sem jött volna rá, ha szétszedi. Nem értett a gépekhez, és még ha értett volna hozzájuk, akkor sem lett volna túlságosan sok esélye felfedezni, hogy van a komputerben egy sokszorosán álcázott aprócska alkatrész, ami valami olyat művel, ami nem tartozik a szokványos funkciókhoz.

Andan elég jó hangulatban volt, távol ugyan attól, hogy mosolyogjon vagy nevéssen, hiszen még mindig a bábszínház legrosszabb helyén ült, de már az a görcs sem volt benne, ami az elmúlt napokban kínoztta. Persze, ha tud róla, hogy mondatait azonnapi heten is elolvassák, a görcsök nagyobb erővel tértek volna vissza, mint eddig bármikor.

Ám Andan abban a tudatban volt, hogy csupán magának ír, és nem a könyvet írja, hanem csak a gondolatait rendszerezi, és ezért könnyen ment az írás, a keze alig bírta követni a gondolatait.

Csak nagyon kevés ember eléggé éber vagy mondjuk úgy: dörzsölt – ahhoz, hogy felismerje: egész életét a gondolkodása irányítja, és ha befolyást gyakorolnak a gondolkodására, akkor valójában az egész életére, egész jövőjére gyakorolnak befolyást. Az emberek gondolkodását pedig nagyon könnyű irányítani, mindössze tekintély szükségeltetik a művelethez.

A pszichiátria és a pszichológia világképének térhódításával emberek milliói veszítették el a kontrollt maguk felett, kisebb vagy nagyobb mértékben. Ezt úgy érték el, hogy elhitették az emberekkel, hogy képtelenek magukat irányítani. A régi bölcsesség, az ismerd meg magad érvényét veszítette, ugyanis a pszichiátria és a pszichológia nézőpontjából nézve lehetetlenné vált, hogy az ember megismerje önmagát.

A korábban egységes kép szanaszét esett. Az ember többé nem volt jól áttekinthető, megérthető lény: lélek, elme és test, hanem valami teljességgel megfigyelhetetlen, és megérthetetlen, nyomon követhetetlen káosszá változott, amelynek nem volt középpontja.

Az ember, józan paraszti ésszel, minden további nélkül meg tudja mondani, hogy mi a személyiség semmi más, mint egy állandóan fenntartott reakció a múltra. Egyértelmű, hogy személyiségjegyeink múltunk bizonyos eseményeiből levont tanulságok nyomán alakultak ki, és mi döntöttük el bizonyos dolgok hatására, hogy ilyenek vagy olyanok leszünk. Ez így egyszerű volt, a változás, az irányítás lehetősége nyitva állt. Az ember tanulmányozhatja a saját múltját, és múltjának eseményeihez való hozzáállásán is változtathat. Nem voltunk bizonyos viselkedésformák örök rabjai. Mi voltunk önmagunk urai, kisebb vagy nagyobb mértékben, de mi voltunk azok.

Am ennek vége. A pszichológia és a pszichiátria belépett a szellem területére, és száműzött onnan minden igazi tudást és bölcsességet, és azt mondta: az ember nem figyelheti meg saját magát vagy más embereket, nem értheti meg saját magát és másokat, és nem is gyakorolhat ezekre befolyást. Azt állították a tudomány és a gyógyítás minden tekintélyével, hogy önök nem képesek arra, hogy saját magukat megfigyeljék. Ehhez ugyanis mikroszkópokra, bonyolult és misztikus tesztekre, laboratóriumokra, kísérleti állatokra és bizonyosfajta hosszadalmas és zavaros tanulmányokra van szükség. Aki nem szakember, és nem rendelkezik bizonyos felszereléssel, az semmit sem tudhat meg az emberről. Az önkontrollt úgy vették ki a kezünkből, hogy a tudomány és a gyógyítás minden tekintélyével azt mondták, hogy csak tévedés volt ennek lehetősége, és valójában gének, molekulák, sejtek és szervek irányítanak bennünket. És ahogy az emberek hitték el ezt a hazugságot, úgy engedték ki a kezükből az önkontrollt, és az önkontroll gyengülésével a viselkedés megváltoztathatatlaná vált.

Senki nem tudja megfigyelni a saját génjeit, molekuláit, sejtjeit és az agyát. Senki sem képes erre. Egyszerre kaotikussá lett minden. Már nem tudtuk, mit fogunk tenni a következő pillanatban, mert a tekintély nem engedte, hogy ezt tudjuk. Nem tudjuk sem megfigyelni, sem pedig befolyásolni a génjeinket, a molekuláinkat, a sejtjeinket és az agyunkat. A bölcsek által ezer évek alatt kitaposott út elveszett. Nem volt többé önismeret. Csak zavaros tesztek voltak, formalinszag, fehér köpeny, szűk ketrecekben kucorgó állatok, mikroszkópok, kémcsövek és szigorú tekintetű áltudósok.

A legfelsőbb kaszt ősrégi találmánya, miszerint a láthatatlantól rettegni kell, ismét szedni kezdte áldozatait. A pszichiátria és a pszichológia tanítása a láthatatlannal való ijesztgetésről szól. Tudatalatti, mondják, a tudatalatti kielégítő definíciója nélkül. Meg gének. Meg még molekulák is, meg sejtek, és az agy. Minden láthatatlan. És megismerhetetlen. Elhitették velünk, hogy képtelenek vagyunk magunkat megismerni és magunk felett uralkodni. A legfelsőbb kaszt a történelem hajnalától dolgozott egy kultuszon, amely lehetővé tette számára, hogy uralja az emberiséget. Ez a közvettség kultusza. Olyan ez, mintha azt akarná megtudni, hogy milyen az időjárás odakinn, és ahelyett, hogy kinézne az ablakon vagy kisétálna a szabadba, felhívna valakit egy másik kontinensen és megkérdezné tőle, hogy mit mondtak a tévében: ott, ahol ön lakik, milyen az időjárás? Az ember elkezdett nem ránézni a dolgokra, hanem megkérdezni másoktól, hogy mi az, ami ott van közvetlenül előtte. Nem nézett többé magára, hanem megkérdezte a szakembert, hogy ki is ő, minek kell magát látnia? És a szakember megmondta neki: hogy létezel, az véletlen, nem vagy más, csak anyag, és nincsen hatalmad sem magad, sem semmi más felett. Az emberek elkezdtek kérni a pszichiátereket és a pszichológusokat, hogy segítsenek nekik megérteni saját magukat és kaptak egy rakás hazugságot, ezek lettek a karám. Azután az emberek arra kérték a pszichiátereket és a pszichológusokat, hogy segítsenek nekik megváltozni és kaptak drogot meg fájdalmat.

Az emberek, miután elhitték, hogy nem képesek magukat megfigyelni, arra kérték a pszichiátereket és a pszichológusokat, hogy a megfigyelést ők végezzék el helyettük.

És miután elhitték, hogy nem képesek magukat irányítani sem (hiszen hogyan lehet valamit irányítani, amit nem is lehet látni?), arra kérték a pszichiátereket és a pszichológusokat, hogy az irányítást ők végezzék el helyettük.

És a szakemberek e felkérésnek szívesen eleget is tettek.

TIZENHETEDIK FEJEZET

1.

John F. Kennedy Nemzetközi repülőtér,

Queens, New York

Október 21. szombat, 20 óra 30 perc

A Moszadban vannak vallásos és nem vallásos zsidók, ortodoxok, vagy inkább ultraortodoxok azonban nincsenek. Ennek oka a sabbath, vagyis a szombat, amikor az Ótestamentumban rögzített előírás szerint tilos mindenféle munkát végezni. Ezt a kötelező munkaszüneti napot azonban a Moszad nem engedheti meg magának, ez az egyedüli oka annak, hogy ortodox zsidók nem szolgálnak a Moszad állományában.

Mosé és Benjámin majdnem ortodox zsidók voltak, majdnem, vagyis a szombat megtartása számukra nem volt mindenek felett álló törvény. Ezért volt lehetséges, hogy bár a Moszad-osztag első néhány embere szombaton érkezett, kimentek eléjük a repülőtérre. Ez idáig még csak egyetlenegyszer találkoztak Moszad-ügynökkel. Az egyik politikai elemzésük még Izraelben is feltűnést keltett, és átruccant az Államokba három ügynök, hogy megnézzék maguknak, kik is ezek a műkedvelő politikai elemzők, akiknek éleslátása itt-ott felülmúlta nem egy hivatásos elemzőjüket.

Mosé és Benjámin nem tudta, hogyan néznek ki a Moszad ügynökei, de úgy vélték, amikor négy éve találkoztak, titokban fényképeket készítettek róluk, és a fényképeiket alaposan tanulmányozták a mostaniak is, úgyhogy meg fogják találni őket. Mosé és Benjámin a négy évvel ezelőtti találkozón egyetlen ünneplőruhájukat vették fel, mert úgy érezték, ennyivel tartoznak népük védelmezőinek. Azóta lett egy másik ünneplőjük is, de mert arra számítottak, hogy azok a régi képek a régi ünneplőjükben ábrázolják őket, most is azt a régit vették fel, hogy megkönnyítsék a fotók alapján történő azonosítást.

A szűkszavú és rejtélyes módon érkezett telefonüzenet abból állt, hogy a reptér autókölcsönzője közelében várakozzanak. Mindössze ennyi. Mosé és Benjámin a Dollár Rent-A-Car pultjától mintegy tíz méterre álltak az ablaktáblák közelében. Mindketten egyszerű, szürke öltönyt viseltek, és fekete vászonkalapot a fejükön. Minden érkezőt alaposan, de feltűnés nélkül szemügyre vettek. Tudták, hogy az izraeli gép már leszállt, mostanra néhányan egész biztosan túljutottak az útlevél-ellenőrzésen, tehát a Moszad ügynökei bármelyik pillanatban feltűnhetnek.

A rejtélyes telefonüzenet nem szólt arról, hogy azok az ügynökök jönnek-e, akiket négy éve láttak vendégül. Már maga a telefon is meglehetősen érdekesen érkezett. Reggel az utcán sétáltak Brooklynban, amikor megállt a járdánál egy nagy Cadillac, a sofőrje udvariasan egy utca felől érdeklődött, majd amikor Mosé segítőkészen a kocsi ablakához ment, a sofőr egy mobiltelefont nyújtott át neki, és így szólt: Izrael. Mosé behajolt a kocsiba, hogy ne lássák, mit tesz és a füléhez emelte a telefont. Bemutatkozott, majd egy férfi aki nem mutatkozott be közölte vele, hogy izraeli vendégek érkeznek az este, és nyolcra legyenek kint a JFK-n. Mosé csak annyit mondott: Ott leszünk, a vonal máris megszakadt.

Magányos férfiak és nők érkeztek, párok, kisebb csoportok. Néhányan a Rent-A-Car pultjához mentek

és az előre kibérelt autójuk után érdeklődtek, mások foglalás nélkül akartak kocsit kapni a szabad választékból, ami így estefelé már meglehetősen gyér volt. Mosé és Benjámín árgus szemekkel figyelték az érkező külföldieket, és volt is köztük néhány izraeli, de egyikük sem tett semmiféle olyan mozdulatot, amit úgy lehetett volna értelmezni, mint jelet, hogy ők azok.

Benjámín megnézte a karóráját. 20:39. Már réges-rég megtanulta, mi az, várni, nem is okozott neki semmi problémát a jó egy órája tartó várakozás. Újabb csoport érkezett, látszólag egy turistacsoport, méghozzá izraeli. Mosé és Benjámín biztosak voltak benne, hogy ez a Moszad-osztag. Elindultak feléjük, néhány bizonytalan lépést tettek előre, mert azért nem volt teljesen biztos a dolog.

Ekkor oldalról két fiatal, húszas éveik elején járó, alacsony, csinos nő tűnt fel, szolid, bordó kosztümben. Mindkettőjüknek ragyogott az arca, ahogyan közeledtek feléjük.

Benjámín bácsi! tárta szét a karját az egyik nő. Benjámín bácsi! Hát maga? Oly rég nem láttam, Benjámín bácsi! Emlékszik rám, ugye? Jada Vojcek vagyok, tudja, a kis Jada!

Benjámín az emlékezetében kutatott, hogy ki lehet ez a nő. Jada Vojcek Nagyon sokan ismerték őt, nagy tekintélye volt a zsidó közösségben, bár bizonyos tevékenységeiről csak egy maréknyian tudtak. Izraelben is ismerték páran, egyiküknek talán a lánya lehet. Amikor legutóbb Izraelben járt, hivatalos volt egy esküvőre, a nő talán ott volt. Jada Vojcek Jada Vojcek Egyszerűen nem ugrott be, de nem akarta megbántani a nőt azzal, hogy nem ismeri meg.

A nő a nyakába borult, szorosán átölelte és nevetett.

Benjámín bácsi, úgy örülök, hogy látom!

Mosé és a másik nő egymásra néztek. Mosé udvariasan bemutatkozott. Mi még nem ismerjük egymást, kedvesem, Mosé Jaksziewicz a nevem, de mindenki csak Mosé bácsinak szólít. Kérem, szólítson Mosé bácsinak.

Köszönöm szépen, Mosé bácsi mondta a nő. Én Lidia Vojcek vagyok.

Á, testvérek! mosolyodott el Mosé, és lopva szétnézett, hátha valaki épp jelezni akar nekik, hogy ők a küldöttség.

Benjámín és Jada még mindig ölelkeztek, és Benjámín, bár nem mutatta, egyre nagyobb zavarban volt. Nem emlékezett a névre, és más dolga volt, nagyon fontos dolga.

Ekkor Jada. nagy nevetések közepette, a fülébe súgott egy szót.

Kidon.

Ez héberül szuronyt jelent, így nevezik a Moszad harcoló osztagait. Benjámín azonnal tudta, mi a dolga.

Jada! Kedves, Jada! Boldogság tölti el szívemet, hogy látlak! ölelgette meg a nőt boldogságot színlelve.

Ezután szétváltak.

És a csomagok? nézett körül Benjámin. A két nőnél csak egy-egy kistáska volt.

Az nincs. Csak üzleti ügyben ugrottunk át az Államokba, holnap megyünk is vissza mondta Jada.

Á, már értem! bólintott Benjámin. Akkor menjünk, ne várakozzunk hiába. Az autónk kint áll.

Mosé azonnal kapcsolt: ez a két nő a Moszad küldöttsége.

Átsétáltak a főbejáráthoz, és azon keresztül hagyták el a repülőteret. Kint a parkolóban egy régi, de jól karbantartott, felirat nélküli áruszállító furgon állt. Egy fiatal férfi ült benne, egy másik a közelben sétálgatott. Mindannyian beszálltak, az egyik fiatal férfi azonnal indított. Bonyolult útvonalon mentek Brooklynba, kétszer kocsit is cseréltek. Útközben semmiségekről cseverészttek, a két nő csak akkor változott meg, amikor a zsidó negyed egyik lakóházának pincéjében Mosé és Benjámin vezetésével átvágtak egy labirintusszerű járatrengetegen, és megérkeztek egy titkos raktárba, melyet kitűnően álcáztak.

A többiek más útvonalon jöttek és jönnek mondta Jada. Mi vagyunk az összekötők a csapatok és önök között. A Jada és Lidia Vojcek nevet használjuk, maradjunk is ennyiben.

Értettem mondta Mosé.

Miben segíthetünk? kérdezte Benjámin.

Az egész világon a zsidó közösségekben vannak emberek, akik titkon segítik a Moszad ügynökeit, bármivel, amivel tudják: adnak nekik búvóhelyet, járművet, térképet, helyismeretet, fegyvert, pénzt, élelmet, ruhát, vagy bemutatják őket azoknak, akiknek kell.

Mennyi idő alatt tudnának szerezni huszonöt darab Beretta M92SB pisztolyt, százhuszonöt tárral, 1875 tölténnyel, tizenkét UZI géppisztolyt, hatvan tárral, 1800 tölténnyel, hangtompítót a pisztolyokhoz és a géppisztolyokhoz, hatvan repeszkeziгранátot, száz kilogramm Semtexet, kétszáz gyutaccsal, tizenöt húszcsatornás rádiódetonátorral, két mesterlövészpuskát, a Sig-Sauer SSG 2000-es vagy SSG 3000-es felelne meg, esetleg egy Dragunov, és huszonöt SOG-küzdőkést? -kérdezte Lidia.

Mosé átgondolta.

Melyik az a SOG-kés? Az a japán? kérdezte végül. Lidia bólintott.

A kést holnap délutánra, egy-két óra felé. A huszonöt Berettát most rögtön megkaphatják, lőszer is van, táruk is. Kilenc UZI van, azt most elvihetik, van elegendő tár és lőszer, a többi holnap egy-kettő felé vehetik át A Semtex holnap délután ötre. A kéziгранát ma éjféltre megvan. A mesterlövészpuska? Mosé Benjáminhoz fordult. Van valamilyen mesterlövészpuskánk?

Benjámin megcsóválta a fejét.

Nincs mondta.

Nem probléma. Megszerezzük más forrásból mondta Jada.

Szükségtelen. Mi is elő tudjuk keríteni mondta Mosé elgondolkodva, hogy honnan is szerezhette, aztán eszébe jutott valaki. Holnap délután ötre az is megvan. Hogy melyik a három közül, azt még nem tudom.

Jó, holnap délután öt még benne van az időben bólintott Jada.

Elkapják Andant? kérdezte Benjámin.

El mondta Lidia.

Ha bármilyen segítség kell, csak szóljanak. Bármilyen, értik?

Rendben, szólunk bólintott Jada. Nekünk most mennünk kell. Amit lehet, elvisszük most. Szükségünk lesz egy használt Fordra, egy közönséges személyautóra. Lehetőleg azonnal. New York-i rendszámmal.

Fél óra mondta Mosé.

Hogyan tartjuk a kapcsolatot? kérdezte Benjámin.

Kilenckor nyit a fia, ugye? fordult Jada Moséhoz.

Igen, vasárnap kilenckor, hétköznapi hétkor.

Kilenckor bemegy valaki és lead az ön nevére egy csomagot. Két mobiltelefon lesz benne. Mindig legyen bekapcsolva, és mindig legyen maguknál.

Mosé és Benjámin bólintottak, az után nekiláttak félrepackolni krumplisládákat, hogy lemelessenek az alattuk rejlő hideg verembe, ahol a fegyvereket tárolták.

2.

Eddie Clayton lakása,

Seattle, Washington

Október 21. szombat. Zónaidő: 22 óra 10 perc

Eddie Clayton és Andan együtt jártak egyetemre, majd a diploma után ugyanabban az intézetben kezdték a pályát, ugyanazon az osztályon. Barátok voltak, közös magánpraxisról álmodoztak, úgy gondolták, elmennek Hollywoodba, és nagy pénzekért kezelik majd a sztárokat. Aztán a dologból semmi sem lett. Andant felkarolta a legfelsőbb kaszt és láthatatlanul, a háttérből irányították az eseményeket. Úgy találták, Eddie csak hátráltatja Andant, ezért különválasztották őket. Elhitették

Eddie-vel, hogy Andan lefeküdt a feleségével, ami nem volt igaz, de annyi hamisjel utalt rá és olyan homályos volt az ügy, hogy végül megharagudtak egymásra. Eddie azért, mert Andan, a legjobb barátja megalázta azzal, hogy lefeküdt a feleségével, Andan pedig azért, mert Eddie feltételezte. Eddie házassága tönkrement, dühében otthagyta az intézetet és számtalan helyről kölcsönkérve magánpraxisba kezdett Los Angelesben, Hollywood közelében. Csak éppen nem hírességek és gazdagok lettek a páciensei, hanem tizenéves drogfüggők, öngyilkosok, nemi erőszak áldozatai. Elég sokáig, majdnem másfél évig kihúzta nagy szavakkal, üres frázisokkal, haszontalan, de roppant tudományosnak látszó tanácsaival és a drogokkal, melyeknek olyan édes volt kiejteni a nevét. De egy nap az elkeseredése előtört a felszín alól, és mint annyi más kollégája, öngyilkosságot kísérelt meg. Igen ironikus volt a helyzet: az öngyilkosokat kezelő pszichiáter öngyilkosságot követ el, és egyik páciense, egy több öngyilkossági kísérletet végrehajtó tizenéves lány menti meg az életét.

Eddie feladta hivatását. Egy ideig újságíróskodott mindenféle lapoknak, de abból nem lehetett megélni. Végül gyerekkori szenvedélye, a repülőgép-modellezés mentette meg az elzülléstől. Egy repülőgépmodell-szaktól eladót keresett szakirányú ismeretekkel és Eddie jelentkezett. Felvették, és azóta, tizenegy éve, abban a boltban dolgozik. Úgy érezte, megtalálta élete igazi hivatását. A tanácsai, melyekkel a kezdő modellezőket ellátta, rendre beváltak. Modellező körökben egyre ismertebb és népszerűbb lett. Modellversenyekre hívták bírónak, vagy zsűritagnak, és idővel nemcsak az üzlet vezetését, de egy seattle-i repülőgépmodellekkel foglalkozó magazin főszerkesztői állását is rábízták.

Eddie újra megnősült, a modellbolt egyik eladónőjét, a nála tizennégy évvel fiatalabb Tinát vette el. Egy fiúk és egy lányuk született, a fiút Péternek keresztelték el, a lányt Samanthának. Péter már ötéves volt, és határozottan volt érzéke a repülőgépekhez: bármihez nyúlt is, abból repülőgép vagy helikopter lett, és nagy hangon berregve körözött vele a lakásban. Sammy nemrég töltötte a féléves kort, egyelőre még csak annyi köze volt a modellekhez, hogy érdeklődéssel figyelte, amikor Eddie a levegőbe emelte valamelyik távirányítású helikopterét.

Eddie, valahol a lelke mélyén mindig is féltékeny volt Andan sikereire. Irigyelte, amiért igazgatói pozíciókat tölthetett be, irigyelte, amiért limuzinnal és magánrepülőgéppel szállították, és amikor kinevezték az Amerikai Pszichiátriai Társaság elnökévé, Eddie napokig maga alatt volt. Dühöngött, többször is leitta magát, naphosszat átkokat szórt a távolból Andan fejére. Aztán elfelejtette az egészet. És amikor kipattant a botrány, és az egész ország Andant kereste, boldog volt, és úgy érezte, a világban helyreállt a rend.

Sammy a rácsos ágyban aludt, Péter berregve repülőset játszott egy hajkefével az ágya felett. Tina a fürdőszobába zárkozott, éppen haját mosott, Eddie a kávéját itta. Ő, furcsamód nem éberebb, hanem álmosabb lett a kávétól, ezért itta este.

Péter, hagyd abba, légy szíves – szólt rá Eddie a fiára. Szombat lévén, Péternek nem kellett időben lefeküdnie, ezen az egy napon mindig addig maradhatott fenn, amíg csak bírt. Te talán szeretnéd, ha valaki a fejed felett berregne, miközben alszol?

Péter nem válaszolt, csak tovább berregett

Eddie letette a kávéscsészét a tévé tetejére, felkapta Pétert és a hóna alá csapva átvitte a

gyerekszobába. Péter egész úton berregett.

Na, most majd megtudod! mondta Eddie és bedugta Pétert az ágyába. Tégy úgy, mintha aludnál.

Péter tovább berregett.

Kapsz egy Lopakodót.

A berregést mintha elvágták volna, Péter becsukta a szemét és úgy tett, mint aki alszik.

Eddie szétnézett a szobában. Egy műanyag helikoptert vett fel. Leült Péter ágya szélére és nagyon viccesen, nagy hangerővel berregni kezdett és a helikopterrel körözött a kisfiú feje mellett.

Péter azonnal az arca elé kapta a kezét és nevetett.

Eddie még berregett egy kicsit, aztán leszállt a fia párnájára.

Ugye, nem túl kellemes? Hagyd aludni a húgodat.

De ő nem is fáradt! – jelentette ki Péter. Egész nap csak alszik, meg sír.

El tudod képzelni, hogy az milyen fárasztó? Ha egész nap csak feküdnél, meg azt a szörnyű tejbepapit ehetned, azt hiszed, te nem sírnál egész nap?

Tejbepapi! Bööööööö! Péter úgy tett, mint aki hány.

Na látod! Tudod te, miről beszélek. A húgod inkább tiszteletet érdemel, amiért csak ennyit bömböl és nem állandóan.

Péter kiugrott az ágyból és felkapta az egyik játékát, egy műanyag F-14-est és átrohant a másik szobába, ahol Sammy aludt a rácsos ágyban. A repülőt odatette a kislány feje mellé, aztán elszaladt.

Eddie elkapta a rohanó kisfiút, felkapta és megpuszilta a homlokát. Aztán hagyta, hadd szaladjon tovább. Elvette a kávéját a tévéről és a távirányítóval leült a fotelba. Meghatotta, amit Péter tett. Hihetetlen, hogy a kisgyerekek milyen jók tudnak lenni.

Beleivott a kávéba, és bekapcsolta a tévét. Végigpörgette a csatornákat, kíváncsi volt, mik a legújabb fejlemények Andan ügyében. Csengettek. Eddie a faliórára nézett.

Ki a fene lehet az?

Letette a kávéscsészét az asztalra, levette a hangot a tévén és kiment az előszobába. Kilesett a kémlelőnyíláson. Három egyenruhás rendőr állt a folyosón. Eddie rosszat sejtett. Azt hitte, elvitték az autóját vagy betörték a boltba.

Egy pillanat! szólt ki. Leakasztotta a kulcsot a szögről és kinyitotta a zárat. Kitárta az ajtót.

Jó estét kívánok, uram mondta az egyik rendőr. Elnézését kérjük a késői zavarásért, de néhány kérdést szeretnénk önnek feltenni.

Te jó ég, ugye nem törtek be az üzletbe? Vagy igen? Jaj, te jó ég

Nyugodjon meg, uram. Az üzlet teljesen rendben van, mi egészen más ügyben keressük.

Eddie széttárta a karját.

El sem tudom képzelni, hogy mi lehet az mondta.

Biztosan hallott róla, hogy országos körözést adtak ki dr. Julius Andan ellen. A nyomozás jelenlegi szakaszában végiglátogatjuk minden ismerősét, illetve korábbi ismerősét.

Eddie elmosolyodott. Na végre!

Jöjjenek be, biztosurak! invitálta a három rendőrt és félreállt, hogy elférjenek.

Luigi, Tony és Enzo bementek a lakásba. Eddie bezárta mögöttük az ajtót.

Hangulatos kis lakás jegyezte meg Tony. A falak repülőgépek képeivel voltak díszítve, a polcokon és a vitrinekben ritka repülőgépmodellek sorakoztak.

Köszönöm, biztos úr. Ért netán a repülőgépekhez?

Nem, sajnos nem. Nincs túl sok szabadidőm, tudja?

Nekem sincs, de nekem a hobbit a munkám.

Tulajdonképp nekem is mondta Tony, mire Luigi és Enzo nevettek.

Foglaljanak helyet! kísérte őket Eddie a nappaliba. Kérnek valamit inni?

Nem kérünk, köszönjük. Reméljük, gyorsan végzünk.

A kislányom mutatott Eddie a rácsos ágyban alvó Sammyra.

Áldott jó gyerek mondta Luigi.

Nem fog felébredni? kérdezte Enzo aggódást színlelve.

Nem hiszem. Nagyon jó alvó nyugtatta meg Eddie.

Tony elővette a jegyzetfüzetét és fellapozta egy üres oldalon. Nagyon elégedett volt az alakításával.

Lássunk is hozzá mondta és tollat vett elő. Mit tudna mondani dr. Andan személyiségéről?

Eddie leült az egyik fotelba, keresztbe tette a lábát és összeérintette az ujjait. Széles mosoly jelent

meg az arcán. Fél életében erre a pillanatra várt.

Julius Andan egy nyomorult rasszista, egy aljas, sunyi, számító, érzéketlen, beteges ember, bár talán helytállóbb lenne, ha a humanoid jelzőt használnánk mondta Eddie ragyogó arccal. Julius Andan egy náci disznó, egy mocskos szarházi, már megbocsássanak a durva szóhasználatért.

Eddie hazudott, ezt ő maga is tudta, de nem érdekelte. Tony úgy tett, mintha írná, amit Eddie mond, de valójában csak krikszkrakszokat rajzolgatott.

Ön szerint kezdte Luigi, de félbehagyta a mondatot, mert felbukkant az ajtóban Péter és a falhoz lapulva leselkedett. Szia, kisöreg.

Eddie is észrevette a gyereket.

Ó a fiam, Péter. Most ne zavarj minket, légy szíves, komoly dolgokról beszélgetünk.

Hagyja csak. Ha be akar jönni, csak hadd jöjjön. A felesége is itthon van? kérdezte Luigi.

Igen. Éppen fürdik.

Remélem, nem vagyunk a terhükre.

Oh, dehogy! Ellenkezőleg!

Köszönjük mondta Luigi, aztán folytatta. Ön szerint mi történt Julius Andannal?

Szerintem? Eddie elgondolkodott. Szerintem megijedt. Rájött, hogy nem tarthatja titokban a végtelenségig, hogy kicsoda is valójában. De az is lehet, hogy valaki rájött, hogy kettős életet él, és megsarolta.

Tina lépett a szobába. Luigi azonnal felállt, majd a másik két maffiózó is.

Asszonyom! biccentettek felé.

Tony végignézett a nőn. Kezdett felizgulni.

Jó estét köszönt Tina.

A biztosurak Andanról kérdeznek, mert valamikor régen ismertem.

Tina bólogatott. Átment a szobán az ablaknál álló rácsos ágyhoz és megnézte Sammyt. Mélyen aludt.

Folytassuk – javasolta Eddie.

Rendben mondta Luigi.

Tony felállt. Elővette a rádió-adóvevőjét.

Elnézést, jelentenem kell monda és elindult a bejárat ajtó felé.

Hát ő persze mondta Eddie.

Szóval, ön szerint Andanról már régóta lehetett tudni, hogy náci? – kérdezte Luigi.

Azt mindenesetre minden kétséget kizáróan tudni lehetett, hogy Andannal komoly bajok vannak.

Tony minden zárat ráfordított és kivette a kulcsokat. Ahogy ment visszafelé, elkezdett vetkőzni. Péter csodálkozva nézte, mit tesz.

A hullagyalázás, vagyis a nekrofilia, melyben Andan szenved, tegyük hozzá: sokminden más mellett, igen súlyos betegség fejtegette Eddie. Úgy érezte, minden szava törként hatol Andan hátába.

Aztán észrevette, hogy Tony veszi le a nadrágját. Képtelen volt felfogni, hogy mi készül.

Tony Péter mellett állt, felkapta a gyereket és ledobta a földre. Péter sírni kezdett. Enzo és Luigi felálltak. Enzo Tinához rohant és ököllel orrbavágta, amitől a nő összerogyott. Luigi fejbe rúgta Eddie-t, aztán felrántotta és lefejelte, hogy a férfi összeesett.

Nos, hagyjuk a mellébeszélést jelentette be Luigi egészen más hangon, mint ahogyan eddig beszélt. Ugye szeretnétek ezt túlélni? Ugye? Aha, szerintem igen. Oké, ez lehetséges. Csak nagyon figyeljetelek. Egy játékot fogunk játszani, amely nagyon egyszerű, sokkal egyszerűbb, mint a tévés vetélkedők. A játékszabály csupán annyi, hogy én kérdezek, ti pedig válaszoltok. Méghozzá igazat.

Eddie rémülten pislogott, majd széthasadt a feje a fájdalomtól. Csupa vér volt az arca. Felnézett Luigira.

Maguk nem is igazi rendőrök? kérdezte remegő hangon. Luigi a homlokára csapott.

Mekkora ész ez az ember!

Mind a három maffiózó nevetett.

Na szóval Luigi tapsolt kezdjük. Hol van Julius Andan?

Eddie és Tina döbbenten néztek rájuk.

Hát mi nem tudjuk mondta Eddie. Luigi nagyot sóhajtott és a fejét rázta.

Már megint! csattant fel Enzo már megint nem tettük ki a téteket!

A fene egye meg! Bassza meg! Bassza meg! káromkodott dühösen Luigi, aztán próbált lenyugodni. Már megint én voltam a hülye. Eddie-re nézett kérem, bocsásson meg.

Luigi Tonyhoz fordult és csettintett. Tony nekiment Tinának, rávetette magát, megütötte, beleverte a fejét a parkettába, és elkezdte letépni róla a ruhát.

Mi mi mit mit csinál? Mit csinál? bámulta Eddie elkerekedett szemekkel.

Luigi nagyvonalúan legyintett.

Csak megadja neki, amire egész életében vágyott mondta De térjünk

Eddie megpróbált felállni. Luigi kést vett elő, végigvágott az arcán, aztán megint lefejelte és visszalökte az ágyra.

Tina sikoltozott. Tony kést nyomott a torkához, ettől elhallgatott. Tony letépte a bugyiját és durván a testébe hatolt. Tina zokogni kezdett.

Szóval? Hol van Julius Andan? kérdezte Luigi. Eddie képtelen volt levenni a szemét a feleségéről. Luigi felsóhajtott.

Kevés a tét jelentette ki. Enzo-hoz fordult és csettintett.

Enzo az ablakhoz ment és kinyitotta. A kilencedik emeleten voltak. Kivette Sammyt az ágyból. A kislány még mindig aludt. Eddie felnyögött, remegni kezdett.

Mi mi ne ne Mit csinál? Mit csinál? bámulta rémülten Enzót. Úristen! Úristen!

Luigi megint fejbe rúgta Eddie-t.

Figyelj rám, haver! Figyelj rám! Csak akkor van vége, ha felelsz a kérdésre. Hol a picsában van Julius Andan?

Eddie rémülten kapkodta a fejét, hol Sammyt nézte, hol Tinát, hol meg Luigit.

Nem tudom! Nem tudom! Évek óta nem láttam azt a férget! Gyűlölöm! Gyűlölöm! Elvett tőlem mindent, amit szerettem! Gyűlölöm! Értse meg!

Luigi csettintett. Tony abbahagyta Tina erőszakolását és felállt. Odament Eddie-hez és leült mellé. Kétszer megütötte az arcát, aztán lefogta a karját. Luigi megragadta a kisujját és kitörte.

Eddie felüvöltött. Tony és Enzo nevettek. Tina zokogott.

Újra megkérdem: hol van Julius Andan? tette fel a kérdést Luigi.

Nem tudom! Nem tudom! ordította Eddie.

Halkabban, te kis tetű! szólt rá Tony.

Luigi szétnézett. Levette az oldaláról a gumibotot és nekiállt szétverni a repülőgépmodelleket. Betörte a vitrinek ajtaját és a bottal darabokra törte az összes modellt. Azután felkapta a kisasztalról a telefont és kirántotta a falból a vezetéket. Odament Eddie-hez és a telefon aljával, nagy erővel megütötte a fejét.

Könyörgöm, ne csinálják kérlelte őket Tina bógve.

Eddie feje csupa vér volt. Alig volt magánál. Luigi ledobta a telefont a szőnyegre és odament Tinához. Kicsavarta a karját.

Na idefigyelj, te kis tetű! Kezdesz kihozni a sodromból! sziszegte Luigi dühösen Eddie-nek.

Tony úgy tartotta Eddie fejét, hogy lássa, mit tesz Luigi. Luigi megragadta Tina kisujját.

Neeeeeeee! Neeeeeeee! könyörgött Tina.

Luigi kitörte az ujját, a nő dobálni kezdte magát a fájdalomtól.

Hol van az a tetű Andan?

Nem tudom! Tíz éve nem láttam! kiabálta Eddie.

Luigi Enzóra nézett és bólintott. Enzo meglendítette a gyereket.

NEEEEEEEE! üvöltött fel Eddie és Tina egyszerre.

Hol van Andan? Utoljára kérdezem!

Eddie nem válaszolt, csak zokogott.

Enzo nem dobta ki Sammyt az ablakon. Visszatette az ágyába. Tony felállt és felhúzta a nadrágját. Luigi névjegyet vett elő.

Ha jelentkezne, vagy ha bármit megtudnak, kérem, értesítsenek – mondta.

Mindhárman elmentek, otthagyták Eddie-éknek a fájdalmat, a döbbenetet és a félelmet.

3.

Netsuke Tower,

Manhattan, New York

Október 22. vasárnap, 02 óra 24 perc

Hiro Oshima a biztonsági irodában ült a pult előtt, melyen monitorok sorakoztak. A Netsuke Towerben több biztonsági iroda is volt, némelyikről lehetett tudni, hogy az, némelyikről nem. Egyik irodából sem lehetett belátni az egész épületet. Az emeletek csoportokra voltak osztva, de a biztonsági irodák nem az általa megfigyelt emeleteknek megfelelően voltak elhelyezve. Hiro Oshima tartotta szemmel az utolsó tizenkét emeletet, de irodája a kilencediken volt, több mint hatvan emelettel lejjebb. Oshima szolgálatának kezdete óta állandóan az órát leste. Még a Playboy sem tudta annyira lekötni, mint máskor. A tízezer dollárról álmodozott, magában azt tervezte, hogy mi mindenre tudná

költeni. Vezetne belőle egy jó kocsit, vagy egy lakást. Elköltözik a szállásról, ez már biztos, mert utálja. Japán munkásszálló, minden kicsi benne, szűk, és egyszerű, túlságosan egyszerű. Sőt, egyesek sűrű.

Oshima letette a Playboyt és végignézte a monitorokon. Az egyik a takarító közeledett. Az idős, őszhajú férfi volt a szemetes, az volt a dolga, hogy bejárja a folyosókat és minden szemétyűjtőt kiürítsen, tartalmát beleöntse abba a kocsiba, amit maga előtt tolt. A kocsi egy nagy, műanyag tartály volt, téglalap alakú, a teteje félhengert formázott, melyet a kocsi jobb oldalára lehetett letolni, hogy feltároljon a szemetes szája. Nem volt egy nagy munka, de az öregnek megfelelt. Reggel, amikor hazafelé bandukolt, őt is megállították. Ő csak ötszáz dollárt kapott előre, és a megállapodás szerint további kétezret, amikor átadja a kazettákat. Hogy miért vállalta el? Jövőre hazalátogat Tokióba, és szeretne egy új, díszes urnát venni a fia hamvainak. Ez járt az eszébe, semmi más. Egy férfi, valamilyen Mr. Smith, nagyon meggyőző volt. Azt mondta, nem tesz semmi törvénytelen, és a vállalatot sem árulja el, amelynek dolgozik. Amit tenni készült, arról úgy tudta: fontos. Semmiség, de fontos. Fontos semmiség, hajtogatta Mr. Smith. A vállalat tud róla. Arra kíváncsiak, beférközött-e a Yakuza a Netsuke Towerbe vagy sem. Azok mindenhová beférköznek, gondolta az öreg, aztán az jutott eszébe, hogy a fiának már mióta szeretne egy új, és sokkal szebb, díszes urnát.

Oshima meglehetősen okos embernek tartotta magát és kétségtelenül megvolt a magához való esze. Egyetemre is járhatott volna, de nem volt kedve, szabadságra vágyott, inkább beállt dolgozni egy halászhajóra, mert azt hitte, az ám az igazi szabadság. De szabadságot nem talált. Két évre rá abbahagyta és tovább keresgélt valami jó állás után. Mindig is szerette a fiatal lányokat, ezért elment dolgozni egy tokiói diszkóba, ahol előbb pultos lett, majd később megpróbálkozott a lemezlovasi teendőkkel is, de csúfosan megbukott. Húszas évei elején járt, de máris két állás volt a háta mögött, és Japánban ez nem jó ajánlólevél. Mivel viszonylag nagydarab volt, és sokat verekedett gyerekkorában, azt találta ki, elmegy biztonsági embernek. Ám Japánban a biztonságiember-képzés nem egy háromhetes kurzus, hanem egy többéves iskola. Oshima kalandvágyból vágott bele, mert egy biztonsági cég álmát dédelgette. Nagyon nehezen vették csak fel az iskolába. A hároméves iskola alatt tizenötször határozta el magát, hogy abbahagyja, mert nem bírja tovább, ez nem neki való. De aztán mégis kitartott, mert már elmúlt huszonöt éves és egyre jobban félt, hogy nem viszi semmire az életben. Ahogyan közeledett az utolsó év vége, és a végső vizsga, ahol mindannyian minősítést kapnak, ami eldönti, hová, melyik céghez kerülnek, és mennyit fognak keresni, Oshima látta, hogy mennyire le van maradva, nagyon megijedt, és mindent félretéve behúzott a tanulásba. Kétszer-háromszor annyit bújt a tankönyveket, háromszor annyit lőtt, és a biztonsági örök taktikai fogásait és a harcművészeti elemeket is sokkal többet gyakorolta, mint egy átlagos tanuló. Év végén másodosztályú biztonsági őrként szerzett diplomát. Csak azért nem lehetett első osztályú, mert ahhoz a három évet vették alapul, nem csak az utolsót.

Oshimát az Amashi Biztonságtechnika cég alkalmazta. Tokiói áruházakat őriztek, néhány kisebb ékszerboltot, nagyobb építkezéseket. Testőrként jobban keresett volna, de Oshimának esze ágában sem volt, hogy kockára tegye az életét valaki másért. Amikor jelentkezett az iskolába, ahol biztonsági embereket és testőröket képeztek, csak egy nagyon rövid ideig gondolkodott azon, hogy legyen-e testőr, vagy inkább ne. Elég volt csak arra gondolnia, hogy egy testőr úgy kereshet sok pénzt, ha olyanokat véd, akik komoly veszélyben vannak, és minél nagyobb a veszély, annál nagyobb a pénz is. És ha történik valami, a testőrnek, ha a helyzet úgy hozza, a golyó elé kell vetnie magát. Akkor viszont

meghalhat, vagy súlyosan megsebesül. Ha pedig gyáván viselkedik, és nem áll a golyó útjába, megszégyenül, mint testőr és mint ember. Inkább a biztonsági őr szakot választotta, az is épp eléggé izgalmasnak tűnt még bombafelismerést is tanultak, de nem volt meg az a veszélye, ami a testőrségnek.

A biztonsági embereket állandóan minősítik, minden hónapban, néhol minden héten, és ha nem felel meg kategóriája elvárásainak, lejjebb kerül, ha pedig folyamatosan magasabb mércének megfelelően teljesít, előbbre juthat. Oshima előrejutott. Harminckét éves korában előléptették első osztályú biztonsági őrré, és átkerült a Kashi-Társasághoz, és a második évben lehetőséget kapott rá, hogy átköltözzön az Egyesült Államokba, és a japán tőke amerikai szimbólumában, a Netsuke Tower biztonsági személyzetéhez tartozzon. Kapva kapott az alkalmon, hisz Amerika régi vágya volt. A Netsuke Towerben, bizonyos megbetegedések következtében, különös módon azonnal parancsnokká tették, éjszakai parancsnokká, aki a legfelső emeletekre ügyelt. Úgy érezte, feljutott a csúcsra, hogy végre lett belőle valaki. Aztán ott találta magát a világ legunalmasabb munkájában, és napi tíz órát töltött egy szűk kis helyiségben és bámulta a monitorokat. Nem erre számított. A munkásszállás pedig még csak ezek után következett. És a fizetés egyáltalán nem volt olyan sok. Oshima kezdte magán felfedezni a megcsömörlés tüneteit.

Oshima felkelt a székéből és a szemeteszacskójáért ment, amely a pult mellett hevert a földön. Direkt olyan dolgokat vett ebédre, ami sok szemetet hagy maga után, hogy a zacskóba beleférjenek a kazetták is. Ezek a kazetták nem hétköznapi videokazetták voltak, üzletben kapható videóval meg sem lehetett volna nézni. Egy kazettára nyolcórányi anyag fért rá, első osztályú minőségben. Oshima első ötlete az október 9-i huszonnégy órás felvétel lemásolására, hogy elmegy egy üzletbe és vásárolhat négyórás videokazettát, a baj csak az volt, hogy a biztonsági irodában nem volt egyetlen egy VHS-videó sem, és fogalma sem volt, hogy hol van. Neki nem volt saját videója, és bár kérhetett volna egyet, de ha becipeli, az roppant feltűnő lett volna. Nem volt más lehetősége, mint a raktárból kicsempészni három nyolcórás kazettát, remélve, hogy mire észreveszik a leltárnál, addigra szerez helyettük újakat valahogyan.

A takarító megérkezett az ajtó elé. Oshima fogta a szemetes zacskóját és kiment a folyosóra. Némán odaadta a takarítónak, aki némán elvette. A zacskót bedobta a tartályba és ment tovább. Oshima visszatért a szobájába és bezárta az ajtót. Leült a pulthoz. Elégedett volt. Csinált tízezer dollárt, és milyen egyszerű volt!

4.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 22. vasárnap. Zónaidő: 00 óra 21 perc

Gorkie sohasem okozott fölöslegesen nehézséget a ninjáinak, sohasem követelt olyat, aminek nem volt értelme. Hagyta őket élni, nem vágyott rá, hogy állandóan parancsokat osztogasson, amikor a kiképzés jól megy. A klán mindennapjainak szerves része volt a tanulás és a gyakorlás. Minden nap, az év minden egyes napján tanultak valamit, és az év minden egyes napján gyakorolták, amit tanultak.

Gorkie nem akarta leterhelni az embereit, és nem azon okból, mert mindegyikükbe szerelmes volt, és mert a ninjái is szerelmesek voltak belé, hanem mert a leterhelés nem juttatta magasabb szintekre az embert, sokkal inkább kiölte belőle a tanulás, a megismerés vágyát. Gorkie már gyerekkorában teljesen elhibázott dolognak tartotta a házi feladat feladásának szokását, mert a diákok természetes érdeklődése helyett kényszerré teszi a tanulmányozott tárgyat, és a felesleges terhelést még mai is értelmetlennek, sőt, kifejezetten károsnak találta. Egy modern ninjának ismernie kell minden lehetséges ellenfele gyengéit és erősségeit, ezért tanulmányozzák a különféle különleges egységek kiképzési tananyagát, és Gorkie ezekben is rengeteg értelmetlenül erőltetett dolgot talált, melyek csak feleslegesen leterhelték a katonákat.

Gorkie még tinédzserként hallotta a Hatton Klánban, hogy egy igazi mester sohasem terheli le a tanítványait, hanem képes arra, hogy folyamatosan feltüzelje a tanítványok érdeklődését azzal kapcsolatban, amit tanulnak. Amivel kényszerből foglalkozik az ember, az nem lehet sem érdekes, sem izgalmas. Gorkie úgy tanult, hogy állandóan lelkesedett azért, amit tanult. Egy-egy vizsga nem azért volt, mert mondták, hogy most vizsgáznia kell, és nem azért törte magát, mert jaj volt annak, aki nem vizsgázik le. Ő maga akarta tudni, hogy képes lenne-e rá, hogy levizsgázzon zárnyitásból, kódtörésből, kardkovácsolásból, barlangászaiból vagy ejtőernyőzésből. És mindig levizsgázott, mindig első nekifutásra.

A biztonsági szobában Nicole őrködött, Shana a medencében úszta a hosszokat, Nadya és Morjike aludtak, Zoe és Damien pedig szeretkeztek Zoe szobájában. Gorkie megállt a szoba ajtaja előtt és hallgatózott, és amikor Zoe légzése szaggatottá vált, benyitott.

Zoe Damienén lovagolt. Gorkie megérintette Zoe vállát.

Gyere, kedves mondta

Damien leállt Zoe nyögve, zihálva fordult Gorkie-hoz.

Ne most, Gorkie. kérte kétségbeesetten Csak egy kicsit várj még, csak pár másodpercet. Kérlek.

Gorkie gyengéden leemelte Zoét Damienről.

Gyere, Zoe mondta gyengéd, de ellentmondást nem tűrő hangon. Menj ki a folyosóra.

Zoe remegő lábakkal elindult a folyosó felé. Kétségbe volt esve. Gorkie rákacsintott Damienre, aztán ment Zoe után. Damien szenvedő arcot vágott, de mosolygott.

Gorkie Zoét a lépcsőházhoz vitte, ott lemutatott a földre.

Hasalj itt le mondta

Zoe lehasalt a földre. Meztelenül volt, a kőlapok elsőre nagyon hidegnek tündek, pedig a folyosón kellemes meleg volt. Gorkie leült mellé. Az álladat támaszd a kezedre mondta Gorkie. Zoe megtette.

Néha meg fogom majd szakítani, amit teszel, hogy lemérjem, mennyire vagy képes irányítani önmagadat, hogy mikor mit tegyél, mire összpontosíts, és hogy mikor legyél aktív és passzív. Ne félj,

kedves, nem fogok rád törni minden orgazmusod előtt, csak néha. Néha felkeltelek majd, amikor alszol. Néha arra kérlek, az első falat után fejezd be az ebédet és ülj huszonnégy órát az egyik lépcső alján

Zoe összeszorította a szemét Még mindig nagyon fel volt izgulva.

Nyisd ki a szemed mondta Gorkie. – Amikor Simon Trevors lakását figyeltétek Damiennel, akkor is abba kellett hagynotok a szeretkezést, és a legjobb pillanatban.

Értem a gyakorlatot szólalt meg Zoe. De nagyon rossz most.

Zoe, az elmúlt másfél évben szerintem többet szeretkeztél, mint a legtöbb ember egész élete során.

Zoe elmosolyodott. Ami igaz, az igaz.

A szex kellemes, de nem ér túl sokat. Ha a mérleg egyik serpenyőjében az áll, hogy ninja leszel, a másikban pedig az, hogy szeretkezel, akkor a másikban nincs is semmi. Érted az arányokat? Tíz év gyönyör, az csupán emlék. A szexből nem lesz más, csak emlék. Ne értékeld tehát túl. Én is imádom a gyönyört, akárcsak te, de tudom, mennyit ér, és ha egy helyzetben választanom kell, nagyon könnyen előfordulhat, hogy nem a szexet választom. A ninja istene a célszerűség, ez az egyetlen irányelv határozza meg egész lényét. És célszerűbb tudást szerezned, amit felhasználhatsz, mint élményeket gyűjtened, amikből nem lesz egyéb, csak emlék.

Zoe felsóhajtott.

Hát jó egyezett bele. Majd kefélek Damiennel később.

Helyes bólintott Gorkie. Minden fájdalom, amit legyőzöl, minden fáradtság, amin túllépsz, és minden félelem, ami nem tudja befolyásolni a gondolkodásod és a tetteid, nagyobbá tesz. Minden egyes gyakorlat, minden, amit tanulsz, egy-egy kis lépcsőfok felfelé, és végül bizonyos területeken úgy magasodsz majd a hétköznapi emberek fölé, mintha hegy tetején állnál. Lesz néhány dolog, amiben a hétköznapi emberek nem érhetnek fel hozzád, mert nem csinálták végig, amit te. Érted, Zoe?

Aha bólintott Zoe. És még jól is hangzik.

Mindketten elmosolyodtak.

Szerintem is mondta Gorkie. Maradj így itt tíz órát. Neheztjük a gyakorlatot: ne álmodozz, ne kalandozz el, maradj tudatos. Vedd úgy, hogy te vagy az őrszem. Majd szólok, ha letelt az idő.

Oké mondta Zoe.

Gorkie megérintette Zoe vállát, aztán elment, ment a kommunikációs szobába, megnézni, hogy mi a helyzet.

Gorkie volt a nagymester, és bár nagyon közvetlen volt a kapcsolata a klán többi tagjával, kivétel nélkül mindenkiel, ha mondott valamit, az nem volt vita tárgya. Amit tanított, annak történetét, okát

és célját alaposan elmagyarázta. Gorkie nem hitt benne, hogy az ismétlés a tudás anyja, mert miért kéne valamit megismételni tízezerszer ugyanolyan rosszul? Ő a megértésre helyezte hangsúlyt, és azt mondta, hogy a gyakorlás csak formáság, csak csiszolgatás, de nem a lényeg.

Zoe ott feküdt a kőpadlón teljesen meztelenül, mozdulatlanul, és állát a kezére támasztva, éberén figyelte a folyosót. Nem volt benne bosszúság, nem gondolt semmi rosszat Gorkie-ról, nem érezte úgy, hogy uralkodnak felette, vagy hogy semmibe veszik az érzéseit. Zoe kíváncsi volt rá, hogy képes-e végigcsinálni a gyakorlatot és ottmaradni, ahol van, tíz órán át, mozdulatlanul, lankadatlan éberséggel. Ennek a kíváncsiságnak az volt az oka, hogy pontosan tudta, hogy mi a gyakorlat értelme, és belátta, hogy a gyakorlat tényleg szükséges ahhoz, hogy elérje a célját: hogy ninjává váljon.

Andant álmatlanság gyötörte. A teste hullafáradt volt, a szelleme viszont élénk, és ez a kombináció, akár a fordítottja, bizony nem túl kellemes. Különösebben azonban nem bánta, hiszen nem kellett időre felkelnie, nem ment dolgozni vagy valamilyen találkozóra. Egyetlen dolga volt: írnia kellett. És az egyre jobban ment neki, amióta elhatározta, hogy nem fogja még jobban növelni a hátrányát Darlációkkal szemben azáltal, hogy megbolondítja magát a kételyekkel.

A vallás emberidegenné való lealacsonyításának egyik legfontosabb része a szexualitás kiátkozása volt. Volt idő, amikor az emberek ruhában fürödtek és a fürdővízbe faforgácsot szórtak, hogy ne lássák, ami a víz alatt van. Aztán egy napon, a legfelsőbb kaszt fordított egyet a köpönyegén, és a megtagadott szexualitást kitette a kirakatba, és szexből, ami a valóságban magánügy, árucikket készített és ismét beleverte az ember orrát saját testének bizonyos élettani jelenségeibe, hogy azt higgye, az a minden.

Nézzék meg a reklámokat, a regényeket, a filmeket, a videoklipeket, az újságokat, és a zeneszámokat szinte nincs olyan, ami szólna valamiről, aminek lenne bármiféle mondanivalója. Nem akarnak mást, mint tesztoszteront (férfi nemi hormont) és ösztrogént (női nemi hormont) eladni. Az úgynevezett művészet mást sem tesz, mint megpróbál tesztoszteront és ösztrogént eladni állásfoglalás és igazi kommunikáció helyett. Ebben az úgynevezett művészetben már semmi más nem fontos, csak a férfiasság és a nőiesség. Nagy hősök és ideálok mást se tesznek, mint férfiasan és nőiesen pózolni, és közben eget, rengető ostobaságokat beszélnek és olyan irracionális dolgokat művelnek, amit ha a valóságban próbálnának megtenni, belehalnának.

Ezzel a nagy hangzavarral voltaképpen lealacsonyították a szexet. Elkezdtek mindent szexnek nevezni, és elkezdtek mindent szerelemnek nevezni. Úgy dobálóztak ezekkel a szavakkal, hogy már nem jelentenek szinte semmit. A világot elárasztották pornográfiával, ami semmi egyéb, mint az együgyűség dicsőítése. Olyan kifejezéseket eszeltek ki, mint például a testi szerelem, meg a pénzért vett szerelem, ami az egykor felemelő szerelemből valami sötét, koszos sikátorokba való, nyálkás, undorító dolgot csinált, amiről beszélni se jó.

Azt hangoztatják, hogy minél többet foglalkozik valaki a szexszel, annál értékeesebb, annál vonzóbb ember. Az után a pszichiáterek és a pszichológusok azzal álltak elő, hogy a hűség természetellenes.

A hűség kikiáltása rossznak, roppant érdekes jelenség. Része annak a stratégiának, amely ki akarja irtani az emberből az állhatatosságot. Hogy a hűséget rossznak állítsák be, a vágyat és a szándékot össze kellett mosni, és azt kellett mondani, hogy e két dolog egy és ugyanaz. A vágy teljesen

természetes dolog, kialakul, nap mint nap, pillanatról pillanatra, nincs benne semmi, így volt ezelőtt is, és így lesz ezután is. A vágy nem jelent semmit, pusztán tetszés. Olyan, mint amikor valakinek megtetszik egy ház vagy egy autó, vagy egy sportoló mozdulata kiváltja csodálatát, éppen úgy a vágy egy nő vagy egy férfi iránt, csak pusztán tetszés, és semmi többet nem jelent. Vagyis a vágnak nincs köze a bűnhöz. A vágy azonban nem szándék. Sokféle vágy van, nem csak szexuális, és ahogyan az emberek képesek vágyaik tucatjait nem halálosan komolynak venni mert hogy nem is azok, úgy képesek a szexuális vágyaikat sem komolyabban venni, mint amilyen komolyak. Miért lenne a szexuális vágy komolyabb, mint más vágyak? Miért kellene ilyen nagy jelentőséget tulajdonítani neki?

A vágy és a szándék között óriási a különbség. Egy kéz megmozdításához szándék kell, a vágy kevés. Nem a vágy tesz valakit hűtlenné, nem a vágy az, amely elárulja az ígéretet, a szerelmet, az esküt. Ehhez szándék kell. A vágy csak vonzalom, és a vonzalom nem sarkall semmilyen tetre, csak a szándék.

Azt mondják – jellemző módon, csak a materialisták, hogy a hűség természetellenes. Még azt is hozzátesszik, hogy tudományos tény. És számtalan bonyolult magyarázatot fűznek hozzá, és mindvégig elfelejtik definiálni a hűség fogalmát. Valójában az ember mindig a saját döntéseihez hű vagy hűtlen, sohasem máshoz. Az ember eldöntheti, hogy hű lesz egy csapathoz, vagy egy márkához, vagy egy színhez, vagy egy ételhez, vagy – bármilyen szokáshoz. Ugyanez hűnek lenni egy másik emberhez, ebből a szempontból nincsen semmi különbség.

A legfelsőbb kaszt, valamikor a történelem hajnalán rájött, hogy ha ellenérzéseket kelt a nőkkel szemben, azzal temérdek értelmetlen problémát hozhat létre. A legfelsőbb kaszt követői keresztül-kasul járták a bolygót és vitték a hazugságokat. És hamarosan feltűnt a mágiában, majd az alkímiában, majd a legkülönbébb filozófiákban és vallásokban a nőgyűlölet. Azután a tudományban is feltűnt. Jelen pillanatban az a tudományos álláspont a nőkről, hogy hajlamosabbak az elmebetegségekre, mint a férfiak; ha üzleti vállalkozásba fognak, könnyen drogfüggőkké válhatnak a stressztől; genetikailag alacsonyabbrendűek, mint a férfiak (állítólag hiányzik belőlük a zsenialitást okozó tizenöt gén); és hogy tudat alatt vágnak arra, hogy megerősödjék őket. 1996-ban ténylegesen bejelentették, hogy tudományos igazolást nyert: a nők 90 százaléka tudat alatt vágyik arra, hogy nemi erőszak áldozatává váljon. Csodálatos eszme, nem igaz?

A pszichológusok és a pszichiáterek szokásos kérdése, hogy Hogyan érzi magát?. Ez a leglényegesebb. Hogy valaki mit tett, vagy mit nem tett meg, nem annyira lényeges a számukra, csak az, hogy hogyan érzi magát? Vannak olyan oktatási koncepciók, például a Gestalt-módszer, ami mindent elvet, még magát a tantárgyak fontosságát és az erkölcsöt is, és kizárólag azzal törődik, hogy a diák hogyan érzi magát. Már a gyilkosság sem olyan fontos, mint az, hogy a gyilkos hogyan érezte magát közben. Hirtelen minden tett igazolást nyert, a drogfüggőség sem probléma, ha azért történik, hogy az ember jól érezze magát.

A pszichológusok és a pszichiáterek kikiáltották az élet új célját (miután kijelentették, hogy olyan nincs neki), ez pedig a boldogság. Emberek milliói kezdtek el azért élni, hogy jól érezzék magukat. Nem az eredmények miatt, nem amiatt, hogy véghezvigyenek valami nagydolgot, hogy valóra váltsanak egy célt, hogy felfedezzenek egy fontos igazságot – hanem csak azért, hogy jól érezzék magukat. Ha ők is így élnek, sohasem lesz civilizáció ezen a bolygón.

A boldogság valamikor régen a szellem anyag felett aratott diadalából származó érzés volt. Az ember kitűzött egy célt, és amikor elérte, boldogságot érzett. A boldogság egyszerűen a könnyűség érzése, annak érzése, következménye, hogy az ember irányítani tudja az életét. Ez az igazi boldogság.

Aztán jöttek a pszichiáterek és a pszichológusok, és a boldogságot átdefiniálták, és következmény helyett célt készítettek belőle. A boldogság tehát cél lett, és kitalálták, hogy az ember boldog lehet az alkoholtól is, vagy a herointól is. A boldogság tehát nem egy cél elérése feletti öröm, hanem bizonyos vegyszerek áramlása a vérben. Próbálja elképzelni a következményeket.

Az introvertáció azt jelenti: befelé fordulás. A pszichológusok és a pszichiáterek introvertáltak az embereket a szexualitásba, az érzéseikbe és a gondolkodásba. A szex, az érzések és a gondolkodás a legkisebb játszma a világon, ezek azok a dolgok, amik a legkisebb mértékben vannak hatással a világra. Természetesen sok mindennek lehetnek a kiindulópontjai, de önmagukban semmiségek. Ha nem hiszi, próbálja ki: tűzzön ki valami célt, aztán ne tegyen érte semmit, csak gondolkodjon róla, meg érezze jól magát, és gondoskodjon róla, hogy minden figyelmét a szex töltse ki. Nyugodt lehet, hogy a kitűzött célt sohasem éri majd el. Ez ennek a mesterséges introvertálásnak az értelme, hogy az embereket olyan állapotba hozzák, hogy ne legyenek képesek célokat elérni. Az emberek figyelmét lekötik aprócska játzmákra, hogy elfeledtessék velük a világot. Az embernek nincs sok beleszólása a világban zajló dolgokba. A legtöbb embernek semmilyen beleszólása nincsen még abba se, hogy mi történik abban a városban vagy faluban, ahol él.

Andan leütötte a pontot a mondat végén, aztán elégedetten hátradőlt és vett egy nagy levegőt. Nem olvasta el, amit írt, egyszerűen csak elmentette, és már lépett is tovább, hogy most valami egészen másról írja le, amit tud. A keze már mozdult is, hogy leüsse az első betűt, de a mozdulat félbeszakadt. Már megint megtörtént. Az elmúlt órákban újra és újra rátört valami különös érzés, amire nem talált magyarázatot. Furcsa, rossz érzés volt, valamiféle szívfájdalom, de el sem tudta képzelni, hogy mi az oka a fájdalomnak, nem is nagyon törődött vele.

Már vagy tucatnyiszor végiggondolta az elmúlt két napot, hátha rájön, mi történt, ami ezt az érzést keltette benne, de nem jutott eszébe semmi.

Eddig még nem.

Most azonban, ahogyan elgondolkodva nézett el a monitor felett, hirtelen beugrott neki: a híradó, amit ebéd közben látott. Nem is nagyon figyelte a tévét, csak fél füllel, és csak néha-néha fordult a tévé felé, inkább az evéssel volt elfoglalva meg azokkal a kedves emberekkel. Alig figyelt oda a tévére, most sem tudott semmi konkrétat felidézni, de az érzés, hogy a szívfájdalom onnantól ered, egyre elhatalmasodott felette.

Andan elmentette, amit írt, aztán kikászálódott az íróasztala mögül és a kommunikátorhoz ment. Úgy tudta, hogy a biztonsági szobában mindig van valaki, beütötte a biztonsági szoba kódját és várta, hogy valaki bejelentkezzen.

Igen? kérdezte egy női hang. Andan azonnal felismerte.

Üdvözlöm, Mörjike. Andan vagyok.

Hello. Miben segíthetek?

Úgy tudom, hogy minden híradót felvesznek.

Igen, ez így van mondta Mörjike. Szeretné valamelyiket visszanézni?

Igen, ez a tervem.

Semmi akadály. Adja meg a csatornát, a dátumot és az órát.

Andan összeráncolta a homlokát. Ezeket nem tudta.

Nézze amikor ebédeltünk, tudja Ott abban az ebédlőben, aminek üvegből vannak a falai.

Október 21. 14: 00, CNN sorolta Mörjike. Mást nem akar megnézni? Vagy elolvasni egy újságot? Vagy meghallgatni egy rádióhíreket?

Nem, köszönöm, csak ezt az egyet szeretném.

Oké. Maradjon a szobájában, mindjárt megkapja.

Köszönöm szépen.

Semmiség mondta Mörjike és felengedte a kommunikátora gombját, hogy hívja a kommunikációs szobát.

Andan, míg várt, biztonsági másolatokat készített arról, amit eddig írt, aztán kikapcsolta a számítógépet.

Alig öt perccel az után, hogy Mörjike és Andan beszéltek, Gorkie átadta Andannak a kazettát, egy kis videó és egy tévé kíséretében, aztán visszatért a kommunikációs szobába. Andan összekapcsolta a videót és a tévét, majd bedugta a kazettát a videóba, odahúzott egy széket a tévé elé, és nagyon tüzetesen végignézte a róla szóló részt.

Semmit nem vett észre, ami oka lehetett volna annak a furcsa fájdalomnak, amit érzett. Újra végignézte, majd ismét. Még mindig semmi.

Lehetséges, hogy később volt?

Hagyta továbbmenni a kazettát, bár nem sok esélyt látott rá, hogy a hírműsor későbbi részében bármi is ennyire felzaklathatta volna.

Kétszer nézte végig az egész híradót, mire rájött, mi volt az.

A buszkatasztrófa.

Harminc halott. Mindenki meghalt, aki a buszon ült.

A Harding Gimnázium egyik 63-as érettségiző osztálya öregdiák-találkozót akart tartani a hegyekben, Nebraskában, egyikük hétvégi házában, de az odafelé vezető úton a buszvezető, eddig még nem tisztázott okok miatt, elvesztette az uralmát a jármű felett és a busz a hídról a szakadékba zuhant. Mindenki szörnyethalt.

Te jó Isten szakadt ki Andanból.

Szomorú, döbrent képpel nézte a kiégett roncs fotóit.

Az ő osztálya ült abban a buszban. Velük érettségizett 1963-ban.

Andannak meglehetősen jó volt a memóriája, de első nekifutásra nem tudta volna elmondani az osztálynévsort. Nem sokkal az érettségi után elköltözött a városból, és egyikükkel sem tartotta egy évnél tovább a kapcsolatot. Alig néhány arcot tudott felidézni.

Nem az fájt neki igazán, hogy többé már nem találkozhat velük, hiszen közel negyven éve egyiküket sem látta.

Andan volt az egyetlen ember, aki az osztályból híres lett.

És biztos volt benne, hogy haláluk előtt éppen róla beszéltek.

És gyűlölték őt.

Azt hitték róla, hogy valami elmebeteg terrorista. És ezzel a tudattal haltak meg.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

1.

CIA-főhadiszállás,

Langley, Virginia

Október 22. vasárnap, 11 óra 40 perc

Ackermann, Holbrook és Dunsmore 10: 15-kor kapták meg az Oshima által kicsempészett felvételeket. Első dolguk volt, hogy kivágták azokat a részeket, amiken Andan volt látható, és amiken a Masada Konzern. Már másodszorra nézték át a kivágott anyagot. Hallani semmit sem hallottak, de látták, amint Andan besétál az előtérbe, aztán beszáll a liftbe, majd igen bonyolult módon, számtalan ellenőrzésen keresztül egyre feljebb és feljebb jut, egyre közelebb Masadához.

Masada igazat mondott mondta Ackermann. Tényleg nem volt előre megbeszélve.

Ám a 75. emeletről felfelé már vagy nem voltak biztonsági kamerák, vagy amit sokkal valószínűbbnek láttak, különálló biztonsági berendezései voltak.

Holbrook a fejét ingatta.

Hát ez rábaszás mondta csalódottan.

Többet vártunk bólogatott Dunsmore.

Azért azt már tudjuk, hogy Masada, részben legalábbis, igazat mondott. De sajnos nincs más lehetőségünk, mint betörni Masada irodájába – jelentette ki Ackermann.

Fizessünk még ennek a Dunsmore elolvasta a cetlit – Oshimának?

Még? nézett rá döbbenten Holbrook. Egy semmiségért kapott tíz rongyot!

Úgy értem, további megbízásra.

Á, az a kis biztonsági sosem tudna bejutni Masadához legyintett Ackermann. Valaki más kellene. Ez az Oshima még azt sem tudja, hogy hol van Masada irodája, nemhogy oda be tudjon jutni.

Holbrook felállt, nagyot nyújtózott.

Már vasárnap van mondta. Az idő rohadtul megy, és még szart se tudunk.

Egy fenét nem vetette ellen Ackermann, egy kicsivel élesebben, mint szerette volna. Tudjuk, hogy Andan nem maga lépett le, tudjuk, hogy nem tehetette egyedül, és azt is tudjuk, hogy Masada részben legalábbis igazat mondott, Andannal úgy találkozott, hogy nem volt előre megbeszélve. És még azt is tudjuk, hogy Masada irodájában másfajta biztonsági rendszer van, valami olyan, ami nincs rákapcsolva a Netsuke Tower rendszerére. Szóval senki ne merészelje azt mondani, hogy nem értünk el még szart se, mert ez baromság! De mindenhez idő kell, ez van! Ez a kis tetű Andan valami nagyon nagy szarba kotort bele, de akkor is meg fogjuk találni! Megtaláljuk, de nem öt perc múlva! Megtaláljuk, csak idő kérdése. Ha itt van a Földön, akkor meg fogjuk találni.

2.

Netsuke Tower,

Manhattan, New York

Október 22., vasárnap, 13 óra 12 perc

Yoko Nabura, Masada úr titkárnője leült egy üres asztalhoz az ablak mellett. Megnézte az óráját és beállította a stoppert 20 percre. Huszonhét perce volt, hogy megebédeljen, rendbe szedje magát ami fogmosást jelentett és visszaérjen az íróasztalához. Az ebédlő csak két percre volt az irodájától, úgyhogy még időben vissza fog érní. Hat éve tette így és mindig időben visszaért. Most sem lesz másként, gondolta.

Egy alacsony, rendkívül elegáns, szürke öltönyt viselő, ősz hajú, megnyerő megjelenésű férfi állt meg az asztalánál, tálcával a kezében.

Elnézését kérem, hölgyem, kérem, leülhetnék? kérdezte. Nagyon kellemes, bizalomgerjesztő volt a hangja. Yoko mosolygott és kis meghajlással jelezte, hogy igen, természetesen, megtiszteltetés. Yoko nem emlékezett rá, hogy látta volna korábban a férfit, de megjelenéséből és korából ítélve és hogy ebben az étteremben ebédel ő is, középvezetőnek nézte. A férfi letette a tálcáját az asztalra, Yokóéval szemben.

Nagyon szépen köszönöm, hölgyem mondta meghajolva.

Igazán nincs mit, uram mondta Yoko, miközben ő is meghajolt.

Kérem, engedje meg, hogy bemutatkozzam. A nevem Asoka Shindai.

Én Yoko Nabura vagyok.

Yoko Nabura? húzta fel a szemöldökét Asoka. Az a Yoko Nabura?

Yoko megdöbbsent. Honnan ismeri ez a férfi? Az emlékezetében kutatott a férfi után, de semmit sem talált. Mindenesetre a neve egy kicsit ismerősen csengett.

Nem ismersz meg, Yoko?

Yoko most már teljesen összezavarodott.

Elnézését kérem, uram, nagyon restellem, de Ne haragudjon, uram, de nem jut eszembe, hogy hol is találkoztunk. Pedig ismerős hazudta. Nem akarta megbántani a férfit, pedig tényleg képtelen volt eszébe idézni, hogy hol is találkoztak.

Asoka vagyok, Yoko! Nem emlékszel? A férjedet Gogennek hívják, mérnök, és van egy kislányotok, Kumi. Hány éves is lehet most? a férfi elgondolkodott egy pillanatra. Tíz! Tízéves!

Yoko csak ámult. Ez mind igaz volt.

Nyolc évvel ezelőtt találkoztunk, Yoko. Fukushima-ban! Emlékezzél csak vissza! Akkoriban Gogen és te a Masada Konzern főiskolájára jártatok. És én tanítottam nektek a matematikát.

Jaj, te jó ég! csapta össze a kezét Yoko. Tanár úr! Kérem, bocsásson meg. Yoko felállt és bocsánatkérően mélyen meghajolt.

Semmi baj, Yoko állt fel Asoka. Akkoriban fekete volt a hajam. Na de, ülj csak le, folytasd, kérlek az ebédedet. Biztosan nincs túl sok időd.

Köszönöm szépen, tanár úr Yoko megint meghajolt, aztán mind a ketten leültek.

Mi most a beosztásod, Yoko?

Masada úr titkárnője vagyok felelte Yoko nem kis büszkeséggel.

Masada úr titkárnője? Asoka elismerően bólintott. Ez igazán szép előmenetel.

Köszönöm, tanár úr. Yoko még mindig hitetlenkedve nézte Asokát. Nahát, tanár úr, annyira megváltozott. Bocsásson meg, nem úgy értettem!

Minek is szépítsük. Öregszem, Yoko, ez a helyzet. Azóta felszedtem néhány kilót a derekamra meg a hasamra, néhány ráncot az arcomra. Asoka viccesen körülnézett, mintha egy nagy titokba akarná beavatni Yokót, aztán lehalkított hangon, közelebb hajolva mondta tulajdonképpen de ez titok én akkoriban Asoka megint körbenézett, hogy nem hallja-e valaki, amit mond festettem a hajam.

Yoko döbbsenten nézte Asokát, aki bólogatott. Aztán Yoko nevetni kezdett. Gyorsan a szája elé kapta a kezét, hogy nevetésével ne zavarjon másokat.

De ez titok! mondta Asoka.

Hallgatni fogok esküdözött Yoko. Megint elnevette magát, mert eszébe jutott, hogyan fogja majd elmondani ezt a történetet Gogennek.

Köszönöm. Na de együnk!

Jó étvágyat kívánok! mondta Yoko.

Nagyon szépen köszönöm. Neked is jó étvágyat!

Köszönöm, tanár úr.

Mindketten nekiláttak az evésnek. Csendben ettek. Körülbelül két percig egyikük sem szólalt meg. Yoko törte meg a csendet.

Olyan jó, hogy látom, tanár úr! mondta mosolyogva és szeretetteljesen.

Én is örülök neked, Yoko. De mesélj csak, hogy van Kumi? Amikor utoljára láttam, még akkorka volt, hogy elfért az ember zsebében.

Yoko megint nevetett. Elképzelte Kumit egy zsebben.

Kumi nagyon jól van újságolta. Kitűnő tanuló. Ő az osztályelső!

Ennek igazán örülök. És ő is olyan szép, mint te?

Yoko szégyellősen lesütötte a szemét.

Szép kislány mondta halkan.

Gondoltam. És mi akar lenni, ha felnőtt?

Színésznő.

Ez igen! És ki a példaképe?

Rosamund Kwan.

Asoka egy pillanatra sem akadt fenn azon, hogy Kumi példaképe egy kínai, pontosabban egy hongkongi színésznő és nem egy japán. Teljesen lényegtelennek tartotta.

Nem mondom! Én is szeretem a hölgy filmjeit. És mond csak, Yoko, nem kényeztetitek el egy kicsit túlságosan azt a lányt?

Hát, ami azt illeti Yoko a szája elé kapta a kezét és nevetett. Igen. De tudja, hogy van az tanár úr, egyszerűen nem lehet megállni.

Asoka mindentudóan bólogatott.

Ez már csak így van. Szoktatok együtt eljárni valahová?

Nagyon kevés a szabadidőnk, de azért amikor csak lehet, elmegyünk közösen kirándulni, vagy moziba, vagy a vidámparkba.

Ez nagyon helyes, Yoko, a családnak együtt kell lennie.

Teljesen igaza van a tanár úrnak.

Szoktatok játszani közösen?

Kártyázni szoktunk.

A kis Kumi is? nézett nagyot Asoka.

Nem olyan kicsi már. Tízéves.

Asoka csak mosolygott.

Büszke vagyok rátok, Yoko, rád és Gogenre is. Nagyon jó szülők vagytok.

Köszönöm szépen, tanár úr mondta Yoko meghatottan.

És mond csak, Yoko!

Igen, tanár úr?

Ti ugye nagyon szeretitek Kumit?

Természetesen, tanár úr.

Akkor bármit megtennél azért, hogy élve visszakapd, ugye?

Yoko megdermedt, kiszaladt a vér az arcából, levegőt is elfelejtett venni. Összezavarodott, azt hitte, rosszul hall.

Mit mondott tanár úr? kérdezte rekedten.

Jól hallottad. És jól emlékeztél, sosem találkoztunk. Most pedig, mosolyogsz egyfolytában és végighallgatod, amit mondani fogok, megértetted?

Yoko nagyot nyelt. Az egész teste remegett.

Igen mondta halkan, és mosolyt erőltetett az arcára.

Én a Yakuza embere vagyok. A lányod nálunk van. Egy ujjal sem nyúltunk hozzá. És nem is fogunk, ha megteszed, amit parancsolok neked. Asoka elővette a telefonját és bepötyögött egy számot. Én vagyok szólt a telefonba, majd átadta Yokónak.

Yoko reszkető kézzel vette el a telefont. A füléhez tette.

Yoko Nabura vagyok mondta gépiesen.

A vonal másik végén egy rémült, vékony hang szólt bele.

Szia, mami!

3.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 22. vasárnap. Zónaidő: 13 óra 34 perc

Andan felpillantott az órára: nemsokára két óra. Látni akarta a híradót, a hatórás New York-i hírműsort, de nem egyedül. A tévé, amin hajnalban nézte a CNN-híradó kazettáját, már nem volt nála. Ő vitte vissza. Nem akarta, hogy ott álljon a szobájában egy tévé, mert csak kísértésbe esne, hogy nézze, az meg feleslegesen rabolná az idejét.

Andan sebesen írt, még be akarta fejezni a gondolatmenetet, mielőtt elkezdődik a híradó.

Hogyan lehetséges az, hogy minden egyértelmű bizonyíték ellenére, a jó példák tökéletes hiánya ellenére, a felülmúlhatatlanul rossz hírnév ellenére, fiatalok milliói fordulnak a droghoz? Számtalan politikai és pszichiátriai-pszichológiai magyarázat létezik, közös nevezőjük, hogy egyik sem igaz. Nem létezik olyan ember, aki egy nap így szólna: Hajaj Olyan rossz a gazdasági helyzet, hogy megyek és kipróbálom a heroint! A kilátástalanság érzése sem vezet a droghoz. Olyan kilátástalannak érzem a jövőmet, bedobok egy kis kokaint. Aki találkozott már efféle valós helyzettel, az tudja, hogy a dolog ennél sokkal konkrétabb. A politikai, a gazdasági, a katonai helyzet vagy az ökológia, netán a jövő sokkalta általánosabb és hatalmasabb, semhogy egy efféle indokban helyet kaphasson. Ezek csupán

magyarázatok, méghez a rossz magyarázatok.

Washington DC-ben van egy Fehér Ház nevű épület, melyet rengetegen ismernek. Ez az épület ott van. Ott van egy helyen, nem mozdul el, sok szó esik róla, az emberek odamehetnek és megnézhetik, és bárki megy is oda, bármelyik országból, nem számít, hány éves, hogy férfi-e vagy nő, fehér, fekete, ázsiai, eszkimó vagy bármi más, ha odamegy, ahol a Fehér Ház áll, és arra néz, akkor látni fogja. Ezen okból kifolyólag a Fehér Ház egy viszonyítási ponttá vált. A Hold és a csillagok is viszonyítási pontok. Azért azok, mert ott vannak fenn, és mindenki láthatja őket, aki arra néz, amerre vannak. A híres embereket ezért nevezték el csillagoknak. Ott álltak fenn a színpadon vagy ott voltak a mozivászonon, mindenfelé látni lehetett az arcképüket, a média is foglalkozott velük, és mindezek következtében az emberek tudták, hogy amikor egy adott híresség kerül szóba, az kicsoda. Minden, amit bárki megnézhet, amire elegendő figyelem irányul, viszonyítási ponttá válik.

Sztárnak lenni nem a megélhetés egyik fajtája, hanem sokkal több annál. Sztárnak lenni azt jelenti: viszonyítási pontnak lenni, modellnek lenni, példaképnek lenni, mintának lenni tanárnak lenni. Sztárnak lenni annyi, mint tanítani. Minden híresség néptanító, akár tetszik ez neki, akár nem, akár elhiszi, akár nem. És ha vetünk egy pillantást a világ hírességeire, és látjuk, hogy közülük mennyien pszichopáták, vagy közönséges bűnözők, vagy egyszerűen csak értelmi fogyatékosok, akkor kapunk egy elég jó magyarázatot arra, hogy mitől ilyen a világ.

Vegyünk egy zenészt, aki fellép ezer ember előtt. Fenn áll egy színpad tetején, a többiek meg lent állnak a nézőtéren, és mindannyian felfelé néznek, és a zenészt látják. Ezért, amit a zenész mond, illetve képvisel, igen sokat nyom a latba. Ha ír egy számot arról, hogy milyen jó marihuánát szívni, akkor azzal ténylegesen, tudományosan könnyedén nyomon követhetően drogossá tesz embereket amiért őt börtönbe kellene zárni. Így megy ez. A válasz tehát arra a kérdésre, hogy minden dolog ellenére, a jó példák tökéletes hiánya ellenére, a rossz hírnév ellenére, a bizonyítékok ellenére miért fordulnak mégis fiatalok milliói a droghoz, bálványaik droghoz való hozzáállásában keresendő.

Egyedül senki sem életképes. A társadalom nélkül senki sem képes életben maradni. Vigyünk ki egy embert egy hatalmas dzsungelbe, vegyünk el tőle mindent, ami nem eredendően az övé: a ruháit, mert a ruhákat mások tervezték és készítették el; az ékszereit, ugyanezen ok miatt; a felszerelési tárgyait, megint csak azért, mert azokat nem ő találta fel illetve ki, és nem is ő készítette el. És miután elvettünk tőle minden tárgyi dolgot, el kell vennünk a tudását is, mert a tudása nagyrészt másoktól ered, és még ami nem, azt sem lenne képes értékelni a másoktól eredő ismeretei nélkül. Tehát ürítsük ki, vegyünk el tőle mindent, beleértve az emlékeit is, és hagyjuk magára egy hatalmas dzsungelben, és akkor letesztelhetjük, hogy mire menne egyedül. Ha csak csoda nem történik, néhány percen belül elpusztulna. Tehát az emberek nem képesek egyedül fennmaradni. Társadalomban kell élnünk. A társadalom a munkamegosztásra épül. Senki sem tudna mindennel foglalkozni, és hogy a pék, kenyeret süthessen, valaki más írja a zenét, amit akkor hallgat, ha megpihen, és a zeneszerzőnek nem kell kenyeret sütnie, mert megteszi helyette a pék. Mindenki azért teheti, amit tesz, mert a fennmaradáshoz szükséges összes többi tevékenységet mások teszik meg, így neki nem kell. A társadalom a munkamegosztásra épül, mindenki betesz valamit a közösbe, és aki semmit sem tesz be, vagy többet vesz ki, mint amennyit betesz, az a bűnöző.

A drogfogyasztással kapcsolatos meddő vita, amely arról szól, hogy mik az engedélyezhető drogok, és miket nem lenne szabad, hogy legalizálják-e az egész drogpiacon vagy sem, és más effélékről,

mindössze egyetlenegy tényt hagy figyelmen kívül. Azt, hogy senkinek a világon nincsen joga drogozni, vagy akárcsak kipróbálni valamilyen drogot. Minden drog a világról, a külvilágról, való megfélemezésről szól, és ez az, amihez senkinek nincsen joga. Az ember nem feledkezhet meg a társadalomról, nem feledkezhet meg más emberekről, egyetlen pillanatra sem, mert a világ nélkül nem volna képes élni. Néha lehet hallani a dühös kérdést: Mit tett ez a világ értem valaha is? A felelet egyszerű: az életedet köszönheted neki. Az ember nagyobb mértékben köszönheti az életét a társadalomnak, mint a szüleinek, mert a társadalom nélkül a szülei sem volnának életképesek.

Andan felnézett az órára. Alig tíz perc alatt írta le. Nem rossz. Elmentette, biztonsági másolatokat készített, aztán kikapcsolta a gépet és már ment is az egyik nappali szobába, hogy megnézhesse a híreket.

-13:57 van nézett fel Zoe a faliórára. Mindjárt kezdődik a híradó.

A klán a játékszobaként szolgáló nappali hatalmas kör alakú asztala körül ült és pókért játszott. Persze nem mindenki, Zoe már rég kiesett, Shana nemrég. Ők ketten továbbra is a helyükön ültek és figyelték a játékot, hogy tanuljanak.

Húsz perccel később Damien már csak ötszázezer dollárral rendelkezett, Mörjike pedig tízezer alá esett, ami egyértelművé tette, hogy a verseny Nicole és Nadya között dől el.

Papírforma -jegyezte meg Zoe bólogatva.

Shana megpróbálta felbecsülni Nicole pénzét. Láthatóan egy kicsivel több volt, mint Nadyának.

Nicole-nak lehet vagy három milcsije mondta.

Szegény Nadya sajnálkozott Zoe.

Ilyen kis különbség nem sokat számít szólalt meg Nadya a lapjait nézve.

Nos, mid van? nézett fel Nicole, gonoszan mosolyogva. Akkor mosolygott így, amikor fullja vagy royal flush-e volt.

Ajaj sápítózott Mörjike. Nicole már megint kisemmizett, a fenébe is!

Nadya felsóhajtott, majd nevetni kezdett és leterítette a lapjait. Nicole vitt mindent.

Mörjike már vett egy mély levegőt, hogy valami cikornyásat és ízeset mondjon, amiért kiesett, amikor meghallották, hogy valaki kopog a mellettük lévő szoba ajtaján, aztán kinyitja az ajtót, majd kisvártatva becsukja. Ezután a kopogást az ajtón hallották. Gorkie felpillantott a faliórára: éppen vége lehetett a híradónak. Kinyílt az ajtó és Andan lépett be. Mindannyian odafordultak. Gorkie felállt és elindult felé.

Andan lassan, bizonytalanul mozgott, mint egy alvajáró, holtápadt volt, a szemében könny remegett.

Mi történt? kérdezte Gorkie. Már megint mit hazudtak?

Zoe is felállt, lassan tett néhány lépést Andan felé, de aztán megállt az asztal előtt. Gorkie Andan mellé ért, Andan megállt.

Mit mondtak? kérdezte Gorkie.

Andan szeme sarkából könny buggyant ki és csurgott le az állkapcsa irányába.

Először szólalt meg remegő hangon meghalt, aki a szomszédban lakott gyerekkoromban aztán mindenki, akivel érettségiztem most pedig hét ember halt meg öten különféle államokban, ketten Párizsban együtt jártam velük egyetemre, egy osztályba így üzennek nekem, hogy hagyjam abba. Andan szeméből patakzani kezdtek a könnyek. Ezek kiirtanak mindenkit, akit valaha is ismertem!

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

1.

SIS-főhadiszállás,

Century House, London

Október 22., vasárnap. Zónaidő: 23 óra 30 perc

Az SIS az angol titkosszolgálat egyik része (de mondhatnánk úgy is, hogy az egyik angol titkosszolgálat), a rövidítés Secret Intelligence Service, a Titkos Hírszerző Szolgálat nevet takarja, másik nevén MI 6. Az MI Military Intelligence-t jelent, a 6-os szám a főigazgatóság száma. Az SIS foglalkozik a nemzetbiztonsági kérdésekkel és problémákkal. Központja a Temze bal partján álló, szebb napokat is látott Century House. Egyetlen titkosszolgálat sem alszik sohasem, de estére a főhadiszállások, ha nem is elnéptelenednek, de a forgalom jelentősen csökken. Minden titkosszolgálat állományába két típusú alkalmazott tartozik: a munkatárs és az ügynök. A munkatárs legális vagy félillegális tevékenységeket folytat, kódokat tör, információt, hangfelvételt, videoanyagot, fényképet elemez, titkosírást fejt, nyílt szöveget alakít át rejtjelezett szöveggé, és más hasonló feladatokat végez, míg az ügynökök minden esetben illegálisan tevékenykednek. A hírszerzők és az operatív tisztek mindig ügynökök, az ügynökök szerzik be a csak illegális módszerekkel, lehallgatással, rejtett kamerával, vallatással, fenyegetéssel, betöréssel beszerezhető információkat, hajtják végre a sokféle akciót, a likvidálástól a szabotázsakcióig mindent. Az SIS igazgatója, ugyanúgy, ahogyan a CIA igazgatója, nem ügynök, hanem munkatárs. A neve, a beosztása, az arca ismert. Egy ügynök esetében mindezek titkosak.

Ha angol titkosügynökről van szó, akkor az emberek többségének James Bond jut eszébe. James Bond azonban, bár a filmekben és a könyvekben mindig profinak mondják, valójában amatőr. Bárki, aki átesett egy titkosszolgálat vagy egy különleges egység alapkiképzésén, tudja, hogy miközben James Bond szívödöglesztően néz egy feslett erkölcsű cicababára, ostobaságokat beszél és ostobaságokat tesz. A valósághoz sokkal inkább Tom Clancy vagy Frederick Forsyth hírszerzőhősei esnek közel. Anglia az ötórás tea, a királyi család, a keménykalap, a gentlemanmódor és a lovaggá ütési ceremónia ellenére, és ellenére minden udvariassági és szertartásos formának, minden kifinomultságnak és diszkréciónak, éppúgy mindent tudni akar a világ dolgairól, mint a CIA, a Moszad vagy egykoron a

KGB. És ennek fejében meg is teszi mindazt, amit kell: néha embereket ölet, kínoz meg, rabol el, néha zavargásokat robbant ki, és a maga diszkrét, de a diszkréciónál ugyanolyan brutális, és esetenként hatékony módján igyekszik egy kicsit, vagy nem annyira kicsiny mértékben befolyást gyakorolni az eseményekre.

A titkosszolgálatok minden baráti és ellenséges országban tartanak fenn központot, melyet állomáshelynek neveznek, munkatársaikat pedig kiküldöttnek, vagyis rezidensnek. Minden ország követségén diplomatastatusban dolgozik néhány ember a követséget fenntartó ország titkosszolgálatából, akik egyrészt a követség munkatársaira, másrészt az idegen országra magára figyelnek. A követségeken kívül léteznek bázisok, ezek léte is nyílt titok, de elhelyezkedésük már annál kevésbé. Ennek oka, hogy a követségeket a befogadóország titkosszolgálatja éjjel-nappal megfigyelés alatt tartja, és minden követségi alkalmazottat követ és róluk aktát vezet. Például Londonban az Egyesült Államok Nagykövetségét az SIS napi huszonnégy órában figyeli, pedig az SIS és a CIA némi túlzással legyen mondva barátok. A SIS és az oroszok azonban nem tekinthetők annak, így az orosz nagykövetség is körbe van véve az SIS megfigyelőivel. A befogadóország számára semlegesnek tekinthető idegen ország bár annak eldöntése, hogy egy ország semleges-e és mitől az, roppant nehéz követsége is állandó megfigyelés alatt áll, mert ki tudja, mit hoz a jövő. És éppen ezen állandó megfigyelés miatt szükség van bázisokra még azokban az országokban is, amelyekben például az Egyesült Államok vagy Nagy-Britannia, fenntart (hat) követséget. A titkos helyi bázist nem figyelik, legalábbis mindenki ebben reménykedik. A CIA külföldi állomásainak vezetőjét COS-nek szokták nevezni, ami Chief of Stationt, vagyis állomásfőnököt jelent.

A CIA hivatalos csatornákat is igénybe vehet, ha az SIS-szel akar tanácskozni, ezt mindkét ország törvényei megengedik és a nemzetközi diplomácia, sem akad fenn rajta, ám előfordulhatnak nagyon különleges helyzetek. A londoni CIA-bázis együttműködik az angolokkal, éppen úgy, ahogyan az amerikaiak is hajlandóak együttműködni az angolokkal. A CIA londoni állomáshelye a Wilfred Streeten található, ami egy kis utca London szívében, közel mindenhez: a kormányzati negyedhez, a St. Jamess Parkhoz, ahol nyüzsögnek a hírszerzők, az SIS számtalan épületéhez, továbbá minden irányban követségek tucatjai veszik körül. Az SIS pontosan tudja, hogy a Wilfred Street főnökét Tommy Paddingtonnak hívják, állandó összekötő tiszte foglalkoztatnak és az információáramlás legalábbis általában kielégítőnek mondható az SIS és a COS között. Ezzel szemben az angolok vajmi keveset tudnak a CIA többi Londonban és Anglia-szerte állomásozó kisebb csoportjairól. Legalábbis Langley így tudja. A Century House meg úgy tudja, hogy Langley nem tud valami sokat az angolok Államokban tartózkodó ügynökszerveiéről. Bizonyos dolgokban mindketten tévednek.

Tommy Paddington, akinek családnevét az angolok nagyon szimpatikusnak találták, éppen a Century House harmadik emeletének egyik eldugott kis szobájában értekezett az SIS főnökével, Sir Henry Woodwarddal. A kellemes faborítású szobában jelen volt még Charles Fletcher, az összekötő tiszte, és John Harvey, a Művelési Ügyosztály éléről. Sir Henry szokásához híven, elegáns házikabátban fogadta kései látogatóját ami sokat elárul személyiségéről, pipáját szopogatva, féloldalasan nekidőlt a faltól falig és padlótól mennyezetig tartó könyvespolcnak. Tommy Paddington mindig is úgy vélte, hogy Sir Henry leginkább olyan, mint egy festmény.

Számomra minden teljesen világos, Tommy fiam szólalt meg Sir Henry, hosszas hallgatás után. Félnék, hogy Julius Andan elhagyja az országot, és esetleg nemzetközi hajtóvadászatot kell indítaniuk

utána.

Ö Ez az indítaniuk szó azt hiszem, Sir Henry, nem a leghelyesebb bátorkodott megjegyezni a két méter tíz centi magas, széles vállú kansasi. Andan és szervezete nem csak minket veszélyeztet, hanem mindenki mást is, például önöket, Sir Henry. Amennyiben nagyobb mennyiségben és folyamatosan képes nukleáris fegyvert beszerezni, úgy felfegyverezheti vele például az IRA-t. Vagy bárki mást. Miért ne?

Az IRA nem náci szólalt meg John Harvey. Sok mindent el lehet róluk mondani, szépet azt nem nagyon, de semmi esetre sem nácik. Andant nem fogadnák be.

Nem is arról van szó, hogy befogadnák, hanem arról, hogy Andan, akár a forrást eltitkolva felkínálhat nekik atomfegyvert eladásra. Hogy mást ne mondjak, az oroszok nemrég beismerték, hogy nyolcvanhat 1 kilótonnás bőröndbombájuknak fellelhetőségéről halvány fogalmuk sincs, és meg is kérdezték, hogy esetleg nem láttuk-e őket folytatta Paddington.

Néhány közülük nyilván a vörös maffia kezében van, néhány arab kézben, ez biztos, a többi pedig a nagydarab amerikai széttárta a karját.

Miért ne lehetne Andannál?

Utánanézek, hogy az IRA alkalmasint érdeklődne-e atomfegyver után mondta Harvey.

Tegye azt, John mondta Sir Henry pipával a szájában. – Ami azt illeti, erősen kétlem tette még hozzá Harvey.

Nos, Sir Henry? szólalt meg a COS. Donovan igazgató szerint nincs késlekedni való időnk. Azon nyomban el kellene kezdenünk egy igen apró szemű háló kiterítését, hogy ha Andan kijutna az Államokból, fennakadjon.

Sir Henry szippantott a pipájából.

Tudnak valamit az izraeliekről? szólalt meg Charles Fletcher, az SIS és a CIA londoni összekötő tisztje, aki a COS-szel állt állandó kapcsolatban.

Ha netán megtették első lépéseiket az ügyben, minket nem tájékoztattak ismerte be Paddington.

Fletcher bólogatott.

Nekünk sem szóltak mondta.

A Moszadot ismerve, én azon sem lennék meglepődve, ha egy kidon-osztag már az Államokban tartózkodna, és elkezdte volna felforgatni a maguk felettébb tágas országát Andan után – jegyezte meg John Harvey.

Sir Henry kivette a szájából a pipáját.

Egyetértek mondta. Jól van, Tommy fiam, elővesszük a legapróbb szemű hálónkat és kiterítjük az óvilág partvonalára, végig az egész nyugati parton.

Az SIS főnöke visszavette a szájába a pipáját és komótosan megszívta. A COS felállt.

Köszönöm, Sir Henry. Tájékoztatom Donovan igazgató urat.

Tegye azt, Tommy fiam mondta Sir Henry. Mi pedig, uraim fordult az emberei felé, lássunk hozzá a halászatnak, hátha megjön az a nagy hal.

Mi az akció fedőneve, Sir Henry? kérdezte az összekötő tiszte.

Sir Henry újfent kivette szájából a pipát, ravasz mosoly jelent meg az ábrázatán.

Én amondó vagyok, uraim, hogy az akció fedőneve legyen: Moby Dick.

Először Harvey kezdett kuncogni, aztán lassan áterjedt a többiekre is, és hat másodperccel később már mindannyian teli torokból nevettek.

2.

USS Scutly repülőgép-anyahajé, Atlanti-óceán,

Zöld-foki Köztársaság térsége

Október 22. vasárnap. Zónaidő: 23 óra 06 perc

A haditengerészet helikoptere puhán ért földet a helikopterrámpán. Két matróz szaladt oda görnyedt testtartásban, zubbonyuk lobogott a rotor keltette szélörvényben. Egyikük félrehúzta a helikopter hátsó oldalajtóját. A gépből egymás után hat hófehér egyenruhát viselő tiszte szállt ki, öt férfi és egy nő, mindannyiuk hajtókéjén és tányérsapkáján az NIC jelvénye fénylett. A két matróz kíséretében görnyedten, egyik kezükkel a sapkájukat fogva futottak a hajó fedélzetének hatalmas főépülete felé. Az elsőként odaérő matróz kinyitotta az ajtót, az NIC-tisztek beléptek a folyosóra, a két matróz bement utánuk. Egy hófehér egyenruhát, első tiszti rangjelzéseket viselő magas, barna hajú férfi lépett hozzájuk.

Üdvözlöm önöket, hölgyem és uraim. Jeff Traxon vagyok, a USS Scully első tisztje.

Tisztelegtek, majd kezet fogtak.

Jim K. MacPhil. Jó estét, első tiszte mutatkozott be az NIC-csoport vezetője. Kérem, kísérjen minket a kapitányhoz!

Fáradjanak utánam! Traxon megfordult, és hosszú léptekkel indult a lépcsőház felé. Jól utaztak? szólt hátra.

Kitűnően felelte MacPhil.

Az Amerikai Egyesült Államoknak számtalan hírszerző szervezete van, melyek közül a CIA csak az egyik, bár a legközismertebb. Több minisztériumnak is van hírszerző szervezete, van az FBI-nak is, magának a hadseregnek, minden haderőnemnek, a haderőnemeken belül is van néhány, ezeken kívül ott van még a Nemzetbiztonsági Hivatal (NSA) és még néhány más szervezet. Az NIC a haditengerészet hírszerző szervezete. A rövidítés Naval Intelligence Centert jelent, vagyis az NIC a Haditengerészet Hírszerző Központja. Feladata, hogy maga oldja meg a saját problémáit és ne szoruljon külső beavatkozásra, valamint, hogy a haderőnem sajátosságait kihasználva végezzen hírszerző tevékenységet. Szervezeti felépítése hasonlít a CIA-hoz, de nem annyira hatalmas és nehézkes, nincs annyi osztálya és embere sem. Az NIC szervesen része az Egyesült Államok Haditengerészetének, kezeli a haditengerészet kémműholdjait, elemzi a felvételeket, rádiólehallgatást végez, rejtjeleket fejt meg, kódol, és elvégzi a többi szokásos kémtevékenységet.

Az első tiszt felvezette az NIC-küldöttséget a tiszti étkezdébe, ahol a kapitány, a USS Scully hírszerzőtisztje, a fegyvermester és a legénységi tiszt várakoztak. Gyors bemutatkozás után azonnal a lényegre tértek.

Önök október 13-án futottak ki Norfolkból, egész pontosan 09:30-kor – jelentette ki MacPhil.

Így van bólintott a kapitány. A rádióüzenet meglehetősen szűkszavú volt, körülbelül sem derült ki belőle semmi. Nem mondtak mást, minthogy senki sem hagyhatja el a hajót. Nem hagyta. És?

Bizonyára tudnak róla, hogy felbukkant egy eddig álcaéletet élő náci terroristavezér, aki birtokol tömegpusztító fegyvereket.

Julius Andan mondta a kapitány. Korábban a Pszichiátriai Társaság elnöke volt. Egyszer találkoztam vele egy partin. De az már rég volt. Nos, előállnak végre a kérésükkel?

Nem kérés, kapitány MacPhil háromrét hajtogatott papírt nyújtott át a kapitánynak. Parancs. Edwin Stone admirális úr írta alá.

És hogy van a jó öreg Eddie? kérdezte a kapitány, miközben széthajtogatta a papírt.

Kitűnő egészségnek örvend. Jó kívánságait küldi.

Á, ez igazán kedves mondta a kapitány. Olvasni kezdett, majd a homlokát ráncolni.

Valami baj van, kapitány? kérdezte az első tiszt, aki régóta hajózott együtt a kapitánnyal, tudta, hogy ritkán ráncolja össze a homlokát, és amikor igen, akkor gond van.

A kapitány végzett az olvasással, felnézett MacPhilre.

Ezt komolyan gondolják? kérdezte.

A legkomolyabban felelte az NIC-tiszt.

Tudják maguk, hogy nekem itt 5233 emberem van a hajón?

Igen, tisztában vagyunk vele. Mindazonáltal az ügy komolysága megkövetel bizonyos dolgokat, ugye érti, kapitány? Tudjuk, hogy hány embere van, de Andan és bandája túlságosan veszélyes, kérem, értse meg.

A kapitány embereihez fordult.

Mivel ugyanazon a napon futottunk ki, amelyiken Julius Andan eltűnt, felvetődött, hogy esetleg itt van a hajón.

Hogy micsoda? csattant fel az első tiszt és vádlón MacPhilre meredt. Már elnézést, uram, de azzal vádolnak minket, hogy náci terroristákat rejtegetünk?!

Senki nem vádaskodik hűtötte le MacPhil. Mindössze felmerült, mint lehetőség, hogy egy azóta kifutott hajón van, ott rejtőzködött el, anélkül, hogy bárki is tudna róla. És elég nagy ez a hajó. Ha van elegendő élelme, kihúzhatta. És éppen maga mondta, kapitány: 5233 embere van a fedélzeten. Lehetetlenség mindegyiküket figyelemmel kísérni, és bár ön talán ezt nem hiszi, teljesen biztos, hogy ennyi ember között van néhány, aki, hogy így fogalmazzak, nem éppen józan gondolkodású. Tehát át kell kutatnunk a hajóját a legnagyobb titokban, különös tekintettel azokra a zugokra, ahová senki sem szokott benézni.

A kapitány felsóhajtott. A parancs az parancs. És valahol még igazat is adott neki. Ez az Andan pokolian veszélyes egy pszichopata.

Minden hajóval ezt teszik, igaz? kérdezte.

Igen, az NIC minden hajót átkutat. Gondolhatja, hogy ez mekkora munka, de meg kell csinálni. Muszáj. Ha Andan itt van, meg kell találnunk.

A kapitány megint felsóhajtott.

Oké, hát legyen mondta. De ne akadályozzanak senkit se a munkájában. És most pedig üljenek le. Ezt az egészet meg kell tervezni, nem lehet csak úgy nekiugorni. Üljenek le, vacsora közben megbeszéljük a stratégiát, mert azt nagyon nem szeretném, ha lábatlankodnának, megértették?

Természetesen, kapitány mondta MacPhil. A céljaink közösek. Van is egy előzetes tervünk a hajó módszeres átkutatására.

A kapitány elküldte az első tisztet, hogy verje ki a szakácsot az ágyból és azonnal dobjon össze valami ehetőt. Az NIC-ügynökök asztalhoz ültek.

Nos hát lássuk azt az előzetes tervet! mondta a kapitány.

3.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Andannak volt egy érzése, hogy ha szép sorban végignézné az összes híradó felvételét, még több olyan gyilkosság vagy baleset áldozatára akadna, akiket valamikor élete folyamán ismert. De nem nézett bele egyik felvételbe sem, mert nem akarta magát még tovább sokkolni. Az elkeseredés eszébe jutatta vele az öngyilkosságot, ami az első reakciója volt, amikor két éve rádöbbsent, hogy amiben részt vesz, az megmászhatatlanul gonosz, mi több, a leggonoszabb erő a Földön. De most is ugyanaz a gondolat akadályozta meg abban, hogy megölje magát, mint akkor két éve: hogy nincs választása, meg kell tennie, amit tud, még akkor is, ha nem lesz elég.

Andan, miután megnézte a kétórás híradót, jó két óráig semmit sem tudott tenni, annyira ki volt készülve. Aztán valamiféle dac támadt fel benne, bement a szobájába, bezárta az ajtót, bekapcsolta a számítógépet és nekiállt az írásnak, hogy minél hamarabb készen legyen a könyvével, ezzel a száz megatonnás információbombával, és rádobhassa Darlára meg az egész embertelen rendszerére.

Az iskola megtanítja a diákokat az élet alapvető ismereteire, hogy az iskolából kikerülve képessé váljanak élni. Persze csak elméletileg. A gyakorlatban egészen másról van szó.

Ugyanis minden gyerek Pavlov kutyája.

A modern oktatási rendszer tanulásdefiníciója Pavlovtól származik, tökéletesen materialista és leginkább a hipnózisra emlékeztet: a tanulás feltételes reflex kialakítása, kondicionálás, annak sulykolása, hogy az adott ingerre (ez esetben többnyire adott kérdésre) mindig előre meghatározott választ adja.

Tehát valójában az oktatási rendszer nem tudja, mit is jelent az, hogy tanulni, és mit is jelent az, hogy tanítani. Sulykolás, kondicionálás, hipnózis, ezek várják a gyerekeket az iskolában, és nem a megismerés.

Aki járt már iskolába, tudja, hogy az iskola pokolian fárasztó tud lenni, tudja, hogy a diákok állandó stresszben élnek amiatt, hogy mikor feleltetik őket, mikor íratnak velük dolgozatot, mikor vizsgáztatják le őket, milyen tételt húznak, milyen kérdést kapnak. Az iskola lefárasztja a diákokat, mert a tantárgyak bonyolult módon vannak tálalva, nincsenek érdekessé téve (tisztelet annak a néhány tanárnak, akik ez ellen tenni próbálnak), a diákok fenyegetve vannak, de nem motiválva, és az eredeti gondolatoknak helyük nincs. Az oktatási rendszer és az oktatási módszer, mint valami gépezet, számtalan olyan szót és kifejezést sulykol a diákba, számtalan olyan egyenletet, képletet, elméletet, axiómát és tételt, melyet nem ért tisztán vagy egyáltalán nem, melyekről képtelen egy nagyon egyértelmű, világos és konkrét elképzelést kialakítani. És az oktatás csődje miatt, amely a tanulás és tanítás hamis definícióján alapszik, a diákokat hibáztatják, őket fenyegetik a megbukással, a rossz jegyekkel, és azzal, hogy elmebetegnek vagy mentálisan sérültnek kiáltják ki őket (például tanulási zavar, hiperaktivitás és a többi nem létező betegség, melyek mindegyike a tanítás és nem a tanulás képtelenségén alapszik). Elég, ha csak előszedünk néhány úgynevezett koncentrációzavarban és tanulási képtelenségben szenvedő gyereket, és megnézzük, hogy mennyi időn keresztül tudnak egyfolytában tévét nézni vagy telefonon beszélgetni a barátaikkal, vagy foglalkozni a hobbijaikkal, vagy megtanulni bizonyos tevékenységeket, sportokat és más hobbikat, és máris láthatjuk, hogy ezek a gyerekek könnyedén tudnak koncentrálni bármire és meg tanulni bármit ami ÉRDEKLI őket. Az

oktatási rendszer azonban Pavlov kísérletein alapszik, ahol a tanuláskondicionálás, bevésés, más szóval erőszak, és az érdeklődés felkeltése nem kap benne szerepet.

Az oktatás egyáltalán nem működik, ugyanis politikai eszméken alapszik, és nem tudományos tényeken. Annak oka, hogy néhány ember mégis csak megtanul valamit az iskolában (tegyük hozzá: nagyon keveset), az egyes tanárok tehetsége, odaadása és elkötelezettsége.

Az oktatás olyan szent dolog, olyan hatalmas misztérium, hogy a legvisszafogottabb bírálata is valóságos szentségtörés számba megy. A gyerek bekerül az iskolába, és nem tudja, miért van ott. Az egyetlen oka annak, hogy ott van, az az, hogy ott kell lennie. Kényszerből megy oda, kényszerből marad ott, kényszerből foglalkozik azokkal a tantárgyakkal és egyéb dolgokkal, és azután azt várják tőle, hogy lelkesedjen és az egész tananyag a kisujjában, legyen. A jelenlegi, pszichiátriai-pszichológiai alapú oktatási rendszer egy hidegvérrel, mesterségesen létrehozott problémagyártó gép melyet szándékosan csináltak ilyenre.

A pszichiáterek és a pszichológusok elérték, hogy a mit tudsz és a mit tanultál kérdés mondhatni, kiveszett a használatból, és helyette az a kérdés lett közhasználatú, hogy hová jártál?, mit végeztél?. Az iskola szent helyé vált, templommá, a tudás templomává, ellenére annak, hogy igazából senki sem ismer olyan valakit, aki kijárt egy iskolát, és azután mindössze az iskolai tananyagra támaszkodva valami igazán nagyot vitt véghez. Az iskola egy hely, a tanulás egy cselekvés, ám úgy tűnik, ezt mintha mindenki elfelejtette volna. Az ember elmegy az iskola szent épületébe, ahol a hely varázslatos kisugárzása folytán bekövetkezik a tanulás, anélkül, hogy bárki bármit is tett volna érte.

Aki járt már iskolába, az tudja, hogy az iskola százszor inkább társasági esemény, és lényegesen nagyobb fontossággal bír az, hogy ki kivel jár, meg ki mit tett hétvégén, és mit játszanak a közeli moziban, mint az, hogy milyen új tananyagot vesznek az órán.

A tanulás nem jelentés és jelentőség nélküli adathalmazok belepaszírozása az ember elméjébe, attól az egyetlen céltól vezérelve, hogy azoknak ott kell lenniük, mert ott kell lenniük és kész.

A tanulás amennyiben józan paraszti ésszel szemléljük nem értelmetlen magolás, hanem a legnagyobb haszonnal járó emberi tevékenység.

A tanulás valójában egy roppant izgalmas tevékenység, egy szisztematikus módszer, amely egy dologgal kapcsolatban a mind nagyobb bizonyossághoz juttat el. A tanuló először is képessé válik arra, hogy gondolkodjon egy adott terület fogalmaiban, majd a megértés magasabb fokán képessé válik azon a területen cselekedni is. A tanulás a bizonyosság megszerzése. Először annak bizonyossága, hogy egy valami hogyan is van valójában, majd pedig annak a bizonyosságnak a megszerzése, hogy azzal a bizonyos dologgal hogyan lehet bánni, hogyan lehet azt irányítani. Egy példával élve: egy pilóta először azzal kerül tisztába, hogy milyen is a repülőgép, mi hol van, hogyan néz ki, majd pedig azzal, hogy miként lehet vele repülni. És ez csupa-csupa bizonyosság, nem pedig értelmetlen adathalmaz.

Az értelmetlen, belesulykolt, jelentés és jelentőség nélküli irdatlan adathalmaz nem tanulás, hanem kondicionálás, vagyis egyfajta erőszak. A tanulás alighanem a leghasznosabb tevékenység, ami csak létezhet, ám a legfelsőbb kasztnak az az érdeke, hogy az emberek ne legyenek képesek irányítani az

életüket.

A tanulás bármilyen magaslatra eljuttathat egy embert. Az elmélyülés az, ami szabaddá tesz.

Andan önkéntelenül felpillantott az órára. Mindjárt híradó, jegyezte meg magában.

Elfintorodott. Már olyan, mint egy gép, ami a hírműsorok közelgő kezdési időpontja szerint működik. Elege volt. Eddig még semmi értelmét nem látta annak, hogy bámulja a tévét és hallgatja azt a rengeteg ocsmány hazugságot.

Eddig sem vettem hasznát, ezután sem fogom – jelentette ki. Többé nem nézem meg döntötte el.

Vett egy mély lélegzetet, és folytatta az írást.

Shana az edzőteremben zsákolt mezítláb, rövidnadrágban, fehér atlétában, bandázssal a kezén. Úgy zsákolt, mint egy boxoló, bár a valóságban, egy igazi, éles helyzetben sohasem verekedne úgy, ahogyan a boxolók. Ez csak testedzés volt, egy kis izom és állóképesség-fejlesztés. Azok az éles helyzetek, amikkel ő találkozott ninjaként, nem háromperces menetekből álltak, hanem egyetlen egy-két-három másodperces menetből, és ez alatt a nagyon rövid idő alatt kellett elérnie mindent, amit csak akart: ez általában az ellenfél megölése volt.

A százkilós homokzsák nagyokat puffant, ahogyan Shana bebandázsolt ökle belecsapódott. Egyes ütésekét csinált, különféle kombinációkat, egyszerűbbeket és nagyon bonyolultakat. Igazi küzdelemben mindig arra törekedett, hogy egyetlen technikával öljön, de néha ezt az egy technikát nem állt módjában azonnal bevinni, előtte még szüksége volt valamire: félrehúzni egy kezét, vagy kibillenteni a testet az egyensúlyából, vagy valami más effélére. Shana képes volt rá, hogy egyetlen ütéssel vagy rúgással, vagy egyetlen fogással öljön. Legtöbbször az ütest használta, mert az volt a leggyorsabb és a legközvetlenebb, és mert az ütest lehet a legjobban álcázni az utolsó pillanatig. Shana soha nem ijedt meg attól, ha nála nagyobb darab emberrel kellett elbánnia. A test anatómiai felépítése nem függött a test méretétől, és Shana, mint igazi profi, sohasem erővel próbált győzni.

Ezúttal Gorkie ült be a biztonsági szobába szemmel tartani a ház környékét, Mörjike a kommunikációs szobába ment újságot olvasni, Nadya a tévéket figyelte, Zoe a rádióadók műsorába hallgatott bele, Nicole pedig infóágenseket írt a korábbi, igen nagyszámú felvétel alapján. Damien bevette magát a saját szobájába, és kihívta egy mérkőzésre az egyik sakkgépet. A gépet tizenhat nehézségi fokozatra lehetett beállítani, Damien eddig az első tízben megverte a gépet, a tizenegyediken még nem sikerült, most azonban újfent megpróbálta, de már az elején látta, hogy most sem fog menni. Egyszer kipróbálta a legmagasabb nehézségi fokozaton. A gép hat lépésben mattot adott neki.

Nadya belehallgatott az EuroNews-ba, majd néhány perc múltán az NBC hangját keverte a fülhallgatójára. Nicole lekapcsolta a magnót és befejezte az írást. Néhány adatot jegyzett fel egy hírből, ami Andanról szólt. A füzetlapon öt sor információ volt, ezeket kellett összefoglalnia, hogy megállapítsa, mi a hír ágense. Zoe Nicole mellett ült, és elmélyült az egyik seattle-i rádióadó műsorában, amely Andan pályafutását ecsetelte. Elég érdekesnek találta. Mörjike szokásához híven az Interneten olvasta a Washington Postot. Andan még mindig vezércikk volt. Mörjike átolvasta a cikket, aztán kinyomtatta, majd kiválasztotta a London Times-t, amiben két cikk is foglalkozott a témával.

Ezután keresett egy japán angol nyelvű lapot, hátha említik Andant. Említették. Három hasábian fejezte a lap vezető újságírója, hogy hogyan titkolhatta el Andan a másik életét. Mörjike az angol cikkeket és a japánt is kinyomtatta. Ezután nekiállt megnézni néhány kelet-európai újságot, hogy lássa, eljutott-e odáig Andan híre. Nem beszélt oroszul, de annyit azért tudott, hogy hogyan írják cirill betűkkel az Andant. Talált egy cikket, amit azonnal kinyomtatott. Majd Nadya lefordítja. Ezután egy magyar lapot nézett meg, majd egy román. Sem magyarul, sem románul nem beszélt egyikük sem, Mörjiket csak érdekelt, hogy látja-e valahol az Andan nevet. Látta. Andan az egész világon téma volt.

Nicole-nak kedve szottyant egy kis bonbonhoz. Vitt magával egy dobozzal, amikor lement. Még befejezte az új kártya megírását, aztán kibontotta a dobozt. Kivett egy szem bonbont és bekapta. A csoki és banánkrém fenséges íze szétáradt a szájában. Nicole észrevette látása periferiáján, hogy Zoe a doboz bonbont nézi. Odafordult Zoéhoz. Zoe nem nézett a szemébe, csak bámulta a bonbont és egy nagyot nyelt. Nicole felsóhajtott és odatartotta a dobozt Zoéhoz, hogy vehessen egyet. Zoénak azonnal fülíg ért a szája, és gyorsan vert egy bonbont, még mielőtt Nicole meggondolná magát. Azonnal bekapta a csokit és szétragta. Rögtön fennakadt a szeme, mint aki elalél a gyönyörtől és áhítatosan lenyelte a banánkrémet.

Mörjike már a tizenhatodik cikket nyomtatta ki. Majd ha végez, lefűzi a megfelelő mappába. Félretette a lapokat és elgondolkodott. Ha Andan befejezi a könyvet, innen, ebből a házból, ebből a szobából, ebből a székből eláraszthatják vele a világot az Interneten keresztül. Ez nem volt logikus. Fogott egy üres lapot, kettétépte, majd mindkét darabot összegyűrte jó keményre. Odafordult a tévéállványhoz. Nadya háttal ült neki. Az egyik papírgalacsinnal becélozta az egyik tévét Nadya közelében, aztán eldobta.

Pontosan azt a tévét találta el, amelyiket akarta. Nadya megfordult és ránézett. Mörjike mutatta neki, hogy vegye le a fejhallgatóját. Nadya levette.

Mörjike a másik galacsinnal az egyik rádiót dobta meg Zoe és Nicole között. Mindketten odafordultak. Mörjike mutatta, hogy vegyék le a fejhallgatójukat és mind, a ketten levették.

Néhány hét vagy hónap múlva, amikor Andan befejezi A Rendszer Hiteles Krónikáját mondta Mörjike , ráteszem az egészet floppyra vagy CD-re, idejövök, lehuppanok erre a székre, aztán felküldöm az egész anyagot a netre és betérem vele a világot. Ha egy kicsit utánanézek, pár óra alatt elő tudok keríteni egy-kétezer címet, elküldöm mindegyiknek, de ha jobban utánajárok, innen, egy ültő helyemben kerítek tízezer netcímet, ha kell, de akár több tízezret is. Ide leülök, és betérem a könyvvel a világot. Jelen pillanatban Andant gyűlölik a legjobban a Földön, ugye? Zoe, Nicole és Nadya egyetértően bólintottak. Ez azt is jelenti, hogy Andannak nagyobb sajtója van, mint bárki másnak, nem igaz? Andant pokolian érdekessé tették, nem igaz? E percben nincs nála kapósabb interjúalany a világon! Ha egyszer csak érkezik egy e-mail Andantól egy szerkesztőségbe, ott megáll az élet, értitek? Ha Andan elkészül a könyvvel, és én betérem vele a netet, mindenhol A Rendszer Hiteles Krónikája fog folyni! A teljes média ezt fogja harsogni! Ha összedobok egy Andan-weblapot, a netesek nyolcvan százaléka azt fogja bámulni!

Igen mondta Zoe. És ez nagyon helyes.

De ez nem csak helyes, értsétek meg! fákadt ki Mörjike. Ez nem logikus! Ez egyszerűen nem áll meg! Itt van egy ekkora lehetőség a kommunikációra, mint az Internet, Andan pedig arra készül, hogy valakiket leleplezzen, ezek a valakik pedig akkora hatalommal rendelkeznek, hogy az az már hihetetlen! Hát láttátok! Miért nem tesznek valamit az Internettel? Meghagynának egy ekkora rést a páncéljukon? Ha Andan kommunikálni akar a világgal, és valahol feltűnik, meg sem hallgatják, csak lepuffantják és kész. Ha felhív valakit, azonnal bemérik a telefont, és már jönnek is, telefonon pedig nem sokat lehet elmondani. Marad a net, mint az egyetlen olyan kommunikációs eszköz, amivel mindenkit el lehet érni és elégnagy terjedelmű kommunikációt, lehet elküldeni ahhoz, hogy annak meglegyen a maga hatása. Hát akkor miért nem rombolják szét a netet?

Mörjike szólalt meg Nadya, ha az Internet valóban rejtene magában bármiféle veszélyt a kormányra nézve, akkor nem létezne. A CIA egyáltalán nem fél az Internettől. Az információ ugyanis önmagában nem hatalom. A világ minden igazságát elolvashatnád, és semmivel sem lennél jobb tőle, maximum megfájdulna a fejed. A bizonyosság a hatalom, nem az információ. A bizonyosság arról, hogy egy információ igaz vagy hamis, hogy mivel hogyan függ össze, és hogy mekkora a jelentősége. Az olvasás önmagában még senkit sem tett jobbá.

Oké. Ez végül is igaz ismerte be Mörjike. De ott van, amit Gorkie mondott, hogy a szavak lehetnek gyakorlatok is. Mi van, ha valaki elolvassa Andan könyvét, és a végére összeáll számára a megfelelő nézőpont, és hirtelen meglátja, ami mindvégig a szeme előtt zajlott, csak éppen nem tudta, hogyan kell néznie: a valóságot? Ezt nem kockáztathatják meg.

Lehet, hogy nem tudják, hogy ez lehetséges mondta Zoe.

Andan szerint valakik irányítják a világot, a legfelsőbb kaszt, ahogyan ő nevezi, és ők ezt nem tudják? Mörjike elfintorodott. Nem túl hihető.

Zoe megvonta a vállát

Kellő hatalommal mennyi idő lenne összeomlasztani az Internetet? kérdezte Nicole.

Ez több dologtól függ kezdte Mörjike. Fel vannak-e készülve rá, hogy megtegyék? És ha igen, mennyire számít, hogy csak a netet bénítsák le vagy akár mást is? És ha nincsenek felkészülve, akkor is felmerül ez a kérdés. A net az nem valami, ami csak úgy lebeg a levegőben, és magától van. Szolgáltatók kellene hozzá, központi gépek, programok, pénz és energia. Akkora hatalommal, mint amekkorával azok rendelkeznek, akikkel Andan ujjat húzott, és olyan elkeseredéssel és gátlástalansággal, mint amivel küzdenek ellene, ezek képesek és szabotálják az egész energiahálózatot. Ha csak a netet akarják tönkretenni, és felkészültek rá, és szerintem felkészültek, mert ezektől kitelik, akkor mondjuk három óra.

Három óra alatt páran letölthetik Andan könyvét mondta Nicole.

Na igen fintorodon el Mörjike.

Lehet, hogy kezdte Nadya, de nem folytatta, megrázta a fejét és új mondatot kezdett. Ha igaz, amit Andan ír a legfelsőbb kasztról, akkor nem csak lehet, hanem teljesen biztos, hogy rengeteg olyan

igazságot ismernek, például az Internettel kapcsolatban, amiről nekünk fogalmunk sincs. Tehát lehetséges, hogy valamilyen módon pár perc alatt le lehet csapni az egészet. Talán van valamiféle főkapcsolója, amivel ki lehet kapcsolni. Persze csak átvitt értelemben vagy tán nem is annyira átvitt értelemben. Az egész Internet függ valamitől, valami alapvető fontosságú összetevőtől, amit ha elvesznek, vége van, mert nélküle nem tud működni.

De akkor miért nem teszik meg? kérdezte Mörjike.

Talán, mert képesek másodpercek alatt bemérni, hogy hol tesznek fel valamit a hálóra. Bemérik, lecsapják a biztosítékot, és már megy is egy csapat, ami teszem azt, széjjelbombáz mindent. Azt a pár embert pedig, akik esetleg letöltötték, felkutatják és likvidálják.

Egy darabig csendben gondolkodtak, aztán Mörjike így szólt:

Lehet, hogy Andan könyvét mégsem teszem fel a netre.

Eközben Andan, bár szentül megfogadta, hogy nem teszi, mégis a híradót nézte az egyik nappali szobában. Ahogy közeledett a hírműsor kezdési időpontja, úgy kezdte magát egyre rosszabbul és rosszabbul érezni, hogy végül már egyetlen betűt sem volt képes leírni. Tudta, hogy fájni fog, de valami kényszerítette, hogy nézze meg. Elmondta magát mindennek, de mert nagyon akarta, hát talált rá valamilyen ideológiát. Pedig ismerte a mechanizmust, és nem tévesztette össze a vágyat a szándékkal, de egyszerűen akarta, valamilyen okból látni akarta, hogy mi történik, és hogy meddig mennek majd el. Kényszerítette magát, hogy ne öntse szavakba az érzést, ami a lelke mélyén már megszületett benne hogy van rendszer abban, ahogyan irtják azokat, akiket ismert.

Andan végignézte, hogy egy titkos raktárban rakétavetőket találtak és más efféléket. Már szinte fásult volt, igazán nem is attól tartott, hogy róla milyen nevetséges ostobaságot hazudnak már megint, hanem attól, hogy kiket gyilkoltak meg az ismeretségéből.

Julie Phillips beszélt éppen a tévében.

Az FBI, a CIA és az NSA egyre szorosabbra vonja a gyűrűt Örült Andan körül. A nyomozást vezető koordinációs bizottság, egyelőre nem árulhat el részleteket, mert az veszélyeztetné a nyomozást. Es egy új hír Julius Andannal kapcsolatban. Vándalok dúlták fel Mary Andan, Örült Andan két éve meghalt feleségének a sírját. a kép a temetőt mutatta, rendőrök álltak körül egy kiásott sírt; a sírkövet összetörték, a koporsót felfeszítették. Ahogy a kamera végigpásztázott a földön, néhány méterre a sírtól egy törött koponya hevert a fűben.

Andan felnyögött, görcsbe rándult a teste. Könny tolult a szemébe.

Szakértők elképzelhetőnek tartják, hogy Örült Andan két éve meggyilkolta a feleségét mondta Julie Phillips.

Andan felpattant a fotelból és kirohant a szobából, futott le a lépcsőn és meg sem állt a szobájáig. Bement, bezárta maga után az ajtót, rákuporodott az ágyra, és görcsösen zokogni kezdett.

Darla soha nem szabta meg, hogy Andan hogyan éljen, mindössze megadott néhány irányelvet és eredményeket várt el. Senkinek nem volt kifogása az ellen, hogy megházasodjon, Andan pedig úgy érezte, a házassága még népszerűbbé tenné, így elvette egyik barátja húgát, aki hét évvel volt fiatalabb nála. Mary nem volt egy kimondott szépség, de csinos tudott lenni, éppen illett hozzá. Egy bombanő furcsán festett volna a fényképeken.

Andan húsz évet élt le Maryvel. Sokat veszekedtek, Andan annyiszor csalta meg, ahányszor csak tudta. Aztán Mary rákos lett, méhnyakrák, és Andan még viccelődött is vele a közeli barátai előtt, akik hozzá hasonlóan nem vették komolyan a házasság intézményét. A rák fokozatosan örölte föl Maryt, a gyógyszerektől kihullott a haja, iszonyatosan lefogyott, élettelenek lettek a szemei. Végül kórházba került. Andan sohasem ápolta, és csak egyetlenegyszer látogatta meg, akkor is csak azért, mert elkísérte a tévé.

Egy vasárnap, két évvel ezelőtt, reggel nyolc órakor felhívták a kórházból, és komoly hangon közölték vele, hogy a felesége az éjjeli órákban elhunyt. Andan cseppnyi szomorúságot színlelt, és azt mondta, hogy délután bemegy, majd letette a kagylót.

Délután két barátjával bement a kórházba és játszott a megtört, feleségét gyászoló szerető férjet. Mindenki nagyon sajnálta.

Már a temetésen is túl voltak, amikor egy este egy vörös bombázó karjaiban aludt, rátört a fájdalom. Nem is értette. Elhessegette az érzést, nevetségesnek találta. De aztán már nem volt visszaút, szép fokozatosan, napról napra, alig egy hét alatt a fájdalom annyira elhatalmasodott rajta, hogy megijedt: Darla tudomást szerez róla, hogy emberi érzései vannak.

Egy álmatlan, magányos éjjelen foszlott le róla a maszk.

Fél életén át játszott valamit, alakított egy szerepet, de a fájdalom hatására, amit a felesége halála miatt érzett, kiesett a szerepből. Hirtelen ember lett, és nem a világ ura, nem felsőbbrendű beavatott, hanem egy ember mint amilyen gyereknek volt. Rádöbbsent, hogy az az alak, aki semmibe veszi mások szenvedését, aki vigyorogva poénkodik azon, hogy a haldokló felesége milyen sovány lett, nem az igazi arca.

Csak egyetlen telefonjába került volna, csak egyetlenegy telefonba, és a felesége nem hal meg. Tudta, hogy így van, és eszébe sem jutott, hogy megtegye. Andannak még soha senkije nem halt meg, a felesége volt az első. És sajnos néha semmi sincs, ami észhez térítené az embert, néha csak egy borzalmas tragédia.

Andan leállt. A maszk lehullt, és bár egy darabig erőlködött, többé már nem tudta visszavenni. És akkor, amikor megint ember lett, mint rég, mint kisfiú korában, és megint érzett és látott, látta azt is, hogy ami a világban folyik, az valójában csak egy embernek jó: Darlának.

És Andan többé már nem tudta élvezni, hogy az emberek vakok.

Netsuke Tower,

Manhattan, New York

Október 23. hétfő, 02 óra 07 perc

Yoko Nabura sokáig bent maradt, hogy elvégezzen egy fontos munkát, amiben komoly lemaradása volt. A Masada-emelet elnéptelenedett. Yoko rettenetesen ideges volt. El sem tudta képzelni, mi lehet most Kumival és bele sem akart gondolni a lehetőségek széles spektrumába. Csak egyet tudott: bármit parancsolnak is, megteszi, amit mondanak.

Két középkorú, japán férfi érkezett a lifttel, mindkettőjüknél aktatáska volt. Yoko beengedte őket az irodájába. Rendkívül mód tisztelte Másadat, és ha bármi más lehetősége lett volna, ellenáll a zsarolásnak, de a kislánya életével fenyegették, nem volt mit tennie. Tudta jól, a Yakuza kegyetlen és nem ismer könyörületet.

A két férfi, munkához látott. Először is felmérték Masada irodájának biztonsági rendszerét. A padlóban súlyérzékelők voltak, a mennyezeten hődetektorok, valamint szén-dioxid-mérők, amik reagálnak arra, ha megemelkedik a szobában a szén-dioxid szintje, vagyis ha valaki lélegzik. Egy ilyen biztonsági erődön átvágni roppant időigényes és nekik nem volt túl sok idejük.

Minden biztonsági rendszert ki lehet valahol kapcsolni. Yoko irodájában volt egy jól elrejtett széf, abban volt Masada irodájának biztonsági kapcsolója. Yoko megmutatta a széfet. A széfet számkombináció és ujjlenyomat nyitotta.

Az egyik férfi fűrt egy lyukat a borítólemezre és azon keresztül rácsatlakozott egy kódtörő mini-szuperszámítógéppel, ami olyan fejlett volt, hogy még a CIA-nak is csak egy volt belőle. Egy efféle biztonsági berendezés három lépcsőben működik: észleli, hogy beírtak egy kódot, ellenőrzi, hogy a kód helyes-e, és végrehajtja a program arra vonatkozó utasításait, ha a kód helyes vagy ha a kód rossz. Ha a beírt kód helyes, az azonosítás azt kommunikálja a végrehajtószoftvernek, hogy ELFOGADVA. Ekkor a végrehajtószoftver NYIT. A végrehajtószoftver nem ismeri a kódot, csak annyit tud, hogy ha ELFOGADVA, akkor ő NYIT. A kódtörő számítógép elkerülte az észlelést és az azonosítást, és egyenesen a végrehajtószoftvernek adta a parancsot: NYIT. Átvágták magukat az egész bonyolult rendszeren, anélkül, hogy egyetlen kódba is beleütköztek volna.

A széf ajtaja kinyílt.

Masada irodájának biztonsági kapcsolóját számkombináció, ujjlenyomat, hang és arcaazonosító védte. Hét másodpercbe telt a kódtörőkomputernek feltörnie minden védelmi kódot. A férfi beírta: KIKAPCSOL. Masada irodájának teljes biztonsági rendszere kikapcsolódott.

Yokót leültették az íróasztalához, a két férfi pedig felsétált a lépcsőn Masada irodájába. Gyorsan megtalálták Masada falba épített széfjét. A kinyitása nem okozott problémát. Mielőtt benyúltak, megvizsgálták a széf belsejét. Semmilyen érzékelőt nem találtak.

Elkezdték kipakolni a széf tartalmát. Minden iratot leraktak a szőnyegre és az egyik férfi, azonnal

elkezdte őket lefényképezni.

Minden nagyon könnyen és gyorsan ment.

Mindössze egyetlen dologra nem számítottak.

Arra, hogy a széf belseje fényérzékeny anyaggal van bevonva, ami fény hatására rendkívül minimális hőt termel. A széf hátuljába rejtett szuperérzékeny hődetektor észlelte a hőmérséklet megemelkedését, és azonnal riasztotta a biztonsági központot.

A Netsuke Tower biztonsági központjában megszólalt a riadósziréna. Egy felső vezető széfjének fényérzékeny bevonata hőt termelt, mert valakik bevilágítottak a széfbe. Ez legmagasabb fokú biztonsági riadót jelentett.

A személyzet azonnal elszigetelte a Masada-emeletet. Lezárta a lifteket, a lépcsőházak ajtajait, kikapcsolták a telefont, Masada irodája környékén kikapcsolták az áramot. Huszonöt magasan képzett, állig felfegyverzett kommandós elindult az emelet felé.

HUSZADIK FEJEZET

1.

Netsuke Tower,

Manhattan, New York

Október 23.-ka hétfő, 04 óra 01 perc

Yoko a biztonsági központ egyik irodájában ült az asztal mellett és sírt. Senki más nem volt a szobában rajta kívül. Yoko elállíthatatlanul sírt, egyik zsebkendőt áztatta el a másik után.

Kinyílt az ajtó, és Masada lépett a szobába. Yoko felugrott és Masadához rohant, térdre rogyott előtte.

Masada úr, kérem, bocsásson meg! Kérem, bocsásson meg! Elrabolták a kislányomat, azzal fenyegettek, hogy meggyilkolják! Bocsásson meg!

Masada Yoko karja alá nyúlt, és felállította.

Nem hibáztatom önt, Yoko mondta szokásos higgadt hangján. Nem volt választása.

Yokót rázta a zokogás, Masada átkarolta.

A kislányom meg fogják ölni Meg fogják ölni!

Majd én elintézem. Üljön le ide. Masada a székhez kísért Yokót és leültette.

Kiment a szobából.

Törődjenek a hölgyel szolt oda két biztonsági embernek.

Igenis! vágták rá egyszerre és meghajoltak. Bementek az irodába Yokóhoz.

Masada átment a folyosó végén lévő helyiségbe. Nyolc biztonsági ember. Masada négy testőre és a két yakuza volt bent. A két yakuzát egy nagy asztal két végében hozzábilincseltek egy-egy székhez.

Amikor Masada belépett a helyiségbe, a biztonságiak és a testőrök mélyen meghajoltak. Masada odament a hozzá közelebbi yakuzához.

Legyen szépszerével vagy legyen másképp? kérdezte.

A férfi csak hallgatott.

Értem mondta Masada.

Az egyik testőréhez lépett és belesúgott a fülébe.

Igenis! hajolt meg a testőr és elrohant.

Masada szétgombolta hosszú, térdig érő kabátját. Az egyik testőre lesegítette róla és a karjára terítve, tartotta. Masada levette a zakóját is, majd a mellényét, és meglazította, majd levette a nyakkendőjét.

Néhány biztonsági ember lopva összenézett. Masada maga akarja elintézni Masada Japánban nem a felső tízezer, hanem a felső tíz egyike, és ha valamit saját kezűleg akar elintézni, akkor az roppant fontos. És ha valamit ő akar elintézni, akkor az el lesz intézve. És úgy el lesz intézve, ahogy az a nagy könyvben meg van írva.

Masada feltúrta az inge ujját. A két yakuza kezdte magát rosszul érezni. Tudták, hogy ki Joshi Masada, tudták, hogy soha életükben nem láttak a saját szemükkel hozzá fogható kaliberű embert.

Visszatért a testőr. Két fekete selyembe csomagolt, hosszúkás tárgy volt nála. A kisebbik körülbelül negyven centi hosszú lehetett, a nagyobbik nagyjából 1, 3 méter.

A két yakuza nem számított semmi jóra.

Masada elvette a kisebbik csomagot és kibontotta a selyemtok száját. Kivette belőle, amit magában rejtett.

Egy tanto (a szamuráj kardkészlet legkisebb darabja, valójában egy kés) volt.

A karját intett a testőreinek, akik kiszabadították annak a yakuzá-nak a jobb kezét, aki nem volt hajlandó felelni Masada kérdésére, és a karját felfektették az asztalra és úgy lefogták, hogy ne tudjon megmozdulni.

Masada előhúzta a pengét. Végigvágta a férfi tenyerét. A borotvaéles penge nyomán kiserkent a vér. Masada lerázta a tantóról a vért és visszadugta a hüvelyébe. Odaadta a testőrének, aki a két selyembe

burkolt csomagot hozta.

Masada belenyomta a mutatóujját a yakuza tenyerébe és a vérrel húzott egy vonalat a csuklóján keresztül, aztán körülbelül tízcentinként egy-egy újabbat, egészen a felkar közepéig.

Ezután elvette a testőrtől a hosszabbik csomagot. Kibontotta a selyemtok száját és kihúzta belőle, amit magában rejtett.

Egy katana (a szamuráj kardkészlet legnagyobb darabja, kétkézes kard) volt.

Mindkét yakuza fészkelődni kezdett.

Masada a kardot a nadrágszíja alá dugta a bal oldalán. Azután lassú, méltóságteljes mozdulattal előhúzta a hosszú, súlyos, borotvaéles pengét.

Az asztal mellett állt, a yakuza karja előtte feküdt az asztalon.

Masada a feje fölé emelte a kardot.

Hirtelen nagy hangon felüvöltött. Még a biztonságiak is megijedtek.

Hol van a lány?

Amikor egy olyan nagyhatalmú ember, mint Joshi Masada, akinek apja a legutolsó szamurájok egyike volt, aki maga a szamurájok erkölcsi kódexe szerint nevelkedett és élt mind a mai napig, és aki most saját kezűleg intéz egy ügyet, ott áll egy eredeti Tokugawa-kori katanával a kezében, melyet a feje fölé emel és vérben forgó szemekkel, összehúzott szemöldökkel, az indulattól és az elszántságtól lefelé görbülő szájjal, üvöltve feltesz egy kérdést, akkor az egy olyan kérdés, amit abban a szent pillanatban azonnal meg kell válaszolni. Mellébeszélés és hazudozás nélkül, abban a szent pillanatban.

A yakuza nem tudta ezt.

Vagy csak nem tudta elhinni, hogy Masada tényleg megteszi.

Vagy csak nem volt elég gyors a szája.

Masada lesújtott.

Pontosan a vércsíkra a csuklón.

A penge átvágta a férfi csuklóját, teljesen elválasztotta a karjától.

A yakuza felüvöltött, a csonkból ömlött a vér. A másik yakuza dobálni kezdte magát, hogy két biztonságának le kellett fognia. Hányt, zokogott, nyögött, bevizelt és a széklete elállíthatatlanul folyt ki a végbeléből.

Masada a katana pengéjével félresöpörte a kezét, és a kardot újra a feje fölé emelte.

Az egyik biztonsági ember elég közel állt ahhoz, hogy lássa: az asztal meg sem sérült azon a helyen, ahol a penge átvágta a csuklót. Az önuralomnak, mint az egyik legfőbb szamurájerénynek ez a demonstrációja, hogy Masada még legnagyobb dühében is képes volt visszafogni a kardot, miután átvágta a férfi karját, az örben olyan tiszteletet ébresztett, amit nem lett volna képes szavakba önteni.

Hol van a lány? üvöltötte újra Masada.

A yakuza nem használta ki elég gyorsan a lehetőséget.

Masada ismét lesújtott.

A penge pontosan a vércsíkon érte a férfi karját, és teljesen átvágta azt.

A yakuza még hangosabban üvöltött, folyt a vizelete és a széklete, szinte megvakult a szemét elöntő sós könnytől.

Megmondom! Megmondom! Megmondom! üvöltötték mindketten.

A többi elég zavaros volt, egymást túlövöltve mondták el, hol őrzik Kumit, de végül ki lehetett belőle hámozni a címet.

Masada leeresztette a kardot és hátralépett. Az arca kisimult, a légzése szabályossá vált. Egyetlen csuklómozdulattal lerázta a pengéről a vért, aztán szertartásosan a hüvelybe csúsztatta. Az indulatnak nyoma sem látszott rajta.

A katanát Masada visszadugta a selyemtokba, és szép csomót kötött a tok száját lezáró selyemzsinórra. Ezután testőreivel elhagyták a helyiséget. Amikor kilépett az ajtón, teljesen ugyanolyan volt, mint szokott, mintha semmi sem történt volna odabent.

A megcsonkított férfit ellátták, és társával együtt elzárták őket. Huszonöt kommandós indult a megadott címre, hogy kiszabadítsák Kumit.

2.

Lansky rezidenciája,

Washington DC

Október 23. hétfő, 04 óra 57 perc

Lansky aludt. Nem követte a napszakok változását, arról nem is volt tudomása, de időnként ő is aludt, bár elég ritkán és meglehetősen keveset. Aludni egy fából készült ágyon szokott, egyszerű faágy volt, egyszerű mértani forma, mindenféle díszítés nélkül. Az ágy fekhelye is fából volt, simára gyalult, lakkozott deszkák egymás mellett. Lansky tette a dolgát, aztán egyszer csak odament az ágyhoz, ráfeküdt, leoltotta a lámpát és aludt. Aztán felébredt, felkelt, és folytatta a dolgát. Így ment ez. Az alváshoz nem tett az ágyra ágyneműt, mert nem szerette, ha besüpped alatta az ágy, és át sem öltözött, ugyanabban az öltönyben aludt, amiben egész nap volt.

Lansky sohasem emlékezett az álmaira, abban sem volt biztos, hogy álmodik-e egyáltalán, de nem is érdekelte. Az alvást felesleges rossznak tartotta, de mivel nem tudta megsemmisíteni, hát tudomásul vette: néha alszik.

Lansky mozdulatlanul feküdt az ágyán a járatai egyik kereszteződésében a teljes sötétségben, amikor felbúgott a telefonja. Rögtön felébredt. Tudta, melyik telefon az. Azonnal előkapta, a füléhez emelte és beleszólt.

Lansky.

Darla.

Hallgatom, Gazda.

Az utasítás a következő. Készítsen elő egy azonnal bevethető korlátozott Ebola-járványt. Ha behatárolták, hogy a kegyvesztett Julius Andan követ melyik városban vagy államban van, a járványt indítsák el azon a területen, és azonnal rendeljenek el maximális fokozatú karantént.

Értettem, Gazda, máris nekilátok.

Jó mondta Darla és bontotta a vonalat.

Lansky elrakta a telefont és a hosszúkását szedte elő. Hívta Nigel Chiltont, hogy reggelizzenek együtt. Chilton felügyelte az Államok fegyverkezését, így a biológiai fegyverek bevetése az ő hatáskörébe tartozott.

3.

Netsuke Tower,

Manhattan, New York

Október 23. hétfő, 07 óra 58 perc

Yoko megtörtén ült az irodában. Időnként bejött hozzá valaki, megkérdezte, hogy van, kér-e valamit inni vagy enni, de képtelen volt válaszolni. Egyszer valaki behozott neki egy pohár vizet. A pohár még most is érintetlenül állt az asztal sarkán. Yoko órákon átzokogott, és ahogy teltek a percek és az órák, egyre kevésbé és kevésbé tudott hinni benne, hogy viszontlátja a kislányát, Kumit. Kumi a Yakuza fogságában pedig még csak tízéves. Még kislány. Micsoda borzalmaknak lehet kitéve Yoko kényszerítette magát, hogy ne gondoljon arra, hogy mi mindent tehettek a kislányával, de néha akarata ellenére borzalmas jelenetek tűntek fel előtte. Kumit megerőszakolják, megverik, megkínózzák, levágják a fülét, meggyilkolják. Majd belehalt a gondolatba. Kumit tegnap kora délután, vagy délelőtt vagy reggel rabolták el, már lassan huszonnégy órája. Túl sok idő Emlékezett arra a pillanatra, amikor megtudta, hogy a kislányát elrabolták. Olyan idegesség jött rá, hogy majdnem elvesztette az eszméletét. Azóta egyfolytában rettenetesen fáj a feje, fájnak az izmai, a csontjai. A fájdalom, hogy elveszíti Kumit, az örületbe kergette. Elárulta Joshi Másadat, akinél jobban senkit sem tisztelt a világon. És Kumit, mégsem tudta megmenteni. Az egyetlen, ami tartotta még benne a lelket, a férje

volt, Gogen, akivel majd valahogyan megpróbálnak életben maradni, kettesben, Kumi nélkül, az arcocskája nélkül, a mosolya és a nevetése nélkül, a hangja nélkül, a mozdulatai nélkül. Borzasztóan nehéz lesz, csaknem lehetetlen.

Kinyílt az ajtó. Valaki belépett, megköszörülte a torkát.

Nabura asszony, elnézést, kér valamit inni? Hozhatok egy teát? – kérdezte az egyik biztonsági ember, aki órák óta a szoba előtti folyosón posztolt.

Yoko nem válaszolt. Nem is hallotta. A férfi megismételte a kérdést, de arra sem kapott választ. Várt még egy kicsit, aztán elnézést kért, és kiment. Nem tudta, mit mondjon, milyen szavakkal lehetne ilyen helyzetben vigaszt nyújtani.

Yoko szeretett volna felállni és elmenni innen, ki az utcára, haza a bérelt lakásba, összecsomagolni, és Gogennel együtt felülni az első Japánba tartó gépre, és visszamenni, haza, haza a szülei házába, Niigatába. Yoko eldöntötte, hogy egész életében gyászolni fogja a kislányát. A gondolatra fájdalom hasított belé, hogy szinte a szíve szakadt meg, felnyögött, sírni kezdett. Láta maga előtt Kunit, látta, ahogyan ránevet, ahogyan bohóckodik. Olyan csodálatos lény volt. Képtelen volt elképzelni, hogy hogyan képes egy emberi lény bántani egy olyan kedves, aranyos kisgyereket, mint Kumi. Hirtelen arra gondolt, hogy talán még eltemetni vagy elhamvasztani sem fogja tudni, mert nem találják meg a testét. Biztosan azonosítania kell majd Nem, arra végképp nem lesz képes. Majd Gogen, majd ő. Egyszerre rájött, hogy Gogennel sohasem beszéltek arról, hogyan vesznek búcsút Kunitól, hogy eltemetik-e a testét vagy elhamvasztják. De miért kellett volna? Miért kellett volna ilyesmiről beszélniük? Kumi még csak tízéves, sohasem volt komolyabban beteg, hát akkor Yoko órák óta az asztalra hajolt, rá a karjaira, arca alatt már tócsába gyűlt a könny.

Megint kinyílt az ajtó és bejött valaki. Megállt az ajtó előtt és nem mozdult.

- Anyu!

A cérnavékony hangocska, áthatolt a fájdalom mélységes mély tengerén, melynek Yoko a fenekén haldokolt, és megérintette a lelkét.

Yoko felemelte a fejét.

A könnyeitől még foltokat is alig látott. Hirtelen nem tudta eldönteni, igaz volt-e a hang, amit hallott, vagy csak képzelte.

De azonnal megjött a felelet.

- Anyu!

Ezt már nem lehetett félreérteni. Yoko levegőt sem vett, a szíve is mintha megállt volna egy pillanatra, hogy a legnagyobb csend legyen és minden apró kis neszt, meghalljon, hátha

A szeméhez nyúlt, és egyetlen mozdulattal kitörülte belőle a könnyeket.

Még mindig nem látott egészen élesen, de felismert két összetéveszthetetlenül jellegzetes alakot, akik az ajtóban álltak: egy kissé köpcös, alacsonysága ellenére is roppant tekintélyes megjelenésű férfit, és az ölében egy copfos kislányt.

Kumi

Anyu! Anyu, itt vagyok! Kumi sírni kezdett. Anyu, itt vagyok!

Yoko felugrott a székről, a szék felborult, és ahogy megindult előre, a medencéjét beütötte az asztal sarkába, és elsodorta az asztalt, melyen a pohár is felborult és gurulni kezdett a föld felé, majd le is esett és darabokra tört szét. Yoko észre sem vette. Masadához és Kumihoz szaladt, nyújtotta mindkét karját a kislány felé, Kumi az anyja felé. Masada átadta Kumit Yokónak. Yoko és Kumi olyan szorosan ölelték egymást, ahogyan csak bírták, összeszorították az arcukat, a könnyeik egymásbafolytak. Már mindketten leszámoltak az életükkel.

Aztán Yoko felnézett Masadára, aki csendben állt az ajtóban.

Masada úr Masada úr, kérem kérem ne haragudjon Bocsásson meg! Bocsásson meg, Masada úr, bocsásson meg! Elárultam önt, pedig mindig nagyon jó volt hozzám! Kérem, Masada úr, kérem, bocsásson meg! Yoko le akart térdelni Kumival a nyakában, de Masada előrelépett és megfogta a karját.

Nem tartozik bocsánatkéréssel, Yoko mondta Masada higgadt, jellegzetes hangján. Nem volt választása. A gyermeke előrébbvaló nálam. Nyugodjanak meg. Már elküldtettem a férjéért, hamarosan itt lesz. Felkísérik önöket az igazgatósági ebédlőbe, egyenek, és próbáljanak egy kicsit megnyugodni. Majd beszélgetünk. Nem lesz semmi baj. Önök a védelmem alatt állnak. Masada meghajolt Most pedig, engedelmmükkel, távozom.

Köszönöm, Masada úr. az ön jósága határtalan. mondta Yoko és meghajolt.

Masada a szép szavak köszöneteképpen ismét meghajolt, majd kiment szobából.

Kint a folyosó tömve volt az embereivel, mind a közvetlen biztonsági szolgálatához tartoztak. Amikor kilépett a folyosóra, az egész társaság meghajolt. Masada határozott léptekkel indult a lift felé, emberei követték. Mindhárom liftet egyszerre használták. Lementek a mínusz második szintre. Itt állig felfegyverzett biztonságiak örködtek, némán, vigyázzban állva. Masada és emberei elhaladtak a sorfal között. Egy ajtó volt a folyosó végén. Tíz méterre előtte Masada hátranyújtotta a bal karját. Az egyik testőr a kezébe adta a selyemtokba csomagolt katanát. Masada lelassított, kivette a kardot a selyemtokból és a tokot hátranyújtotta. A testőr elvette és eltette. Masada a nadrágszíja alá tűzte a kardot. Megállt az ajtó előtt. A testőre lesegítette a zakóját. Masada feltúrta az ingujjait, nehogy véresek legyenek.

Ezután bólintott. Az ajtóban álló fegyveres férfi kinyitotta az ajtót. Masada belépett, nyomában testőreivel. A helyiségben tíz gépkarabéllyal felfegyverzett biztonsági őrizte a két foglyot. Mindkettek fémszékekhez voltak bilincselve. Egyiküknek nagy kötés volt a karján.

Ahogy meglátták, ki közeledik, félelmükben nyüszíteni kezdtek, és maguk alá vizeltek.

Masada ezúttal ahhoz a betörőhöz ment, akinek még volt két ép karja.

Ne Ne Ne! Neeeeeeeeeeeeeeü! üvöltötte a férfi. Dőlt róla a veríték, vonaglott a széken, ahogyan csak bírt, de nem volt esélye, a bilincsek szorosan tartották.

Masada előtte állt meg. Bal kézzel a kard hüvelyét fogta, egészen elől a tsubánál, vagyis a keresztvasnál. Hüvelykujjával meglazította a pengét a hüvelyben.

Kérdéseket fogok feltenni szólalt meg hátborzongatóan higgadt hangon. – Azonnali és igaz választ várok. Ellenben villámgyorsan előrántotta a kardot, a feje fölé emelte, és üvöltve lesújtott a férfi fejére. A súlyos és borotvaéles penge alig három milliméterre állt meg a homlok bőrétől.

A betörő halálüvöltést hallatott, a szemeiben leírhatatlan iszonyat tükröződött. Mintha teljesen elvesztette volna az uralmat a teste felett, irtózatosszerű remegés jött rá, vizelete erős sugárban tört elő, széklete elállíthatatlanul ömlött a végbeléből.

Masada szertartásosan eltette a kardot a hüvelyébe. A fogoly lassan felfogta, hogy még él.

Ellenben ez fog történni mondta Masada higgadtan.

Mindent elmondok! Mindent elmondok! Mindent elmondok! hadarta a férfi kétségbeesetten. Kérdezzen, amit csak akar, azonnal elmondom, azonnal! Bármit, a legnagyobb titkaimat is, vagy amit csak akar! Bármit Csak csak ezt ne csinálja! Ezt ne csinálja!

Miért szállt rám a Yakuza? kérdezte Masada.

Nem nem nem Yakuza! Az csak ijesztés volt azt akartuk, hogy a titkárnő halálra rémüljön! Mi CIA-ügynökök vagyunk, CIA-ügynökök! Semmi közünk a Yakuzához!

Miért szállt rám a CIA? helyesbített Masada.

Mert maga az egyetlen az egyetlen homályos tényező a képben Azt feltételezik, hogy talán maga rejtette el Julius Andant! Sehol sem találják! Senki sem tudja, hogy hová lett! Mintha. mintha elnyelte volna a föld.

Masada megfordult és távozott. Ennyi neki elég is volt. Egyelőre.

4.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 23., hétfő. Zónaidő: 06 óra 01 perc

Nicole Zoéval töltötte az éjszakát. Szeretkeztek, azután egymás karjaiban aludtak el Nicole szobájában. Nadya az őrhelyén, a kommunikációs szobában, Gorkie, Damien, Mörjike, Shana és Andan a tévésobában ültek, és a tízórás New York-i híradót nézték.

Andan órákon át képtelen volt írni, még az ágyról sem volt ereje feltápáskodni. Aztán a fájdalom és elkeseredés feneketlen gyűlöletté változott az iránt a lény iránt, aki mindezt tette vele és a világ összes többi emberével: Darla iránt. Valami megkeményedett Andanban, felkelt az ágyról és kinevette Darlát. Tudta, hogy a végsőkéig el fog menni, mert annyira fél őtőle, hogy majd bedilizik. Az egész világot ráuszította, mert tudja, hogy ő, Julius Andan követ, képes neki annyit ártani, hogy elveszítse a hatalmát, de legalábbis egy jó részét. Ha nem így lenne, Darla nem vetne be ekkora erőt, csak hogy leállítsa. És Andan végre megkapta a választ, az egyértelmű választ arra a kérdésre, ami két éve foglalkoztatja: hogy képes lenne-e rá, hogy megdöntse a legfelsőbb kaszt hatalmát. A választ Darla adta meg rá, a legilletékesebb ember: igen. Darla tudta, hogy mekkora a hatalma, és tudta, hogy az információk, amiket a legfelsőbb kasztról Andanra bízott, mennyit árthatnának neki, ha kitudódnának.

Andan megnyugodott. Előre tudta, hogy amit Darla tesz vele, az nagyon fájdalmas lesz, de vállalta. Nem volt választása. Darlát el kell pusztítani. Mindegy, mi az ára.

Andan elhatározta, jegyzeteket készít a főbb hírműsorokról, és függelékként beteszi a könyve végére, hogy mutassa, mi mindent vetettek be, hogy megállítsák.

A hírelőzetes után a Vatikánt kapcsolták, ahol a pápa beszédet mondott. A beszédet teljes terjedelmében le fogják adni az esti hírműsor után, most csak részletet közölnek, mondta a hírolvasó, azután a pápát magát hallották.

Imádkozzunk az Úr Jézus Krisztushoz, hogy a történelem ne ismétlje meg önmagát. Az egyház a második világháború idején súlyos hibát követett el, amikor nem emelte fel szavát a zsidó nép védelmében. Most megteszi. Össze kell fognunk e nehéz órán, és hinnünk kell az Úristen jóságában, hogy kivezet minket e súlyos válságból. Kérlek titeket, mondjátok velem az imát a pápa imára kulcsolta a kezét. Kérlek, Uram, adj erőt Julius Andannak, hogy megtalálja a helyes utat, és ellen tudjon állni az ördög csábításának.

Damien és Mörjike egyszerre tátották el a szájukat. Shana a homlokát ráncolta, Gorkie nevetett. Ez már egy kicsit sok volt. A pápa megemlítette Andan nevét, és felkérte a keresztény világot, hogy imádkozzanak Istenhez, hogy térítse a helyes útra.

Te jó Isten! mondta Mörjike Most már mondja el végre, hogy kivel húzott ujjat, jó? Ki a fenének van ehhez hatalma?

Andan rezzenéstelen arccal nézett Mörjike szemébe.

Sajnos nem mondhatom meg mondta szinte szórakozottan.

Ne csinálja már! Ki az isten az? Legalább azt mondja meg, hogy miféle hatalommal rendelkezik ez a valaki? Mert hogy az Egyesült Államok elnöke hozzá képest egy nulla, az is biztos!

Ez teljesen igaz bólintott Andan. Az elnök hatalmas hozzá képest teljesen jelentéktelen. De sajnos tényleg nem beszélhetek róla.

Andan végignézte a híradót, hogy lássa, ismer-e mindenkit, akinek a haláláról szót ejtettek. Ismerte mindegyiküket. Darla elérte, hogy minden egyes halálesetet kizárjanak a hírműsorokból, és csak Andan meggyilkolt ismerőseinek híre kerüljön be. Andan sejtelve a halálesetekben található rendszerről, legnagyobb sajnálatára, kezdett beigazolódni.

Andan a híradó után visszatért a szobájába. Egyre több félnivalója volt, de egyre kevésbé félt. Leült a számítógép elé, bekapcsolta, belépett az APOKRIF-fájlba, és habozás nélkül írni kezdett.

A bűnözés, ma már egyre inkább úgy tűnik, mintha valami teljesen normális dolog lenne, a bűnözők pedig, mintha teljesen normális emberek volnának. A bűnözés egyszerű foglalkozássá vált. Van, aki földrajzot tanít egy gimnáziumban, van, aki taxit vezet, van, aki repülőgép-pilóta, van, aki nyomozó, van, aki festőművész, van, aki postás és van, aki gyerekeket és nőket erőszakol meg, kocsikat lop el, lakásokba és házakba tör be, bankokat rabol ki, embereket gyilkol meg. A legfelsőbb kaszt régi törekvése, hogy szalonképpé tegye a bűnözést, sohasem volt még annyira sikeres, mint manapság, a pszichiátria és a pszichológia korában.

A társadalom és az alvilág közötti, egykor éles határvonal kezd elmosódni. A média pszichopata bűnözőkből népi hőst csinál. A rendőrség óriási energiát fektet abba, hogy rendet tegyen az alvilágban, helyett, hogy azt tenné, ami a dolga: őrizné a határt a társadalom és az alvilág között. Tehetséges és képzett, valamint teljesen dilettáns rendezők, írók, színészek és zenészek népszerűsítik a bűnöző életformát. A zenében létrejött egy gangster rap nevű irányzat, ami semmi másból nem áll, mint a bűnöző értékrend propagálásából, más szavakkal, a bűnöző életforma népszerűsítéséből. Tömegével árasztják el a világot a toborzófilmek, toborzókönyvek, toborzóleme-zek, melyeknek mind egyetlen üzenetük van: emberek, legyetek bűnözők.

Ha gondolja, kérdezősködjön egy kicsit, kérdezze meg az ismerőseit; hogy miképpen vélekednek a világ sorsáról: fennmarad, vagy el fog pusztulni? Ha ezt megteszi, rá fog jönni, hogy az emberek többrége meg van győződve arról, hogy a világnak már nincs sok hátra. A pszichiáterek és a pszichológusok azt vallják, hogy az ember alapvetően rossz, hogy alapvetően vérszomjas vadállat, hogy ember embernek farkasa, a gonoszság a vérünkben van, mint faj még gyerekek vagyunk, nem vagyunk eléggé érettek ahhoz, hogy ránk lehessen bízni a természetet, hiszen kizsákmányoljuk azt, pusztítjuk a bolygót, pusztítjuk az állatvilágot, a növényvilágot, egymást gyilkoljuk le, a területszerzés ösztöne, a gyilkolás ösztöne mélyen bennünk van, a bűnözés, a háborúzás hozzánk tartozik és mindez genetikailag belénk van kódolva.

Na jó, vegyük ezt végig.

Az ember alapvetően rossz. Ez így túl általános, legyünk egy kicsit konkrétabbak. Ki a rossz? Mindenki az lenne? Ember embernek farkasa? A legtöbb ember sohasem követ el semmilyen bűncselekményt, maximum kisgyerekként ellop egy-egy almát vagy valami effélét, de semmi komoly. A legtöbb ember soha nem veszi el azt, ami nem az övé. Nem lop mások szekrényéből, fiókjából, táskájából vagy zsebéből, nem lopja el mások kocsiját, nem sikkaszt el egyetlen fillért sem, nem tör be lakásokba, házakba, gyárakba, raktárakba, nem ver össze senkit, nem erőszakol meg gyerekeket,

sem nőket és tegyük még hozzá: férfiakat sem, nem rabol el egyetlen embert sem, nem gyilkol meg senkit, nem dob rozsdás acélhordóba zárt radioaktív hulladékot a tengerbe, nem írt ki erdőket, nem rohan le más országokat, és nem robbant ki háborút. Szóval ki a rossz? Szóval ember embernek farkasa? De kicsoda? Ki az, aki ezeket, az egyetemes vádakát tényleg meg is teszi? Én nem. És valószínűleg ön sem. És valószínűleg nem is ismer senkit, aki ezeket megteszi. Hát akkor kire érvényesek ezek a vádak?

Csak egy maréknyi emberre. Valójában nagyon kevesen vannak, csupán néhány százaléka az emberi fajnak, ám a média olyan nimbuszt szőtt köréjük, mintha többen lennének, mint mi.

Ott vannak azok az emberek, akik naphosszat másokért küzdenek: az igazi orvosok, mentősök, virológusok, bakteriológusok, katasztrófaelhárítók, nyomozók és mások, és ott vannak azok az emberek, akik bár nem ilyen látványos módon, de ott állnak a helyükön és működésben tartják a világot. Nos, velük mi lesz? Ők hol rontják el? Hol irtják az erdőket, hol szennyezik a vizet és a földeket, hol erőszakolnak meg másokat, gyilkolják az embereket, veszik el mások tulajdonát, hol robbantanak ki háborúkat, vagy hol hazudják azt az embereknek, hogy nincs hatalmuk saját maguk felett?

Sehol.

Azt mondják: nincs fehér és nincs fekete minden csak szürke.

Furcsa, de ezt mindig azok mondják, akik valami igazán rosszat tettek. A valóságban semmi sem szürke, a dolgok vagy feketék, vagy fehérek, keveredés, összemosódás nincsen. Ha minden szürke volna, a gyerekgyilkos és a szívsebész egyenértékű volna. Az emberek között többé nem lehetne különbséget tenni. A pszichiátria és a pszichológia arra törekszik, hogy elmossa a határvonalat a jó és a rossz között. Emlékezzenek: a materializmus az egyetlen világkép, amiben nincs jó és rossz. Jó és rossz nélkül pedig nincs vezérelv. Azt mondják, jó és rossz csupán vélemény, csupán nézőpont kérdése. De ez nem így van. A jónak és a rossznak létezik objektív definíciója is, amely az élet természetéből következik. Minden élő élni akar, tovább élni, ő maga, nem gyermekein keresztül, hanem ő maga. Még az is inkább élne, aki öngyilkos akar lenni: furcsamód éppen azért akar meghalni, mert úgy érzi, hogy képtelen élni. Tehát minden, ami a hosszú távú fennmaradást szolgálja, az jó, objektív értelemben, míg minden, ami az életet támadja, ami a fennmaradási esélyeket rontja, az rossz, és úgyszintén objektíven az.

Természetesen meglehetősen szűklátókörűség lenne azt állítani, hogy a börtönökben csak bűnözők vannak, vagy hogy a büntető törvénykönyvek minden bűncselekményt büntetnének, vagy hogy a legnagyobb bűnök helyet kapnának benne, mert ez nem volna igaz. Kétségtelen, hogy minden út teljesen feleslegesen és önkényesen meg van nehezítve. Tény, hogy ha valaki el akar érni valamit, önkényes akadályok tucatjaiba vagy százaiba vagy ezreibe ütközik bele. Önkényes akadályokba, vagyis olyan akadályokba, melyeket emberek azért találtak ki, hogy az utakat nehezen járhatóvá vagy egyenesen járhatatlanná tegyék. Ez a jelenség bűnözés felé orientálja az embereket. Tény, hogy az élet nehéz, és hogy azért az, mert azzá tették. Ám a végeredmény szempontjából teljesen lényegtelen, hogy mennyire nehéz a helyes úton maradni.

A pszichiátria és a pszichológia már régen kijelentette, hogy a bűnözést nem lehet legyőzni. De milyen

alapon jelentették ezt ki? Hogy eddig még nem győzték le? Eddig még ember sem járt a Marson, de azért még lehetséges. A legfelsőbb kaszt igazságokat rejtett el az emberiség elől, és hazugságokkal tömte tele. Tehát milyen tudáson alapszik az a kijelentés, hogy a bűnözés ellen semmit sem lehet tenni? Edison több tízezer kísérletet végzett el, mire rájött, hogy hogyan kell elektromos izzót csinálni. A bűnözés megállítására hány módszert próbáltak ki és hogyan? Hogyan tudtak a pszichiáterek és a pszichológusok néhány évtized alatt minden egyes elképzelhető módszert érdemi módon kipróbálni? Nyilvánvalóan sehogy. Mit kellene látnia egy mikroszkópban, vagy egy kémcsőben, vagy milyen tesztet kellene elvégeznie, hogy napnál világosabban láthassa: a bűnözést nem lehet megszüntetni? És ki volna az, aki a bűnözés megszüntetésén fáradozna? Melyik szervezet? Melyik minisztérium? Tud olyan tervről vagy eseményről, vagy mozgalomról, aminek a bűnözés megszüntetése volt a célja? Tud bármi efféléről? Az az igazság, hogy soha nem készült semmiféle terv a bűnözés megszüntetéséről, soha nem tettek semmilyen lépést annak érdekében, hogy a bűnözést megszüntessék. A bűnözés legyőzhetetlensége csak egy mítosz. Csak egy óriási tekintéllyel kijelentett hazugság, melyet semmi sem támaszt alá. Ám mivel a tekintély, mellyel ezt kijelentették, voltaképpen emberfeletti (a Szent Tudomány), csak azt érték el, amit akartak: hogy az emberek beletörődtek ebbe, és hogy senki meg sem próbálta.

A híradó után, amikor Andan a szobájába ment írni, Damien és Mörjike Damien szobájába vették be magukat. Most egymás mellett feküdtek az ágyban a sötét szobában. Mindketten meztelenek voltak, alig egy perce fejezték be a szeretkezést. Kellemes fáradság vett rajtuk erőt.

Mire gondolsz? kérdezte Mörjike.

Arra, amiket Andan írt felelte Damien.

Én is.

Egy kicsit más színben tünteti fel a dolgokat.

Ezt hogy érted?

Gondolj a Mátrixra mondta Damien Azt hittem, csak fikció.

Mörjike odabújt hozzá, átkarolta. Damien beletúrt a hajába.

A filmben Morpheus, Trinity és Neo felébrednek a Mátrix álmvilágából. És egy másikban találják magukat mondta Damien. A virtuális valóságról mindig komputerek jutnak eszünkbe, pedig nem kellenek hozzá gépek. Átérezed, hogy ez mennyire elképzelhetetlenül brutális? Ha elhiszel egy hazugságot valamiről, attól a pillanattól kezdve el fogod utasítani az igazságot. Ha elhiszed, hogy majom vagy és nincs út felsőbb létezési szintekre, szembetalálkozhatsz azzal a technológiával, ami valóban megmenthetné és felemelhetné az emberi fajt, és te el fogod utasítani, mint ostoba hazugságot.

Talán már meg is történt mondta Mörjike.

Damien felsóhajtott. A legmeggrázóbb az egészben az volt, hogy mennyire egyszerű. Láta maga előtt, ami történt. Egy-két tekintélyes és nagyon gazdag ember, akinek adtak a véleményére, szűk értelmiségi

körökben előadták Wundt majomeszméjét. És hittek nekik, mert tisztelték őket. És továbbadták másoknak, az iskolákban a tanárok mondták a tanítványoknak, otthon a szülők a gyerekeiknek, és a hazugság csak terjedt és terjedt, és senki sem állt az útjába.

Olyan egyszerű. A hazugságnak is van hierarchiája. Kitalálják a hazugságot, és ahogy megy egyre lejjebb és lejjebb a hierarchián, bejut arra a szintre, ahol már nem tudják, hogy hazugság. És megy még lejjebb és még lejjebb. A világ számtalan úgynevezett igazságáról egy szintnél feljebb tudják, hogy hazugság mondta Damien. Elkeserítő.

Mörjike szomorúan elmosolyodott.

A hazugságokra alapozott hatalomhoz még kezdőtőke sem kell -mondta.

Damien arcán is mosoly jelent meg. Micsoda meglátás!

Elkeserítő ismételte Damien.

Bejött Shana. Egy tálcán gőzölgő bögrékben kakaót hozott.

Gondoltam, megleplek titeket egy kis kakaóval mondta halkan, mintha attól félne, hogy valakit felébreszt, pedig senki más nem volt a szobában, csak ők hárman.

Mörjike és Damien felültek az ágyban.

Kedves vagy nyúlt Mörjike a egyik bögréért.

Damien is elvett egy bögrét. Shana levette a tálcáról a harmadikat, és a tálcát az asztalra tette.

Belekortyoltak a kakaóba.

Ez igazán finom mosolyodott el Damien Mit kérsz érte cserébe?

Csak egy kis szexet mondta Shana szendén.

Gyere, bújj ide hívta Damien.

Mörjikével felpolcolták a párnákat az ágy támlájára, hogy kényelmesen tudjanak ülni. Shana ledobálta a ruháit és beült kettőjük közé. Mörjikével is és Damiennel is csókolózott.

Tovább itták a kakaót.

Miről beszélgettetek? kérdezte Shana.

-A világról. Hogy milyen másnak látjuk most tájékoztatta Mörjike.

Hatéves koromban majdnem meghaltam mesélte Shana A születésnapomat ünnepeltük, ott voltak a barátnőim, sok szép ajándékot kaptam. Este befeküdtem az ágyamba, betakaróztam, becsuktam a

szemem, és felidéztem azt a napot. És boldog voltam, nagyon boldog. Aztán pisilnem kellett, hátranyúltam és felkattintottam a falilámpát. És akkor láttam csak, hogy egy iszonyú nagy madárpók mászik a takarómon. Tudjátok, apám gyűjtötte az ilyen hülye állatokat, mint a madárpók, és az egyik valahogyan kiszökött a terrénumból. Sokkot kaptam, meg se tudtam mozdulni. Aztán a pók begyorsított, rohant az arcom felé. Felugrottam, az egész takaróval együtt lelöktem a földre, felkaptam az enciklopédiámat és vagy öt percig folyamatosan csépeltem a takaró kidudorodó részét. Az imént, amikor a kakaót készítettem, eszembe jutott ez az emlék, és azt kérdeztem magamtól: mikor voltam jobb állapotban? Akkor, amikor álmodoztam és boldog voltam, vagy akkor, amikor sokkot kaptam? És arra jöttem rá, hogy a sokk pillanatában. Azért, mert akkor jobban láttam a valóságot, sokkal inkább a része voltam. Megrázott, amiket Andantól olvastam, de végül is most vagyok jobban, mert jobban látok.

Damien ivott a bögréből, aztán Shana vállára hajtotta a fejét.

Rengetegszer láttam a tévében fanatikus környezetvédőket mondta, akik odaláncolták magukat egy fa törzséhez meg lefeküdek a dózerek elé meg összekapaszkodtak, hogy élő úttorlaszt alkossanak, meg más, örült dolgot tettek, és én mindig úgy gondoltam, hogy nem valami kiegyensúlyozott emberek. Pedig ők csak jobban látnak, mint azok, akik nagy nyugodtan nem csinálnak semmit. Mindegy, milyen gondolatokkal társul a tétlenség, a cselekvés a felsőbbrendű. És én most már azt hiszem, ezek a fanatikus környezetvédők egyszerűen csak felkapcsolták a villanyt, és arra eszméltek, hogy egy iszonyú nagy madárpók mászik a takarójukon, egyenest az arcuk felé.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

1.

Lansky rezidenciája,

Washington DC

Október 23. hétfő, 18 óra 05 perc

Lansky találkozott Nigel Chiltonnal, és húsz kilométer magasan Lansky megvallotta, hogy ő most már tényleg kíváncsi rá, hogy ki is ez az Andan és hol van jelenleg. Előadta Chiltonnak a tervet az Ebola-járványról, Chilton pedig ragyogott, hogy végre zsúfolt nagyvárosban is letesztezhetik a fegyvert, mert ez eddig kizárólag anyagi okok miatt tiltott dolog volt. Chiltonnak is volt mondanivalója: beszámolt a CIA eredményeiről, nevezetesen arról, hogy Joshi Masada került górcső alá. Ezután Lansky hazatért, majd gondolt egyet, és hogy Darla Gazda örüljön, hívta Alexis Iliopulost, hogy költsenek el együtt egy kellemes ebédet Iliopulos privát óceánjáróján, a Hector 7-en. Iliopuloshoz tartozott Ázsia, Afrika és az arab világ. Beszélgetés közben szóba került Andan is, és Lansky arra kérte emberét, hogy nézzen utána Masadának és a Masada Konszernnek. Az információk 17 óra után néhány perccel érkeztek meg. Lansky végighallgatta őket, majd sétára indult a járataiba.

A kép kezdett kirajzolódni előtte, bár a klánról semmit sem tudott. A klánról még ő sem. Senki sem tudott mindenről, sem Lansky vagy a többi irányító, sem a Hármak, sem pedig azok, akik felettük vannak. Csak a jelentős dolgokról tudtak, egy nagyságrend alatt semmiről sem szereztek tudomást. A

legfelsőbb kasztnak nem volt tudomása arról, hogy Masada bátyja, Momochi, a Hattori Klán jelenlegi feje, és hogy Gorkie némiképp több mint egy régi barát örökbe fogadott árva kislánya. Nem volt eléggé jelentős. Lansky egyre biztosabb volt benne, hogy Masada nyakig benne van a dologban. Semmi más nem jöhetett szóba. És Masada környezetében az egyetlen ember, akinek Iliopulos emberei nem akadtak a nyomára, az Gorkie volt. Lansky úgy vélte, Gorkie benne van. Ez nem volt biztos, de valószínű volt, és a valószínűség már biztonsági kategória.

Döntött. Elővette a telefonját és hívta Darlát, hogy beszámoljon Masadáról és Gorkie-ról.

2.

Weinberger rezidenciája, Amazonas,

Dél-Amerika

Október 23. hétfő. Zónaidő: 20 óra 20 perc

Bruno Weinberger az ingaszobájában válogatott. Több mint ezer ingje volt, külön szoba kellett nekik, hogy elférjenek. Az ingek vállfán, hosszú, kerek ruhafogasokra akasztva álltak harmincasával. A falakon hatalmas tükrök sorakoztak mind a négy falon. Voltak egyszínű, sokszínű, mintás és minta nélküli ingek, voltak ingek vászonból, selyemből és más anyagokból, természetes és szintetikus anyagokból. Weinberger már másfél órája ingeket válogatott, próbált fel, és közben egykedvűen füttyűrészelt. Végre megállapodott egy egyszínű, minta nélküli piros selyemingnél. Magáragapta, forgolódott egy darabig a tükör előtt, majd mivel hirtelen szexhez szottyant kedve, sietős léptekkel kiviharzott a szobából.

A hálószoba felé vette az irányt. Ágyasai majdnem kivétel nélkül elrabolt nők voltak, akik nem önszántukból voltak itt. Sokukat idővel drogfüggővé tették, azokat, akik a leginkább ellenálltak. Az volt az eljárás, hogy hozzákötözték a nőket egy állványhoz, és rendszeresen D63-as injekciót kaptak, amihez már az első alkalommal hozzászoktak. A D63 elnevezésű szintetikus drog tökéletesen megfelelt Weinberger elvárásainak: örült mértékű, azonnali függőséget váltott ki, a szer rendszeres szedése körülbelül tíz évig nem okozott észrevehető károkat, és szedésének mellékhatásaként állandó szexuális vágyat gerjesztett. Weinberger úgy vélekedett, hogy tíz évnél tovább semmi értelme egy nőt tartani, így akit megunt, mert eljárt felette az idő és már nem tetszett neki annyira, azt föbe lötték. Weinberger szerette tenni. Néha, ha a nő még nem volt annyira kiégett, utoljára megengedte neki, hogy szájjal kielégítse őt, és csak utána lött.

Weinberger beszállt a díszes liftbe és elindult felfelé. Azon gondolkodott, melyik nőjét válassza. Különféle hangulatai voltak, és mindig a hangulatának megfelelően választott szexpartnert. Azon morfondírozott magában, hogy vékony legyen-e vagy teltkarcsú, fehér vagy fekete, esetleg ázsiai, alacsony, közepmagas vagy magas, szőke, barna, fekete, vörös, festett vagy kopasz, amikor megszólalt a telefonja.

Elővette a telefont a nadrágja zsebéből, és a füléhez tartotta.

Weinberger szólt bele.

Darla.

Oh, Gazda! Rendelkezz! mondta alázatosan, és máris elfelejtette a háremet.

Az utasítás a következő: tegye tönkre a Masada Konszernt, majd ha ez megvan, Joshi Masadat és családját.

Értettem, Gazda, azonnal munkához látok!

Jó mondta Darla, és bontotta a vonalat.

Megállt a lift a hárem emeletén. Weinberger nem szállt ki, ment visz-szafelé. Lefelémenet elővette a telefonját és hívta az egyik kapcsolatát. Cégeket tönkretenni még a szexnél is jobban szeretett.

3.

Egy roncstelepen,

Juneau, Alaszka

Október 23., hétfő. Zónaidő: 20 óra 18 perc

A roncstelep főépületének garázsában huszonkét férfi gyűlt össze. Minden ajtót fegyveresek őriztek. Egy kombi hátuljából kartondoboz került elő, Rocco előhalászta a zsebkését, kipattintotta a pengét, és átvágta a doboz fedelét lezáró széles ragasztószalagot. A dobozban FBI-igazolványok voltak. Kivett egyet, szétnyitotta és elolvasta a nevet. A név semmit sem mondott neki. Felemelte a dobozt, és kirázta belőle a hamis igazolványokat.

Mindenki keresse ki a sajátját. Rajta! mondta.

A férfiak az igazolványokra vetették magukat, és pár perc alatt mindenkinél ott volt a fényképével és álnévvel ellátott hamis FBI-igazolványa.

Tisztelt ügynökök! mondta Rocco, mire mindenki nevetni kezdett – Az a feladatunk, hogy megtaláljuk dr. Julius Andant, a legfőbb náci agyturkászt. Aki megtalálja, az egy hős lesz. Egy zsák pénzt kap, és Mosolygós Don Mazzone személyes elismerését, ami olyan kiváltság, amit csak kevesen mondhatnak magukénak. Úgyhogy senki se kímélje magát. Nem tudjuk, hogy ez az Andan nevű főszer itt van-e a mi körzetünkben, de én úgy érzem, hogy igen. Úgyhogy kapjátok össze magatokat, fiúk!

Felbúgott Rocco telefonja.

Elnézést mondta.

Leakasztotta a telefont az övéről, közben kicsit odébbsétált, hogy ne hallják, amit mond.

tessék szólt a telefonba. Á, Angelo! Itt Rocco. Persze hogy van fax a kocsimban. Várj, bekapcsolom. Rocco visszament a kocsijához és beült előre a volán mögé. Bekapcsolta a faxot.

Huszonketten vagyunk. Igen, mindenkinek van igazolványa, most osztottam ki. Profi munka. – Rocco döbbsen képet vágott Hogy mi? Hogy Te Szent Isten! Uramisten! Uramisten! Jóságos ég! Ezt ezt alig tudom elhinni! Én nem is emlékszem, hogy ilyen valaha is lett volna! Ez Nem is tudom elhinni! Oké, oké, küldheted az anyagot. Te szent ég! Ez elképesztő! A Don baromira berágott. Jézus

A faxműködésbe lépett és egy kép gördült ki belőle: Gorkie.

Amikor Lansky beszámolt Darlának Masadáról és Gorkie-ről, Darla habozás nélkül elrendelte mindkettőjük elfogását, kivallatását és kivégzését. Az útvonal a szokásos volt: Lansky hívta Chiltont, Chilton Rockwellt, Rockwell Donovan. Donovan utasította Mortont, hogy uszítsa Gorkie-ra az alvilágot. Morton Stranick ügynököt bízta meg, hogy hívja fel Don Mazzonet és faxolja el neki Gorkie egyik fotóját. Don Mazzone egy kicsit dühöngött, üvöltözött, hogy majd ő megmutatja ennek a mocskos kurvának, hogy ki parancsol, aztán szalajtott a Giannit, hogy van még egy célpont.

Jó ez a bula állapította meg Rocco Gorkie fényképét nézegetve. Mielőtt kinyírom, majd elkapom egy körre. Nézd, van itt színes másoló, le tudjuk húzni, persze, nem gond. Oké, oké, Angelo, kösz. Ez eszméletlen! Beszarás! Teljesen odavagyok. Oké, oké, szia. Add át hódolatomat Mosolygós Donnak!

Rocco fogta a fényképet és kiszállt a kocsiból.

Egy pillanat, mindjárt jövök szólt az álügynököknek Úristen! Olyan híreim vannak, hogy hanyatt estek tőle! Egy pillanat!

Rocco felszaladt a lépcsőn az emeletre és berontott a főnöki irodába. A roncstelep tulajdonosa, egy szemüveges, kövér férfi, aki számtalan szolgáltatást nyújtott a maffiának roncstelepén, felkapta a fejét a beszáguldó Roccóra.

Mi a pálya? kérdezte szuszogva. Olyan kövér volt, hogy már a pusztá beszéd is elfárasztotta.

El sem hinnéd, Joe! Én se nagyon vagyok képes rá.

Rocco beüzemelte a színes fénymásolót. Felnyitotta a tetejét, és rátette az üveglapra Gorkie képét.

Nagyítani akarsz? kérdezte Joe.

Nem, csak sokszorosítani. Rocco huszonkettőre állította a kívánt példányok számát. Lecsukta a fénymásoló tetejét és megnyomta a gombot. A másolás elkezdődött.

Nagyítani kéne mondta Joe. Az úgy jobban néz ki.

Egy fenét kell nagyítani! Ezeket, a képeket zsebben fogják hordani, érted? Mekkora kép fér be egy zsebbe?

Akkor meg túl nagy.

Lefeljebb félbehajtják.

Joe megvonta a vállát. Rájött, hogy éhes, nagy nehezen felállt és a hűtőhöz vonszolta magát. Kivett egy fél csirkét, leült vele az asztalához és falatozni kezdett.

Joe, förtelmes vagy -jegyezte meg Rocco.

Nekem így megfelel.

A nők az izmos testet szeretik.

Na nehogy már egy nyamvadt piccsa mondja meg, hogy milyen legyenek!

Rocco szétráta a karját. Hagyta a fenébe Joe-t. Elkészültek a képek. Visszarohant a garázsba.

Fiúk! kiáltotta, mire mindenki abbahagyta a beszélgetést és őt figyelte. Óriási hírem van! Mosolygós Don felemelte a vérdíjat tízmillióról húszra! Na, ezt kapjátok ki!

Az emberek kiáltozni kezdtek, éltették a Dont.

Továbbá van még egy célpont, akit el kell kapni. Rocco felmutatta az egyik másolatot. Ő Lauren Gilmore, egy japán nagytőkés nevelt lánya. Elve kell elfogni, hogy tudjon beszélni. A fejpénz érte ötmillió dollár. Ha Andan meghalt, őt is ki lehet nyírni.

Ő tehát tudja, hol van a főszereplő foglalta össze az egyik fickó.

Pontosan. Tehát egyelőre nem szabad kicsinálni.

És milyen állapotban kell leszállítani a puncit?

Angelo csak annyit mondott, hogy ki lehessen kérdezni.

Mindenki nevetett. Ez elég tág lehetőségeket vetett fel.

Tehát ha én úgy gondolom, szólalt meg alacsony, kopaszodó, bikanyakú fickó, akkor a nő a szexrabszolgám lehet? Egy ideig legalábbis.

Naná, mondta Rocco.

Hány éves a bula? szólalt meg egy szakállas, hosszú hajú férfi. Úgy tudom, hogy negyvenhárom. De mint látjátok, igen jól tartja magát, tájékoztatta Rocco.

Negyvenhárom? Az kicsit öreg nekem.

Te a kiscsajokat szereted, mert azoknak még nincsenek igényeik, mi? -szólalt meg egy másik álügynök.

Menj anyádba!

Fiúk, térjünk vissza a tárgyra, emelte fel a hangját Rocco, mire a veszekedés abbamaradt.

Köszönöm. Mindenki kap egy képet. Osszátok ki!

A képeket odaadta a hozzá legközelebb álló maffiózónak, aki elvett egyet, majd a többi továbbadta a mellette állónak.

Az a helyzet, hogy a mi körzetünk Alaszka. Ez az egyik legnehezebb körzet az Államokban mondta Rocco. A kocsija csomagtartójából egy térképet vett elő. Széthajtogatta. Mindenki kap majd egy ilyen térképet, enélkül teljesen értelmetlen lenne a kutatás. A terület igen nagy. Nagy része kocsival meg sem közelíthető. Először a könnyen megközelíthető részeket fésüljük át, és ha nem találjuk meg a célpontokat, akkor újra találkozunk. Kapunk néhány szakértőt erősítésnek, és speciális felszerelést, hogy meg tudjuk közelíteni azokat a részeket, amik kimaradtak. Valószínű, hogy néhány házhoz helikopterrel megyünk fel.

4.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 24., kedd. Zónaidő: 04 óra 27 perc

Zoe arra ébredt, hogy szexre vágyik. Gyakran ébredt erre. Oldalra fordult és tapogatózni kezdett, hogy benyúljon Nicole bugyijába. De Nicole nem volt sehol. Zoe felkapcsolta a falilámpát. Egyedül volt a szobában. Kikászálódott az ágyból és mezítláb kiment a folyosóra. Csak bugyi és póló volt rajta, a haja szanaszét állt minden irányba. A szemét dörzsölve elbandukolt a könyvtárig. Bekopogott, majd benyitott. Nem volt bent senki, a villany sem égett. Bement a kommunikációs szobában. Nicole tévét nézett, más nem volt a helyiségben. Zoe odalopakodott hozzá, és hirtelen rávetette magát és hátulról átkarolta a nyakát. Nicole nem ijedt meg. Levette a fejéről a fejhallgatót és az asztalra tette. Zoe az ölébe ült, odabújt hozzá. Nicole most nem tolt el, átölelte, megcsókolta a homlokát.

Nem voltál mellettem súgta Zoe a fülébe.

Nadya megkért, hogy váltsam le. Úgysem voltam álmos, hát leváltottam mondta Nicole. Miért kerestél?

Nyúlkálni akartam egy kicsit.

Nicole nevetett, megsimogatta Zoe haját. Zoe felnézett, szétváltak az ajkai.

Hihetetlenül szép vagy mondta Nicole őszintén. Csókolóztak. Zoe keze benyomult Nicole rövidnadrágjába, de Nicole megfogta a csuklóját.

Most nem lehet, kicsim. Ez a dolgom, figyelnem kell, hogy mi történik a nagyvilágban, hátha bejön valami, ami fontos.

Zoe sóhajtva kihúzta a kezét Nicole nadrágjából, aztán mégis visszadugta, és az egyik ujját bedugta Nicole szeméremajkai közé. Elmosolyodott, amikor megérezte a nedvességet. Kivette a kezét,

megcsókolta Nicole arcát, aztán lemászott az öléből a földre.

Keresek valakit, aki megadja a kis fenekemnek, amire vágyik -mondta és az ajtó felé indult.

Ezt jól teszed nevetett Nicole. Gorkie és Damien az edzőteremben vannak. Kukkants be.

Oké. Köszí, Nicole. Imádlak!

Én is imádlak, Zoe nevetett Nicole. Most nem játszotta a királynőt. Intettek egymásnak, Zoe kiment az ajtón, és amikor becsukta, Nicole a fejére tette a fejhallgatót.

Zoe átszaladt az edzőterembe. Arra számított, hogy Damien és Gorkie egymást gyömöszölik a tatamin, mert fel volt izgulva, és minden gondolata a szex körül járt. De amikor belépett a terembe, olyat látott, amit még soha életében, s ez jobban lenyűgözte, mint a szeretkezés Gorkie-val és Damiennel.

A tatami melletti hatalmas területen Gorkie és Damien vívtak. Vívtak, és közben egyfolytában nevettek. Igazi kardokkal vívtak, igazi, borotvaéles katanákkal, védőfelszerelés nélkül, brutális keménységgel, villámgyors vágásokkal, szúrásokkal és hárításokkal. Lenyűgöző volt.

Zoe leült a földre a terem szélén és ámulva figyelte őket. Az érzés az ágyékában lassan eltűnt. Most valami fontosabbnak volt tanúja.

Szia, Zoe! köszönt oda Gorkie vívás közben. Hogy vagy?

Jól. Ez most mi? kérdezte Zoe.

Érted küzdünk mondta Damien.

Zoe nevetett.

De ez most tulajdonképpen mennyire komoly?

El tudod képzelni, hogy összevesztünk? szólt oda Gorkie Zoénak.

Nem, dehogy mondta Zoe. Csak úgy értem, hogy Szóval mire megy ez ki? Első vérig vagy mi?

Damien úgy tudja, hogy csak hülyéskedünk, de én megpróbálom levágni a kukiját nevetett Gorkie.

Hogy micsoda?! kiáltott fel Damien rémulten. Zoe annyira nevetett, hogy megfájdult a hasa.

Damien és Gorkie összecsaptak. Éles acélpengékkel szabadküzdelmet szinte egyetlen vívóiskolában sem szoktak folytatni, mert túlságosan veszélyes. Bármí megtörténhet. Egyetlen rossz mozdulat vagy kihagyott ritmus, és az egyik küzdő beleszalad, a kardba vagy lekésik egy mozdulatot, és a borotvaéles, súlyos penge átvágja az izmait vagy más, hasonlóan végzetes károsodást okoz. De Gorkie és Damien nagyon tudtak vívni, és a vívást annyira imádták, hogy az imádatuk túl volt a lelkesedésen. Szinte elszakadtak a földtől vívás közben. Ám acélpengével csak ritkán vívtak, és még ritkábban ilyen önfeledten, inkább bokent, vagyis fakardot használtak. Zoe az elmúlt másfél évben

csak négyszer látta őket acélpengével vívni, de olyankor mindig csak vágásokat és ellenvágásokat gyakoroltak. Gorkie leeresztette a kardot.

Oké, fejezzük be mondta. Kíváncsi vagyok a legújabb fejleményekre az Andan-ügyben.

Damien a faliórára nézett.

Még van időnk mondta.

Még zuhanyozni is szeretnék.

Jól van.

És neked se árt, kedvesem.

Az igaz ismerte el Damien.

Meghajoltak egymás felé, aztán összeölelkeztek, és Damien megpuszilta Gorkie homlokát.

Köszí a vívást. Nagyon remek volt mondta.

Igazán nincs mit. En legalább annyira élveztem, mint te mondta Gorkie.

Zoe felállt és elindult feléjük.

Nem sebesültetek meg? kérdezte.

Nem válaszolták szinte egyszerre.

Zoe megnézte mind a két kardot. Iszonyú élük volt.

Mikor fogok tudni úgy vívni, mint ti? kérdezte Zoe.

Pár év múlva felelte Gorkie. A katanához még fel kell erősítened a csuklódat. Egy ilyen nehéz dög nagyon igénybe veszi.

Gondolom. Zoe elkérte Damientől a kardot és nézegette Félelmetesek vagytok jegyezte meg.

Erre csak most jöttél rá? csodálkozott Damien. Visszavette a kardját. Megindult a kardállvány felé.

Zoe ment utána. Gorkie rácsapott a fenekére.

Ez a lány meg itt flangál bugyiban.

Zoe csak nevetett. Gorkie és Damien elmentek zuhanyozni. Addig Zoe az egyik katanával hadonászott a tükrök előtt.

Andan már két és fél órája szünet nélkül írt, az ujjai olyan gyorsan repkedtek a billentyűkön, amilyen

gyorsan még sohasem. Hajtotta a düh, minden leütés olyan volt, mint egy ütés Darla fejére.

„A pszichiáterek és a pszichológusok anélkül, hogy valaha is bebizonyították volna hasznosságukat, megkapták annak jogát, hogy eldöntsék valakiről, épeszű-e vagy elmebeteg. Ez sokkal nagyobb hatalom, mintsem azt elsőre gondolnánk. Elmebeteggé nyilvánítani valakit, örültté, vagy egy kicsivel finomabban fogalmazva: mentálisan sérültté, annyit jelent, mint lefokozni, mint embert. Ezt nagyon szépen is el lehet mondani, körülírva, kódosítva, kint a társadalomban azonban, akire a szakemberek azt mondták, hogy elmebeteg, az bizony olyan, mintha az illetőt az embernél alacsonyabb szintre fokozták volna le. Az ő szavának többé nincs hitele. Fontos munkát sőt, valószínűleg semmilyen munkát nem bízhatnak rá többé. És ha egyszer megtörtént, és az embert megbélyegezték, az örökre szól. Nem lehet semmissé tenni. Ha egyszer megtörtént, az embert élete végéig elkíséri. Olyan ez, mint a priusz. És még amnesztia sincs.

A középkorban, az inkvizíció idején, ha valaki csak elejtett egy megjegyzést a megfelelő helyen, miszerint: Attól tartok, a szomszédom boszorkány, az illető szomszédját már vitték is, bezárták, megkínózták, és kisebbfajta csodára volt szüksége, hogy élve kikerüljön a körforgásból. Manapság az Attól tartok, a szomszédom öngyilkos akar lenni jelenti ugyanezt. Elég ezt a megjegyzést elejteni a megfelelő helyen, és az illetőt már viszik is, bezárják, különféle tortúráknak vetik alá és így tovább és így tovább.

A pszichiáterek és a pszichológusok számtalan olyan kifejezéssel operálnak, amelyek ellenőrizetlenül óriási hatalmat adnak a kezükbe. Ilyen kifejezések a hallucináció, a téveszme, a kényszerképzet és más effélék. Például Ön, kedves olvasó elmegy egy pszichiáterhez, aki bead önnek egy tablettát vagy egy injekciót, amitől elernyednek az izmai, és nem tud ellenállni, majd pedig a pszichiáter megerőszkolja. Mi történik ezután? Hazamegy és elmondja? Mit gondol, csak mert pszichiáternél járt, mekkora az esélye annak, hogy hisznek önnek? Rendkívül csekély. Mondjuk, hogy elmegy a rendőrségre, hogy feljelentést tegyen. Én magam találkoztam olyan esettel, amikor egy pszichiáter megerőszkolta nőpáciensét, majd a nő elment a rendőrségre, hogy feljelentést tegyen, a rendőr pedig, aki a nővel foglalkozott, félrevonult és felhívta a pszichiátert, aki tényleg megerőszkolta a nőt és akit a rendőr sose látott, és közölte vele, hogy itt van egy páciense és összevissza beszél. Néhány perc múlva mentőautó ment szegény elmebeteg nőért és beszállította a pszichiátriára, hogy a pszichiáter, akit fel akart jelenteni, meggyógyítsa.

Ha ön akarna egy ilyen ügyben feljelentést tenni, minden valószínűség szerint az események a fenti forgatókönyvet követnék. De tételezzük fel, hogy megtehetné a feljelentést. Hogyan folytatódna tovább? A pszichiáter egyszerűen csak félvállról odavetné a Szent Tudomány és a Szent Gyógyítás minden tekintélyével, hogy önnek csak kényszerképzetek vannak, de valójában önt senki sem erőszakolta meg. Ezt követően önön a sor, hogy bebizonyítsa a bíróságnak, hogy teszem azt március 21-én délután fél háromkor önnek márpedig nem voltak kényszerképzetek. Nem egyszerű feladat. Nagyjából egy szinten van a Perpetuum mobile építésével.

A legkisebb túlzás nélkül kijelenthető, hogy egy pszichiáter vagy egy pszichológus megerőszkolhat egy nőt, férfit vagy gyereket, bezárhat és tetszőleges ideig fogva tarthat, elmebeteggé nyilváníthat, öngyilkosságba hajszolhat, drogfüggővé tehet, vagy számtalan bűncselekményre vehet rá embereket mint ahogyan ez meg is történik, és nincsen felettük semmiféle tényleges kontroll. Egy pszichiáter vagy egy pszichológus nagyjából bármilyen bűncselekményt megúszhat, és ehhez elég csak odavetnie

valamilyen definiálatlan szakkifejezést, meg hogy a beteg érdekében, és az ügy le van zárva.

Van egy könyv, melyet DSM-ként szoktak emlegetni, és amely máig számtalan kiadást ért meg. A DSM azt jelenti, hogy Diagnostic Statistical Manual, azaz Diagnosztikai és Statisztikai Kézikönyv. Ebben a könyvben vannak leírva az elmebetegségek, ez a könyv a pszichiátria és a pszichológia bibliája. A könyvben talált elmebetegségeket gyűléseken, kézfeltartással szavazzák meg: ami elég szavazatot kap, az bekerül a könyvbe. A DSM kiadásából az Amerikai Pszichiátriai Társaságnak több tízmillió dollár közvetlen bevétele származik, a valós és teljes bevétel azonban százmilliárd (!) dollár nagyságrendű. A DSM a biblia, a tekintélye emberfeletti: erre hagyatkozva döntenek úgy, hogy egy ember, kezelésre szorul-e, és ha igen, milyen kezelésre, ezt a könyvet tekintik mérvadónak a bíróságokon, az oktatásban és számtalan egyéb területen is. A DSM több száz elmebetegséget tartalmaz, melyek mindegyike fiktív betegség. Nem létezik olyan ember a Földön, akit ne lehetne a DSM alapján elmebeteggé nyilvánítani, bezárni, és pszichiátriai-pszichológiai módszerekkel megfosztani a józan esztől és a jövőjétől.

Ha valaki sok kávé-t iszik (hogy mennyi az a sok, azt szakember dönti el), az elmebeteg, nevezetesen koffein-rendellenesség-ben szenved. Aki nem viselkedik megfelelően (hogy mi a megfelelő viselkedés, azt szakember dönti el), az viselkedés-rendellenesség nevű elmebaj szenvedő alanya. Ha valaki nem tud megfelelően írni (hogy mi a megfelelő íráskészség, azt szakember dönti el), az is elmebeteg, betegsége a írásbeli kifejezési rendellenesség (egy igazi író valószínűleg minden pszichiáterre és pszichológusra méltán süthetné rá eme kórt). Aki nem elég jó matematikus (hogy mit jelent az elég jó, azt szakember dönti el, és ez a szakember természetesen nem matematikus), az szintén örült, és örületének elmés neve a matematikai rendellenesség. A legötletesebb elmebetegség a DSM-IV 683. oldalán kapott helyett: kezeléssel való egyet nem értés betegség. Tehát ha valaki elutasítja, hogy pszichiáterhez vagy pszichológushoz menjen, illetve, hogy egy szakember kezelje, az is elmebeteg, és ha elmebeteg, kényszergyógykezelésre kötelezhető.

A pszichiáterek és a pszichológusok kitalálták a tökéletes marketinget. Mindig mindenkinél működik, mindig mindenkit vásárlásra sarkall, még akkor is, ha nincs pénze. A pszichiátria és a pszichológia árucikke a hazugságokon túl, a drogok, amikre senkinek nincsen szüksége, és amiknek kizárólag káros hatásaik vannak. A pszichiáterek és a pszichológusok marketingje, melyet a drogok eladására dolgoztak ki, a diagnosztizálás. Felütik a DSM-et, kiválasztanak valamilyen elmebetegséget, majd ráolvassák egy emberre vagyis diagnosztizálják, aki a diagnózis meghallását követően megvásárolja a szakember által kijelölt drogot a szakember által megadott mennyiségben. Olyan nincs, hogy nem veszi meg. Muszáj megvennie, ez a kötelessége, és csak azért, mert a szakember diagnosztizálta, azaz ráolvasott egy szakaszt a DSM-ből. Ennyi az egész, így kerestek a pszichiáterek és a pszichológusok több százmilliárd dollárt. A tökéletes marketinggel csupán egy baj van, hogy tökéletesen gonosz is egyben.

Andan felnézett az órára és felszisszent. Három perce volt. Elmentette, amit írt, gyorsan biztonsági másolatokat készített lemezekre, aztán futva indult a moziszobába.

Éppen akkor lépett be, amikor a híradó elkezdődött. Gorkie, Damien, Zoe és Mörjike egymás mellett ültek, a vetítővászonnal szemben. Mörjike kiviturmixot iszogatót. Andan jegyzetfüzettel és tollal felszerelve leült az egyik székbe. Órákon át, elmélkedett, hogy hogyan használhatná fel a hírműsorokat, és arra a véleményre jutott, hogy dokumentálja, hogy mi történik, és azt is, hogy ő

mindenkit ismert, akit megöltek, és hogy ez nem lehet véletlen. Ugyanakkor arra is rájött, hogy képtelen megakadályozni, hogy megtegyék, amit akarnak, és ez nagyon fájt neki. Andannak volt egy elmélete annak tendenciáját illetően, hogy a médián keresztül folyó üzenetések érdekében legyilkolt egykori ismerősei nem véletlen választás következtében kerültek egymás utánra, hanem mert ez is lényege az üzenetnek.

Carl N. Brown volt a hírolvasó, az előzetes után kellemes baritonján bejelentette:

Újabb borzalmas bizonyítékok kerültek elő Örült Andan titkos életéről, de előtte egy sajnálatos hír: Örült Andan édesanyja, Annabella, és édesapja, Thomas Andan ma hajnalban, otthonukban igen súlyos idegösszeroppanást kaptak. Jelenleg a Mattison Pszichiátriai Intézetben kezelik őket, a szakemberek az életükért küzdenek. Pszichiáterek egyöntetű véleménye szerint, Örült Andan szülei, elmebeteg, neonáci terrorista gyermekükről előkerült döbbenetes bizonyítékok miatt kaptak idegösszeroppanást.

Andan térdéről a földre esett a jegyzetfüzet, a toll kihullott a kezéből, aztán felpattant és remegve kirohant a szobából. Nem jutott el a legközelebbi végéig, kint a folyosón összeesett, és görcsösen háyni kezdett.

Gorkie a távirányítóval kikapcsolta a tévét. Andan érezte, hogy azokat, akiket életében ismert, időrendben gyilkolják le, a gyerekkorától kezdve a jelenig. A szülei voltak az üzenetés végső célpontjai, a végső zsarolás. Ezért is nem végeztek velük azonnal, hátha Andan feladja magát. A gyanú bizonyossággá vált.

Zoe ült a legközelebb az ajtóhoz, kiugrott a székből, az ajtóhoz lépett és kihajolt a folyosóra. Andan a földön kuporgott és hányt. Zoe kilépett a folyosóra, és lassan elindult felé. Két méterről is jól látta, hogy Andan hányadéka véres.

Aztán Zoe látta, hogy Andannak megfeszülnek az izmai, amiből tudta, hogy fel akar állni. Nem akart udvariatlan lenni, nem akarta Andant kínos helyzetbe hozni, ezért visszament a moziszobába.

Andan a falnak dőlve, remegő kézzel és lábbal, az erőfeszítéstől nyögve felállt. Az újabb rátörő görcstől meghajlott a teste és megint hányt. Aztán letörölte a száját, kiegyenesedett, és elindult a moziszoba felé. Belépett az ajtón és megállt. Minden szem rá szegeződött.

Andannak mintha véres lett volna a szeme. Az arca határtalan kétségbeesést mutatott, mindene remegett, hogy állni tudjon, egyik kezével a falnak kellett támaszkodnia.

muszáj volt mondta kétségbeesetten muszáj volt megtennem, értsék meg Azt hiszik, könnyű döntés volt? A szívem szakadt bele És közben be kellett járnom a munkahelyemre és egy arcizmom sem rándulhatott, nehogy gyanús legyen valakinek. Tudtam, hogy ez lesz tudtam! Tudtam, hogy ez lesz! Andan fájdalmasan sírni kezd Én tudtam, hogy ez lesz! De én vagyok az egyetlen, aki tehet valamit, értik?! Én vagyok az egyetlen ember a világon! Tudom tudom, hogy mi az, amit tettem. De már nem bírtam tovább tétlenül nézni! Értsék meg! Nem tehettem mást! Értik? Nem volt mit tenni! Andant elhagyta minden ereje, összerogyott, és hangos zokogásban tört ki.

Tőlünk nem kell bocsánatot kérnie szólt meg Gorkie. Mi nem hibáztatjuk azért, amit tett.

Tudatosan tudatosan feláldoztam anyámat és apámat beszélt Andan görcsösen zokogva, alig lehetett érteni, amit mond. Feláldoztam őket

Sokan dobálóznak nagy szavakkal, de az emberiségért nem sok ember szállt harcba. Julius, alighanem a maga vállán nyugszik a legnagyobb teher, amelyet ember valaha is cipelt. Elgondolkodtam azon, hogy azzal, amit most tesz, vajon jóvá teszi-e élete bűneit.

Andan hallani akarta a választ, még a lélegzetét is visszafojtotta, úgy figyelt.

Igen mondta Gorkie Ezzel jóváteszi.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

1.

CIA-főhadiszátlás,

Langley, Virginia

Október 24.-ke kedd, 11 óra 03 perc

Donovan, Morton, Ackermann, Holbrook és Dunsmore a hetedik emeleti igazgatói irodában gyűltek össze, hogy megbeszéljék az ügyet. Az igazgatón kívül mindenki ült, ő golfozott. Ezekben, a pillanatokban jó volt a kedve, mert kezdett rájönni, hogy miként is kell gurítani. Már harmadszorra sikerült a labdát a lyukba löknie.

Túlságosan sok idő telt el azóta, hogy Andan eltűnt jegyezte meg Morton. Hogy pontosabb legyek, több mint tíz nap. Ez alatt a tíz nap alatt nem lertük nyomát, még azt sem tudjuk, hogy merrefelé keressük. Hogy őszinte legyek, kezdek hogy is mondjam csak kétségbeesni.

És mi kétségbeesésed oka, barátom? kérdezte Donovan, és újabb gurításhoz készítette elő a kellékeket.

Ma hajnalban azon kaptam magam, hogy kezdem elhinni a mesénket. Ez egyszerűen hátborzongató! Arra ébredtem, hogy Andant SS-egyen-ruhában látom magam előtt. Rettenetes! Begolyózok az adathiánytól! Az az egyetlen dolog, amitől a falra mászom.

Ezért szavaztunk rád, amikor nyugdíjba küldtük a jó öreg Jamest -mondta Donovan. Itt mindenki az eredményesség megszállottja. – Donovan meglendítette az ütőt, majd rövid ívben gyengéden meglökte vele a labda hátulját. A labda elindult, és a lyukban kötött ki. Donovannak fülig ért a szája. Teljhatalmat adok neked, Clive.

Már így is halálra nyomom az embereimet. Nem alszanak, nem esznek, nem tisztálkodnak. Mostantól nem mennek szarni meg hugyozni. Oké. És? Már így is mindannyiunk előtt összefolynak a betűk.

Elnézést kérek, Mr. Donovan szólalt meg Ackermann. Azt hiszem, jelenleg a legfőbb kérdés az, hogy miért nem jelentkezik Andan. Ha valamire tényleg készül, meddig tart még, mire előrukkol vele? És mi lesz az? Uram, túlvagyunk a hírszerzési fázison. Én nem hiszem, hogy ennél több információt össze tudunk gyűjteni Julius Andanról. Túl vagyunk a második fázison is: információinkat elemeztük és kiértékeljük. Engedelmeivel, uram, itt volna az idő, hogy átlépjünk a műveleti szakaszba.

Teljes mértékben egyetérték bólintott Morton. Javaslom, hogy likvidáljuk Joshi Másadat és Lauren Gilmore-t.

Donovan a vállára lendítette az ütőt, úgy fordult hátra.

- Aztán miért, Clive? Egy kis vérbosszú, amiért az embereidet elkapták a Netsuke Towerben és mert, kiszabadították a titkárnő lányát? -kérdezte Donovan enyhe gúnnyal a hangjában. Kissé neheztelt a ballépés miatt. Már rég a kezükben kellene, hogy legyen Masada személyes holmija.

Nem, dehogy mondta Morton. és mosolyogni próbált a viccen, de közben vörösre váltott a füie. Egyszerűen itt van már az ideje.

Donovan megcsóválta a fejét.

Likvidálni Másadat vagy Gilmore-t súlyos taktikai hiba volna – jelentette ki. Masadánál és a nevelt lányánál jobb információforrást el sem tudok képzelni. Kapjátok el őket, ez a parancs, és semmi likvidálás, Morton, világos? Gilmore esetében az eljárás a szokásos, de Masada túlságosan szem előtt van, és túlságosan nagy a hatalma. Őt nehéz lesz elkapni. Eszeljete ki valamit, valami olyat, amibe nem lehet belekötni. Például, zárassátok pszichiátriai intézetbe. Ott van az a sok zseni az osztályaidon, Clive, vedd be őket. De tisztának kell lennie. Megismétlem: tisztának kell lennie. Mert ha nem az, akkor tudod, mit tesz majd velem a Külügy meg a Fehér Ház? Jobb, ha nem tudod meg, mert én meg ugyanazt fogom tenni veled.

2.

Edmond Hinkler háza,

Georgetown, Washington OC

Október 24. kedd, 12 óra 30 perc

Edmond Hinkler csendes életet élt, az élet minden területén kerülte a feltűnést. Magánvagyonára meghaladta az egymilliárd dollárt, a legjobbat kaphatta volna mindenből, de mert a legjobb feltűnő, megelégedett az elég jóval. Akárcsak a néhai Simon Trevors.

A Japánellenes Liga rendszeresen ülésezett, rendszeresen minden hónap 6. napján, de ha történt valami fontos, bármelyikük elrendelhetette a gyűlést. A liga nem rendelkezett semmiféle komolyabb szervezeti felépítéssel, lévén, hogy sohasem voltak túl sokan. Bárki a tagja lehetett, aki eléggé befolyásos volt, legalább százmillió dolláros vagyonnal rendelkezett, és szívből gyűlölte a japán terjeszkedést az Államok földjén. Tizenegyen voltak, Simon Trevorsszal kerek egytucatnyian. Edmond Hinkler volt az

elnök, más tisztségek nem voltak. Céljuk a japán tőke kiüldözése szervezeten és spontán módon, ott tettek keresztbe a japán érdekeltségeknek, ahol csak tudtak, továbbá következetesen lobbiztak ügyeik érdekében, és igyekeztek bizonyos körökben japánellenes hangulatot teremteni. Nem csinálták rosszul, de céljuktól nagyon messze voltak.

Edmond Hinklernek egy kétemeletes, vörös téglás háza volt egy árnyas, csendes utcában, melyet tölgyfáiról lehetett felismerni. A ház pincéjébe egy lehallgatásbiztos termet építettek, ebben a teremben folytak a gyűlések. Félkör alakú asztalt ültek körbe, amelyhez tetszőlegesen építhettek újabb elemeket, egészen addig, míg a kör be nem zárul. Az utolsó belépő bezárta az ajtót, majd miután mindannyian elfoglalták helyüket, Hinkler ünnepélyesen megnyitotta a gyűlést.

Ezennel a Japánellenes Liga 139. hivatalos gyűlését megnyitom -mondta. Köszöntöm önöket, uraim. Ez a mai egy rendkívüli gyűlés, nem csak idejét tekintve, hisz távoli még a jövő hónap 6. napja, hanem tárgyát, sőt, jelentőségét tekintve is. Hinkler körbehordozta a tekintetét a társaságon, és amikor elégedetten nyugtázta, hogy szavai felkeltették az érdeklődést, folytatta. Új taggal bővül díszes társaságunk.

A bejelentésre többen is felkapták a fejüket.

- Az úr, akit körünkben üdvözölhetünk, mindannyiunk számára nagyrabecsült férfiú. Olyan valaki, akinek hiányzása sok álmatlan éjszakát okozott többünknek is. Most végre sikerült őt beszervezni. Hinkler felállt és emelt hangon beszélt tovább. Uraim, ezennel köszöntsük soraink között a Pénz Mesterét! Hinkler lenyomott egy gombot az asztalon, minek következtében kinyílt az ajtó, és egy fekete leplet viselő ember lépett be, majd az elnök a gombbal visszazárta az ajtót. Archibald D. Sterling!

Ekkor Sterling levetette a leplet. A liga tagjai egy emberként ugrottak talpra, hogy tapssal üdvözöljék a várva várt új tagot. Archibald Sterling három brókercég tulajdonosa volt, továbbá 129 vállalatban birtokolt jelentős részvényhányadot, és vagyona, melyet majdnem teljes egészében részvények tettek ki, a húszmilliárd dollár felé közeledett. Sterling ez idáig még mindig ellenállt Hinkler és mások óvatos próbálkozásainak, hogy beszervezzék a ligába, ám tegnap telefont kapott Rob Daytontól, aki röviddel azelőtt Arlino Kvesterrel beszélgetett, akivel Bruno Weinberger értekezett ebéd közben.

Sterling sorban mindenkiel kezet fogott, majd megállt az asztalok előtt, hogy beszédet tartson céljairól. Ez volt a szabály, minden új tag kiselőadást tartott saját személyes indíttatásairól.

Uraim kezdte Sterling, nem kenyerem a mellébeszélés, hát a lényegre térek. Nem történt semmi különös, semmi szélsőséges, ami arra indított engem, hogy elegendem legyen a japán uralomból. Nem történt semmi szokatlan. Egyszerűen csak betelt a pohár. Évtizedeken át, gyülemlett bennem a sok-sok sérelem, az oktalan kivételezés, és így tovább. Van egy tinédzserkorú fiam, ő szokta mondani: besokalltam. Hát besokalltam, uraim. Mindössze ennyi történt. Elég volt. Elég volt, és döntöttem. Mostantól kezdve, uraim, módszeresen elkezdjük kiüldözni a japán tőkét az Amerikai Egyesült Államokból, még mielőtt egy szép nap arra ébrednénk, hogy már Japán Egyesült Államok. Uraim, itt az idő, hogy odavágjunk. Ez a csapás egy kis áldozatot kíván tőlünk, de később a nyereség nagyobb lesz, mint hinnék. Van egy tervem, amellyel rövid időn belül tönkre lehet tenni a félelmetes és hatalmas Masada Konszernt, amely a mi New Yorkunk közepén trónol pimaszul. Van egy tervem,

uraim, hallgassák meg, és fogjunk össze. A Masada Konzern központi szerepet tölt be a japán tőke országunkba áramlásában. Ezt nem tudják sokan, de a japán nagytőkések szervezeten veszik át a hatalmat. A Masada Konzern kiesésével összeomlik ez a struktúra, és így sok más amerikai üzletember is felbátorodik, és beáll közénk, mert rájön, hogy a győzelem lehetséges.

A Japánellenes Liga tagjai állva tapsolták meg Sterlinget. Végre egy igazi vezéregyéniség, szegény Simon óta! mondták néhányan. Tapsoltak és gratuláltak Sterlingnek, pedig még nem is hallották a tervét.

Azt hitték, ez a nap a vég kezdete a japán tőke számára, holott Weinbergernek eszébe sem jutott, hogy bárhol is kiüldözze a japán nagytőkéseket.

3.

SVR-fő hadiszállás,

Moszkva

Október 24. kedd. Zónaidő: 21 óra 54 perc

Mihail Gorbacsov volt az az ember, aki megszüntette a KGB-t. Ez a valóságban annyit jelentett, hogy két részre osztotta, a KGB két fődirektorátusára bontotta szét a gigászi szervezetet: nemzetvédelmi direktorátusra és hírszerző direktorátusra. Ami az Egyesült Államokban az FBI, az Oroszországban az FSB. FSB: Fegyerálnaja Szluzsba Bezopasznosztyi, azaz Szövetségi Biztonsági Szolgálat. Ami az Államokban a CIA, az az oroszoknál az SVR. SVR: Szluzsba Vnyesnyej Razvedki, ami annyit tesz, mint Külföldi Hírszerző Szolgálat. Az FSB jogosítványa kizárólag az ország határain belülre szól, míg az SVR-é kizárólag külföldre. Egyik szervezet sem veszi ezt túlságosan komolyan, ahogyan amerikai testvérszervezeteik sem.

A KGB egykori főhadiszállása, a hírhedt Ljubjanka, ma az SVR főhadiszállása. Az SVR főnökét Szergej Vasziljevics Krucsinkónak hívták, hórihorgas, kegyetlen tekintetű, szemüveges férfi, aki a KGBs idők alatt számtalan olyan bűncselekményt hajtott végre, szigorúan a Párt megbízásából, melyekért külön-külön is dukálna neki a kivégzés vagy az életfogytiglan. Krucsinko véres múltjára egyébként rendkívül büszke volt, és azt tartotta, hogy minden igazi férfi ölt már embert és harcolt háborúban.

Az SVR Felderítés Fődirektorátusának vezetője, a széles vállú, malacképű Jurij Vaszilij az udvarra néző ablaknál állt, és zsebre dugott kézzel szemlélte az udvar biztonsági ellenőrzését. A Műveleti Fődirektorátus igazgatója, Viktor Harzanszkij, középmagas, atletikus testalkatú, enyhén jóképű, Afganisztánt megjárt, egykori bombaszakértő, a nagyfőnök íróasztala előtt elhelyezett két szék egyikében ült, kezeit az ölébe ejtve.

Kutozov alaposan kifejtette a nézeteit -jegyezte meg Jurij Vaszilij. – Ők nem bújtatják Andant. Ha náluk lenne, már nem élne.

Alekszandr Kutuzov volt az orosz maffia feje, a legmagasabb rangú főnök, a legfőbb családfő.

Oroszországban kevés túlzással két dolog működik: a maffia és a titkosszolgálat. Ezen ok miatt kapcsolatuk még kézenfekvőbb, mint a CIA és az amerikai maffia kapcsolata.

Félnek tőle, Jurij? kérdezte a főnök.

Julius Andantól halálra rémülnek mondta Jurij Vaszilij az udvart figyelve, aztán megfordult. Kutozovot mindössze két dolog ölheti meg. Az egyik, ha ujjat húz velünk. A másik, hogy Andan kitálal róla mindent. Mert ha kitálal, nagyjából az összes nyugati cég kivonul az orosz gazdaságból, és akkor a maffia áll a felkopik. Ez a nagy bűdös helyzet, Szergej Vasziljevics.

Amit a ferderítés főnöke mondott, abból a második feltétlenül igaz volt, az orosz maffia éhen hal, ha a nyugati cégek elhagyják az országot, de az első, hogy egy háború a maffia és az SVR között az SVR győzelmét hozná-e el, erősen kétséges. Ha az SVR mentes lenne a korrupciótól, akkor legyőzhetné a maffiát, egészen biztosan legyőzhetné, de mai formájában ez majdnem kizárt.

Mit fogunk tenni? kérdezte Viktor Harzanszkij. Krucsinko az íróasztala legnagyobb fiókjából három poharat és egy üveg méregerős szibériai vodkát szedett elő. Lecsavarta az üveg kupakját, és mindhárom pohárba kitöltött háromujjnyit. Ez ünnepi adag volt.

Ha Andan orosz földre teszi a mocskos tappancsát, tudni fogjuk, és akkor lecsapunk rá mondta Krucsinko.

És ha nem jön? kérdezte Harzanszkij. Beszállunk a játszmába?

Minek? vont vállat Krucsinko. Leeresztjük a sorompókat, és ha valahol megpróbálkozik, megfogjuk.

Szép lenne! mosolyodott el Jurij Vaszilij. Mi kapnánk el az amik terroristáját! A CIA, az SIS meg a Moszad csak bámulna, és teljesen odalenne a döbbenettől, hogy mi arattuk le a sikert.

Mindannyian poharat fogtak a kezükbe, és egy szuszra felhajtották a vodkát.

Mondasz valamit, Jurij. Lehet, hogy mégis csak be kéne szállnunk? -gondolkodott hangosan Krucsinko.

Én javaslom, hogy ugorjunk bele mondta a műveleti főnök.

Jól van, akkor elmondom, mi hogy lesz. Ha elcsípjük, miénk a dicsőség. Ha nem, nem szólunk senkinek, hogy benne voltunk a buliban.

Te egy zseni vagy, Szergej Vasziljevics! -jelentette ki Jurij Vaszilij.

Szergej Vasziljevics Krucsinko két legfontosabb emberének ismét töltött egy-egy pohárka szibériai vodkát. Egy szuszra kiitták, s azután üzeneteket firkantottak és vitték a kommunikációs irodába, ahol rejtjelezték, majd útnak indították őket a világ minden tája felé, hogy az SVR ügynökei azonnal értesítsék Moszkvát, ha bármilyen információ a tudomásukra jut Andanról.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 24. kedd. Zónaidő: 17 óra 39 perc

Andan többször is megpróbálta folytatni az írást, de egyetlen betűt sem volt képes leírni. Sírt, kuporgott az ágyában vagy a földön, vagy fel-alá járkált a szobájában. Voltak pillanatok, amikor úgy érezte, kiszáll belőle az élet. Jó másfél évvel ezelőtt, amikor azon kezdett gondolkodni, hogy vajon Darla mit fog majd tenni, meddig fog elmenni, amikor rájön, hogy kicsúszott a kezéből, eszébe is jutott, hogy a szüleit majd valószínűleg meg fogják ölni. Amikor erre gondolt, azt mondta magában, hogy jó, és képzeletben megrántotta a vállát. Andannak nem volt valami jó kapcsolata a szüleivel, lenézte őket, jelentéktelen senkiknek tartotta mindkettőjüket. Amikor a felesége halála észhez térítette, valamelyest jobb színben kezdte őket látni, de mintha előre tudta volna, hogy egy napon miatta még óriási bajba kerülnek, nem tett semmit sem azért, hogy a kapcsolatuk szorosabb legyen. Az elmúlt húsz évben legfeljebb ha harmincszor találkoztak. Minden évben elment hozzájuk karácsonykor, vitt valami ajándékot, beszélgettek egy kicsit, aztán összevesztek, ő felpattant, és meg sem várva a vacsorát, elviharzott. Minden évben megtette, az elmúlt húsz évben mind a húsz karácsonykor. Régóta nem jöttek ki egymással. Andan órákon keresztül tudta volna sorolni a sérelmeit.

De most egy sem jutott eszébe.

A szó szoros értelmében olyan érzések gyötörték, mintha a szívébe szúrtak volna egy kést. Csak hánykolódott az ágyon, vagy egyszerűen a földre feküdt a szobájában, és mert annyira fájt, erőnek erejével próbálta felidézni azt a sok sérelmet, hogy elhitesse magával: tulajdonképpen nem olyan nagy veszteség, hogy az apjából és az anyjából pofás kis zombit faragnak, de egyetlen sérelem sem jutott az eszébe, sőt, egyetlen rossz emléket sem tudott felidézni.

Feküdt az ágyában a hánykolódástól összegyűrődött ágynemű közt, és képzeletben a gyerekkorában járt. Láta maga előtt azt a régi-régi tavaszt, amikor együtt kirándultak az apjával a tölgyerdőben, ami az akkori házuk közelében terült el. Az apja, Thomas azt akarta szemléltetni neki, hogy miként éltek annak idején az őseimbek. Az anyja, Annabella őseimjelmezt varrt nekik műszőrméből, amiben Thomas úgy nézett ki, hogy amikor először állt eléjük a nappaliban, majd megszakadtak a nevetéstől. Kint az erdőben Thomas tűzgyújtásra tanította a fiát két kovakövel. Felváltva próbálkoztak vele vagy másfél óráig, ütötték össze a köveket, pattogtak a szikrák, de a száraz gallyakat egyik sem lobbantotta lángra. A kétnapos őseimber élet után, éhesen, szomjasan, koszosan tértek haza, Thomas pedig levonta a tanulságot: nem váltak volna be őseimbernek. Később, amikor az iskolában történelemből az ókort vették, Thomas a római légiósok életét akarta szemléltetni a fiának. Ismét Annabellán volt a sor, hogy megvarrja a szükséges jelmezt. Thomas és Julius két napot töltöttek az erdőben, aminek végén éhesen, szomjasan, koszosan tértek haza, Thomas pedig levonta a tanulságot: római légiósoknak áltak volna be.

Andan feküdt az ágynál összegyűrűt ágyneműk közt, behunyva vörösre sírt szemeit, és nevetett, úgy, mint azon a régi tavaszon. Hihetetlen volt, hogy Annabella és Thomas mit meg nem tettek az ő kedvéért.

Andan kinyitotta a szemét. Húsz éve minden karácsonyukat tönkretette. És a rá következő karácsonyra mégis ugyanúgy készültek, két napig készítették az ünnepi ebédet, ajándékokat vettek neki és a

feleségének, és barátságos mosollyal az arcukon fogadták őket. És aztán valami kis semmiségre felcsattant, és úgy viselkedett, mint egy elefánt a porcelánboltban, és észre sem vette, mennyire belegázol a lelkükbe. Lázasan gondolkodott, hogy meglelje az okot, amiért ezt tette velük, amiért annyi fájdalmat okozott nekik, de semmit sem sikerült találnia.

Aztán látta maga előtt, ahogyan bent fekszenek a pszichiátriai intézetben, és fájdalmában felnyögött. Összeszorította a szemét, az arca eltorzult. Tudta, hogyan megy az ilyesmi.

Andan teste görcsbe rándult, magára húzta a lepedőt és hangosan, fájdalmasan nyögve vonaglott. Látta maga előtt azt a két kedves öreget, végletesen kiszolgáltatott állapotban, fehér köpenyes pszichopáták karmai közt, akik fensőbbbséges pofával vetnek oda mindenféle latin meg görög szakkifejezést, meg hogy az ő érdekükben történik, és közben elveszik a józan eszüket, az emberi méltóságukat, és egy kis elektromos árammal meg droggal a saját ürülékében fetrengő, magatehetetlen, nyáladzó zombit formálnak belőlük, pedig nem ártottak soha senkinek. De mégis megteszik, mert valamelyik önmagát Istennek hívó fehér köpenyes örült holmi szeszélyből ezt akarja és kész.

Andan sírni kezdett, az egész teste rázkódott a görcsös zokogástól. Nem tehetett semmit, hogy megmentse őket a borzalomtól. Tudta jól, hogy Annabella és Thomas az utolsó pillanatig tudatában lesz annak, hogy amit velük tesznek, annak az a célja, hogy megszüntessék őket, mint embert. Kívülről lehet ezt sokféleképpen magyarázni, el lehet magyarázni latinul és görögül is, de aki ott van bent, aki része az eseményeknek, az TUDJA, hogy a procedura nem szolgál más célt, mint hogy megszüntessék őt mint emberi lényt.

Andan biztos volt benne, hogy az az intézet, amit a tévében is említettek, egy csapda. Csapda, amit neki állítottak fel. Nem mehet oda, nem próbálhatja meg, hogy kiszabadítsa a szüleit, mert elkapják. És minden valószínűség szerint a szülei nincsenek is abban az intézetben. A tehetetlenség az örületbe kergette.

Az elkeseredés gyűlöletre váltott, feneketlen mély gyűlöletre, az egész átkozott rendszer ellen, Darla ellen. Ez a gyűlölet nem volt emberi gyűlölet. Soha még csak elképzelni sem volt képes ilyen intenzitású érzelmet. Ha most itt lenne Darla a szobában, nekimenne, és a saját kezével meggyilkolná. Megragadná a nyakát, és elroppantaná, mint egy gyufaszálat. Andan nem volt valami erős ember, de a gyűlölet iszonyú erőt adott neki.

Vicsorogva kiugrott az ágyból. Úgy nézett körül, mint egy örült gyilkos, hogy mit pusztíthatna el. Remegett az indulattól. Beleütött a levegőbe, mintha Darla ott lenne, újra és újra ütött, vörös képpel, teljes erejével. Aztán felkapta a párnáját az ágyról, és úgy szorította, mintha Darla nyaka lett volna.

Andan nyögve, vicsorogva, zihálva, üvöltözve tombolt, felborította az ágyat, szétdobálta az ágyneműt, már éppen a széket kapta fel, hogy szétverje a falon, amikor a tekintete megakadt a dolgozószoba íróasztalán.

A számítógép.

Ott volt benne egy fél-háromnegyed részben felépített száz megatonnás, taktikai információbomba.

Andan ledobta a széket a földre, és sebesen megindult a gép felé.

Iszonyodsz a fénytől, te mocsok? A világegyetem legerősebb reflektorát nyomom a pofádba! sziszegte maga elé.

Leült a számítógép elé, bekapcsolta, belépett az APOKRIF-fájlba, és a legutolsó fejezet végére ment. Új fejezetet kezdett.

Elvettél tőlem mindent, Darla, mindent. És ezzel elvesztetted fölöttem minden kontrollodat. Mekkora hülye vagy!

Dühödten írni kezdett.

A pszichiátria és a pszichológia a maga tökéletes marketingjével alkalmasint nagyobb bevételhez jut, mint amekkora a CIA vagy az Egyesült Államok hadseregének költségvetése. A pszichiátria tekintélyt használ hazugságai eladására. A hazugságokkal előkészített terepen senkinek fel sem tűnik a stratégia: az élet egyre több problémáját egyszerűen kinevezik betegségnek, hogy diagnosztizálhassák és ily módon drogot adhassanak el. A pszichiátria és a pszichológia éves bevétele a következőképpen alakul, csak az Egyesült Államokban: a DSM eladása esetlegesen mintegy 80 millió dollár; az amerikai iskolák hozzávetőlegesen 1 milliárd dollárt költenek pszichológusokra, hogy diagnosztizálják a diákokat; az úgynevezett rendellenességek diagnosztizálására és tanulmányozására 15 milliárd dollárt fordítanak; a bíróságokon az elmeszakértő képében való tetszélges mintegy 15 milliárd dollár; mentálhigiénés költségvetés, avagy kormányzati hozzájárulás 80 milliárd dollár. És ebben még nincsenek benne a bankoktól és alapítványoktól befolyó támogatások, és a legfőbb bevételi forrás, a drog, melyet tökéletes marketinggel adnak el, és amely akkor bevételt hoz, amely jelentősen felülmúlja az összes többi forrásból befolyó együttes bevételt. (Az egyetlen oka annak, hogy jelentős mértékben lecsökkent az elektrosokk és az agyműtétek száma, az, hogy belőlük nem lehet igazán megélni. A nagy pénz a drogan van.)

Csak a viszonyítás végett, a CIA éves költségvetése hozzávetőlegesen 30 milliárd dollár; fegyverfejlesztésre, a hadsereg működtetésére éves szinten hozzávetőlegesen 200 milliárd dollárt fordítanak.

A pszichiátria és a pszichológia bevételei világszinten követhetetlenek, még számomra is, de ha azt mondom, hogy évente mintegy ezermilliárd dollárt, azaz 1 billió dollárt vesznek el tőlünk, cserébe azért, mert hazugságaikkal és a minden semmiségre felírt drogaikkal tönkretesznek bennünket, nem hinném, hogy túlzásba esem.

A klán a biztonsági szobában gyűlt össze. A legnagyobb monitor a CNN-re volt állítva, de le volt véve a hang. Zoe és Nadya ültek a műveleti pult mögött, a többiek a pult elé kitett székeken.

Andan most kezdett írni mondta Zoe. A pszichiátria és a pszichológia bevételeiről ír. Érdekel valakit?

Majd később mondta Gorkie. Most van pár szabad óránk, itt az idő, hogy elbeszélgezzünk egy kicsit, néhány nagyon fontos dologról. Az elmúlt napokban láhattunk kibontakozni valami egészen

döbbenetesen, egy olyan embervadászatot, amelyre nincs példa az emberi történelemben. Amikor Joshi felkért, hogy nézzünk rá Andanra, nekem volt egy előzetes feltevésem arról, hogy amennyiben Andan igazat beszél, és egy összeesküvést akar leleplezni, kivel is állhat szemben. Azután idejöttünk, és néhány napig minden úgy folyt, ahogyan gondoltam. Aztán bekövetkezett a váltás, és valami olyan erő szabadult el, amit jonin létemre sem voltam képes elképzelni. Olvasom a könyvét, elolvastam az összes jegyzetét. Tétélezzük fel, hogy az a bizonyos legfelsőbb kaszt tényleg létezik, és Andan ezt a kasztot akarja leleplezni. Ez esetben az egész embervadászat háttérében a legfelsőbb kaszt áll. És látva ennek a kasztnak a reakcióját, ahogyan embert, energiát és pénzt nem kímélve, gátlástalanul és elvtelenül küzd ez ellen az egy szem ember ellen, akkor azt kell, hogy mondjam: a legfelsőbb kaszt tudja, hogy Andan képes tönkretenni. És a kérdés most az, hogy meddig mehetnek még el? Mi fog még történni?

Andannak már nincs senkije, akit elkaphatnának, és akivel meg lehetne őt zsarolni mondta Nadya. Eddig ráköltöttek az ellene folyó hajszára most csak mondok valamit: kétmilliárd dollárt. Oké, ráköltének még kettőt, vagy még tízet. Az egész médiát az Andan-ügy uralja, jóformán az egész bolygón. Még több hamis bizonyítékot gyártanak, és Andant olyan színben tüntetik fel, hogy Adolf Hitlert egyszer csak szentté avatják. Na és? Amennyit tudtak ártani, azt már megtették. Ezt tudják tovább nyomni még egy darabig. Vagy nagyon sokáig. Én még mindig nem tudom, hogy Andan hogyan akarja elterjeszteni a könyvét. Talán most éppen azt teszik, hogy lezárnak minden lehetséges utat, amin a könyv elterjedhetne. És egy ekkora hatalom ezt meg is tudja tenni.

Andan hibát követett el azzal, hogy nem mondta el, hogy miről is van szó vette vissza a szót Gorkie. Bár az erősen kétséges, hogy bármelyikünk is elhitte volna. Hogy higgyünk neki, ahhoz szükség volt a könyvre, és arra a példa nélküli embervadászatra, aminek tanúi vagyunk. De ha előre tudom, hogy mi lesz, nem javasoltam volna Andannak az eltűnést. Andannak találnia kellett volna egy kellőképpen biztonságos helyet meg valamilyen ürügyet, hogy miért jár oda rendszeresen, és a legteljesebb, titokban kellett volna megírnia a könyvet, úgy, hogy nem kelt semmiféle gyanút. És amikor készen van, elárasztja vele a világot, és akkor tűnik el, hogy ne tudják kinyírni. Ez lett volna a helyes megoldás. Az ilyesmi nem Andan szakterülete, hanem a miénk. Az az ötlete, hogy kerít egy klánt, nagyon jó ötlet volt, de sokkal nyíltabbnak kellett volna lennie és tanácsot is kellett, volna kérnie, hogy emberek, van itt egy ilyen probléma, hogyan lehetne ezt megoldani? Bevallom, hibát követtem el azzal, hogy nem faggatóztam tovább. El kellett volna kapnunk Andant és kikérdezni, megbeszélni vele, hogy miről is van szó, és hogy tényleg jó-e az ötlet, hogy tűnjön el nyom nélkül. Akár azt is eljátszhattuk volna, hogy tényleg elra

Zoe közbekiáltott.

Gorkie! Zoe döbbsent arccal meredt a képernyőre. Nadya is felnézett. Összehúzta a szemét.

Gorkie, Shana, Damien, Mörjike és Nicole felálltak, és megkerülték a műveleti pultot.

Az egész képernyőt Gorkie arcképe töltötte be.

Ezt nem hiszem el szólalt meg Shana. Döbbsenten nézték a képernyőt. Zoe ráadta a hangot.

ren Gilmore, Joshi Masada nevelt lánya, Örült Andan cinkosa magyarázta a riporter. Szakértők

szerint Örült Andan terrorszervezete rendelkezik tömegpusztító fegyverrel, és ezt a fegyvert a képen látható Lauren Gilmore szerezhette be.

Minden szem Gorkie-ra meredt. Gorkie nevetett.

Ezek hihetetlenül jók mondta. Zoe szemébe nézett. Itt az idő, hogy komolyan elbeszélgessünk Andannal.

Zoe bólintott, aztán a kommunikátoron hívta Andan dolgozószobáját.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

1.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 24., kedd. Zónaidő: 18 óra 12 perc

Andan és a klán abban a nappali szobában gyűltek össze, ahol Andan magához tért október 13-án. Zoe hellyel kínálta Andant azon a díványon, ahol magához tért, Andan leült, Zoe pedig letelepedett abba a fotelba, amelyikben olvasgatott, amíg Andan felébredését várta. Damien, Mörjike, Shana, Nadya és Nicole fotelokban ültek, Gorkie a kandalló előtt a földre telepedett.

Az imént láttam magam a tévében kezdte Gorkie. Teljesen nyugodt volt. Gorkie, mint mester, semmilyen körülmények közt sem omlott volna össze. Az összeomlás képességét elvesztette a kiképzése alatt.

Andan fájdalmasan elfintorodott.

Nagyon sajnálom. Reméltem, hogy nem jönnek rá, hogy önök egy -mondta Andan, de Gorkie közbeszólt.

Nem jöttek rá, hogy kik vagyunk mondta. Ez nem pénz kérdése, nem szakértelemé, vagy zsenialitása, hanem nyomé. És nincsenek nyomaink a felszíni világban. Ha van valami, amihez egy ninja igazán ért, akkor az a nyomtalan életmód.

De akkor Valahogyan mégis magukra találtak mondta Andan.

Nem találtak rá senkire hűtötte le Gorkie. a tévében csak rólam volt szó. Rekonstruálták a napjait hetekre visszamenően, ez a szabály. És előbb vagy utóbb rájöttek, hogy kétszer is járt a Netsuke Towerben. Innen már gyerekjáték volt megtudni, hogy Joshi Masadánál járt. Eltelt egy jó néhány nap, nyom meg semmi, és felvetették, hogy Joshi tudhat valamit. Hát ennyi. Lenyomoztak mindenkit, akit ismer, és egyedül a nevelt lányát, vagyis engem nem találtak sehol. Most próbálkoznak, hátha bejön.

Nagyon sajnálom mondta Andan őszintén. Gorkie nagyvonalúan legyintett.

Tudjuk, hogy akik magát akarják, Julius, igen nagyhatalommal rendelkeznek, hogy finoman fogalmazzak, és azt is tudjuk, hogy meglehetősen gátlástalanok. Az ön szülei jelenleg egy pszichiátriai intézetben sínylődnek, ahol Had ne elmélkedjek arról, hogy mit tesznek velük.

Andan önkéntelenül felsóhajtott és borongós lett az arca, a szemére mintha ködfüggöny ereszkedett volna. Gorkie jól látta, hogy a pusztá gondolat is mekkora fájdalmat okoz neki.

Amikor kilencéves voltam, a szüleimet a szemem láttára gyilkolták meg. Tehát van némi fogalmam arról, hogy mit érezhet most folytatta Gorkie. Láttuk, hogy azok, akik magát keresik, mire képesek, mekkora erőt mozgósítanak, és hogy mikre vetemedhetnek, ha eléggé kétségbeesnek. Tehát nyugodtan kijelenthetem a következőt: az a tény, hogy engem úgymond megtaláltak, világos utalás arra, hogy rászálltak Joshira. Ami azt jelenti, hogy egy napon ő is oda fog kerülni, abba a helyzetbe, amiben jelenleg a maga szülei vannak. Joshi az apám, és az ő felesége az anyám. Soha nem gondoltam rájuk úgy, mint nevelőszüleimre, hanem mindig úgy, hogy nekem két apám és két anyám volt. És nem fogom még egyszer tétlenül végignézni anyám és apám halálát. Ahhoz azonban, hogy tervezni tudjak, információra van szükségem. A kérdésem tehát az, hogy kikkel állunk szemben. Itt az idő, hogy megnyíljon, Julius.

Andan lesütötte a szemét.

Ezt sajnós, nem nem mond kezdte, de Gorkie közbeszólt.

Igen, tudom, sajnós nem mondhatja meg. Ezt már hallottuk néhányszor. De hadd említsek meg néhány dolgot miheztartás, véget. Ön egy -klán védelmét élvezi. Ettől függetlenül, maga Julius kívülálló. Soha nem volt dolgunk magával, soha nem voltunk efféle helyzetben, hogy vigyáztunk egy kívülállóra. Így eleve bevezettünk néhány különleges biztonsági szabályt. Ezek egyike volt, hogy amikor 13-án Washington DC-ből idefelé hoztuk, útközben a repülőgépen gyógyszeres kihallgatásnak vetettük alá, és megérdeklődtük, hogy mik a szándékai, jók-e vagy rosszak. Tudjuk, hogy maga egy jóindulatú ember. Lehet, hogy azelőtt nem az volt, de most az. Ha nem az lenne, már rég nem élne. Maga tudta, mit vállal, vagy legalábbis sejtette, mi nem. Álmunkban sem gondoltuk, hogy ilyesmi egyáltalán lehetséges. Ezért most úgy áll a helyzet, hogy a saját biztonságunk érdekében, ha nem mondja el szépszerével, amit tudni akarunk, kiszedjük magából egy igen kimerítő gyógyszeres kihallgatás keretében.

Gorkie egykedvűen nézte Andant, sem a hangjában, sem a testtartásában, sem a mimikájában nem volt nyoma fenyegetésnek. Andan kétségbeesetten nézett fel rá.

Ha elmondom mondta, és nagyot sóhajtott, akkor akkor egyszerűen örülnek fognak nézni és talán kidobnak innen. Akkor pedig nekem végem!

Megértem, hogy fél, és bizonytalan, de ön is értse meg az én indítékaimat. Nekem meg kell védenem a klánomat és a családomat, és még magamat is.

Andan lehajtotta a fejét. Ismét felsóhajtott.

Nem tudja mondta nagyon halkan.

Miért? kérdezte Gorkie.

Mert mert az ellenség annyira hatalmas, hogy Andan nem mondta tovább, megdörzsölte a szemét. Látszott rajta, hogy borzasztóan rosszul van.

Ahhoz, hogy tervezni tudjak, információra van szükségem. Semmit sem tehetek az ellen, amiről nem tudok semmit. Amit nem ismerek, azt nem tudom elhárítani, azzal nem tudok megküzdeni.

Ellenük nem tud. Az egyetlen fegyver velük szemben a leleplezés. És még az is nagyon kockázatos.

Maga bizonyára profi a saját szakterületén, olyan dolgokat tud, amiket egy kívülálló még csak nem is gyanít. És én kívülálló vagyok -mondta Gorkie. És profi vagyok én is, egy olyan mesterség szakértője, amiről maga semmit sem tud. A helyzet ugyanaz. Bármit tud is az ellenségről, rólam illetve rólunk nem tud semmit, így nincs abban a helyzetben, hogy megsaccolja egy összecsapás kimenetelét.

Andan felsóhajtott. Teljesen logikus volt, amit Gorkie mondott, na de hét ember Darláék ellen? Ez maga volt az irracionális.

Nos, hadd folytassam még szólalt meg Gorkie Andan tétovázását látva. Ez a ház egy ninjaklán otthona. Következésképpen nagyon sokban más, mint más házak. Például tele van mozgásérzékelőkkel. Bárhol tartózkodott is a házban, mindig tudtuk, hogy hol van. Egy másik példa. A számítógép, amin ír, el van látva egy apró rádió-adóvevővel, ami egy vevőkészülékbe sugároz mindent, ami a gép memóriájában van. Elolvastunk mindent, amit beszkenelt, mindent, amit átmásolt és mindent, amit írt. Elolvastuk A Rendszer Hiteles Krónikájának meglévő fejezeteit. Az imént például a pszichiátria és a pszichológia bevételeiről írt. 1 billió dollár Hmmm. Szép pénz. Olvastunk az IQ-ról, a józan paraszti észről, a tökéletes marketingről és a legfelsőbb kasztról. A könyve elég erőteljes. És logikus. És hihető. Elgondolkodtatott minket a világnak ez az olvasata. És nem érezzük úgy, hogy maga örült vagy valami ilyesmi. Tehát nyugodtan kitalálhat.

Andan döbbsen hallgatta, amit Gorkie elmondott.

Talán felháborítónak találja mondta Gorkie. De ön kívülállóként egy ninjaklán otthonában tartózkodik. Ezt értse meg.

Andan percekig némán gondolkodott. Huszonhárom éven át mindent megkapott, amire vágyott, két éve azonban egyre-másra kerül olyan helyzetekbe, amiben nem volt semmilyen választása. Mint amikor a sakokban vagy a királyt veszik le, vagy a királynőt, harmadik változat nincsen.

A világnak vannak bizonyos kulisszatitkai szólalt meg Andan nagy sokára Nagyrítván előfordul, hogy egy épeszű és tisztességes és őszinte ember politikus lesz, és bekerül a rendszerbe. Az ő politikai programja tényleg az, amit a választások idején hangoztatott, és amiért őt megválasztották. Bekerül a rendszerbe, és megpróbálja a terveit valóra váltani. És nem tudja. Ez a világ nem úgy van felépítve, hogy jóvá lehessen tenni. Érdekszövetségek irányítanak mindent. Az érdekszövetségeknek is megvan a maguk hierarchiája.

Olyan információkra van szükségem, amikről nem írt a könyvében mondta Gorkie. Konkrétumokra,

csupa konkrétumra. Amit leírt, azt tudom, és el is fogadom.

Andan felsóhajtott.

Rendben van mondta megadóan. A legfelsőbb kaszt egy ember, tudtommal, meg az ő szolgálói, asszisztensei, vagy nevezzük őket, bárhogyan is. Csak néhány ember lehet, de nem tudom, hogy mennyi. A legfelsőbb kaszt irányítóját Darlának hívják. Huszonhét évvel ezelőtt, lassan, fokozatosan és olyan professzionális módon, amit szavakban képtelen lennék visszaadni, elkezdtek beszervezni. Észre sem vettem, hogy mi történik. Egyszer csak azt vettem észre, hogy ismert és nagy tekintélyű emberek közt forgolódom, akik barátságosan Juliusnak hívnak, és a hátamat veregetik. A környezetemben mindenki sárga volt az irigységtől. A tekintélyek kivételeztek velem, úgy bántak velem, mintha valami lángész lennék. Függetlenné váltam ettől az érzéstől. Imádtam. Beszerveztek egy afféle titkos társaságba, ahol a legnagyobb tudósokkal, művészekkel és más közéleti személyiségekkel találkoztam. Huszonöt évvel ezelőtt, 1975-ben, elküldtek nyaralni Hawaiiira, ahol De erről írtam eleget. Egy hajón találkoztam Darlával, csak azon a hajón, és csak akkor, egyetlen egy alkalommal, és azon kívül soha. Darla elmesélte, hogyan működik a világ, és felajánlotta, hogy legyek az egyik követe: az egyik király. Azt mondta: legyek követ, az ő akaratának követe. Olyan hatalmat ajánlott, hogy megmámorosodtam. Többé nem kellett részt vennem a munkahelyi csatározásokban, nem kellett félnem a változásoktól, nem kellett félnem többé semmitől, és amit akartam, az az enyém lehetett. Jó üzletnek látszott, hogy csak egy urat szolgálok, és a többin én uralkodom.

Darla hogyan uralkodik? kérdezte Gorkie.

Telefonál, ha akar valamit felelte Andan. Nekem is volt egy telefonom. Csak őt tudtam vele hívni, és csak azon a telefonon. El sem tudom képzelni, hogy miként működik, milyen elvek alapján, de nagyon különleges. Az enyémet elhajítottam, mert Darla képes bemérni, pár másodperc alatt, és nem lehet zavarni, mert nem a szokásos módon működik. Az egész világot négy emberrel kormányozza, négy abszolút tekintéllyel. Godard Lansky, Bruno Weinberger, Vlagyimir Bolotov és én. Lansky, Weinberger és Bolotov úgynevezett felszín alatti tekintélyek, vagyis hiába keresnének róluk fotót vagy a nevüket vagy a címüket bármilyen nyilvántartásban. Lansky irányítja az erőszakipart: a fegyvergyárat, a gyógyszergyárat, a hadseregeket, a bűnszövetkezeteket. A fegyver és a gyógyszer azért van egyben, mert e kettőnek az eladási, felhasználási mutatói együtt haladnak, emelkednek, vagy süllyednek. Weinberger a gazdaságot irányítja, Bolotov a politikát. Én a tudományt, a médiát és a művészetet. Azért e hármat, mert ezek nagyon szorosan összefüggenek. A művészet a tudományos világképet propagálja, egészében vagy részleteiben, a média pedig a művészet és a tudomány alapján működik. Ebben a hármásban a tudomány a kulcs. Én vagyok voltam az egyetlen felszíni tekintély, vagyis olyan valaki, akit a felszíni emberek is ismernek. Hogy Lansky, Weinberger és Bolotov kiket irányítanak, hol találhatók, vagy akár csak hogy hogyan néznek ki, azt nem tudom. Minden abszolút tekintélynek vannak kapcsolatai, akiket mozgatva éri el a céljait. Darla úgy rendezte, hogy mindenkinek három ilyen kapcsolata legyen. Nekem is három volt. Senki nem ismeri őket a felszínen. A tekintély alapja a bizalom, és mi ezt úgy tartjuk meg, hogy igazságokat mondunk a kapcsolatainknak.

És mi a trükk?

A trükk a régi: néhány igazság néhány hazugság. Az igazság keltette bizalom adja el a hazugságot.

Képzelfenek el egy összerakós játékot, ami ezer mozaikdarabkából áll. Képzelfenek el egy eszmét vagy világképet, amiben ebből az ezer összetevőből 999 igaz, egy nem. Az az egy 999 igazságba van becsomagolva, de az az egy a lényeg, az, hogy azt elfogadják. Tudják, mi a legveszedelmesebb fegyver az univerzumban? Az igazságba és szépségbe burkolt hazugság. A materializmus összekapcsolta magát a tudománnyal, pedig semmi köze hozzá. Azt mondta: látjátok, tudunk csinálni autókat meg repülőgépeket meg óceánjárókat meg röntgenkészüléket meg antibiotikumokat meg számítógépet, űrszondát, műholdat és űrhajót, és az agyunkkal gondolkodunk. Egy egész könyv csupa-csupa igazsággal és ott van benne egy hazugság is, amit mint igazat, elhisznek, elfogadnak a többivel együtt. Aztán a következő ezer darabból álló kirakósjátékban már 2 hazugság lesz. Azután pedig már 3. És végül ezer. Így hitették el az emberekkel, hogy amit látnak, érzékelnek, éreznek és gondolnak, hogy amit tudnak, az nem igaz. Szépen, lassan, ráérősen, de következetesen, precízen és alaposan. Így ígázták le a világot a materializmussal, ezzel az ideológiai holokauszttal. Pontosan ez az a módszer, amivel irányítjuk a kapcsolatainkat: tévedhetetlen információkat adunk nekik bizonyos dolgokról, aminek következtében emberfeletti tekintélyünk lesz a szemükben, és amikor más dolgokról cseverésünk, egy kis filozófia, egy kis világszemlélet, egy kis hozzáállás más emberekhez, akkor ők azt elhiszik, mert tudják: hatalmuk kulcsa a tőlünk szerzett értesülések.

Hogyan lesz valaki abszolút tekintély?

Ebben a folytonosság a kulcs. Az abszolút tekintély, mielőtt visszavonul, bevezeti az új abszolút tekintélyt. Mindig egyik a másikat, az előd az utódot. Ez a trükkje. Minden ember tudja, hogyan működik a tekintély, hisz látja nap, mint nap. Látja, hogy valaki mond valamit, a többiek meg kérdés nélkül megteszik, amit mond, vagy hisznek neki. Nem az a fontos, hogy mit mondanak, hanem, hogy ki mondja. Ez a halál receptje.

Mit akar elérni a könyvvel? kérdezte Gorkie.

Hogy megtörjem az emberek hitét a materializmusban válaszolta Andan.

Gondolja, hogy olyan sok ember hisz benne?

Igen. Jóformán senki nincsen tisztában azzal, hogy mi is tulajdonképpen a materialista világkép. Hisznek benne anélkül, hogy tudnák, hogy hisznek benne. Még a Pápa és a Dalai Láma is hisz néhány materialista eszmében, és nem is tudják, hogy ez ellentmondás. Én elmondom az embereknek, hogy mi is az, amiben hisznek, és mit és kit szolgálnak vele tudtukon kívül. És ha megtörik a materialista hit, a legfelsőbb kaszt elveszti uralma lényegi elemét, és helyet kap egy új világkép. A materializmus teszi lehetővé az elnyomás összes többi módját, mert ez az, ami kezessé teszi az emberiséget.

Értem bólintott Gorkie, aztán felállt, és visszavonult a szobájába elmélkedni a hallottakon.

2.

Sir Carnegie luxusjacht,

New York-öböl, New York

Október 24. kedd, 23 óra 00 perc

A Sir Carnegie huszonöt méteres luxusjacht mindennel fel volt szerelve, ami a jó üzletkötéshez kell: első osztályú kommunikációs berendezésekkel rendelkezett, kitűnő, osztályon felüli konyhával, kényelmes kabinokkal a vendégeknek, melyekben jókora vízágy kapott helyet, hogy a hajón tartózkodó üzletemberek elszórakozhassanak a női alkalmazottakkal. A hajón hét felszolgálónő dolgozott, akik esetenként nemcsak felszolgálással foglalkoztak. A Sir Carnegie a Bronscomb Konzern hajója volt, melyet Rich Goldman, a vállalatcsoport vezető üzletkötője használt; voltaképpen a hajó az ő szolgálati luxusjachtja volt. A harminchárom éves Goldmant főnökei egyöntetűen kereskedelmi zseninek tartották. Iskolai végzettségét tekintve a Harvardra járt, de az első fél év vége előtt kiiratkozott, mondván, hogy nincs neki ideje ennyi haszontalan ismeretet bemagolni. Sportos ember volt, jóképű, charme-os, magas, arktikus alkatú. A naptára minden nap, zsúfolásig megtelt. Huszonötmilliót keresett egy évben, és csak teniszezés közben izzadt meg.

A Malc-Levin Co. a Cray Researchhöz hasonlóan nagy teljesítményű komputereket, továbbá miniszuperszámítógépeket igénylő, hordozható műszereket gyártott, sorozatban és egyéni igényeknek megfelelően is. A Malc-Levin három éve szerződésben állt a Masada Konzernnel, tőle vásároltak bizonyos alkatrészeket, méghozzá igen nagy tételben, nem kevesebb, mint évi háromszázmillió dollár értékben. Ők voltak a Japánellenes Liga első célpontjai.

A Malc-Levin igazgatósága négy emberből állt, ami Goldmannek rendkívül szimpatikus volt. Utálta a döntésképtelen, bürokratikus, senki semmiért nem vállal felelősséget-típusú vezetőségeket, melyeknek néha huszonöt, ötven, vagy még több tagjuk volt. A Malc-Levin vezérigazgatója Joe H. Malc volt, az elnök Olivér Levin, a pénzügyi osztály vezetője Bob Yarick, a mérnöki osztályé Louis Haldmore. Így négyen teljesen határozatképesek voltak, Goldman ezért is hívta meg őket egy kis hajókirándulással egybekötött vacsorára. A Malc-Levin texasi illetőségű cég volt, a New York-öböl csodálatos, szemnyugtató látvány volt nekik, az éjszakai Manhattan és a Szabadság-szobor pedig egyenesen ámulatba ejtette őket. Fenséges vacsora után kiültek a hátsó fedélzetre borozgatni és beszélgetni. Tizenegy óra felé, amikorra Goldman már megfelelőnek ítélte a vendégei hangulatát, a lényegre tért.

Uraim szólalt meg, szeretnék önöknek mutatni valamit. Kérem, jól figyeljenek. Goldman odasúgott valamit az egyik szexi pincérnőnek, aki bólintott, és távozott, hogy intézkedjen.

Mire készül, Mr. Goldman? kérdezte a Malc-Levin elnöke, Olivér Levin. Ha most elővarázsol egy Havanna szivart, úgy éljek, elveszem feleségül. Pedig nem az esetem, a hétszentségit!

A kis társaság nevetett.

Sajnos már foglalt vagyok mondta Goldman.

Sajnos a túró! rikkantotta a pénzügyesek főnöke, Bob Yarick, aki egy kissé már be volt csípve.

A víz hahotázás hangját vitte a Battery Park felé.

Ha megígéri, hogy nem fog zaklatni, kap egy doboz Havannát – mondta Goldman, mire Levin szívére tett kézzel esküdött, hogy nem zaklatja, csak kapja meg a szivart. A hajó motorja leállt, leeresztették a

horgonyt. Kérem, uraim, igyák magukba a látványt.

A jacht fényei kialudtak. Semmi sem zavarta a pénzügyi negyed kivilágított felhőkarcolóinak és a Szabadság-szobornak a látványát. A hajó lágyan ringatózott, a tatfedélzeten öt férfi ült kényelmes, fonott fotelokban, kezükben kézzel készített kristálypoharakkal, és némán nézték a fényeket és a sziluettet.

Ugye nem hitték, hogy a két szép szemükért reptettem önöket ide a saját repülőgépemén szólalt meg néhány perc múlva Goldman. A megjegyzés senkit sem sértett meg, sőt a négy vendég elmosolyodott. Goldman roppant mód értett ahhoz, hogy eltalálja mások hangulatát, és ezzel a szavakat és a gesztusokat, melyeket esetükben a legnagyobb hatás kiváltása érdekében használhat. Üzletet ajánlok önöknek. Tudom, hogy lassan esedékessé válik az alkatrészvásárlás a Masada Konszerntől, minden évben december elején-közepe táján szerzik be a következő évre a szükséges csúcstechnológiát, melyet nem önök gyártanak. Nézzék a Szabadság-szobrot, uraim. Szeretnének egy ilyen látványt odahaza? Szeretnének egy központot itt New Yorkban is? Semmi akadály. Ha szeretik a híres építményeket, javaslom önöknek a Champ-de-Marsot Párizsban vagy a Piccadillyt Londonban. A javaslatom, uraim a következő: azt szeretném, ha spórolnának megközelítőleg százmillió dollárt decemberben.

Döbrent csend. A pénzügyes Bob Yarick tért először magához.

Hogy mennyit? Százmillió dollárt? kérdezte hitetlenkedve. Hogy a fenében lehet megspórolni százmillió dollárt?

Egész pontosan 32,7 százalékot tudnának spórolni most, ha a csúcstechnológiát tőlünk szerzik be, és nem a Masada Konszerntől. A minőség azonos. Az ár nem.

Goldman szinte hallotta, ahogyan gondolkodnak. Százmillió dollár nagyon sok pénz, még a Malc-Levinnek is.

Szerződés köt minket a Masada Konszernhez mondta Joe H. Malc, a cég vezérigazgatója Elégedettek vagyunk velük.

De százmillió az százmillió mondta Goldman.

De hogyan? kérdezte Malc. Kezdte zavarni, hogy sötét van, és nem látja a többiek arcát.

Goldman mintha érezte volna, felkapcsolta a lámpákat. Mindenki öt nézte.

A válasz egyszerű mondta Goldman. Biztos forrásból tudom, és amit most mondok, az szigorúan bizalmas információ, hogy a Masada Konszernnel valami baj van. Ezek a problémák, melyek a Netsuke Towerbe való beköltözésük óta fennállnak, mostanra hatalmasodtak el annyira, hogy a vállalatcsoport rövidesen, ami maximálisan fél évet jelent, kivonul az Államokból. Üzletfeleit igyekszik majd megtartani, de az árak, a szállítás nehézkessége miatt fel fognak szökni. És ha innen nézzük, az ajánlatom több mint százmillió. Őszinte leszek önökhöz, uraim, a mostani ajánlatom csak beetetés. Igyekszünk mindenkit átvenni, megszerezni a Masada Konszerntől, a legalacsonyabb árat

kínálva, amire csak képesek vagyunk. Ám ez csak időleges. A Masada Konzern árai, tekintve gyártmányaik magas minőségét, nagyon jók. Mi most 32, 7 százalékkal olcsóbban kínáljuk a portékánkat, azonos minőségben. Jövőre már csak 4 százalékkal olcsóbban, azután pedig, az infláció miatt, feltehetően 1,5 százalékos áremelésre fogunk kényszerülni. De ez még így is nagyon jelentős megtakarítás.

Louis Haldmore, a mérnöki osztály feje összeráncolt homlokkal nézte Goldmant. Találkozott a tekintetük.

Mi nem tetszik önnek, Mr. Haldmore? kérdezte Goldman.

A Bronscomb Konzern sohasem arról volt híres, hogy profitról mondott volna le. Nekem itt valami bűzlik, már bocsánat a szóért.

Semmi baj, Mr. Haldmore, egymás közt vagyunk mosolyodott el Goldman. Önnek igaza van. Belátom, a Bronscomb az elmúlt nagyvenhét évben, amióta létezik, ha profitról volt szó, nem ismert tréfát. Így igaz, elismerem, ez bizony így van. Viszont önnek meg azt kell elismernie, Mr. Haldmore, hogy a Bronscomb mindig is hosszú távra tervezett. a mérnökök főnöke bólintott, igen, ez is igaz. Azt, hogy a Masada Konzern elhagyja az Államokat, még csak mi tudjuk, de legalábbis ebben az iparágban más senki. Egyelőre. Amikor a Masada Konzern bejelenti, hogy elhagyja az Államokat, az ügyfeleire tucatnyi vállalat veti majd magát. Mi mindegyiküket szeretnénk. A Masada Konzernnek huszonhét amerikai nagyvállalat az üzletfele, ha nekünk sikerül mindegyiküket átvennünk, vagy ha így jobban tetszik: nagyon alacsony árainkkal átcsalnunk, akkor minden versenytársunk fölé kerülünk, még hozzá magasan föléjük. Nézzék, uraim, ha álmosak, térjenek nyugovóra, holnap folytatjuk. Ha még nem álmosak, a tárgyaló elő van készítve. Goldman felállt és az ajtó felé indult, kinyitotta az ajtót, és hátrafordult, hogy lássa, mit tesznek az igazgatósági tagok.

Malc feltápászkodott és elindult Goldman felé.

Tárgyaljunk mondta.

Levin, Haldmore és Yarick mentek utána.

3.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 24.-ke kedd. Zónaidő: 22 óra 10 perc

Gorkie órákon át, ült a csendben, a szobájában a földön, mozdulatlanul, mint egy szobor. Elmélkedett, és amikor a végére jutott, összehívott mindenkit a játékszobaként használt helyiségbe. Ott volt Andan és az egész klán. Amikor Gorkie belépett az ajtón, mosolygott, ami nagyon megdöbbenetett Andant. Gorkie megállt az asztal előtt, aztán beszélni kezdett.

Végiggondoltam mindent mondta. Igen alaposan átgondoltam a lehetőségeket, és arra az egyértelmű

bizonyosságra jutottam, hogy a ninjutsu most is érvényes.

Zoe arcán mosoly jelent meg. Szép lassan a többiek is elmosolyodtak, amiből Andan semmit sem értett, és magában azt találta ki, hogy Gorkie-ék nem fogták fel annak súlyát, amit mondott.

Gorkie folytatta.

Tudja, Julius, a ninják a valóságban nem olyan emberek, akik egy cseppet sem értenek az öltözködéshez, és ezért minden alkalomra ugyanazt az unalmas fekete gúnyát veszik fel. A klán halkan nevetett, Andan pedig még jobban összezavarodott. Tudja, Julius, láttunk egy rakás ninjafilmet, és jót röhögtünk rajtuk. Az egyik filmben egy ninja meg akart ölni New Yorkban egy üzletembert, ezért követte az utcán, és amikor a fickó bement egy nyilvános vécébe, ő is ment utána. Az üzletember megállt a falnál pisilni, a ninja, akinél egy aktatáska volt, bezárkózott az egyik vécéfülkébe, majd pár másodperccel később megjelent fekete ruhában, maszkkal a fején, és egy irdatlan nagy karddal az övében. Az üzletember éppen végzett a pisiléssel, és amikor hátrafordult, ott állt ez a barom, amitől, érthető módon, teljesen halálra rémült. Ekkor a ninja kitörte a fickó nyakát, visszazárkózott a vécéfülkébe, és pár másodperc múlva civil ruhában aktatáskájával együtt távozott. Hogy hová tette a kardját, és minek kellett neki, és miért öltözött át, ezek a kérdések nem foglalkoztatták a film készítőit.

Az egész klán nevetett, aztán ahogyan Gorkie elkomolyodott, a nevetés abbamaradt. Gorkie Andanhoz hajolt, és nagyon határozottan kijelentette.

A ninjutsunak ehhez semmi köze.

Andan bólintott. Ezt már sejtette, bár hogy mi az igazi ninjutsu, arról igazából a leghalványabb elképzelése sem volt. Mindenesetre a kiselőadás nem oszlatta el a kételyeit és az értetlenségét.

Két dologra jöttem rá folytatta Gorkie. Az egyik, amit már említettem, hogy a ninjutsu most is érvényes. A másik pedig, hogy a helyzet, amiben vagyunk, bármily különleges is, és bármily hihetetlen, a számunkra nem ismeretlen. Számunkra semmi szokatlan vagy furcsa nincs abban, amit a világról elmondott. Meglepő, igaz, döbbenetes is, de mi kiismerjük magunkat benne. Hogy azt ne mondjam: erre lettünk kiképezve. Mi ketten, maga, Julius és mi, a Kunoichi Klán, meg tudjuk törni a legfelsőbb kaszt hatalmát. Az ön dolga, hogy a könyvével tudatosabbá tegye az embereket, vagyis hogy leleplezze Darlát meg a többieket, Lanskyt, Weinbergert, Bolotovot és saját magát is. A mi dolgunk pedig, hogy elvágjuk Darla kommunikációs vonalait.

De hogyan? kérdezte Andan zavartan.

Egy teoretikus kérdés: ha Lansky, Weinberger és Bolotov követné a maga példáját, és megtagadná az engedelmességet, mit tudna tenni a legfelsőbb kaszt?

Semmit mondta Andan habozás nélkül. Darla csak mi négyünknek abszolút tekintély, senki másnak. Darla nem tudna a helyemre lépni, mert az én kapcsolataim sose látták és sose hallottak róla, és én nem vagyok ott, hogy bemutassam nekik. És Lansky kapcsolatai sem ismerik, és Weinbergeré sem és Bolotové sem. Ha megtagadná az engedelmességet, a legfelsőbb kaszt lebénulna.

Pontosan bólintott Gorkie.

Csak éppen van két probléma mondta Andan.

Éspedig? kérdezte Gorkie könnyed mosollyal az arcán.

A mosolya feldühítette Andant, de igyekezett nem mutatni. Gorkie persze észrevette.

Az egyik probléma az, hogy pusztán a lebénításuk nem elég ahhoz, hogy a világ megváltozzon. Hiszen mindaz, amit eddig tettek, megmarad. A hazugságok, az intézkedések, az ellenem folyó hadjárat. Mindezeknek nem szakad végük, mert ezek már maguktól működnek.

Világos értett egyet Gorkie. Darla valószínűleg képes lenne rá, hogy amennyiben elég idő áll a rendelkezésére, újra átvegye a hatalmat, igaz? Andan bólintott. Mennyi időre lenne szüksége ehhez? Hozzávetőlegesen.

Andan felhúzta a vállát.

Nem tudnám megmondani. Biztos, hogy hónapok. Azt gondolom, hogy beletelne a rendszer átépítése két-három-négy hónapba is. Beszéljünk fél évről. Fél év sok idő, de az egész civilizáció megváltoztatásához Andan csettintett -csak ennyi. Egy tizedmásodperc. Semmiség. Pokoli gyorsnak kell lenni. Mert ha Darla újraépítette a rendszert, az olyan lesz, ami kivédi az újabb próbálkozást

Mi a stratégiája, Julius? Hogyan képzelte el? Megjelenik a könyve, és?

Én nem akarok belőle pénzt mondta Andan. Nem akarom magamnak a jogokat. Csak betéríteni vele a világot. Julius Andan írta, ki ne olvasná el? Ki ne látna benne üzletet? Ez az Örült Andan-téma kezd kimerülni, kell valami új, valami, ami felfrissíti a témát. És mi lehetne frissítőbb, mint Örült Andan nyilatkozata?

Maga a legkeresettebb interjúalany a bolygón jegyezte meg Mörjike.

Így van. A felfordulás iszonyatos lesz. A világ egyetlen örvénylő káosszá változik. Én össze tudom omlasztani a pszichiátria és a pszichológia hatalmát. Vákuum keletkezik. Azonnali megoldás kell. És én tudok megoldásokat. Szabad lesz az út mások előtt. Értik? A világ megváltásához szükséges tudás és eszközök réges-régóta megvannak, csak el voltak fojtva. Hát most elszabadulnak. Az igazi humán tudomány létezik. Az igazság legendkívülibb sajátossága, hogy a látszat nem változtat rajta semmit. Van tudás arra, hogyan lehet megszüntetni az örületet. Van tudás arra, hogyan lehet megszüntetni a bűnözést. Van tudás arra, hogy miért vannak a háborúk. Van tudás arra, hogy mindenki képessé váljon olyan életet élni, amilyet magának álmodott. És az ideológiai rendszer összeomlásával ez a tudás beáramlik a világba. Ez a stratégia. Az uralom piramisa darabokra hullik szét Lentről felfelé az emberek elkezdenek nem engedelmeskedni, elkezdenek a tekintélyeikben kételkedni. Ez a piramis csak egy kártyavár, és addig marad fenn, amíg az igazság el nem fújja. De van még egy probléma, mint említettem.

Tudom, mit akar mondani mosolygott Gorkie. Azt, hogy Darla embereit senki sem látta, senki sem

ismeri őket, senki nem tud róluk semmit, sehol senki a világban. Ugye?

Igen ismerte el Andan szomorúan. Nem lehet őket megtalálni.

De meg lehet.

De hogyan? csattant fel Andan. Hogy az istenbe? kérdezte szinte hisztérikusan.

Gorkie megint közelebb hajolt, és megint jókedvűen mosolygott.

Julius, mint már mondtam, a ninja nem egy fekete gúnyás idióta, hanem egy olyan valaki, aki a háttérből irányítja az eseményeket láthatatlanul. És az a helyzet, hogy maga, Julius meg Lansky meg Weinberger meg Bolotov, és Darla, maguk, bár fekete gúnya nélkül és kard és dobócsillag nélkül, de maguk ninják. – Andan döbrent képet vágott. Maguk a világtörténelem legnagyobb ninjai. A láthatatlan hatalom a ninja igazi sajátossága, nem az akrobatika. Érti már? Nekünk nem kell mást tennünk, mint felkutatni, kivallatni és likvidálni egy másik ninját. És mi ehhez értünk. Ez a szakterületünk. Mi vagyunk a láthatatlanság mesterei, érti? Akárcsak önök. Soha még ninják nem tudták a világról a teljes igazat ezelőtt. Ez most megváltozott. Ami most elkezdődik ebben a szent pillanatban, az egy ninjaháború.

HUSZONNEGYPEDIK FEJEZET

1.

Herrys repülőtér,

Denali Nemzeti Park, Alaszka

Október 24., kedd. Zónaidó: 23 óra 30 perc

Rocco hamis FBI-igazolványa felvillantásával lezáratta a kis magánrepülőtér étkezdéjét, hogy legyen egy zárt hely, ahol szabadon beszélgethet az embereivel. A maffiózók éhesen gyűltek össze a teljesen eredménytelen, ám annál fáradságosabb kutatás után. Kissé csüggedtek voltak, és azon morfondíroztak, hogyan fogják átkutatni azt a dög nagy területet, a Denali Nemzeti Parkot. Egyszerre rotorkelipelésre lettek figyelmesek, többen is az ablakokhoz siettek. Látni lehetett a betonpályát megvilágító reflektorok fénykörében, ahogy a légörvény kisebb-nagyobb szemétdarabokat kap fel.

Hű, a mindenit! -jegyezte meg Rocco Négy helikopter! Idejönnek! A négy helikopter szinte egyszerre ért földet. Felbúgott Rocco telefonja. Előkapta a zsebéből.

tessék szólt bele.

Te vagy Rocco? kérdezte egy férfihang.

Igen, én vagyok.

Gyere ki a helikopterekhez!

Oké Rocco a telefont a fülénél tartva kiment a kifutópályára.

Ugorj be! mondta a hang.

Az egyik helikopternek félrehúzódott a hátsó ajtaja. Rocco odafutott és beugrott. Két férfi ült , az egyik berántotta az ajtót Rocco mögött. Biccentettek egymásnak.

- Az erősítés? -kérdezte Rocco.

Ja bólíntott az egyik férfi. Mármint a technikai. Van nálunk puskamikrofon, rádiólehallgató közben mutatta is, amit mondott – bemérő, letapogató meg néhány teleszkóp. Gyorsan átfutjuk a fenti házakat, és ha valamelyik gyanús, azt megrohanjuk.

De most? Most akarsz indulni? kérdezte Rocco. Ó egy kicsit pihenni szeretett volna.

Nem, majd csak holnap, valamikor hajnalban. Most túl sötét van a repkedéshez. Lehet valamit zabálni ezen az istenverte helyen?

Rocco elfintorodott.

Nos, a választék igen csekély mondta kissé cinikusan Van kávé. Az van dögivel. Van tea. Van valami töltött kifli meg számócadzsem. És ha minden igaz, van még egy kis csoki is.

A két fickó összenézett. Egyikük megrántotta a vállát, aztán visszafordult Roccóhoz.

Ez van mondta. Eltesszük éjszakára ezeket, a madarakat, aztán beugrunk melegedni hozzátok, és bekapunk valamit ami van.

Rendben, intézkedem, hogy ne faljanak fel mindent ígérte Rocco.

Kösz, rendes tag vagy.

Rocco bólíntott. A férfi félrehúzta az ajtót, és Rocco kiugrott a betonra. Futni kezdett az étkező felé, ám lefékezett, mert a távolban feltűnt egy nagy sebességgel közeledő fekete Mercedes. Rocco zsebre dugta a kezét, mintha fázna. A zsebében egy Beretta lapult. Ráfogott a markolatra.

A Mercedes előtte állt meg. Egyszerre vágódott ki a két első és a jobb oldali hátsó ajtaja, és három szicíliai szállt ki.

Rocco? kérdezte az egyik.

Rocco vagyok. És te?

A nevem Luigi. Ő Tony, ő meg ott hátul Enzo. Mi vagyunk az erősítés. Ja, és megjönni fog pillanatokon belül még két kocsi, bennük összesen tíz főszer. És ti hányan vagytok?

Huszonketten. A helikopterekkel is jöttek páran, nyolcan-tízen biztosan, az már harminc, meg ti, meg

még tíz, az negyvenhárom-negyvenöt ipse.

Oké. Átfésüljük a hegyet egy pillanat alatt. Ha ott vannak, kitekerjük a nyakukat, ha meg nem, már megyünk is tovább. Mosolygós Don már pipa, amiért megy az idő, eredmény meg sehol.

Van fent tizenkét lehetséges búvóhely. Gyorsan megleszünk velük. Egy-két óra mondta Rocco magabiztosan. De az is lehet, hogy még gyorsabban.

2.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 25.-ke szerda. Zónaidő: 00 óra 32 perc

Andan képtelen volt átvenni Gorkie lelkesedését, bár ahogyan Gorkie elmagyarázta neki a helyzetet ninjanézópontból, az felettébb logikusnak látszott. A beszélgetés után a klán elvonult a ház titkos részébe, ahová Andan nem tudta őket követni. Andan visszatért a szobájába, hogy írjon, de a gondolatai annyira kavargtak, hogy még arra is képtelen volt, hogy leüljön a gép elé. Végül felment a panorámaebédlőbe, és egy pohár narancslével a kezében leült az asztalhoz gondolkodni és nézelődni. Aztán arra gondolt, hogy valahonnan a távolból távcsővel nézik az ablakot, úgyhogy gyorsan eljött az asztaltól, kiment a folyosóra, és idegesen fel-alá sétálgatott a lépcsőházban, le a földszintre, onnan meg fel a másodikra.

A klán egy ablaktalan helyiségben gyűlt össze, öt méterrel a felszín alatt.

Hány nap múlva akarsz indulni? kérdezte Nadya. Gorkie a faliórára pillantott.

Úgy két és fél óra múlva mondta.

Két és fél óra? kérdezett vissza Nadya kissé csodálkozva. Arra számított, hogy majd csak azután, hogy Andan befejezte a könyvet. És Andan?

Zoe itt marad veled. Gorkie Zoéra mosolygott Vigyázz rá, és ügyelj, hogy a lehető leggyorsabban befejezze a könyvet.

Zoe katonásan bólintott. Gorkie folytatta.

Valakinek maradnia kell Andannal arra az esetre, ha netán idejönne néhány ember, hogy szűrőpróba-szerűen bekukkantson a házba. Ha nincs itt senki Andanon kívül, ő esetleg annyira pánikba esik, hogy elrontja a dolgot. Nincs sok esélye annak, hogy valaki idejön, de mivel ez a ház nem az X-dimenzióban van, lehetséges. Valaki tehát kell, hogy itt maradjon és intézkedjen egy ilyen helyzetben. Andanra bizonyos fokig gondot kell viselni, mert annyira fél, hogy a féltelme megbénítja a gondolkodását, vagyis nem fog tudni igazán ésszerűen cselekedni, ami ebben a játszmában meglehetősen veszélyes.

Minden rendben lesz mondta Zoe.

Köszönöm, Zoe.

Milyen felszerelést pakoljak össze? kérdezte Damien, akinek a felszerelés raktározása, karbantartása és a küldetésnek megfelelő felszerelés-csomagok összeállítása volt az egyik feladata.

Felderítő, tervező és végrehajtó felszerelés kell, kreatív felszerelés, szélsőségesen speciális helyzetekre válaszolta Gorkie. A kreatív felszerelés azt jelentette, hogy nem tudják még, milyen típusú feladatokat kell végrehajtaniuk.

Rendben, akkor hozzá is látok mondta Damien. Mehetek?

Persze. Nadya, készítsd elő a sminkkészletet, mert egy kicsit meg kell változtatnod az arcomat, hogy senki ne ismerjen fel.

Oké bólintott Nadya és Damiennel elindultak.

Mörjike, Nicole és Shana, rendezzék el a házat. Zoe, te költözz be a biztonsági szobába. Menjetek!

A ninják bólintottak, és hozzáláttak a feladathoz. Gorkie elment megkeresni Andant, hogy elmondja neki, mi fog változni. Az első emeleti lépcsőfordulóban kapta el.

Á, jó, hogy itt van. Néhány dolog most megváltozik mondta Gorkie.

Mit ért ez alatt? kérdezte Andan rosszat sejtve.

Gorkie elindult a folyosón Andan szobája felé, Andan ment utána.

Mi most elmegyünk, elhagyjuk a házat -jelentette be Gorkie. Andan halálra rémült.

De ha idejönnek dadogta elfehéredve.

Nem kell félnie, Zoe itt marad.

Hát hát Minden tiszteletem az önöké, és Zoe nagyon kedves hölgy, de azért de

Nyugodjon meg, Julius, Zoe teljesen alkalmas a feladatra. Hogy milyen magas, semmit sem számít. Zoe vigyáz magára, nem lesz gond. Ő olyan ártatlan tud lenni, hogy senki sem gondolná, hogy egy klán tagja. Ez a ház egy igazi erőd. És nem vezetnek ide nyomok. Ha valami adódna, Zoe megvédi. A maga egyetlen feladata, hogy befejezze a könyvet olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak lehet. Persze az igyekezet ne menjen a minőség rovására. Ennek a könyvnek, egy bombának kell lennie, ami akkorát szól, hogy leomlik tőle az uralom piramisa. A mi dolgunk pedig, hogy megbénítsuk a legfelsőbb kasztot. Mindenki csak a saját dolgával törődjön, mással ne, azt viszont teszi olyan jól, amennyire csak telik tőle.

Gorkie és Andan beléptek Andan szobájába. Andan kissé szégyellte a szétdobált ágyneműt és

berendezési tárgyakat.

Bocsásson meg! mondta, és nekilátott rendet tenni.

Semmiség legyintett Gorkie. Tudom, mit jelent nyomás alatt lenni.

Andan összekapta a szobát, aztán Gorkie felé fordult.

Nem lehetne, hogy Ne értsen félre, de nem lehetne, hogy valaki más maradjon velem? kérdezte.

Zoében nem fog csalódni, Julius. Higgyen nekem, nem tenném kockára az életét. Le akarom győzni a legfelsőbb kasztot, elegendem van a bűnözésből és a háborúból. De ehhez szükségem van magára, Julius, mert a klánom nem tudja ezt megtenni a segítsége nélkül. Elegendem van ebből a világból, elhiszi? Túl sok fájdalmat láttam túl rövid idő alatt. Tudja, milyen az, amikor valakinek meggyilkolták valakijét, akit ő nagyon szeretett? Olyan, hogy az ember gyakran felriad álmából, és azt hiszi meg se történt. Érzi a boldogságot, amiért ott van az a csodálatos lény, akit annyira szeret, és nincs fájdalmasabb annál a pillanatnál, amikor rájön, hogy elvesztette. A szüleim halála után rengetegszer ébredtem erre. Anyukámnak volt egy kedvenc tévésorozata, és egyik nap, amikor bekapcsoltam a tévét, éppen elkezdődött. Már rohantam is, hogy szóljak neki, de néhány lépés után rájöttem, hogy ő már nincs velem, mert elvették tőlem. És láttam embereket felriadni éjszakánként. Láttam Damient, amint tapogatja az ágyat a szerelme után, és zokogásban tör ki, amikor rádöbben, hogy meggyilkolták. A klánom minden tagjának megölték valakijét, és én láttam a fájdalmukat, nagyon sok fájdalmat. Láttam jó embereket megtörni egy életre, láttam csodálatos, varázslatos személyiségeket kiégni egyetlen perc alatt egyetlen hír miatt. Elég volt. Higgye el, Julius, nem tenném kockára az életét. Zoe megfelelő testőr lesz. Bízson bennünk! Gorkie barátságosan odanyújtotta a kezét. Túl sokáig volt egyedül, itt az idő, hogy ez megváltozzon.

Összefonódott a kezük. Nem mondták ki, egyszerűen csak tudták: halálig tartó szövetségre léptek.

3.

Dr. Marc Monus háza,

Manhattan, New York

Október 25., szerda, 05 óra 40 perc

Dr. Marc Monus ismert pszichiáter volt, egy igazi sztár, könyvei rendre bestsellerek lettek és milliós példányszámban keltek el, több nyelvre is lefordították őket, tévéműsorai mindig magas nézettséget értek el, rádióműsorainak hallgatottsága a leghallgatottabbak között volt. Dr. Monus a hétköznapi emberek nyelvén fogalmazta meg a pszichiátria bonyolult tételeit, ismeretterjesztésért több kitüntetést is kapott. Ötvenkét éves volt, kisportolt, fekete haja a halántékán már őszült. A nők nagyon tapasztalt férfinak tartották. Monus Ferrari Testarossával közlekedett, de mindig volt nála néhány érthetetlen nyelvezeten írott könyv, ezzel a kettősséggel mutatta, hogy ő nemcsak igazi férfi, hanem igazi tudós is, és nemcsak igazi tudós, hanem igazi férfi is. Óriási népszerűségnek örvendett a legkülönfélébb korosztályok szemében is, könyvei ott sorakoztak minden könyvtárban, és számtalan iskolában tették

őket kötelező olvasmánnyá.

Monus felesége még mélyen aludt. Edith huszonkét éves szőke bombázó volt, akiben szemüvege és olvasottsága volt a különleges. Monus elégedett volt felesége külsejével és az ágyban meg máshol nyújtott teljesítményével, de ezek ellenére megcsalta mindenki, akivel csak tudta. Monus gyakorló pszichiáter volt, manhattani intézete az Államok legfelkapottabb pszichiátriai kórháza volt. Ha valaki elgondolható pénzzel rendelkezett, kérhette, hogy maga Monus kezelje, és ez a lehetőség nagyon népszerű volt a pénzesebb Monus-rajongók körében, akiknek más se hiányzott, mint hogy Monus elmondja nekik, hogy nem ők a felelősök, és hogy ezek teljesen normális vágyak. Monusnak az írás csak másodlagos tevékenység volt. Különleges módszert dolgozott ki az írásra: valahányszor volt elég szabadideje és kedve, írni kezdett, és kifejtette a véleményét bizonyos dolgokról, és amikor egy könyvön dolgozott, nem tett mást, mint ezeket az előre megírt elemeket összedolgozta, és így született a könyv, amiért több millió dollárt kapott.

Andan tizenegy évvel ezelőtt egyszer a tévében, amikor Larry King rákérdezett, hogy mit szól Marc Monus új könyvéhez, azt mondta, hogy szerinte Monus felhígítja a pszichiátriát. Monus azóta gyűlölte Andant. Ezt az esetet leszámítva soha nem mondtak egymásra rosszat, és azon ritka alkalmakkor, amikor együtt jelentek meg a nyilvánosság előtt, eljátszották, hogy barátok. Ők ketten voltak a világ legnépszerűbb pszichiátere, munkásságuk ezeket vonzott a pszichiáteri pályára, és milliókat bírt rá, hogy forduljanak pszichiáterhez és pszichológushoz. Anyagi érdekeik fűződtek ahhoz, hogy a nyilvánosság előtt ne gyűlölködjenek, még ha magánéletükben nem is szóltak egymáshoz.

Amikor a CIA felkérte Marc Monust, hogy működjön közre Andan cinkosa, Masada és Gorkie elfogásában, habozás nélkül elvállalta. Boldog volt, úgy érezte, lebeg a föld felett. Most végre megfizet!

Monus a nappali szobában állt az egyik nagytükör előtt, és szokásához híven a tükörnek mondta el, amit majd a tévében fog.

Az úgynevezett szekunder elmebetegség, melyben nagy valószínűség szerint Lauren Gilmore szenved, az elmebeteg szülő hatása. Nem minden elmebetegség genetikailag kódolt, vannak olyanok is, amik megállt, a mondatszerkezet nem tetszett neki. Nem minden elmebetegség genetikailag kódolt, hanem Vannak nem genetikai alapú elmebetegségek is Nem. Vannak genetikai alapú elmebetegségek, de vannak másfajta is, amelyek ennél némiképp bonyolultabbak. Igen, eléggé bonyolultak ahhoz, hogy néhány génhívó pszichiáter ne értse meg. Elmosolyodott, ennél a pontnál egész biztosan nevetni fog majd a közönség. Ezek a másfajta elmebetegségek a környezet hatására alakulnak ki. A legkülönlegesebb ezek közül a szekunder elmebetegség. Gyerekkorban illetve fiatalkorban alakul ki. Feltétele, hogy a beteg közvetlen közelében rendszeresen tartózkodjon egy elmebeteg. Például ha az apa vagy az anya elmebeteg, a gyerek jó eséllyel szerzi meg a szekunder elmebetegséget, azaz az elmebetegség mintaként rögzül agyában, és alapvető része lesz a személyiségének. Azt már biztosan tudjuk, hogy Lauren Gilmore Julius Andan terrorszervezetének tagja, és tudjuk azt is, hogy elmebeteg. Ám biztosan tudjuk, hogy gyermekkorában nem volt az, nyoma sem volt benne elmebetegségnek. Szülei halálára is úgy reagált, ahogyan az épeszű emberek reagálnának. Lauren Gilmore-t Joshi Masada nevelte fel. És a kis Lauren valahogyan az idők folyamán elmebeteg lett. Értik, ugye? A logika megkövetel bizonyos következtetéseket.

Monus mosolygott. Igen, ez jó lesz. Nagyon elégedett volt.

4.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 25.-ke szerda. Zónaidő: 03 óra 03 perc

A klán felszerelkezett, fekete ejtőernyős ruhában, ejtőernyővel a hátukon és tömött hátizsákkal a hasukon, a földszinten, a kapunál gyűltek össze. Gorkie elbúcsúzott Andantól, aztán bement a biztonsági szobába, hogy Zoétól is elköszönjön.

Zoe a műveleti pult mögött ült a forgószéken, Gorkie letérdelt elé, kezeit Zoe combjaira fektette.

Figyelj jól, kedves mondta gyengéd hangon. Rád bízom Andant. Nélküle nem tudunk győzni. Ha őt elkapják, veszítettünk. És akkor minden marad a régiben. Vedd meg, kicsim, bármilyen eszközzel. Szabad kezet adok neked, azt tehetsz, amit csak jónak látsz, de vedd őt meg. Tegyel meg bármit, amit szükséges. Bármit, érted, Zoe?

Igen bólintott Zoe elszántan. Bármit.

A bármit, azt jelentette, hogy a küldetés fontosabb, mint az élete. Gorkie előrehajolt és megcsókolta Zoét, Zoe pedig visszacsókolt. Gorkie felállt, menni készült, de Zoe még mondani akart valamit.

Gorkie, ha meghalna a testem, keressetek meg a következő életemben.

Gorkie felsóhajtott. Megsimogatta Zoe arcát.

Gondolni sem akarok arra, hogy bajod esik. De ha mégis, esküszöm, Zoe, hogy megkereslek. Esküszöm. Szeretlek, kedves.

Én is szeretlek mondta Zoe.

Néhány másodpercig csak nézték egymást, aztán Gorkie kiment a szobából, és leszaladt a lépcsőn a többiekhez. Fejmikrofont tett a fejére, beleszólt a mikrofonba.

Szabad az út? kérdezte.

Igen, mehettek -jött Zoe válasza.

Akkor nyisd az ajtót!

Nyitom.

A ház bejárati ajtaja halkan kattant. Nadya kinyitotta az ajtót. Kintről metsző hideg tört be a házba.

Elindulunk mondta Gorkie a fejmikrofonba.

Szabad az út tájékoztatta Zoe.

A ninják kimentek a házból, a kapu bezárult mögöttük. Gorkie ment legelő, utána sorban a többiek, és Damien zárta a sort. A ninják a meredek hegyoldalban futottak felfelé a sűrű hóesésben. Körülbelül kétszáz méterrel feljebb bal felé fordultak, és a hegy legszéléig futottak ki, egy meredek fal tetejére.

Zoe közben a házból egy földbe süllyesztett elektronikus szerkezettel eltüntette a nyomokat, melyeket a ninják hagytak a hóban.

Helyzet? szólt Gorkie a fejmikrofonba. Nagyon halkán beszélt, az érzékeny mikrofon azonban tisztán vitte a hangját a házba.

A klán egy Atama, azaz fej nevű szerkezetet használt a hanggal történő kommunikációra, amit egyébként igyekeztek kerülni, amennyire csak lehetett. Az Atama a Hattori Klán technikusainak találmánya volt, a hangot több lépcsőben kódolta, és egy úgynevezett extra-ritka frekvencián sugárzott olyan frekvenciatartományban, amit egyetlen hivatalos szerv sem használt rádiókommunikációra, mert csak csúcstechnológiával lehetett megoldani, hogy zavarmentes legyen, az pedig túlságosan drága volt.

Tiszta felelte Zoe. Mehettek.

Oké mondta Gorkie.

Gorkie kiállt a meredély szélére, lenézett, aztán a ninjai felé fordult és bólintott. Előre megadott sorrendben vetették le magukat a 340 méteres mélységbe. Kétszáz méter, zuhanás után nyitottak ernyőt, és másfél kilométerrel odébb értek földet egy tisztáson.

Eltüntették a nyomaikat, aztán mentek tovább. Egy rejtekhelyről két terepjárót szedtek elő, azokkal mentek a legközelebbi repülőtérré. Amikor kiszálltak a jeepekből, már át voltak öltözve. Innen repülőgéppel mentek tovább. A célállomás Washington DC volt.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

1.

Egy Gulfstream fedélzetén,

Kanada légterében

Október 25-ke. szerda. Zónaidő: 05 óra 14 perc

Shana vezette a repülőgépet, Nicole ült a másodpilóta székében, a többiek, Gorkie, Nadya, Damien és Mörjike az utastérben egy asztalt ültek körbe. Mörjike előtt egy számítógép volt az asztalon, melyet a repülőgép műholdantennájához csatlakoztattak. A feladat az volt, hogy meg kellett találni Lanskyt. Lansky azonban összekötők ismeretlen létszámú hadseregén keresztül irányított, és senki sem hirdette

magáról, hogy ő Lansky embere, másfelől pedig a közvetlen kapcsolaton kívül nem is tudta senki, hogy az. Nadya biztos volt benne, hogy a láncolat egyik tagja a CIA igazgatója, William Donovan. A feltevéssel a többiek is egyetértettek.

Túl kockázatos lenne, ha Lansky maga tartana fenn kapcsolatot Donovannal. Ez nem vallana józan megfontolásra. Donovant állandóan biztonsági megfigyelés alatt tartják magyarázta Nadya. Kell lennie valakinek Donovan felett, aki a Lanskytól induló utasítást a maga nevében átadja neki.

Mi van akkor, ha Donovan kapcsolata nem felszíni ember? kérdezte Damien.

Ez úgyszintén komoly hiba lenne Lansky részéről szólalt meg Gorkie. Ennyire közel nem lehet Donovanhoz, mert az nem lenne eléggé rejtett. Alkalmasint lenyomozhatják Donovan kapcsolatait, pusztán biztonsági megfontolásból, és ezért egy felszín alatti ember, valaki, akiről nincs információ a felszínen, óriási feltűnést keltene. Képzeljétek el, hogy az NSA vagy az FBI igazgatójának a fülébe jutna, hogy a CIA igazgatója egy olyan emberrel találkozzon, akit nem találnak meg egyetlen nyilvántartásban sem, vagy ha igen, meglehetősen értetlenül állnának az előtt, hogy mi köze van hozzá Donovannak. Kell hogy legyen még néhány kapcsolat Lansky és Donovan között. Donovannak valószínűleg egy olyan ember a kapcsolata, akire egy esetleges biztonsági ellenőrzés nem gyanakodna, mert a CIA igazgatójának a vele való kapcsolata teljesen természetes. Kik jöhetnek szóba, Nadya? Gorkie megérintette Mörjike kezét. írd fel, akiket mond!

Mörjike bólintott.

Valaki olyan, aki a CIA igazgatója felett áll mondta Nadya. Például egy olyan szenátor, aki rengeteg bizottságnak a tagja, és nagy a befolyása. Mörjike szemmel, követhetetlen sebességgel írta. Szóba jöhet az Atomenergia Bizottság feje. Aztán egy fegyvergyáros vagy fegyverkereskedő. Valaki, aki fent van a csúcson. Egy miniszter, például a védelmi miniszter. Az elnök, természetesen. Katonai részről valaki a Vezérkari Főnökök Egyesített Bizottságából. Vagy egy mentor, valaki, aki a CIA igazgatója volt, vagy valami más nagyon magas tisztséget töltött be, és egy igazi legendás figura.

Mörjike mindent lejegyzett.

Ha eszedbe jut még valaki, szólj mondta Gorkie és Nadya bólintott. Akkor most az a kérdés, hogy milyen természetű lehet a kapcsolat. Úgy értem, honnan eredhet, miféle korábbi kapcsolatból táplálkozhat? Felszíni embernek kell lennie, tehát valahonnan ismerik egymást. Honnan?

A CIA igazgatói jönnek és mennek mondta Nadya. Van, aki csak pár hónapig igazgató vagy csak egy-két évig. Szóval, a CIA-igazgatói poszt nem egy stabil állás, mert időnként kirúgják őket. Most hirtelen egy olyan igazgató sem jut eszembe, aki önszántából távozott volna. Lanskynek teljesen egyértelműen szüksége van a CIA-ra. Tehát egy olyan kapcsolatra van szüksége, aki stabil, stabilan van egy poszton, és még ha vissza is vonul vagy leváltják, akkor is képes megőrizni a tekintélyét, és kézenfekvő, hogy kapcsolatban áll a CIA igazgatójával a posztjából kifolyólag. Kell tehát egy alapvető bizalmi kapcsolat, pusztán azon az alapon, hogy milyen címekkel rendelkeznek. Éppen ezért az elnök nem lehet a CIA igazgatójának a kapcsolata, mert négy-nyolcévente leváltják őket, és ha visszaemlékszünk a korábbi elnökökre, azt mondhatjuk, hogy miután elmentek, meglehetősen kikerültek a hatalomból. Egy új DCI (Director of Central Intelligence. A CIA igazgatója) és egy régi

elnök nos, egy ilyen kapcsolat nem éppen kézenfekvő. Mörjike, akár ki is húzhatod az elnököt

Mörjike kitörölte az elnököt.

A kormányzati oldal nem elég jó, mert túlságosan változékony – folytatta Nadya. A felszín alatt persze nem, de a felszínen annál inkább. Inkább valami bizottságot kell kerítenünk, vagy a dolog katonai oldaláról kell megközelítenünk. Én ez utóbbit javaslom, mert sokkal kézenfekvőbb, de az is lehet, hogy éppen emiatt Lansky mást választott. Egy fegyvergyáros vagy egy fegyverkereskedő vagy egy magas rangú tiszt jó választás, mert ezek elég stabil posztok, hiszen sokáig tart elérni és nagyon bizalmiak, ugyanakkor, ellentétben a CIA igazgatói posztjával, sokkal kevésbé állnak a politika hatása alatt. A CIA igazgatóit politikusok választják meg, és politikusok váltják le, és nem a CIA. Ha a CIA maga választaná az igazgatóit, valószínűleg nem lenne ennyire mocskos szervezet.

Mörjike szó szerint írta, amit Nadya mondott.

Ha választanod kellene, kire tippelnél? kérdezte Damien. A katonai oldal kézenfekvőbb, de miért ne lehetne az? A legfelsőbb kaszt sohasem számított arra, hogy valaki el fogja árulni.

Persze, a katonai oldallal semmi baj helyeselt Nadya. Kezdjük erről az oldalról.

Gorkie az ujjain számolta.

Szóba jöhet egy fegyvergyáros, ez egy, egy fegyverkereskedő, ez kettő, és egy magasrangú tiszt, ez három. Melyik a legvalószínűbb?

A CIA igazgatója és a kapcsolata között rendkívül bizalmas a viszony, ez tehát azt is jelenti, hogy a kommunikációjuk olyan természetű, hogy alapvetően bizalmas, illetve titkos. Hogyan tudhat kommunikálni egy fegyvergyáros, egy fegyverkereskedő és egy magas rangú katonatiszt a CIA igazgatójával? A JCS (Joint Chiefs of Staff. Vezérkari Főnökök Egyesített Bizottsága) irányítja az egész hadsereget, míg az elnök a hadsereg főparancsnoka. A JCS-nek hatalmában áll akár tömegpusztító fegyverek bevetését is elrendelni, természetesen az elnök engedélyével. Az elnök azonban nem szakember, csak egy olyan valaki, akihez rengeteg kommunikációs vonal fut be, de az elnök tudása nem igazi tudás, csupán puszta információ. Tapasztalattal a vezérkari főnökök rendelkeznek. Tekintve az Egyesült Államok hivatali struktúráját, a JCS-nek kell hogy legyen forróvonal a CIA igazgatójához. És mi lehetne a forróvonalnál bizalmasabb kommunikációs eszköz?

Rendben, akkor vegyük a JCS-t mondta Gorkie. A JCS-en belül ki jöhet szóba?

Nadya elgondolkodott egy fél percig, aztán Mörjikéhez fordult.

Mörjike, hívd le légszí a három haderőnem vezérkari főnökének nevét és életrajzát.

Oké. Na, lássuk! Mörjike felugrott az Internetre, azután a hadsereg weboldalára ment, és lehívta a haderőnemek hierarchiáját. Kinyomtassam?

Nem szükséges. Nadya közelebb húzódott Mörjikéhez, hogy jobban lássa a képernyőt. Tulajdonképpen kézenfekvő mondta. John James Harding admirális, a haditengerészet vezérkari

főnöke, Christopher Admonton tábornok, a légierő vezérkari főnöke, Warren Rockwell tábornok pedig a szárazföldi haderő vezérkari főnöke. A legkiterjedtebb hírszerzése mind az Államokban, mind külföldön, a szárazföldi haderőnek van. Az én első számú jelöltem tehát Warren Rockwell tábornok.

Gorkie bólintott.

Oké, akkor most már csak azt kell megtudnunk, hogy hol van most, és hogyan férhetünk a közelébe.

2.

Herrys repülőtér,

Denali Nemzeti Park, Alaszka

Október 25. szerda. Zónaidő: 06 óra 35 perc

Rocco gőzölgő kávésbögrével a kezében a kifutópályán állt és az eget kémlelte. Még nem volt egészen nappali világosság, de elég világos volt, legalábbis ő így találta. Ivott a kávéból néhány kortyot, inkább csak az ital forrósága, mintsem az íze miatt. Utálta a kávé, a forró csokoládéért volt oda, de úgy gondolta, ha nekiállna csokoládét inni, mindenki kinevetné és elterjedne, hogy nem is igazi férfi, hiszen csak a gyerekek isznak csokoládét. Sokat tépelődött rajta, hogy legalább olyankor igyon-e egy-egy bögre jó forró csokoládét, amikor egyedül van otthon, chicagói lakásában, de nem tudta, hogyan szerezze be a csokoládéport úgy, hogy biztosan senki se tudja meg. A környéken, ahol lakott, mindenki ismerte, az egész városban nagyon sokan ismerték a maffiában, és ha valamelyikük rajtakapja, amint éppen egy doboz csokoládéport vásárol? Akkor mi a fenét mondjon? Gyereke nincs, és csak azért, hogy viszonylag nyugodtan hódolhasson szenvedélyének, nem fog összeállni egy nővel és elvállalni egy gyereket. A Cosa-Nostra tagja, ha családja van, azzal lehet zsarolni. Nem jó megkockáztatni a családot. Az egyetlen, amiben reménykedett, hogy egyszer majd egy olyan helyen lesznek, ahol nagy a hideg és az embernek muszáj valami forró italt innia, és nincs se kávé, se tea, csak csokoládé. Amikor megérkeztek ide a repülőtérre, akkor is reménykedett benne, hogy nem lesz kávé, de sajnos volt.

Rocco megint ivott néhány kortyot, aztán elindult visszafelé az étkezde felé, ahol az emberei várakoztak. Tíz méterre se járt a háztól, amikor nyílt az ajtaja, és Luigi sétált ki. Hosszú teveszőr kabátot viselt, mindkét kezét zsebre dugta. Vigyorgott Roccóra.

Túl meleg volt odabent? kérdezte.

Nem. Csak kijöttem járkálni felelte Rocco.

- És milyen járkálni?

Megteszi Rocco felnézett az égre, Luigi követte a tekintetét és ő is felemelte a fejét. Már elég világos van. Ideje indulnunk. Iszonyúan nagy ez a nemzeti park, hatalmas terület.

Aha. Láttam a térképen. Pár órába biztosan bele fog telni, mire átkutatjuk az egészet, de szerencsére csak tizenkét ház jöhet szóba, és ha négy csoportra oszlunk szét, minden helikopter mást néz meg,

akkor az csak három ház fejenként. És az nem olyan sok.

Ez igaz bólintott Rocco. Látványosan kiöntötte a maradék kávé az ajtó mellé a földre. Gőzfelhő szállt fel a levegőbe. Osszuk szét a házakat!

Luigi kinyitotta az ajtót, aztán félreállt, és egy teátrális mozdulattal előreengedte Roccót. Rocco bement a fűtött helyiségbe, majd Luigi is bement utána, és becsukta maga mögött az ajtót. A bent várakozó maffiózók feléjük fordultak. Rocco megállt előttük.

Fiúk, figyeljeteK rám! mondta emelt hangon. Négy helikopterünk van és négy pilótánk. Mindegyik helikopterben nyolc utas fér el, négyszer nyolc az harminckettő, és mi negyvenketten vagyunk, vagyis tízzel többen. A következőt fogjuk tenni. Mivel elég világos van már, és nekünk meg sok a tennivalónk, harminc percen belül útnak indulunk. Öt csoportra oszlunk szét. Négy csoport helikopterrel megy, az ötödik terepjáróval, amíg lehet. Kabátja zsebéből térképet húzott elő, és kiteregette a legközelebbi asztalon; a maffiózók köréjegyűltek Ez a ház mutatott egy piros x-szel jelölt pontra a térképen öt kilométerre van innen, és nagyjából vagy egészében terepjáróval megközelíthető. Utána van még egy ház, négy és fél kilométerre mögötte. Ez, amint látjátok, meglehetősen nehéz terep. Nincs kiépített autópálya, így nem is tudom megmondani, hogy kocsival meddig mehettek fel. Valószínűleg a jó részét gyalog kell megtenni és felfelé.

Rocco összehajtogatta a térképet, és visszadugta a zsebébe. Öt csoportba osztotta az embereit, azután mindenkit útnak indított. Mivel Luigit, Tonyt és Enzót veszélyes, de megbízható fickóknak tartotta, a saját csoportjába sorolta.

Az ő körzetük volt a Mount McKinley.

3.

Netsuke Tower,

Manhattan, New York

Október 25-ke. szerda, 12 óra 00 perc

A Masada Konzern kommunikációs irodájának fiatal munkatársa rémült tekintettel, egy mindkét végén felkunkorodó faxszal a kezében rohant a főnökéhez, aki két irodával odébb dolgozott. Miután a főnök, Nagashi úr elé engedték, mélyen meghajolt, majd felmutatta a faxot.

Nagashi úr, egy fax! hadarta.

Azt látom. Na és? nézett rá Nagashi.

Valami borzalmas történik! Uram, nézze ezt meg!

Nagashi intett, hogy a férfi közelebb léphet az íróasztalához. Elvette tőle a faxot és átfutotta. Mindkét szemöldökét felhúzta.

Ez hallatlan! -jelentette ki, aztán a beosztottjához fordult. Térjen vissza a helyére és folytassa a munkát.

A férfi, aki a faxot hozta, meghajolt.

Igenis, uram mondta és már indult is.

És ha újabb jön Remélhetőleg nem fog, de ha mégis, azonnal, ismétlem, azonnal jöjjön át, és hozza magával a faxot.

Igenis, uram a férfi ismét mélyen meghajolt, majd elsietett. Nagashi hitetlenkedve olvasta át a faxot újra. A fejét ingatta. Itt valamit tenni kell. Felemelte a telefont, és hívta a Külső Kapcsolatok Osztály vezetőjét, Kayashima urat.

Kayashima szólt a telefonba egy rekedtes hang a vonal túlvégén.

Uram, itt Nagashi beszél. Egy fax érkezett, uram. Uram, ezt látnia kell!

Küldje! mondta Kayashima, és letette a kagylót.

Nagashi is letette a telefont, aztán a faxot berakta a faxszkennerbe, és megnyomott egy nagy piros gombot. A fénysugár átpásztázta a faxot, aztán a zárt láncú faxrendszeren keresztül a fax másolata megérkezett Kayashima irodájába. Az egész a gombnyomástól a fax kigördüléséig négy másodpercig tartott.

Kayashima elolvasta a faxot. Semmi sem látszott az arcán, de ő maga is döbbenetesnek találta. Felvette a telefont. Ő túl kicsi ahhoz, hogy egy ilyen ügyben bármit is lépni tudjon, márpedig itt azonnali lépésre van szükség.

A Kereskedelmi Főosztály igazgatóját, Jinay urat hívta.

Ito Jinay -jelentkezett be az igazgató a második csörgés után.

Jó napot, uram, Kayashima vagyok. A kezemben van egy fax, most érkezett. Rendkívül különleges, uram. Kérem, nézze meg.

Küldje fel, Kayashima! mondta Jinay és bontotta a vonalat.

A házi faxgépből hamarosan előbújt egy hosszúkás papír. Jinay kivette a tálcáról és átolvasta. Ez valóban igen figyelemre méltó, gondolta. Felemelte a telefont és hívta Masada titkárnőjét.

Hiroko Kyokoshi, jó napot kívánok, miben lehetek a szolgálatára? -szólt a kagylóba egy középkorú nő, aki Yokót helyettesítette. Yoko, a férje és a kislánya már Tokióban voltak.

Jó napot kívánok, Jinay vagyok. Felküldök önnek egy faxot. Kérem, késedelem nélkül mutassa meg Masada úrnak.

Természetesen, Jinay úr mondta a titkárnő.

Jinay felküldte a faxot. Kyokoshi nem nézett bele, egyetlen betűt sem olvasott el. Kivette a faxgép tálcájából a papírt, és azonnal bedugta egy dossziéba, majd felszólította Masadának, hogy Jinay úr felküldött egy faxot. Masada felkérte a titkárnőt az irodájába. Hiroko a dossziéval a kezében azonnal felment a lépcsőn a legfelső emeletre.

Mélyen tisztelt Masada úr mondta, amikor átnyújtotta a Masadának a dossziét, mélyen meghajolva.

Köszönöm. Térjen vissza az íróasztalához. A titkárnő mélyen meghajolt és távozott.

Masada kinyitotta a dossziét, és átfutotta a fax szövegét. A telefonjáért ment és hívta a Vizsgálati Főosztályt. Ez az osztály végzett mindenféle vizsgálatot, akár minőségi ügyről, akár személyzeti ügyről vagy bármi másról volt szó. A főosztályt öt éve az egykori sumobirkózó, Torinaga vezette.

Itt Torinaga mutatkozott be, amikor felvette a kagylót

Joshi. Jött egy fax, vizsgálatot kérek az ügyben.

Rendben. Miről van szó?

Egy ügyfél visszalépett. Egyoldalúan felbontja a szerződést. Hat éve az ügyfelünk, és most hirtelen teljesen megváltozik mondta Masada.

Melyik cég? kérdezte Torinaga.

A Malc-Levin Co. válaszolta Masada.

4.

Marc Monus Pszichiátriai Intézet,

Manhattan, New York

Október 25.-ke. szerda, 13 óra 25 perc

Az NBC sztárriportere, Steward Taylor Monus intézetében, főigazgató-főorvosi irodájában interjúvolta meg, mert Monus úgy találta, az impozáns és minden ízében rendkívül intellektuális környezet sokkal hatásosabb háttér volna, mint bent ülni egy stúdióban. Taylor egy stábbal érkezett, berendezték a helyszínt, aztán neki kezdtek. Az adás, élőben ment az NBC-n, és több tévéadó átvette, kilenc amerikai és tizenhat külföldi. Az interjú lassan tíz perce folyt, a műsor nézettségi rekordokat döntögetett.

Dr. Monus, nem tart attól, hogy egy ilyen kategorikus kijelentés esetleg bajba sodorhatja? kérdezte Taylor.

Nézze, Steward, pályafutásom két évtizede alatt meg tanultam bánni az örültekkel mondta Monus egy

trónszerű antik karosszékben ülve. Az embernek néha akár komoly kockázatot is kell vállalnia a jó ügy érdekében. És kiállni a közösségért jó ügy. És a közösség ebben az esetben az egész hogy tömegpusztító fegyverekkel, vagyis atomfegyverekkel, biológiai és vegyi fegyverekkel olyan borzalmas pusztítást lehet végezni, amit emberi agy képtelen elképzelni. Egy ilyen szélsőséges szituációban, amikor néhány örült fenyeget minket, mindannyiunkat, nos egy ilyen szituációban félre kell tennünk saját ellentéteinket és sérelmeinket, melyek aprócskára zsugorodnak, ha a másik oldalon a világégés réme fenyeget. Tehát megismétlem: biztosan tudom, hogy Julius Andan és Lauren Gilmore nagyon súlyos elmebeteg, és biztosan tudom azt is, hogy Lauren Gilmore normális volt még azt megelőzően, hogy nem került Joshi Masada családjához.

Egy új tudományos felfedezés, a szekunder elmebetegség fényében ön azt állítja, hogy Joshi Masada elmebeteg. Ellenvetésként mondhatná valaki, hogy Joshi Masada pénzügyi zseni.

Számtalan zseniális örült volt a történelemben. A zsenialitás és az örület közötti határvonal hajszálvékony. Továbbá, én nem állítottam, hogy Joshi Masada, a Masada Konzern tulajdonosa és legfőbb vezetője elmebeteg volna. Mi tudósok semmiben sem vagyunk biztosak, amíg nem végeztünk vizsgálatokat. Joshi Masada esetében is vizsgálatokra van szükségem, hogy biztosan tudjak valamit mondani.

Értem bólintott Taylor. Masada úr hogyan reagált az ön kérelmére?

Több alkalommal is hívtam Másadat, küldtem neki faxot, telexet, e-mailt, de még csak nem is válaszolt. Megpróbálja figyelmen kívül hagyni az egészet, mintha akkor már nem is lenne. Mint a kisgyerekek, akik azt hiszik, hogyha ők nem látnak, akkor őket sem látják. Ez az infantilis reakció, már bocsánat a szóhasználatért, de hirtelenjében nem jut más eszembe, ugyancsak arra utal, hogy van ott valami a mélyben.

Ön elemezte Masada múltját?

-Természetesen mondta Monus. És meg kell hogy mondjam, hogy minden összevág. És én most a tévé nyilvánosságához fordulok a kamera ráközelített Monus könyörgő arcára. Kérem a Külügyminisztériumot és személy szerint Mike Jonas külügyminisztert és a japán nagykövetet, Toshiro Tadeshi urat, hogy járjanak közben, és tegyék nekem lehetővé, hogy elvégezhessem vizsgálataimat Joshi Masadán. Most mindannyiunk élete a tét! Tegyék félre a bürokráciát! Emberek, össze kell fogunk, mert különben elpusztul a világ!

5.

Kutatóhelikopter,

Mount McKinley, Alaszka

Október 25.-keszerda. Zónaidő: 10 óra 02 perc

Roccóék átkutattak két házat, egyikük 370, másik 995 méter magasan volt fent a Mount McKinley-hegyen. Mindkettőt elég nehéz volt megközelíteni, az első háznál hatszáz méterrel odébb tudtak csak

leszállni, a második esetében kétszáz méterre a kaputól. Mindkét házat alaposan átkutatták, elbeszélgettek a lakókkal, bevetettek egy kis hízelgést meg egy kis fenyegetést is, de Andannak és Gorkie-nak nyomát sem lették. Mindvégig FBI-ügynöknek adták ki magukat, és Rocco külön felhívta mindenki figyelmét, hogy ügyeljen arra, hogy FBI-ügynökként viselkedjen. A két ház lakóival nem is volt semmilyen összezőrdülés, bár a második háznál egy jól megtermett farkaskutya kishíján nekiugrott Luiginek, aki erre agyon akarta löni az állatot a gazdájával együtt, és Rocco csak hosszas gyözködéssel tudta lecsillapítani. A harmadik és részükről legutolsó ház elhelyezkedéséről semmit sem tudtak. A térképen fel volt ugyan tüntetve az is, hogy egy szirt szélén áll és az is, hogy három oldalról fenyőfák övezik, de hogy konkrétan milyen a terep, arról a térkép nem adott információt.

A módszer egyszerű volt. Minden helikopter fel volt szerelve lézeres letapogatóval, rádiódetektorral és teleszkóppal. A letapogatóval a házban folyó beszélgetést hallgathatták le, a rádiódetektorral a mobiltelefonokat és a rádió-adóvevőket mérhették be, a teleszkóppal pedig járművek, emberek, lábnyomok után kutattak. A pilóta direkt úgy közelítette meg a házat, hogy egy-két percig feltűnés nélkül megfigyelés alatt lehessen tartani. Ha valami gyanús, rádión erősítést hívnak. Eddig még egyszer sem fordult elő, hogy a levegőből bármi gyanúsat észleltek volna.

A helikopter kétszázötven méterrel repült a fenyőfák felett. Innen még nem lehetett látni a klán rejtekhelyét, de Zoe már tudta, hogy egy helikopter közeledik. Alig egy perccel később a pilóta hátraszólt.

Mindjárt itt a ház! kiabálta, hogy túlharsogja a rotor éktelen kelepelését. Jobbra lesz, arra mutatott ki a szélvédőn, két óránál!

Oké! kiabálta vissza Rocco, majd az embereihez fordult. Fiúk, készüljétek fel, a harmadik és egyben utolsó ház egy pillanat múlva felűnik!

Hirtelen felbukkant a keresett ház, a Kunoichi Klán rejtekhelye.

Luigi annak idején a tengerészgyalogságnál szolgált, tudta, hogyan kell teleszkóppal felderíteni egy házat. A helikopter egyik ablakához tapasztotta a teleszkópot, állított a fókuszon, először a kaput hozta be, azután az egyik ablakot, majd a másikat. Nagyon nem tetszett neki, amit lát.

Tony a lézeres letapogatóval foglalkozott, az állványra állított műszer vékony, szemmel nem látható lézersugarát igyekezett ráirányítani a klán házának egyik ablakára. A kijelzőn vízszintes csík futott végig, mint amikor a szívmonitor azt mutatja, hogy beállt a halál. Tony ablakot váltott. A csík továbbra is egyenes volt. Tony ismét ablakot váltott, és közben magában igen kacifántos szicíliai szitkokat mormolt.

Enzo a rádiódetektor képernyőjét figyelte. A fején fejhallgató, a fülében lévő halk sisterségére koncentrált, hátha sikerül kivennie valamilyen emberi hangot. Az automatakereső végigpásztázta a házat váltogatva a frekvenciákat. A sisterség nem múlt el, a képernyőn nem jelent meg semmi, ami jelezte volna, hogy ezen és ezen a frekvencián van valami.

A ház eltűnt, a helikopter túlrepült rajta.

Nos, fiúk? kérdezte Rocco, és Luigira nézett.

Fénytörő ablakok mondta Luigi bosszúsan. Szart se lehetett látni! A kapu zárva, úgy láttam, járgánynak, lábnyomnak nyoma sincs. Semmi mozgás. Azt gondolnám, nincsenek otthon, vagy nagyon bezárkóztak.

Tony? fordult Rocco a másik maffiózóhoz.

Semmi mondta Tony. Olyan csend van, mint a mennyben. Vagy ezek másfajta üvegek, és nem rezegnek a hangtól, faszom tudja.

Rocco bólintott. Enzo felé fordította a fejét

Csend van ott lent, a legteljesebb csend. Senki sem dumál senkivel, ha van is lent mobil vagy rádió-adóvevő vagy valamilyen rövidhullámú rádiókészülék, hát egyik sincs bekapcsolva sorolta Enzo.

A pilóta hátraszólt.

Nézzétek! kiabált, és mutatta, hogy nézzenek ki az ablakon. Amikor mindenki megtette, folytatta. Itt itt egyszerűen nincs egy talpalatnyi hely sem, ahol letehetném ezt a szitakötőt! Ha az a kis geci ott rejtőzik lent, abban a házban, bárkik választották is ki ezt a terepet, kurvára értették a dolgukat! Még ahhoz is ki kéne nézmem a szememet, hogy találjak egy olyan helyet, ahová leereszthetnék titeket hevederrel!

Rocco felsóhajtott, aztán felfújta az arcát, és hangosan fújta ki a levegőt. A helyzet több volt mint gyanús.

Na jó, akkor figyeljete, fiúk! mondta Lemegyünk és körülnézünk. Ha nem engednek be minket szépszerével, akkor bemegyünk másképp. Ha kell, robbantunk. Pakoljatok össze minden fegyvert!

Luigi elvigyorodott, szerette az izgalmas helyzeteket. A maffiózók pakolászni kezdtek.

Franko, keress egy helyet, ahol le tudsz minket tenni. Igyekezz! -szólt előre Rocco a pilótának.

Oké, öreg, megteszem, amit lehet mondta a pilóta, aztán a fejét kezdte ingatni. Ezek kurvára értik a dolgukat, itt sehol sem lehet leszállni, bassza meg!

Rocco a mobilját vette elő, és beütött egy számot. Hívta a többi helikoptert, hogy azonnal jöjjenek ide, mert találtak valamit, ami nagyon gyanús.

6.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 25.-ke szerda. Zönaidő: 10 óra 12 perc

Andan a szobájában ült az íróasztala mögött és írt.

A pszichológia és a pszichiátria olyan, mint egy vírus: mindent megfertőz. Ágene a hazugságok, melyek nagyobb rombolást képesek kiváltani, mint bármelyik baktérium vagy vírus. Saját mondvacsinált fontosságukat hangoztatva beszivárognak mindenhová: az üzleti életbe, az oktatásba, a hadseregbe, az államapparátusba, a sportba, a bűnüldözésbe, az egyházakba és minden más területre. És ahová csak beteszik a lábukat, az a terület elkezd összeomlani, és ez az összeomlás hátborzongató következetességgel akkortól veszi kezdetét, amikor feltűnt ott a pszichiátria és a pszichológia.

A legdöbbenetesebb jelenség a pszichiátria és a pszichológia, azaz a materializmus térhódítása az egyházakban és a teológiai képzésben. Igen érdekes jelenség, hogy a teológia szakos hallgatók adott óraszámban istenkáromlást is hallgatnak. A pszichiáterek és a pszichológusok azt hazudták az egyházi vezetőknek, hogy ha hajlandóak alávetni magukat a materialista hazugságok kondicionálásának, akkor közelebb kerülnek Istenhez. Ám azt már nem mondják el, hogy a pszichiátriában és a pszichológiában az áll, hogy a lélek és az Isten semmi egyéb, mint az agy fogalmi termékei.

Mára, a 2000. évre, az egész Földön talán egyetlen olyan szervezet sem létezik, amely tökéletesen mentes lenne a pszichiátria és a pszichológia hatásaitól. Ez a jelenség több mint hátborzongató és civilizációnk

Ekkor kopogtak az ajtón.

Tessék szól ki Andan.

Zoe belépett.

Az előbb elszállt a közelben egy katonai helikopter, és végigpásztázták a házat. A gép innen körülbelül egy kilométerre letett nyolc embert, aztán továbbment. Az emberek felénk tartanak mondta Zoe, Andan pedig halálra rémült. Elég nehéz a terep, még eltart egy kis ideig, mire ideérnek. Már előkészítettem néhány dolgot, szedje össze az összes cuccát és jöjjön velem!

Úristen, most

Nem, arról szó sincs nyugtatgatta Zoe. Nem kaptak el minket Pakoljon össze most azonnal, és jöjjön. Segítek, ha tudok valamit vinni.

Andan felállt, szemezett, nem is tudta, mihez kezdjen.

Mindent? kérdezte.

Minden személyes holmit. Egy ideig egy ablaktalan helyiségben kell írnia, nem tudom, meddig, de nem lesz kényelmetlen. Már vittem le ételt és italt meg ágyneműt. A biztonság kedvéért.

Andan elmentette, amit írt, aztán kikapcsolta a gépet. Kinyitotta a pán célszekrényt és elkezdte kipakolni. Zoe a ruháit szedte össze. Utána közösen szétszedték a számítógépet Három perc alatt mindent, összekaptak, és már rohantak is le a pincébe. Zoe kinyitott egy titkos és nagyon jól álcázott ajtót, és lementek egy még mélyebbi szintre, ahol egy újabb titkos és kitűnően álcázott ajtó

következett. Létrán ereszkedtek le. Itt egy vastag fémajtó volt a falban. Ujjlenyomat és retinaszenzor védte az ajtót. Zoe ráfektetette a tenyerét az ujjlenyomatszenzorra, majd a retinavizsgáló elé állt. Az ajtó kinyílt.

Zoe ment előre.

- A maga ujjlenyomata és retinaképe is be van táplálva, tehát be és ki tud jutni - mondta. Pakoljunk ide le! Zoe letette a csomagokat a földre az ajtó mellé. Andan is lepakolt. Ez egy kis előszoba. Erre van a fürdő - bement egy azúrkék csempével díszített, nagyon hangulatos fürdőszobába. Mosdó, zuhanyzó, fürdőkád, pipereszekrény, és ott az ajtó mögött a vécé.

Meddig kell itt lennem? - kérdezte Andan idegesen.

Nem tudom. Valószínűleg néhány perc vagy egy-két óra. De készüljünk fel a rosszabbik variációra, arra, hogy esetleg pár napig. Zoe kiment a fürdőből és a mellette lévő ajtón ment be. Konyha mutatott körbe. Van egy kis villanytűzhelye, hűtőszekrények, fagyasztóládák. Egy hónapra van elegendő élelmiszer és víz, amivel főzni, mosogatni és fürödni lehet.

Egy hónap - ismételte Andan maga elé szinte suttogva. Zoe a harmadik, egyben utolsó ajtón ment be.

A szoba. Itt írhat, aludhat, eltöltheti az időt. Vannak könyvek, videokazetták, van zene, videojátékok. A tévén csak videót nézhet, nincs hozzákötve semmilyen antennához. Ez azért szükséges, hogy a lejövő jelek ne árulják el, hogy van itt egy titkos bunker.

És ha kutyákat hoznak be a házba?

Akkor sem találják meg ezt a bunkert. Majd én elintézem. Nyugodjon meg, minden ki van találva. Zoe a fiókos szekrényhez ment, és kihúzta a legfelső fiókot. Valamilyen kengyelt vett ki belőle, Andan nem ismerte fel azonnal. Ez egy pisztolytáska, amibe egyszerűen csak bele kell bújnia. Ez pedig kihúzta belőle a pisztolyt - egy 38-as Smith & Wesson. Végszükségre.

Zoe odaadta Andannak.

Nincs megtöltve. Bent a fiókban talál egy doboz töltényt. Most pedig itt kell hagynom, mert rohannom kell fel.

Ö rendben. Én berendezkedem.

Inkább írjon, most csak az a fontos. Nézze ezt! Zoe az ajtó fölé mutatott, ahol egy piros sziréna volt felszerelve. Nincs hangja, de villog, ha valaki lejön erre a szintre. Minden helyiségben van egy az ajtó felett. Ha kopognak, ne nyisson ajtót. Semmiképpen ne nyisson ajtót, bármi történjék is. Mint látta, én simán be tudok jutni.

Zoe elment, Andan magára maradt a félelmével és a rettenetes gondolataival. Először is megtöltötte a revolvert és felvette a tokot. Elég szörnyű érzés volt, hogy fegyver van nála. Feltette a számítógépet az asztalra a szobában, bekapcsolta, megnyitotta az APOKRIF fájlt, és megpróbált írni.

HUSZONHATODIK FEJEZET

1.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 25., szerda. Zónaidő: 10 óra 42 perc

Zoe lezárta a titkos ajtókat, aztán felrohant a biztonsági szobába, és beugrott a műveleti pult mögötti székbe. A csapat egyre közeledett, már alig kétszáz méterre voltak a háztól. Még volt néhány perc. Zoe felrohant a szobájába és átöltözött: tornacipő, világos, megszaggatott farmer, citromsárga Mumin póló. Villámgyorsan két copfba fogta a haját. Még arra is volt ideje, hogy egy orchideát tűzzön a hajába. Visszarohant a biztonsági szobába. Nyolc férfit számolt össze, a ház körül lopakodtak, Heckler & Koch MP5 A5 géppisztoly volt náluk, sötét öltönyt, hosszú, sötét kabátot és nyakkendőt viseltek. Nem látszottak maffiózóknak, bár Zoe már megtanulta, hogy a látszat csal. Ez volt az ő stratégiája is.

A férfiak megálltak a ház kapujánál, egyikük megnyomta a csengőt. Zoe várt egy kicsit, mintha messziről rohanna a kaputelefonhoz. Figyelte magát, érezte az idegességet, az egyre fokozódó feszültséget. Most először ő volt egy esemény főszereplője, és a felelőssége nagyobb volt, mint amit még el tudott képzelni. Mielőtt bejelentkezett a kaputelefonban, vett néhány mély lélegzetet.

Igen? szólt bele legártatlanabb hangján.

Szia, Alfrée Mitznik, különleges ügynök vagyok. FBI. A társaimmal néhány kérdést szeretnénk feltenni – mondta Luigi.

Hát ő szóval apám lement a városba bevásárolni. Nem tudom, mikor jön haza.

És anyukád?

Zoe nem válaszolt.

Itt vagy? kérdezte Luigi.

- Anyukám meghalt. Már régen.

Oh, értem, ne haragudj, kérlek. Szeretnénk feltenni neked néhány kérdést. De nem kell aggódnod, mi a jófiúk vagyunk.

Zoe megint várt egy kicsit.

Hát hát jó – mondta. Lemegyek.

Köszönöm.

Zoe felengedte a kaputelefon nyomógombját, aztán az egyik számítógéphez ült, és beírt egy hosszú kódot, majd az egyik mikrofonhoz hajolt.

Hangazonosítás mondta. Remegett a hangja a félelemtől. Zoe vagyok, azonosítsd a hangom!

A komputer monitorán megjelent egy felírat: AZONOSÍTVA.

Hangvezérlés mondta Zoe.

HANGVEZÉRLÉS jelent meg a képernyőn.

Zoe kiment a biztonsági szobából, majd átment a ház alaprajzon is feltüntetett részére. Mielőtt befordult volna a kapu felé, magára öltötte legkislányosabb arckifejezését. Amikor kissé ijedten résnyire nyitotta a kaput és kikukucskált, ő volt a legártatlanabb és legveszélytelenebb tizennégy éves kis csitri az egész Földön.

ő ő jó napot! mondta vékony hangon.

Szia Luigi, Tony, Enzo és egy kicsit hátrébb, Rocco felvillantották az igazolványaikat.

Zoe lassan kitárta az ajtót. Nemcsak a hidegtől vacogott. Luigi belépett, és kezét nyújtott.

Szia, a nevem Alfred Mitznik.

Zoe megfogta a felé nyújtott kezét. Az ő kezecskéje elveszett a hatalmas tenyérben.

Jodie Fischer mondta.

Tony is kezét fogott vele, a többiek csak bejöttek. A hátukra vetették a géppisztolyt, hogy ne ijesszék meg.

Jodie, figyelj rám jól! mondta Luigi, és leguggolt, hogy ne legyen olyan magas a lányhoz képest. Egy háromrét hajtogatott iratot vett elő a zsebéből és szétnyitotta. Látod ezt? Ez egy hivatalos végzés, egy házkutatási engedély.

Zoe megnézte. Tényleg hivatalosnak tűnt, látszólag minden rendben volt vele.

Ez ez most mit jelent? kérdezte ijedten. Nem kellett palástolnia a félelmét, mert az, hogy fél, illett a helyzetéhez.

Azt jelenti, hogy át kell kutatnunk a házat.

Zoe beharapta az alsó ajkát. Hihetetlenül szerencsétlennek tűnt.

Nem lesz semmi baj. Megígérem, hogy semmit sem fogunk tönkretenni ígérte Luigi.

Armitage Golf Club,

Washington DC

Október 25.-ke, szerda, 15 óra 12 perc

Mörjike átfutotta az Internetet és az Internet katonai változatát, a MIL-NET-et (Military Network), de semmilyen utalást sem talált arra nézve, hogy a tábornok merre tartózkodik éppen. Mindössze annyit tudott meg, hogy a Pentagon a munkahelye, ezt azonban már eddig is tudta. Ha a Pentagonban van, akkor várniuk kell, mert oda bemenni utána túlságosan kockázatos. Warren Rockwell tábornok azonban máshol is lehetett. Mörjike az Interneten keresztül utánanézett, hogy ki írt már róla cikket, ki fényképezte le nem hivatalosan. Három újságíró és egy fotóst talált. Mindhármuk hivatali és otthoni számítógépét feltörte, és a rajtuk található minden Rockwellel kapcsolatos információt átvette magának. Ezekből tudta meg, hogy a tábornok nagy valószínűséggel a következő öt, szóba jöhető helyen tartózkodhat: otthon, williamsburgi házában, munkahelyén, a Pentagonban, kedvenc tisztiklubjában, a washingtoni Memento Mori Tisztiklubban, kedvenc éttermében, a szintén washingtoni Looneys étteremben vagy hobbiklubjában, az ugyancsak washingtoni, igen előkelő Armitage Golf Clubban. Mörjike a keresést azzal folytatta, hogy betört a tisztiklub számítógépes rendszerébe, és megnézte, hogy a tábornok mikor rendelt utoljára. Túl régen. Ezután az étteremmel végezte el ugyanezt a műveletet hasonló eredménnyel. Majd a golfklubbal. A golfklub nyilvántartása szerint a tábornok 10:44-kor rendelt egy dupla scotch-ot, és 18:00-ra vacsorát rendelt négy személyre. Továbbá még azt is megtudta a Washington Post oknyomozó riporterének szerkesztőségéből, hogy Rockwell tábornok gyengéje az ázsiai nők.

Az első feladat a golfklub területére való bejutás volt. Az Armitage Golf Club igen exkluzív golfklub volt, ahol minden évszakban lehetett játszani. Ha már túlságosan hűvösre fordult az idő a szabadtéri golfozáshoz, a szabadtéri pályákat befedték egy különleges tetőszerkezettel, amely még az egyik építészeti magazin díját is elnyerte, és példaként állították megoldásait más sportpályák elé. A tetőszerkezet felépítése hat napig tartott, és alatta játszani olyasféle érzés volt, mint egy pálmaházban golfozni. A tagok és vendégeik nagyon szerették. Voltak, akik csak akkor jártak golfozni, amikor állt a tető.

Az Armitage Golf Clubot kizárólag befolyásos emberek látogatták, kétszázezer dollárba került az éves tagsági, és a klub ennek mértékében volt biztonságos. Nagyon jó volt a klub elhelyezkedése, a pályák mind völgybe épültek, a klub mellett elhaladó utakról sem a pályákat, sem az épületeket nem lehetett látni. Rengeteg kamera pásztázta a klubot és a környékét, főleg a környékét, mivel a befolyásos emberek nem szerették, ha állandóan figyelik őket. Jól képzett biztonsági emberek járőröztek a klubban és a klub körül, de csak a legritkább esetben látszottak biztonsági embernek, ugyanis a befolyásos emberek nem szerették a biztonságiak látványát.

Külön biztonsági személyzet gondoskodott arról, hogy a klub területére kizárólag klubtagok és vendégeik tehessék be a lábukat, más senki. Ezek az emberek úgynevezett köszönőemberek voltak, akik állandóan a tagok rendelkezésére álltak, és fogadták őket, amikor megérkeztek. Kitűnő arcmemóriával rendelkeztek, és minden tagot ismertek. Ők osztották ki a vendégeknek a klub területén való tartózkodáshoz szükséges engedélyeket, és ilyet csak akkor adtak, ha egy tag bemutatta nekik a vendéget. Senki sem ögyleghetett a klub területén csak úgy, a tagok és vendégeik ellenben szabadon

tehették, amit akartak, a biztonságiak feladata éppen abban állt, hogy nekik zavartalan időtöltést biztosítsanak.

Az Armitage Golf Club kétszázezer dolláros tagsági igazolványa felettébb népszerű ajándéknak számított a magasabb körökben. Tagságit azonban nem volt könnyű beszerezni, ezért mindig több tagsági volt eladva, mint ahány tagja volt a klubnak. Néhány vagyonos ember tartott egyet-kettőt belőle a páncélszekrényében, hogy alkalmasint megajándékozza egy-egy alkalmazottját, aki sokszorosan bizonyította rátermettségét, vagy egy barátot, egy üzletfelet, egy üzlettársat vagy bárki mást, akit eléggé érdemesnek tartott egy Armitage-tagsági birtoklására.

Mörjike keresett valakit, aki birtokol néhány tagságit, amiket még nem adott oda senkinek, és akit jelenleg nem lehet elérni. Az illető a General Motors egyik térségi igazgatója volt, jelenleg éppen yachtkiránduláson a családjával a Hawaii-szigetek környékén.

A klánnak szerte az Egyesült Államokban raktárai és garázsai voltak elrejtve, hogy bármerre járnak is, felszerelést és kocsit tudjanak szerezni rövid időn belül. A klán egyik szokványtevékenysége volt azokban az időkben, amikor nem volt küldetésük, hogy példányt szereztek minden lehetséges igazolványból, okiratból, belépőkártyából és más effélékből. A klánnak rendkívül jól felszerelt hamisítóműhelyei voltak, és Mörjike meg Nicole nagyon értettek a legkülönbébb igazolások és engedélyek hamisításához.

Damien, Mörjike és Nadya egy Lamborghini LM 002 típusú hatalmas terepjáróval érkeztek a klub kapujához. Mind a hárman rendkívül elegánsan voltak öltözve, amely igen érdekes kontrasztot nyújtott a megtermett jeppel. Két, öltönyös, magas fiatalember indult el feléjük, egyiküknél rádió-adóvevő és keményfedelű, bőrborítású füzet volt, a füzetre rátűzve egy arany golyóstoll. A füzetes férfi Mörjike oldaláról közelítette meg a jeppet, a másik Damien oldaláról, aki a kormány mögött ült.

Üdvözlöm, uram! köszönt a biztonsági ember Damiennek, majd odaköszönt Mörjikének és Nadyának is. Hölgyeim! aztán újra Damienhez fordult. Jártak már nálunk korábban is?

Nem, még nem rázta a fejét Damien.

Most akarnak tagságit váltani?

Nem, nekem van egy. A két hölgy pedig a vendégem. Damien zakója belső zsebéből előhúzta a tagságit és átnyújtotta.

Köszönöm vette el a férfi. A tagsági igazolvány meglehetősen egyszerű volt: méretében egy csekkfüzethez hasonlított, de annál vékonyabb, elegáns bordó bőrkötésben, melyen aranyszínben ragyogott a klub emblémája, egy círádás A betű. Hosszában ketté lehetett nyitni, felül egy aranyozott plakett volt található, alul egy rövidke írás, és személyes adatként csupán egy név. Ön Laurence Richardson?

Igen, én vagyok. Damien átadta a jogosítványát, hogy a fickó összehasonlíthassa a tagságiban szereplő névvel és aláírással.

Az összevetés után a biztonsági ember visszaadta Damiennek a jogosítványt.

Köszönöm, uram. Itt azt látom, hogy az ön tagságja már három hónapos. Hogyhogy még nem járt nálunk? Nem tudta, mit hagy ki? a fickó elmosolyodott

Damien vette a lapot, ő is elmosolyodott.

Inkább azt mondanám, hogy sejtettem mondta Damien. Na de félre a tréfával. Pokolian sok munkám volt, sajnos nem értem rá.

Értem, ön váltotta a tagságát?

Nem. Ajándékba kaptam.

Kitől, ha szabad kérdeznem?

Paul Tuffautól felelte Damien.

Á, Tuffau úr! Ó hogyhogy nincs itt?

Hajókázik.

Értem. Uram, elnézését kérem a kérdezősködésért, de még egy utolsó kérdést fel kell tennem.

Ugyan! legyintett Damien Ez a dolga.

Igen, uram, ez így van, köszönöm, hogy ilyen megértő. Megkérdezhetem, hogy a két hölgy kicsoda?

Oh, hogyne! Kollégák vagyunk.

Á, értem a férfi visszaadta a tagságát. Köszönöm szépen, uram. Hölgyeim! Érezzék jól magukat exkluzív golf klubunkban!

Köszönöm szépen biccentett Damien. Mörjike odaintett a fickónak, Nadya azonban nem törődött vele. A biztonsági ember intésére a kapu kitarult, és a három ninja begördült a klub területére.

3.

Az Árja Szent Szövetség főhadiszállása,

Jackson, Mississippi

Október 25., szerda. Zónaidő: 14 óra 41 perc

A neonáci szervezet központja egy hatalmas birtok volt, melyet öt méter magas drótkerítés vett körül. A kerítésbe magasfeszültségű áramot vezettek, így naponta kellett eltakarítani a különféle állatok tetemeit a kerítés mellől. Az Árja Szent Szövetség volt az Egyesült Államok legnagyobb, leggazdagabb, legerősebb neonáci szervezete, ezért a Moszad úgy gondolta, ha valaki, ők biztosan

tudnak valamit Andanról, és még azt sem tartották kizártnak, hogy esetleg valahol a birtokon rejtőzik. A Moszad tizenkét embere már több mint tíz órája megfigyelés alatt tartotta a birtokot, hogy kiessék a biztonsági rendszer gyenge pontjait. Fél egytől kezdődően szállingóztak a bőrfejük a birtokra, egyre többen és többen jöttek, minden jel arra utalt, hogy valamilyen gyűlés lesz rövidesen.

Valóban gyűlés volt, pontban kettő órakor vette kezdetét a díszteremben, amely a főépület keleti szárnyában kapott helyet. A teremben, két sorban padok sorakoztak, hasonlóak a templomi padokhoz, összesen ötszáz embernek volt hely. A padok mögött kétszárnyas, boltozatos, acélpántokkal megerősített, vastag kapu, a padok előtt emelvény, melyre hat lépcsőfok vezetett fel, az emelvény közepén mikrofonállvány. Az emelvény mögött húsz négyzetméteres Adolf Hitler-festmény, két oldalán horogkeresztes zászló. A padok mellett a falakat szintén horogkeresztes zászlók borították. Majdnem minden pad foglalt volt, a teremben négyszáznál több bőrfejű ült a padokban példás fegyelmezettséggel, és elragadtatással hallgatták a szónokot.

A szónok maga Hans Messmer volt, az Árja Szent Szövetség feje, a Führer, aki szavaival, délceg termetével, makulátlan, fekete SS-tábornoki egyenruhájában hipnotizálta az embereket. Hans Messmer apja, Wolfgang Messmer valóban az SS-ben szolgált, és az ezredesi rangig vitte. Néhány történelmi munkában meg is említik, mint olyan embert, aki maga volt az ördög. Wolfgang Messmer érintetlenül halt meg kilencvenegy éves korában, Argentínában, békében, párnák közt. Bár a Moszad halálra jelölte, Messmer megúsza, hogy a Moszad egységet küldjön utána, bár ehhez semmi köze nem volt. Politikai okok, a palesztinok zavargásai a határ mentén, terrorakcióik és más, számtalan rejtélyes és bonyolult nemzetközi probléma kötötte le a Moszad figyelmét, így valójában az egyetlen oka annak, hogy Wolfgang Messmert nem likvidálták, az volt, hogy a Moszadnak nem volt ideje illetve kapacitása rá. Messmer természetesen másképpen magyarázta azt, amit nem értett, és kitalálta saját sérthetetlenségét. A legenda idővel olyan nagyra duzzadt, hogy a náciak szerte a világon úgy nevezték: a Sérthetetlen.

Wolfgang Messmer személyesen mintegy harmincötezer ember haláláért volt felelős, jó részük zsidó volt, de voltak köztük négeres is, cigányok, oroszok, magyarok és lengyelek. A náciak egyetlen ok miatt veszítették el a második világháborút: Pearl Harbor miatt. A japánok, anélkül, hogy a náci vezetéssel egyeztettek volna, váratlan támadást intéztek Hawaii egyik szigete ellen, minek következtében az Egyesült Államok belépett a háborúba. Azelőtt az Államok politikai és katonai vezetésének nem igazán fűlött ehhez a foga, és bár voltak hangok, melyek követelték a belépést, döntéshozói szinten nem volt ilyen komoly szándék. Európának nem lett volna esélye a náciakkal és szövetségeseivel szemben az Egyesült Államok katonai és gazdasági erejének támogatása nélkül, ha pedig a náciak elfoglalják Európát és Ázsiát, majd rendezik soraikat, és felkészülnek az óceán átszelésére, Amerikának nem lett volna esélye a náciak ellen. Pearl Harbor után azonban a háború végkimenetele eldőlt. Ervin Rommel nem sokkal a Pearl Harbor-i incidenst követően már tisztán látta ezt, amint arról be is számol Háború gyűlölet nélkül című könyvében. Hitler a csodafegyverekben bízott, melyek furcsamód sohasem készültek el. Amerika belépése a háborúba, túlmenően a katonai és gazdasági erőn, melyet képviselt reményt is adott Európának, reményt öntött a katonákba és a hátszágban harcolókba, hogy ne adják fel, a háborút meg lehet nyerni.

Rommelen kívül több náci vezető is tisztán látta, hogy az amerikaiakkal az ellenség túlságosan erőssé vált, és hacsak nem történik valamilyen csoda, amiben mindig is bíztak, a háborút nem tudják

megnyerni. Ezért néhányan elkezdtek felkészülni arra az esetre, ha a csoda nem történik meg, és veszítenek: létrehozták az ODESSA fedőnevű szervezetet. Az ODESSA német betűszó, jelentése: Organisation der ehemaligen SS-Angehörigen, azaz: Volt SS-tagok Szervezete. Az ODESSA feladata még a háború alatt egy jól kiépített menekülési hálózat felállítása volt, melyen keresztül az SS-tagokat kimenekíthették Spanyolországba, a Közel-Keletre és Dél-Amerikába. Wolfgang Messmert is az ODESSA menekítette ki Berlinből 1945 elején, és juttatta Argentínába, ahol óriási vagyona tett szert, melynek alapja az a mintegy húszmillió dollár értékű aranyrúd volt, melyet magával vitt, amikor elhagyta Berlint.

Wolfgang Messmer mint Philip Haridan, vállalkozásba kezdett és felépítette a Haridan Szállítási Vállalatot, és az 1984-ben bekövetkező halálakor hetvenkétfélmillió dollárt hagyott egyetlen fiára, Hansra. Hans Messmer mindenben követte apját, még becenevét is felvette, így ő is Érinthetetlen lett. Ő már kockázat nélkül költözhetett az Egyesült Államokba, és alapította meg politikai pártját, az Árja Szent Szövetséget. Hans Messmer az emelvényen állt és beszélt.

Halljátok meg fiaim az igazságot. A Führer azt mondta, hogy a zsidó a kiválasztott nép. És a zsidó is azt mondja, hogy a zsidó a kiválasztott nép. Ebben tehát egyetértünk velük. Hogy mire van kiválasztva? Messmer széttárta a karját. Na, ezen a ponton már vannak nézeteltéréseink.

A teremben kitört a röhögés, a sok száz skinhead dörgő hangon hahotázott.

A zsidó azt mondja, arra van kiválasztva, hogy szenvedjen. Ezt mondjuk mi is. A zsidó azonban úgy folytatja, hogy a szenvedések megneemesítik, és a végén túl fogják élni. Mi pedig azt mondjuk: minket, fiaim, a zsidónak még az emléke sem fog túlélni. Az álmomban, miután megnyertük a választásokat, és én, Hans Messmer, az Érinthetetlen, az Amerikai Egyesült Államok elnöke leszek, rendet teszünk ebben az elcsesztett országban. Az álmomban, amikor bevezetjük a zsidótörvényt, egész gyárok foglalkoznak majd a zsidók feldolgozásával, és a zsidó, aki azt hiszi, túl fogja élni, bent a gázkamrában majd rájön az igazságra.

Újabb hangos ováció.

Fiaim, a győzelmünk közel! Köszöntsük hát a Legfőbb Álmodót, a Führert, az emberistent magát: Adolf Hitlert!

Mindenki talpra ugrott, kezét előrerendítette.

Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil! mennydörögték.

Három óra után néhány perccel, a gyűlés első felének végeztével Hans Messmer, a Sérthetetlen, a szobájába ment, hogy némi frissítőt vegyen magához. Amikor belépett a sötét helyiségbe, szemből valaki irtózatossággal herén rúgta. Elakadt a lélegzete, előreesett. Ekkor valaki hátulról széles, vastag ragasztószalagot tapasztott a szájára. Ezután oltópisztolyt nyomtak a nyakához, és a ravasz meghúzásával erős altatót fecskendeztek a vérébe, amitől két másodpercen belül elaludt. Ekkor a hátára fektették, összebilincseltek a kezét, majd a lábát, végül lapátnyelet dugtak a bilincsek alá, és a két Moszad-ügynök a vállára emelte az Érinthetlent, és a csatornán keresztül kivitték a birtokról. Behajtották egy zárt furgonba és elhajtottak. Ekkor még senki sem tudta, hogy eltűnt.

A Moszad vallatásra készült Remélték, Andan nyomára bukkannak.

4.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 25.-ke, szerda. Zónaidő: 12 óra 20 perc

Zoe és Luigi sokat beszélgettek. Zoe megadta az apja mobiljának a számát, de a telefon sajnos állandóan ki volt kapcsolva. Az álügynökök bejárták a házat, benéztek minden helyiségbe, amiről tudták, hogy van, kinyitották a szekrények ajtajait is, de nem találtak semmi gyanúsat. Már épp indulni készültek, amikor két újabb álügynök tűnt fel, akik érkezéséről Zoe nem is tudott, mivel ő Luigival, Enzoval és Tonyval az egyik konyhában tartózkodott. A két álügynököt egy másik helikopter hozta Anchorage-ből, miután Roccóék pilótája jelentette, hogy a ház gyanús, mert olyan, mint egy erődítmény. A két férfi, akik szintén a Cosa Nostrának dolgoztak, nem jöttek üres kézzel: egy sötétzöld tengerészszákokat hoztak magukkal, amiben ruhadarabok voltak, Washington DC-ből, még pontosabban Georgetownból, Andan házából. És volt két nyomkövető kutyájuk is. Ők voltak Mosolygós Don erősítése.

Szóval apád egy kicsit paranoiás -jegyezte meg Luigi elgondolkodva. Egy valóságos erődben lakik, rezgésmentes ablakok, a telefonok kikapcsolva, és még személyzetet sem mer felvenni.

Apám szóval ő egy kicsit nehéz ember mondta Zoe nevetve. Már egészen feloldódott, sokat beszélt, mosolygott és nevetett, úgy érezte, minden rendben van.

Az én apám is az mondta Luigi. Összenéztek Tonyval. Elnevették magukat.

Az már szentigaz bólogatott Tony.

Enzo kávé akart főzni, éppen kávé keresett, de sehol sem talált. Megjelent Rocco a konyha ajtajában és kihívta Luigit

Elnézést! mondta Luigi, és kiment a folyosóra.

Tényleg nem tudod, hogy apád hol tartja a kávé? kérdezte Enzo.

Mondom, nem szokott kávé inni. Ő teás ember, bár a nagyritkán előforduló vendégeket mindig megkínálja kávéval, és a kávé, ahogy én láttam, mindig innen, ebből a konyhából veszi elő mondta Zoe. De hogy honnan? felhúzta a vállát.

Enzo felsóhajtott.

Igyak teát? kérdezte magától. Azt nem szeretem annyira, mint a jó kávé.

Visszajött Luigi.

Na jól van, Jodie, átfésültük a házat, és nem találtunk semmit sem, ami érdekelne minket. Úgyhogy mi most odébállunk. Bocs a zavarásért!

Ugyan! legyintett Zoe. Semmiség! Jókat nevettem.

Luigi barátságosan a kezét nyújtotta.

Zoe megfogta a feléje nyújtott kezét.

Luigi ujjai satuként zárultak a lány apró kezére. A következő pillanatban Luigi rákattintotta Zoe csuklójára az FBI-ügynök álca miatt magánál hordott bilincset, a lányt a földhöz csavarozott konyhaasztalhoz vonszolta, és a bilincs másik végét rácsukta az asztal egyik lábára, majd egy hatalmas pofont kent le Zoénak.

Zoe az asztal alá esett.

Enzo felnevetett, Tony értetlenül nézett Luigire.

Mi van? kérdezte.

Andan itt volt vagy itt van a házban mondta Luigi.

Ezt honnan veszed? kérdezte Tony.

Pár perce két specialista érkezett, akik hoztak magukkal néhány cuccot Andan házából meg két vérebet.

És érzik Andan szagát a házban? Luigi csak bólogatott.

Hú, baszd meg! Majdnem bevettem a kis piccsa meséjét!

Zoénak vérzett a szája, és zúgott a feje az ütéstől. Tudta, hogy az egyetlen lehetőség arra, hogy veszítsen, ha kutyákat hoznak és valamilyen holmit Andantól, mert a kutyákat nem lehet átverni. Az egész ház szagtalanításához többórai igen komoly munka kellene jó felszereléssel. Ha Luigiék kutyákkal jönnek, Zoe nem engedte volna be őket.

Luigi átvedlett önmagává, megváltozott az arckifejezése, a gesztusai, és a hangja.

Nos, hagyjuk a mellébeszélést. Ugye szeretnéd ezt túlélni, kicsi lány? -nézett keményen Zoe szemébe. Én úgy hiszem, hogy igen. Hány éves is vagy? Tizenhárom? Tizennégy? Szeretnéd, ha még előtted, állna az egész élet? Igen? Szerintem igen. Akkor most jól figyelj. Egy játékot fogunk játszani. Érted? Én kérdezek, és te válaszolsz. Mindössze ez a szabály.

Luigi felkapta Zoét, felemelte a levegőbe, ameddig a bilincs engedte, és ráültette az egyik konyhaszékre. Fogott egy másik széket, lecsapta a földre, Zoéval szemben, és ráült.

Volt egy pont, amit Luigi nem szívesen lépett túl. Nem akarta túllépni, de ha kellett, hát túllépte. Ez a

pont az volt, amikor gyereket kellett bántania. Nem szerette. De ha kellett, hát kellett. Ha azt kellett megtenni, akkor belefojtott egy csecsemőt egy mosdóba a szülők szeme láttára. Úgy gondolta, Zoe egy aranyos, nem túl eszes kis csaj, egy gyerek, aki még túl kicsi ahhoz, hogy komolyan lehessen venni. Nem akarta bántani, csak rá akart ijeszteni. A gyerekek nagyon félnek a bilincstől. Tényleg nem vágyott rá, hogy bántsa ezt a gyereket, de azt is tudta, hogy ha kell, akkor megteszi. Ha szükséges, kitöri mindegyik ujját, kiveri az összes fogát, összevágja az arcát, vagy megégeti a mellét, vagy megtesz vele bármit, hogy szóra bírja. Nem vágyott rá, hogy megtegye, de készen állt rá.

Íme a kérdés: hol van Julius Andan?

Zoe rettenetesen félt Ilyesmire nem volt kiképezve, még elméletileg sem. Másfél évig csak futott, úszott, fekvőtámaszokat, felüléseket csinált, megismerkedett néhány fegyverrel, tudta, hogyan kell löni, betárazni, szétszedni, kitisztítani egy pisztolyt, tudott autót vezetni, sziklát mászni, búvárfelszerelést használni, kezelni a műveleti pultot, kézjelekkel kommunikálni, értelmezni a titkos jeleket Masada irodájának ablakában elhelyezett bonszájokon és más efféléket, de semmit sem, amit egy ilyen helyzetben használni lehetett volna.

Nem tudom mondta halkan.

Zoe a konyhaasztal sarkánál ült, a bilincs annyi mozgásteret adott neki, hogy le tudott ülni a földre, fel tudott állni, vagy rá tudott ülni a székre, de ennél többet nem. A bilincset sehol sem lehetett lehúzni az asztal lábáról, és kulcs nélkül ki sem tudta nyitni a zárat. Tudta, mi jön most Ezek hárman mindent el fognak követni, hogy megtörjék. És a mindent úgy kell érteni, hogy bármit. És közben a többiek felforgatják az egész házat, minden kis szegletét. És előbb-utóbb rá fognak találni Andanra is, ha elég kitartóak és alaposak.

Tony a homlokára csapott.

Már megint nem raktuk ki a téteket mondta.

Enzo is a homlokára csapott, Luigi megdörzsölte a szemét.

Fáradok, látod? nézett Zoéra. Kérlek, bocsáss meg, én voltam a hülye.

Aztán pofon vágta Zoét, akkora erővel, hogy a lány leesett a székről, és eleredt az orra vére. Luigi felrántotta és visszatette a székre.

Hol van Julius Andan? kérdezte.

Zoénak zúgott a feje, szédült, a félelemtől görcsölt a gyomra. Emlékezett rá, hogy Gorkie azt mondta: a külvilág nem győzheti le a ninja akaratát. De ő nem volt rá képes, hogy kirekessze a tudatából a fájdalmat és a rettegést. Nem volt ninja, még nem tudta megcsinálni ezt a mutatványt.

Enzo és Tony nevettek. Luigi a szemét dörzsölte és felsóhajtott.

Hol van Julius Andan? ismételte meg a kérdést fáradtan.

Nem tudom szólalt meg Zoe vékony, remegő hangon.

Kevés a tét jegyezte meg Tony.

Luigit elöntötte a düh. A határ, amit nem akart átlépni, nem volt többé érdekes. Már látta maga előtt Mosolygós Dont, amint kezét ráz vele és átad neki egy nagy rakás pénzt. És semmi más nem állt ennek az útjában, csak egy gyerek.

Luigi benyúlt a zakója alá és elővette a kését. Dühtől eltorzult arccal, hatalmas erővel belevágta az asztalba.

Durván megragadta Zoe pólóját a nyakánál, és megrázta a lányt, hogy még a szék is ide-oda billegett.

Ne merj velem szarozni, baszd meg a kurva anyád! üvöltötte vicsorogva Felelj, baszd meg, mert a fejedet is letépek a helyéről!

Valahányszor Luigi ennyire kikelt magából, még a legkeményebb nehézfiúk is igyekeztek félrehúzódní az útjából. Ilyenkor előbújt belőle az elvetemült, fékezhetetlen, szadista vadállat, aki addig nem állt le, amíg el nem érte, amit akart. Rettenetes dolgokat művelt, amikor úgy igazán kijött a sodrából.

Zoe nem válaszolt.

Jól van, baszd meg! Luigi csettintett. Enzo Zoe háta mögé lépett, hátracsavarta a lány karját, és keményen lefogta, hogy Zoe mozdulni sem bírt. Luigi felrakta a lány bilincses karját az asztal lapjára. És megragadta a kisujját.

Zoe tudta, mi jön most. Kínzás.

A kínzásnak még a gondolatától is kis híján elájult. Az egész teste remegett, érezte, ahogyan bepisil. A határán állt annak, hogy ne bögje el magát. Tudta, hogy bármit tesznek is vele, ki kell bírnia. Megígérte Gorkie-nak, hogy vigyáz Andanra. Tisztában volt vele, hogy Andan tudása nélkül nem győzhetnek a legfelsőbb kaszt felett. Az egész emberiség volt a tét, mit számított az ő fájdalma? Látta magát torzónak, egy szörnynek, egy roncsnak, amit majd ez a három pszichopata csinál belőle, ha nem kapják meg tőle, amit akarnak. És nem kaphatják. És a végén meg fogják ölni. Tizenhét évnyi élet után.

Hol van Andan? kérdezte Luigi.

Zoe nem merte azt mondani, hogy nem tudja, ezért nem mondott semmit.

Te akartad mondta Luigi a vállát megrántva, és kitörte Zoe kisujját.

Zoe felüvöltött, dobálta magát, vonaglott a fájdalomtól, de Enzo keményen tartotta.

Hol van Julius Andan? üvöltötte Luigi teljesen kikelve magából. Zoe zokogott, a fájdalom letaglózta, szinte elvette az eszt.

És akkor rájött, hogy nem elég kitartania, nem elég kibírnia a fájdalmat, amíg meg nem ölik.

Valahogyan ki kell innen mentenie Andant. Ki kell juttatnia ebből a házból, mert most már tudják, hogy itt van. Nemsokára egy egész hadsereg jön majd ide, és millió apró darabra szedik szét a házat, És akkor megtalálják Andant, akkor meg fogják találni. És akkor vége mindennek. Az esély, ami az emberi történelemben most először adatott meg, elveszik. Örökre.

Zoe biztos volt benne, hogy a klánból bárki képes lenne könnyedén megoldani ezt a helyzetet, Valahogyan kinyitnák a bilincset, aztán pusztá kézzel megölnék ezt a három férfit, majd a többieket is a házban, és épségben átvinnék Andant Kanadába, ahol két búvóhelyük is van. Gorkie-nak semmiség volna, Zoe ezt szentül hitte. Nicole, Damien, Mörjike, Shana és Nadya, ők is meg tudnák oldani ezt a helyzetet. De ők ninják.

Luigi megragadta Zoe mutatóujját.

Hol van Julius Andan? üvöltötte vicsorogva.

Zoe kinyitotta a szemét, amit a fájdalom hatására csukott le, és átnézett a könnyein. Döntött. Ha belehal is, Andant kimenekíti. Nem érdekelte, mi lesz vele, mit kell kiállnia, hogy megtehesse, de meg fogja tenni.

Luigi észrevette a változást. Nem törte ki Zoe ujját, azt hitte, a lány végre válaszol.

Miért árulnám el? kérdezte Zoe szipogva.

Hogy miért? kerekedett el Luigi szeme. Mert különben darabokra szedlek, kis kurva, hát ezért!

Zoe kifakadt.

Ha megmondom, hol van Andan, megöltök! Ha nem árulom el, hogy hol van, akkor is megöltök! Ha megkínoztok, és egy szörnyet csináltok belőlem, ha a végén elengedtek, én ölöm meg magam, mert nem akarok torzóként élni! Szóval miért tegyem meg? Miért? Miért éri ez meg nekem? Luigi egészen Zoe arcához hajolt, úgy mondta.

Hogy miért? Hogy miért! Ki foglak nyírni? Igen! Egy nyavalyás torzót készítek belőled, ha nem beszélsz? Igen! Nincs olyan isten, hogy te ebből a konyhából élve menj ki, baszd meg! Adtam neked egy pofont, kitörtem az egyik ujjadat, és összepisáltad magad a fájdalomtól meg a félelemtől! Széjjel baszom a fejedet, és úgy fogsz köpni, mint a vízfolyás! Azért fogsz nekem könyörögni, hogy nyírjalak ki, mert nem bírod a fájdalmat! Luigi gúnyosan felnevetett. Ne hősködj itt nekem, te nyomorék kis kurva! Nálad százszor keményebb férfiak megtörtek a kezeim alatt, olyanok is, akiknek az arcizma sem rándult attól, amit te kaptál, és amitől te összepisáltad magad!

Nem fogom a semmiért elárulni Andant! kiabálta Zoe elkeseredetten.

Kurva nagynak képzeled magad, ugye? Kis pisis kurva, és mekkora pofája van! sziszegte Luigi.

Zoe megbilincselte kezének hüvelykujját nekinyomta Luigi kézfejének, és belevájta a körmét, ahogy csak bírta. A köröm nyomán kiserkent a vér.

A kurva anyád! ordította Luigi.

Pofon vágta Zoét, aztán megragadta a hüvelykujját és kitörte.

Zoe teli torokból üvöltött.

Beszélj, mert darabokra szedlek szét! Hol van Andan? Hol van Andan, baszd meg?

Zoe nem válaszolt.

Luigi, hogy még több fájdalmat okozzon neki, Zoe kézhátára hajló hüvelykujját megrántotta, és belenyomta a tenyerébe.

Zoe úgy érezte, a világból kiszaladna, csak hogy csillapuljon a fájdalma. A fájdalom olyan erős volt, hogy már alig volt öntudatánál.

Hol van Andan? Hol van Andan?

Zoe kinyitotta a szemét. Pislogott, hogy valamelyest kitisztuljon a látása. Összegyűjtötte a nyálát, és Luigi arcába köpött.

Dögölj meg! kiabálta artikulálatlan hangon. Luigi elvesztette a fejét. Felnézett Enzóra.

Fogd erősen! mondta, majd megütötte Zoét bal, majd jobb kézzel. Aztán felnyögött a fájdalomtól és hátratántorodott.

Enzónak ideje sem volt, hogy felfogja, hogy valami megváltozott.

A következő pillanatban ő is felnyögött, elengedte Zoe hátrafesztett karját, és hátralépett.

Amit Zoe tett, az egy igazi ninjaakció volt Az akarata a fájdalom és a félelem fölé emelkedett.

Úgy számított, hogy Luigi kitöri a hüvelykujját, ha megkarmolja a kezét, és hogy tovább fogja kínozni a törött ujj mozgatásával, majd pedig elengedi, és ütni kezdi, ha szemén köpi. És Zoénak szüksége volt arra, hogy ki legyen törve a hüvelykujja, és be legyen hajtva a tenyerébe, mert így ki tudta húzni a kezét a bilincsből. Igazi ninjaelszántságra volt szüksége, hogy ilyen iszonyatos fájdalmak közepette gondolkodni és cselekedni tudjon.

Amikor kihúzta a kezét a bilincsből, azt sem Luigi, sem Enzo, sem pedig Tony nem vették észre. Zoénak a jobb kezén a kisujja és a hüvelykujja volt kitörve. A mutatóujját és a középsőujját egymáshoz szorította, és amikor Luigi épp hátrahúzta a kezét, hogy üssön, ő is ütött. Nem érdekelte, hogy mennyire fog fájni a keze, nem érdekelte semmi más, csak a célja. Két ujjal belecsapott Luigi szemébe. Az ütéstől a szemgolyó megnyomódott, megsérültek a látóidegek, és Zoe rövidre vágott körme felsértette a szembogarát. Miután Luigi a szeméhez kapott, Zoe hátrahajtotta a fejét, hogy lássa Enzót, és belevágott az ő szemébe is.

Zoe kiszabadult. Kirántotta Luigi kését az asztalból, és gyomron szúrta Enzót, majd előrelépett,

felülről lefelé Luigi nyakába vágta a kést.

Tony csak most ocsúdott fel. A pisztolyáért nyúlt.

Zoe felemelt késsel üvöltve rohant rá. Csak két és fél méter volt a távolság.

A pisztoly már a pisztolytáskán kívül volt. A cső lassan Zoe felé fordult.

Ekkor Zoe eltűnt. Leguggolt, előrevetette magát, és teljes erejéből belevágta a kést Tony jobb lábfejebe.

Tony felnyögött, a pisztoly kiesett a kezéből, aztán vinnyogni kezdett, ahogyan Zoe alulról felfelé beszurta a kést a heréibe. Zoe talpra ugrott, és kétszer a nyakába szúrt.

Mindhárom maffiózó a földön feküdt. Zoe ledobta a kést a földre, és felkapta Tony 45-ösét. A fogával húzta hátra a szánt.ENZÓRA célzott, és kétszer rálőtt, egyszer a fejébe, egyszer a nyakába. Aztán fejbe lőtte Luigit és Tonyt is.

A hűtőszekrényhez rohant és üvöltve felborította. Az ajtóra célzott, hátha valaki a lövések hangjára be akar jönni.

Ajtót nyiss! mondta Zoe, amennyire tőle tellett normális hangon. A hűtőszekrény mögött volt az egyik titkos ajtó, ami a ház rejtett részébe vezetett. Az ajtó bele volt építve a falba, majd a fallal együtt vakolták és festették le. Az ajtó most kinyílt, és ahogyan nyílt, potyogott le a vakolat. Zoe beugrott a titkos folyosóra.

- Ajtót zárj!

Az ajtó bezárult mögötte.

Zoe a fájdalomtól nyögve és zihálva rohant a biztonsági szobába. Beült a műveleti pult mögé. A pisztolyt letette a pultra.

Minden csapdát aktivizálni akarok a házban és a ház körül. A jelszó: Kirké. Visszaszámlálás kettőtől. Ismétlem: visszaszámlálás kettőtől.

Végignézett a monitorokon. Három katonai helikopter repült a közelben, a fák közül kisebb csapatok tűntek fel géppisztollyal felfegyverkezve. A csapdák működésbe léptek. A ház közvetlen környezetében a föld alatt elektromos vezetékek húzódtak, melyeken keresztül magasfeszültségű áram kezdett cikázni. Az iszonyatos áramütés következtében többen is lángra lobbantak. Zoe a házon belüli kamerák monitorait nézte végig. Láttá, amint Rocco meghal az egyik folyosót elárasztó mérges gáztól.

Zoe felszisszent a rátörő fájdalomtól. Lenézett a kezére. Borzalmas látvány volt. Eleredtek a könnyei, sírdogálva szedte elő az elsősegély-dobozt, hogy ellássa magát. Közben vetett egy pillantást a monitorokra.

Felszabadultan, megkönnyebbülten nevetni kezdett. És közben sírt is. Igazi ninjaként viselkedett! Hány

ember tudott volna kijönni onnan, ahonnan ő? Alig néhány. És ő, Zoe, közülük tartozott.

Betörni egy ninja házába? nézett végig nevetve és sírva a monitorokon. Megcsóválta a fejét. Kész öngyilkosság.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

1.

Rejtekhely,

Mount McKinley, Alaszka

Október 25., szerda. Zónaidő: 12 óra 34 perc

Andan pokolian ideges volt. Kényszerítene kellett magát, hogy írjon, de minden erőlködése ellenére sem tudott fél mondatnál többet leírni.

Hirtelen villogni kezdett a sziréna az ajtó felett.

Andan megdermedt, lélegezni is elfelejtett. Még ahhoz se volt ereje, hogy előhúzza a revolverét.

Kinyílt a külső ajtó.

Zoe vagyok! hallatszott kintről.

Andan fellelegzett. Egy kicsit megkönnyebbült, de ugyanakkor be kellett látnia, hogy ő maga a ránehezedő stresszben képtelen lenne megvédeni magát. Még a fegyverét se tudná használni, mert annyira fél.

Zoe kinyitotta a szobaajtót és belépett. Egy hordozható, laptop számítógép volt a hóna alatt.

Úristen szakadt ki Andanból, amikor meglátta Zoe zúzódásos arcát.

Már majdnem elmentek, amikor megérkezett két fickó mesélte Zoe. Kutyákat hoztak meg valamit a georgetowni házából. Persze azonnal rájöttek, hogy maga itt van.

Nagyon megverték? kérdezte Andan aggódva.

Á, nem annyira. Na de most hagyjuk ezt. Nagyon kevés időnk van. Bekövetkezett, amitől tartottam: el kell hagynunk ezt a házat. És azonnal mennünk kell.

De hová? kérdezte Andan idegesen.

Nyugodjon meg, van egy-két búvóhelyünk. Na, pakoljon. Csak azt hozza, ami tényleg pótolhatatlan. Tudják, hogy ez a ház a búvóhelyünk, és bármelyik pillanatban itt lehet egy kisebb hadsereg. Zoe letette az íróasztalra a laptopot. Erre a gépre másolja át az APOKRIF, a JEGYZETEK I, és a

JEGYZETEK2 fájlokat. Más nem kell. Nagyon igyekezzem, percekben belül megyünk.

Andan kapkodva elmentette, amit írt (még a szót sem fejezte be), aztán nekikezdett az anyagai átmásolásának. Zoe eközben az ép kezével összedobta Andan néhány cuccát, amire szüksége lehet.

Andan végzett, kikapcsolta a laptopot.

A számítógépet, csak magát a gépet dobja ki a létrához rendelkezett Zoe. Csak dobja ki. Egyetlen hátizsákot hozhat magával, semmi egyebet Én már különválogattam néhány fontos dolgot, tegye hozzá a laptopot, és az egészet dugja be egy a hátizsákba. Siessen!

Rendben, máris hadarta Andan.

Én most elrohanok pár percre, hogy összeszedjem a saját felszerelésemet mondta Zoe, és elindult az ajtó felé. Ha készen van, fent találkozunk a földszinten. Minden ajtót hagyjon nyitva.

Jó, rendben vágta rá Andan. Zoe bólintott, és elment.

Andan kirángatta a kábeleket a számítógépből, aztán a monitort és a billentyűzetet az asztalon hagyva a komputert felkapta az ölébe, kivitte az ajtóhoz, és kidobta a létra elé, amin nemrég lejöttek ide.

Andan a Zoe által összedobált cuccokat és a laptopot begyömöszölte a hátizsákjába, aztán ellenőrizte a revolverét, bedugta a pisztolytáskába, kabátot vett, és már indult is. Minden ajtót nyitva hagyott. Felmászott a létrán a pincébe.

Andan már akarta kérdezni Zoét, hogy mi történt azokkal, akik megszállták a házat, de túlságosan sietniük kellett, nem volt rá idejük, hogy beszélgessenek. De amint felbukkant a pincében, megkapta a választ. A pincében hat hullát számolt össze, mire eljutott a földszintre vezető lépcsőig, a földszintre kilépve pedig újabb háromra akadt.

Zoe rövidesen előkerült. Fehér overallt viselt, megtömött hátizsák volt a hátán, fején barlangászsisak, vállára vetve egy távcsővel és hangtompítóval felszerelt 7,62-es SLG 94 karabély, kezében lámpával ellátott védősisak. Ez utóbbit odanyújtotta Andannak.

Tegye fel. Szüksége lesz rá mondta. Andan elvette.

Köszönöm mondta, és felrakta a fejére.

Hogyan halt meg ez a sok ember? Maga

Mérges gáz felelte Zoe. De ne aggódjon, a gáz már eltűnt. Nagyon erős, de nagyon illékony.

Andan bólogatott, hogy érti.

Zoe elindult, Andan ment utána. Zoe a fal egy részénél állt meg, ami teljesen olyan volt, mint a többi.

- Ajtót nyiss! mondta emelt hangon.

Andan legnagyobb meglepetésére a fal egy része kinyílt, mint egy ajtó. Az álcavakolat a földre potyogott. Zoe vezetésével átmentek a ház titkos részébe, ahová Andannak eddig nem volt bejárása. A biztonsági szobához

-Ajtót nyiss!

Az ajtó kitárult. Zoe és Andan beléptek a biztonsági szobába. Andan elcsodálkozott a klán felszerelésén. Zoe lehuppant a műveleti pult mögé és a számítógép billentyűzetét húzta magához. Beütött egy hosszú kódot, mire a pult egy négyzet alakú része félrehúzódott. Ujjlenyomat-analizátor volt alatta. Zoe ráfektetette a bal kezét. Zöld fénycsík pásztázta végig a tenyerét. Utána beírt öt jelszót és egy húszjegyű számot, Azután leütötte az entert. A képernyő vörös lett, majd a közepén megjelent egy téglalap alakú fehér mező, amiben sötétkék számok indultak el visszafelé.

180, 179, 178.

Na menjünk! mondta Zoe és felállt. Kiment a folyosóra, Andan utána.

Önmegsemmisítő? kérdezte Andan. Zoe bólintott.

Három percünk van?

Csak pár másodperc.

Zoe futásnak eredt, Andan rohant utána.

Titkos kijárat? kérdezte lihegve. -Aha!

A folyosó végébe futottak a falhoz.

Ajtót nyiss! kiabálta Zoe.

A számítógép végrehajtotta az utasítást. Hullani kezdett a vakolat, ahogyan kinyílt a befalazott rejtekajtó. Ez egy titkos folyosóról nyíló titkos helyiség volt.

Felkapcsolták a barlangászsísisak elejére rögzített lámpát, és beléptek a helyiségbe. Csak egy kerek páncélajtó volt a földön. -Ajtót nyiss!

Az ajtó lassan felemelkedett

Ez egy csúszda mutatott le Zoe. Menjen. Fogja az ölébe a hátizsákot, és induljon! Ne akarja lefékezni magát! A csúszda olyan ívű, hogy az aljára éppen lelassul. Na menjen!

Andan levette a hátizsákot a hátáról, és az ölébe fogta, leült az ajtónyílás szélére, a lábai lelógtak a csúszda fölé. Zoe megtaszította a hátát. Andan leesett a csúszdára, és nagy sebességgel megindult lefelé.

Hát., szia ház! mondta Zoe szomorúan, és még egyszer utoljára, körülnézett. Nagyon jó ház voltál,

mindannyian szeretünk az ölébe vete a zsákját és a gépkarabélyt, és átugrott az ajtónyíláson.

2.

Armitage Golf club,

Washington DC

Október 25.-ke, szerda, 16 óra 44 perc

Damien, Mörjike és Nadya ámulva nézegették a szeptember utolsó két napján és október első négy napján felállított kupolát. Valóban tetszett nekik. A klán tagjainak úgymond munkaköri kötelességük volt a golf bizonyos fokú elsajátítása, hogy adott esetben golfozás közben is egy célszemély közelébe férközhessenek, feltűnés nélkül.

Damiennak, Mörjikének és Nadyának nem voltak ujjlenyomataik. Ezt úgy érték el, hogy ujjaik utolsó percét egy speciális krémmel dörzsölték be, amely vékony, egybefüggő hártyát alkotva megakadályozta, hogy ujjaik hegyén a barázdák bármin is nyomot hagyjanak, ugyanakkor szemre és érintésre nem lehetett észrevenni. Minden akciónál így jártak el, ez volt a rutin.

A formaságok elintézése után ami azzal járt, hogy öltözőkabint kaptak, felírták a nevüket és utánanéztek, hogy tényleg van-e Mr. Tuffau-nál néhány még fel nem használt tagsági addig-addig járkáltak, amíg ki nem szúrták Warren Rockwell tábornokot. Az I-es pályán játszott, a tábornok meg még három másik férfi. Tizenöt-husz méterre tőlük minden irányban golfruhás, ám szemmel láthatóan testőri feladatokat ellátó férfiak álltak, és lassan követték a kis csapatot, ha elindultak valamerre a labda után.

Pillanatnyilag minden pálya minden szakasza foglalt volt, Richardsonéknak (azaz Damienének) várniuk kellett. Az egyik köszönő-ember megígérte, hogy amint felszabadul valamelyik pályaszakasz, azonnal szól nekik. Damien, Mörjike és Nadya beültek a bárba egy alkoholmentes koktéllra, Nadya pedig előadta, hogy nagyon éhes, és elfogyasztott egy salátát. Mörjike volt kijelölve a célponttal való kapcsolatfelvételre, ugyanis Rockwell tábornok az ázsiai nőkre bukott és Mörjikének kellőképpen ázsiai vonásai voltak, keskeny, mandulavágású szeme és kortalan arca. Az volt az első feladat, hogy felhívja magára a tábornok figyelmét. Ehhez aprócska szoknyát vett fel, a bárban összeveszett Damiennel és Nadyával, és egyedül félrevonult gyakorolni. Az étterem mellett gyakorlópályák voltak, három méter széles, tíz méter hosszú pályácskák, egy lyukkal ellátva, a végükön hálóval, amik felfogták az erősebben megütött labdákat. A kezdők itt sajátíthatták el az alapütéseket, a kevésbé kezdők pedig néha itt melegítettek be a nagy pálya előtt.

Mörjike egy gyakorló golfütővel és egy nagydoboz labdával leállt az AI-es gyakorlópályára, és elragadó tehetségtelenséget színlelve elkezdte ütügetni a labdát már amikor eltalálta, mert leginkább csak a levegőt kaszálta.

Nadya és Damien úgy helyezkedtek, hogy mindenkit leállíthassanak, aki megpróbál segíteni Mörjikének az alapütések elsajátításában, mondván, hogy a hölgy ragaszkodik hozzá, hogy egyedül jöjjön rá a dolog nyitjára. A segíteni és egyebekre vágyó férfiak diszkrét eltanácsolása

természetesen nem vonatkozott Warren Rockwell tábornokra.

A tábornok 18: 00-ra rendelt ebédet, ami azt jelentette, hogy már jóval előtte abbahagyják a játékot, és beülnek az étterembe vagy a bárba egy aperitifre és egy kis beszélgetésre.

Így is történt, 17: 10-kor feltűntek testőreik gyűrűjében (a testőrök jól helyezkedtek, egyáltalán nem volt feltűnő a jelenlétük), és letelepedtek az étterembe az asztalukhoz. Két perccel később a tábornok szeme megakadt Mörjiken. Damien észrevette ezt, és jelzett Mörjikének, hogy kezdheti. Mörjike az étterem ablaka felé fordult és egyenes háttal lehajolt, hogy ráhelyezze a labdát a földbe szúrt kis labdatányérra. Eközben az étteremben helyet foglaló és éppen arrafelé néző férfiak gyönyörködhettek Mörjike kis bugyijában és formás fenekében. Mörjike neki kezdett az ütésnek, szándékosan égbekiáltóan rosszul tartva az ütőt, majd lecsapott a labdára, amit természetesen nem talált el. Újra próbálta, de megint hibázott. Kétségbeesett arcot vágott, aztán újra megpróbálta, és megint mellétrafált. Ekkor elkezdett hisztizni. Dühösen suhingatta az ütőt a labda felett, de az istennek sem bírta eltalálni, aztán megelégelte, meglendítette az ütőt és belevágta a pálya végén kifeszített hálóba.

Elnézést, uraim mondta Warren Rockwell tábornok, és felállt. – A horizontot a következő exnejem édes látványa tölti be.

Warren, üljél már le a fenekedre! kérte az egyik asztalnál ülő férfi mosolyogva.

Sajnos nem lehet. Hív a kötelesség – jelentette ki Rockwell.

Nagy kujon ez a Warren! -jegyezte meg egy másik asztal vendég.

Minek is tagadjam vetette oda a tábornok, betette a székét az asztal alá és már ment is.

- Az öreg Rockwell beveti magát, uraim. Kérem, figyeljék! mondta az a férfi, aki megpróbálta a tábornokot maradásra bírni.

Mörjike dühösen nézte a lába előtti érintetlen labdát. Lehajolt érte, épp a tábornok felé mutatva a fenekét, felvette, és az ütő után dobta. Ekkor ért oda Rockwell.

Elnézést, hölgyem, de láttam, hogy nem igazán boldogul. Kérem, engedje meg, hogy a segítségére legyek! A nevem Warren Rockwell, a hadsereg tisztje vagyok mondta a tábornok mély hangon.

Mörjike felnézett rá. Rockwell valóságos óriásnak tűnt mellette. A tábornok már megszokta, hogy a nők kislánynak érzik magukat mellette, mert ő olyan nagydarab, és mert annyira határozott. Mörjike sejtette ezt, mert olvasta, hogy a tábornok, magas termete ellenére mindig alacsony nőket választ társul. Kislányosan, segítségre várva pislogott fel a tábornokra.

Aztán Mörjike elszégyellte magát, hirtelen elpirult és lesütötte a szemét.

Sajnálom mondta, aztán megint felnézett a férfira. Ne haragudjon, egy kicsit eltúloztam idegesen elnevette magát.

Rockwellnek nagyon tetszett a nevetése. Imádta a gyermekies nőket.

Ugyan, igazán semmiség mondta a tábornok. Az elején az ember bizony sokat szenved, amíg megtanulja az alapokat, de utána már csodálatos lesz játszani, higgye el!

Damien és Nadya feltűnés nélkül leléptek. A golfklubnak volt egy kétemeletes épülete, amiben kiadó szobák voltak. Az Armitage több volt, mint golfklub, rejtekhely is volt egyben, ha valaki el akart rejtőzni a nyüzsgés elől, az megtehetette. A média ki volt tiltva a klubból, újságíró, riporter soha nem tehetette be a lábát a klub területére (legalábbis úgy nem, mint újságíró és mint riporter). Ezt úgy érték el, hogy néhány médiacápa tagja volt a klubnak és közölték az embereikkel, hogy aki csak megpróbálja, annak annyi, az repül, és többé sehol a világon nem kap munkát.

Kérem, engedje meg, hogy segítsék önnek egy kicsit, hölgyem. Több mint húsz éve golfozom, és bár profinak nem mondanám magam, valamelyest konyítok hozzá.

Igen? Láttam azt az ütését, amikor vagy húsz méterről a lyukba küldte a labdát! emlékeztette Mörjike. Én arra soha nem leszek képes.

A tábornok elmosolyodott. A nő tehát már felfigyelt rá. Egy ágy jelent meg lelki szemei előtt. Egy nagy ágy.

Óh, dehogynem! Csak gyakorlás kérdése az egész. Lehet, hogy néhány nap múlva már le fog mosni a pályáról.

Mörjike mosolyra húzta a száját.

Hát az nem túl valószínű mondta.

Majd meglátja.

Hát Mörjike fintorogva gondolkodott, ami Rockwellnek nagyon tetszett. Na jó. Köszönöm szépen, hogy segít nekem. Azt hiszem, be kell látnom, hogy a golf azért mégsem olyan könnyű sport, mint hittem.

Mindenki könnyűnek hiszi, aki még nem próbálta tette hozzá a tábornok.

Igaza van. Elnézést kérek, még be sem mutatkoztam. Anori Gunarsdottir vagyok. Tudom, egy kissé bonyolult és hosszú a nevem, de meg lehet jegyezni.

Gunarsdottir? kérdezett vissza a tábornok. Kegyed csak nem izlandi?

De igen! lelkesedett Mörjike. nahát! Erre még senki nem jött rá a nevem alapján!

Pedig egyszerű. A Gunarsdottir azt jelenti, hogy Gunar lánya. Izlandon csak keresztnevék vannak, családnév nincsen. A gyermek keresztnévet kap, valamint megkapja az apa keresztnévét, ami után odatesznek egy s-t, ez a birtokos jelző, továbbá a dóttirt, ha lányról van szó, és a sönt, ha fiúról.

Mörjike tátott szájjal, csodálattal nézte Rockwellt.

Maga aztán tud! ismerte el.

Köszönöm, hölgyem hajolt meg a tábornok. na jöjjön, kezdjünk hozzá a golftanulásnak! Rockwell elment Mörjike ütőjéért, aztán mondta, hogyan álljon, hogyan fogja az ütőt, ő meg mögéállt, és hátulról fogta át Mörjike kezét. Na figyeljen jól, Anori, figyeljen a kéztartására. Érzi, hogyan kell lógatni az ütőt?

Igen mondta Mörjike, aztán összerándult, elengedte az ütőt és a szeméhez kapott.

Mi történt? kérdezte Rockwell meglepődve.

Valami belement a szemembe nyögte Mörjike és elkezdte dörzsölni. Aztán felszisszent, mintha fájdalmat érezne.

Na jöjjön, azt nem így kell. Ne dörzsölje! Csak rosszabb lesz.

De nagyon csíp! mondta Mörjike szenvedő hangon.

Biztosan valami kis bogár mondta a tábornok, és Mörjike karját fogva vezetni kezdte a szobája felé.

Egy bogár Jézus Mörjike azt játszotta, hogy a lehetőség megrémíti.

Á, semmiség! nyugtatgatta Rockwell Ne aggódjon. Csak ki kell mosni, és nem lesz semmi baj. Csak bízza rám magát, hölgyem.

A tábornok Mörjikét a szobájához kíserte. A szobának volt egy hátsó helyisége is, benne fürdőkád, zuhanyzó, mosdó és tükör. A tábornok oda vitte be Mörjikét.

Ám amint beléptek, Warren Rockwell tábornok elveszítette az eszméletét

A Hattori-klán számtalan vegyületet fejlesztett ki és vizsgált, hogy melyik a legalkalmasabb a gyógyszeres kihallgatáshoz. A cél egy nagyon gyorsan ható és amnéziát előidéző szer volt, amely jóval magasabb hatásfokon működik, mint a nátriumpenthotal és más, úgynevezett igazságszérumok. Nadya a tábornok egyik nyaki akupunktúrás pontjának megszorításával eszméletvesztést idézett elő, majd szétfeszítette Rockwell száját és egy tölcsérhez hasonló adagolóval a torkába juttatta a folyadékot. A vegyületet Nekónak, azaz macskának nevezték el a Hattori-klán vegyészei, utalva a szer gyorsaságára és csendességére. A Neko eszméletlen embernél is használható, manipulálja az agy vérellátását, így idéz elő egyfajta ébrenalvás-állapotot. A kihallgatás alanya ebben az állapotban elveszíti a fonalat, hogy tulajdonképpen mit és miért kellene eltitkolnia. A szer hatóideje harminc perc, de szükség esetén egy másik anyaggal le is lehet rövidíteni.

A tábornokot a fürdőszobában a földre fektették, Nadya a feje mellé ült, úgy kérdezett. A válaszokat nem vette diktafonra és nem is írta le. Elég volt megjegyeznie. Eközben Damien és Mörjike elrendezték a szobát, hogy az azt az érzést keltse a felébredő tábornokban, mintha Mörjike valójában csak egy tolvaj lett volna, aki kihasználta, hogy a vérnyomása rendetlenkedése miatt elájult, és ellopta az arany karóráját

Figyelj a hangomra, Warren, és válaszolj minden kérdésemre! -szólalt meg Nadya közvetlen, gyengéd hangon. Bizalmi kapcsolatban állsz William Donovannal?

Igen jött a válasz. A tábornok lassan, nehezen forgó nyelvvel beszélt, de tisztán érthető volt, amit mond.

Forróvonalad van hozzá?

Igen.

Te mondtad neki, hogy kutassa fel Julius Andant?

Igen.

Miért?

Nigel tudni akarta, hogy hol van.

Mi Nigel teljes neve?

Nigel Chilton.

- Ő ki?

Egy fegyvergyáros.

Hol van a gyára?

Nem tudom.

- Hol lakik?

Nem tudom.

Hogyan találkoztok?

Felhívjuk egymást.

Mi a száma?

Nem tudom.

Akkor hogyan hívod fel?

Benne van a mobilomban a szám.

Milyen név alatt van a szám?

- 99991.

- Hol találkoztok?

A Memento Mori Tisztiklubban.

És még?

Máshol nem.

Mióta nem?

- Másfél éve.

- Azelőtt hol találkoztatok?

A Mandors kávéházban.

- Nigel hány éves?

Nem tudom.

Becsüld meg.

Negyvenöt.

Milyen magas?

Nem tudom.

Becsüld meg.

- 170-175 cm.

Milyen a testalkata?

Átlagos.

Milyen színű a haja?

Fekete.

Milyen a frizurája?

Viszonylag rövid, el van választva bal oldalon.

Van arcszőrzete?

Nincs.

Mi az ismertetőjegye?

A baloldalon, a halántékán, elkezdett ősülni.

Milyen időpontokban szoktatok találkozni?

Változó.

Mindig hallgatsz Nigelre?

Mindig.

- Miért?

Mert igazi férfi, és mert neki van a legnagyobb hatalma a világon.

Most aludj, Warren.

- Jó.

Nadya levette Rockwell mobilját a nadrágszíjáról és megnézte, hogy a 99991-es kód alatt milyen szám található. Egy huszonnégy jegyű telefonszám volt. A nagyon sok számjegy arra utalt, hogy rendkívül magas szintű a vonal biztonsága. Nadya megjegyezte a számot, aztán ismét szétfeszítette a tábornok száját, és egy tölcseírszerű adagolóval néhány cseppnyi folyadékot juttatott le a torkán. Méreg volt. Öt nap múlva a tábornok szívrohamban fog meghalni, a mérget nem lehet kimutatni. A három ninja feltűnés nélkül elhagyta a klub területét.

3.

Denali Nemzeti Park,

Alaszka

Október 25. ke, szerda. Zónaidő: 13 óra 58 perc

Amikor a kutyák megérkeztek a klán házába és jelezték, hogy Andan ott van vagy ott volt, Rocco azonnal hívta Angelót, hogy megvan Andan. Angelo gratulált, aztán telefonált Don Mazzonénak. Mosolygós Don, aki már egy ideje nem mosolygott, telefonált Stranick ügynöknek, aki egyenesen Mr. Mortont, a CIA Műveleti Főigazgatóságának főigazgatóját hívta fel. Morton személyesen mondta el Donovan CIA-igazgatónak a jó hírt. Donovan azonnali biológiai csapást rendelt el Alaszka ellen, hogy meglegyen az ürügye Alaszka teljes lezárásához.

Néhány perccel az után, hogy Zoe és Andan elhagyták a klán házát, Angelo türelmetlenségében felhívta Roccót, hogy megvan-e már Andan. Csakhogy Rocco akkor már rég halott volt, ugyanis a Kunoichi-klán rejtékhelyének egyik első emeleti folyosóján túl sok ideggázt lélegzett be. Angelo

tovább hívogatta a telefonszámaikat, melyeket ismert, de csak a tizenharmadik alkalommal vették fel. Egy maffiózó volt a vonal túlvégén, aki helikopteren ült és döbbenten nézte, ami a házból maradt. Az alábbi érdekes párbeszéd játszódott le közöttük.

Megvan már Andan? kérdezte Angelo.

Hát hát hát Hát nincs nyögte ki a férfi nagy nehezen.

És miért nincs?! csattant fel Angelo.

Ö hát nem lehet bemenni a házba mondta a maffiózó.

Mi a faszért nem?! kérdezte Angelo hisztérikusan.

Hát hát a ház a ház ö elolvadt.

Angelo egy teljes percig azon gondolkodott, hogy vajon tényleg jól hallotta-e.

Mi az, hogy elolvadt? kérdezte idegességtől remegő hangon. Ő volt Mosolygós Don követe és már elújságolta a Donnak a nagy fogás hírét. Érthető módon ezek után nem szívesen került volna a Don szeme elé.

Ö ö -jött a válasz hát elolvadt. Elolvadt a ház.

Angelo csak fogta a telefont, kinézett a limuzinja ablakán, és úgy érezte, hogy ő már sohasem lesz ugyanaz az ember.

A klán nem robbanóanyagot használt rejtekhelye megsemmisítésére, mert bár a robbanás nagyon látványos, sohasem végez elég alapos munkát ahhoz, hogy ne maradjon utána értékelhető nyom. A klán éppen ezért jobbat talált ki: termitplazmát. Az egész ház és benne minden, egyetlen egybefüggő, teljesen kiértékelhetetlen masszává olvadt össze.

Nem sokkal azt követően, hogy Warren Rockwell tábornok megemlítette Donovannak az Ebola-járvány dolgot, hogy milyen jó ötlet, Donovan hívta a CIA vezető biofegyver-szakértőjét és megbízta egy terv kidolgozására. A szakértő, Marcus Landersen, a biológiai hadviselés nagy öregje volt. Négy tárgyból, vegyészetből, virológiából, bakteriológiából és matematikából szerzett diplomát Rögtön az egyetem után, 1964-ben beszervezte a CIA, miután tudomást szereztek róla, hogy van egy diák, akit professzorai több tárgybán is zseninek tartanak, anyanyelvi szinten beszél oroszul és németül, és váltig hangoztatja, hogy a jövő a biológiai fegyverzeté, mert az sokkal olcsóbb, mint a nukleáris arzenál fenntartása. A Szovjetunióban tevékenykedő hírszerzők szerint az oroszok nagymértékben megelőzték a Nyugatot a biológiai fegyverek kifejlesztése terén, ezért a hadsereg után a CIA is létrehozta a maga biofegyver-fejlesztő telepét egy Hawaiki közeli csendes-óceáni szigeten. Landersent, kevesebb mint egy évvel azután, hogy felvették a CIA állományába, a szigetre irányították, ahol kutatóként dolgozott. A szigetet egyszerűen Szigetnek nevezték, mind a hivatalos dokumentumokban, mind az ott dolgozók egymás közt. A fiatal Landersen már a kezdet kezdetén nagy hírnévre tett szert a Szigeten, mint lánész. A zsenit elsősorban az úgynevezett csendes biológiai hadviselés érdekelte,

amikor úgy vetnek be biofegyvert egy térségben, hogy a fertőzés lefolyásának egyetlen szintjén sem tűnik mesterséges csapásnak. 1979 óta volt a Sziget igazgatója. Landersen 1985-ben fordult az Ebola és a Lassa-láz felé, azon dolgozott, hogy biofegyvert készítsen belőlük. 1993 végén a CIA már rendelkezett az Ebola valamennyi törzsének ellenszérumával. E téren Nigel Chilton tizennégy évvel előzte meg őket.

Landersen kidolgozott egy tervet az Ebola-7-447-GAMMA bevetésére. A biológiai hadviselésben jártas ügynökökből ötös csoportokat állítottak össze, repülőgéppel és Ebola-7-447-GAMMA harci vírussal látták el őket, valamint a korlátozott csapáshoz szükséges eszközökkel. Huszonnyolc csoportot küldtek szét az Államokban, mindegyiket egy-egy térség középpontjában állomásoztatták, ahonnan a hozzá tartozó államok bármelyikét könnyen és rövid idő alatt elérhették. Alaszka, távolsága és méretei miatt külön bioosztagot kapott, meiyet Joe Watt, tapasztalt veterán vezetett. Repülőgépükkel Alaszka fővárosában, Juneau-ban állomásoztak, egy félreeső kis repülőtéren. Landersen őket riadóztatta az első hírré, hogy Andan Alaszkában van. Watt és emberei azonnal felszálltak, és a Denali Nemzeti Parktól másfél kilométerre található Hilman reptérre repültek át. Onnan terepjáróval mentek tovább.

Mire megérkeztek a nemzeti parkhoz, a biológiai katasztrófa már kitört. Legalábbis a média szerint. Más dolog a hír és más a valóság, és Donovan előbb gondoskodott a hírről, és csak utána az Eboláról.

A Nemzetőrség, a Vöröskereszt, a hadsereg és a helyi rendőrség egészségügyi riadót rendelt el (egyelőre még nem karantént), és megkezdték Alaszka lezárását. Az első lépés a Denali Nemzeti Park elszigetelése volt. Több virológiai kutatóintézet, köztük a Fort Detrick helyőrségben, Maryland államban székelő USAMRIID, az Egyesült Államok Hadseregének Fertőzőes Betegségek Kutatóintézetének szakemberei is megindultak Alaszka távoli tájai felé.

Donovan és Landersen korlátozott biológiai háborút terveztek, a terv szerint a fertőzés szigorúan Alaszka határain belülre korlátozódik, nagyon-nagyon távol Langleytől. Az áldozatok számát 2000 főben limitálták.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

1.

Denali Nemzeti Park,

Alaszka

Október 25.-ke, szerda. Zónaidő: 14 óra 39 perc

A hegyről leérve némi erőltetett menet következett, majd Zoe levitte Andant egy barlangba, útban a nemzeti park északkeleti határai felé. Zoe szemmel láthatóan kitűnően ismerte a barlangot, olyan magabiztosan haladt előre a labirintusszerű járatokon, mintha egy időt itt élt volna, ami tulajdonképpen igaz is volt. Az egyetlen nehézséget az okozta, hogy az útvonal, amin közlekedtek, a klán tagjai számára lett felfedezve, és nem Andan számára, akinek a leghalványabb fogalma sem volt

arról, hogy miként is kell viselkedni egy barlangban.

Zoe egy rejtekhelyről egy vászontáskát emelt ki. Andan érdeklődve nézte, de semmilyen felvilágosítást nem kapott a táska tartalmát illetően. Nemsokára egy föld alatti folyóhoz érkeztek. Zoe ledobta a földre a nagy vászontáskát, szétcipzárázta és kivett belőle két evezőt, majd kihúzkodta az összehajtogatott gumicsónakot. Megrántotta a biztosítógyűrűt, és a csónakot rádobta a vízre. Magától felfújódott. Zoe bedobta az evezőket, majd beszállt. Hátraült.

Adja ide! nyújtotta a kezét.

Andan odanyújtotta a hátizsákját. Zoe letette maga elé.

Szálljon be!

Andan meglehetősen akrobatikus feladatnak találta, hogy beszálljon egy imbolygó gumicsónakba, azt sem tudta, hogyan kezdjen neki. Zoe észrevette a tétozását.

Határozottan mozogjon, ez a titka mondta.

Andan meglendült és belépett a csónakba. Leült Zoe elé. Ez tényleg könnyen ment. Zoe a kezébe nyomta az egyik evezőt.

Csak maga evez, nekem dolgom van mondta. Andan nem emlékezett rá, hogy valaha is evezett volna.

Ö még soha nem eveztem, azt hiszem.

Nem probléma vágta rá Zoe. Itt nincs szél, az áramlat jelentéktelen, nem lesz szüksége sem különösebb tudásra, sem pedig erőnlétre. Biztosan látta már filmben, ugye? Csinálja úgy. Az a fő, hogy azonnal induljunk.

Rendben mondta Andan.

Belemerítette az evezőlapátot a vízbe, és ahogyan meghúzta a csónak háta irányába, a csónak megindult előre. Andan evezett. Nagyon érdekesnek találta.

Hová megyünk? kérdezte egy kicsivel később.

Egy másik búvóhelyre felelte Zoe. a lehető leggyorsabban oda kell érnünk, mert lezárják az utakat minden irányban.

Ha rájönnek, hogy nem kaptak el minket még most sem, akkor nagyon, de nagyon dühösek lesznek.

Én is erre tippelek. Jobb, minél hamarabb kijutni innen.

Andan evezés közben felemelte a fejét, és a barlangászlámpa fényében elnézte a természetes képződményeket alig másfél méterre a feje felett. Sohasem érezte magát ilyen közel az élethez. Nem öltönyben volt, nem az irodájában, partin, konferencián, meghallgatáson vagy otthon, az unalmas

házában, hanem a legvadregényesebb helyzetben, amit csak el tudott képzelni: menekül a Rendszer elől, létfontosságú titkok birtokosa, egy gumicsónakban ül és egy föld alatti folyón evez egy ninjával. Egész életét rutinszerűen élte, de megtörte a rutint, kilépett az egyhangúságból, és úgy érezte: ez egy ébredés.

Úgy találta, Zoe már régen túl van ezen. Irigyelte őt, irigyelte az életéért, még akkor is, ha tudta, hogy az időnként nagyon kemény. Kétszer akkora volt, mint a lány és háromszor annyi idős és mégis a lány vezette őt, és ő elveszne a lány nélkül. Figyelte a lányt, olyan pici volt, olyan bájos, és ugyanakkor egészen rendkívüli. Micsoda helyzeteket tudott megoldani! Ő onnan élve ki nem jött volna, amit Zoe egymaga lerendezett.

Ekkor Zoe a háta mögött felszisszent, majd felnyögött.

Andan hátrafordult.

Zoe előtt hevert az elsősegélydoboz, amit a biztonsági szobából hozott. Amikor aktivizálta a csapdákat, csak egy fájdalomcsillapítót kapott be, mert megőrült a fájdalomtól, de többre nem volt ideje. Most éppen sínbe tette a hüvelykujját.

Te jó ég! Eltörték az ujját? kérdezte Andan döbbenten.

Egyszer észrevette, hogy Zoénak olyan furcsa a keze, de annyira kellett rohanniuk, hogy akkor nem tulajdoníthatott neki jelentőséget, azután pedig elfelejtette.

Zoe megint felszisszent, ahogyan helyre rántotta az ujját. Könny szökött a szemébe a fájdalomtól. Gézt kezdett a sín köré tekerni.

Igen mondta fájdalmas hangon.

Nagyon fáj?

Képzelheti.

Ne segítsek?

Á, nem, köszönöm. Boldogulok vele.

Zoe leragasztotta a géz végét, majd védőpólyát húzott az ujjára. Utána a kisujját fogta meg és rántotta helyre. Összeszorította a szemét, remegett a keze a fájdalomtól, és folytak a könnyei. De nem sírt. Sínt vett ki a dobozból.

Úristen! Hány ujját törték el?

Csak ezt a kettőt válaszolta Zoe elkínzott hangon. Erőlködve kinyitotta a szemét Fel-felszisszenve az ujjára illesztette a sínt.

Andan bevette az evezőt a csónakba.

Na jó, segíték mondta.

Nem! fordult felé Zoe. Nem lehet! Erre nincs időnk! Evezzen! Ha elkapnak minket, olyat tesznek velünk, hogy az ujjaim kitörésére nosztalgikusán emlékezünk majd vissza!

Andan belátta, hogy ez igaz. Előrefordult és folytatta az evezést. Zoe ellátta a kisujját is. Utána fájdalomcsillapítót vett be.

Megkínózták? szólalt meg Andan néhány perccel később, színtelen hangon.

Zoe hátradőlt, fejét a csónak szélére hajtotta. Pihent egy kicsit.

Igen válaszolta. A keze kezdett jólesően elzsibbadni. Elmosolyodott. Tudja, bizonyos értelemben ez a nap életem legcsodálatosabb napja. Mert ma először emelkedtem a testem fölé, a félelmeim fölé, és a fájdalom fölé. Életemben először büszke vagyok magamra. Nagyon jó érzés.

Andan mérhetetlen csodálatot érzett Zoe iránt.

Sajnálom, hogy miattam ennyi bajuk van. Szörnyű fájdalmakat kellett kiállnia, és még ez a fantasztikus ház is elpusztult. El sem mondhatom, mennyire sajnálom.

Á, ne tegye. Semmiség legyintett Zoe a bal kezével. Évek óta megvan nekünk ez a ház és mindannyian nagyon szerettük, de ahhoz viszonyítva, amiért küzdünk, semmiség. Mi felnézünk magára, Julius, fantasztikus, amit tesz. Egyetlen pillanatra sem haragszunk magára azért, ami történik velünk. Csak csodálatot tudunk érezni maga iránt. Maga nagyon bátor ember.

Andan megdöbbent és meghatódott attól, amit Zoe mondott Soha, egyetlen pillanatra sem gondolt arra, hogy a ninják csodálják őt. Állandóan azt érezte, hogy csak nyűg a hátukon. És hogy bátor ember? Ő? Hiszen mindentől megrémül! Még soha életében nem gondolt magára úgy, hogy ő bátor.

Zoe mintha érezte volna, hogy mire gondol éppen.

- A bátorság azt jelenti, hogy cselekszünk a félelmünk ellenére is. És maga nagyon fél és mégis megteszi, amit tud. Ez a bátorság. Gorkie például nem bátor, mert őt semmi sem rettent meg.

Andan ezt el sem tudta képzelni. Semmi sem rettent meg Cinikusan elmosolyodott. A régi ninják többet tudtak az emberről, mint a modern pszichiáterek és pszichológusok, gondolta.

Hihetetlen, hogy épp azok tetszelegnek az ember szakértőjének képében, akik a legkevesebbet tudnak róla -jegyezte meg evezés közben.

2.

Netsuke Tower,

Manhattan, New York

Október 25., szerda, 19 óra 00 perc

A Netsuke Tower előtt hatalmas tömeg állt. A legtöbben járókelők voltak, akik megálltak bámészkodni, hogy mire ez a nagy felhajtás, néhányan pedig a Netsuke Towerből jöttek ki, hogy lássák, mi folyik. Az események középpontjában Marc Monus állt, valamint a CNN, az NBC, a BBC és a New York News tévéstábjai, és jó négy tucat újságíró és riporter. A Monus-féle társaság bejelentés nélkül, egyik pillanatról a másikra került elő, megálltak a Netsuke Tower főbejárata előtt, és Monus elkezdett beszélni. Öt perccel később már annyian voltak, hogy a forgalom érezhetően lelassult.

Én tudtam előre! harsogta Monus az orra alá dugott mikrofonokba. Én megmondtam, hogy ez lesz, ha nem engedik, hogy megvizsgáljam Joshi Masadat! És tessék! Ez lett belőle! Julius Andan és Lauren Gilmore, Masada nevelt lánya, biológiai tömegpusztító fegyvert vetettek be Alaszkában! Odaát a nyugati parton emberek halnak meg! Emberek kapják el ezt a szörnyű betegséget, és a kormány nem tesz semmit! Odaát Ebola-járvány dúl, emberek! Értik? Értik ezt? Ebolajárvány az Amerikai Egyesült Államokban, a mi hazánkban! Emberek, ez ez örület! A külügyminiszter valamiféle jogokra hivatkozik, amikor mindannyiunk élete a tét! A japán nagykövet szóba sem áll velünk! De hát ez nem az ő országa! Ő csak felszáll a repülőgépre, és elrepül, átrepüli az óceánt és kész! De mi van akkor, ha egy fertőzött ember, repülőre száll, akár csak ő, és elutazik Japánba? Akkor mi lesz?

Többen kérdéseket kiabáltak be.

Milyen haszonnal kecsegtet Masada vizsgálata? kérdezte a CNN riportere.

Hogy milyen haszonnal? Előre meg tudnám jósolni Lauren Gilmore cselekedeteit! Pontosan tudnánk, hogy mire hogyan fog reagálni! Ha megvizsgálhatnám Masada agyát, felrajzolhatnám Lauren Gilmore személyiséggörbét, amiből meg tudnám állapítani, hogy merre menekülnek Andannal, és hogy meddig mennének el, ha a vesztüket érzik!

Meg lehetne akadályozni, hogy újabb ártatlan áldozatok haljanak meg? kérdezte valaki.

Hogyne lehetne! Egy pontos személyiségportré megrajzolásával azt is meg lehet jósolni, hogy az illető száz étel közül melyiket fogja választani! Kilencvenkilenc százalékos biztonsággal kijelenthetem: Joshi Masada elmebeteg, és nevelt lánya, Lauren Gilmore az ő tükörképe, a pontos mása! Monus arca egyszerre volt rémült és elszánt, belenézett az egyik kamerába. Meg kell állítanunk Andan és Gilmore terrorszervezetét, amíg még egy végső világégésbe nem taszítják a világot!

Egy járókelő valahonnan egy téglát hozott, eddig a kabátja alatt rejtegette, most elővette, és teljes erejéből belevágta a Netsuke Tower egyik hatalmas, földszinti ablaktáblájába. A téglalapattant a törhetetlen üvegről. Néhány méterrel odébb két húsz év körüli fickó fekete festéksprayvel horogkereszteket rajzolt az épület falára.

- Az elmúlt nyolc órában harminchat interjút adtam tévécsatornáknak, rádióadóknak és újságíróknak folytatta Monus. Ha kell, negyvennyolc órán át le sem hunyom a szemem, és szünet nélkül mondom és mondom a világnak, hogy nekem meg kell vizsgálnom Joshi Masadat, mert különben elpusztulhatunk

mindannyian! Ha kell, elmegyek a világ végére is, de akkor is kijárom! Ha kell, találkozom a japán császárral vagy az Egyesült Államok elnökével, de én addig nem állok le, amíg nem vizsgáltam meg azt az embert, aki ennek a felhőkarcolónak a legfelső emeletén trónol és tudomást sem akar venni semmiről! Értsék meg, Joshi Masada beteg, nagyon súlyos beteg, és a nevelt lánya, Lauren Gilmore szintén nagyon súlyos beteg! Pszichiáternek kell őket megvizsgálnia, szakértő pszichiáternek! Ellátásra van szükségük, sürgős ellátásra! Emberek, kérem, értsék meg: ezek a terroristák mindannyiunk életét fenyegetik! Monus egyenest a kamerába nézett, látta az operatőr mozdulatát, ahogyan ráközelít. Most önhöz szólok, Miké Jonas külügyminiszter úr, és önhöz, Toshiro Tadeshi japán nagykövet úr! Ne hagyjanak magunkra minket! Számítunk önökre! A sorsunk hever az önök kezében, kérem, lépjenek! Tegyék nekem lehetővé, hogy Joshi Masada elmeállapotát megvizsgálhassam elmekórházamban! Könyörögve kérem önöket, az emberiség nevében, tegyék ezt lehetővé!

Hetvenhét emelettel magasabban Masada az irodájában ült és a tévén nézte Marc Monus szívhez szóló esdeklését, melynek minden egyes szava hazugság volt. A Masada Konzern ügyfelei és lehetséges ügyfelei sorra léptek vissza. A Japánellenes Liga, gondolta Masada. De eddig még sohasem voltak ilyen erősek. Biztos volt benne, hogy akiket Andan le akar leplezni, erősítést küldtek a ligának, hogy tegyék őt tönkre.

Masada felállt és az öltözőszobájába ment. Könnyű kimonót öltött magára az öltöny helyett. Visszatért az irodájába.

Felbúgott a kommunikátor.

Igen? szólalt meg Masada. A hangja kapcsolta be a szerkezetet.

Masada úr, Torinaga úr van itt mondta a Yokót helyettesítő titkárnő.

Küldje fel! rendelkezett Masada.

A japánhoz mérten viszonylag magas férfi felsietett a lépcsőn.

Kerülj beljebb, Kenjiro intett oda Masada. Foglalj helyet!

Köszönöm hajolt meg Kenjiro Torinaga, a Vizsgálati Főosztály feje.

Egymással szemben ültek le az egyik nagy ablak közelében elhelyezett ülőpárnákra.

Számolj be mindenről mondta Masada.

Utánanéztem minden egyesült államokbeli japán kirendeltségnek. A támadások kizárólag minket érnek. Arra a következtetésre jutottam, hogy a Japánellenes Liga háborút robbantott ki, és velünk kezdik.

Én is erre jutottam mondta Masada.

Több ezer telefont, telexet, faxot és e-mailt kaptunk, a számát sem tudom, hogy mennyit. Emberek

járnak erre, és leveleket dobnak be. Vannak, akik ráüvöltenek az épületre, mások megpróbálják, betörni az ablakokat vagy ráfestenek a falra. Láttad, milyen a fal a földszinten, Joshi? Tele van náci horogkeresztekkel. Borzalmas. A semmiből akkora ellenünk irányuló gyűlölet tűnt fel, hogy én ezt alig bírom elhinni. Marc Monus csak egy szócső. A háttérben is folyik a harc: szünet nélkül lobbiznak mind politikai, mind üzleti körökben. Hét ügyfelünket veszítettük el. Csak úgy, egyszerre faxot küldtek, hogy felbontják a szerződést. Arra gondoltam, ennyien nem akarhatnak eljönni a bíróságra, biztos nem is eredetiek a faxok. De leellenőriztem valamennyit, és mind igaz. És akkor rájöttem: mire a bíróságig eljutnánk, addigra már tönkre fogunk menni. Legalábbis ők ezt hiszik. Valakik. Tizenhat potenciális üzletfelünk jelezte, hogy szóba sem áll velünk.

Mennyi a veszteségünk?

Ha eljönnek a fizetési határidők, és egyikük sem fizet azok közül, akik jelezték, akkor a veszteségünk eléri a kétmilliárd dollárt. És ki tudja, mi lesz addigra, hogy hányan lépnek majd vissza.

Kétmilliárd dollár még nem vág minket földhöz. És még el sem veszítettük mondta Masada. Ez még messze van. Pénzügyileg rövidtávon komoly veszteségeket nem tudnak nekünk okozni, csak hosszú távon. Mikor esedékes a legközelebbi kifizetés?

November végén felelte Torinaga, a Clarkson-Int. Ha nem fizetnek, az kétszáztizennöt millió dollár veszteség. Utána jön a Malc-Levin, december elején, háromszázmillió dollárral és így tovább.

November végéig még sok minden történhet. Most valami mással kell foglalkoznunk.

Torinaga bólintott.

Így igaz, Joshi. Azt hiszem, megfontolás tárgyává kellene tenned, hogy

Nem jelentette ki Masada ellentmondást nem tűrő hangon. Nem fog hazatérni Japánba.

Torinaga meghajolt.

Joshi, jelenleg a Külügyminisztériumra, és a japán nagykövetre, és a Fehér Házon keresztül a japán politikára igen nagy nyomás nehezedik. Kint az utcán az emberek egyre hisztérikusabbak. Joshi, előbb-utóbb el fogják érni, amit akarnak, és ha a külügy, a nagykövet és a hazai politika úgy dönt, hogy mehet, akkor törvényi erővel fognak kötelezni, hogy vedd magad alá az elmeszakértői vizsgálatoknak. És ezeket, a vizsgálatokat Monus fogja elvégezni. És ha beteszed a lábad az ő intézetébe, és bezárulnak mögötted az ajtók, a világ szem elől téveszt, és akkor bármi megtörténhet. Drogokkal és elektrosokkal előidézhetsz nálad olyan állapotot, amilyenek a szakkönyvek leírják az elmebeteget. Ez nem történhet meg.

Itt még nem tarunk, Kenjiro, de köszönöm, hogy aggódsz értem -mondta Masada. Felemelte mindkét karját, hogy Torinaga lássa a kezét. A kezei mozdulatlanok voltak. Nincs bennem félelem, Kenjiro. Eszemben sincs, hogy néhány hazudozó miatt sutba vágjam mindazt, amiben egész életemben hittem és amiben hittek az őseim. Nagyok vagyunk és erősek, és a háború még egyáltalán nem dőlt el. Nem hátrálok meg. Jöjjön, aminek jönnie kell!

Kenjiro meghajlással adta Masada tudtára, hogy tudomásul vette a döntését. Nem örült neki. Megfogadta, hogy szervez egy csapatot és egy útvonalat, hogy végső esetben mégiscsak ki lehessen menekíteni Másadat az Államokból.

Nekem most vissza kell térnem a munkámhoz mondta.

Rendben van, menj csak.

Kenjiro emelkedni kezdett, aztán visszaült, eszébe jutott még valami.

-Akkor legalább egy óvintézkedést tegyél meg, Joshi.

És mi lenne az? kérdezte Masada.

Írj átruházó levelet mondta Torinaga. Arra az esetre, ha netán valamilyen okból időlegesen nem tudnád ellátni hivatali teendőidet. Kérlek, nagyon alaposan gondold végig, hogy kit választasz, hogy kire bízod a Masada Konzern irányítását, amíg nem tudod te ellátni.

Rendben mondta Masada. Megteszem.

Köszönöm hajolt meg Kenjiro, aztán távozott. Irodájába érve első lépése volt ráállítani tíz embert Marc Monus intézetére, hogy tanulmányozzák át az alaprajzokat, a magasságokat, a falakat, ablakokat, a tűzlétrát, és minden egyéb dolgot, amit egy esetleges mentőakció keretében figyelembe lehet venni.

3.

Memento Mori Tisztiklub,

Washington DC

Október 25.-ke, szerda, 21 óra 00 perc

Egy hatalmas, fekete, sötét üvegű Mercedes állt a Constitution Avenue-n, a Memento Mori Tisztiklub épületének közelében, jó rálátással az épületre.

Lehet, hogy Chilton után Lansky jön? szólalt meg Damien elnézve a klubot.

Nincs kizárva mondta Nadya. Chilton anyaga szerint egy egyszerű olajvállalkozó, míg Rockwell azt mondta, hogy fegyvergyáros. Úgy tűnik tehát, hogy ő már egy nem egészen felszíni ember. Talán Lansky jön utána, de talán még van egy vagy több kapcsolat a láncban közöttük.

A golfklub után kocsit cseréltek, új ruhákat öltöttek magukra, másik személyazonosságot, azután Mörjike mindent megszerzett az Internetről, amit csak a Memento Mori Tisztiklubról írtak, majd bejárták a fél várost, hogy meggyőződjenek: senki sem követi őket. Végül kerestek egy feltűnésmentes parkolóhelyet, ahonnét szemmel tarthatták a tisztiklubot.

Chilton soha nem volt katona olvasta Mörjike a laptop képernyőjéről. -A Memento Mori

Tisztiklubba azonban ezredesi rang alatt senkit sem engednek be. Őt miért?

A kapcsolatai miatt. Egy vezérkari főnök puszipajtása mondta Shana.

Ezen a szinten a szabályok nem sokat jelentenek jegyezte meg Nadya.

Gorkie csendben nézte a klub épületét

A kérdés az szólalt meg, hogy miért szereti Chilton ezt a helyet? De ne gondolatok érzelmekre. Az érzelmi kötelék stratégiai hiba. Chilton valamilyen olyan ok miatt szereti, ami minden tekintetben teljesen ésszerű. A környék miatt, a megközelíthetőség miatt, a menekülési útvonal miatt vagy bármi efféle, illetve ezek mind együtt. Ne felejtsetek el, hogy Chilton egy ninja. A rejtőzködés nagymestere. Könnyedén tud találkozni Rockwellel, és azért itt, mert ez a számára illetve a számukra teljesen biztonságos.

Nadya kinyitotta a Washington DC-térképet és megjelölte a Memento Mori Tisztiklub helyét.

Közel van a Potomac-folyó mondta. Percek alatt ott van. Washington utcái alatt számtalan titkos metróvonal van, például, van egy, ami a Pentagont és egy Fehér Ház közelében lévő házat köt össze, ahonnet át lehet sétálni a Fehér Házba. Chiltonnak pedig messzemenően van akkora hatalma, hogy kisajátítson egy-két ilyen titkos metróvonalat.

Logikus mondta Damien. De ha így van, akkor milyen messzire mehet el? rábökött a térképre a mutatóujjával a klub épületére Meddig? Át Virginiába? az ujját áthúzta a Potomac-folyón. Vagy az állam másik végébe és ott felszáll valamilyen másik járműre, például egy repülőgépre? Vagy elmegy egészen Marylandig? Kérdés persze, hogy mennyire szeret vonatozni, de akár órákon át is utazhat a föld alatt a titkos, privát metróján a Memento Mori Tisztiklubig.

Nadya megvonta a vállát.

Elképzelhető mondta.

Nem valószínű mondta Gorkie. Ez nem vallana ninjára. Minél hosszabb az út, amin közlekedni szokott, annál nehezebb azt az utat megvédeni és ellenőrizni. Száz rövid kis út jobb, mint egyetlen nagyon hosszú, mert száz rövid útszakaszt könnyebb, sokkal könnyebb elrejteni, álcázni, ellenőrizni és megvédeni. Képzeltetek el egy háromszáz kilométeres alagutat Háromszáz kilométernyi útszakasz, háromszázezer méter, melyet minden kis pontján folyamatosan ellenőrizni kell. Nem, ez nem lenne célszerű. Körülbelül háromszáz méternél van a stratégiai pont, ahol elkezd gyengülni az ötlet védelmi értéke, hogy a föld alatt, egy titkos metróon távozzon, vagy érkezzen. Nagyjából háromszáz méterig még megéri fenntartani egy földalatti metróvonalat egy ninjának. Már csak városfejlesztési szempontból sem egyszerű megvédeni egy ilyen metróalagutat, mert elég egy bontás a megfelelő helyen, és az egész napvilágra kerül. Egy több kilométeres alagutat, amit egyetlen térképen sem szabad feltüntetni, és ami minden szempontból, például geológiailag a megfelelő helyen, van, mondjuk tíz éven keresztül megvédeni, elterelni, megvétózni, távol tartani tőle minden városfejlesztési tervet, roppant nehéz. Ez a város nem olyan nagy. Előbb-utóbb eszébe jut pár embernek, hogy valamit építsen valahová, ami épp keresztezi az alagutat. Értitek? Nem célszerű egy hosszú alagút.

Nadya megnézte a térkép léptékét, rajzolt a klub épülete köré egy nagyjából háromszáz méteres sugarú kört.

Hol van a legközelebbi reptér? hajolt előre Shana. Vagy a legközelebbi repülőgép felszállására alkalmas terület?

Repülőgép? kérdezett vissza Nadya. Inkább helikopter. Mert ha helikoptert keresünk, a lehetséges területek száma óriásira nő.

Nicole-nak volt egy ötlete.

Washington DC-ben nagyon szabályozott a légiközlekedés, főleg a kormányzati épületek közelében mondta. Viszont a város tele van turistákkal. Például turistacsoportok számára kirándulásokat, szerveznek a Fehér Házban. Végy egy turistabuszt, meg egy kis utazási irodát vagy egy olyat, ami arra specializálta magát, hogy turistáknak mutatja meg a várost buszokkal, és máris kapsz egy csodálatos indokot egy hatalmas busz közlekedésére. Egy turistabusz nyugodtan járhatja a várost akár éjjel is, és azt mondja: éjszakai városnézés. Chilton tehát feltűnés nélkül közlekedhetne egy turistabusszal. Mondjuk egy emeletes Neoplannal, aminek a belsejébe senki sem lát be. Chiltonnak van egy metróvonala, ami csak pár száz méter, ezen keresztül érkezik a klubba és ezen át is távozik. A metró egy buszpályaudvarra fut be vagy egy buszgarázsba, Chilton ott buszra áll, a saját buszára, és megy tovább feltűnés nélkül.

Shana eltátotta a száját.

Ahh. Nicole, jó, hogy velünk vagy. Ez baromi frappáns megoldás!

Gondoljatok csak bele: a rendőrség mikor jönne erre rá? kérdezte Mörjike.

- A rendőrség soha nem jutna odáig, hogy elkezdje keresni Chiltont -mondta Nadya.

Ráadásul bólogatott Mörjike egyetértően. Gorkie nevetni kezdett. A ninják odafordultak hozzá.

Megmondjam, hol van Nigel Chilton? kérdezte, de nem várt választ. ő egy ninja, tehát a gondolkodását ismerjük. A ninjutsu nem egy kitalált, hanem egy megfigyelt valami. Ha ebben a galaxisban még két bolygón élnek ninják, nevezzék őket bárhogy, ugyanolyan módon gondolkodnak, mint mi. Mert a láthatatlanságnak, a nyomtalan életmódnak, a shinobijutsunak ugyanazok a szabályai. Chilton soha nem találkozna Rockwellel egy olyan területen, ahol támadás érheti. Sem egy olyan területen, ahol bárki lefilmezheti, vagy lefotózhatja őt. Vagy egy olyan területen, ahol bárki lehallgathatja a beszélgetésüket. És miért ne lehetne betelepíteni rejtett kamerákkal és mikrofonokkal egy tisztiklubot? Arra, hogy Chilton mégis egy tisztiklubban találkozik a felszíni kapcsolatával, csak egy magyarázata lehet. Gorkie felmutatott a tisztiklub épületére. Ha az az épület ott, az egész, az övé.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

1.

Alaszka tájain

Október 25., szerda. Zónaidő: 17 óra 40 perc

Az Egyesült Államok elnöke elrendelte Alaszka karanténba vonását, röviddel az után, hogy feltűnt az első különös tüneteket magán viselő beteg a juneaui Albert Memórial Kórházban, ahol a fertőzések osztályának egyik orvosa egy tankönyv segítségével megállapította, hogy a beteg Ebolában szenved. Az első diagnózis, mintha csak utat nyitott volna a pokolba: hírek érkeztek a fővárosban felállított kommunikációs központba Alaszka legtávolabbi tájairól is, hogy orvosok felfedezték az Ebola tüneteit néhány páciensükön. Még fel sem ocsúdtak az első sokkból, amikor a betegek száma elérte a 247-et.

Alaszka határátkelőhelyein megerősítették a határőrséget és kirendelték a hadsereget a határok lezárására. A hadsereg széles nyomtávú Humvee terepjárókat, könnyűharcokocsikat, harci helikoptereket, buldózereket és hatalmas kő és fém úttorlaszokat vetett be a határátkelőhelyek blokkolására. Tízenhétezer katona és határvadász igyekezett, hogy Alaszka teljes határszakaszát ellenőrzésük alá vonja. Értesítették Kanadát és Oroszországot, hogy mindent, amit csak tudnak, rendeljenek a határra, nehogy a kórokozó kijusson az országból, mert ha ez megtörténik, a járvány könnyedén megkerülheti a Földet és abba milliók halnak bele. Az Alaszka-öböl, a Csendes-óceán, a Bering-tenger, a Csukcs-tenger, a Jegestenger és a Beaufort-tenger dermedtő vizén hajók kezdtek feltűnni, hogy megakadályozzák, hogy bárki is vízi úton hagyhassa el államot.

Az Ebola tipikusan trópusi fertőző betegség, igen kevés a valószínűsége, hogy valaha is feltűnik a sarkkör közelében, éppen ezért Alaszkában a trópusi megbetegedéseknek nem sok specialistája van. Clark Hines, aki könyvet írt az Eboláról, fairbanks-i lakos, de jelenleg éppen Afrikában tartózkodott, a Zaire-folyó menti települések valamelyikében, ahol minden évben kilenc hónapot tölt el. Az első szakértőcsoport Seattle-ből érkezett, az ottani járványügyi kórházból, és az Albert Memórial Kórházban megvizsgálták néhány Ebola-gyanús beteget, és megerősítették, hogy a diagnózis helyes volt: Ebolával állnak szemben.

17:40-kor érkezett meg az USAMRIID első Ebola-szakértőkből álló különítménye Juneau nemzetközi repülőterére. Elnöki felhatalmazással rendelkeztek, azonnal átvették az irányítást. Kiürítették az Albert Memórial Kórház déli szárnyát, ahol hullaház, boncterem és néhány könnyen mozgatható osztály kapott helyet. Elkülönítőt jelöltek ki a betegek számára, hullaházat a halottaknak, bonctermet a fertőzés folyamatának holttesteken való tanulmányozására, és krematóriumot a fertőzött holttestek, ruhák és más anyagok elégetésére. Közben sorra érkeztek a C-S Galaxy szállítórepülőgépek és hozták a USAMRIID felszerelését: hordozható és összekapcsolható konténereket a mobilbázisok kialakításához, felszerelést helyi kórházakba és egy USAMRIID-központ felállításához. Az USAMRIID-központot az Albert Memórial Kórházban alakították ki, itt kapott helyet a központi laboratórium is, melyet a virológuszsargonban halálzónának neveznek: ez az a hely, ahol a halálos és gyógyíthatatlan vírusokkal dolgoznak, mint amilyen az Ebola.

Már az USAMRIID betelepülése előtt a légierő teljes ellenőrzése alá vonta Alaszka légterét: kizárólag rendőri, katonai és orvosi légiközlekedést engedélyeztek, minden más tiltva volt. A tilalom megszegése esetén a szankciók a légi jármű elkobzásától a börtönig és a repülőgép vagy helikopter (illetve egyéb légi alkalmatosság) lelövéséig terjedt.

A virológusok nagy réme, az Ebola-fertőzés a nyugati civilizációban, valósággá lett. A küzdelem

gigászi és meglehetősen egyoldalú volt. A USAMRIID-nak nincs ellenszere az Ebola ellen. Vannak készítményeik, melyek valamelyest képesek lassítani a fertőzést és vannak időnként működő szérumaik is, de ellenanyaggal vagy vakcinával nem rendelkeznek. Az ellenanyag ugyan létezik, de senki sem kapott belőle, aki részt vett a fertőzés megfékezéséért folytatott küzdelemben, bár ők az életüket kockáztatták.

2.

A Hármak rezidenciája,

Qaanaaqtól 500 km-re északkeletre, Grönland

Október 26. ke, csütörtök. Zónaidő: 00 óra 36 perc

Darla, Vufir és Anhaido a telefonos asztalt ülték körbe. Szokás szerint Darla vitte a szót.

Arra az esetre, ha a kegyvesztett Julius Andan követ Alaszka körülzárása esetén is képes volna információit elterjeszteni a világban, szükséges egy terv.

- A kommunikációs rendszert könnyen összeomlaszthatjuk – jegyezte meg Anhaido színtelen hangján.

Igaz. Ám ez esetben csökkenne a kontrollunk a világ felett. Más javaslok. Egy korlátozott világháborút, amely elkerül minden fontosat, de az emberek figyelmét kellőképpen lekötné.

Jó mondta Anhaido.

Jó mondta Vufir.

Jó mondta Darla.

Darla a középső telefont emelte fel és beütött egy kódot. Ezzel a telefonnal csak ezt az egy embert lehetett felhívni. Rövidesen be is jelentkezett. – Mik a hírek?

Javaslom, tegyünk biztonsági előkészületeket arra az esetre, ha Julius Andan követ nem akadna fenn a karanténban, és kommunikációt tudna kijuttatni a világba rólunk. A javaslatom egy korlátozott világháború, biológiai, vegyi és nukleáris fegyverekkel. Azt mondjuk, a háborút Julius Andan követ robbantotta ki. Kérek engedélyt, hogy megtehessem az előkészületeket.

Várjon utasításra.

Várom az utasításait, Gazda.

A hívott fél bontotta a vonalat. Darla visszatette a telefont az asztalra, azután mindhárman csendben vártak és pislogás nélkül a telefont nézték. Hat perc múlva szólalt meg a telefon. Darla felvette.

Darla szólt bele.

Rendben van. Készítsék elő a korlátozott világháborút.

Értettem, Gazda. Intézkedem.

A hívó bontotta a vonalat. Darla visszatette a telefont középre és Lansky telefonját vette fel.

3.

Alaszka tájain

Október 25. szerda. Zónaidő: 19 óra 11 perc

A hófehér kombi Hummer terepjárót Zoe vezette. Most valóban annyinak látszott, amennyi volt, azaz tizenhét évesnek. Az öltözködése, a hajviselete, a gesztusai és az arckifejezése sokkal több érettséget tükröztek, mint amennyit az átlagos tizenhét évesek. A terepjáró valóban az ő nevén volt, zsebében érvényes iratok lapultak, Lilian Monroe névre kiállítva.

Andan, a hátizsákja társaságában a hátsó ülések közötti dupla fenékaljzatban lapult Még így, fekve is alig fért el, ez volt élete legkényelmetlenebb utazása, annyi helye sem volt, hogy megforduljon, és még az orrát is csak nagy nehézségek árán tudta megvakarni.

Zoénak az volt a célja, hogy átvigye Andant Kanadába, egy ottani bűvőhelyükre, bár affelől teljesen biztos volt, hogy a határokon egészen rendkívüli az ellenőrzés. De úgysem határállomáson akart átmenni.

Be volt kapcsolva a rádió. Zoe a határokról akart valamit tudni, de a határokról nem sokat beszéltek.

Az Adolf Hitler által dedikált Mein Kampf-példányban több bejegyzést is találtak, melyeket írásszakértő elemzett és megállapította, hogy Lauren Gilmore írása. Az uszító bejegyzéseket szakértő pszichiáterek és pszichológusok vizsgálják. Gilmore említést tesz az Eboláról, mint Szent Fegyverről.

Zoe magában elmosolyodott. Micsodacsalás az egész!

- Az FBI szakértője, dr. Elias Epstein kijelentette: örült Andan feltehetően homoszexuális, a nőktől retteg, és szeret csipkés, női ruhákban aludni, mert ettől úgy érzi, hogy uralja a nőiséget.

Zoe elgondolkodott Nem a hír nonszensz voltán, hanem azon, hogy milyen hihetetlen erővel feketítik be Andant minden lehetséges módon. Különös érzés volt a tudat, hogy egy olyan kocsit vezet, amiben ott rejlik az igazság a világról, ami ha kiderül, az élet ezen a bolygón már sohasem lesz a régi.

Örült Andan bázisán, a Mount McKinleyn, egy titkos bunkerben, egy széfben 95,7 gramm, bomba készítésére alkalmas plutóniumot találtak. Szakértők elképzelhetőnek tartják, hogy Örült Andan náci szervezete rendelkezik atombombával, míg más források biztosan tudják, hogy a náci vezér egész atomarzenált halmozott fel.

95,7 gramm, ismételte magában Zoe. Nem 95, 6 és nem is 95, 8, hanem pontosan 95,7. Az ördög a részletekben lakik.

Zoe eltekerte a rádió gombját. Bejött egy új adó.

Szomorúan jelentjük, hogy keleti parti idő szerint 20 óra 33 perckor Annabella Andan elhunyt.

A francba! szitkozódott Zoe.

Kikapcsolta a rádiót. Nagyon mérges volt. Hangosan fújta ki a levegőt és magában kacifántosán káromkodott. Megölték Andan anyját. És Andan tudja ezt, mert hallotta.

Nagyon kevés idejük volt, és Zoe nem akarta, hogy Andan teljesen maga alatt legyen, mert akkor ismételten használhatatlanná válik. Mint amikor bejelentették a tévében, hogy a szüleit pszichiátriai intézetbe zárták. Zoe félreállt az út szélére. Hátramászott és felszedte a fenékaljzat egyik részét, Andan feje fölött.

Andan összeszorított szemmel feküdt a rekeszben, mint egy koporsóban. A szeme sarkából könny buggyant ki.

Julius, nagyon sajnálom mondta Zoe. Engem anyám egyedül nevelt fel, és halálra gázolták, amikor tizennégy éves voltam. Árva vagyok. Tudom, milyen elveszíteni valakit, aki nagyon fontos. De ne adja most fel, kérem! Nem győzhetik le, nem engedheti meg nekik, hogy megállítsák! Végig kell csinálnia, Julius, másképp nem győzheti le őket!

Nem kell mondania szólalt meg Andan elkínzott hangon. Tudom jól. És ne aggódjon értem, csak menjünk. Folytatnom kell az írást.

Biztos, hogy meglesz? Ha egy ellenőrzésen

Higgyen bennem, Zoe. Többé nem lesz velem gond mondta Andan elszántan. Darla mindenért megfizet.

4.

Netsuke Tower,

Manhattan, New York

Október 25. szerda, 23 óra 48 perc

Joshi Masada a tárgyalóteremben ült az elnök-vezérigazgatói székben. Az asztalnál a konszern jogi csoportjának vezetője, a gazdasági igazgató, a tőzsdebizottság vezetője és a biztonsági főnök foglaltak helyet.

Dr. Marc Monus néhány órával ezelőtti bejelentése máris érezteti hatását mondta Isikawa, a pénzügyi főnök. Los Angelesben a Comtech Co. Nem volt hajlandó átvenni a szállítmányt és visszaköveteli a befizetett hetvenhat millió dollárt. A NASA jelezte, hogy visszalép a szerződéstől, a Boeing hivatalosan nem reagált, de egy értesülés szerint gondolkodnak a szerződésünk felbontásáról.

Mennyit veszítettünk eddig? kérdezte Masada.

Ténylegesen mintegy kilencvenmillió dollárt, potenciálisan közel öt és fél milliárdot.

Masada bólintott Benkei úrhoz fordult, aki a tőzsdebizottság feje volt.

- Részvényeink árfolyama, összehasonlítva az október 1-jei állapottal, 67 százalékot esett. Ez 3,45 százalékkal rosszabb, mint a bármikori legalacsonyabb részvényárfolyamunk. Az előrejelzés szerint az is elképzelhető, hogy a részvényeink megközelítik a nullát vagy a majdnem nullát. Ez teljes katasztrófát idézne elő.

Armida? kérdezte Masada. Az Armida Konzern volt a Masada Konzern legfőbb vetélytársa.

38, 98 százalékos növekedés mondta Benkei.

Masada bólintott. Nem adta jelét, hogy bántaná a dolog. Horoshi úrhoz, a jogi osztály vezetőjéhez fordult.

A dr. Marc Monus elleni per előkészítése folyamatban van, Masada úr. A nyomozóinkat ráállítottuk dr. Monusra, követjük minden lépését. Tájékoztató anyagot üldtünk önről és a Masada Konzernről az Igazságügyi Minisztériumba és az Egészségügyi Minisztériumba. Jelen pillanatban is több ügyvédünk tanácskozik kongresszusi kapcsolatainkkal.

Megszólalt Masada telefonja. Megkérte a sajtóosztályt, hogyha ismét róla esne szó a tévében, azonnal értesítsék.

Igen? szólt a telefonba.

Yamada vagyok, Masada úr, kérem, kapcsolja be a tévét. Hármaskör.

Köszönöm Masada letette a telefonját az asztalra. Felvette a távirányítót és bekapcsolta a tévét. A 3-as csatornára váltott.

A riporter, Al Lunderson, köszöntötte a stúdióban dr. Marc Monust és dr. Phil Darbyt.

E két nagy népszerűségnek örvendő pszichiáter, dr. Monus és dr. Darby egymással homlokegyenest ellenkező véleményen vannak. Tudományos kérdésben nem tudnak megegyezni, de vajon mi a véleményük az ügy horderejéről?

Dr. Darby reagált először.

Dr. Monus felelőtlen vádaskodásai Monus a kijelentésre gúnyosan elmosolyodott érzékenyen érintik a japán üzleti érdekeltségeket az Egyesült Államokban. Ez körülbelül százezer munkahelyet és több tíz milliárd dollár tőkét érint. Kitűnő hírnévnek örvendő vállalatok mehetnek tönkre egy nagy tekintélyű ember felelőtlen vádaskodásai következtében. A Masada Konzern a csúcstechnológia egyik vezető vállalata a világon. Fejlesztéseik megtalálhatók a számítástechnikában, a kibernetikában, a közlekedésben, az űrkutatásban, a tömegkommunikációban, sőt még az orvostudományban is. A

Masada Konzern igen nagylelkű. Rendkívül drága berendezéseket adományoz kórházaknak, számítógépeket iskolák részére, és hatalmas pénzüsszegeket fordít jótékonyági célokra.

Monus közbevágott.

Senki sem firtatja, hogy a Masada Konzern nagyon sikeres vállalat, sem pedig azt, hogy maga Joshi Masada szintűgy roppant sikeres és roppant nagy tiszteletnek örvendő üzletember! Csakhogy orvosi szempontból a siker és a tisztelet semmit sem jelent! Számptalan példát tudnék felhozni, rendkívül sikeres és nagy tiszteletnek örvendő emberekről, akik ugyanakkor mentális betegségekben szenvedtek. Ez nem valamiféle vád vagy bélyeg! Az emberek megbetegszenek, erről nem tehet senki! Nem Joshi Masada hibája, hogy elmebeteg! Minden nagyvállalat vezetője mentális problémákkal küszködik! Ez tény! A rájuk nehezedő stressz váltja ki náluk a legkülönfélébb szorongásos megbetegedéseket, amelyek, amennyiben nem kezelik őket, igen súlyossá válhatnak. De ezt most hagyjuk. Amiről én beszélek, azok mindannyiunk érdekében szólnak! Senki, ismétlem, senki nem tudja megmondani, hogy ŐrüIt Andan náci terrorszervezete milyen örüIt dolgot fog még tenni, és hogy abba hányan pusztulhatnak bele! Tudjuk, hogy tömegpusztító fegyvereik vannak! Engem egy ilyen esetben egy cseppet sem érdekel senkinek a jó híre, esetleges üzleti veszteségei, vagy hogy ellenem mit fognak szervezkedni! Engem egyedül és kizárólag az emberek érdekelnek!

Már megbocsásson, de milyen alapon sütheti valakire az elmebetegség bélyegét, akit még az életében nem is látott? vetette ellen Darby. Távdiaagnózis? Titkon sámánszertartásokat hajt végre és megkérdezi a szellemvilágot, hogy milyen mentális állapotban van Joshi Masada? Miféle távhókuszpókuszt alkalmaz, amiért veszi magának a bátorságot, hogy kiváló embereket mocskoljon be olyan zavaros teóriák hangoztatásával, mint amilyen ez a teljesen légből kapott ostobaság, amit maga szekunder elmebetegségnek nevez!

Monus gúnyos mosollyal az arcán a fejét ingatta.

Maga hírnévről és pénzről beszél, én meg emberi életokról! Az emberi életék nem mérhetők pénzben! Az egyetlen, ami en

Masada meguntá, kikapcsolta a tévét.

5.

Memento Mori Tisztiklub,

Washington DC

Október 26., csütörtök, 01 óra 07 perc

A ninják biztosak voltak benne, hogy a Memento Mori Tisztiklub épülete éppolyan rendkívüli ház, mint az övék Alaszkában, vagyis a létező legfejlettebb biztonsági rendszer, és a legkülönlegesebb és leghalálosabb csapdák valóságos kavalkádja várja a betolakodókat. Néhány dolgot azonban ki lehetett zárni. Például a nukleáris fegyvert. Chilton nem lehetett annyira örüIt, hogy néhány méterre a Fehér Háztól felrobbant egy nukleáris bombát. Ez teljes stratégiai csőd lett volna. A katasztrófa után

ugyanis a tisztiklub helyén lévő bombatölcsér lenne a világ legalaposabban megvizsgált területe, ami azt jelenti, hogy megtalálják a titkos metrót és minden egyebet, továbbá Chilton egy egyszerű betörés miatt értelmetlenül adna fel egy ilyen ideális találkahelyet. Nukleáris fegyver tehát kizárva.

Ha Chilton valamilyen mérgesgázt használ területe védelmére, azt csak zárt, teljesen elszigetelt helyen teheti, mert ha csak egy kevéske is kijut a külvilágba, a Memento Mori Tisztiklub lesz a világ egyik legjobban tanulmányozott helye, tehát Chilton ebben az esetben is elveszítené a klubot.

Biológiai fegyver esetében hasonló a helyzet. Chilton használhatott gázt és biofegyvert, de csak elzárt részeken, tehát a klub területén egész biztosan nem. Nagyon sokféle csapdát lehet felállítani, és fel lehet fegyverezni egy egész csapatot is. Chiltonnak semmi szüksége nem lehetett egy valóságos hadseregre, inkább csak néhány jól képzett emberre a létező legjobb felszereléssel. A védekezésnek, túl azon, hogy koncentrálnak kellett lennie hatásaiban, koncentrálnak kellett lennie hangjait, szagát és látványát illetően is, vagyis kint az utcán senki sem szerezhette arról tudomást, hogy bent az épületben bevetettek valamilyen fegyvert.

A shinobijutsunak ezekből, a kézenfekvő megfontolásaiból Gorkie arra a következtetésre jutott, hogy a klub maga csak hétköznapi módon van védve, ami kimerül néhány pisztolyt viselő biztonsági emberben. A klubnak inkább vészjelző szerepe van, jelzi, hogy valakik behatoltak Chilton területére. Vagyis, a klub biztonsági rendszere egészen rendkívüli kell, hogy legyen.

A klánnak semmiféle problémát nem okozna áttörni a klub biztonsági embereinek sorfalán. Már azelőtt halottak lettek volna, mielőtt rájönnek, hogy támadás érte őket. A nehézség abban állt, hogy észrevétlenül jussanak át a klub biztonsági rendszerén, különben Chilton felkészül, aminek egyik momentuma feltehetőleg az lett volna, hogy elhagyja a területet már ha egyáltalán most ott van.

Minden riasztószervezetről három dolgot lehet elmondani: jelet fogad, jelet ad le, és energia szükséges a működéséhez. Bármelyiknél meg lehet bénítani egy szerkezetet, de a megbénítása alapvetően egy vészjel. Minden biztonsági rendszernek vannak vakfoltjai, ez a vakfolt vagy egy olyan terület, amit a rendszer nem érzékel, vagy egy lehetőség a jelek álcázására, vagy mindkettő.

A riasztást mindig valamilyen változás váltja ki. Valami egy lézersugár útjában, nem szokványos légmozgás, a levegő összetételének megváltozása, a hőmérséklet változása, talajrezgések vagy valami más. Ugyanakkor minden riasztószervezetnek kell, hogy legyen érzéketlenségi tartománya, mert különben folyamatosan vészjeleket adna le. Például egy talajrezgések felvételére alkalmas eszköz, egy szeizmográf, nem vészjeleket minden alkalommal, amikor megrezdül a talaj, mert akkor nem tudna működni, mint riasztó. Ha minden jel vészjel, végül egyikre sem fognak figyelni.

01:07-kor Gorkie megadta a jelet. Mörjike ekkor már bent járt a Vízművek számítógépes rendszerében, és beírta, hogy a Constitution Avenue-n hirtelen nagyon leesett a nyomás, a 23RD Streeten úgy néz ki, csörepedés van, a 17TH Streeten, a The Ellipse táján pedig valami ég és a víz meg alig csörgedezik, vészhelyzet van, azonnal emeljék a víznyomást. Ekkorra Damien és Nicole átállították a víznyomásmérőket a körzetben, Gorkie, Nadya és Shana pedig a tisztiklub épületébe vezető csővezetékek mellett álltak, lent a csatornában.

A Vízművek emelte a nyomást a megjelölt területeken, ám a környék víznyomásmérői szerint ez nem

hozott változást. Gorkie, Nadya és Shana szép sorban elzárták, vagy eltömtek a vízvezetékeket, melyek a főnyomócsőből a házakba vitték a vizet, a klub épületének csatlakozócsöveit pedig leszűkítették, míg a csatorna más pontjain Damien és Nicole folyamatosan visszaállították a víznyomásmérők mutatóját. Mörjike pedig folyamatosan arról tájékoztatta a Vízműveket, hogy valami nagyon nagy baj van, mert a vízrendszer egyensúlya felborulni látszik; egyre-másra jelzik a házakból, hogy nincs víz, a tűz meg félő, hogy a Fehér Ház felé terjed tovább.

A Vízművek egyre nagyobb mértékben emelte a nyomást. A főnyomócső már rázkódott a borzalmas belső feszültségtől.

Gorkie az újabb jelet 01: 21 -kor adta meg. Damien és Nicole otthagyták a víznyomásmérőket és csatlakoztak Gorkie-ékhoz. Gorkie intésére Shana lassan elfordította a csapot, amely szabaddá tette az utat az iszonyatos nyomású víz előtt a klub épületébe. Hiába volt megerősítve a cső olyan csőidomokkal, mint amiket a tengeralattjárókon használnak, ha egy cső elkezd szivárogni, a csapot csak lassan, fokozatosan lehetett megnyitni, mert különben a víznyomás azonnal szétvetette volna a csatlakozócsövet.

A cső húsz másodperc múlva teljesen nyitva volt.

A klubban, az egész épületben, valóságos katasztrófa tört ki. Akik részesei voltak, úgy érezték: bibliai méretű.

A körülbelül tízszeres erejű víznyomástól az egész épület megremegett. Aztán a csaptelepek gyilkos erővel robbantak ki a falból; a csővezetékek elrepedtek vagy széjjelrobbantak, a vécékagylók a levegőbe emelkedtek; ha a vízszugár embert ért, eltörte a csontját, elrepítette vagy megölte. Hirtelen minden lehetséges helyről karvastagságú, borzalmas erejű vízszugár tört elő. Asztalok, székek, fotelok, szekrények, mosdók, mosogatók, üvegek, rekeszek, tűzhelyek, hűtőszekrények, polcok és emberek sodródtak el. A víz szintje ijesztő sebességgel emelkedett.

Gorkie, Shana, Nicole, Damien és Nadya a hátsó ajtón behatoltak az épületbe. Mörjike kint várt a kocsiban, lappal az ölében, fejmikrofonnal a fején.

A klán, mint világtól elszigetelt csoport, nem használhatott olyan fegyvereket, amik bármiféle értékelhető nyomot hagytak maguk után. Tűzfegyvereiket, hidegfegyvereiket és robbanóanyagaikat a legkülönbözőbb helyekről szerezték be vagy maguk készítették, és mindent csak egyszer használtak, sohasem többször. Különleges helyzetben mérges gázt vagy korlátozott hatósugarú biofegyvert vetettek be, de használtak savakat és gyúanyagokat is. Ezeken kívül a klán használt minden létező fegyvert, melyet a helyszínen találtak, azokat ugyanis nem volt értelme lenyomozni, ujjlenyomatokat meg úgysem talált soha senki a klán akciói után.

Nadya egy mérőműszerrel bemérte a kamerák elhelyezkedését, Damien pedig szétlőtte őket a nála lévő hangtompítás Heckler & Koch géppisztollyal. Akkorra volt a felfordulás, és a kamerák olyan szép sorban mentek tönkre, hogy ennek már nem volt vészjelértéke. Így jutottak el a pinceajtóig. A földszinten már méter magasan állt a víz, ebből következően a pince már színültig volt. Nadya kinyitotta a pinceajtót. Bentről víz ömlött ki.

A ninják szájukba vették a csutorát, és alámerültek. Shana a víz színe alatt az ajtónál maradt, hogy biztosítsa a kivezető utat Robbanóanyag is volt nála, végső esetre. A többiek leúsztak a lépcső felett a pince aljára és elindultak körbejárni a pincét, Lejáratot kellett találniuk alsóbb szintekre.

Útközben három férfi és egy nő hulláját látták. Kettőjüknek nem volt idejük kijutni és megfulladtak, a másik kettő a nagyerejű víznyomás következtében halt meg.

Nadyánál műszer is volt, ami egy részecskenyalábbal képes volt anyagvastagságot mérni, hogy a segítségével találják meg, hol van járat a pince szintje alatt, de nem volt szükség rá. Gorkie csak körbenézett, és már tudta is, hol a legcélszerűbb egy titkos járatnak a pincébe csatlakoznia. Ott is volt

A lejárat egy titkos, jól álcázott helyiségből nyílt. Ajtó vezetett egy aknába, ami egy alsóbb szintre vitt, ahonnan egy újabb titkos és jól álcázott helyiségből újabb ajtó vezetett egy újabb aknába. Mindenhol állt a víz. Chilton bázisán a csövek és a csaptelepek ugyanúgy kiszakadtak a falból, mint a klubban. És ezelől nem volt hová elbújni, mert még a titkos szintek legtitkosabb helyiségeiben is volt vízvezeték a falban, meg mosdó, meg vécé, és néhány helyen még fürdőkád is.

Nigel Chilton rendkívül okos és rendkívül profi ember volt. Elég okos és elég profi ahhoz, hogy kizárólag kiemelkedően okos és professzionális emberekkel vegye körül magát. Biztonsági szakértői olyan szinten voltak, hogy az elnök szakembereinek ötletein csak kacagtak. Chilton hét személyes testőre mind képességek terén, mind pedig képzettségben, klasszissal nőttek bármelyik felszíni testőr fölé. Gondolkodás nélkül meghaltak volna Chiltonért.

Chilton sokkal jobban tudta uralni a világ ráeső részét, mint ahogyan a klán tudta volna, ha olyan helyzetbe kerül, hogy megtehetné, és még akarná is. A Kunoichi-klán soha nem emelkedhetett volna a világ uralásának arra a szintjére, amelyre Chilton jutott, és soha nem tették volna olyan jól, mint ő. Ám közvetlen harcban Chiltonnak még sansza sem volt a klánnal szemben.

Nigel Chilton közvetlen környezetében, minden ész és képzettség ellenére, nem akadt egyetlen olyan ember sem beleértve őt magát is, akinek valaha is az a gondolata támadt volna, hogy a vízvezetékek a falban egy napon még gyilkos fegyverekké válnak.

Chilton testőreinek becsületére legyen mondva, hogy amikor a vízvezetékek finoman szólva szokatlanul kezdtek viselkedni, meglehetősen rövid idő alatt tudomásul tudták venni a történeteket és túl tudtak lépni annak döbbenetes voltán. Az egyik testőr életébe került, hogy kimentsék Chiltont a szobájából. Közben három testőr már el is rohant oxigénpalackokért, és már indultak is ki a folyosóra, ami a titkos metróhoz vezetett.

Ez ugyanaz a folyosó volt, amin Gorkie-ék jöttek.

Alig tíz méterre előttük ajtó nyílt ki és hét ember úszott ki a folyosóra.

Egyik testőr sem vette észre a bűvárokat, ugyanis a ninják infra-szemüveget használtak a tájékozódásra és nem lámpákat. A hat testőr megindult Chiltonnal az ellenkező irányba, a klán pedig utánuk.

Két testőr fogta közre Chiltont, úgy értek el a metróalagutat elzáró vastag páncélajtóhoz. Chilton a hüvelykujját rányomta az ujjlenyomatszenzorra. Ez volt az a pillanat, amikor a testőrei elkezdtek egymásután meghalni. Még mielőtt Chilton nyithatta volna az ajtót egy kar segítségével, ami az ujjlenyomatszenzor mellett volt, Gorkie lefogta a kezét és visszahúzta. Gorkie jól tudta, hogyha az ajtó kinyílik, és a víz találkozik a nagyfeszültségű sínekkel, akkor mindannyian meghalnak. Rendes körülmények között Chilton is tudta volna, de a támadás oly mértékben sokkolta, hogy az esze csak a menekülésen járt.

Gorkie letépte Chilton arcáról a maszkot, hogy a Rockwell tábornok által adott személyleírás alapján ellenőrizze, hogy valóban Chilton-e. Igen, ő volt. Visszahúzta a maszkot a kétségbeesett Chilton arcára, aztán egy fogással elkábította.

Megyünk ki! szólt Gorkie a maszkba épített mikrofonba.

Oké jött Shana hangja. Siessetek. Mörjike jelentette, hogy pillanatokon belül állni fog a bál az egész környéken.

Értem. Találj és biztosíts kiutat.

Meglesz mondta Shana.

Húsz perccel később Mörjike félreállt a Mercedesszel az út szélére a Potomac-folyó túlsó partján, hogy a hátsó ülésen Nadya kihallgathassa Chiltont.

Az eljárás ugyanaz volt, mint a tábornok esetében, nagyjából a kérdések is és nagyjából a válaszok is.

Ahogy Rockwell sohasem járt Chiltonnál, Chilton sem járt soha Lansky-nél. Chilton csak személyleírást tudott adni Lansky-ról, meg egy telefonszámot, és elmondta még, hogy mindig a John F. Kennedy reptéren találkoznak, odamegy a Concorde-jával, Lansky pedig egyszerűen csak felszáll. Chilton mást nem tudott. Még azt sem tudta, ki Lansky másik két kapcsolata.

A kihallgatás után tizenkét perccel Nicole megszabadult Chilton holttestétől, azután a JFK felé vették az irányt.

HARMINCADIK FEJEZET

1.

Alaszka-Kanada határ

Október 25. szerda. Zónaidő: 23 óra 43 perc

Végeláthatatlan hosszú sor állt a határ előtt. A határokat lezárták, senkit sem engednek ki vagy be, teljesen megszűnt a határforgalom, még a teherszállítást is megtiltották. A rádió állandóan az Ebola-megbetegedésekről beszélt. A helyzet egyre rémisztőbb volt.

A Hummer egy kis dombon állt, onnan nagy területet be lehetett látni. Zoe távcsővel pásztázta az

utakat. Katonai terepjárókat és teherautókat látott, egy egész katonai menetoszlopot, a levegőben helikopterek cirkáltak. Zoe látta, hogy mindenkit beternelnek egy hatalmas parkolóba, majd az embereket tovább terelik valahová, amit nem látott, mert eltakarták a fák. Úgy gondolta, mindenkit összeszednek, majd azonosítanak és megvizsgálják. A parkoló kocsik között kutyás járőrök járkáltak mindenfelé. Fel is fedeztek néhány embert, akik ülések alatt vagy csomagtartókban próbáltak elrejtőzni.

Zoe jobbnak látta innen sürgősen odébbállni. Megfordult és lement a dombról. Behajtott az erdőbe. Egyelőre nem akart mást, mint a lehető legjobban eltávolodni az utaktól és az ellenőrzésektől. A hegynek tartott, a kanadai határ felé. Kanada és Alaszka között a határsáv néhol meglehetősen magasan húzódik. Zoe első gondolata az volt, hogy ott vágnak át, de aztán rá kellett jönnie, hogy Andan erre képtelen lenne.

Zoe tisztában volt vele, hogy olyan gyorsan kell átjutniuk a határon, amilyen gyorsan csak lehetséges, mert percről percre szigorodik az ellenőrzés, szigorodik és egyre kiterjedtebb lesz. És akkor előbb-utóbb elkapják majd őket, mert ez a törvény. Gorkie szokta mondani, hogy minél tovább tart egy akció, annál valószínűbb, hogy nem lesz sikeres. Ez a törvény. Sok idő sok hiba.

Anélkül, hogy különösebben átgondolta volna, egyszerűen csak ment egyre beljebb és beljebb az erdőbe, neki a hegynek. És közben átkozódott magában, amiért mindez nem három és fél évvel később történik, amikor már ninja. Az elmúlt órákban már másodszor került olyan helyzetbe, amire nem volt kiképezve, és aminek megoldási lehetőségeiről még csak nem is hallott. Zoe el se tudta képzelni, hogyan jusson át lezárt határokon.

Zoe tekintete a GPS-re tévedt. A műszer szerint a határ alig két kilométerre van. Legalábbis a műholdak így látták. Ami azt jelentette, hogy légvonalban, illetve térképen. A valóságban ez a távolság három-négy kilométer vagy még több, nehéz terepen és a nyomukban lihegő határőrökkel.

Az erdő kezdett nagyon sűrű lenni, és Zoe már attól tartott, hogy a motor hangja fogja elárulni. Keresett egy megfelelő helyet a kocsinak, ahol jól el lehetett rejteni.

Maradjon! mondta Andannak. Fogta a karabélyt és kiszállt. Kiválasztott egy magaslatot, és felmászott a tetejére. Körülnézett a távcsővel: egy csapatot vett észre, még feljebb a hegyen. Hegyivadászok. Kilenc férfit számolt össze. Éppen feléjük tartottak.

Zoe visszaroht a Hummerhez, kinyitotta a hátsó ajtót, és levette a takarólapokat Andan fölül.

Azonnal mennünk kell mondta.

Andannak mindene fájt, ahogyan lassan kikászálódott a titkos rekeszből. Amikor már állt kint a földön, törzskörzéseket végzett, nyújtózkodott, a lábát dörzsölte, és végzett néhány guggolást. Zoe eközben kitisztította a kocsit és néhány ágat dobott rá, hogy ne lehessen olyan könnyen észrevenni.

Induljunk! mondta Zoe és előrement. Andan ment utána.

Netsuke Tower,

Manhattan, New York

Október 26. csütörtök, 04 óra 25 perc

A Masada Konzern teljes igazgatói tanácsa összeült a 76. emeleti exkluzív tárgyalóban, melyet kizárólag az igazgatóság titkos megbeszéléseire terveztek és építettek. Mostanra mindenki számára egyértelmű volt, hogy egy jól szervezett és rendkívül veszélyes hadjárat folyik a Masada Konzern ellen. A Masada Konzern tíz csúcstechnológiában érdekelt vállalatot foglalt magában, melyek közül kezdetben csak egy volt Masada tulajdona, mára mindegyik. Tíz vállalatigazgató és a konzern legfelső menedzsmentjének teljes személyzete a hatalmas tárgyalóasztalt ülték körbe. Az értekezlet lassan már négy teljes órája tartott, és egyedüli célja a konzern megmentése volt. Az ovális asztal mellett a sarokban két férfi ült, ők voltak a kommunikációs tisztek, és fogadták a bejövő faxokat a világ minden tájáról. Időnként jelezték, hogy fontos hír érkezett, és amikor szót kaptak, felolvasták a faxot. Egy kivételével mindegyik veszteséget jelentett, vállalatok jelezték, hogy visszalépnek. Az egy kivétel a Sony Corporation volt, ami jelezte, hogy nem érdekli a vádaskodás, kitart a Masada Konzern mellett. Az igazgatóság felállt és néma meghajlással köszönte meg a Sony lojalitását. Miután mindenki visszaült a helyére, Masada szólalt meg.

Amikor a dolgok helyrejönnek, méltón megköszönjük hűségét mindazoknak, akik a nehéz időkben sem rettentek meg. Most pedig lépünk tovább. Mindenkit meghallgattunk, mindenki elmondta a véleményét, megismertük a helyzetet és szót ejtettünk a nehézségekről. Most beszéljünk a megoldásról.

Az igazgatóságból senkinek nem volt tudomása a klán létéről, a klán bevetéséről mindig egyes-egyedül Masada döntött, és ha a klán most nem lenne egy feladattal lekötve, akkor Masada késedelem nélkül bevetné, hogy derítsék ki, ki áll a háttérben. Masadának eszébe sem jutott, hogy a klán ezt már tudja.

Masada a Vizsgálati Főosztály igazgatójára, Torinagára nézett, jelezve, hogy ő jön. Torinaga minden értekezlet alatt feljegyezte a felmerülő megoldásra váró problémákat. Igen gyakorlatias gondolkodású ember volt.

A megoldásra váró problémák a következők: Torinaga, az előtte fekvő papírról olvasta 1. Leállítani dr. Marc Monust, így vagy úgy. 2. Kideríteni, ki áll Monus mögött. 3. Kideríteni, miért választott éppen minket célpontjául. 4. Leállítani, így vagy úgy. 5. Kideríteni, hogy a Bronscomb Konzern milyen tőkéből finanszírozná veszteségeit, mivel 32,7 százalékkal ajánl árainknál lejjebb, és meg kell tudnunk, hogy mennyire gondolja ezt komolyan: blöff ez vagy sem. Ezek lennének a megoldásra váró problémák.

Masada átvette a szót.

Öt probléma áll előttünk, uraim. Mindegyik megoldására munkabizottságot hozok létre. A bizottságokat Torinaga úr vezeti, ő nekem számol be.

Torinaga ültében meghajolt.

Isikawa felnyújtotta a kezét. Masada észrevette, bólintott.

Nekem volna egy javaslatom, Masada úr mondta Isikawa. Négyszemközt tegeződtek Masadával, de hivatalos esetekben tartották magukat az etiketthez. Egy egyszerű csellel nagy bajba sodorhatnánk Monust.

És mi lenne az, Isikawa úr? kérdezte Masada.

Mély tisztelettel javaslom, Masada úr, hogy fogadjunk fel egy neves, független elmeszakértőt. A jelek szerint, nagy valószínűséggel bekövetkezhet, hogy Marc Monus és a mögötte álló erők ügyködései célt érnek, és önnek, Masada úr, törvényileg kötelessége lesz, hogy alávesse magát annak a bizonyos pszichiátriai vizsgálatnak, függetlenül attól, hogy ön nem amerikai állampolgár. És mivel Monus és azok, akiket képvisel, határozottan ellenségesek önrel és a Masada Konzernnel szemben, biztosra lehet venni, hogy a vizsgálat eredménye negatív lesz. De egy nem ellenséges szakértő látná, ami napnál világosabb. Javaslom, előzzük meg Monust. Nincs semmiféle jogalap arra, hogy más pszichiáter ne végezhesse el a vizsgálatot.

Van esetleg konkrét javaslata is? kérdezte Masada.

Igen, Masada úr, van mondta Isikawa. Dr. Phil Darby. Hasonlóképp neves pszichiáter, mint Monus, ám emberséges, nincsenek előítéletei, és ismeretlenül is kiállt ön mellett.

Masada végiggondolta a javaslatot, majd Torinagához fordult.

Lépjen kapcsolatba dr. Phil Darbyval mondta. Beszéljen meg vele egy sürgős találkozót

Torinaga bólintott, és feljegyezte magának, hogy mit kell tennie.

Masada kijelölte az öt bizottság felelős vezetőjét, majd adott nekik egy órát, hogy a bizottságokat működésre kész állapotba hozzák. Torinagának tíz percébe került, hogy megszerezze Darby telefonszámát, az után felhívta, hogy üzenetet hagyjon neki, de Darby még vagy már ébren volt, és felvette. Nagyon örült a felkérésnek, és megbeszéltek egy találkozót a Netsuke Towerben 10: 45-re.

3.

John F. Kennedy Nemzetközi repülőtér,

Queens, New York

Október 26. csütörtök, 05 óra 00 perc

Rockwell tábornokot azonnal likvidálni hiba lett volna, mert a halálának híre kél, és ez furcsa lépésekre készítette volna Chiltont. Chilton holttestét azonban, lévén felszín alatti ember, elég volt csupán úgy elrejtetni, hogy néhány napig biztosan ne találják meg. Rockwelltől megkapták Chilton telefonszámát, Chiltontól Lanskyét. És Lanskytól

A klán egy hatalmas, sötét üvegű Lincolnban ült a reptér egyik parkolójában, ahonnan jó volt a rálátás a főépületre. Nadya kikapcsolta a rádiót, most koncentrálniuk kellett. Épp most mondták be, hogy Alaszkában kitört az Ebola-járvány, mert Örült Andan biológiai fegyvert vetett be. Ebből tudták, hogy valahogyan ráakadtak a házra, de Zoe kimenekítette Andant.

Féltették Zoét, mert még nem volt ninja. Zoe ezelőtt még sohasem volt központi figurája egyetlen akciónak sem. És most az volt a dolga, hogy a világ legértékesebb emberét kivigye Alaszkából, át a rendkívül jól őrzött határon, amire semmiféle kiképzést nem kapott. És átjutni titokban egy határon, az nagyon bonyolult tud lenni.

Nem volt mit tenniük, nem fordulhattak vissza, nem siethettek Zoe és Andan segítségére. Most a saját dolgukkal kellett törődniük, és bízni abban, hogy Zoe képes lesz megoldani a helyzetet, amiben van.

Őszintén szólva, eddig sokkal könnyebb volt, mint gondoltam -jegyezte meg Shana. Eddig minden elsőre ment.

Ezen ne csodálkozz mondta Gorkie. A legfelső kasztot a történelemben még soha nem keresték. Csak mi. Mi vagyunk az elsők. És történetesen mi is ninják vagyunk. A szabály pedig úgy szól, hogy aki sohasem harcol, nem lehet jó harcos. A legfelsőbb kaszt évezredek óta uralkodik és tudnak is uralkodni, jobban, mint bárki más. De sohasem harcolt, így aztán nem is tudnak harcolni. Mi pedig nagyon sokat küzdöttünk már, számtalan éles helyzetben voltunk együtt, számunkra ez az egész egy természetes, ismert, megszokott dolog. Nekik nem.

Mörjike eközben sorban nyomtatta ki a JFK-vel kapcsolatos anyagokat: kifutópályák elrendezése, géppark, alaprajz, térkép, a reptér története, fényképek, különleges események.

Érzek némi megilletődöttséget, amiért a történelem egyik legnagyobb mnjájára vadászunk -jegyezte meg Mörjike.

Felesleges legyintett Gorkie. – A megilletődöttség érzése most nem célszerű, vedd el, Mörjike. De térjünk most a tárgyra. A kérdés a szokásos: miért szereti Lansky ezt a helyet?

Itt rengeteg víz van mondta Nadya, kezében egy New York-térképpel. Grassy-öböl, Jamaica-öböl, Atlanti-óceán. A JFK-ről mind könnyedén elérhető, itt vannak mellette.

Megint a vizes trükk? kérdezte Damien.

Ide valami egész más kell mondta Gorkie. Előbb azonban találjuk meg Lanskyt. Tudjuk, hogy Chilton gépe, a Concorde hol szokott várakozni. Nadya, jelöld be a helyet.

Nadya beikszelte.

Megvan mondta.

Tudjuk, hogy Lansky mindig a főépületből jön ki, és egy kocsit viszi a géphez. Jelöld meg a főépületet is, Nadya.

Oké mondta Nadya és a főépületre is tett egy x-et.

Eddig ebben nincsen semmi feltűnő. És ez a lényeg, ez a legfőbb irányelv: Lansky soha nem tesz olyat, ami feltűnő lenne folytatta Gorkie Mörjike, kérek egy főépület-alaprajzot.

Rendben mondta Mörjike, kiválasztotta az ábrát, felnagyította és kinyomtatta. Odanyújtotta Gorkie-nak.

Köszí mondta Gorkie, mikor elvette. Na nézzük! Itt bent az épületben sem kelt feltűnést, természetesen. Lansky valamiért szereti ezt a helyet, a repteret, a főépületet, ezt a várakozóhelyet, ahol a Concorde szokott állni. Lansky irtózik a feltűnéstől, ami azt jelenti, hogy a reptér nagyon jó álca. De miért az? Hogy Chilton azt higgye, hogy messzebből jött? Ez kevés.

Lehet, hogy a reptéren csak keresztülment, és valahonnan Queensből jön gondolkodott hangosan Damien.

Lehetséges bólogatott Gorkie.

Ha a főépületből jön ki, itt elől, akkor át kell sétálnia az előcsarnokon mutatta Nadya az előcsarnok alaprajzát. És ezzel van egy kis gond. Az előcsarnokban vannak kamerák. Tehát Lansky rajta van a felvételeken. És ő felszín alatti ember.

Néhány felvételen mi is rajta vagyunk emlékeztette Gorkie. Ez kevés. Valamiért fel is kell figyelni a képen látható emberekre, hogy a dolognak legyen jelentősége. Miért ne lehetne rajta a felvételeken? Ez volt a kompromisszum. Valamiért kell neki a repülőtér, valamiért ragaszkodik hozzá, és ha egy hátsó melléképületből jönne, az sokkal feltűnőbb lenne, mert a melléképületeket nem használják turisták vagy csak nagyon ritkán, inkább a reptér személyzete használja őket, tehát egy idegen megjelenése feltűnő lenne. A főépület esetében nem az. Ott csupa idegen van. Lansky egyszerűen csak felvállalta, hogy cserébe a feltűnésmentességért, néhány felvételen rajta fog szerepelni. Nadya bólintott, hogy érti.

Akartok még valamit? kérdezte Mörjike.

Nézd meg, hogy meg lehet-e számítógépen keresztül szerezni az előcsarnok felvételeit mondta Gorkie. Mörjike hozzálátott.

Nicole, te mit gondolsz? kérdezte Damien.

Hány helyről lehet bejutni a főépületbe a főbejáratot leszámítva? -kérdezte Nicole.

Nadya megszámolta.

Hat mondta.

Mindegyiknél van kamera?

Gondolom.

Tudjuk, hogy Chilton mikor találkozott ebben a hónapban Lanskyvel, hát csak meg kell nézni, hogy rajta van-e valamelyik mellék-kijárat közelében található kamerán és kész mondta Nicole.

Persze, meg fogjuk tenni mondta Nadya.

Rossz hírem van szólalt meg Mórjike. Nincsenek rajta a számítógépes hálózaton.

Jól van. Ha nagyon fontos, akkor majd bemegyünk érte mondta Gorkie. Nézzük a főépület alaprajzát. Vegyük ezt a hat mellékbejáratot. Eleve zárjuk ki a személyzeti bejáratokat, mert az feltűnő lenne.

Három kihúзва -jelentette Nadya.

Helyes. A másik háromból milyen útvonal vezet a főkapuig?

Az egyik keresztülvezet egy éttermen. Kihúzom. A másik kettő Aha A másik kettő jónak tűnik mondta Nadya a térkép fölé hajolva.

Jó. Induljunk ki abból az első változatnál, hogy Lansky nem csak átmegy a főépületen, hanem onnan jön ki, valahol oda csatlakozik az ő világa mondta Gorkie. Valahol felbukkan a felszínre. Az a hely egész biztosan egy olyan hely, ahová senki se jár, és ahol nincsenek kamerák. Innen valahová át kell mennie, ahol talán még mindig nincs senki és semmilyen kamera, de előbb-utóbb felbukkan a felszínre. Ez a hely egy nem feltűnő hely. Egy olyan hely, ahol egy turista vagy valaki, aki kijött a reptérre valaki elé, nem feltűnő. Kávéház, étterem vagy efféle nem jó, mert valaki csak felfigyel rá. Egy bolt sem jó, éppen ezért. Még ha Lanskyé is a bolt, akkor sem. Akkor meg be kéne avatni az alkalmazottakat, ami elég vicces lenne. Tehát maradnak a vécék. Ott nincsenek kamerák, és nem figyeli senki, hogy ki megy, ki jön. Nadya, hány vécé van a főkapu környékén?

Nadya megszámolta.

Tizenkettő mondta. Gondolom, női és férfivécék is, egymás mellett.

Természetesen bólintott Gorkie. Nincs más hátra, mint bemenni, és átjárni mindent. Valamelyikből tovább lehet majd menni egy takarítószerraktárba vagy valahová máshová. Tudjuk, hogy Lansky mindig elegáns, tehát olyan helyről fog érkezni, ahonnan ez nem gond. Egy egyszerű raktárból például nem túl valószínű. Nadya, indítsd a motort, menjünk a főépületbe és lássunk hozzá.

Nadya átadta a térképet és az alaprajzot Nicole-nak, aztán beindította a motort és rálépett a gázra.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

1.

Alaszka-Kanada határ

Október 26. csütörtök. Zónaidő: 01 óra 38 perc

Ha a szokásos módszert nem lehet használni, egy határon való átkelésnek alapvetően három módja kínálkozik. Az ember álcázhatja magát, hamis útlevéllel, hamis személyazonossággal. A határon át is lehet szökni. Ez alapvetően nagyon csendes tevékenység, lényege, hogy el kell kerülni a határőrök tekintetét, kutyáik szaglását, és a különféle érzékelő berendezéseket, melyekkel a határ egy-egy szakaszát ellenőrzik. A harmadik módszer az áttörés. Ez roppant erőszakos: erőnek erejével át kell törni a határon. Zoe rendelkezett első osztályú hamis papírokkal, ám ezekkel semmire sem ment, lévén, hogy a határon senkit sem engedtek át, még a virológusokat sem. A Kanada-Alaszka határ irdatlanul nagy, ám néhány ezer, a helyszínre vezényelt halálra rémült katonának mégis sikerült lezárnia. A csendes módszer, az átszökés tehát úgy tűnt, nem működik. Maradt az erőszakos módszer, azzal azonban az volt a baj, hogy a kanadai oldalon úgyszintén csapatokat vontak össze, hogy nehogy bárki is átcipelje az országba a gyilkos vírust. A határ másik oldalán, a Mount Logan a legkiválóbb kanadai hegyivadászszázadok gondjaira volt bízva, akik szabad kezet kaptak. Ez azt jelentette, hogy felszólítás nélkül lőhettek, és az egyetlen, ami számított, az a határ sérthetetlensége volt.

Ha a határ őrzői tudták volna, hogy kicsoda valójában Andan és mit akar, és ha ezt el tudták volna hinni, védőgyűrűt alkotva köré vitték volna át Kanadába. De fogalmuk sem volt. Az egész világ közlemények, és nem tények alapján működött, így a tettek tényleges célja és oka mindig rejtve maradt. Igazából senki sem tudta, hogy mit miért tesz, az indokok hamisak voltak. Több ezer felfegyverzett ember védte az amerikai határt, több ezer a kanadait, és gondolkodás nélkül agyonlőtték volna Zoét és Andant, azzal a szent hittal, hogy jót cselekszenek. Zoe tegnap ölt először életében. Késsel és pisztollyal megölte Luigit, Enzót és Tonyt, és a csapdák aktivizálásával még vagy további harminc embert. Soha nem tette volna meg, ha nem lett volna, muszáj, ha lett volna bármilyen más alternatíva. Nem volt kegyetlen, vérszomjas örült, még képzeletben sem élvezett bántani másokat. Soha nem ölt volna meg egy határőrt, mert ott áll a határon. Soha nem ölt volna meg egy biztonsági embert, mert teszi a dolgát. De ez a helyzet túlságosan különleges volt. Ebben a helyzetben a kímélet és az emberség, rövidtávon nem volt szempont, hogy hosszú távon az lehessen. Andannak élnie kellett, és Zoénak az volt a dolga, hogy megvédje őt bármi áron, akár azon az áron is, hogy embereket öl, ahogyan azt a rejtekhelyen is tette.

Andan és Zoe fenyőfák közt rejtőztek, alig kétszázötven méterre a határtól. Zoe távcsövön figyelte a határt, Andan mellette térdelt a földön és minden kis neszre kapkodta a fejét. Zoe figyelte, ahogyan öt határőr fehér overallban elsétál két kiemelkedő szikla közt, fehér M-16-ossal a kezükben, infraszemüveggel az arcukon. Egy hatodik határőr is feltűnt, nagy teljesítményű éjszakai távcsövet emelt a szeméhez és körbepásztázta a vidéket.

Zoe nézte a jelenetet, aztán anélkül, hogy leengedte volna a távcsövet, becsukta a szemét. Gondolkodott, és közben úgy tett, mintha figyelne, és tudná, mit csinál, nehogy Andan még idegesebb legyen vagy elveszítse a fejét. Zoénak fogalma sem volt, hogy mit kellene tennie. Soha még beszélgetni sem hallotta Gorkie-ékat arról, hogy hogyan is lehet átjutni egy őrzött határon. Itt és most neki kellett kitalálnia, abból a nagyon kevés dologból, amit tanult, mint például, hogy mi egy rendszer és mi egy szabotőr dolga.

Menjünk sürgette Andan idegesen.

Mindjárt mondta Zoe.

Lázasan gondolkodott. Azonnal kellett egy ötlet.

Rendben mondta, és bólintott. Döntött, mert döntenie kellett, pedig még egyáltalán nem talált ki semmit sem. Egyszerűen csak már nem volt több ideje gondolkodni, és Andannak azt kellett éreznie, hogy ő tudja, mit tesz, mert különben összeomlik az elviselhetetlen stressztől.

Megyünk? kérdezte Andan elgyötörten.

Még nem Zoe levette a hátizsákját és leállította a hóba. Maradjon itt, mindjárt jövök!

Andan bólintott, hogy jó.

Elvileg Zoénak egy fára kellett volna felmásznia, de a jobb kezével még fogni se nagyon tudott, nemhogy mászni. Ezért csak keresett egy magaslatot és arra kaptatott fel. Még mindig nem volt terve, csak tette, ami éppen eszébe jutott, és azért mászott fel egy kis magaslatra, hogy tovább törhesse a fejét, anélkül, hogy Andan rájött volna, hogy kétségbe van esve, és gőze sincs, hogy mit tegyen.

Zoe távcsővel kémlelt körbe. Észrevett néhány fehér overallos, gázmaszkot viselő, M-16-ossal felszerelt férfit, akik kutyákkal másztak felfelé a meredek hegyoldalon, éppen feléjük. Bár nagyon edzett emberek voltak, a maszk még őket is lelassította. Zoe úgy saccolta, tíz percen belül odaérnek, ahol ők vannak. Visszament Andanhoz.

Induljunk mondta.

Andan felegyenesedett és ment Zoe után. Száz méterrel odébb Zoe megállt és leguggolt a földre. Andan letérdelt mellé, ijedten nézelődött, hogy jön-e valaki. Zoe megint a szeméhez emelte a távcsövet és a határt figyelte. Közben gondolkodott, hogy mit tegyen. Minden rendszer bizonyos dolgokat ismételt egy adott cél érdekében. Csak meg kell figyelni a rendszert, azután pedig meg kell benne változtatni valamit idézte fel magában a tanultakat. Hogyan használjam ezt most?, kérdezte magától. Volt egy karabélyja, simán lelőhetett volna vele egy-két határőrt, de annak mi értelme lett volna? Számba vette a felszerelését: volt egy 7, 62-es karabélyja, száz golyóval, egy kilencmilliméteres, tizenöt lövetű Golan pisztolya, száz golyóval, két füstgránátja. Két ideggázgránátja, két gyújtógránátja, két repeszgránátja, egy zsebkése, egy svájci tisztibicskája, egy vadászkése, húsz méter kötele, jégcsákány, hágóvas a bakancsára, ötven darab mászószeg. Három elemlámpa, elsősegélydoboz, két gázmaszk, három mobiltelefon, térkép, iránytű, éjjel látó szemüveg, iratok, harmincezer dollár készpénz, kulacs, kétnapi étel és a távcső, amin keresztül éppen a határt figyeli, és volt egy barlangászsíksíkja is lámpával, amit a hátizsákja mélyére süllyesztett. Andannak van egy hordozható számológépe, egy revolvere száz golyóval meg pár ruhája. Mit lehetne ezekből kihozni?

Menjünk mondta és elindult, Andan meg követte.

Megtettek jó száz métert, akkor Zoe megint leguggolt és körülkémlelt a távcsővel. Tőlük hetven méterrel lejjebb egy hegyivadászcsapat közeledett, alig kétszáz méterrel felettük pedig kanadai határőrök járőröztek.

Zoe Andan füléhez hajolt.

Figyeljen jól, most mindjárt történni fog valami, de ne veszítse el a fejét súgta. Mostantól ne szólaljon meg, és ne csapjon semmilyen zajt, még véletlenül sem. Most nagyon fontos, hogy leküzdje a fáradtságát, és azonnal megtegye, amit mondok.

Andan némán bólintott.

Rendben mondta Zoe. Kövessen.

Zoe elindult a határ felé, Andan ment utána, Amikor körülbelül hatvan méterre voltak a határtól, bal felé mentek tovább, és a határral párhuzamosan megtettek hetvenhét métert, ott egy vastag fenyőfa tövében Zoe lehasaltatta Andant, és havat szórt rá. Ledobta a hátizsákját és az éjjel látó szemüveggel a fején, kezében a karabéllyal, nagyon halkan futásnak eredt arrafelé, amerről jöttek. Ott állt meg, ahonnan bal felé fordultak.

Zoe egy fa mögé rejtőzött. Felmérte a távolságokat: a határtól nagyjából hatvan méterre volt, az amerikai hegyivadászoktól pedig alig ötven méterre. Hét kanadai határőrt és kilenc amerikai hegyivadászt számolt össze. Hozzávetőlegesen egy vonalban voltak.

Zoe lassan összeálló terve meglehetősen kockázatos volt. Az éjjel látót feltolta a homlokára és vállához emelte a karabélyt. Becélozta az egyik határőr fejét. Nem akarta megölni, levitte a célt, le a lábára, a combjára, és amennyire ebben a helyzetben lehetett, még arra is ügyelt, hogy nehogy csontot érjen a golyó. Jobb kézzel nem tudott ráfogni a fegyverre, csak a mutatóujját dugta be a sátorvas alá, hogy meghúzhassa a ravaszt.

A 7, 62-es SLG 94 félautomata karabélyt sportlövők is használják, mert annyira pontos és jól kialakított fegyver. Hatvan méterről, távcsővel, belőtt fegyverrel, nem okoz problémát még a kariövés sem.

Ne haragudj, mondta magában Zoe, majd meghúzta a ravaszt.

A határőr összeesett.

Egy másik határőrt is lábon lőtt, egyet pedig felkaron.

Megfordult, becélozta az amerikai hegyivadászokat, és vállon lőtte a vezetőjüket, majd combon egy másik férfit. Ekkorra mindannyian fedezékbe ugrottak, bár a lövéseket nem hallották.

Zoe még ellőtt hármat az amerikaiak felé, majd megfordult, és hármat a kanadaiak felé. Ezután fogta az egyik füstgránátját, és elhajította a határ irányába, hogy a hegyivadászok figyelmét a szürkésfehér, gomolygó füstre irányítsa.

Ezután lebukott a földre és kicserélte a tárat a fegyverében.

Először az amerikaiak kezdtek löni. Az M 16-osok hangja összemosódott, de Zoe biztos volt benne, hogy négynél több szól. Tíz másodperccel később a kanadaiak is tüzet nyitottak.

Zoe hátára vetette a karabélyt és kúszni kezdett Andan rejtekhelye felé, amilyen gyorsan csak képes volt. Négyszer beütötte a földre valamelyik törött ujját, de a fájdalom most nem érdekelte. Alig fél méterre a feje felett acélköpenyes lövedékek tucatjai süvítettek, 945 m/s-os sebességgel.

Zoe megérkezett Andanhoz és a földre lapulva elindultak a határ felé. A kanadai határőrök és az amerikai hegyivadászok heves tűzharcot vívtak egymással; mindkét fél abban a hitben volt, hogy terroristákkal kerültek szembe.

Eközben Zoe és Andan átcusszantak a határon. Senki sem vette őket észre.

Nyolcvan méterre a határtól, a terep lejteni kezdett. A kétszáz méter hosszú, harmincfokos lejtőn semmi sem kínált fedezéket. A lejtő alján elszórtan kisebb-nagyobb szikiák heverték, majd utána fél kilométeres sík terep.

Zoe megállt öt méterre a lejtőtől és letérdelt. Andan is megállt, leguggolt. Zoe biztos volt benne, hogy ha kidugja a fejét, hogy lenézzen a sziklákra, rálőnek. Nem volt ideje kifundálni egy új tervet. Előkapta a maradék füstgránátját és ledobta. A gránát egyre sebesebben gurult lefelé, aztán elkezdett magából füstöt árasztani.

Lent, a lejtő alján felugattak a fegyverek. Zoe felsóhajtott. Körülnézett. Egyelőre nem látott senkit, de ez percekben vagy másodpercekben belül változni fog. Megint átkozta magát, amiért nem ninja, mert ha az lenne, Gorkie alaposan kiképezte volna a hegyivadászok elleni hadviselésre. Így viszont nem tudott róluk semmit, csak azt, hogy nagyon jók. És még gyűlölni sem tudta őket, mert ha más lenne a helyzet, ha tényleg arról lenne szó, mint hiszik, hogy meg kell védeni a világot egy nagyszabású Ebola-járványtól, nagyon örülne, hogy ott vannak lent, beásva magukat a sziklák védelmébe.

Zoe, kellőképpen távol maradva a lejtőtől, rohanni kezdett. Andan futott utána. Zoe csak futott, egyszerűen csak mozogni akart, hogy ne álljon egy helyben, de semmilyen célja nem volt. Aztán felbukkant előtte egy fehér overallos, gázálcot viselő férfi. M-16-os volt a kezében. Zoe reflexszerűen lőtt. Annyira gyorsan történt minden, hogy még arra sem volt ideje, hogy átgondolja, hová akar lőni. A férfi célzásra emelte a fegyverét, Zoe pedig meg akarta akadályozni, hogy meghúzza a ravaszt és esetleg megölje Andant. A golyó a nyakán találta el a határőrt, a golyóálló mellény fölött. A levegőbe emelkedett, szétvetett karokkal és lábakkal terült el.

Zoe a halott férfi mellett állt meg. Felkapta az M-16-osát és minden irányban ellőtt egy-egy sorozatot, hogy rájesszen azokra, akik esetleg előlről, hátulról, a határ vagy a lejtő felől közelednek feléjük. Azután fogta az egyik repeszgránátját, kirántotta a biztosítógyűrűt, és ledobta a lejtőn. A föld is belerázkódott a robbanásba. Zoe újratárazta a gépkarabélyt és a fegyvert csőre töltve Andannak dobta. Mutatta neki, hogy kuporodjon le a földre és figyeljen. Andan megtette, amire kérte. A halott határőrt használta fedezéknek.

Zoe a hóba hasalt és elindult arrafelé, amerről a határőr jött. Bár a határőrökről mit sem tudott, úgy gondolta, csak nem járnak egyesével, tehát lennie kell a közelben még legalább egy embernek, aki fel van fegyverezve. A gondolattól, hogy valahonnan lelővik Andant, szinte megőrült.

Bárcsak itt lenne a klán! Zoe biztos volt benne, hogy ha a többiek is itt lennének, már rég a

rejtekhelyükön vacsoráznának, és nem itt kúsznának a hóban, pár lépésre a határtól.

Ebben a pillanatban két kutya jelent meg Zoe előtt, hátrahúzott fülekkel, vicsorogva. Egyenesen rátámadtak.

Zoénak megijedni sem volt ideje, csak lőtt. Mind a két kutyát fejen találta. Elkúszott a két tetem között, a fejük körül sötét vértócsa gyűlt.

Ekkor a háta mögül M-16-os jellegzetes hangját hallotta. Hátrakapta a fejét. Andan lőtt a földön hasalva. A határ felé tüzelt. Ekkor Zoe előlről neszt hallott. Villámgyorsan fordult a hang irányába.

Négyen közeledtek felé.

Tüzet nyitott rájuk, az egyiket el is találta, a másik három viszonozta a tüzet.

Ekkor a lejtő irányából is emberek jelentek meg, ők is lőttek, Andanra és rá is.

Zoe még egy embert eltalált, az is összeesett. A maradék kettő fedezéket keresett.

Ebben a pillanatban Kanada felől helikopter kelepelését hallotta.

Újabb emberek tűntek fel előlről. Aztán üvöltéseket hallott a háta mögül, meg M-16-os gépkarabélyok egybemosódó hangját.

Zoe Andan felé fordult. Andan még mindig lőtt. Két hegyivadász jelent meg a lejtő tetején. Zoe leszedte őket. Aztán rálöttek előlről. Oldalra gurult, és amikor megállt, a lövések irányába fordult és tüzelt.

Nem is tudta, hogy eltalált-e valakit, mert a figyelmét elvonta a mindent betöltő kelepelés és a vakító fénycsóva, amely az égből a földet pásztázta.

Zoe a helikopter felé emelte a karabélyt, rálőtt hármat. A helikopterből viszonozták a tüzet.

Zoe üvöltött. Halálüvöltés volt ez. Bepisilt, a széklete elállíthatatlanul ömlött, a testét mintha milliónyi kis tű szurkálná. Elvesztett minden kontrollt az események felett. Az egész világból, minden irányból a halál lesett rá. Ez maga volt a pokol.

Hülye állatok!!! Hülye állatok!!! ordította elkeseredetten, és közben görcsösen rángatta a ravaszt. Megölik az egyetlen esélyüket, az egyetlenegy esélyt, hogy valaha is szabadok lehessenek, mert azt hiszik, hogy a közlemények tények.

És ekkor felrobbant a helikopter.

Hirtelen nappali világosság töltötte be a tájat.

A helikopterben található lőszer, gránátok és az üzemanyag felrobbant. Az egész lángoló roncs egyenesen belecsapódott a hegyivadászok sziklák mögötti táborába, ahol egy helikopter és öt

terepjáró állt. A tűz áterjedt a jeepekre és a helikopterre és minden felrobbant. A hatalmas detonáció apró cafatokra tépte szét a hegyivadászok háromnegyedét.

Zoe, ebben a végletekig felfokozott tudatállapotban azonnal észrevette, hogy előnybe került, mert a robbanás, amitől eldugult a füle, odavonzotta az emberek tekintetét. Lelőtt három hegyivadászt, akik a legközelebb voltak Andanhoz, azután a maradék repeszgránátját ledobta a lejtőn, tárat cserélt, talpra ugrott és görnyedten rohanni kezdett Andan felé.

Zoe odaért Andanhoz és a határőr hullájához. Andan még élt. Zoe nem látott rajta sebet. Intett neki, hogy tűnjenek el.

Andan talpra ugrott és görnyedt testtartásban, teljes erejéből futott Zoe után. A két kutya és néhány határőr holtteste között rohantak el. Mindketten lőttek mindenre, ami megmozdult. Mögöttük ismét felugattak a fegyverek, de a golyók messzire kerültek őket.

Húsz méterrel odébb egy hóba ásott fedezékben néhány határőrt találtak. Túlságosan tömörültek, Zoe egyetlen gyújtógránáttal elintézte őket. Hátborzongató halálsikolyokat vitt a szél, égő emberhús szaga terjengett.

Széles ívben kerülték el a lejtőt és a sziklás részt az alján, hátha él még ott lent valaki. Több harcra nem volt szükség, a csapda kinyílt.

2.

John F. Kennedy Nemzetközi Repülőtér,

Queens, New York

Október 26. csütörtök, 06 óra 32 perc

Logikus volt a feltevés, hogy Lansky egy férfivécéből jön ki, és nem egy nőiből, mert az bizony felkeltette volna a figyelmet, így Damiennek egyedül kellett végigjárnia a repülőtér tizenkét szóba jöhető végéjét. Damien mindegyiket csak egyszer nézhette meg, tartva attól, hogy esetleg valaki felfigyel rá. Három vécé azonnal kiesett, mert egyetlen olyan része sem volt, amin ha Lansky feltűnik, ne keltett volna döbbenetet, hiszen az előbb még nem volt ott senki. Damien megbizonyosodhatott róla, hogy Lansky nem várhatott addig, amíg kiürül a mellékhelyiség, mert már ebben a korai időpontban is mindegyikben jó néhányan voltak.

Az is nyilvánvaló volt, hogy Lansky világa nem kapcsolódhatott össze a mellékhelyiségekkel, mert egy vécében sok minden történhet, ami miatt nem jó megoldás ott elrejtteni egy titkos ajtót. Tehát az ajtó, amin keresztül Lansky a vécébe lép, nem lehet titkos. Lehetett elfeledett, olyan, amit már régen senki nem használ, és már funkciója sincs, de titkos nem lehetett. És ami mögötte van, annak használaton kívül kell lennie, mert különben Lansky beleütközhet egy-két alkalmazottba, akik esetleg megkérdik, hogy kicsoda és mit keres ott. Mörjike beszerezett egy összefoglalót a reptér építésének történetéről, amely számtalan fényképet és alaprajzot is tartalmazott, és a régieket összevetették az újakkal. Voltak eltérések. Volt egy mellékhelyiség, ami mögött egy már régóta használaton kívüli,

egykori büfé volt, egy másik mögött pedig egy szintén régóta használaton kívüli folyosó húzódott. Ám Damien mindkét vécében járt, és egyikben sem talált semmilyen ajtót. A falazás hibátlan volt, az pedig nem elképzelhető, hogy minden alkalommal, amikor Lansky felmegy a felszínre, visszafalazzák, és amikor lemegy, azután megint.

A klán, hogy ne legyen feltűnő, két csoportra oszlott. Az egyikben volt Damien, Gorkie és Mörjike, a másikban Shana, Nicole és Nadya, Gorkie-ék leültek az egyik váróban, annak a mellékhelyiségnek a közelében, ami mögött a folyosó húzódott, Shanáék néhány csokit vettek az egyik boltban és megálltak a kifutópályák felé néző üvegfalnál és a repülőgépeket figyelve ettek. Tőlük öt méterre volt a másik vécé, ami mögött az egykori büfé rejlett.

- Az most a fő kérdés, hogy Lansky hogyan álcázza a megjelenését -mondta Gorkie.

Egyik vécében sincs ajtó mondta Damien.

De nem néztél be mindegyik vécéfülkébe emlékeztette Mörjike.

Persze hogy nem, általában foglaltak voltak mondta Damien. De egy vécéfülkében egy ajtó megcsóválta a fejét. Nem volna normális, vagyis túlságosan felhívná magára a figyelmet. Képzeld el, hogy beülsz kakilni, és minden irányból ajtók nyílnak.

Mörjike és Gorkie elmosolyodtak.

A folyosó, illetve a helyiség, ahol régen a büfé volt, a vécéfülkék mögött vannak mondta Gorkie. Tehát, ha Lansky onnan jön, egy vécéfülkébe lép be. Azt még ki lehet várni, amíg az egyik üres lesz.

Vagyis mindegyikből ki tud jönni mondta Mörjike. Hogy legyen választási lehetősége.

Pontosan bólintott Gorkie. Szóval bármelyikben megjelenhet. És hátulról jön. Damien, hogy néznek ki ezek a vécék?

A fülke hátsó részében van a vécécsésze. Tartály nincs, sem cső. Mármint, ezek bent vannak a falban válaszolta Damien.

Oké. A házunkban vannak ajtók, melyek a fal egy részének néznek ki emlékeztette őket Gorkie. Minden fülke tagolja a falat. Tehát az egész falrész lehet az ajtó. Mondjuk hátrafelé nyílik. Talán a vécécsésze is hátrahúzódik akkor, Lansky belép, és az egész visszajön, becsukódik és nem látszik semmi.

Na igen, de mi van a karbantartással? szólalt meg Mörjike. Mi van, ha véletlenül megtalálják? Emlékszel, mit mondtál Chiltonnál? Az lenne a világ legjobban vizsgált pontja. Ha ezeket az ajtókat véletlenül megtalálják, akkor idejön mindenki, a CIA-tól kezdve a hadseregig. És mi van a fülkék ajtajaival? Azokat tárva-nyitva szokták hagyni. Néha nem is bunkóságból, hanem mert ezen a módon jelzik, hogy a fülke üres. Lansky addig vár, amíg becsukják az ajtókat, amíg kimennek azok, akik már egy ideje ott vannak és akik tudják, hogy melyik fülke üres? Mörjike a fejét csóválta. Ez stratégiai hiba volna.

Már értem bólogatott Damien. Gorkie és Mörjike közelebb hajoltak hozzá. A közül a tizenkét vécé közül, amiket megnéztem, kilencet a reptér üzemeltet, hármat egy cég, mint ezt itt bökött Damien a kisujjával a felé a vécé felé, ami mögött a folyosó húzódott. A cég neve Kensors. A reptér vécéi ingyenesek, a Kensors-vécékben azonban fizetni kell. Bent nagyon nagy a tisztaság, nagyon jó a felszereltsége, van légkondi, és minden egyes fülke pénzbedobással működik. Öt dollár egy pisilés vagy kakilás, ez önmagában gondoskodik arról, hogy a Kensors-vécék soha ne legyenek tömve. Ha kijöttél, az ajtó magától becsukódik és rákattan a zár. És csak fülkék vannak, tíz fülke és tíz mosdó.

Tehát Lanskynek van egy vécés cége állapította meg Gorkie. Mörjike kacarászni kezdett.

A világ egyik ura egy vécésnéni? Damien és Gorkie is nevettek.

Na igen, de azért azt el kell ismernünk, hogy ennek a fickónak van esze mondta Gorkie. Ki gondolná? Ha Andan nincs, akkor még mi se.

Ez igaz mondta Mörjike. Damien, melyik a másik két Kensors-vécé?

Az egyik az, ami mögött a használaton kívüli helyiség van, a harmadik fent van az emeleten, az Európából érkező gépek egyik várócsarnokában.

Ezek szerint két helyről is felbukkanhat mondta Mörjike. Kinyitotta a laptopot. Utánanézek a Kensorsnek.

Helyes mondta Gorkie. Szóval tudjuk már, hogy Lansky hol bukkan fel. A Kensors-vécéket állandóan figyelik, hogy Lansky tudja, mikor léphet ki. A vécékbe a mögöttük lévő, használaton kívüli folyosóról, illetve helyiségből megy be. A folyosón és a volt büfében pedig valahol még lejjebb tud menni, aztán még lejjebb, szóval rétegekként megy egyre lejjebb és lejjebb, mint Chilton esetében. És egészen biztos, hogy a folyosóról és a helyiségből csak Lansky tud továbbmenni. Például azt mondja a számítógépnek: ajtót nyiss, és a gép azonosítja a hangját, majd kinyitja az ajtót, ami vagy a falban van, vagy a földön. Esetleg a mennyezeten, és akkor egy lépcső is lenyílik. Ez pedig biztonsági ajtó, vagyis egész biztosan nagyon erős és nehéz. Nézzük meg, hogy mi van a használaton kívüli folyosó és helyiség mellett.

Damien és Gorkie elkezdtek lapozgatni a Mörjike által még a kocsiban kinyomtatott alaprajzokat.

A használaton kívüli helyiségből csak lefelé lehet menni, látod? -mutatta Damien az alaprajzot Gorkie-nak. Mögötte üzlet van, előtte folyosó, balra mellette a Kensors-vécé, a jobb oldali fala pedig már az épület oldalfala. Fölötte pedig ajándékbolt van.

És alatta? kérdezte Gorkie.

Elvileg semmi mondta Damien.

Gorkie bólintott. Most ő mutatta a kezében lévő lapokat Damiennek.

Az én folyosómnál hasonló a helyzet Jobbra mellette a Kensors-vécé, balra mellette autókölcsönző, előtte az előcsarnok, mögötte az épület oldalfala, fölötte pedig személyzeti irodák vannak. Tehát innen

is csak lefelé lehet menni, alatta pedig elvileg semmi sincs.

Találtam valamit szólalt meg Mörjike és Gorkie meg Damien felé fordította a laptopot. A Kensors székhelye egy manhattani iroda, kizárólag luxusvécéket építenek, tartanak karban és üzemeltetnek, vagyis az itteni Kensors-vécékhez a reptérnek semmi köze. A cégnek 183 vécéje van. Mörjike eltakarta a száját, úgy nevetett. Sajnálom.

Damien és Gorkie is nevettek. Egy kicsit túl sok volt a vécé.

Na jó, nyugi mondta Gorkie. Amikor Lansky kifelé jön, használhat hangvezérlést, de visszafelé már kockázatos. Na várjunk csak. Lansky nem fogja őrzés nélkül hagyni a vécéit. Mörjike megint kacarászni kezdett, de Gorkie intésére abbahagyta. Tehát kell lennie egy képviseletnek itt a reptéren.

Megnézem mondta Mörjike, ezúttal komolyan, és tíz másodperc múlva már tudta is a választ Van. Az első emeleten.

Az itteni képviseletnek, de legalább a képviseleten egy embernek tudnia kell, hogy valami van a felszín alatt. És ez az ember, a képviselet vezetője mondta Gorkie.

Vagyis? nézett rá Damien. Elkapjuk a fickót? Gorkie bólintott.

Menjünk mondta Gorkie és mind a hárman felálltak. Felmentek a Kensors képviseletére, és míg Damien bement a főnökhöz, hogy üzleti ajánlata van, Gorkie és Mörjike elszórakoztatták a másik két alkalmazottat, akik az iroda másik helyiségében tartózkodtak.

Damien negyed órát maradt. Amikor távozott, a Kensors helyi képviseletének igazgatója már kezdett magához térni.

3.

Netsuke Tower,

Manhattan, New York

Október 26., csütörtök, 10 óra 45 perc

Masada úr a tárgyalóteremben fogadta dr. Phil Darby-t. Néhány perccel azelőtt kapta a jelentést róla, hogy megérkezett. Darby az elmúlt kilenc órában egyszer sajtótájékoztatót tartott, három hírműsorban jelent meg, találkozott a japán nagykövettel, és néhány befolyásos emberrel az Egészségügyi Minisztériumban és az Igazságügyi Minisztériumban. Igen elfoglalt ember. És nagyon aktív. És el tud érni dolgokat. Masada szimpatikusnak találta.

Kérem, bocsásson meg, tisztelt Masada úr, amiért csak most tudtam elszakadni kötelezettségeimből szabadkozott Darby.

Ugyan! legyintett Masada.

Nagyon örültem a meghívásnak, tisztelt Masada úr. Felháborítónak találom, amit Monus tesz a média felhasználásával. Az az ember elképesztő. Tudta róla, hogy iskolai tanulmányai során két alkalommal is évet kellett ismételnie, háromszor pedig pótvizsgára kötelezték?

Nem, ezt nem tudtam nevetett Masada. Torinaga és Horoshi is nevettek.

Megkínálhatom egy szakéval, Darby úr? kérdezte Masada.

Óh, nagyon szépen köszönöm, tisztelt Masada úr! lelkesedett Darby. Helyet foglaltak a tárgyalóasztal mellett. Egy aprócska, gyönyörű szép fiatal lány felszolgált a szakét. Amíg el nem ment, udvariassági tiszteletkörökkel mulatták az időt. Aztán Masada a lényegre tért.

Ez az alaptalan vádaskodás komolyan árt a jó hírünknek. De ha ez a Monus azt hiszi, hogy én ezt annyiban hagyom, akkor ő nem ismer engem.

Valóban nem ismeri önt, Masada úr, egyáltalán semmit sem tud önről -mondta Darby.

A pertől nem tartok, azt egész biztosan meg fogjuk nyerni jelentette ki Masada. Még a kártérítés felől is nyugodt vagyok. De hogy a jó hírünket hogyan szerezzük vissza Masada szándékosan hagyta nyitva a mondatot, hogy Darby előálljon az ötletével, ha van neki.

Darby arcáról eltűnt az udvarias mosoly.

Masada úr, van egy kis probléma. Idefelé jövet hallottam a rádióban, hogy ráakadtak egy újabb bunkerre, ahol egy 30 kilótonnás atombombát találtak.

Darby úr, amit a lányomról mondanak, az az első szótól az utolsóig hazugság. Ismerem a lányomat, tudom, kicsoda, nincsenek fehér foltok az életében. A becsületszavamat adom önnek, hogy a lányomnak semmi köze ehhez az egész náci dologhoz, és a lányom teljesen épeszű.

Tisztelt Masada úr, önnek egész biztosan igaza van, de a dolog nagyon komolyra fordult. Atombombát találtak, és Alaszkában biológiai fegyvert vetettek be. Én nem tagadom, hogy tévednek, vagy hogy valaki a háttérben szándékosan keveri így a kártyát. Masada úr, minden tisztelem az öné, mégis ki kell jelentenem, hogy önt a holnapi nap folyamán pszichiátriai teszteknek fogják alávetni.

Elnézést szólalt meg Horoshi úr , de ezt nem tehetik meg.

Értse meg, kérem, hogy tömegpusztító fegyverek kerültek a képbe! Ez teljesen megváltoztatja a helyzetet! Ilyenkor mindenki pánikba esik, ami érthető, és az értékek nagymértékben megváltoznak. Az Igazságügyi Minisztérium és az Egészségügyi Minisztérium máris támogatja Monust! A Japán Konzulátus máris olyan nyomás alatt van, ami páratlan az elmúlt nem is tudom hány évtizedben!

És akkor most mit javasol? kérdezte Horoshi.

Masada úr esetleg egy időre elutazhatna Japánba.

Nem – jelentette ki Masada ellentmondást nem tűrő hangon Joshi Masada sohasem futott el. Akármi

is történik, Darby úr, én maradok.

Darby elgondolkodott. Aztán hirtelen felderült az arca.

Hát persze! Annyira kézenfekvő! Masada úr, én pszichiáter vagyok, saját intézetem van, amely igen jó hírnévnek örvend. A törvény előtt az én szavam és az én szakértői véleményem ugyanannyit ér, mint dr. Monusé. Én fogom elvégezni azokat a teszteket. Részrehajlás nélkül. Tisztelettel. Tanúk jelenlétében. És nem egy homályos helyen lévő, teljesen ismeretlen tébolyda zárt ajtóinak mögött, fortyogó gyűlölettel és fékevesztett vággyal, hogy Nobel-díjat kapjak egy olyan hazugságért, mint a szekunder elmebetegség.

Masada úgy tett, mintha elgondolkodna a javaslaton, holott az volt a célja, hogy rávegye Darbyt a dologra.

Rendben van, Darby úr, így fogunk tenni. Köszönöm. Mikor lenne önnek a legjobb?

Most, Masada úr. Most rögtön. Nem tudom, hogy Monus holnap mikorra ér ide. Tőle még az is kitelik, hogy hajnalban érkezik.

Masada felállt.

Akkor máris induljunk! mondta. Mindenki talpra ugrott az asztalnál.

HARMINCKETTEDIK FEJEZET

1.

Mount Logan, Kanada

Október 26., csütörtök. Zónaidő: 08 óra 39 perc

Szállingózni kezdett a hó. Andan nem viselte valami jól a mély hóban való menetelést, de nem adhatta fel. Nem érdekelte, mennyire égnek az izmai a lábában és mennyire nehezen veszi a levegőt, már így is túl sokat álltak meg miatta, hogy pihenjen egy kicsit. Olyan csodálatot érzett Zoe iránt, mint amilyennel Darlának adózott, amikor még vak volt. A lányka a pokolból is kimentette, még a poklok poklából is.

Kiértek egy völgy peremére. Megálltak egy pillanatra, elnézték a tájat. Felhőtlen, tiszta volt az ég, már-már valószerűtlenül kék.

Ez gyönyörű súsította Andan elragadtatottan. Ez volt a legszebb táj, amit valaha látott életében.

Nagyon szép mondta Zoe.

Milyen messze vagyunk a határtól? kérdezte Andan.

Úgy hét kilométerre lehetünk. Nem is rossz ennyi idő alatt, tekintve a havat, a terepet és az

energiánkat.

Akkor megmenekültünk?

Úgy néz ki mondta Zoe. Egyelőre. De most menjünk tovább.

Elindultak le a völgybe. Zoe a dzsekije zsebéből két Mars szeletet húzott elő, az egyiket Andannak nyújtotta.

Andan nagyon éhes volt már, de nem szólt, mert kisebb gondja is nagyobb volt, mint az éhség. Kicsit meglepte a szó nélkül odanyújtott csoki. Ez valahogy olyan bensőséges dolog volt. Mintha barátok túráznának a hegyekben.

Elvette a csokit.

Köszönöm mondta meghatottan.

Szívesen. Már mindjárt ott vagyunk, még körülbelül egy kilométer. Ha leértünk a völgybe, megint pihenhetünk egy kicsit.

Nem szükséges, kibírom mondta Andan. Az udvariasság megkövetelte volna, hogy megkérdezze Zoétól, hogy ő bírja-e, de Zoe ninja volt (legalábbis Andan azt hitte), és nem igazán tudta róla elképzelni, hogy valami baj van az állóképességével.

Zoe szétnézett a távcsővel. Semmi gyanúsat nem vett észre. Kibontotta a csokiját és beleharapott.

Andan próbálta a vastag kesztyűben kibontani a papírt, de nem ment.

Foggal kell mondta Zoe. Csak le kell tépni. A papírt ne dobja el. Az is nyom. És a hegy sem ártott nekünk.

Andan nagy nehezen letépte a csokipapír tetejét, aztán kivette a szájából a papírdarabot és ügyetlenül begyömöszölte a zsebébe. Beleharapott a csokiba. Először meglepte az íz, a krém a belsejében, hogy olyan ragacsos volt. De be kellett látnia, hogy nagyon finom. Még sohasem evett ilyen csokit.

Leértek a völgybe. Északkeleti irányban egy szűk hágón mentek tovább, ami annyira beleolvadt a tájba, hogy Andan csak egész közélről látta meg. A hágó sűrű erdőbe vezetett.

Körülbelül háromszáz métert tettek meg az erdőben, amikor Zoe megállt, a szeme elé emelte a távcsövet, és nagyon alaposan körbenézett. Olyan alaposan, hogy Andan már azt hitte, baj van. De amikor Zoe leengedte a távcsövet, csak ennyit mondott mosolyogva:

Megérkeztünk.

Andan ide-oda kapkodta a fejét, de sehol sem látott házat.

Még egy kicsit odébb van mondta Zoe.

Alig száz méterrel beljebb Andan észrevett egy aprócska faházat. Nem is ház volt, inkább csak menedék. Egészen kicsi volt, talán ha tíz négyzetméter lehetett. Csak egy kallantyú volt az ajtón, semmi más. Zoe bement a házba.

- Oké-szólt ki.

Andan bement utána, és becsukta maga mögött az ajtót. Zoe elemlámpát vett elő és felkattintotta. Tényleg csak egy menedék volt, nem volt benne más, mint egy asztal, két szék, kályha, meleg ruha, fejsze, kés, elsősegélycsomag, keksz, csoki és szántott hús.

Andan leült az egyik székre. Kissé csalódott volt. Itt nagyon nehéz lesz írni. Bár talán éppen puritánsága miatt lesz biztonságos.

Ám Zoe még tartogatott néhány meglepetést. Lehasalt a földre és az ajkaival majdnem megérintve a padlót, megszólalt.

Hangazonosítás mondta egész halkán. Zoe vagyok, szeretnék bemenni.

A padló süllyedni kezdett. Ez olyan váratlanul érte Andant, hogy meglepetésében és ijedtében felnyögött. A padló, rajta mindennel, ami a menedékben volt, körülbelül négy méter mélyre süllyedt, ott megállt. Egy páncélajtó volt a falban.

Ajtót nyiss! szólt Zoe és az ajtó kinyílt. Odafordult a döbbszent Andanhoz. Jöjjön, menjünk be.

Andan felállt és úgy indult el, mint egy alvajáró. Zoe előtte lépett át az ajtón, és amikor ő is bement, a menedék padlója megindult felfelé, majd az ajtó is becsukódott.

Ez a rejtékhelyünk nem olyan nagy, mint az alaszakai, de azért megteszi mondta Zoe. Kilátás az sajnos nincs. Ahhoz ugyanis ablak kellene. De van pár kamera elrejtve a környéken.

Zoe végigsietett a folyosón és a legvégén, lévő ajtón ment be. Andan, mivel nem tudta, mit tegyen, követte. A biztonsági szobában voltak. Zoe beugrott a műveleti pult mögé és sorban bekapcsolta a teljes rendszert.

Mi történt, amióta nem jártam itt?

SEMMI EMLÍTÉSRE MÉLTÓ -jelent meg az egyik monitoron. Ez azt jelentette, hogy senki nem járt még a ház közelében sem.

Oké. Most itt fogunk lakni. Fűts be, és töltsd fel a medencét.

A FOLYAMATOK ELINDULTAK.

Helyes.

Andan kezdett magához térni.

Itt még medence is van? kérdezte.

Igen, de nem akkora, mint az előző búvóhelyünkön. Az itteni csak hatszor három méteres, és másfél méter mély. Néhány tempót azért lehet benne úszni. Van felfújható fotelunk Zoe mutogatni kezdett, mintha a felfújható fotelben ülne. Van egy pohártartó itt a jobb kezénél, ahová narancslé vagy Coca-Cola kerül, a bal kezénél egy kis tálnak van helye, ahonnét csokidarabokat csipegethet, amikor gondolja. Csipszet nem szabad, mert attól koszos lesz a víz. Zoe sajnálkozó arcot vágott.

Andan csak nézte meredten a lányt, aztán kitört belőle a nevetés. Az egész helyzet teljesen elképesztő volt. Ott ült a széken ez az aprócska lány, szétvert arccal, kitört ujjakkal, és sajnálkozva mondta: csipszet nem szabad. Andan úgy érezte, a legjobb döntés, amit életében hozott, az volt, hogy Masadától kért védelmet. Hát megkapta. Olyan védelmet kapott, amire még Darla sem volt felkészülve.

Maguk heten a legelképesztőbb emberi lények, akikkel valaha is találkoztam mondta nevetve.

Zoe is nevetett.

Azért maga sem egy szokásos ember.

Igyekszem hajolt meg Andan.

Miután kinevették magukat, Zoe megmutatta Andannak a szobáját, aztán körbevezette a kétszintes, földalatti házban, és majdnem minden helyiséget megmutatott neki. Ezután Zoe átöltözött, lefürdött (még hozzá nagyon alaposan), a ruháit pedig kidobta a szemétkébe (ugyanis semmi kedve nem volt kimosni belőlük, ami beléjük száradt), majd ellátta a törött ujját, és míg Andan fürdött, vacsorát készített. Zoe egy, Andan két nagy tányér bolognai spagettit evett meg. Utána Zoe bement a biztonsági szobába aludni, Andan pedig a saját szobájába írni.

2.

Leon Pszichiátriai intézet,

Staten Island, New York

Október 26. csütörtök, 12 óra 30 perc

A sürgősség miatt némi időbe telt, mire Darby összeszedett néhány tanút, akiket a bíróságnak is el kell majd ismernie. Még Monust is felhívta, aki igen dühös volt, amiért Darby keresztbe tett neki. Az igazgatói irodában Darby, Masada és Horoshi úr elbeszélgettek a stratégiáról, amíg a felkért tanúk meg nem érkeztek. Öt tanú volt jelen: dr. Kathleen Triwett, klinikai pszichológus, dr. Joel Robinson, pszichiáter, dr. Mike H. Johnson, ügyvéd, Helen Peterson, a New York Times egyik vezető cikkírója, és Thorn Earl, ismert irodalmár és író, aki rendszeresen boncolgat műveiben pszichiátriai-pszichológiai kérdéseket Darby bemutatta a tanúkat Masada és Horoshi úrnak. Két nyomozó és hat egyenruhás rendőr is jelen volt, a hivatalos jelleg miatt, és hogy semmiképpen ne legyen rendbontás.

Néhány perccel fél egy után, mindenki legnagyobb megdöbbenésére, feltűnt Marc, két ügyvéd

társaságában és bevezetés nélkül azonnal fenyegetőzni kezdett. Masada úr hat testőre úgy helyezkedett, hogy Monus semmiképp ne férhessen hozzá. Nem mintha féltették volna Masada urat, hanem mert nem akarták, hogy a dolgok még jobban elfajuljanak.

Darby! Ezt még nagyon megbánja, megértette? fenyegetőzött Monus. Van arról fogalma, hogy mivel játszik? Emberek életével, érti?

Darby rámosolygott Monusra.

Miért ilyen fontos magának a Nobel-díj, Monus? kérdezte cinikusan. Átgázolna mindenkin, ugye? A cél szentesíti az eszközt, jól mondom?

Maga csak egy nagyképű vulgárpszichiáter, aki a tévében osztogatja ostoba tanácsait! vágott vissza Monus. Egyszerűen képtelen felfogni, hogy emberi életek tíz vagy százezrei, lehet a tét? Nem érti? Nem tudja ezt összerakni az agyában? Nem tudom, mennyit kap ezért a színjátékért a Masada Konszerntől, de úgy éljek, hogy meg fogom tudni! És akkor, jaj magának!

Na, tisztuljon innen! mutatott Darby a liftre, aztán Masada úrhoz fordult. Kérem, bocsásson meg, Masada úr, amiért ilyen inzultusnak lett kitéve.

Igazán semmiség mondta Masada.

Darby egy ajtóhoz vezette a társaságot, amit kulccsal nyitott ki. Bement, feloltotta a villanyokat. Kellemes szoba volt, olyan, mint egy társalkodó. Magas, mennyezetig felérő könyvespolcok, tömve könyvekkel, kényelmes ülőkanapék és öblös fotelok, melyek egy barna asztalt vettek körbe. Az ablak előtt cserépben pálma állt.

Itt fogjuk elvégezni a teszteket mondta Darby. Kérem, hölgyeim és uraim, fáradjanak be. A kabátjukat nyugodtan akasszák valamelyik fogasra, amelyikre tetszik. Elnézést, Masada úr, de megkérné a testőreit, hogy ügyeljenek, hogy Monus ne tehesse be a lábát? És kérem, Horoshi úr, ön sem jöhet be. Részhajlással vádolhatnának bennünket.

Masada utasította a testőreit és Horoshit, hogy várjanak.

Elnézést, uraim! szólt oda Darby az egyenruhás rendőröknek. Szükségem lenne önök közül valakire, aki kezeli bent a kamerát.

Az, egyik rendőr jelentkezett.

Én szívesen vállalom, uram. Videooperatőr-tanfolyamot végeztem -mondta a fiatal férfi.

Rendben van, jöjjön! Az egész társaság bement a szobába. Uraim, körülbelül egy-másfél órát leszünk bent, többet semmiképpen. Van egy kávéautomata a folyosó végén. A kávé ugyan nem a legjobb, de legalább kávé mondta Darby a folyosón várakozóknak, majd ő is bement a szobába, becsukta és rázárta az ajtót.

Monus meglehetősen ideges volt, amiért kirekesztették.

Tegyenek már valamit! kiabált az ügyvédeire, akik behúzták a nyakukat.

Elnézést, uram, de ez kórház szólt rá az egyik rendőr. Kérem, ne hangoskodjon!

Monus úgy nézett ki, mint aki mindjárt olyat mond a rendőrnek, amit maga is megbán, án nem tett semmit, csak dühösen megfordult és elindult.

Tűnjünk innen a francba! sziszegte. Ügyvédeivel együtt a lifthez mentek és beszálltak. Bent a szobában már mindenki helyet foglalt.

Jól érzik magukat, fesztelenek? kérdezte Darby körülnézve. Mindenki bólintott vagy igent mondott.

Csodálatos! odafordult a kamera mögött álló rendőrhöz Felkészült?

A rendőr állított a fókuszon.

Csak Masada úr legyen benne, vagy mindenki? kérdezte.

Mindenki, természetesen. Ez a felvétel elemzés tárgya lesz.

Értem, uram. Én készen vagyok.

Helyes Darby a kamerába nézett. Tisztelt hölgyeim és uraim, tisztelt bíróság, dr. Phil Darby vagyok, pszichiáter, a León Gardner Pszichiátriai Intézet főigazgató főorvosa. Most 2000. október 26-a van, csütörtök. Az idő felnézett a faliórára 12 óra 46 perc. Joshi Masada úr, japán üzletember, a Masada Konzern elnök-vezérigazgatója és tulajdonosa pszichiátriai tesztelése okán gyűltünk itt most össze. Dr. Marc Monus azzal vádolta Joshi Masada urat, hogy mentálisan beteg. Ennek a tesztnek az a célja, hogy igazolja, vagy cáfolja ezen kijelentést. Bemutatom a tanúkat röviden mindenkit bemutatott. Lássunk is hozzá. Masada úr?

Kezdhetjük bólintott Masada.

Masada teljesen nyugodtnak látszott, belül azonban dúlt-fűlt, amiért részt kell vennie ebben a nevetséges színjátékban. Megesküdött magában, hogy tönkreteszi Monust, bármibe kerüljön is.

Darby mellett a földön kartondoboz volt, abban tartotta a teszteléshez szükséges eszközöket. Kivett egy lapos, négyzet alakú fadobozkát, és Masada úr elé tette az asztalra.

Masada úr, kérem, nyissa ki a dobozt, szedje ki a benne található kis kockákat, és rakja össze őket egy sorban, úgy, ahogy összeillenek. Van rá tíz perce. Darby elindított egy stoppert.

Masada kinyitotta a dobozt, és kibortította belőle a kis kockákat. Sorban mindet megnézte, és letette maga elé őket az asztalra. Számokat és műveletjeleket festettek a kockák oldalára. Kis kockákat kell rakosgatnia, hetvenévesen Ezért a megalázásért Monus meg fog halni.

Masada hirtelen nagyon álmos lett Arra gondolt, hogy már bizony elég régóta talpon van, nem csoda, ha álmos. Igyekezett jobban koncentrálni. Újra rátört az álmoság. Ezúttal sokkal erősebben, mint az

előbb. Alig tudott ébren maradni.

Aztán hátradőlt a fotelben, és mély alvásba zuhant.

A kockákat erős kontaktméreggel preparálták, amely a bőr pórusain át szívódott fel. A méreg nem volt halálos, csupán öt-hétórai kómaszerűen mély alvást idézett elő.

Kinyílt a hátsó ajtó és belépett Monus.

Megvan? kérdezte.

Darby felállt, átment Masadához. Felhúzta a szemhéját, megnézte a pulzusát.

Igen, megvan mondta.

Monus bólintott. Elővette a telefonját és beütött egy számot. A második csöngés elején vették fel. Egy férfi szólt bele:

Ackermann. Elkapták?

Igen, elkaptuk a mocskot. Máris szállítjuk.

3.

John F. Kennedy Nemzetközi Repülőtér,

Queens, New York

Október 26. csütörtök, 14 óra 23 perc

A Kensors képviselőtének vezetője természetesen semmire sem emlékezett abból, ami az irodájában történt, amikor Damien ott járt. Ezt azzal magyarázta, hogy a beszélgetés minden bizonnyal nem volt érdekes. Tévedett. A beszélgetés nagyon érdekes volt, bár elég egyoldalú. Damien kérdezett, ő pedig válaszolt. A képviselő vezetője elmondta, hogy a vécében minden lámpa egyik rögzítőcsavarja valójában egy kamera, így tartják szemmel az egész helyiséget, de nem a képviselőt. Ha nagyon fontos, a képviselő vezetője be tud jutni a használaton kívüli folyosóra, de annál tovább sohasem engedték. Csak előzetes bejelentkezéssel nyitják ki neki az egyik fülke hátsó ajtaját, más módon nem lehet bejutni.

Gorkie-nak ennyi információ elég is volt, hogy elkészítse a bejutás tervét. A terv éppolyan pofon egyszerű volt, mint Chiltonnál.

Az előkészületek miatt néhány órával el kellett halasztani az akciót. 14:23-kor Damien bement a vécébe, és beült az egyik fülkébe, majd nem sokkal később Nadya is megjelent egy nagy aktatáskával, férfinak maszkírozva. Egy nőt nagyon nehéz férfivá maszkírozni úgy, hogy az tényleg hiteles legyen. Főleg, ha valakinek olyan alakja és olyan járása van, mint Nadyának. Gorkie természetesen alaposan megtanította a ninjákat a legkülönbébb álcákra, így Nadya gond nélkül és hitelesen alakított egy férfit.

Nadya beült az egyik fürkébe, de már az első pillanattól kezdve igen gyanúsán viselkedett. Ugyanis nem kezdett el vetkőzni, egyszerűen csak lehajtotta a vécétetőt és ráült, az aktatáskáját meg a lába között tartotta lent a földön. És nem tett semmi, csak ült, és időnként megnézte az óráját. 14: 36-kor az aktatáskáját az ölébe vette és kinyitotta. Egy bomba volt benne, öt kiló C4-es plasztik. A bomba egy időzítőszerkezethez volt kapcsolva, amit 3 percre állított, élesítette a szerkezetet, majd szinte futva elhagyta a vécét.

Damien néhány másodperccel az után lépett ki a fürkéből, hogy becsukódott az ajtó Nadya után. A mosdókhoz ment, letette a táskáját a lába mellé, és a Nadya által használt fürkével szembeni mosdónál elkezdett mosakodni.

Az egész annyira döbbenetes volt, annyira gyorsan történt, és annyira kevés időt hagyott a cselekvésre, hogy Lansky biztonsági szolgálata mindössze egyetlenegy dolgot tehetett, mert többre nem volt ideje: hárman, mint az örültek sprinteltek a vécéfürkéhez, hogy azonnal leállítsák az időzítőszerkezetet. Ha itt felrobban öt kilogram C4-es plasztik, Lansky szintjéig minden beomlik.

A vécéfülke hátsó fala, mint egy ajtó, megmozdult, és hangtalanul benyílt a használaton kívüli folyosóra. Egy fickó a táskáért nyúlt, hogy berántsa, ám alig fogott rá a táska fülére, amikor legnagyobb döbbenetére, berúgták a fürke ajtaját.

Az ajtó és a zár nagyon erős volt, de nem elég erős ahhoz, hogy kiállja egy képzett ninja teljes erőből végrehajtott rúgását. Damien két hangtompítós pisztollyal volt felszerelve. Homlokra lőtte a fickót, majd nekiment, betaszította a folyosóra, és lelőtte a másik két férfit is, akik a bombáért rohantak fel.

Damien felkapta a táskát és már rohant is tovább. A bomba miatt tárva-nyitva állt a lejárati ajtó Lansky színjére. Egy jó huszonöt méter mély acélfalú akna tátongott Damien előtt. Damien valóban élesítette a bombát az aktatáska számszárával, és ledobta az aknába.

A vécében csupán négy férfi tartózkodott, most mind a négyen egyszerre mozdultak meg, fegyvert rántottak, és Damien követve betódultak a használaton kívüli folyosóra. Az utolsó a falon lévő karral visszazárta a vécéfülke hátsó falát.

Eközben Nadya a parkoló felé igyekezett, hogy a Lincolnban várakozzon.

Az aktatáska felrobbant. Valójában nem plasztik volt benne, hanem egy úgynevezett biztonsági biofegyver, egy kitenyésztett harcivírus, melyet a Hattori-klán szakértői a Yume, vagyis az álom névvel illettek, utalva az álom közbeni tehetetlenségre. A biztonsági biofegyver nem tömegpusztító biofegyver. Rendkívül fertőző, hatásait szinte azonnal kifejti, de gazdatest nélkül csak másodpercekig életképes. A Yume nagyon agresszív vírus, áthatol még a ruhán is és a legtöbb gázmaszk szűrőjén is. Nagyon gyorsan fertőz, és az általa okozott betegség lappangási ideje kevesebb mint két másodperc. A fertőzés tünetei: a szem bevérzik, az izmok elernyednek, a fej majd széthasad. Ez az állapot mintegy harminc-negyven percig marad fenn, azután a vírus elpusztul a testben. Olyan, mint egy végletekig feldoppingolt futó, aki lebeg egy kocsit, aztán holtan rogy össze.

Az öt ninja az akna falába épített fémlétrán csúszott le Lansky alagútjába, a legutolsó, Shana bezárta maga után az akna fedelét.

Az akció első fázisa alig húsz másodpercig tartott. A klán rohammal bevette Lansky legfelső szintjét anélkül, hogy a biztonsági szolgálat embere vészjelet tudott volna leadni, mert mire ariadógombhoz nyúlt, már megkapta a fertőzést és magatehetetlenül hevert a földön.

A végében az akciónak nyoma sem volt, eltekintve attól a néhány porszemtől, amely a berúgott ajtó zárjának kiszakadása nyomán hullt a földre, és amit csak egy igazi nyomszakértő tudott volna értékelni.

A táskákból fegyverek és más felszerelési tárgyak kerültek elő. Mörjike letett a földre egy szeizmikus mozgásérzékelőt, egy légmozgásmérőt pedig az alagút felé irányított. A műszerei nem jeleztek mozgást.

Volt egy nyitott ajtó, az aknától öt méterre. Damien bekukkantott. Két férfi feküdt a földön mozdulatlanul. A szobában egy hatalmas műveleti pult volt. Damien jelezte Gorkie-nak, hogy két ember, harcképtelenek.

Gorkie bólintott, hogy érti. Itt volt az idő, hogy megszabaduljanak az álcájuktól. A súlyos bőrfesték, az arcra felragasztott álorr és álbőr valójában borzasztóan kényelmetlen viselet, zavarja az embert az érzékelésben, és irritálhatja az alatta lévő vört. Egy perc alatt megszabadultak a férfinaszktól és az álcaruházattól.

Mörjike bement Damien után a biztonsági szobába és leült a műveleti pult mögé, Damien pedig neki kezdett a kihallgatás előkészületeinek. Eközben Shana örködött Mörjike mozgásérzékelői mellett, Nicole és Gorkie pedig a földön, a falon és a mennyezeten vizsgáldtak, hogy rájöjjenek, milyen a védelmi rendszer.

A klán tagjai az akció előtt magukhoz vették a Yume vírus ellenszerét, így rajtuk egyetlen tünet sem fejlődött ki semmilyen mértékben. A két biztonsági ember azonban annyira rosszul volt, hogy alig tudták kiejteni a szavakat. Damien többször is visszakérdezett egy-egy szóra, hogy jól értette-e. Mörjike a műveleti pultnál ült, azt tanulmányozta. A programok, amiket használtak, teljesen ismeretlenek voltak a számára.

Kérdezd meg, hogyan lehet felvenni valamit a számítógépről fordult Mörjike Damienhez.

Damien megkérdezte az egyik fickót, aki nagy nehezen elmondta, hogy üres lemezeket az egyik fiókban találni, rá kell tenni az egyik kis tálcára, ami becsúszik a komputer oldalába, majd ujjal meg kell érintem az egyik ikont a képernyőn, majd azokat a fájlokat, amiket át akar másolni, majd a másolás ikonját is meg kell érinteni. Mörjike felvett némi anyagot három lemezre, aztán tönkreverte a műveleti pultot, hogy egyáltalán ne lehessen használni.

A kihallgatás végeztével Damien eltörte a két biztonsági ember légcsövét. Shana gyújtóbombát helyezett el a biztonsági szobában, és úgy állította be, hogy akkor robbanjon, amikor valaki belép a helyiségbe.

Gorkie kézjelekkel adta ninjái tudtára, hogy az alagút védelmi fegyverzete a falba épített csöveken keresztül fejt ki hatását, ami lehet tűz, mérges gáz, de akár sav is.

A mozgásérzékelők még mindig nem jeleznek semmilyen mozgást.

Továbbmentek. Egy lifttel folytatták az útjukat lefelé. Amikor a lift megállt, Gorkie úgy becsülte, száz méterre lehetnek a felszíntől. A liftből kiszállva csővasút alagutat láttak, amely egyetlen irányba vezetett. Semmilyen jármű nem volt a közelben.

A biztonsági emberek azt állították, hogy csővasúttal egészen Washington DC-ig el lehet jutni. Ha szükséges, mondták, az alagutat több részén is le tudják zárni, mérges gázzal, tűzzel vagy vízzel árasztják el, és a vízbe magasfeszültségű áramot vezetnek, ezen a módon tudják megvédeni az alagutat, ha illetéktelenek hatolnának be. A biztonságiak elmondása szerint kétszáz méterre van egy mozdony, amivel szükség esetén a bázisra mehetnek Washington DC-be, és azt is elmondták, hogy ott van Lansky, akit ők csak Gazdának szólítanak.

A ninják megtalálták a tartalék mozdonyt. Úgy nézett ki, mint egy rakéta. Beszálltak. Elég szűkös volt a hely, mert a vezetőén kívül csak két ülést tettek be. Damien az elmondottaknak megfelelően beindította a mozdony motorját, majd sebességbe tette és előrenyomta az indítókart. A mozdony fokozatosan, nem kényelmetlen mértékben gyorsult, de a gyorsulásnak úgy tűnt, csak nem akar vége szakadni. A gyorsulás végül 500 km/óránál állt le.

Mekkora a távolság New York és Washington között? kérdezte Mörjike. Úgy 350 kilométer? Valami ilyesmi. Ez a vonat háromnegyed óra alatt ott van. Hát ez nem semmi! Milyen mélyen lehetünk? Ötven méternél sokkal mélyebben.

Talán megvan az száz is mondtá Gorkie. Ilyen mélységben már nem akkora probléma a nagy távolság, hiszen ide nem lehet véletlenül lejutni, nem tárja fel egy csőtörés vagy egy nagyobb robbanás. Ez túl mélyen van, az ilyen hatások már nem érnek ide. Nincs olyan városrendezési terv, ami száz méterre nyúlna le az utcák alá.

Az egyik biztonsági mondta, hogy a Gazda a Washington Chanellnél lakik mondtá Damien. A közeledő vonatnak be kell majd jelentkeznie, és ha nem teszi, elpusztítják. Hogyan csináljuk, Gorkie?

Tíz kilométernél kell bejelentkezni, mi tizenkét kilométerre megállunk, és onnan gyalog magyunk tovább.

- Lefutjuk?

Persze. Bemelegítünk mosolyodott el Gorkie.

Nadya megússza -jegyezte meg Shana.

Jó félóra múlva Damien leállította a vonatot, majd lekapcsolta a reflektorokat. Mindannyian kiszálltak és a cső egyik oldalfalához mentek. Mörjike ismét mozgásdetektorokat vett elő, de egyik sem jelzett semmilyen mozgást. Futásnak eredtek, egymás mögött, egymástól két méterre, nem nagyon gyorsan, de elég gyorsan ahhoz, hogy ötvenöt perc alatt eljussanak a vonat végállomásáig.

Hatvan perccel később már normál szívritmussal figyelték távcsöveken keresztül Lansky

rezidenciájának csővasútállomását.

Mörjike mozgásérzékelői ismét nem észleltek semmit. Nem is várták, hogy másképp lesz. Az állomásról egyetlen, ijesztően vastagnak látszó ajtó vezetett tovább. Az állomás teljesen kihalt volt. Damien négy kamerát fedezett fel és még néhány egyéb érzékelőt, melyeket nem ismert fel.

Mind az öten tudták, hogy Lansky rezidenciája egy halálcsapda.

Egy hadsereg sem jutott volna be oda.

A víztrükk itt nem vált volna be. A bombatrükk sem.

Csak egy harmadik trükk segíthetett.

Gorkie kézjelekkel magyarázta el a tervet. A ninják bólintottak, és előkészítették a gázmaszkokat arra az esetre, ha Lansky mérges gázt nyomna ki az alagútba. Gorkie levette a felszerelését, mindent, csak cipő, nadrág és egy póló maradt, még az óráját is levette. Azután kiment az alagút közepére, és elindult Lansky rezidenciája felé.

Néhány másodperccel később az egész rezidencia riadókészültségben volt. Egy nő tűnt fel az alagútban, ahová senki emberfia soha le nem jutott. Még Lansky is bement egy terembe, ahol egy monitoron keresztül megnézte, ki sétál feléjük.

Ki ez? kérdezte.

Az a nő, aki Julius Andan követ bűntársa mondta az egyik biztonsági. Lauren Gilmore a neve.

Mit keres itt?

Megszólalt egy másik férfi.

A repülőtéri állomás nem veszi fel.

Mi történik itt? kérdezte Lansky. Senki sem tudta.

Kérdezze meg, hogyan jutott ide és mit akar? fordult az egyik biztonsági felé.

Igenis, Gazda mondta a férfi, akit Lorrnak hívtak. Bekapcsolta az állomás hangszóróját. Álljon meg!

A hang, borzasztó erős volt, szinte sokkoló. Gorkie megállt. Felemelte a kezét és körbefordult, aztán megrázta a haját, átfésülte az ujjáival, majd levette a pólóját és kirázta, aztán a cipőjét, azt is megrázta, végül a nadrágját és a bugyiját is, és mindent jó alaposan kirázott, majd felöltözött. Mindenki láthatta, hogy fegyvertelen.

Lauren Gilmore vagyok szólalt meg Gorkie. A Gazdát keresem, Godard Lanskyt.

Hogy kerül ide? kérdezte Lorr.

Julius Andan követ Joshi Masadat kérte meg, hogy segítsen neki eltűnni. Azért őt, mert úgy gondolta, ismer valami japán titkos társaságot. Joshi Masada nem ismert semmi efféle szervezetet. A Netsuke Tower cégei közösen létrehoztak egy nagyon jól felszerelt és csúcsképzett emberekből álló zsoldoscsapatot, hogy megvédje őket. Mi tüntettük el a házából október 13-án.

Hogyan kerül ide?

Andan nagyon sokat beszél, és az információi alapján tudtunk a Gazdáról. Tudtuk, hogy mit irányít és egyszerűen csak visszaköveltük a kapcsolatait Nyilvánvaló, hogy szüksége van a CIA-ra. Megnéztük, ki áll közeli kapcsolatban Donovannal, aki képes irányítani őt. Így találtunk rá Warren Rockwellre. Kiszedtük belőle Nigel Chilton nevét. Chiltonból a Gazda nevét. Egypáran elmentünk a JFK reptérre, és kizárásos alapon sikerült rájönnünk, hogy hol van a kapcsolódási pont a reptér és a felszín alatti világ között. Lejöttünk. A reptéri személyzetet likvidáltuk, az ottani rendszert megbénítottuk. Az embereim elhelyeztek egy nagyerejű bombát, amit felrobbantanak, ha nekem nem sikerül megegyeznem a Gazdával. Ha a bomba felrobban, kiderül, hogy van ez az alagút. Értik, ugye? Tudom, hogy a Gazda képes lenne megoldani a felmerülő problémát, de minek vesződne vele, ha nem muszáj? Én átadom Andant, de csak akkor, ha a Gazdával meg tudok egyezni.

Lansky gondolkodott.

Gazda szólalt meg az egyik biztonsági. Lansky felé fordult. A mozgásérzékelők senki mást nem jeleznek az alagútban. A légnyomásváltozásból nem észleltük a vonat közeledését, tehát tíz kilométernél messzebb állította le. Akarja, hogy pontosan utánanézzek, hogy hol a vonat?

Tegye. mondta Lansky.

A férfi az alagút szerkezeti változásaival kapcsolatban végzett számításokat, így állapította meg, hogy hol a mozdony.

Ahogy sejtettük, Gazda mondta két perccel később. Mintegy tizenkét kilométerre.

Lansky Lorrshoz fordult.

Kérdezze meg, mit akar.

Lorr a mikrofonhoz hajolt.

Mit akar?

Egyezségét. Én átadom Andant és cserébe, ki akarok szállni. Gorkie dühös képet vágott. Nekem ez az egész szar nem éri meg! Nem akarom ezt tenni! Ki akarok szállni! Be akarom fejezni! Andan nekem nem tud már adni semmit! A szolgálataink már messze felülmúlták a pénzügyi lehetőségeit. Ki akarok szállni! Ki akarok ebből az egészből szállni! Nem akarom folytatni! Nekem ez nem éri meg! Nekem ez nem buli, ez nem üzlet, fogják már fel! Nem akarom, hogy a fél világ engem üldözzön! Nem akarom, hogy a képem ott virítson a tévében! Idejöttem. Bebizonyítottam, hogy elég jó vagyok. Nekem nem

kell Andan. Nem érdekelnek a nevetségés eszméi! Az eszmékért semmit sem lehet kapni a boltban, nem igaz? Nem pénzt kérek, csak szabadságot. Azt akarom, hogy vége legyen ennek a rémálomnak.

Zárják le a legközelebbi kaput! rendelkezett Lansky.

Igenis, Gazda mondta katonásan az egyik embere. Tizenöt másodperccel később huszonkét méterre a ninják előtt egy tíz méter vastagságú fal elindult lentől felfelé.

A ninják azonnal felpattantak, és rohantak, hogy át bírjanak mászni, és Gorkie ne maradjon egyedül.

Mozgás az alagútban -jelentette az egyik biztonsági. Négy ember. Futnak. Át akarnak mászni néhány másodperc múlva hozzátette. Átmásztak. A kapu mellett rejtőznek, a fal mellett.

Engedjék be a nőt, aztán zárják be az ajtót és tegyenek ott kint mínusz 200 fokot mondta Lansky, aztán elindult kifelé. A nőt, miután alaposan átvizsgálták, hozzák a V663-as alagútba. Két ór kísérje.

Igenis, Gazda! vágta rá többen is. Lorrs a mikrofonhoz hajolt.

Jöjjön fel a lépcsőn az ajtóhoz!

Megyek mondta Gorkie és előrement. Fellépdelt a tíz lépcsőfokon az ajtóig.

Damien, Nicole, Mörjike és Shana százötven méterre voltak tőle.

Forduljon, meg és a kezeit tartsa hátra! mondta Lorrs. Ha bármivel próbálkozik, azonnal meghal.

Rendben mondta Gorkie. Megfordult és hátratarthatta a kezeit. Damien távcsövön keresztül figyelte. Gorkie mindjárt bent lesz.

Az ajtó mögötti folyosóra az egyik helyiségből négy automata fegyverrel felszerelt biztonsági lépett ki. Egyiküknél különleges bilincs volt. A felszínen ismeretlen védőkabátot viseltek.

Folyékonyhidrogén-tartályok csapjait megnyitni! rendelkezett a biztonsági szolgálat vezetője.

Igenis! vágta rá az egyik férfi, és a számítógép segítségével a folyosószakasz teljes hosszában megnyitotta a folyékonyhidrogén-tartályok csapjait.

Ha jelt adok, aktivizálja a szórófejeket!

Igenis!

Gorkie mögött kinyílt az ajtó. Az egyik fegyveres férfi a bilincset rátette Gorkie csuklójára.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

1.

Lansky rezidenciája,

Washington DC

Október 26. csütörtök, 16 óra 45 perc

Szibériában van egy Ojmjakon nevű falu, ahol -40 fok körüli az átlaghőmérséklet, a helybéliek a szélsőséges hidegben való túlélés szakértőivé váltak, hogy életben tudjanak maradni. Az élet ilyen hőmérsékleten rendkívül megterhelő, ha az ember csak egy hibát elkövet, elpusztulhat. Az autók benzintartálya alá tüzet raknak, így melegítik fel az üzemanyagot. -40 Celsius-fokon a fém olyan rideggé válik, hogy egy egyszerű kis ütődéstől eltörhet. Ezen a hőmérsékleten minden nagyon lassú. -200 Celsius-fok nem e világi hideg, ilyen sehol sincs a földön. Az emberi test egyetlen másodperc alatt szoborrá fagy és meghal. Ha ütés éri, szilánkokra törik szét. -200 fokon nem százötven méter, de néhány lépés sem tehető meg.

Lansky az egyik járatban sétált. Ment előre, hátratett kézzel és gondolkodott. Természetesen nem akart megegyezni Lauren Gilmore-ral. Akarta Andant, de ha ő megvan, akarta a nőt is. Mindketten meg kell, hogy haljanak. Mindazzal, amit tettek, felmérgeztették őt, Godard Lanskyt, és az ilyesmi halálos vétek, túlmegy minden határon. Nagyon meg fogják bánni, hogy ezt tették.

Lansky megállt és hallgatózott. Teljes csend, hallotta még a saját szívverését is. Tudta, hogy senki nem bírja rajta kívül elviselni ezt a csendet, ezért is akart itt tárgyalni a nővel.

Lansky ment tovább. Nem volt érzéke a női szépséghez, képtelen volt megállapítani, hogy Lauren Gilmore szép-e vagy csúnya, vagy valahol a kettő között. De egyáltalán nem is érdekelte. Legszívesebben azonnal vallatásnak vetette volna alá a nőt, csak az a bomba zavarta a JFK-n. Ha az felrobban

Lansky ismét megtorpant.

Még mindig semmi.

Kezdett mérges lenni. Megfordult és elindult visszafelé, az ajtó felé. Ki nem állhatta, ha várnia kellett. Valaki még nagyon meg fogja bánni, amiért még mindig nincs itt a nő.

Az alagútban húszméterenként égett egy lámpa, ami úgy ötméternyi területet világított meg, vagyis két lámpa között az alagút jó része sötétben volt.

Lansky lenézett a földre, figyelte, ahogyan rálép a lámpa fénykörének legszélére.

Azután felemelte a fejét, és azonnal megtorpant.

A lámpa fénykörének másik szélén Gorkie állt. Egyedül.

Lansky és Gorkie egymást nézték.

Aztán Lansky lassan elindult Gorkie felé, Gorkie meg Lansky felé, ugyanazzal a sebességgel.

Középen, a lámpa alatt találkoztak.

Lansky nem félt. Ez az ő világa volt, és mindig is ő parancsolt, ő egyedül.

Jöjjenek ide! szolt Lansky Gorkie mögé. Semmi. Semmi nesz. Jöjjenek ide! utasította embereit Lansky egy kicsit felemelt hangon.

Az embereit keresi? szólalt meg Gorkie. Lansky ránézett. Az emberei épp most halnak meg tájékoztatta Gorkie. Szép sorban egymás után.

Lansky ezt nem értette.

Amikor kinyitották az ajtót Gorkie-nak, az egyik fegyveres férfi feltette Gorkie csuklójára a bilincset, de rákattintani már nem volt ideje. Az ütéstől, ami az orrát érte és amitől azonnal meghalt, hátrarepült és felborította egyik társát. Gorkie kézzel nyakon vágta a másik fegyveres férfit, a harmadiknak elkapta a nyakát, és elroppantotta a légcsövét. A negyedik, aki a földön feküdt halott társa alatt, egy talpélrúgástól veszítette életét.

Gorkie felkapott egy géppisztolyt a földről, és nekiindult berugdosni az ajtókat. Az első ajtó volt a vezérlő. A biztonsági ember, aki a szórófejeket aktivizálta volna, csak arra várt, hogy a lámpa a falon jelezze, hogy az ajtó zárva. Ehelyett berúgta valaki a helyiség ajtaját, egy géppisztolyos nő rontott be, és habozás nélkül tüzet nyitott.

A ninják berohantak az állomás nyitott ajtaján át a folyosóra. Shana és Nicole a folyosó jobb oldalán mentek végig minden helyiségen, Gorkie a baloldalon haladt. Mörjike a folyosón örködött, Damien a biztonsági szobába ment, hogy találjon valakit, akit kivallathat.

Damien kivallatott néhány embert, hogy tudjanak tájékozódni az épületkomplexumban. Mörjike térképeket nyomtatott ki, aztán bejárták Lansky egész rezidenciáját, és mindenkit megöltek, akit csak találtak. A berendezéseket módszeresen tönkretették. Amint Damien megtudta, hogy hová ment Lansky, tudatta Gorkie-val. Gorkie így jutott el a titkos járatba, ahol Lansky elmélkedni és relaxálni szokott.

Mi az ajánlata? kérdezte Lansky.

Semmi válaszolta Gorkie.

Lansky meglepődött, de nem mutatta.

Hol van Julius Andan? kérdezte.

Majd hülye leszek megmondani vetette oda Gorkie.

Lansky semmit se értett. Az nem lehet, hogy rájuk akadtak

- Miért jött?

Miattad felelte Gorkie.

Lansky kezdett félni. Sohasem érzett ilyesmit korábban.

- Mit akar?

Téged megölni.

Most először Lansky tekintete elárulta, amit érez: rémületet. Érdekes érzés volt, fuldoklott tőle.

Én szívesen kötök üzletet magával nyögte ki nagy nehezen.

Nincs neked semmid, ami nekem kellene mondta Gorkie.

Bármennyi pénzt tudok adni. Akár tízmilliárdot is. Akár százat.

Na és? Gorkie megvonta a vállát. Mit kezdjek vele? Tartsak rabszolgákat? Nekem nem kell.

Ezermilliárd mondta Lansky elfehéredve. Gorkie nevetett.

Te csinálod a háborúkat meg a bűnözést, Lansky, és ennyire félsz a haláltól? Lássuk be, ez elég vicces.

Ekkor Gorkie tenyérrel Lansky homlokára csapott. Lansky ájultan rogyott össze. Gorkie megragadta a hajánál fogva és vonszolni kezdte. Kihúzta a járatból, és egy üres helyiségbe vitte, ahol egyetlen bútor sem kapott helyet. Otthagyta a földön, nagyjából a terem közepén. Elővett a zsebéből egy kis dobozt, amiben három adag Neko volt. Kivette az egyiket, szétfeszítette Lansky száját, és leöntötte a torkán a Hattori-klán igazságszérumát.

A Hattori-klán azért ezt a módszert választotta a folyadék szervezetbe juttatásánál, mert egy szúrás, bármilyen apró is, felfedezhető. De a tölcsérszerű adagoló nem hagyott maga után semmilyen nyomot.

Lansky az ájultságból valamiféle alvás állapotába ment át, feküdt egy helyben mozdulatlanul, mozgásra képtelenül, ám ugyanakkor tompán érzékelte a környezetét. Ebben az állapotban elfelejtette, hogy megesküdtött Darlának: titkaikat örökre megőrzi.

Gorkie elnézte Lanskyt, amint előtte feküdt a földön. Szánalmas volt. Egy örült. És ő irányította a fegyverkezést és a bűnözést a földön. Gorkie hátán végigfutott a hideg. Mély levegőt vett, és feltette az első kérdést.

Kire hallgatsz, Godard?

A Gazdára felelte Lansky nehezen forgó nyelvvel.

Mi a neve a Gazdának?

- Darla.

Mi a teljes neve?

Csak ez az egy neve van.

- És hol van Darla?

Nem tudom.

Hogyan tartjátok a kapcsolatot?

Felhívjuk egymást

Hol szoktatok találkozni?

- Sehol.

Gorkie emlékezett rá, hogy Andan mit mondott Dadáról: soha nem találkozik vele, csak kiadja az utasítást, és kész. De azért mindketten remélték, hogy egy felszín alatti tekintéllyel más a helyzet.

Ha Darla telefonál, mit teszel?

Végrehajtom a parancsot.

Hogyan?

Először felhívom az egyik kapcsolatomat.

Kik a kapcsolataid?

Nigel Chilton, Filipe Arsac és Alexis Iliopulos.

Ezt Gorkie kétszer is elmondatta Lanskyvel, mire biztos volt benne, hogy jól hallotta.

Hol találkozol Filipe Arsackal?

A Chesapeake-öbölben vesz fel a hajójára.

Mi a hajó neve?

Colun.

Gorkie erre is még egyszer rákérdezett, mire teljesen biztos volt benne, hogy jól hallotta.

Hol találkozol Alexis Iliopulossal?

Egy házban, Alexandriában.

- Hol áll ez a ház?

Egy birtokon.

Mi a birtok neve?

Morus.

Gorkie ezután még megkérdezte, mit irányít Filipe Arzac és mit Alexis Iliopoulos, majd a telefonszámukat is elkérte, amit Lansky nem tudott, csak a kódot, ami alatt az egyik telefonjában szerepeltek. Gorkie elvette Lansky különleges telefonját, amelyen Darlát tudta hívni vagy Darla őt. Darlának nem volt száma, a készüléken csak egy gomb volt, azt kellett megnyomni, hogy a kapcsolat létrejöjjön. Gorkie eltette a telefont, aztán elroppantotta Lansky légcsővét. Ezután visszament a biztonsági irodába, ahol Mörijike már egész jól kitapasztalta a számítógépes rendszert. Damien, Shana és Nicole is ott voltak.

Szabaddá tettem az alagutat -jelentette Mörijike.

Gorkie bólintott. Nicole-hoz fordult.

Mindenki halott, aki a bázison tartózkodott mondta Nicole. Még néhányan vannak az öbölnél és Alexandriában.

Nem foglalkozunk velük Gorkie Shanához fordult. Shana felmutatott egy rádiódetonátort.

Az egész kóceráj alá van aknázva tájékoztatta Shana.

Oké. Akkor távozzunk. mondta Gorkie.

A ninják elhagyták Lansky rezidenciáját. Amikor biztos távolba értek, Shana felrobbantotta a bombákat. Nem állták le gyönyörködni a látványban, menniük kellett.

Csendben futottak a vaksötét alagútban a mozdony felé. Alig három kilométert tettek meg, amikor megszólalt az egyik telefon.

Nagyon különleges hangja volt.

Gorkie sosem hallotta, de pontosan tudta, hogy melyik.

Megállt.

A többiek is megálltak.

Darla az mondta Gorkie.

Elővette a telefont. Tudta jól, ha nem veszi fel, az is gyanús lenne.

A világ ura mondta Damien és megremegett.

Gorkie lenyomta a gombot a telefonon és a füléhez tartotta.

Nem szólt bele.

Darla nem akadt fenn azon, hogy Lansky szokásával ellentétben nem jelentkezik be. Teljesen lehetetlennek tartotta, hogy Lanskyvel történt valami, arra gondolt, talán épp evett.

Darla.

Gorkie.

Darla úgy érezte, mintha megállt volna az idő.

Gorkie is. A világ urával beszélgetett.

Lansky nem tud a telefonhoz jönni, hagyj neki üzenetet!

Darla döbbenten hallgatta.

Gorkie nevetett. Darla soha életében nem hallott nevetést.

Lansky halott mondta Gorkie elkomolyodva. Most rajtad a sor, Gazda. Ez már egy másik játék.

Gorkie elmosolyodott. A ninják látták a mosolyát az éjjel látó szemüvegben, ők is elmosolyodtak.

Aztán Gorkie hirtelen kapcsolt. A mosoly eltűnt az arcáról és elhajította a telefont. A földre vetette magát, a ninjai automatikusan követték a példáját.

A telefon tíz méterre volt már a levegőben, amikor felrobbant.

Bombát helyezni a telefonba, kézenfekvő biztonsági stratégia volt.

2.

A Hármak rezidenciája,

Qaanaaqtól 500 km-re északkeletre, Grönland

Október 26. csütörtök. Zónaidő: 19 óra 11 perc

Soha a világ történelmében nem történt még meg, hogy a világ tényleges urai közül kívülállók bárkit is azonosítani vagy bármilyen formában bántani voltak képesek. Soha a történelemben nem volt példa arra, hogy a világ igazi uraira, akik a háttérből, az árnyékból irányították az emberiséget, fény vetült. Nem volt rá példa, senki nem is gondolt rá, soha senki. Így pedig fel sem volt készülve rá senki. Mindig volt egy felszíni abszolút tekintély, aki összekötötte a felszínt a felszín alatti szférával. Elméletileg lehetséges volt, hogy a felszíni tekintély áldozatául esik az erőszaknak, és elméletileg, bár határozottan sokkal, kevesebb eséllyel, de az is lehetséges volt, hogy egy felszín alatti tekintély válik áldozattá. A felszíni abszolút tekintély gyilkos merénylet áldozatává lehetett, balesetben halhatott meg. Egy felszín alatti abszolút tekintély is szenvedhetett balesetet, és csekélyke esélye annak is volt,

hogy fegyveresek végezzenek vele, például egy őrült elméletileg Stringer-rakétával lelőhette volna Chilton Concorde-ját, amikor fel vagy leszáll. Mindezekre volt esély, bár olyan kevés, hogy nem lehetett számítani bekövetkeztére, és amióta világ a világ, soha nem is következett be. Az esély megvolt, számba vették, volt terv rá, ha netán megtörténne. De hogy egy felszíni abszolút tekintély vagy egy felszín alatti abszolút tekintély úgy haljon meg, úgy váljon gyilkos támadás áldozatává, hogy akik végeztek vele, pontosan tudták, hogy ki ő valójában, ilyesmire nem volt terv, sohasem gondoltak rá, sohasem vette számba senki.

És hogy Darla, Anhaido és Vufir mégiscsak emberek voltak, ellenére annak, hogy szellemüket nem zavarták össze azok a mesterséges, mondvacsinált fontosságok és hazugságok, melyekkel bilincsbe verték az emberiség képességeit, akkor látszott csak, amikor a teljességgel elképzelhetetlen esemény bekövetkeztére, szánalomra méltóan emberi módon reagáltak.

Darla a füléhez tartotta a süket telefont, és döbbenten meredt maga elé. Azután a telefon kihullott a kezéből, és előbb az asztalnak ütődött, majd leesett a földre. Nem törött el és nem hibásodott meg, ám a tény tény maradt: a döbbenettől és az iszonyattól, hogy kívülálló felfedezte létüket, a telefon kihullott Darla kezéből, mert volt egy pillanat, amikor elvesztette a kontrollját a saját keze felett.

És ez rossz ómen volt.

Anhaido és Vufir még semmit sem tudtak a fejleményekről, csupáncsak látták Darla elképesztő, tőle merőben szokatlan reakcióját, és ez elég volt hozzá, hogy mindketten némiképp idegesek legyenek. Az érzés, melyet soha életükben nem tapasztaltak, megrázó volt.

Mik a hírek? kérdezte Vufir. Igyekezett uralkodni a hangján, de ezúttal volt benne némi érzelem.

Darla nem tudott azonnal válaszolni. Még mindig tátott szájjal, falfehér arccal meredt maga elé a széken ülve. Aztán nagy sokára megszólalt.

Egy egy kívülálló mondta nehezen forgó nyelvvel. Ő vette fel a a telefont Tudta a nevem.

Vufir és Anhaido egymásra néztek.

Godard Lansky követ is csatlakozott Julius Andan követhoz? -kérdezte Anhaido.

Darla lassan felé fordult és a szemébe nézett.

Godard Lansky követet Darla nyelt egyet meggyilkolták. A gyilkosával beszéltem.

Anhaido elfehéredett.

Felfedeztek minket? kérdezte. A hangja túl sok érzelmet árult el. Darla bólintott.

Anhaido nem kapott levegőt, fel kellett állnia. Vufir is felállt, sétálni kezdett körbe-körbe a helyiségben. Darla továbbra is a széken ült, és a semmibe révedő tekintettel meredt maga elé.

Vufir egyszerre megállt.

Mit tudnak? kérdezte. Mit tudhatnak? Minden bizonnyal Julius Andan követ árult el nekik mindent. És mit tudott Julius Andan követ? Nem sokat. Semmit sem tudott erről a helyről itt vagy rólam vagy Anhaidoról. Semmit sem tudott a Gazdáról. Azt hiszi, hogy te vagy a piramis csúcsa.

Darla felsóhajtott.

Ő tudta a legtöbbet mondta. Julius Andan követ volt a legtöbb dologba beavatva, mert ő volt a tudomány és a művészet irányítója, és ezért tudnia kellett bizonyos információkat. Nem értem, mi történt. Nem értem, miért változott meg, hogy milyen okból fordult ellenünk, hogy mi készítette huszonöt év szolgálat után az árulásra.

Mi történne akkor, ha Julius Andan követ mindent elmondana az embereknek, amit csak tud? kérdezte Anhaido.

Gondoskodtunk róla, hogy az emberek minden jelentős igazságot fantasztikumnak higgyenek felelte Darla. Valószínűleg kinevetnék, és azt mondanák rá, hogy örült.

És ha hinnének neki?

Darla gondolkodott egy kicsit, csak utána válaszolt.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy Julius Andan követ páratlan érvelő. Ha valaki képes az igazságot elhiteni a világgal, akkor az ő. Ha hisznek neki, ha elegen hisznek neki, elég hatalom hisz neki a világban, akkor a rendszer, amit felépítettünk, összeomlik.

Pontosan hogyan? kérdezte Vufir.

A pszichiátriát és a pszichológiát betiltják, művelését emberiség elleni bűncselekménynek minősítik, és szabad utat engednek a valódi humán tudománynak. Az pedig a tisztánlátást isteníti: tisztánlátni a múlttal, az emberekkel, a világgal, a fájdalommal, mindennel kapcsolatban. A materializmus eltűnik, és vele a közvetlen uralom is. Csak a materialista államrend, az oktatás és effélék maradnak, melyeket hamarosan felszámolnak majd. Ezek után megtisztítják a világvallásokat a hazugságoktól, melyeket az idők folyamán beléjük tettünk, és a vallás többé nem lesz uralom, hanem csak az, ami: Út. Talán keresni fognak minket, talán nem. Ha keresnek, megtalálhatnak, előbb vagy utóbb, és akkor kiirtanak bennünket. Ha nem keresnek, hatalmunk akkor sem lesz, mert Andan tud Bruno Weinberger követről és Vlagyimir Bolotov követről, és ha velük is végeznek, nem marad nekünk semmi.

Mind a hárman döbbenten, ijedten meredtek maguk elé. Vufir szólalt meg először.

Ezt ezt nem hagyhatjuk.

Nem hagyjuk jelentette ki Darla Javaslom, késedelem nélkül indítsuk el a háborút.

Egyetértek mondta Vufir.

Egyetértek mondta Anhaido.

Intézkedem mondta Darla.

A korlátozott harmadik világháború előkészületei javában folytak, sőt a folyamat nagyjából befejezettnek volt tekinthető. Chilton alig negyven perccel azelőtt számolt be Lanskynek telefonon az ügy állásáról, hogy kirobbantak a vízvezetékek a falból, Lansky pedig tájékoztatta Darlát, hogy minden jól halad. Darla felemelte az asztalról a középső telefont, és hívta a felettesét, akit ő szólított Gazdának.

Mik a hírek? -jelentkezett be a jól ismert, bántóan magas hang.

Godard Lansky követet meggyilkolták mondta Darla. -Nemrégiben hívtam Godard Lansky követet. A telefont a gyilkosa vette fel. Tudta a nevem. Javaslom a korlátozott harmadik világháború azonnali elindítását, hogy legyen időnk rendezni sorainkat.

Várjon utasításra! mondta a hang, és bontotta a vonalat.

3.

Rejtekhely,

Mount Logan, Kanada

Október 26. csütörtök. Zónaidő: 15 óra 19 perc

Zoe szendvicseket készített, most többre nem volt idő. A törött ujjai sínben voltak és kötést is tett rájuk, kicsit zavarta a szendvicsek elkészítésében, de hamar feltalálta magát. Gorkie sokszor játszott velük, hogy letiltotta egy-egy képességük használatát, hogy megszokják, hogyan boldogulnának nélküle. Például törött lábbal, karral, ujjal, vagy félvakon, vagy béna lábakkal és így tovább. Érdekes kísérletek voltak. Most nagyon jól jött.

Zoe az egyik tálcát bevitte Andan szobájába. Andan folyamatosan írt, fellelkesítette az érzés, hogy rövidesen befejezi a könyvet. Hogy a klán többi tagja eközben milyen sikereket ért el, arról elképzelése sem volt és szándékosan nem is gondolt rájuk. Félt, hogy rajtavesztenek.

Andan felnézett Zoéra.

Egy kis szendvics mondta Zoe, és letette az egyik tálcát Andan asztalára. Ha most nem éhes, ráér később is megenni.

Nagyon köszönöm mondta Andan. Jól fog esni lenézett Zoe bekötött ujjára. Fáj?

Nem rázta meg a fejét Zoe. Csak egy kicsit zavar a mozgásban, ennyi az egész. Na jól van, én megyek vissza.

Rendben. És köszönöm a szendvicset.

Igazán nincs mit. Maga csak írjon, Julius, mindent bele!

Zoe mosolyogva kiment a szobából, becsukta maga után az ajtót. Hallotta, hogy Andan azonnal továbbír. Visszament a biztonsági szobába és szétnézett. Minden rendben volt. Két monitort kiválasztott tévének, az egyikre feltette a CNN-t, a másikra az NBC-t. Elborzadva hallotta, hogy Alaszkában már félezer fölött van az Ebola-járvány áldozatainak a száma.

Micsoda félelem sóhajtott fel.

Ő nem erőnek vagy hatalomnak tartotta, hogy valaki csak úgy képes Ebola-járványt kirobbantani egy országban, hanem elképzelhetetlen, iszonytató félelemnek. Ő is sokat félt már életében, de sohasem annyira, hogy válogatás nélkül embereket akarjon ölni.

Andan kezébe vette az egyik szendvicset és beleharapott. Nagyon finom volt. Egy kézzel folytatta az írást. Hamar rájött, hogy ez így nem fog menni, mert nagyon lelassul. Letette a szendvicset, és két kézzel írt tovább.

Egy egész faj rabszolgaságba hajtásához pontos tervre van szükség, és azt pontosan kell végrehajtani. Ez a terv létezik, és a végrehajtása következetes és pontos. A terv 5 lépésből áll: 1) el kell terelni az emberek figyelmét a lényegről (ezt mondvacsinált értékek központba állításával érik el). 2) ki kell fárasztani őket (ehhez önkényes akadályok millióit vetik be). 3) meg kell gyengíteni őket (erre van a materialista világkép). 4) el kell venni a képességeiket (ez szintén a világkép, és annak gyakorlati formái, a pszichiátria és a pszichológia dolga). 5) újra kezdeni a ciklust az 1. ponttól, és addig-addig ismételni az elejétől a végéig, egyre erősebben és erősebben, amíg el nem érik a kívánt hatást: a faj öntudatlanságát. Az öntudatlanság szintjén a közleményeket tényeknek fogják hinni. A faj ekkortól kezdve rabszolga. Ekkortól kezdve elég egy újságcikk vagy egy tévéhír, és milliók indulnak el egy irányba, vagy kezdenek örülni vagy szomorkodni. A szó legszorosabb értelmében: olyan ez, mint a hipnózis. A legfelsőbb kaszt célja, hogy az emberiséget hipnotikus transzba juttassa. És ha szétnéz a világban, láthatja, hogy ez a cél nagyrészt valóra vált.

Régen, ha az ember kalandra vágyott, előtte állt az ismeretlen, bejárhatta a sarkokat, a dzsungeleket, a tengereket, a világ számtalan felfedezetlen vidékét. Azután egyszer csak elkezdett terjedni a hír, hogy a világ nem ismeretlen többé, nincs több fehér folt. Pedig van. Aki sohasem járt a Himaláján, az semmit sem tud róla. Aki sohasem merült le az Égei-tenger vizében, az nem tud róla semmit. A világ az emberek számára ma éppoly ismeretlen, mint bármikor korábban, a kalandok száma semmit se csökkent. A régmúlt embere, ha kalandra vágyott, útnak indult az ismeretlenbe a mai ember számára a kaland nagyjából abban merül ki, hogy elárulja az esküjét, az adott szavát, a szerelmét, és mindezt kidobja az ablakon az úgynevezett kaland kedvéért. Régen a kaland az ismeretlen meghódítása volt ma a kaland egy orgazmus.

Az emberek teljesen ki vannak zárva az igazi nagy dolgokból, az olyan dolgokból, melyekért tényleg érdemes élni. Lao Ce azt mondta: Amikor a figyelem apró dolgokra összpontosul, a nagy dolgok feledésbe merülnek. Így működik a legfelsőbb kaszt: az emberek figyelmét a világmindenség tengelyének kikiáltott, csip-csup semmiségekre irányítja és tapasztja erőnek erejével. A ma embere az elnyomás évezredei után, az 5 pontos terv ciklusainak tömkelege után annyira ki van rekesztve a világ dolgaiból, hogy már nem is érzi természetellenesnek vagy egyszerűen csak furcsának, hogy életének minden momentumát szabályozzák. Sőt, ma már a kontrollt sem érzi. A ma embere teljesen belefeledkezett a reklámok kínálta virtuális valóságba, és minden figyelmét a mosóporok, a

szappanok, a samponok, a testápolók, a fogkrémek, a dezodorok, a szex és más efféle semmiségek kötik le, és önfeledten boldognak hiszi magát cselekvésének és gondolatainak szűk kis kalitkájában.

Pedig a reklámok virtuális valóságán túl létezik az igazi világ és az igazi játszma.

Az egész világgazdaságot néhány cég irányítja, és ezt a néhány céget néhány ember. Az egész világgazdaságban minden más cég és e cégek összes alkalmazottja, a multinacionális cégektől kezdve az egyszemélyes vállalkozásokig minden játékos hozzájuk igazodik. Az igazán nagy cégek, sehol sincsenek bejegyezve, és leginkább olyanok, mint egy klub, vagy mint egy baráti társaság. Az igazi hatalom sohasem lép ki a fénybe, mindig az árnyékban áll, a trón mögött, és onnan irányítja az eseményeket. A legnagyobb hatalommal bíró embereknek nincs nevük, róluk fénykép vagy filmfelvétel sohasem készült.

Van egy bánya, ami kezd kimerülni, de ezt a tényt senki sem tudja, és van egy másik bánya is, melyet nemrég fedeztek fel, és amely rendkívül gazdag lelőhely. Fenn a csúcson, a gazdaság legtetején valaki megrendezi egy bányakatasztrófát, és a kimerülőben lévő bányát be kell zárni. Kár érte, mondják, sajnos fel kell emelni az árakat, mert a bánya megszűnésével, a kitermelés sokkal nehezebbé és drágábbá vált. Ebből egy szó sem igaz. A kitermelést végző iparág önkényesen megemeli az árakat. Egy szinttel lejjebb is van egy egész iparág: a szállítás. Ez az iparág arra specializálódott, hogy a kitermelt anyagot elszállítsa oda, ahol azt feldolgozzák. Mivel a kitermelés emelte az árat, a szállításnak is kell, mert különben nem képes fennmaradni. A szállítás a feldogozóiparnak szállít, ám most már mondjuk dupla áron. A feldogozóiparnak is árat kell emelnie, hogy fent tudjon maradni. A feldolgozóipar a felhasználóiparnak adja el termékeit, és hogy a felhasználóipar fennmaradjon, meg kell emelnie az árait. És így tovább és így tovább és így tovább. Valaki fenn a csúcson azt mondja: Holnaptól ezermilliárd dollár helyett kétezermilliárdot akarok. Mond egy indokot vagy még azt se, és egyszerűen duplájára emeli az addigi árat. És mindenkinek igazodnia kell hozzá, mert különben összeomlik a civilizáció. Szóval holnaptól kétezer milliárd dollár a bevétele, és ennek következtében, az egyre lejjebb és lejjebb található iparágak cégei és vállalkozói nehéz helyzetbe kerülnek, mert árat kell emelniük, és aki nem tudja megfizetni az emelt árat, az tönkremegy. Így történik meg, hogy fenn a csúcson egyetlen ember egyetlen szeszélyes döntése az alsóbb szinteken milliók életét teszi tönkre. Ez ilyen egyszerűen megy, és teljesen nyomonkövethetetlen.

Minden találmányt be kell jegyezni, hogy nehogy ellopja valaki. A bejegyzett találmányokat pedig állandóan megfigyelés alatt tartják. Még ha egy találmányt nem is jegyeznek be, piacra dobásához pénzre, kapcsolatokra, reklámra és más egyebekre van szükség, vagyis észrevétlenül egyetlen találmány sem hódíthatja meg a világot. Még ha a feltaláló önzetlenül, lemondva minden dicsőségről és pénzről, találmányának teljes leírását rátenné az Internetre, még akkor sem érne célt. Ha szükséges, pillanatokon belül szakértők ezrei tűnnének fel, akik tanító bácsis mosollyal az arcukon cáfolnák a feltaláló állításait, a találmányról szóló összes leírást pedig módszeres és alapos munkával eltüntetnék, ha szükséges, a feltalálóval együtt. Vannak ellenőrző szervek, melyek egyetlen dolga, hogy figyelemmel kísérik az újításokat, és ha valamelyik veszélyeztetné a fennálló rendet, lecsapjanak rá. Ezeket a veszélyes találmányokat felvásárolják, vagy ha nem eladók, akkor elveszik.

A környezetszennyezés, az ökológiai katasztrófa nagyjából az olaj és a szén miatt alakult ki, és hatalmasodik el egyre nagyobb és nagyobb mértékben, ezekben, a pillanatokban is. Az olaj és a szén technológiája réges-rég eltűnhetett volna, az a technológia, ami mindekettőt feleslegessé teszi, már rég

léteznek, és némelyikük például a század elején vagy a múlt század végén egy röpké kis időre megjelent a felszínen, azután eltűntették őket. Azért az olaj és a szén lett a legfőbb energiahordozó, mert ezek monopóliumát volt a legegyszerűbb megoldani. Ipari méretekben mindkettő kitermeléséhez hatalmas összegek és hatalmas apparátus szükségeltetik. Az ökológiai katasztrófa egyes-egyedül azért következett be, mert ez volt a nagyobb üzlet.

Embernek millióit le lehet kötni nagyon egyszerűen, egyetlen semmiséggel le lehet kötni a figyelmüket, az energiáikat, a gondolataikat. Ehhez nincs szükség másra, mint egy értelmetlen, sehová sem vezető játzmára. A legfelsőbb kaszt számtalan ilyen játzmát adott az emberiségnek. Ez az egész pofonegyszerű, és az elnyomás ősi módja. Találj ki egy játékot, tegyél rá tétet, pénzt, megbecsülést, és a tét nagyságától függő nagyságú embertömegek fogják játszani. Így megy ez. Találjunk ki például nemi eszményeket, és mondjuk azt, hogy aki így és így megy, így és így viselkedik, így és így öltözködik stb., a férfias, és tegyük rá tétet is: pénzt és dicsőséget. És ettől kezdve emberek milliói szentelik majd életüket ennek a játzmának, és minden erejükkel azon lesznek, hogy meg tanuljanak a kívánt módon sétálni, a kívánt módon viselkedni és így tovább.

Embernek milliói játsszák majd ezt a játékot, életüket a győzelemnek szentelve egy minden tényleges hasznot nélkülöző, teljesen értelmetlen játékban. És ezek az emberek többé nem tanulnak semmi hasznosat, többé nem is tesznek semmi hasznosat, csak küzdenek a tét elnyeréséért és többé nincs velük gond. Engedelmes rabszolgái lettek egy nevetséges játéknak, ami voltaképpen semmi másról nem szól, mint arról, hogy lekösse a figyelmüket és lefárasztja őket, vagyis a vakságról, arról, hogy ne lássák a világot és ami benne zajlik.

Az akadályok lesznek a karám. Mindenki fáradt és borzasztóan elfoglalt, és száralmasan vak. A világ tele van problémákkal, melyeket meg kell oldani. De ki fogja megoldani őket? Gondoljon csak bele: ki fogja megoldani ezeket, a problémákat? Egy fogpasztareklám? Egy pornóprosti? Egy szúrós tekintetű papírmáséférfi? A legújabb babaarcú, értelmi fogyatékos világsztár? Netán Beavis és Butthead? (Beavis és Butthead: amerikai rajzfilmsorozat; a hip-hop nemzedéknek nevezett generáció karikatúrája.)

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

1.

A Hármak rezidenciája,

Qaanaaqtól 500 km-re, északkeletre, Grönland

Október 26. csütörtök. Zónaidő: 20 óra 36 perc

Darla, Anhaido és Vufir próbáltak szokásuk szerint viselkedni, és csak ülni a telefonos asztal körül, és nem tenni semmit, mint lenni és érzékelni, de ez most sehogy sem sikerült. Érzelmek voltak, furcsa gondolatok rohanták meg őket, és egészen odáig jutottak, hogy be kellett ismerniük persze csak maguknak, egymás elől gondosan titkolták, hogy amit leginkább éreznek, az a félelem. Ismeretlen érzés, különös, szokatlan, új, sohasem tapasztalt, iszonyatos kiszolgáltatottság. Az ellenség, ami rájuk támadt, láthatatlan volt, és a legteljesebb mértékben ismeretlen. Olyan, mint ők.

Darla az egyik széken ült, kényszerítette magát, hogy ne álljon fel, pedig legszívesebben fel-alá járkált volna. Vufir köröket rótt a helyiségben, és lázasan gondolkodott, hogy mit tehetnének még saját biztonságuk érdekében a harmadik világháború kirobbantásán kívül. Anhaido a falnál állt, és a falnak fordulva csukott szemmel emlékezett, hogy mit és hol hibázták el, és hogy milyen szabály életbe léptetésével lehetne biztosítani, hogy soha többé ne történjen meg, hogy valaki elárulja őket.

Darla lenézett a középső telefonra. Nem tudta, mennyi idő telt el azóta, hogy a Gazdával beszélt, de nagyon soknak érezte. Végignézett a négy telefonon, a négy világi kapcsolata, négy követe telefonján, és nosztalgikusan gondolt a régi szép időkre, amikor még minden rendben ment. Aztán történt valami. Julius Andan követ egyik pillanatról a másikra, teljesen érthetetlen módon árulóvá lett. Ha bárki más válik azzá, nagyjából semmit sem lenne képes ártani nekik, de Andan igen. Mert ő felszíni tekintély, és mert ebből következően ő tudta a legtöbbet. Julius Andan követ áruló lett És azután Godard Lansky követet megölték. Ez borzalmas. Felbúgott a középső telefon.

Mindenki odakapta a fejét. Darla előrenyúlt és felvette a telefont, lenyomta a hívásfogadó gombot, és a füléhez emelte.

Hallgatom, Gazda mondta.

Az utasítás a következő: robbantsák ki a korlátozott ABC-világháborút*, most azonnal!

(ABC-háború: nukleáris (Atomic), biológiai (Biological) és vegyi (Chemical) fegyverekkel, vagyis tömegpusztító fegyverekkel vívott háború.)

Értettem, Gazda. Intézkedem.

A hívó szó nélkül bontotta a vonalat.

Mik a hírek? kérdezte Vufir. Jó volt egy ilyen kérdést feltenni, mert a régi szép időket juttatta eszükbe.

Elindítjuk az ABC-háborút, most mondta Darla. Vufir és Anhaido bólintottak.

Darla visszarakta a telefont az asztalra, és automatikusan nyúlt Lansky telefonjához, de a mozdulat félbeszakadt.

Lansky már nem él.

Hiába említették, hiába gondoltak rá, csak most jutott el igazán a tudatukig, hogy Lansky meghalt, kiszállt a képből, nincs többé Godard Lansky követ.

Csak most jöttek rá, hogy egy terület felett elvesztettek minden kontrollt.

Darla összeszorította a szemét, és idegesen a fejéhez kapott.

Lansky halott mondta maga elé ságva, amit már rég tudott. Vufir rájött, hogy a harmadik világháborút nem tudják kirobbantani. Anhaido is kapcsolt. Dühösen belerúgott a falba. Dühöt, gyűlöletet érzett,

legszívesebben elpusztította volna az egész világot. Úgy érezte, ha valamit nem tud irányítani, akkor pusztuljon el, mert túl veszélyes.

Mi lesz most? kérdezte Vufir tanácstalanul.

Mit tehetnénk? kérdezte Anhaido. Igyekezett magán uralkodni, de egyre nehezebben ment.

Darla felpattant, a széke felborult, de nem törődött vele. Egy pillanatig majdnem felrúgta az asztalt, de aztán mégsem tette meg. Elindult, és dühödten fel-alá járkált a teremben. Gondolkodott.

Mit lehetne tenni? kérdezte Anhaido. Politikai befolyással is kirobbanthatjuk a háborút.

Igen, de abban az esetben képtelenek lennénk korlátozni vetette oda Darla.

Percekig némán, lázasan gondolkodtak, hogy mit tehetnének, aztán Darla egyszer csak visszament a telefonos asztalhoz és leült. Vufir és Anhaido is visszamentek, és leültek a helyükre.

Nem a háború a lényeg mondta Darla. Hanem az, hogy elterelje az emberek figyelmét. Felemelte Bruno Weinberger telefonját és lenyomta a gombot.

Weinberger mintha csak megérezte volna, hogy mennyire sürgős, az első bugás felénél felkapta.

Weinberger.

Darla mondta Darla erőlködve, hogy a hangja ne tűnjék másnak.

Oh, Gazda! Rendelkezz hadarta Weinberger szolgálatkészen.

Idézzen elő egy világgazdasági válságot!

Értettem. Milyen fokozatú legyen?

Teljesen omlassza össze a világgazdaságot. Azt akarom, hogy az elszegényedés járványként söpörjön végig a világon.

Értettem, Gazda. Azonnal intézkedem.

Jó mondta Darla, és bontotta a vonalat.

2.

John F. Kennedy Nemzetközi repülőtér,

Queens, New York

Október 26. csütörtök, 19 óra 17 perc

Nadya kinyitotta az ajtót Gorkie előtt. Gorkie beült, aztán egymás után a többiek is. Lansky

birodalmában mindent elrendeztek. Amikor elhagyták a repülőteret, semmi nyoma nem volt annak, ami a felszín alatt történt. Ez is volt a céljuk.

Induljunk, Nadya mondta Gorkie. Elöl ült, Nadya mellett. Nadya indított. Méltóságteljes lomhasággal gördültek ki a repülőtér parkolójából.

Merre? kérdezte Nadya.

A Rockaway Boulevard felé monta Gorkie. Kocsit cserélünk, kell másik felszerelés. A Rockaway Boulevardról nyílt egy kis utca, a Hoondy Street, aminek egyik házában volt egy titkos raktára a klánnak. Utána megyünk Kanadába. Mi hír Zoéről és Juliusról?

Semmi mondta Nadya komolyan. Még mindig csinálják a nagy felhajtást Alaszkában.

- Akkor kint vannak. Jó. Ennek nagyon örülök. Úgy látszik, Zoénak jó volt a mestere -jegyezte meg mosolyogva.

Mindenki mosolygott. Nadya elég kényszeredetten. Gorkie észrevette, és már épp rá akart kérdezni, de Nadya megelőzte.

Számoljatok be kérte a többieket.

Röviden? kérdezte Gorkie. Lansky halott. A bázisának vége. Beszéltem Darlával. Nagyon mérges. Majdnem lerobbantotta a fejem. Még szerencse, hogy ninja vagyok, és rájöttem, mire készül. Darlát erről az oldalról nem tudjuk megtalálni, hozzá nem vezetnek szálak. Semmilyen szál. Ismerjük Lansky két másik kapcsolatának nevét, telefonszámát és a találkahelyet, ahol össze szoktak futni. Lent egészen másfajta számítógépeket használnak, mint az emberek fent. Mörjike már elég jól kitapasztalta.

Aha erősítette meg Mörjike. Eléggé furcsa, de nem bonyolult. Hoztam egy csomó szoftvert, amit majd tanulmányozok, ha lesz időm meg felszerelésem.

Hát röviden ennyi mondta Gorkie. És mik a te híreid, Nadya? Nagyon komor vagy valamiért.

Igen bólintott Nadya. És meg is van rá az okom.

És mi az? kérdezte Gorkie. Játékosan beletúrt Nadya hajába.

Joshit elkapták.

Gorkie mozdulata félbe maradt. Leeresztette a kezét.

Mit hallottál?

Bemondták a rádióban, hogy megvizsgálta az a pszichiáter, Phil Darby, aki a védelmére kelt Monusszal szemben, és megállapította, hogy Joshi nagyon súlyos elmebeteg. Bezárták egy pszichiátriai intézetbe, Darby intézetébe, a neve Leon Gardner Pszichiátriai Intézet. Azt mondták, nagyon beteg, az életéért küzdenek, és hogy egy speciális, nagyon bonyolult eljárástól függ az élete.

Ez egy agyműtét.

Gorkie csendben nézett maga elé. Aztán felsóhajtott, és becsukta a szemét.

Másfél perc múlva Damien szólalt meg.

Megyünk Darby intézetébe? kérdezte.

Már rég nincs ott mondta Gorkie.

Damien bólintott. Elég logikusnak tűnt, hogy Másadat azonnal elviszik onnan.

Gorkie nem akarta felidézni azt a sok szép emléket, ami Joshihoz köti, mert az olyan lett volna, mint egy búcsú. Nem akarta, hogy fájjon, mert a fájdalom sohasem ad jó tanácsot. Az jutott eszébe, hogy ez most ugyanaz a helyzet, mint Andan esetében, ugyanaz a választás. Hagyni, elveszni, vagy feladni? Andan inkább az emberiséget választotta az anyja és az apja élete helyett, és majdnem beleőrült a választásba. És ez hajszálra ugyanaz a helyzet.

Ha nem adja fel magát, Joshiból menthetetlenül nyáladzó zombit csinálnak, rövid időn belül. És senkit nem fog érdekelni, hogy ki az az ember valójában, milyen erényekkel bír, és hogy hány embernek fontos. Csak végrehajtják a műtétet, elveszik egy nagyon értékes ember jövőjét, csak mert egy tekintély azt mondta, hogy ezt kell tenni.

És Darla ez a tekintély, aki ott rejtőzik megfoghatatlanul a háttérben, mindennek a háttérében. És képtelenség megtalálni, még egy ninja-nagymester sem képes rá. Darlához ugyanúgy nem vezetett semmi nyom, mint a klánhoz.

Gorkie arra gondolt, hogy ha feladja magát, akkor talán ő is elveszik. Mondhatná a klánnak, hogy kövessék, de nem biztos, hogy rájönnek, mikor viszik őt, mivel és merre. És mennyi az esélye annak, hogy Joshi Masada szabad ember lesz, ha ő feladja magát? Semmi. Joshi azonban túlságosan hatalmas, túl nagy, túl fontos, a klán soha többé nem lesz olyan erős, mint volt, ha ő meghal, mint ember.

Joshit meg kell menteni. Nem fogom cserbenhagyni., szögezte le magában Gorkie.

De hogyan? Mi az út? Merre induljanak el? Néhány órájuk van csak, azután végrehajtják azt a műtétet.

És itt most milyen trükk jöhet szóba? Nem használhatnak vírust, se semmi effélét. És ki ellen használnák? Ha van egy cseppnyi eszük, Darbyt és Monust eltüntették az Államokból. Méghozzá nagyon eltüntették őket. Vagy fogalmuk sincs róla, hogy hová vitték Joshit.

Darla már tudja, mennyire jók, ezért mostantól százszor óvatosabb, mint eddig bármikor. Már tudja, milyen halandónak lenni és ez megőrjíti. Nem követ el több hibát. Eddig is teljesen megtalálhatatlan volt, most még jobban elzárkózik a világtól.

Joshit meg kell menteni.

A hatalmas Lincoln megtelt szomorúsággal. Joshi Masada mindannyiuknak nagyon fontos.

Gorkie nem halogathatta tovább a döntést. Minden perc közelebb visz a halálhoz. Felsóhajtott és kinyitotta a szemét.

Nadya, mostantól te vezeted a klánt. Az a legfőbb feladat, hogy minél hamarabb el kell jutnotok a Mount Logan-i rejtékhelyünkre és eltüntetni onnan Juliust. Olyan helyre vigyétek, ahol velem soha nem jártatok. Feladom magam. Biztos, hogy gyógyszeres vallatásnak vernek majd alá. Beszélni fogok arról, hogy Zoe hova vihette Juliust, tehát tüntessétek el onnan.

Ez nagyon kockázatos, Gorkie mondta Damien. Kiszáradt a szája attól az érzéstől, hogy elvesztheti a szerelmét. Nem adhatod fel magad. Valahogyan megtaláljuk Joshit. Megtaláltuk Lanskyt is.

Az más. Volt kiindulópont. Itt nincs. Soha többé nem fogják elkövetni még egyszer ugyanazokat a hibákat. Joshi nem halhat meg. Meg kell próbálnom.

Ha elmegyünk Kanadába meg vissza, az nagyon sok idő mondta Mörjike.

Nem jöttök vissza. Mindig a legfontosabb dolog élvezni az elsőbbséget. A ti dolgotok, hogy megvédjétek Juliust, mert nélküle az emberiséget továbbra is dróton rángatják. Én nem vagyok ennyire fontos.

Nadya félreállt, lehajtotta a fejét, úgy sírt. Aztán átölelte Gorkie-t.

Nem akarom, hogy így legyen mondta.

Én sem. De muszáj mondta Gorkie. Megsimogatta Nadya arcát. Figyelj, kedves, azért valamit ne felejts el. Én egy ninja vagyok. Egy nagymester. Velem nem ugyanaz lesz, mint másokkal. Nem lesz könnyű dolguk. Gorkie megpuszilta Nadya fejét, aztán hátrafordult Nicole-hoz, Damienhez, Shanához és Mörjikéhez. Könny csillogott a szemükben. Erre nem volt kiképzés. Kis ninjáim mondta Gorkie elmosolyodva, és egy könnycsepp csordult ki az egyik szeméből és folyt végig az arcán. Soha nem volt még ilyen büszke jonin, mint én. Nem azért teszem ezt, hogy meghaljak. Hanem azért, hogy kihozzam Joshit. Tegyük a dolgunkat, és pokolba az érzelmekkel. Ha félsz, hogy veszítesz, ahelyett, hogy mindent megtennél a győzelemért, vajon mi fog bekövetkezni?

Gorkie még elkísérte a ninjait a titkos raktárukba. Ott lemosakodott, eltüntette magáról mestersége minden nyomát, átöltözött, megcsinálta a haját. Aztán sorban mindenkitől elbúcsúzott, Damientől, Shanától, Nicole-től, Mörjiktől és Nadyától, és elment. Besétált a legközelebbi rendőrsre, és odament az ősmesterhez, aki az ügyintéző pult mögött állt.

Jó estét, uram! köszönt Gorkie. Lauren Gilmore vagyok. Szeretnék beszélni egy nyomozóval. Úgy hallottam, köröznék.

Gorkie-t hamarosan megbilincseltek és bevitték egy irodába. Tizenhat perccel később a CIA tizenöt ügynöke ment érte. Nem szóltak hozzá, csak adtak neki egy injekciót, amitől elveszítette az eszméletét, aztán bedobták egy kocsiba, és elindultak vele az őket váró repülőgép felé.

3.

Rejtekhely,

Mount Logan, Kanada

Október 26. csütörtök. Zónaidő: 18 óra 00 perc

Zoe a tévéből már tudta, hogy Joshit elfogták, és nagyon szomorú volt miatta. Azon gondolkodott, mit mondjon majd Gorkie-nak, amivel enyhíthetne a fájdalmán. Mert bár Gorkie nagymester, azért ember is.

Zoe csak nagyon homályosan látta a rendszert, melynek csúcsán ha nem is a csúcsok csúcsán Darla állt. Zoénak még nem állt össze igazán, hogy milyen is ez a rendszer, de azt tudta, hogy erősebb még annál is, amit elbír képzelni. Ha neki egyedül kellene szembeszállnia a rendszerrel, nem tudna tenni semmit, a feladattól összeomlana. Azt se tudta, hogyan fogna hozzá. De szerencsére Gorkie tudta, Andan pedig tudta, milyen a rendszer, és a klán meg Andan együtt rettenetesen nagyhatalmat képviselt. Zoe így, mint egy valaki a többiek közül, szívesen vállalt bármit. Még ha nagyon veszélyes volt, akkor is. Amikor Luigi, Tony és Enzo voltak az ellenségei meg a többi maffiózó, az tulajdonképpen nem is volt olyan nagyon veszélyes. Borzasztóan félt, de valahogyan megoldotta. De egymaga a rendszer ellen? Ha nem lenne többé a klán, minden valószínűség szerint öngyilkos lenne.

Éppen a híradó volt a tévében, most kezdődött el. Zoe rosszat sejtve, görcsölő gyomorral fordult a monitorok felé. Ha most bemondják, hogy meghaltak Forogni kezdett vele a szoba.

Kedves Nézőink, főbb híreink, elé kínálkozik egy szenzációs bejelentés mondta a CNN hírolvasója vidám arccal. Zoe nagyon rosszat sejtett. Végre siker koronázta a rendőri és a nemzetbiztonsági szervek együttes munkáját az Andan-ügyben. – Zoe szeme összehúzódott, a gyomra fájdalmasan

görcsölt, egyre nehezebben vette a levegőt. -Az imént kaptuk a szenzációs hírt, hogy a rendőrség elfogta a hírhedt Örült Andan cinkosát, Lauren Gilmore-t! és a képernyőt Gorkie arca töltötte be.

Zoe elfordult a monitortól. Ez nem lehet. Ez csak hazugság. Visszafordult. A két hírolvasó vidáman éltette a rendőrséget. Ezek megőrültek

Zoe nagyot nyelt. Aztán megint. Megrázta a fejét. Felállt, a széke háta mögé ment.

Ez nem lehet

Beharapta az ajkát, aztán a hajába túrt, megdörzsölte a szemét.

Gorkie mondta ki, és remegni kezdett a szája. Elment a szoba végébe, aztán visszament a székhez.

Lenézett, látta, hogy remeg a keze. Alig volt erő a lábában. Mindene fáj, az izmai, a csontjai, az inai, minden. Szédült, forgott körülötte a szoba.

Ez nem lehet

Elhagyta a helyiséget, és a saját szobájába ment. Belépett az ajtón. A fájdalomtól, amit a testében és a lelkében érzett, az ájulás környékezte. Fel-alá járkált. Aztán megállt.

Eleredtek a könnyei. Az ereje teljesen elhagyta, lerogyott a földre, az ágya mellé.

Azt se tudta, mit tegyen, csak sírt, és vonaglott a fájdalomtól.

Még nem tudott semmit, nem tudta, hogy mi történt, csak azt tudta, hogy a gondolat, hogy elveszíti Gorkie-t, elviselhetetlenül fáj.

Andan közben az utolsó előtti fejezethez kezdett. Hogy hamarosan a könyv végére ér, feldobta. Ha készen van, ha összerakta ezt a száz megatonnás taktikai információbombát, széjjelbombázza vele Darla rendszerét. Láta maga előtt Darla visszataszító, vizenyős szemét, amint ijedten hunyorog a fényben. Elmosolyodott.

Bármi fog is történni veled, azt megérdemled -jelentette ki határozottan.

Darla tönkretette az emberi fajt, és egy ekkora bűn felfoghatalan volt. Ehhez képest az inkvizíció, a náciizmus, a fasizmus és a kommunizmus jelentéktelen botlásoknak tűnnek. Még ha valaki meg is szegte a törvényt, azért van egy határa a büntetésnek. Amikor gyerek volt, és egyszer egy csokit lopott a közértből, az anyja, Annabella adott neki egy jókora pofont, és azt mondta, ők nem tolvajt nevelnek. Andan úgy érezte, megérdemelte, amit az anyjától kapott. Ha kitörték volna miatta az egyik ujját, mint Zoé-nak, azt már nem érdemelte volna meg. De Darla olyan bűnt követett el, aminél a büntetésnek nincs, nem lehet határa. Andan sokféle kínzást ki tudott találni, végtagok levágását, kivéreztetést, karóba húzást, élve elégetést, piranják közé hajítást és még számtalan egyebet, de Darla mindet simán megérdemelte. Egyszerűen ez a lény eljutott a bűnnek arra a fokára, ahová a büntetés már nem érhetett fel.

Ha a világ egy nap megtudja, mit tett Darla, és egy napon megtalálják és elfogják, és odaállítják a világ elé, milyen büntetést fog kapni? Mikor lesz elég? Mikor lesznek kvittek? Andan a fejét ingatta. Ezen a szinten már a büntetés nem tarthat lépést a bűnnel? Egy embert nem lehet annyira megbüntetni, hogy az helyreállítsa a rendet, ha milliókat és milliárdokat gyilkolt meg.

Andan egy ideig szótlánul meredt maga elé, aztán furcsa gondolata támadt. Ki is mondta.

- A büntetésnek semmilyen foka nem teszi semmissé a bűnt.

Megdöbbentő gondolat volt. Darla nem tudja jóvátenni a bűneit. Darlát nem lehet kellőképpen megbüntetni, kellőképpen felelősségre vonni.

Emberi eszközökkel nem.

Aldous Huxley azt mondta: Talán ez a bolygó egy másik világ pokla?

De talán van olyan világ is, amihez képest ez a bolygó a mennyország. És ha így van, milyen a poklok pokla?

Andan megvonta a vállát, most ezzel nem akart foglalkozni. Már csak néhány csavar kellett az információbombához. Úgy döntött, gyorsan becsavarja őket.

A Rendszer Hiteles Krónikája a végéhez közeledik. Ezen kívül már csak egy fejezet van hátra. Ez a fejezet arról szól, hogy mit lehet tenni a legfelsőbb kaszt ellen, és hogy mi történne, ha a legfelsőbb kaszt eltűnne. Az utolsó fejezet témája pedig a jövő, ami ránk vár, ha nem tesszük meg a szükséges lépéseket.

Az az igazság, hogy nem tudom idetenni önöknek Darla vagy bármelyik szolgája fényképét, és azt sem tudom, hogy hol van Darla, vagy Lansky, vagy Weinberger, vagy Bolotov, vagy bármelyikük kapcsolatai. Erről az egész rendszerről egyetlen fényképpel vagy címmel sem szolgálhatok. Én csak azt tudom, hogy mit csinálnak és hogyan.

Ha egy oknyomozó riporter írná ezt a könyvet, nagy valószínűséggel a fotókra, a nevekre, a helyszínekre és a dátumokra koncentrálna, és ha valahogyan sikerülne is ezeket kiderítenie, egész biztosan Pulitzer-díjat kapna, és a könyve érdekfeszítőbb lenne, mint az enyém.

Egy oknyomozó riporter szememre vethetné, hogy könyvemből csak egy maradt ki: a lényeg. Az, hogy hol van Darla. Egy riporter arra vágyna, hogy rábökhessen a térképre, hogy íme a legfelsőbb kaszt főhadiszállása, és élete csúcspontjaként a kommentátor szerepét töltené be abban a jelenetben, amelyben Darla kezén kattannak a bilincsek. És ha egyébként szellemes ember lenne, az óriási tömegben odafurakodna Darlához, orra alá nyomná a mikrofonját, és megkérdezné tőle, hogy ezekben a pillanatokban mázlistának érzi-e magát?

Biztos, hogy a könyv, amit egy oknyomozó riporter írna a legfelsőbb kasztról, jobb és izgalmasabb lenne, mint az enyém, díjakat érdemelne, felkerülne a bestsellerlisták élére, és átvenné Az elnök emberei-től a minden idők legnagyobb leleplezőkönyve címet. Könyvét megfilmesítenék, és Hollywood legnagyobb sztárjai törnék kezüket-lábukat, hogy bekerülhessenek a filmbe.

Biztos vagyok benne, hogy ez így lenne.

És abban is teljesen biztos vagyok, hogy a világ egy leheletnyit sem változna meg.

Ha Darlát el is kapnák, és halmazati büntetésként valami nevetséges ezerszeres életfogytiglanra ítélnék és börtönbe zárnák, vagy halálra ítélnék és kivégeznék, valaki a helyére állna, és minden maradna a régiben.

Én nem tudok fényképekkel szolgálni, sem címekkel, sem dátumokkal, sem pedig titkos kapcsolatok neveivel. De el tudom mondani, hogy milyen a világ valójában. El tudom mondani, hogy mit és hogyan tesz a legfelsőbb kaszt, és még azt is, hogy miként lehet legyőzni. A legfelsőbb kaszt a történelem kezdete óta létezik. Ez azt jelenti, hogy léte egy jelenség, és nem kötődik egyetlen emberhez. Darla halála nem a legfelsőbb kaszt halála lenne. Az én könyvemet nem fogják megfilmesíteni, mert nem elég izgalmas, és mert nincs is benne történet. A Rendszer Hiteles Krónikájának az az egyetlen erénye, hogy a rendszer hiteles krónikája.

Ez a világ egy minden ízében mesterséges világ, benne semmi sem magától van úgy, ahogyan van. Az

a mód, ahogyan a világot magyarázzák, ahogyan láttatják, hamis, hamis az elejétől a végéig, az aljától a tetejéig, az egyik oldalától a másikig. Mindaz, amit a média valóságként kínál, mélypolitikai propaganda, és nem igazság.

Az ébredés néha sokkoló tud lenni, de ébren lenni jobb, mint aludni, mert az ébrenlétben benne van a cselekvés lehetősége. És a láncokat csak tettekkel lehet lerázni.

A legfelsőbb kaszt gyengéje az igazság. A hazugság egy blöff, egy valaminek kikiáltott semmi. A materializmust nem lehet bizonyítani csak bizonygatni. A különbség bizonyíték és bizonygatás között annyi, mint a különbség igaz és hamis közt.

Önök számtalan kérdést tettek fel, és mindre kaptak választ. A legközönségesebb kérdésekre éppúgy, mint a legmagasztosabbakra. Miután megkapták ezeket a válaszokat, a kérdést kipipálták és a választ többé nem kutatták. Így estek csapdába: néhány közleményt ténynek hittek, és úgy gondolták, megismerték a valóságot. De a tények nem közlemények. Tudják meg, hogy a válaszok, amiket kaptak, nem az igazi válaszok. Folytassák tovább a kutatást, és ne nézzenek politikai eszméket tudományos tényeknek.

Ha mentálisan sérült vagy elmebeteg, tudnia kell, hogy nem az. Ezek az elnevezések politikai koncepciók, nem pedig tudományosak. Az a koncepció, miszerint létezne bármiféle mentális betegség, egy hazugság, amelynek terjesztéséből a pszichiátria és a pszichológia dollárszázmilliárdokat keres évente.

Ha bármilyen problémája van, segítséget vagy tanácsot szeretne kapni, menjen a saját feje után, olvasson könyveket, folytasson tanulmányokat, vagy forduljon egy baráthoz, a szüleihez, a tanáraihoz, egy rokonhoz, egy mesterhez, lelkészhez, paphoz vagy rabbihoz, vagy bárkihez, akiben okkal bízhat és aki bizonyítottan rendelkezik némi bölcsességgel tanulmányai vagy élettapasztalatai folytán. Semmiképpen ne forduljon pszichológushoz vagy pszichiáterhez! Az igazság az egyetlen, ami felemelheti olyan magasra, hogy azzá válhasson, ami igazán lenni szeretne. A pszichiátria és a pszichológia politikai eszmék gyűjteménye, és a politika nem akarja, hogy felemelkedjen.

Utasítsa el a bigott vallásosságot. Ez a legfelsőbb kaszt korai találmánya. Csak tévútra vezet. A vallások eredeti tanításaiban nem nagyon lel gyűlöletet és életidegenséget

Ha azt tapasztalja, hogy egy-két lábon járó emberi roncs, egy zavaros gondolkodású, életképtelen csodabogár azzal áll elő, hogy ő bölcsőbb, mint Buddha és Jézus, nevesse ki bátran. A kis pszichiáter és a kis pszichológus még a saját bajával sem tud mit kezdem, hogy mondvacsinált nagyságában és monumentalista tébolyában milyen szélsőséges kijelentésekre vetemedik önön állítólagos nagyságát illetően, annak nincs jelentősége. Mi lehetne megrendítőbb látvány egy halandó istennél?

Egy tudománynak közvetlen és közvetett bizonyítékokkal kell rendelkeznie. Közvetlen bizonyíték az állításai kísérletileg való igazolása. Közvetett bizonyíték pedig a tudomány alkalmazásának sikere. A pszichiátria és a pszichológia kijelentései tudományosan igazolhatatlanok. A közvetett bizonyítékok sem ígérnek semmi jót: nincs náluk sikertelenebb vállalkozás a Föld kerekén, tekintve, hogy bármihez fogtak is hozzá, az csak még rosszabbá vált (gondoljanak csak az alkoholisták, a drogfüggők, a visszaesők, a bűnözők vagy a mentális betegek rohamosan és évtizedek óta emelkedő számára).

A pszichiátria és a pszichológia politikai eszmék gyűjteménye, és nem a humán tudomány.

Van igazi humán tudomány. Én láttam. Olvastam könyveit. Kipróbáltam. A csodák valóságos tárháza. Nem alkalmaz hipnózist, elektrosokkot, agyműtétet, drogot, tekintélyelvűséget, hazugságot. Nem materialista. Egyszerűen csak igaz. Tételei kísérletileg igazolhatók. Képes rá, hogy magához térítse az embert: hogy visszaadja a kezébe az önrendelkezés képességét, olyan magas fokon, amit a legfelsőbb kaszt elnyomása alatt sínylődve sohasem állt módunkban megtapasztalni. Van igazi humán tudomány. Már ötvenéves. Fél évszázada ott van a fal mögött, amellet a számtalan találmány mellett, amit a legfelsőbb kaszt minden hatalmát latba vetve elrejtett önök előtt. Darla és elődei következetesen elzártak, eltitkoltak az ember előtt mindent, ami igazán erőssé tehetné volna hatalmuk elvesztésével ez a rengeteg csoda életünk részévé válik.

Azt kívánom önöknek, hogy tudják meg, milyen a fényben élni. Azt kívánom önöknek, hogy tudják meg, milyen egy olyan világ, amiben a hazugságok, a fájdalom és az önkényeskedés nem homályosítja el a Napot. Azt kívánom, hogy ismerjék meg a legfelsőbb kaszt nélküli világot, ahol nincs bűnözés, se háború, se örület Nincs ezekre szükség, nem ezek teszik izgalmassá vagy értékessé az életet

Ha egy pszichiáter vagy egy pszichológus zaklatja önöket, ne habozzanak: jelentsék fel. Jelentsék a hatóságoknak, az etikai bizottságoknak, az emberjogi szervezeteknek, és ha szükséges, a médiának. Utasítsák el a materializmust, mert hazugság az egész: uralom a képességeik felett. Legyenek sokkal éberebbek, sokkal dörzsöltebbek. Ha szednek valamilyen pszichiátriai drogot, nehogy abbahagyják, mert az elvonási tünetek megörjíthetik, de akár meg is ölhetik önöket. Forduljanak egy igazi orvoshoz, és kérjék meg, hogy segítsen leszokni. És soha semmilyen körülmények között se támadjanak meg egy pszichiátert vagy egy pszichológust erőszakkal, mert bármily képtelenségnek tűnik is néha, jogállamban élünk, és egy jogállamban a jog a legerősebb fegyver, és aki az erőszakhoz folyamodik, az veszít.

Ébredjenek fel! Az az igazság, hogy Buddhának igaza volt, és Jézusnak is, és Lao Ce-nak is, és Krishna és Mohamed sem tévedtek, és a szútrák sem, se a Biblia, se a Tóra, se a Korán, se a Védák, se a Bhagavad Ghíta, sem pedig a Tao Te King. A vallásalapítók jól látták, a szent emberek is, a mesterek is és a hívők is. Az igazság az, hogy van Isten. És van Lélek. És van Út. És van erény. És van bűn. És van felelősség. És van következmény. És legfőképpen van cél.

4.

A Hármak rezidenciája,

Qaanaaqtól 500 km-re északkeletre, Grönland

Október 26. csütörtök. Zónaidő: 23 óra 55 perc

Darla, Vufir és Anhaido a helyiség különböző pontjain álldogáltak. Már nagyon sok idő eltelt, és Weinberger telefonja nem bűgött fel. Természetesen Weinberger ennyi idő alatt nem tudhatott intézkedni, mégis, az idegesség, ami egyre elviselhetetlenebbé vált, türelmetlenné tette őket. Egyiküknek sem volt órája és a helyiségben sem volt sehol óra, nem tudták, mennyi idő telt el, és még azt sem, hogy milyen napszak van éppen. Tisztában voltak vele, hogy Weinberger a hívás után azonnal

hívta a kapcsolatait és sürgős találkozót beszélt meg velük, ahová el is kell érnie, azután elő kell adnia a tervét, és a kapcsolatai csak ezek után kezdenek akcióba lépni, minden valószínűség szerint majd csak holnap. És mire a világgazdaság összeomlik, a legjobb esetben is egy-két-három nap. Ez nem megy olyan gyorsan, mint a korlátozott ABC-háború kiobbantása. És a sosem látott gazdasági válságot még csak nem is lehet Andanra kenni.

Lansky halálával és Gorkie telefonba tett megjegyzésével valami egészen furcsa érzés költözött be közéjük: a halandóság érzése. Többé már semmi sem volt és lesz a régi. Még ha minden hatalmukat képesek is lesznek visszaszerezni, és megint markukban tartanak minden folyamatot a Földön, az érzés, hogy egyszer fény vetült rájuk, örökre megmarad.

Egy inas lépett a helyiségbe, jellegtelen, fehér öltözékben. Darlára nézett, és amikor találkozott a tekintetük, beszélni kezdett.

Hírek tűntek fel Julius Andan követel kapcsolatban mondta az inas, mire Darla, Anhaido és Vufir lélegzetüket is visszafojtva, de közömbös arckifejezéssel figyeltek. Julius Andan követ bűntársa, Lauren Gilmore nemrégiben feladta magát a rendőrségen. A rendőrség átadta a CIA-nak, a CIA pedig a dél-carolinai Elmekontroll Központba vitte kihallgatásra.

Darla várt egy kicsit, hogy az inas akar-e még mást is mondani, de szemmel láthatóan már nem volt mit.

Jó mondta Darla. Az inas távozott.

Darla, Vufir és Anhaido lassan egymásra néztek. Az első igazi eredmény. A megboldogult Lansky tettei kezdték meghozni a maguk eredményét.

Darla rájött valami fontosra.

Godard Lansky követ ugyan meghalt, de minden, amit irányított, tovább működik, és le sem áll többé, amíg csak az áruló Julius Andan követet el nem fogják, vagy meg nem ölik. Godard Lansky követ közvetlen kapcsolatai, Nigel Chiltont leszámítva, valamint a CIA, az FBI, az NSA, a Moszad, az SIS és a világ többi titkosszolgálat és rendőri szervezete, valamint a világ összes maffiája tovább keresi a kegyvesztett Julius Andan követet és embereit, akik segítenek neki bujkálni. És a legfőbb szövetséges, Lauren Gilmore fogoly. A CIA Elmekontroll Központjában rövidesen vallatásnak vetik alá a legújabb drogok, az elektrosokk és a legfejlettebb hipnotikus technikák segítségével, és miközben élő emberi roncsot csinálnak belőle, megismerik elméje tartalmát. Julius Andan követ hamarosan meghal.

Darla sóhajtott, aztán a telefonos asztalhoz ment és leült a székére. Anhaido és Vufir követték példáját. Elhelyezkedtek a székeiken, kezüket a térdükre helyezték, aztán becsukták, majd kinyitották a szemüket.

Többé már nem pislogtak, nem gondolkodtak, nem idéztek fel emlékeket, és nem éreztek semmit. Csak léteztek és érzékeltek.

Masada és Gorkie fogságban voltak. Keménydrogoktól elkábítva, mély öntudatlanságban, teljesen kiszolgáltatva heverték a CIA Dél-Caroiinában található Elmekontroll Központjában, azon a helyen, amely embertelenségben és elvtelenségben felülmúlta a legkegyetlenebb náci haláltábor is.

És sem a Masada Konzernben, sem a Kunoichi Klánban nem volt senki sem, aki akár csak sejtette volna, hogy hol vannak.

EPILÓGUS

Rejtekhely,

Mount Logan, Kanada

Október 27., péntek. Zónaidő: 04 óra 37 perc

Miközben Shana, Damien, Mörjike, Nicole és Nadya az Egyesült Államokon keresztülvágyva közeledtek a kanadai rejtekhely felé, Zoe pedig a biztonsági szobában a műveleti pult mögött ült és a ház környezetét figyelte, Andan a dolgozószobájában a Rendszer Hiteles Krónikája legutolsó fejezetét kedte írni

A jövő, amit a legfelsőbb kaszt szán nekünk, olyan lesz, mint egy álom.

A legrosszabb fajta lázálomból.

Az emberek engedelmes rabszolgák lesznek, senki sem álmodozik, senki sem képzel majd el egy szabad világot, mert senki sem lesz olyan állapotban, hogy ilyesmit elképzeljen. Az emberek eleve betegségtudattal születnek és a kis egyedek első szava az lesz, hogy pszichiáter-isten, illetve, hogy pszichológus-isten. Kizárólag gyógyszereket és terápiákat fognak majd reklámozni, és mindenki napi nyolc-tíz órában kap majd kezelést.

A jövőben a pszichiáter és a pszichológus lesz a legnépszerűbb szakma, mert hát ki ne akarna isten lenni?

Düljön hátra, csukja be a szemét és relaxáljon, és képzeljen el egy mindenben vihogó, teljesen nyugodt és abszolúte gondolkodásképtelen fajt. Szép, ugye?

Gondoljon csak bele: senkivel nem lesz gond.

Minden csecsemőt megvizsgálják genetikailag, agyilag és ösztönileg, és előre eldöntik, hogy kinek mi lesz a szakmája, ki kivel barátkozhat, ki kivel fekdühet le Illetve: kinek, kivel KELL lefeküdnie, a jó kis formatervezett utód létrehozása érdekében.

A gyerekek az iskolában megtanulják, hogy ők nem léteznek. Nincsenek lelkek, csak genetikailag, agyilag, idegsejtileg meghatározott, szabad akarat, felelősség és erkölcsi tudat nélküli állatok. A Föld egy állatkert, ki is van írva, hogy: Zoo.

Már most rengeteg ember elhiszi, hogy az ember maga alapvetően rossz, gonosz, a pusztítás, az ölés a

természetében, azaz a génjeiben van. És ezt olyan emberek is elhiszik, akik soha nem követtek el semmilyen bűncselekményt, soha nem öltek meg senkit, vigyáznak a környezetükre, és esetleg naphosszat a világ jobbá tételén, az emberek segítségén fáradoznak. Sok millió igazán gonosz ember él ezen a bolygón, sok millióan, de az emberiséghez képest csak egy maréknyian a jövőben azonban minden egyes ember mélyen meg lesz győződve arról, hogy a rossz mindenkiben ott van. Így aztán azokat, akikben tényleg megvan, sosem találják meg, sohasem lesznek beazonosítva, és ebből következően felelősségre vonva sem lesznek soha. A pszichiáter-istenek és a pszichológus-istenek így ússzák majd meg.

A jövőben a pszichiátria és a pszichológia határoz majd meg mindent nézeteivel, drogjaival és terápiáival. Az elalvást, az alvás valamennyi fázisát, az álmodást, az ébredést, a szexualitást, a tanulást, a munkát, az evést, az esküvőt, a házasságot, a válást, a teherbeesést, a terhességet, a szülést, az ivarérettséget, a menstruációt, a tanulmányi vizsgákat, a pályaválasztást, az ismerkedést, a barátságot, az intim kapcsolatokat, az öltözködést, a lakásválasztást, a lakberendezést, a szabadidőt, a sportot, a hobbit, a nyugalombavonulást, az öregedést, a haldoklást, minden létező betegséget és balesetet. Mindent. Ez már most is így van, a jövőben annyi lesz a változás, hogy ezeken a területeken nem lesz semmi más, csak az említett két áltudomány.

A vállalatoknál először csak pszichiátriai-pszichológiai tesztek lesznek, ezek alapján döntenek majd el, hogy kit vehetnek fel, és kit kell elbocsátani. Később mindenki drogot fog kapni és terápiára fog járni. Végül pedig minden vállalatot pszichiáterek fognak vezetni.

A jövőben a nők még nagyobb mértékben szorulnak majd a háttérbe, lévén, hogy genetikailag alacsonyabb rendűek. A nőknek nem lesznek jogaik, ügyeiket férjük, azaz gyámjuk intézi majd. A nemi erőszak nem számít majd bűncselekménynek. A nők az élelmiszerek elkészítésében, a házimunkákban, a nevelésben, a férfiak kielégítésében és a genetikailag formatervezett utódok kihordásában kapnak majd szerepet. Mivel a nők genetikailag alacsonyabb rendűek, az utódok, ha hímnek születnek, felerészt genetikailag alacsonyabb rendűek lesznek, ha pedig nőnek, akkor teljesen. Ezt a genetikai hibát a távoli jövőben a tudósoknak sikerül majd kiküszöbölniük oly módon, hogy egyes férfiakat képessé tesznek a terhességre, így a jövőben a nők alacsonyabbrendűségéről szóló látens homoszexuális alapelmélet a természeti törvény köntösében tűnik majd fel, és a gravitációval válik egyenértékűvé.

A jövőben nem lesznek vallások, lévén, hogy a tudomány már képes lesz ezt a szörnyű betegséget gyógyítani. Minden megapolisz közepén állni fog majd egy hatalmas és fenséges épület: a pszichiáter-istenek és pszichológus-istenek panteonja. Idejárnak majd zarándokolni a kisebb pszichiáter és pszichológus-istenek és a pórok. Itt láthatják majd a kokainfüggő Freud, a Hitler-imádó Jung, a szadista Pavlov, a népirtó Rudin és más istenségek tíz méter magas, színarany, gyémánttal és rubinnal ékesített szobrai.

A politika a jövőben egészen más lesz. A nők természetesen nem szavazhatnak majd, az ismert okok miatt. A távoli jövőben szavazás sem lesz. Genetikai és agyi alkalmasság dönti el majd, hogy kinek a kezébe kerül a világ sorsa. Ezen ember szakmája vagy inkább faja nem is kétséges.

Szerelem nem lesz, vagy legalábbis, mai értelemben nem. A szerelmet egy pirula helyettesíti majd, amely beizgatja az agy szerelemközpontját. De az is meglehet, hogy a jövőben a romantika pszichés

megbetegedésnek fog számítani, attól függően, hogy a szerelempirula vagy a romantika kezelése hozzá-e a nagyobb bevételt.

A jövő háborúi szakmai nézeteltérések miatt robbannak majd ki.

A jövő éjszakáján a fényreklámok csodaszép szivárványszín derengésbe öltöztetik a városokat. A fényreklámok, a megvilágított plakátok, a fluoreszkáló szórólapok, de még a csodareflektorokkal az égboltra kiírt üzenetek is mind a megváltást hirdetik majd:

GYERE KEZELÉSRE!

És az evolúció megteszi a következő lépést.

A tökéletlen homo sapiens csillaga végleg leáldozik, és helyére új, tökéletesített faj érkezik.

És ezt az új fajt a tudósok így nevezik majd el: homo páciens.